

Wynijdźcie z niego, ludu mój!

Historia przesłania Williama Branhama

Tom I

Dni Głosu: 1930-1965

1. edycja

Prawa autorskie © Charles Paisley 2024


Wynijdźcie z niego, ludu mój!.

Jeffersonville, Indiana, Stany Zjednoczone


Numer ISBN 9798326495693

Ta książka może zawierać materiały, w tym fragmenty dzieł chronionych prawem autorskim, obrazy i odniesienia, które są wykorzystywane zgodnie z zasadami "dozwolonego użytku" określonymi w prawie autorskim. Dozwolony użytek pozwala na wykorzystanie materiałów chronionych prawem autorskim bez uzyskania wyraźnej zgody właścicieli praw autorskich w określonych okolicznościach, takich jak cele edukacyjne, dydaktyczne, stypendialne lub badawcze. Włączenie takich materiałów do tej książki ma na celu wzbogacenie doświadczenia edukacyjnego czytelnika oraz wspieranie uczenia się i krytycznego myślenia. Dołożono wszelkich starań, aby podać źródła i podać odpowiednie cytaty tam, gdzie było to możliwe. Obecność materiałów chronionych prawem autorskim w tej książce nie oznacza poparcia ani aprobaty ze strony właścicieli praw autorskich. Autor i wydawca uznają i szanują prawa odpowiednich właścicieli praw autorskich oraz wyrażają uznanie dla ich wkładu w dyskurs edukacyjny.

Ta książka została przetłumaczona z języka angielskiego na polski przy użyciu sztucznej inteligencji i może zawierać błędy w tłumaczeniu.



Szczególne podziękowania kieruję do
mojej rodziny, która pomogła w
korekcie tego rękopisu.



Ta książka jest dedykowana
społeczności The Message – która jest i
zawsze będzie – moimi
najukochańszymi przyjaciółmi.

Jana 15:13

Przedmowa.....	vi
Na początku.....	12
Debiut Eliasza	29
Opończa Eliasza	55
Przegląd praktyk Williama Branhama	73
Uzdrowiające przebudzenie	97
Późny deszcz Ruch.....	149
Pojawiają się pęknięcia.....	177
Przekaz nabiera kształtu.....	205
Upadek przebudzeń uzdrowienia.....	249
Spółeczność Wczesnego Przesłania.....	282
Kuzyni Przesłania	323
Tajemnice ujawnione	339
Objawienie Siedmiu Pieczęci.....	374
Eliaszem tego dnia jest Pan Jezus Chrystus	410
Śmierć Williama Branhama	449
Epilog.....	473
Appendix A – Sample Quotes of William Branham	487
Appendix B – The Origin of Branham’s Revelations	494
Appendix C - Notable Newspaper Clippings & Documents	511

Przedmowa

Pisanie książki jest łatwe. Napisanie dobrej książki to wyzwanie. W swoim życiu przeczytałem tysiące książek i wydałem dziesiątki. Przeczytałem wiele książek, które były po prostu w porządku. Ale naprawdę dobre książki zostają z tobą. Czytanie książek było jedną z niewielu ucieczek, jakie miałem jako dziecko. Mógłbym wyjść poza granice mojego domu i zejść daleko w krainę snów. Mogłam zwiedzić niesamowite światy fantasy stworzone przez Roalda Dahla. Mógłbym cofnąć się do 1800 roku z Charlesem Dickensem. Mógłbym iść w przyszłość z Juliuszem Verne'em. Mógłbym żeglować po oceanie z Ismaelem w poszukiwaniu wielkiego białego wieloryba. Opowieści o oceanie zawsze należały do moich ulubionych. Spędziłem dużo czasu marząc o ucieczce na jakąś odległą wyspę, jak w szwajcarskiej rodzinie Robinsonów czy Robinsonach Crusoe. Jedną z moich ulubionych książek opowiadała o chłopcu, który kupił żaglówkę i wypuścił ją na wodę w rzece w pobliżu swojego domu. Płynął w dół rzeki, aż dotarł do morza i przeżył swoje życie na swojej łodzi, żeglując od miasta do miasta. Łowił ryby do jedzenia. Miał życie pełne beztrudnych przygód. Mieszkam w pobliżu rzeki Ohio. Wiedziałem, że płynie aż do morza. Czasami marzyłem o tym, by mieć własną łódź i żeglować daleko na przygody do miejsc, w których nie było nikogo, przed kim mógłbym odpowiadać poza tobą.

Świat, w którym żyłem, nigdy nie pozwoliłby na coś takiego. Na świecie działo się zbyt wiele wielkich i ważnych rzeczy, by był czas na przygodę. Punkt kulminacyjny historii miał nastąpić. Świat miał się nagle skończyć, a stawką były nasze dusze. Nie dość, że nie było czasu na przygodę, to jeszcze niebezpieczne – a może nawet grzeszne – było spędzanie zbyt wiele czasu na marzeniach o niej.

Kiedy skończyłem czternaście lat, porzuciłem fikcję. Książki beletrystyczne nie miały żadnej wartości praktycznej. W rzeczywistości czytanie fikcji zostało uznane za bezproduktywny grzech przez niektórych ludzi, których znałem. Z pewnością nie chciałem ryzykować popełnienia grzechu przy końcu dni tak blisko. To może stanowić różnicę między niebem a piekłem. A poza tym i tak przeczytałem już wszystkich wielkich klasyków. Niewiele by mi brakowało. Zamiast więc odpłynąć w marzenia o wypłynięciu w morze, zacząłem czytać historię. Obracałem się w sferach fantazji, a zamiast tego zostałem przeniesiony w przeszłość, gdzie mogłem poznać wszystkie wątki historii, które spłotyły się ze sobą, tworząc teraźniejszość.

Pochłonąłem historię. Moje pierwsze książki dostałem w prezencie: każdy tom epickiej "Historii cywilizacji" Willa Duranta – około 15 000 stron. Tak zaczęła się moja kolekcja książek historycznych. Gdybyście mnie dzisiaj odwiedzili i weszli do mojej biblioteki, znaleźlibyście setki tomów na najróżniejsze tematy. Zanim skończyłem 20

lat, potrafiłem wyrecytować z pamięci ogólną historię prawie każdego narodu i ludzi, o których kiedykolwiek słyszałeś, i wielu, o których nie słyszałeś. Jeśli chciałeś usłyszeć historię świata, byłem twoim człowiekiem.

Uważałem się za historyka-amatora. Studiowanie przeszłości miało wartość, a członkowie mojej społeczności uważali je za akceptowalne hobby lub zajęcie. Po tylu latach wyspecjalizowałem się w kilku dziedzinach historii. Jednym z tych obszarów jest to, co znajdziesz na stronach tej książki.

Na wypadek, gdybyście się zastanawiali, urodziłem się w dość odizolowanym kuldzie zagłady. Moi dziadkowie i pradziadkowie spotkali człowieka o imieniu William Branham w latach pięćdziesiątych i sześćdziesiątych i stali się naśladowcami jego nauk. Ruch ten i jego nauki nazywane są Przesłaniem. Moi rodzice urodzili się za życia Williama Branhama i dorastali w "Przesłaniu". Poznali się i pobrali, a ja przyjechałem w następnym roku. Ja też wychowałem się w The Message. Poznałem moją żonę, która również przez całe życie podążała za Przesłaniem. Pobraliśmy się i mieliśmy dzieci; Moja żona i ja wychowywaliśmy piąte pokolenie wyznawców sekty w naszej rodzinie.

Wszyscy nasi przyjaciele, cała nasza rodzina i każda osoba, z którą kiedykolwiek byliśmy blisko, byli członkami kultu zagłady. Przez 75 lat kult wierzył, że rychły apokaliptyczny koniec świata nigdy nie jest odległy o więcej niż kilka miesięcy. Oczywiście koniec nigdy nie nadszedł, ale to nigdy nie przeszkodziło nikomu wierzyć, że jest blisko. Potem, w roku 2019, zacząłem natrafiać na informacje, które rozpoczęły moją powolną i bolesną podróż ucieczki z sekty. Te informacje znajdziesz w tej książce. Ta książka jest historią kultu Williama Branhama: Przesłanie.

Przesłanie jest globalnym kultem z milionami wyznawców. Odwiedziłem kościoły orędzia w Ameryce Północnej, Europie i Afryce. Spotkałem się również i pracowałem z członkami społeczności The Message w Ameryce Środkowej, Ameryce Południowej, Indiach, na Bliskim Wschodzie, w Azji Południowo-Wschodniej, Australii i Nowej Zelandii. Mieszkam niedaleko Jeffersonville, Indiana – miasto, w którym narodziło się Orędzie i z którego zostało ono rozpowszechnione na całym świecie. Byłem kiedyś pastorem pomocniczym drugiego najstarszego kościoła Message. Mój kościół był pierwszym siostrzanym kościołem Tabernakulum Branhama w jej skład wchodził najstarsi przyjaciele i towarzysze Williama Branhama. Członkowie naszego kościoła znali Williama Branhama od lat 30. Po śmierci Branhama w 1965 roku do naszego kościoła dołączyło wielu pierwszych wiernych Tabernakulum Branhama.

Chcę, abyście czytając tę książkę, wiedzieli, że wiele rzeczy w niej zawartych zostało odkrytych dzięki wspólnym wysiłkom badawczym z innymi członkami, którzy uciekli z kultu i jego różnych sekt, zwłaszcza z Johnem Collinsem, który jest wnukiem byłego pastora Przybytku Branhama. Muszę podziękować wszystkim postaciom ze

społeczności byłych wiadomości, które były przede mną i zaczęły składać wszystkie te informacje w całość. Petera Duyzera rozpoczął pracę w latach siedemdziesiątych, John Kenneh w latach osiemdziesiątych, James Manuel, Rod Bergen, rodzina Baronne, wraz z Johnem Collinsem w 2010 roku. Przez dziesięciolecia byli wyśmiewani i prześladowani przez społeczność The Message, która bardzo aktywnie robiła wszystko, co w jej mocy, aby ich uciszyć. Bez ich odwagi i wytrwałości wiele informacji zawartych w tej książce nadal byłoby ukrytych przed opinią publiczną. Każdy, kto jest związany z Orędzim, ma wobec nich dług wdzięczności za troskę o resztę z nas i gotowość do wielkich osobistych poświęceń, aby podzielić się z nami prawdą.

Napisałem tę książkę, starając się wypełnić to, co uważam za luki w dostępnych informacjach dotyczących Williama Branhama i Przesłania. Jedną z tych luk jest wszechstronne zrozumienie, skąd wzięły się wierzenia zawarte w Przesłaniu. Orędzie nie pojawiło się w próżni. Ideologia Przesłania jest jedynie kontynuacją i ewolucją istniejących wcześniej ideologii. Jakie? Skąd się wzięły? Czy źródła są renomowane? Nie chce się wylać dziecka z kąpielą, dlatego przed podjęciem świadomej decyzji w takich sprawach ważne jest przejrzenie i zrozumienie historii naszych wierzeń. Mam nadzieję, że w tym tomie podzielę się tym, czego nauczyłem się w tej dziedzinie.

Kolejna luka, którą mam nadzieję wypełnić, związana jest z informacją o formowaniu się wczesnej wspólnoty Przesłania. Dostępnych jest wiele informacji biograficznych na temat Williama Branhama, ale niewiele z nich wyjaśnia pochodzenie i rozwój społeczności The Message. Mam nadzieję, że zacznę budować to w tej książce, która posłuży jako punkt wyjścia do drugiego tomu historii Przesłania, który zamierzam napisać, analizując pierwsze dekady po śmierci Branhama.

Osobiście przeprowadziłem wywiady z każdym żyjącym świadkiem Williama Branhama, którego kiedykolwiek znałem, a który żył jeszcze w latach 2010. Posiadam również prawdopodobnie najobszerniejszą kolekcję taśm z wiadomościami na świecie. Posiadam prawie kompletną bibliotekę nagrań i transkrypcji sześciu z dziesięciu wiodących wczesnych sekt Przesłania. Ponadto przez lata zgromadziłem obszerną kolekcję pamiątek związanych z przebudzeniem oraz zapisów z życia i służby Williama Branhama. Poza tym wszystkim posiadam osobistą wiedzę na temat historii The Message jako bezpośredni naoczny świadek większości jej historii ze strategicznego punktu obserwacyjnego Jeffersonville, w samym sercu ruchu.

John Collins zgromadził ogromną kolekcję tysięcy wycinków prasowych związanych z tematami tej książki, które są doskonałym źródłem informacji i zostały opublikowane na stronie internetowej William Branham Historical Research.¹ Duże

¹ Zobacz William-Branham.org

repozytoria źródeł pierwotnych są również dostępne w archiwach Orala Robertsza Biblioteka Uniwersytecka w Tulsie i Biblioteka Seminarium Teologicznego Fullera w Los Angeles. Poświęciłem sporo czasu na przejrzenie obu repozytoriów i wykorzystanie ich materiałów do wypełnienia luk w mojej własnej kolekcji. Ta głębia wiedzy pomogła mi stworzyć to, co znajdziesz w tej książce.

Osobiście interesuję się historią tego ruchu i jego ludami i doktrynami. Podczas gdy William Branham jest centralnym elementem ruchu, istnieje większa historia i szerszy obraz, który można zobaczyć. Skąd wzięta się ideologia The Message? Kim były postacie, które wpłynęły na Williama Branhama? Jak zjednoczyła się wczesna społeczność The Message i jak to wyglądało? Jeśli zajrzymy za kurtynę rzekomych cudów i anielskich nawiedzeń, co zobaczymy?

Mam nadzieję, że ta książka okaże się dla was pouczająca i że może służyć jako źródło informacji dla ludzi uciekających przed Przesłaniem, jako narzędzie, które pomoże zrozumieć to, czego byli częścią. Mam również nadzieję, że ta książka może służyć jako zapis świadectwa dla tych, którzy nie są związani z Orędzim, o naszej prawdziwej historii jako ludu i społeczności. Pierwsza połowa tej książki to przede wszystkim podstawowe informacje, historie i legendy, które tworzą kluczowy element przekonań Orędzia. Druga połowa książki będzie poświęcona kształtowaniu się społeczności The Message i jej ideologii.

Jeśli kiedykolwiek byłeś członkiem The Message, prawdopodobnie przewrócisz każdą stronę tej książki z rosnącym przerażeniem. Współczuję panu, jeśli taka jest wasza reakcja. Horror to lekkie słowo na określenie mojej własnej reakcji na tę książkę. Słowo horror dobrze pasuje do uczucia, którego doświadczasz, gdy odkrywasz niezaprzeczalne dowody, które niszczą twój światopogląd i tożsamość i prawie na pewno spowodują utratę wszystkich twoich przyjaciół, rodziny, bliskich, statusu osobistego, reputacji i pozycji w twojej społeczności. Taki jest koszt dla wyznawcy Przesłania, aby uznać prawdziwość treści tej księgi.

Zapewniam was, że pomimo grozy treść tej książki jest prawdziwa. Jeśli pochodzisz z Poselstwa i nie jesteś przygotowany na odnalezienie prawdy, teraz jest czas, aby zamknąć tę książkę.

Uwaga dla czytelników

Niektóre aspekty tej historii są tak splątane w sieci, że zmagalem się z najlepszym sposobem uporządkowania informacji. Staralem się podążać chronologicznym tokiem, z przerwami na wyjaśnienie teologii i podstawowych informacji tam, gdzie było to właściwe. Ta książka ma trzy zbieżne narracje, które nie zawsze są łatwe do splecenia: Roy Davis i Ku Klux Klan, Przebudzenia Uzdrawienia i Późny Deszcz ruch. Wydarzenia w tych trzech obszarach dzieją się równolegle, ale nie zawsze są ze sobą w oczywisty sposób powiązane. Oznaczyłem każdy rozdział latami, aby pomóc czytelnikom zrozumieć, jak dopasować każdy rozdział do osi czasu.

Oparłem się pokusie napisania rozdziałów biograficznych o każdej ważnej postaci wspomnianej w tej książce, ponieważ obawiam się, że zakłóciłyby to ogólny przepływ, a zamiast tego zdecydowałem się na napisanie skondensowanych biografii, przekazujących istotne elementy w formie streszczenia. Na końcu tej książki znajdziesz sekcję do dalszej lektury z sugestiami dotyczącymi zasobów, jeśli chcesz dokładniej przestudiować te liczby.

Ta książka wyrosła z 80-odcinkowej serii, którą nagrałem z Johnem Collinsem i została opublikowana na *Pozostawianie wiadomości* wideo podcast w 2022 i 2023 roku. Seria ta trwa około stu godzin i obejmuje Johna i mnie, omawiając większość tematów poruszanych w tej książce. Rękopis tej książki wyewoluował z notatek przygotowujących do serialu, które stworzyłem na potrzeby serii. John Collins i ja pochodzimy z dwóch najstarszych kościołów Message. Jego dziadek był pastorem pomocniczym w Branham Tabernacle w chwili śmierci Branhama w 1965 roku, a później służył jako pastor do 2013 roku. Podobnie jak ja, dało to Johnowi widok z przodu na wydarzenia i historię The Message z tego miejsca, w centrum ruchu w Jeffersonville. Seria podcastów została dobrze wyprodukowana i jest wspaniałym źródłem informacji dla każdego, kto chce zbadać Williama Branhama i historię The Message. Linki do serii można znaleźć na ChristianGospelChurch.org i William-Branham.org.

Inną rzeczą, na którą należy zwrócić uwagę, są terminy, które są używane w odniesieniu do różnych ruchów zielonoświątkowych i neozielonoświątkowych od lat 1940-1960. Przebudzenia Uzdrawienia są często określane jako Ruch Wyzwolenia. W tej książce będę używał przede wszystkim terminu "przebudzenie uzdrawiające". Główny nacisk w Uzdrawiających Przebudzeniach kładziony był na znaki, cuda i cuda w kościele – szczególnie wokół boskiego uzdrawienia. Termin Późny deszcz Ruch jest używany w tej książce w odniesieniu do ludzi, którzy stworzyli i zaadaptowali odrębne nauki znane jako Objawieni Synowie Boga i pięciokrotnie ministerstwo. Termin ruch

charyzmatyczny jest tutaj używany w odniesieniu do ludzi, zarówno w grupach zielonoświątkowych, jak i niezzielonoświątkowych, którzy przyjęli tradycyjny styl i poglądy zielonoświątkowe poprzez wpływ Uzdrawiających Przebudzeń i Późnego Deszczu ruch. Termin pentekostalizm jest używany przede wszystkim w odniesieniu do grup zielonoświątkowych sprzed 1950 roku, wywodzących się spod wpływu Azusa Street przebudzenia. Wszystkie te cztery ruchy w znacznym stopniu się pokrywają, wzajemnie na siebie wpływają. Przypisanie postaci do tego czy innego ruchu wymaga zbadania ich sieci powiązań i specyficznej ideologii. Wiele postaci omawianych w tej historii można uznać za członków wielu z tych ruchów.

Ostatnia uwaga: zmagalem się z najlepszym sposobem na opatrzenie tej książki przypisem. Dość łatwo byłoby napisać to w taki sposób, aby przypisy były dłuższe niż rzeczywista treść treści. Staralem się przypisać obszary, które moim zdaniem mogą być kontrowersyjne, ale w mniejszym stopniu te, które uważam za bardziej powszechnie znane. Rozumiem, że jest to kwestia subiektywna. Staralem się również zamieścić cytaty ze źródeł w wielu miejscach, ponieważ w moich własnych badaniach odkryłem, że wiele oryginalnych dokumentów jest rzadkich i niełatwych do zdobycia. Wiele oryginalnych źródeł pierwotnych zostało opublikowanych na stronie internetowej William Branham Historical Research, aby uczynić je łatwiej dostępnymi. Jednakże, jeśli jesteś byłym wyznawcą Przesłania, tak jak ja – będziesz myślał, że wszystkie są fałszywe, dopóki nie zdobędziesz oryginałów dla siebie.

Więc zacznijmy. Podzielę się z wami dziedzictwem wspólnoty, w której się urodziłem i wychowałem, własnymi słowami, z własną analizą historyczną.

Rozdział 1

Na początku 1900-1932

Nie bójcie się ich, bo nie ma nic ukrytego, co by nie miało być ujawnione, ani ukrytego, co by nie było ujawnione. To, co mówię wam w ciemności, mówcie w świetle dnia. Co szepczą ci do ucha, głoś z dachów.

– Jezus Chrystus

Przed Williamem Branhamem (1900-1930)

Na początku XX wieku świat był zupełnie innym miejscem niż dzisiaj. Samochód był nowym wynalazkiem, a większość podróży na duże odległości nadal odbywała się koleją. Większość domów nie miała światła elektrycznego. O szybkiej telekomunikacji jeszcze się nie śniło. Było to jeszcze przed erą stacji radiowych. Większość gmin miała lokalną gazetę. Tylko dzięki gazecie ludzie mogli być na bieżąco z wydarzeniami w otaczającym ich świecie. Gazety miały zazwyczaj od dziesięciu do dwudziestu stron i zawierały artykuły o wiadomościach ze świata, wydarzeniach lokalnych, sekcjach plotkarskich i innych rodzajach informacji społecznych. Gazety często zawierały transkrypcje przemówień politycznych przywódców narodowych i wszelkiego rodzaju oświadczenia członków społeczności.

Dostępność informacji była zupełnie inna niż w dzisiejszym świecie, w którym możemy szybko użyć Google lub sztucznej inteligencji, aby znaleźć ogromne ilości informacji na dowolny temat, z dowolnego miasta, w dowolnej części świata o każdej porze dnia. Na początku XX wieku tego rodzaju ograniczenia miały się wkrótce skończyć. Wkrótce era nowożytna otworzy ludzkości drzwi do dostępu do informacji jak nigdy dotąd. W rezultacie pierwsze lata XX wieku oznaczały koniec złotej ery wędrownego oszusta. Ówczesni naciągacze wykorzystywali brak dostępu do informacji na swoją korzyść. Przenosili się z miasta do miasta, popełniając oszustwo za oszustwem. Po dokonaniu oszustw przenieśli się do następnego miasta, zanim udało im się ich złapać. Każde miasto było odizolowaną wyspą informacyjną, na której wędrowni oszuści mogli powtarzać w kółko te same oszustwa, udoskonalając swoje sztuczki i schematy z każdą iteracją. Setki, a może nawet tysiące takich ludzi podróżowało po Stanach Zjednoczonych, sprzedając olej z węży, oszukując wdowy i okradając niewinnych.

Jednym z takich ludzi był Roy Elonzo Davis. Od końca XIX wieku zarabiał na życie jako wędrowny oszust po południowych Stanach Zjednoczonych, kursując między Georgią a Teksasem. Oszustwa bankowe, drobne kradzieże, skradzione spadki, fałszywe roszczenia z tytułu ubezpieczenia na życie, programy pozyskiwania funduszy, cudowne lekarstwa i fałszywe organizacje charytatywne to tylko niektóre z jego oszustw. Prawo dopadło go tu i ówdzie i do 1915 roku odsiedział kilka lat w więzieniu, ale za każdym razem po wyjściu na wolność przechodził dalej i wznawiał swoją grę w oszustwa.

Niektóre z jego eskapad były bardzo wyszukane. Na początku XX wieku odniósł niezwykle sukces, udając kaznodzieję, aby zdobyć zaufanie społeczności, którą zamierzał oszukać. Z pomocą braci udał się do miasta, aby organizować przebudzenia, zbierać datki, a w końcu spieniężyć fałszywe czeki z datkami w miejscowym banku. Tuż

przed tym, jak lokalna społeczność zdążyła się zorientować, co się dzieje, opuścił miasto, zostawiając ich wszystkich z kieszeniami pełnymi pieniędzy.

Po odbyciu kolejnego pobytu w więzieniu w Teksasie w 1917 roku,¹ Davis znalazł się w grupie, która zdefiniowała resztę jego życia, a konsekwencje tego związku miały pewnego dnia mieć duży wpływ na Williama Branhama i The Message. Zwolniony z więzienia w Teksasie, Davis powrócił do Georgii, gdzie znalazł się w taskach pułkownika Williama Simmonsa, założyciel współczesnego Ku Klux Klanu. Davisowi udało się zaskarbić sobie sympatię Simmonsa, który uczynił go zastępcą dowódcy Ku Klux Klanu w latach 1910 i 1920. Davis był współautorem konstytucji i rytuałów tajnej organizacji.²

Davis stał się jednym z najlepszych rekruterów Simmonsa i szybko dodał Klan Rekrutacja jako nowa warstwa w jego wędrowną grę kaznodziejskiej Con. Lukratywna kolekcja Klanu Składki członkowskie, które się z tym wiązały, wzbogaciły Davisa. To właśnie w tym momencie Davis zaczął się osiedlać i rozwijać małe grupy przyjaznych kohort w społecznościach na całym południu. Większość z tych grup przybrała formę kościoła. Przez wiele lat Davis podawał się za misjonarza baptyście, a jego kohorty identyfikowały się jako nominalni baptyści. Zaczęło się to jednak zmieniać na początku lat dwudziestych, po tym jak Ku Klux Klanem doszło do poważnego rozłamu.

Szczegóły są niejasne, ale wygląda na to, że Davis był po przegranej stronie walki o przywództwo w Klanie który wybuchł między Williamem Simmonsem i Hiramem Evansem, drugi Imperialny Czarodziej Klanu. Evansowi udało się obalić Simmonsa i przejąć kontrolę nad organizacją w listopadzie 1922 roku. Kiedy to zrobił, Evans wygnał lojalistów Simmonsa ze stanowisk przywódczych. W następnym roku Roy Davis został nagle zaatakowany z wielu różnych stron.

DECATUR, TEXAS, FRIDAY, JUNE 29, 1917.

Rev. Davis, Singer and Masher, Goes to Prison



BAND OF THIEVES BROKEN BY LAW

Burch Has Field Day in the District Court, Convicting Squad of Burglars

The district court mills turned on "grist" with unprecedented rapidity at the present term. Out of 46 felon indictments by the grand jury, 36 have been tried and convicted, the defendants in each case receiving the minimum sentence of two years in the penitentiary.

Roy E. Davis drew a jury verdict of guilty on a charge of swindling and was given a two-year sentence in the district court last Sunday morning. This was one of the most interesting cases ever tried in this court, and was followed closely by a large

On Monday there were pleas of guilty by five young men who were charged with a number of cases of burglary in connection with the wholesale operations in stealing meat and provisions by a band of men an

¹ Pisarze (1921-7-15) Pastor zostaje usunięty. *Konstytucja z Atlanty*.

² Pisarze sztabowi (1961-2-11) KKKCzłonkostwo w Teksasie. *Poranne wiadomości z Dallas*. str. 5

Po pierwsze, rada przywódców baptystycznych, od których Davis twierdził, że został ordynowany, otwarcie go potępiła i zaprzeczyła, jakoby kiedykolwiek został wyświęcony na pastora.¹ Następnie Davis został oskarżony o korupcję przez radę rolnictwa stanu Georgia, której był członkiem. Zarząd wyrzucił Davisa.²³ Davis został zwolniony ze stanowiska, które zajmował w firmie ubezpieczeniowej dla rolników.⁴ Na domiar złego, Davis i jego bracia zostali brutalnie zaatakowani w pobliżu swojego domu w Teksasie i brutalnie pobici. Wydaje się, że można bezpiecznie uwierzyć, że wszystkie te rzeczy spotkały Davisa w wyniku utraty przez Simmonsa kontroli nad Klanem.⁵

Jeśli jest jedna rzecz, którą możemy powiedzieć na korzyść Davisa, to to, że był bardzo odpornym człowiekiem. Po wyzdrowieniu Davis i Simmons przegrupowali się i rozpoczęli starania o utworzenie nowej organizacji białej supremacji. Simmons, Davis i wielu innych byłych członków Klanu wyparty przez Evansa założył sklep w Chattanooga. Zaczęli rekrutować członków do swojej nowej organizacji o nazwie Rycerze Płonącego Miecza.⁶ Ich wysiłki odniosły niezwykły sukces, ponieważ zebrali ponad 150 000 dolarów i pozyskali ponad 60 000 nowych rekrutów w ciągu pierwszych kilku miesięcy działalności, głównie kradnąc członków Ku Klux Klanu Hiramusa Evana.⁷

Wśród byłych kierownictwa wyższego szczebla Klanu do ich nowego klubu dołączył Caleb Ridley, baptystyczny pastor, który był krajowym kapelanem Klanu. Podobnie jak Simmons i Davis, Ridley znalazł się wśród usuniętych członków po Klanie Hiramusa Evana Przejęcia. Ridley, znany jako Imperial Kludd, sprawował urząd nad wieloma członkami Klanu Ceremonie religijne podczas największych wydarzeń w latach 1910 i na początku 1920 roku. Po utworzeniu Rycerzy Płonącego Miecza, Ridley i Davis szybko się zaprzyjaźnili i zaczęli ściśle ze sobą współpracować. Organizowali wspólne przebudzenia w południowych stanach, koncentrując się głównie na regionie między Tennessee a Oklahomą.⁸ Co ciekawe, Ridley pomógł zorganizować oddział KKK

¹ Pisarze sztabowi (1927-2-18) "Bad Record For Preacher". *Samorodek*. str. 1

² Pisarze sztabowi (1923-7-14) "Antykatolicki redaktor usunięty z urzędu". *Biuletyn Stowarzyszenia Świeckich Katolików w Gruzji*

³ Pisarze sztabowi (1923-6-7) *Bartow Tribune*. s. 1.

⁴ Pisarze sztabowi (1923-7-1) "Szef związku rolniczego usunięty przez zarząd". *Rodzina Houston Post*.

⁵ Pisarze sztabowi (1923-8-18) "Flog Lon Davis". *Macon Daily Telegraph*.

⁶ Pisarze sztabowi (1927-2-18) "Bad Record For Preacher". *Samorodek*. str. 1

⁷ Pisarze sztabowi (1924-10-6) "Szybko rośnie zakon Simmonsa". *Arkansas Gazeta*.

⁸ Pisarze sztabowi (1929-7-6) "Zielonoświątkowy Kościół Baptystów Rajd zaplanowany". *The Tennessean*.

w Jeffersonville w 1921 roku. Z artykułów prasowych nie wynika jasno, czy Davis był z nim obecny, aby rozpocząć rozdział.¹

Podobnie jak Davis, Ridley został usunięty ze społeczności baptystów, być może w ramach zemsty za to, że znalazł się po złej stronie rozłamu w Klanie. Para mężczyzn wkrótce zdecydowała się zbudować nowe wyznanie religijne, które mogliby nazwać domem – denominacją, w której mogliby sprawować kontrolę i służyć jako przykrywka dla ich agendy białej supremacji.² Swoją nową denominację nazwali Zielonoświątkowym Kościołem Baptystów Boga. Po tym, jak został wyrzucony przez baptystów, Davis wdarł się do społeczności zielonoświątkowców i Kościoła Bożego, którzy mieli wiele podobnych fundamentalistycznych poglądów. Tam został przyjęty i przeprowadził przebudzenia w wielu tamtejszych kościołach. Nazwa nowej organizacji kościelnej reprezentowała połączenie różnych grup religijnych, do których uczęszczał Davis. Davis podarował Zielonoświątkowemu Kościołowi Baptystów Międzywyznaniowe objawienie, z którego mógłby rekrutować członków ze wszystkich trzech grup.

Davisowi udało się zbudować relacje z Paulem Raderem, Prezes Chrześcijańskiego Sojuszu Misyjnego,³ oraz Geralda Winroda, przywódca Obrońców Chrześcijan. Obaj byli wybitnymi fundamentalistycznymi przywódcami tamtych czasów; Winrod był bardziej radykalny z nich i stał się nazistą na początku lat 30. Chrześcijańscy Obrońcy cieszyli się szerokim poparciem wczesnej społeczności fundamentalistycznej i byli zakorzenieni w koncepcjach Williama Jenningsa Bryana – najbardziej wpływowej postaci w Partii Demokratycznej i trzykrotnego kandydata na prezydenta. Bryan wchodził w bezpośrednią interakcję z grupą, a przez lata Davis odgrywał rolę w jego relacji z Byranem. W 1920 roku Davis służył wraz z Raderem i Winrodem w zarządzie Fundamentalistów Świata. Davis przez krótki czas był nawet

¹ Pisarze (1921-6-18) "Ku Klux Klan przenosi spotkania z Louisville". *Wichita Falls Record News* "... Organizacja została przeniesiona do Jeffersonville w stanie Indiana, naprzeciwko Louisville, nad rzeką Ohio. Zbrojownia w tym mieście, jak napisano w oświadczeniu, została pozyskana na przemówienie wielebnego Caleba A. Ridleya z Atlanty, przygotowującego się do utworzenia gałęzi zakonu.

² Korespondencja z Jaredem Sidemorem. (2023-12-27) "Dorastałem w jednym z kościołów założonych przez Davisa w Georgii. Mój dziadek (który ma 91 lat) opowiada o tym, jak byli związani z KKK. Moja mama i jej siostra nadal uczęszczają do kościoła, który na przestrzeni lat drastycznie się zmienił". "... nazywają siebie bezwyznaniowymi (działającymi zielonoświątkowcami)..." [Są teraz] "część południowych baptystów".

³ Uwaga autora: Paul Rader był autorem piosenki przewodniej Branhama, *Only Believe*.

dyrektorem grupy.¹ Po śmierci Bryana w 1925 roku,² grupa mężczyzn poparła kongresmena Williama Upshawa, którego wspierali i w imieniu którego prowadzili kampanię podczas jego kampanii na prezydenta Stanów Zjednoczonych w 1932 roku.³ Te powiązania nadawały Davisowi pozory legitymizacji i umożliwiały rekrutację zarówno wśród zielonoświątkowców, jak i fundamentalistów.

Początkowo główna siedziba Zielonoświątkowego Kościoła Baptystycznego Boga została założona w Nashville, gdzie Davis służył jako superintendent denominacji i główny pastor lokalnego kościoła. Bracia Davisa odegrali kluczową rolę, pomagając mu w założeniu i prowadzeniu kościoła. Na nieszczęście dla Davisa, jego metody uniemożliwiły mu pozostanie długo w tej samej społeczności.⁴ W 1928 roku Nashville zwróciło się przeciwko Davisowi. Po aresztowaniu w 1929 roku za groźby użycia przemocy, Davis uciekł z miasta po uniknięciu zwolnienia za kaucją.⁵ Przeniósł się na północ do Louisville, gdzie jego bracia pomogli mu w otwarciu nowej siedziby jego denominacji.⁶ Po raz kolejny Davis popadł w konflikt z prawem w swoim nowym Kentucky dom. W 1930 roku Davis został aresztowany za zabieganie o datki na fałszywą organizację charytatywną.⁷ Po raz kolejny pominął kaucję i tym razem udał się na drugą stronę rzeki do Jeffersonville Indiana, gdzie po raz kolejny założył nową siedzibę dla swojej denominacji.⁸ Do 1930 roku Davis z powodzeniem założył kościoły stowarzyszone w co najmniej dwunastu stanach na południu. Jego kościół w Jeffersonville była pierwszą na północ od linii Masona-Dixona.

Wycucie czasu przez Davisa nie mogło być lepsze. Indiana dopiero niedawno była domem dla najpotężniejszego Klanu organizacji w Stanach Zjednoczonych. W rzeczywistości Indiana miała najwyższy odsetek Klanu członkostwo w dowolnym państwie. W szczytowym momencie około jedna trzecia wszystkich białych mężczyzn w Indianie była członkami Indiana Klan, która szczyliła się ponad milionem członków.

¹ Otwarte przebudzenie w środę wieczorem. (1937-2-23) *Chickasha Daily Express*. "Przez dwa lata [Roy Davis] był jednym z dyrektorów narodowych fundamentalistów świata" Beale, Barbara Jean. 1989. Gerald Burton Winrod: obrońca chrześcijaństwa i demokracji w Stanach Zjednoczonych. "Chociaż nie był tak znany jak inni, Gerald Winrod zasiadał w pierwotnym zarządzie"

² Uwaga autora: Upshaw wychwalał Bryana na jego pogrzebie w 1925 roku.

³ Uwaga autora: William Upshaw reprezentował okręg kongresowy Georgii, były siedzibą KKK zlokalizowano. Upshaw powiedział: powszechnie uważano go za członka KKK i aktywnie wspierał i chronił tajne stowarzyszenie, gdy był w Kongresie.

⁴ Roya Davisa (1928-9-2). "Wyjaśnienie". *The Tennessean*.

⁵ Staff Writers (1929-4-20) "Aresztowany, pastor wydaje nakaz aresztowania". *Tennessean*.

⁶ Roya Davisa (1930-2-5). "Kaznodzieja o prohibicji". *Dziennik Kuriera*.

⁷ Staff Writers (1930-3-20) "Kaznodzieja misyjny oskarżony o oszustwo". *Dziennik Kuriera*.

⁸ Staff Writers (1934-5-15) "May Move Church Seat". *Atrakcyjność komercyjna*. pkt. 2.

Ale w miesiącach poprzedzających przybycie Davisa, Indiana Klan prawie całkowicie upadł po skandalu przywódczym, a wielu obywateli szukało nowej grupy, którą mogliby nazwać domem. Podczas gdy Indiana Klan nigdy nie odzyskał swojej siły i mocy, okazał się żyznym gruntem rekrutacyjnym dla Roya Davisa jako Jeffersonville stał się jego bramą na Północ.

Jerozolima Laodycei (1909-1928)

Większość ludzi nigdy nie słyszała o JeffersonvilleIndiana. Jest to małe miasto nad rzeką Ohio, które zostało zaprojektowane przez prezydenta Thomasa Jeffersona i któremu nadał własną nazwę. Jest to ważna społeczność regionalna w południowej Indianie, ale mało znana na zewnątrz. Ale jeśli jesteś wyznawcą The Message, znasz nazwę Jeffersonville Bardzo dobrze. Jeffersonville to imię, które często wypowiada się ściszym głosem. Jest czczony z poczuciem świętości i cześć, z jaką zwykli chrześcijanie mogą myśleć o Jerozolimie lub jako o rzymskich katolikach może pomyśleć o Rzymie. W społeczności The Message, z której pochodzę, Jeffersonville było pieszczotliwie nazywane "Jerozolimą Laodycei".¹ Był to dom proroka Williama Branhama. Było to miejsce narodzin Poselstwa i centralny punkt, z którego Orędzie rozprzestrzeniło się aż po krańce świata.

Gdybyś był normalnym człowiekiem i ktoś ci powiedział o "Jerozolimie Laodycei", mógłbyś pomyśleć, że to najdziwniejsza rzecz, jaką kiedykolwiek słyszałeś. Ale jeśli urodziłeś się i wychowałeś w odizolowanym kuldzie zagłady, do którego należałem, nie pomyślałbyś o tym i byłbyś bardzo dobrze zaznajomiony z historią o tym, jak Jeffersonville został wybrany przez Boga, aby być miejscem narodzin Poselstwa.

William Branham urodził się podobno w pobliżu Burkesville w stanie Kentucky, około 1909 roku.² Branham podawał różne daty urodzenia w zależności od tego, którą wersją historii swojego życia się dzielił, a także podawał niespójne daty urodzenia w każdym dokumencie rządowym, który kiedykolwiek podpisywał; daty podane przez

¹ Uwaga autora: "Laodycea" jest terminem w Przesłaniu, który oznacza między innymi "Wiek Ostateczny".

² Uwaga autora: Rejestry nieruchomości, dane ze spisu powszechnego i akty urodzenia zostały sprawdzone i nie ma dowodów na to, że rodzina Williama Branhama mieszkała w pobliżu Burkesville w stanie Kentucky. Jakkolwiek osobiście znam wierzących w Przesłanie z Burkesville, którzy twierdzą, że dalsza rodzina Branhama w tej okolicy powiedziała im, że rzeczywiście mieszkał on w Burkesville przez jakiś czas. Ale tak jak w przypadku wielu innych rzeczy, nierozsądne jest akceptowanie jako faktu jakiegokolwiek historii opowiedzianej przez Williama Branhama bez poparcia dowodami. Istnieją pewne dowody sugerujące, że rodzina Branhama pochodziła z Burkesville w Teksasie, które jest kusząco blisko domu Roya Davisa w tym samym okresie.

Branhama obejmują 8 marca 1907 r.,¹ 8 kwietnia 1907 r., 8 kwietnia 1908 r. i najczęściej 6 kwietnia 1909 r.² W wielu kościołach Message mieliśmy tendencję do podkreślania jego urodzenia w odniesieniu do ulicy Azusa Revival który zrodził zielonoświątkowców w 1906 roku – tak jakby jego narodziny były boskim aktem Bożym związanym z narodzinami pentekostalizmu. Branham sam nawiązał ten związek. Fakt, że William Branham został posłany na świat w tym samym czasie, gdy "moc Ducha Świętego" została przywrócona wczesnej wspólnoty zielonoświątkowej, miał potężną symbolikę.

Mityczna historia Williama Branhama jest ściśle związana z soczewką, przez którą zwolennicy Orędzia interpretują wydarzenia XX wieku. William Branham twierdził, że rok 1906 Był to rok, w którym rozpoczął się ostatni wiek historii kościoła, który rozpoczął się wraz z przebudzeniami na Azusa Street. Był to wiek, do którego został posłany jako jedyny i szczególny postaniec i prorok czasów ostatecznych Boga. Zrzędzeniem Bożej opatrności jego rodzina przeniosła się do Jeffersonville kiedy miał około czterech lat, ponieważ Bóg ustanowił dla Jeffersonville Być Jerozolimą aż do wieku ostatecznego, a my nazwaliśmy ten wiek Laodyceą.

Na nieszczęście dla zwolenników The Message, te mity otaczające przeprowadzkę Williama Branhama do Jeffersonville zostały wynalezione gdzieś pod koniec lat czterdziestych XX wieku. Prawdziwa historia jest znacznie mniej efektowna.

Ojciec Williama Branhama, Charles Branham, był skazanym przestępcą, który współpracował z mafią. W Jeffersonville Rodzina przeniosła się do posiadłości Otto Wathena, jednego z głównych dostawców alkoholu dla przestępczego imperium Ala Capone, które działało w Chicago. Charles należał do siatki przemytniczej Wathena, która zarówno produkowała whisky, jak i przewoziła ją do knajp należących do sieci przestępczej Capone.³

Wathen był właścicielem dużej destylarni bourbona, zanim prohibicja zakazała sprzedaży alkoholu w Stanach Zjednoczonych. Jako główny gracz w branży spirytusowej, Wathen był w stanie uzyskać pozwolenie od rządu federalnego na kontynuowanie produkcji alkoholu do celów leczniczych. Zapewniało mu to przykrywkę do prowadzenia ograniczonej działalności w swoich destylarniach.

¹ Branham, William. (1951-11-29) "Doktor Dowie Umierając 7 marca 1907 roku, prorokował, że przybędę do tego miasta czterdzieści lat po jego śmierci. Nic o tym nie wiedząc, jednego dnia umarł, a ja się urodziłem. I czterdzieści lat do dnia, w którym wszedłem do miasta, nic o nim nie wiedząc. Och, jakże wielkie Boże poruszenie się jednoczy. Słyszę odgłos obfitego deszczu".

² Branham, William (1951-7-17) *Manifestacja Ducha*. "Kiedy urodziłem się szóstego kwietnia 1909 roku, około piątej rano..."

³ Pisarze sztabowi (1920-12-4). "Miasto powiązane z Chicago Transakcja z rumem po raz trzeci". *Dziennik kurierski Louisville*. pkt. 3.

Wathen sprzedał część swojej linii produktów mafii z Chicago, która prowadziła sieć z czasów prohibicji. Charles Branham został zatrudniony przez Wathena do pracy w tym przedsiębiorstwie.

William i jego ojciec Karol mieli trudne relacje. Karol był często pijany i agresywny, a William wskazywał, że jego ojciec był niewierny matce z prostytutkami, które pracowały w posiadłości Wathen. Posiadłość Wathena w tamtym czasie była czymś w rodzaju pałacu przyjemności, pełnym toru wyścigowego, speakeasy, prostytutek i różnych możliwości hazardu, które gościły gości z całego regionu. Posiadłość znajdowała się nad rzeką Ohio i posiadała własne doki, które mogły być wykorzystywane do przewożenia pasażerów i ładunków przez rzekę. Śledczy podejrzewali, że wykorzystywali port do przewożenia nielegalnego bourbona z destylarni Wathen's Louisville przez rzekę w celu transportu do Capone w Chicago.

Pełny zakres obowiązków Charlesa w operacjach Wathena jest niejasny, ale według doniesień prasowych i zeznań samego Williama Branhama, był on kierowcą pojazdów transportowych, a także odgrywał rolę w produkcji whisky. William przyznał, że jako młodzieniec współpracował z ojcem w jego nielegalnej działalności.¹ Charles spędził czas w więzieniu i poza nim na podstawie różnych zarzutów kryminalnych związanych z jego mafią Działania. Podczas gdy jego ojciec był w więzieniu, William i reszta rodziny przeżywali ciężkie chwile, a William spędził część swojego dzieciństwa w skrajnym ubóstwie.²

Po tym, jak w latach czterdziestych XX wieku wymyślił na nowo swoją historię, Branham twierdził, że gdy był małym chłopcem, głos przemówił do niego z drzewa. Głos rzekomo poinstruował go, aby "nigdy nie pił, nie palił ani nie kałał swojego ciała w żaden sposób". Branham twierdził, że te instrukcje doprowadziły go do tego, że nigdy nie brał udziału w żadnej z nielegalnych działań, w które jego rodzina była głęboko zaangażowana. To, czy to zrobił, czy nie, jest kwestią otwartą. Warto jednak zauważyć, że głos, który przemawiał do niego z drzewa, był wprost sprzeczny ze słowami Jezusa Chrystusa.³

Tłum a ich sojusznicy produkujący alkohol mieli potężnego wroga w Indianie w latach dwudziestych XX wieku. The Ku Klux Klan nawiązał współpracę z Ligą Antysalonową służyć jako uzbrojeni egzekutorzy prohibicji w całym stanie. W wielu

¹ Branham, William (1953-11-8) *Historia życia* "Dlaczego miałbym to robić? Spakować tę wodę do bimbru, wciąż robiąc prohibicję? Tatusz zarobił z tego tysiące galonów. {...} Przykro mi to mówić, pakując to do bimbru dla mojego tatusia, dwa małe półgalonowe wiadra melasy.

² Pisarze sztabowi (1924-3-18) odsiaduje wyrok w nocy. *Dziennik Kuriera z Louisville*. str. 4.

³ Mateusza 11:15 "[Jezus powiedział]Nie kała człowieka to, co wchodzi do ust, ale to, co wychodzi z ust; To kała człowieka".

przypadkach członkowie Klanu i Liga Antysalonowa to ci sami ludzie. The Indiana Klan można było na nich polegać, jeśli chodzi o radzenie sobie z wszelkimi nielegalnymi operacjami alkoholowymi, które zwróciły ich uwagę. Działalność Wathena związana z alkoholem została odkryta, a władze wszczęły śledztwo w 1920 roku. Organy ścigania wskazały zarówno Wathena, jak i Michaela "The Pike" Heitlera jako kluczowe postacie w sprawie; Mike the Pike był gangsterem współpracującym z Chicago strój w tamtym czasie.¹

W 1924 roku Klan Najwyraźniej niezadowolony z postępów organów ścigania, rozpoczęli własne wysiłki, aby zamknąć nielegalne operacje związane z whisky w Wathen. W kwietniu i marcu Klan brutalnie zaatakowali operację Wathena i opublikowali raport, w którym chwalili się swoimi sukcesami w *Ognisty krzyż*, Indianapolis gazeta oparta na Klanie.² W tym samym miesiącu Jeffersonville Lokalne media donosiły, że Charles Branham i jego trzech synowie zostali ciężko ranni. Charles Branham został aresztowany w tym samym tygodniu i osadzony w więzieniu za swoją nielegalną działalność. Sytuacja jego dzieci była jeszcze bardziej tragiczna. William Branham został postrzelony w obie nogi, a jego dwaj młodszy bracia zostali ciężko ranni, mieli złamane nogi i ręce. Lokalna gazeta podała, że ich obrażenia odbyły się w wypadku na polowaniu. Chociaż mamy prawo podejrzewać, że rodzina została zaatakowana i pobita przez Klan Podczas gdy pracowali w posiadłości Wathena, rodzina Branhamów przez całe życie utrzymywała historię wypadku na polowaniu.³

Jakkolwiek by nie było, to właśnie w tym momencie William Branham został wzięty pod skrzydła Ku Klux Klanu. Jego ojciec był w więzieniu, a William Branham leżał w szpitalu ciężko ranny w obie nogi – jak się później okazało, był to uraz, który wpłynął na resztę jego życia. Sytuacja była tragiczna, ponieważ jego rodzina nie miała środków na opłacenie jego dalszej opieki medycznej. To był ten moment, w którym Ku Klux Klan wkroczył do akcji. William Branham z sentymentem wspominał tę historię w późniejszych latach.

¹ Staff Writers, (4 grudnia 1920) Miasto związane z Chicago Transakcja rumu po raz trzeci. Dziennik Kuriera.

² Pisarz sztabowy (1924-4-11). "Jeffersonville Pierścień alkoholowy wstrząsnął". IndianapolisIndiana: *Ognisty krzyż*. pkt. 1.

³ Pisarze sztabowi (1924-3-14). "Prosi o pomoc dla rodziny". *Jeffersonville Wiadomości wieczorne*. pkt. 1. "Oprócz kary więzienia, Branham został ukarany grzywną w wysokości 100 dolarów..." "W rodzinie jest siedmioro dzieci. Jeden z nich cierpi [z powodu rany postrzałowej]. Inny ma złamaną rękę, a trzeci doznał urazu szyi". "Rodzina jest bez jedzenia". "Powiernik Samuel Kendall powiedział, że da rodzinie jedzenie".

The Ku Klux Klan, zapłacił za mnie rachunek za szpital, masoni.¹ Nigdy ich nie zapomnę. Widzieć? Bez względu na to, co robią, czy co, ja nadal... Jest coś, co zostaje ze mną, zobacz, co dla mnie zrobili. I zapłacili rachunek doktorowi Reederowi.

63-1110M - Dusze, które są teraz w więzieniu

Stan Williama stopniowo się poprawiał. Wymagał dwóch operacji i spędził siedem miesięcy na rekonwalescencji w szpitalu, zgodnie z jego własną relacją o tragedii. To zmieniające życie wydarzenie na zawsze przypadło do gustu Klanowi do niego. The Klan Być może młody Branham wydawał się bohaterami, którzy przybyli, aby uratować go od życia w ubóstwie, które musiał znosić z powodu swojego agresywnego i zbrodniczego ojca.

W ciągu dwóch lat po jego związku z Klanem zaczął się skandal w Indianie Klanie. W 1925 roku Indiana Klan przywódca D. C. Stephenson, zgwałcony i przeżuty na Indianapolis kobieta. Ledwo żywa, Stephenson zabrał ją do domu i położył do łóżka z poważnymi ranami po ugryzieniach, które wkrótce miały odebrać jej życie. Doniesienia prasowe donosiły, że wyglądało to tak, jakby została "przeżuta przez kanibala".² Wydarzenie to ostatecznie doprowadziło do upadku Ku Klux Klanu w całym kraju. Stephenson próbował użyć swojej mocy, aby zmusić do oddalenia zarzutów, ale w 1927 roku cała sytuacja eksplodowała. Po tym, jak wybrany przez Klan gubernator Indiany odrzucił prośbę Stephensona o ułaskawienie, Stephenson spełnił swoje groźby ujawnienia nazwisk Klanu Członkostwo trafia do prasy.³ Doniesienia okazały się druzgocące dla Klanu zarówno w Indianie, jak i w całym kraju, gdy gazety zaczęły drukować listy nazwisk prominentnych członków Klanu Stephenson ujawnił ich rozległy program politycznego przekupstwa i szantażu.

Wielu członków Klanu w Indianie ukrywało się lub uciekło ze stanu, gdy władze zaczęły namierzać i wnosić oskarżenia przeciwko prominentnym członkom Klanu postaci, które zostały zdemaskowane. Tak się złożyło, że William Branham opuścił Indianę w tym samym czasie. W tym czasie Branham powiedział ludziom, że pojechał

¹ Klu Klux Klan Wykład (1922-7-14) *Czasy Osceola*. "Doktorze Davis... zaprzeczył pogłoskom, że ten zakon został wydany pod wpływem masonerii lub Odd Fellow, stwierdzając, że nie było żadnej przynależności poza faktem, że ponad 90 procent jego członków było członkami obu łóż".

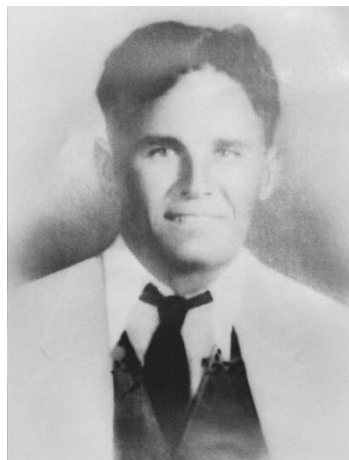
² Newton, Michael (2016). *Białe szaty i płonące krzyże: historia Ku Klux Klanu od 1866 roku*. McFarland. Tamże, s. 66. ISBN 978-1-4766-1719-0.

³ Madison, James H. *Indiana poprzez tradycję i zmiany: historia stanu Hoosier i jego mieszkańców 1920–1945* (Indiana Historical Society, 1982) s. 60-75

do Kansas.¹ W późniejszych latach twierdził, że wyjechał do Arizony, aby pracować na ranczu.² Nie ma dowodów na poparcie żadnej z tych historii i być może obie historie są prawdziwe.

Zasugerował to Peter Duyzer i inni, że Branham mógł w tym czasie uczęszczać do szkoły lub seminarium; przytaczają serię zdjęć Branhama z tamtych lat, które zdają się pokazywać go ubranego w szkolny mundur, jako podstawę ich podejrzeń. Dwie przecznice od miejsca, w którym rzekomo mieszkał, znajdowała się szkoła.³ Wykształcony William Branham nie pasowałby do starannie wyselekcjonowanego "Kentucky". hillbilly", który prezentował w późniejszych latach.

Historie opowiedane przez Branhama w późniejszych latach również zdają się stawiać go obok Roya Davisa. W latach 1928 i 1929 był na fali przebudzenia, co, jeśli jest prawdą, stanowi problem ciągłości z oficjalną wersją jego życiorysu, w której zadebiutował jako kaznodzieja dopiero w 1933 roku.⁴



WILLIAM BRANHAM ABOUT 1926
IN WHAT MAY BE PART OF A SERIES
OF YEARBOOK PHOTOS

¹ Pisarze sztabowi (1929-6-20) Chłopiec 19 umiera w szpitalu. *Jeffersonville Wiadomości wieczorne*. pkt. 2.

² Harrell, David (1978). *Wszystko jest możliwe: uzdrowienie i przebudzenie charyzmatyczne we współczesnej Ameryce*. Indiana University Press. ISBN 0525241361. Tamże, s. 28.

³ Branham, William (1957-3-10) Słuchajcie Go. "Kiedyś, kiedy byłem chłopcem, byłem tutaj. Mieszkałem tutaj, na 16 i Henshaw Road. Jak Phoenix rozwinęło się od tamtych czasów. Pamiętam, że zsiadałem z konia i podlewałem go (Salt River) tuż za nim, na 16 i Henshaw, w pobliżu tabernakulum brata Ballarda".

⁴ Branham, William. (1959-7-7) Balsam w Gileadzie "Zostałem ustanowiony w misyjnym kościele baptystów przez dr Roya E. Davisa. Ale nie mam żadnych barier wyznaniowych. Wierzę, że Chrystus umarł za wszystkie Swoje dzieci i modłę się za wszystkie Jego dzieci na całym świecie. Bóg nigdy nie jest pytany przez mnie: "Jeśli ta osoba jest baptystą, może zostać uzdrowiona". Jeśli masz wiarę, możesz zostać uzdrowiony. Nie wierzę, że uzdrowienie jest czymś, co duchowny mógłby ci zrobić, tylko wyjaśnij ci, co Chrystus już dla ciebie uczynił. Nie wierzę, że zostałem zbawiony trzydzieści jeden lat temu. (1928) Wierzę, że zostałem zbawiony dziewiętnaście stuleci temu, kiedy Jezus umarł za moje grzechy. Przyjąłem ją trzydzieści jeden lat temu". (Uwaga: istnieje wiele podobnych cytatów, które umieszczają jego służbę w 1928 lub 1929 roku).

To, co dokładnie robił William Branham w latach 1925-1929, pozostaje tajemnicą i prawdopodobnie prawda różni się nieco od oficjalnej wersji tej historii. Możemy się również zastanawiać, czy czas jego odejścia z Indiany był związany z wyjściem Klanu Członków? Biorąc pod uwagę głębię trwających dochodzeń prowadzonych przez społeczność byłych wiadomości, podejrzewam, że badacze w końcu będą w stanie dostarczyć solidnych dowodów, aby stanowczo udowodnić lub obalić osobiste relacje Williama Branhama z tych lat. Jak dotąd żaden badacz nie był w stanie znaleźć wyraźnych dowodów, które rzuciłyby światło na tę kwestię. Czas spędzony przez Branhama poza Indianą trwał co najmniej dwa lata, ale mógł być bliższy czterema. Możemy być pewni, że wrócił do Indiany najpóźniej w połowie 1929 roku.

Chociaż wydaje się, że Branham zostawił za sobą rodzinę i karierę, pracując z mafią Młodszy brat Williama Branhama, Edward, został oskarżony o morderstwo po porwaniu samochodu w 1929 roku.¹ Po zwolnieniu za kaucją Edward nagle i nietypowo zmarł na chorobę, zanim proces mógł się odbyć.² Dziwna seria wydarzeń z Edwardem każe podejrzewać, że w tej historii może być coś więcej.

William Branham wskazywał w swoich kazaniach, że jego ojciec był zamieszany w pewne ograniczone i drobne przestępstwa, i opowiedział o śmierci brata w 1929 roku – ale nigdy nie powiedział swoim słuchaczom, że jego ojciec był zamieszany w zorganizowaną przestępczość, lub że jego brat został oskarżony o morderstwo, lub że dorastał na terenie miniaturowego Las Vegas. Żaden z tych bardzo istotnych szczegółów nigdy nie znalazł się w jego często opowiadanej historii życia. Łatwo zrozumieć, dlaczego zdecydował się pominąć tę informację.

Możemy być pewni, że William Branham powrócił do Jeffersonville dla Edwarda pogrzeb w czerwcu 1929 r. poprzez artykuły prasowe.³ W późniejszych latach, kiedy



WILLIAM BRANHAM OKOŁO 1930
ROKU

¹ Pisarze (1928-6-6) "Chłopiec zatrzymany w sądzie okręgowym pod zarzutem morderstwa". *Wieczorne wiadomości z Jeffersonville*. pkt. 1.

² Pisarze (1929-6-20) "Chłopiec 19 umiera w szpitalu". *Wieczorne wiadomości z Jeffersonville*. pkt. 2.

³ Weaver, C. Douglas (2000). *Uzdrowiciel-Prorok: William Marrion Branham* (Studium prorocstwa w amerykańskim zielonoświątkowcu). Mercer University Press. ISBN 978-0865547100. str. 25

Branham zaczął mitologizować historię swojego życia, pogrzeb Edwarda został opisany jako katalizator, który doprowadził do nawrócenia Williama Branhama na chrześcijaństwo. Branham twierdził, że miał mistyczne doświadczenie wkrótce po zakończeniu pogrzebu. Kiedy modlił się na swoim podwórku, pojawiło się tajemnicze światło, które zaprowadziło go do pobliskiego kościoła.¹ Tak się złożyło, że kościół ten był siedzibą Zielonoświątkowego Kościoła Baptystów Bożego, który w tym czasie znajdował się jeszcze w Louisville, a jego pastorem był znakomity wielebny Roy E. Davis.

Warto zauważyć, że Branham podał wiele sprzecznych wyjaśnień swojego doświadczenia zielonoświątkowego nawrócenia.² Naprawdę nie ma sposobu, aby dowiedzieć się, które z nich, jeśli w ogóle, są prawdziwe.

William Branham dołącza do kultu białej supremacji (1929-1932)

Dziwne jest to, że Bóg poprowadził młodego Williama Branhama do najbardziej zdeprawowanego i skorumpowanego kościoła w promieniu setek mil od jego domu.³ Wydaje się jednak, że tak właśnie jest. W tym czasie Davis był w trakcie kolejnego fałszywego programu charytatywnego, oszukując dobrych ludzi z Louisville.⁴

¹ Branham, William (1957-10-60) *Pytania i odpowiedzi na temat Listu do Hebrajczyków #3* "Prowadzono mnie, a Pan zaprowadził mnie do małego miejsca."

² Cytaty z doświadczenia konwersji:

Branham William (1961-1-12) *Pytania i odpowiedzi*. "Otrzymałem chrzest Duchem Świętym w mojej szopie. Widzieć? A mniej więcej rok później, czy coś w tym rodzaju, byłem – mówiłem językami". (To wydarzenie miało miejsce w 1929 roku, w opowiadaniu)

Branham William (1963-7-31) *Jest tylko jeden sposób zapewniony przez Boga na wszystko*. "Nawróciłem się w przerebionym barze. I czuję się teraz jak w domu. Spoglądam tam za siebie i widzę ten licznik i tak dalej. Był to mały, kolorowy kościółek, do którego zostałem ochrzczony Duchem Świętym i zostałem tam zaprowadzony przez Pana". (Ta data tego wydarzenia jest niejasna w historii.)

Branham William (1963-11-14) *Wpływ*. "Kiedy po raz pierwszy otrzymałem Ducha Świętego, nikt w naszym kraju nic o Nim nie wiedział. A ja byłem tylko małym, małym, baptystycznym kaznodzieją w wieku około dwudziestu lat". (Data tego wydarzenia to okres po 1930 roku)

Davis, Roy (1955-10) Pierwszy pastor Wm. Branhama. *Głos Uzdrawienia*. "To był w moim salonie gdzie [William Branham] otrzymał chrzest Duchem Świętym".

³ Branham, William (1957-10-6) *Pytania i odpowiedzi na temat Listu do Hebrajczyków #3* "Pierwszy raz spotkałem kogoś w moim życiu, po tym, jak się nawróciłem... Byłem... Spotkałem brata George'a DeArka i ich tam na dole. I chodziłem, i Pan zaprowadził mnie do małego miejsca".

⁴ Staff Writers (1930-3-20) Kaznodzieja misyjny oskarżony o oszustwo. *Dziennik Kuriera*.

Opowieści Williama Branhama o dołączeniu do Roya Davisa Kościoły są wątpliwe i sprzeczne. W niektórych historiach opowiadanych przez Williama Branhama wskazywał, że znał już Roya Davisa i pracował z nim przed jego historią nawrócenia w 1929 roku. Trudno jest oddzielić fakty od fikcji. Istnieją przesłanki, że William Branham mógł znać Roya Davisa już w 1926 roku Davis mógł być nawet starym przyjacielem rodziny swoich rodziców. Davis lub Caleb Ridley mogli być nawet powiązani z jego odejściem z Indiany w 1927 roku.¹ Pewne jest to, że członkostwo Branhama w kościele Davisa może być udokumentowane w źródłach zewnętrznych, począwszy od 1929 roku. Roy Davis regularnie publikował w gazecie artykuł o tym, co działo się w kościele. William Branham znalazł posadę u Roya Davisaruchu. Artykuły prasowe odnosiły się do Williama Branhama jako starszego, pastora i lidera uwielbienia w denominacyjnej siedzibie Kościoła Baptystów Zielonoświątkowych Boga. W "Przesłaniu" opisalibyśmy pozycję Branhama jako asystenta pastora.

W 1930 roku, kiedy Davis przeniósł się do Jeffersonville William Branham poszedł w jego ślady, kontynuując służbę na coraz ważniejszym stanowisku. Można spekulować, że decyzja Davisa o przeprowadzce do Jeffersonville mogło to być związane z jego związkiem z Williamem Branhamem.

Po przeprowadzce do Jeffersonville, Roya Davisa wkrótce powrócił do swoich starych sztuczek. W październiku 1930 roku wybuchły skandale wokół Roya Davisa osiągnął nową skrajność. W trakcie nabożeństwa przyjechała policja, aby aresztować Roya Davisa z platformy i zabrać go do więzienia. Tym razem został aresztowany za naruszenie prawa federalnego zwanego Ustawą Manna. Davis przewoził nieletnie dziewczęta przez granice stanu w celu uprawiania seksu, a sam uprawiał seks z

FIRST PENTECOSTAL BAPTIST
DR ROY E DAVIS, Pastor
Saturday Night
Scripture reading by Elder Geo DeArk.
Elder Wm. Bronham in charge of praise service.
Sunday Morning
10 a. m. Sunday School
C. E. Meyers, Supt
Halbert Davis in charge of the choir
Sunday Night
Extraordinary meeting of the B. Y. P. U. 6:30 p. m
7:30 p. m. Wonderful Musical program
8 p. m. Sermon by pastor; Subject "What Is The Pentecostal Religion, and Why Have It?"

JEFFERSONVILLE EVENING NEWS

¹ Uwaga autora: Spodziewam się, że pojawią się dodatkowe dowody w tej dziedzinie, ponieważ społeczność byłych wiadomości nadal przelewa coraz większe ilości dokumentacji z tego okresu.

nieletnimi. Został zabrany przez agentów federalnych do Louisville, gdzie miał stanąć przed sądem federalnym.¹

Artykuły prasowe z tego samego okresu donosiły o Williamie Branhamie jako starszym usługującym w kościele. Branham siedział na podium z Davisem w czasie jego aresztowania. Nawet oficjalne biografie Branhama umieszczają go jako pastora w kościele Davisa w okresie aresztowania. Po raz kolejny Davis znalazł sposób na uniknięcie natychmiastowych konsekwencji poprzez manewry prawne, został zwolniony z więzienia i wrócił do Jeffersonville. Władze w Louisville rozpoczęły starania o ponowne aresztowanie Davisa i ekstradycję do Kentucky Davis skutecznie unikał ekstradycji aż do września 1931 roku, kiedy to w końcu musiał opuścić Jeffersonville. Było to jeszcze jedno miasto, w którym nie został przyjęty.²

Kiedy po raz pierwszy zobaczyłem dowody wskazujące na to, że William Branham osobiście widział Roya Davisa Aresztowanie poza peronem w trakcie służby, rozwiało wszelkie wątpliwości, że Branham mógł nie być świadomy tego, z czym był związany. Niezwykle trudno jest wyobrazić sobie scenariusz, który mógłby usprawiedliwić Williama Branhama za jego dalszy związek z Royem Davisem od tego momentu. Niemożliwe jest, aby mógł nie wiedzieć o aresztowaniu Davisa. Być może można by wybaczyć Branhamowi naiwność lub ignorancję, ale od momentu aresztowania Davisa w 1931 roku nie jest to już ważna wymówka dla Branhama. A to tylko jedno z wielu aresztowań, o których Branham z pewnością musiał wiedzieć.

Jako poszukiwany mężczyzna, Davis był zmuszony do ukrywania się i często wyjeżdżał z miasta, aby odwiedzić inne kościoły w swojej denominacji. Chociaż po 1931 roku Davis przebywał głównie poza miastem, siedziba jego denominacji pozostała w Jeffersonville do 1934 roku. Williama Branhama i George'a De'Arka kontynuował prowadzenie kościoła pod nieobecność Davisa. Warto zauważyć, że William Branham przypisał zasługi George'owi De'Arkowi z wprowadzeniem go w Tożsamość Chrześcijańską Teologia.³ Pierwsze dowody na to, że Branham podróżował jako ewangelista, zaczęły się od jego praktyki podróżowania do innych kościołów

¹ Pisarze sztabowi (1930-10-12) "Pastor przetrzymywany w sprawie Mann Act". *Dziennik Kuriera*.

² Pisarze sztabowi (1931-9-9) "Pismo wydane dla ewangelisty". *Dziennik Kuriera*.

³ Branham, William (1957-10-6) *Pytania i odpowiedzi na temat Listu do Hebrajczyków #3* "TPo raz pierwszy spotkałem kogośkolwiek w życiu, po tym, jak się nawróciłem... Byłem... Spotkałem brata George'a De'Arka i ich tam na dole. I szedłem pieszo, a Pan zaprowadził mnie do małego miejsca. Dyskutowali o tym, skąd wziął się ten kolorowy człowiek. A oni próbowali powiedzieć, że kolorowy człowiek... Że Kain poślubił zwierzę podobne do małpy i stamtąd wyłoniła się rasa kolorowa."

otaczających Jeffersonville który został zapoczątkowany przez Roya Davisa jako kościoły satelickie, w szczególności Kościoł Baptistów w Milltown Indiana.

Davis zakradł się z powrotem do Jeffersonville W latach 1932-1934 kilkakrotnie głosił kazania i sprawdzał, co się dzieje z jego trzodą, ale większość czasu spędzał podróżując po innych kościołach, które założył, organizując przebudzenia i prowadząc tajny Klan rekrutacja.


W czerwcu 1933 roku Davis zaczął reklamować nadchodzące spotkanie przebudzeniowe w namiocie, które miało być sponsorowane przez jego kościół i które miało się odbyć na 8th and Pratt Street w Jeffersonville. Jeśli znasz Jeffersonville, rozpoznasz ten adres jako parking Tabernakulum Branhama. Po serii artykułów prasowych, które spowodowały nagromadzenie reklam i obiecywały, że potężny ewangelista będzie głosił ewangelię do społeczności, William Branham został ogłoszony ewangelistą, który poprowadzi przebudzenie.¹

¹ Pisarze (1933-5-6) "Pierwszy Zielonoświątkowy Kościół Baptistyczny Nadchodzące odrodzenie namiotów". Jeffersonville Wiadomości wieczorne, s. 3.

Rozdział 2

Debiut Eliasza

1933-1946



Powiadam wam, że Eliasz już przyszedł,
a oni go nie poznali.

– Jezus Chrystus

Głos nad rzeką (1933-1934)

W lipcu 1933 roku było bardzo gorąco, gdy słońce zachodziło nad Royem Davisem Namiot odrodzenia. W cieniu namiotu stał człowiek, który miał stać się jednym z najśłynniejszych amerykańskich kaznodziejów połowy XX wieku. Historia przebudzenia namiotowego Williama Branhama w 1933 roku i późniejszego nabożeństwa chrzcielnego jest jedną z najważniejszych legend dla wyznawców Przesłania.

William Branham stopniowo ewoluował w sposób, w jaki opowiadał historię swojego życia. Ułożenie różnych wersji chronologicznie i prześledzenie, jak ewoluują w czasie, jest odkrywczym ćwiczeniem. Kiedy poświęcisz czas na studiowanie służby Williama Branhama, przekonasz się, że jego historie życia były jak opowieść o rybołówstwie. Za każdym razem, gdy opowiadał tę historię, ryba stawała się trochę większa. Przez dziesięciolecia rybka stopniowo zamienił się w wieloryba.

Wielorybia wersja spotkania w namiocie z 1933 roku brzmi mniej więcej tak: Kiedy William Branham wszedł na scenę w swoim namiocie, tysiące ludzi przyszło zobaczyć jego debiut. Dziesiątki ludzi odpokutowało za swoje grzechy i wkrótce wszyscy poszli za młodym ewangelistą nad brzeg rzeki Ohio, u podnóża Spring Street, gdzie mieli zostać ochrzczeni. Brodząc w wodzie, William Branham zaczął chrzczyć nowo nawróconych. Gdy siedemnasty nawrócony wszedł do wody, aby przyjąć chrzest,¹ nagle niebiosa się otworzyły i jasne światło zstąpiło na głowę Williama Branhama. Wtedy z nieba rozległ się głos mówiący: "Jak Jan Chrzciciel został posłany, aby uprzedzić moje pierwsze przyjście, tak i wy zostaliście posłani z poselstwem, które poprzedzi moje drugie przyjście". Wielotysięczny tłum stał pełen podziwu na brzegu rzeki, będąc świadkami tego strasznego wydarzenia. Dzieci krzyczały. Kobiety mdlały. Reporterzy podchwycili tę historię, która ukazała się w gazetach w całych Stanach Zjednoczonych i Kanadzie. Nagłówki głosiły: "Mistyczne światło pojawia się nad ewangelistą podczas chrztu".² W ten sposób rozpoczęła się służba Williama Branhama.

Prawda nie jest aż tak fantastyczna. Rybka wersja tej historii brzmi mniej więcej tak: przed wyjazdem z miasta Roy Davis oszukał Jeffersonville wdowy do zapisania mu całego swojego majątku w testamencie. Po jej śmierci wrócił po cichu do miasta, aby zebrać pieniądze na jej "datek". Dzieci wdowy odkryły Roya Davisaspisek i postawił

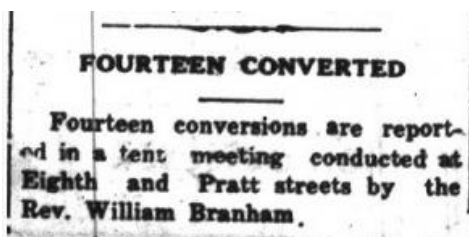
¹ Uwaga autora: Jedynym szczegółem tej historii, który pozostał niezmienny przez lata, było to, że nadprzyrodzone wydarzenie miało miejsce, gdy miał ochrzcić siedemnastą osobę.

² Uwaga autora: Branham twierdził, że opowiadania ukazały się w *Louisville Herald*.

Davisa w stan oskarżenia w Jeffersonville. ¹ Presja była tak wielka, że Davis musiał po raz kolejny przenieść siedzibę swojej denominacji.²

Lipcowe spotkania namiotowe były dla Davisa doskonałą okazją do przekazania przywództwa w lokalnym zborze nowemu pastorowi. Na scenę wkracza William Branham. Grahama Snellinga i George'a De'Arka z miejscowego Kościoła Baptistów Zielonościennych Bóg pomógł Branhamowi prowadzić spotkania przebudzeniowe. Sam Davis sfinansował przebudzenie i zajmował się ogłoszeniami w lokalnych gazetach.³ Według Snellinga, wzięło w nim udział mniej niż 100 osób.⁴ Gazeta donosiła, że przebudzenie Branhama miało jedenastu nawróconych; Nie było nawet siedemnastu osób, które miały zostać ochrzczone.⁵ Ten jeden artykuł jest jedyną wzmianką w gazecie o przebudzeniu.

Żaden z naocznych świadków znanych społeczności The Message nie doniósł, że słyszał głos przemawiający z nieba. Fakt ten został otwarcie przyznany przez wielu wczesnych przywódców



¹ Pisarze sztabowi (1934-3-30) "Wielebny Davis pozywa do sądu, aby przejąć posiadłość Eaken". *Jeffersonville Wiadomości wieczorne*

² Pisarze sztabowi (1934-5-15) Apel handlowy.

³ Staff Writers (1933-5-6) "Pierwszy Zielonościenny Kościół Baptistyczny Nadchodzące odrodzenie namiotów". *Jeffersonville Wiadomości wieczorne*.

⁴ Hall, Bruce (2017-7-23) Moje doświadczenia z Ruchem Williama Branhama. "Graham Snelling kazał mi jako młodemu człowiekowi głosić w swoim kościele raz czy dwa. {...} Zapytałem go, jakie są twoje doświadczenia z bratem Branhamem, ponieważ wcześniej rozmawiałem z jednym z diakonów [Branhama], nie był już tam diakonem i słyszałem tę samą historię. A historia była przesadzona, Bill... {...} Powiedział: 'Chodziliśmy na te zebrania. Pojechaliśmy. Powiedział, że nie było tam 5000 ludzi. {...}' Jest kilka rzeczy, które Bill zrobił tuż przed śmiercią". Powiedział: "Są pewne rzeczy w tych książkach i takie tam, które musiał naprawić". {...} Powiedziałem, że powiedz mi tylko jeden z nich, jeśli możesz. Powiedział: "Cóż, znasz historię o dole nad rzeką, prawda? {...} W tej książce jest powiedziane, a brat Branham sam to głosił, że na brzegu [rzeki] były tysiące. Słyszałem jedną taśmę, na której było napisane 7000, a na jednej 10 000, raz na 5000. Ale w każdym razie była to duża grupa ludzi. {...} Byłem tam tego dnia {...} jeśli mieliśmy sto osób, mieliśmy tłum. Jego żona [Snellinga] powiedziała to samo".

⁵ Pisarze sztabowi (1933-6-2). "Czternastu nawróconych". *Jeffersonville Wiadomości wieczorne*. *Jeffersonville*. str. 4.

Przesłania.¹ Przeszukanie wszystkich regionalnych gazet, które William Branham rzekomo relacjonował to wydarzenie, nie ujawniło żadnego artykułu pasującego do opisu Branhama.² William Branham wymyślił prawie całą historię.³

Przebudzenie namiotowe z 1933 roku jest początkiem przemiany, w której Pierwszy Zielonoświątkowy Kościół Baptystyczny Boga Roya Davisa sponsorował uruchomienie tego, co stało się Zielonoświątkowym Tabernakulum Billie Branham. George'a De'Arka oraz Grahama Snellinga – który również był Royem Davisem Miejscowi starsi – służyli jako pierwszy i trzeci pastor pomocniczy w wkrótce założonym Zielonoświątkowym Przybytku Billie Branham.

Po zakończeniu lipcowych spotkań w namiocie trzej mężczyźni wznowili regularne nabożeństwa w Pierwszym Zielonoświątkowym Kościele Baptystycznym Boga do kwietnia 1934 roku. W tym samym miesiącu Roy Davis Kościół w tajemniczych okolicznościach sponął.⁴ Pozostawieni bez budynku kościelnego, wierni powrócili do namiotu przebudzeniowego. Branham, wraz z innymi starszymi Davisa i niektórymi członkami rodziny Davisa, założył Zielonoświątkowe Przybytk Billie Branham. Przez pierwszy rok odprawiali nabożeństwa w namiocie na rogu Pratt i Eighth Street.⁵ W

¹ Vayle, Lee (1967) *Prorok XX wieku*. str. 37 "Gdy wielu bieгло ze strachu, a inni klęczeli w modlitwie, głos przemówił do niego ze słupa ognia i powiedział: Tak jak Jan Chrzciciel był zwiastunem pierwszego przyjścia Chrystusa, tak twoje poselstwo jest zwiastunem drugiego przyjścia Chrystusa. Oczywiście, że tylko on słyszał te słowa..."

² Uwaga autora: Liderzy w The Message twierdzą, że artykuły prasowe zaginęły, ponieważ archiwa zostały zniszczone podczas powodzi na rzece Ohio w 1937 roku; To nieprawda. Archiwum jest pełne i kompletne, nie brakuje wydań. Branham po prostu wymyślił historię z doniesień prasowych.

³ Uwaga autora: Na początku lat pięćdziesiątych jedynymi znanymi osobami w The Message, które twierdziły, że były obecne przy chrzcie, byli Edgar (Doc) Branham, Mabel Branham, Meda Branham, Fannie Wilson, Grahama Snellinga i jego żona. Mabel Branham, który miał wtedy dwanaście lat, twierdził, że widział światło. Żaden z pozostałych świadków nie twierdził, że widział światło lub słyszał głos. Fannie Wilson oraz Doc Branham donosił o wybuchowym hałasie, podobnym do grzmotu dźwiękowego, który przeraził publiczność. Mabel Branham Relację można przeczytać w *Pokolenie*, autorstwa Angeli Smith. Jest to jedyna relacja naocznego świadka, jaka kiedykolwiek została opublikowana przez instytucję przekazu, ponieważ jest to jedyna relacja, która ma jakiegokolwiek podobieństwo do wersji Branhama. Relacje Fannie Wilson, Doktor Branham oraz Grahama Snellinga zostały przekazane ustnie; Drukowane wersje ich historii istnieją od lat 80. *Rywal* wydane przez Faith Assembly Kościół. Meda Branham twierdziła, że jest zbyt młoda (14 lat), aby pamiętać cokolwiek z tego dnia. Nie znam żadnych innych zachowanych relacji z tego wydarzenia.

⁴ Pisarze sztabowi (1934-4-3) *Jeffersonville Wiadomości wieczorne* str. 1

⁵ Pisarze sztabowi (1934-6-2) Czternastu nawróconych. *Jeffersonville Wiadomości wieczorne*

1935 roku zbudowali blok na sąsiedniej działce w miejscu, gdzie obecnie znajduje się Tabernakulum Branhama.¹

Opowieść Williama Branhama o początkach jego kościoła była w najlepszym razie skondensowana, a w najgorszym rażąco zwodnicza.² Branham nie powiedział swoim słuchaczom, że Davis opuścił miasto po wielokrotnych aresztowaniach i seksie z nieletnią dziewczyną. Ukrywał również fakt, że jego kongregacja miała głębokie powiązania z konkretnym tajnym stowarzyszeniem i że jego pastor był wiodącą postacią w krajowej społeczności białej supremacji.

Początki Tabernakulum Branhama

Grahama Snellinga oraz George'a De'Arka to dwie interesujące postacie. George'a De'Arka blisko współpracował z Royem Davisem przez wiele lat i miał reputację głosiciela wczesnej wersji Chrześcijańskiej Tożsamości Teologia – przekonanie, że rasy inne niż białe były hybrydami ludzko-zwierzęcymi stworzone przez grzechy seksualne Adama i Ewy oraz ich potomstwa. Starzy wyjadacze donieśli, że De'Ark był bardzo ważną postacią w początkach istnienia Przybytku jako współpastor lub asystent pastora Williama Branhama. De'Ark towarzyszył Branhamowi w jego wczesnych przebudzeniach w Milltown i społecznościach wokół Jeffersonville. De'Ark zginął podczas powodzi na rzece Ohio w 1937 roku, pozostawiając Branhama jako wyraźnego przywódcę Przybytku.

Grahama Snellinga ma reputację osoby zrównoważonej. Został asystentem pastora Branham Tabernacle około 1948 roku. Pokłócił się z Branhamem w 1952 roku, kiedy dowiedział się, że Branham zaczął wyolbrzymiać historię chrztu z 1933 roku. Snelling skonfrontował się z Branhamem za wymyślanie szczegółów historii, którą opowiadał swoim przebudzeniowym słuchaczom. Wkrótce potem Branham miał wizję, którą Snelling miał romans pozamałżeński. Snelling został usunięty ze stanowiska. Wzorzec oskarżania swoich przeciwników o grzechy seksualne stał się przez całą służbę stosowaną przez Branhama. Ostateczne odejście Snellinga w 1951 roku można opisać jako mały rozłam w kościele. Wraz z nim odeszło kilka osób, w tym

¹ Na fasadzie Tabernakulum Branhama dodano napis "1933" w 1963 roku. Wcześniej go tam nie było. Według wszelkich ksiąg metrykalnych budynek kościoła został wybudowany w 1935 roku.

² Branham, William (1964-4-27) Proces. "Dr Roy E. Davis wyświęcono mnie na jednego z miejscowych pastorów, a następnie państwo przyznało mi prawo do zawierania małżeństw, grzebania, chrztu i tak dalej. Spłonął Misyjny Kościół Baptystów, w którym byłem wtedy pastorem. A pan Davis wrócił do Teksasu, do którego pochodził z gór Davisa, i w dół w pobliżu Van Horn w Teksasie. Stąd się biorą. I tak pod jego nieobecność zacząłem przejmować zбір".

Curtis Hooper. Hooper był liderem pieśni w Branham Tabernacle, zanim opuścił Snelling, aby dołączyć do swojego nowego kościoła.¹

Sprawy toczyły się dobrze, podobnie jak Snelling, De'Ark, a Branham w pełni przejął lokalny oddział Roya Davisazwolenników. Branham regularnie podróżował po lokalnym obwodzie przebudzeniowym do innych kościołów w Roy DavisRuch zielonoświątkowy w Indianie w stanie Kentucky Ohio. Wielebny Frank Curts W sierpniu 1934 roku przybył z Cincinnati do zboru Branhama, aby głosić kazanie.² Curts był prominentnym pastorem zielonoświątkowym Jedności w regionie.³ Miesiąc później Branham udał się do Mishawaka gdzie uczestniczył w Zgromadzeniu Ogólnym Zgromadzeń Zielonoświątkowych Jezusa Chrystusa (PAJC) w G. B. Rowekościół kościelny. PAJC był w tym czasie jedną z głównych denominacji zielonoświątkowych Jedności i ostatecznie połączył się, tworząc Zjednoczony Kościół Zielonoświątkowy w 1945 roku. Branham twierdził, że w ostatniej chwili otrzymał zaproszenie do wygłoszenia kazania na konwencji, chociaż nie ma żadnych dowodów na poparcie jego twierdzenia.⁴ Warto zauważyć, że Indiana była domem G. T. Haywooda, a Indianapolis było wczesną siedzibą zielonoświątkowców Jedności.

Powiązania Williama Branhama z Curts, Rowe i inne czołowe postacie ruchu zielonoświątkowego Jedności na Środkowym Zachodzie otworzyły przed nim możliwość odwiedzenia regionalnych kościołów Jedności. Archiwa gazet zawierają historie o przebudzeniach Branhama z tego wczesnego okresu jego służby, a być może najbardziej zaskakującą rzeczą dla wyznawcy Poselstwa jest fakt, że William Branham w ogóle był zielonoświątkowcem. Było to około 1945 roku, kiedy William Branham przepisał swoją historię, aby rozwinąć dramatyczną opowieść o swoim nawróceniu na zielonoświątkowców. W swojej oficjalnej biografii Branham twierdził, że unikał zielonoświątkowców aż do 1945 roku. Ale wszystko wskazuje na to, że William

¹ Uwaga autora: Snelling utrzymywał związek z Tabernakulum Branhama aż do połowy lat sześćdziesiątych, chociaż nigdy nie zaakceptował twierdzeń Branhama o Eliaszu.

² Pisarze personelu. (1934-8-15) Różne wiadomości. *Jeffersonville Wiadomości wieczorne*. "Wielebny Curts z Cincinnati w stanie Ohio będzie głosił kazanie w środę wieczorem o 7:45 w Pranhama (sic) Zielonoświątkowym Tabernakulum, ulice 8th i Pratt"

³ Uwaga autora: W wywiadzie z pastorem zaznajomionym z Frankiem Curtsem, twierdził, że Curts ochrzcił Branhama w imieniu Jezusa w 1934 roku i że ich kościół miał imię Branhama w swoich aktach chrztu. Nie dostarczono żadnej dokumentacji ani dowodów.

⁴ Uwagi autora: Egzemplarze Rowe'a Biuletyn kościelny ze zgromadzenia we wrześniu 1934 roku został otrzymany z ich kościoła. Biuletyn zawiera sprawozdania z kongresu i listę prelegentów; Branham nie jest nigdzie wspomniany. RoweCórka Branhama pamiętała wizytę Branhama i poinformowała w wywiadzie z Bernie Wade'em, że Branham przyjechał samochodem pomalowanym w reklamy swojej służby.

Branham był zielonoświątkowcem od najwcześniejszych dni, kiedy pracował z Royem Davisem.

Zeznania naocznych świadków wskazują również, że William Branham był obecny na spotkaniu Williama Sowdersa Szkoła Proroków w połowie lat 30.¹ Sowders miał największą grupę zielonoświątkową w regionie w tamtym czasie i byłaby to doskonała okazja dla wschodzącego pastora zielonoświątkowego do nawiązania kontaktów i rekrutacji.

Bernice Hicks był obecny w Tabernakulum Branhama od najmłodszych lat służył jako nauczyciel w Szkole Niedzielnej. Jest prawdopodobne, że poszła w ślady Branhama z Zielonoświątkowego Kościoła Baptystycznego, choć nie jest to jasne. W Tabernakulum Branhama nauczycielem Szkoły Niedzielnej jest kaznodzieja, który wygłasza godzinną lekcję przed rozpoczęciem głównego nabożeństwa.² Regularnie głosiła w Tabernakulum do około 1946 roku, kiedy to brat McCullough został pastorem pomocniczym.³

Nie jest jasne, kto, jeśli ktokolwiek, służył jako asystent pastora Branhama w latach 1938-1945. Możliwe, że Hicks był drugim najstarszym kaznodzieją w kościele po śmierci George'a De'Arka, aż do mianowania McCullougha. Zgodnie z legendą wiadomości Hicks został wydalony z kościoła w połowie nabożeństwa około 1947 roku.⁴ W 1945 roku William Branham wymknął się istnieniu poważnych problemów w zborze, co może być odniesieniem do sporu z Hicksem.⁵ Opowiadając tę historię, Hicks twierdziła, że jest bardziej popularnym nauczycielem w zgromadzeniu niż Branham i została wyrzucona po tym, jak stał się stawny i był w stanie wyrównać z nią rachunki.

¹ Branham, William. (1955-1-17) *Jak anioł przyszedł do mnie i jego zlecenie* "Mieli swoje miejsce w Louisville. Próbowałem odnaleźć ich ludzi, a oni nazwali to Szkołą Proroków. Pomyślałem więc, że pójde i zobaczę, co to jest. Cóż, nie widziałem, żeby ktokolwiek tarzał się po podłodze, ale mieli jakieś dziwne doktryny. Tam poznałem tego staruszka, zaprosił mnie do siebie.

² Branham, William (1956-9-23) *Duchowa adopcja* "A nasza młodsza siostra Hicks, która była nauczycielką w szkółce niedzielnej, spotkałem ją, jej dzieci i męża".

³ Uwaga autora: Około 1948 roku Branham miał wizję, w której McCullough popełnił cudzołóstwo i został zastąpiony przez Snellinga. Nikt, z kim rozmawiałem, nie znał jego imienia.

⁴ Allen, James (2019) Wywiad z Jamesem Allenem. "Siostra Hicks nie wiedziała, że brat Branham wrócił do miasta. Ukrył się w małym pokoiku na podwyższeniu i czekał, aż zacznie głosić. Kiedy już wyszła, otworzył drzwi, przytapał ją na głoszeniu i wypuścił.

⁵ Branham, William (1946) Nie byłem nieposłuszny niebiańskiej wizji, s. 1-20 "Patrząc w lewo, zobaczyłem małą kupkę gładko upieczonego chleba. Obok niego stało białe pectwo, ale nie chciało go jeść. Wtedy Pan rzekł do mnie: «Czy ich znasz?» Ja nie. Wtedy On powiedział: "To jest twój przybytek i nie będą już jeść chleba życia. Posyłam cię tedy". (Uwaga: spór Branhama z Hicksem jest jedyną godną uwagi kwestią z tego okresu, opisaną w legendach Message. Wydaje się rozsądne, aby sądzić, że może to być powiązane).

Hicks założyła swój własny międzynarodowy kult, który również ma siedzibę w Jeffersonville: Międzynarodowa Ewangelia Chrystusa.

Tragedia zielonoświątkowa (1936-1937)

Około 1929 roku Branham poznał swoją przyszłą żonę Hope Brumbach. Według artykułów prasowych, Hope był kolejnym przywódcą i ministrem w Roy Daviskościół kościelny.¹ Co ciekawe, w późniejszych latach William Branham twierdził, że nie zgadza się z Royem Davisem i sprzeciw wobec wyświęcania kobiet na kaznodziejów – a jednak William Branham ożenił się z jedną z pasterek w kościele Davisa.²

Historia małżeństwa Branhama z Hope i jej późniejszej śmierci w 1937 roku posłużyła jako główny składnik historii życia Branhama, którą dzielił się przez lata po zdobyciu sławy. Przegląd dostępnych dowodów pokazuje, że Branham wprowadzał w błąd swoich słuchaczy co do głównych części swojej historii życia, w tym elementów otaczających jego pierwsze małżeństwo, zaczynając od historii oświadczyń.

Nadzieja ojciec Charles był członkiem Jeffersonville Kapituła KKK przed ich upadkiem w 1927 roku. Karol Brumbach Miał również długą historię zaangażowania przestępczego odnotowaną w lokalnej gazecie i spędził czas w więzieniu i poza nim. Ojciec i matka Hope rozwiedli się w 1928 roku; Nadzieja matka Hazel pozew o rozwód z powodu zarzutów okrucieństwa i znęcania się.³ Karol Brumbach ożenił się ponownie i przeprowadził do Fort Wayne w tym samym roku, według lokalnej gazety. Jego przeprowadzka do Fort Wayne została potwierdzona przez spis powszechny z 1930 roku.

W bardzo upięksovanej wersji historii oświadczyń Branhama z 1934 roku, został wpuszczony do domu przez Hope'a matka, która zaprowadziła go na zaplecze, aby spotkać się z ojcem, z którym odbył szczerą rozmowę. Jej ojciec był przeszczęśliwy i pozwolił mu poślubić Hope.⁴ Jednak dokumenty dowodzą, że rodzice Hope'ów byli rozwiedzeni i mieszkali w różnych miastach od 1930 roku.

¹ Staff Writers (1933-2-4) Pierwszy zielonoświątkowy baptysta. *Jeffersonville Wiadomości wieczorne*. s.3 "Nadzieja Brumbach będzie prowadzi spotkania modlitewne"

Staff Writers (1933-2-25) Pierwszy zielonoświątkowy baptysta. *Jeffersonville Wiadomości wieczorne*. s. 3 "Nadzieja Brumbach poprowadzi spotkania młodzieży".

² Uwaga autora: Biorąc pod uwagę, że Branham ożenił się z kobietą-kaznodzieją i miał ją we własnym kościele do około 1947 roku, jest prawdopodobne, że jego sprzeciw wobec kobiet kaznodziejów rozwinął się tylko jako część jego uzasadnienia dla wyrzucenia Bernice Hicks w połowie lat czterdziestych.

³ Pisarze sztabowi (1928-5-21) Rozwód przyznany. *Jeffersonville Wiadomości wieczorne* str. 1

⁴ Branham William (1975) *Ślady stóp na piaskach czasu*. s.33 "A więc Charlie siedział przy biurku i pisał na maszynie. A pani Brumbach siedzi za rogiem i robi coś w rodzaju szydełkowania... (Charles i Hazel Brumbach byli w tym czasie rozwiedzeni i mieszkali w różnych miastach).

W swoim życiorysie Branham podkreślił również fakt, że on i jego żona nie byli zielonoświątkowcami. W rzeczywistości Branham twierdził, że Nadzieja śmierć nastąpiła, ponieważ był nieposłuszny Bogu, odmawiając organizowania przebudzeń dla zielonoświątkowców.

W czasie, gdy William i Hope się poznali, oboje byli od dawna związani z zielonoświątkowcami. Pierwszy Zielonoświątkowy Kościół Baptystyczny w ogłoszeniach w lokalnej gazecie regularnie pojawiały się ich nazwiska. Reklamy informowały również o kazaniach i praktykach w kościele, które obejmowały mówienie językami, nabożeństwa Ducha Świętego, śpiew i krzyk oraz boskie uzdrowienie.¹ William Branham poinformował, że Davis ochrzcił go przy użyciu formuły chrztu jedności – wszystko to jest wyraźnym dowodem na to, że Pierwszy Zielonoświątkowy Kościół Baptystyczny Bóg przestrzegał powszechnych praktyk zielonoświątkowych – wszystko to na początku lat 30. W rzeczywistości, kiedy Branham przejął Roya Davisa w 1934 roku nazwał swój nowy kościół Billie Branham *Zielonoświątkowy* Tabernakulum i oficjalnie zarejestrował kościół pod tą nazwą w mieście Jeffersonville.²

Wydaje się, że w późniejszych latach jest kilka rzeczy, które Branham próbował ukryć przed publicznością w związku z najwcześniejszymi dniami jego pastorstwa, w tym niechlubny sposób, w jaki został pastorem i fakt, że on i jego rodzina byli w tym czasie zielonoświątkowcami.

Co skłoniło Williama Branhama do napisania na nowo swojej historii? Nie trzeba wielkiej wyobraźni, aby zrozumieć, dlaczego Branham czuł potrzebę bagatelizowania lub ukrywania Roya Davisa i jego wyroki skazujące od publiczności. Ale to, dlaczego czuł potrzebę zaprzeczenia swojemu zaangażowaniu w zielonoświątkowcy, jest nieco bardziej złożone i wymaga od nas trochę spekulacji.

Najbardziej prawdopodobnym wyjaśnieniem jest tragiczna śmierć Hope i ich nowo narodzonej córki, Sharon Rose. W styczniu 1936 roku u Hope zdiagnozowano

¹ Pisarze sztabowi (1932-11-26) Pierwszy zielonoświątkowy baptysta. *Jeffersonville Wiadomości wieczorne*. P 4 " .. kilku ochrzczonych Duchem Świętym. Dawne krzyki i śpiewy..."

Pierwszy zielonoświątkowy baptysta. 1933, 18 lutego. *Wiadomości Wieczorne*. "Starszy Wm. Branham odpowiedzialny za służbę uwielbienia". "Kazanie pastora; temat "Czym jest religia zielonoświątkowa i dlaczego ją mieć?"

² Uwaga autora: Oryginalne akty własności zarejestrowane w mieście Jeffersonville zapisały nazwę kościoła jako Billy Branham Pentecostal Tabernacle. Podobnie nazywano go Zielonoświątkowym Przybytkiem Branhamalub po prostu Przybytek Zielonoświątkowy, w każdym z dziesiątków dokumentów publicznych i gazet z lat 1934-1944. Wygląda na to, że "zielonoświątkowa" część nazwy została porzucona w 1945 roku.

gruźlicę.¹ W tamtych latach, przed wprowadzeniem antybiotyków, śmiertelność wynosiła około 50% u osób, u których zdiagnozowano przerażającą chorobę. Hope była młoda i zdrowa, ale zaledwie dwa miesiące po tym, jak zdiagnozowano u niej gruźlicę, Sharon Rose został poczęty. Cięża znacznie zmniejszyłaby jej szanse na przeżycie.²

Tabernakulum Branhama We wrześniu 1936 roku zorganizował przebudzenie uzdrowienia i opublikował w lokalnej gazecie raporty o osiemnastu uzdrowieniach, które miały miejsce z rąk Williama Branhama.³ Czy Nadzieja znalazła się wśród tych, których uznano za uzdrowioną? Hope miała dziewięć miesięcy po zdiagnozowaniu gruźlicy, kiedy doszło do uzdrowienia. Niecałe jedenaście miesięcy po tym, jak Hope diagnoza gruźlicy, Sharon Rose urodził się na świecie 28 października. Niestety, urodziła się z chorobą matki.

Swoim słuchaczom William Branham nigdy nie powiedział prawdy o Hope'u. Rozpoznanie gruźlicy w styczniu 1936 roku. Chociaż nawiązywał do faktu, że była chora przed nadejściem potopu, zawsze wprowadzał swoich słuchaczy w błąd co do faktów w tej sprawie. W swoich najwcześniejszych relacjach z życia twierdził, że u Hope zdiagnozowano zapalenie płuc w grudniu 1936 roku.⁴ Konsekwentnie i fałszywie twierdził, że gruźlicę zdiagnozowano u niej dopiero po powodzi w 1937 roku Wystąpił.⁵

Co ciekawe, w późniejszych latach Branham twierdził, że przepowiedział nadejście potopu w 1937 roku zaledwie kilka tygodni przed tym, jak to się stało.

¹ Akt zgonu Hope Branham, Departament Zdrowia stanu Indiana. "Przyczyna śmierci: gruźlica" "Początek\Diagnoza: styczeń 1936"

² Akt zgonu Sharon Rose Departament Zdrowia Branham w stanie Indiana

³ Pisarze (1936-9-19) Tabernakulum Zielonościwkowe. *Jeffersonville Wiadomości wieczorne*. "Róg ulic 8th i Penn. Wielebny William Branham, proboszcz". "Nasze przebudzenie wciąż trwa. W tym tygodniu mieliśmy 57 nawróceń. We wtorek wieczorem doszło do 26 nawróceń i 18 osób zostało uzdrowionych".

⁴ Branham, William (1950-8-20) *Moja historia życia* "Ale dostała zapalenia płuc, kiedy poszła po prezent świąteczny dla dzieci. A lekarz powiedział, że będzie musiała leżeć tutaj, Billy, bo prawdopodobnie umrze, jeśli kiedykolwiek się poruszy.

⁵ Branham, William (1950-8-20) *Historia mojego życia*. "Dotarłem do Columbus [w obozie dla uchodźców powodziowych], zostałem odcięty. A tam, idąc ulicą, płacząc, załamując ręce, nie wiem, co się stanie, ja... Ktoś wal-... Podbiegł do mnie i powiedział: "Billy, szukasz Hope, prawda?" A ja na to: " Tak. Tak miała na imię moja żona. Nazywali ją Hope, ja Faith, a małe dziecko Billy Charity. Zapytali więc: "Szukasz jej?" A ja na to... Powiedział: "Moja dziewczyna jest w Columbus w stanie Indiana, a twoja żona leży u jej boku, umierając z...? ... gruźlica". Odpowiedziałem: "Nie, to niemożliwe". Odpowiedział: "Tak, ona jest".

Twierdził, że został wyśmiany przez mieszkańców miasta, którzy odrzucili jego roszczenia.¹

Pomimo zagrażającej życiu choroby żony i córki oraz rzekomego przepowiedni nadchodzącego potopu, Branham nie podjął żadnych środków ostrożności i pozostał w Jeffersonville aż do czasu, gdy mury przeciwpowodziowe miasta zostały przerwane przez wielką powódź w 1937 roku.² Wydaje się niezwykle, że nie potraktował swojej przepowiedni o potopie na tyle poważnie, by uchronić swoją rodzinę przed niebezpieczeństwem. Powódź całkowicie zatopiła Jeffersonville i zniszczył domy i firmy tysięcy ludzi. Chociaż możemy zrozumieć, że szydercy mogli zignorować jego prorocstwo – jaka jest wymówka Branhama dla zignorowania jego własnego prorocstwa? Wierzę, że fakty wskazują na to, że być może Branham nigdy tak naprawdę nie wygłosił prorocstwa o potopie. W najgorszym razie wydaje się hipokrytą, potępiając innych ludzi, którzy nie zważali na jego prorocstwo, podczas gdy on sam tego nie zrobił.

Opowieści Williama Branhama o wydarzeniach związanych z powodzią z 1937 roku są skrajnie sprzeczne. Prawie niemożliwe jest ustalenie, która wersja, jeśli w ogóle, jest dokładna. Według jego najczęstszej relacji, kiedy ratował innych ludzi uwięzionych przez wody powodziowe, jego żona i dzieci zostały zabrane przez innych do ośrodka dla uchodźców.³ W niektórych wersjach osobiście zabrał rodzinę do szpitala. W niektórych wersjach zostały one wykonane po pęknięciu wału przeciwpowodziowego, w innych tuż przed jego pęknięciem. Jakkolwiek by nie było, rzeczywiście wydaje się, że Branham pozwolił sobie na rozłąkę z rodziną podczas wydarzeń związanych z potopem. Przez kilka dni gorączkowo ich szukał. Trudno zrozumieć dobrowolne porzucenie rodziny przez Branhama w samym środku takiego kryzysu. Coś w tej historii po prostu nie brzmi prawdziwie.

Po tym, jak skończył ratować innych ludzi, Branham twierdził, że próbował odnaleźć swoją rodzinę, ale nie udało się jej znaleźć. Po kilku dniach gorączkowych

¹ Branham, William (1951-7-17) *Manifestacja Ducha*. "Kiedy się nawróciłem, zrobiono się więcej niż kiedykolwiek. Przewidział powódź z 1937 roku, gdy setki ludzi stały tam, śmiały się i odwracały głowy; i przewidziałem dwadzieścia dwie stopy wody nad ulicami. Stałem tam i widziałem to w wizji. Powiedzieli: "Chłopiec oszalał". Zaledwie kilka tygodni później dwadzieścia dwa metry wody przelały się przez Spring Street w Jeffersonville Indiana. Widzisz?"

² Branham, William (1953-11-8) *Historia życia* "Ale wtedy pamiętam, jak nadeszła powódź i moja żona zachorowała. I nigdy nie zapomnę tej godziny. Ojej, tej nocy, kiedy tama się przebiła, zapora... Bracie Ryan, ty tam byłeś. A ja pracowałem na patrolu."

³ Branham, William (1950-1950) *Here We Have No Continuing City* "Moje dzieci, oboje byli chorzy, nadeszła powódź i wszystko, domy rozpadały się i pędziły, a kilometry wody zalały kraj. I zabrali moją żonę do szpitala, do szpitala rządowego, szpitala tymczasowego. A ja pełniłem służbę patrolową. Jeździłem tam i z powrotem po ulicach i próbowałem wydostać ludzi".

poszukiwań powiedziano mu, aby sprawdził Charlestown, Indiana – miasto położone na północ od Jeffersonville.¹ Twierdził, że wody powodziowe uwięziły go na wzgórzu na sześć dni, co uniemożliwiło mu dotarcie do Charlestown.² Po ucieczce i dotarciu do Charlestown, zastał swoją żonę w śmiertelnie chorym stanie.³ W końcu w szpitalu dla uchodźców lekarz poinformował go, że zachorowała na gruźlicę i wkrótce umrze.⁴

Możemy być pewni, że kluczowe elementy historii z Charlestown dla uchodźców są fałszywe. Nadzieja Akta zgonu donoszą o jej początkowej diagnozie gruźlicy w styczniu 1936 roku. Opowieść o dramatycznym ujawnieniu przez lekarza choroby Hope diagnoza gruźlicy dla Branhama jest wymyśloną historią.

William Branham opowiedział o swojej ostatniej rozmowie z żoną, gdy ta zmarła w dramatyczny sposób.⁵ Będąc przy łóżku wielu śmierci, można śmiało powiedzieć, że

¹ Branham, William (1950-8-20) *Historia mojego życia*. "Szybko się tam przedostałem i spotkałem majora. Zatrzymałem się i powiedziałem: "Major Wheatley..." Znałem go. Zapytałem: "Czy to prawda, że...?" Powiedział: "Tak, woda się przebiła" i powiedział: "Cała ta szpitalna banda została jednak usunięta". Powiedział: "Myślę, że wszyscy wsiadli do samochodu, pociągu i pojechali do Charlestown, Indiana, i możesz je tam znaleźć. Wskoczyłem do samochodu. Pamiętam, kiedy ostatni raz widziałem mojego małego pastora. Chwył mnie za rękę; Powiedział: "Bracie Branham, jeśli już nigdy cię nie zobaczę, zobaczę cię rano". I to jest ostatnie pozdrowienie jedni drugich, kiedy pozdrawialiśmy się nawzajem. Zmarł w czasie potopu. A wszystko... Och, on nigdy nie umarł; poszedł do domu, aby być z Jezusem w czasie potopu: mały chłopiec, napelniony Duchem Świętym, mały Francuz, nazywał się DeArk".

² Branham, William (1950-8-20) *Historia mojego życia* "Wody zabrały mnie z powrotem. Przyjdź, aby odkryć, że jestem odcięty od wszystkich, wyruszając w drogę, na wzgórzu. I tam, przez jakieś pięć czy sześć dni, miałem mnóstwo czasu na przemyślenie wszystkich moich błędów, kiedy Bóg wezwał mnie, żebym poszedł, a ja nie poszedłem. I siedząc tam, myśląc: "Moje dziecko i żona utonęły. Moja matka, gdzie była? Nie wiedziałam, gdzie ona jest. Nie wiedziałam, gdzie nikogo nie ma. I w końcu, kiedy rzeki opadły na tyle, że mogłem przepłynąć łodzią. (Uwaga: wydaje się to wysoce nieprawdopodobne.)

³ Branham, William (1950-8-20) *Historia mojego życia* "Spojrzałem i płakałem, krzycząc: "Och, gdzie jesteś, Hope?" Spojrzałem tam i zobaczyłem starą, biedną, kościstą rękę unoszącą się w powietrze. To była ona. Nigdy nie zapomnę, jak się wtedy czułam. Moje serce zaczyna opadać".

⁴ Branham, William (1950-8-20) *Moja historia życia* "Przeszedłem; Powiedziałem: "Tak, doktorze?" Powiedział: "Czy Sam Adair nie jest twoim lekarzem w domu?" Odpowiedziałem: "Tak, proszę pana". Powiedział: "Cóż, powiem ci, lepiej się na to przygotuj". Powiedział: "Twoja żona umrze", powiedział, "ona ma gruźlicę".

⁵ Branham, William (1950-8-20) *Historia mojego życia*. Powiedziała: "Wspaniale jest umrzeć, Bill". I powiedziała: "Nienawidzę zostawiać ciebie i dzieci, ale tak dobrze jest wrócić". Powiedziałem: "Kochanie, tego dnia słońce będzie czarne jak wor, krwawe. Niebo też będzie falować i szare". Powiedziałem: "Jeśli żyję, będę na polu bitwy, ale jeśli nie, będę spał u twego boku. A jeśli pójdziesz przede mną, jeśli ja żyję, a pójdziesz przede mną, kiedy ujrzysz miasto zstępujące z nieba od Boga – powiedziałem – przejdź na wschodnią stronę bramy; Stań tam przy

historia Branhama o odejściu jego żony jest po prostu niemożliwa. Ktoś, kto znajduje się w końcowym stadium gruźlicy, po prostu nie może zachowywać się tak, jak Branham wskazał na to swojej żonie.

Dlaczego William Branham tak poważnie zniekształcił historię śmierci swojej żony i córki? Dlaczego fałszywie powiedział, że u jego żony zdiagnozowano gruźlicę w lutym 1937 roku, podczas gdy w rzeczywistości zdiagnozowano ją w styczniu 1936 roku? Jednym z możliwych wyjaśnień jest to, że wierzył, że wcześniejszy przypadek gruźlicy jego żony został wyleczony. Wtedy mógł potraktować wiadomość od lekarza podczas powodzi jako nawrót choroby – lub być może jako przekonanie, że jego żona straciła zdrowie. Ukrywanie nieudanego uzdrowienia żony wydaje się być najbardziej logicznym powodem, dla którego Branham przepisał historię swojej wczesnej służby, aby ukryć swoje prawdziwe powiązania z zielonoświątkowcami. Musiał udawać, że nie wierzy w boskie uzdrowienie w tamtym czasie, aby usprawiedliwić jej śmierć.

Jakkolwiek by nie było, Branham pominął kluczowe szczegóły, które pozwoliłyby słuchaczom zrozumieć ważny kontekst historii związanej ze śmiercią jego pierwszej żony. Całkowicie wprowadzał w błąd swoich słuchaczy, aby błędnie wywnioskowali, że przypadek gruźlicy rozpoczął się w szpitalu dla uchodźców w 1937 roku.

Branham pozostawił również widzów z fałszywym wrażeniem, że jego żona i córka zginęły podczas powodzi, podczas gdy w rzeczywistości Hope i Sharon Rose mieszkały przez wiele miesięcy po ustąpieniu powodzi. Nadzieja Stan zdrowia pogorszył się, a zarówno Hope, jak i Sharon Rose zmarł w Clark Memorial Hospital w lipcu 1937 roku. Przez całe życie William Branham powtarzał fałszywą historię, że jego żona i córka zachorowały na gruźlicę podczas potopu.¹

wielkim filarze. Kiedy zobaczysz Abrahama, Izaaka i Jakuba, i ich przechodzących obok – powiedziałem – wykrzycz moje imię tak głośno, jak tylko potrafisz: Bill, Bill. Powiedziałem: "Zbiorę dzieci i spotkam się z tobą przy bramie". Powiedziała: "Spotkamy się z tobą, kochanie". I pocałowałem ją. To była moja ostatnia randka z żoną. Bracie, siostró, czasami jestem zmęczony i zmęczony, ale zamierzam dotrzymać tego terminu. Pewnego dnia się z nią spotkam. Wyszedłem z budynku, poszedłem do domu, o rany, moje serce pękało. Nie mogłem tego znieść. Mama powiedziała mi: "Przyjdź do jej domu". Nie mogłem tego zrobić. Poszedłem tamtej nocy. Chodziłem po domu. Wszedłem do pokoju, położyłem się. Zamykam drzwi. Kiedy wepchnąłem... Leżałem na łóżeczku i pchnąłem nogę, popchnąłem ją razem; a kiedy to zrobiłem, jej płaszcz wisiał z tyłu drzwi. Ja—ja... To było od nowa. Właśnie wtedy ktoś zapukał do drzwi i powiedział: "Billy?" Odpowiedziałem: "Tak". Powiedział: "Mam ci do przekazania złe wieści". Powiedziałem: "Cóż, byłem tam, kiedy umarła".

¹ Branham, William (1955-6-26) *Historia mojego życia*. Moja żona zachorowała, mój ojciec umarł na moim ramieniu, mój brat został zabity. A wszystko wydarzyło się w ciągu zaledwie kilku dni. Wielka powódź nawiedziła kraj i zmyła domy. Moja żona była w szpitalu.

Najgorsze było to, że William Branham konsekwentnie obwiniał przyczynę śmierci Hope i Sharon Rose na boskim sądzie Bożym, sądzie wykonanym na nich, ponieważ nie przyjęli zielonoświątkowców. Przez lata konsekwentnie twierdził, że po raz pierwszy spotkał zielonoświątkowców w 1934 roku – w RoweKościół w Mishawaka. Rowe Podobno zaprosił go do zorganizowania dla nich przebudzeń, ale ponieważ jego teściowa była przeciwna temu, by brał udział w "świętych walcach", odrzucił ich ofertę. W rezultacie, Bóg ukarał Branhama i jego rodzinę długim ciągiem straszliwych wyroków. Wielu członków jego dalszej rodziny zginęło, a kulminacją była powódź, która doprowadziła do śmierci jego własnej żony i córki.¹

¹ Branham, William (1951-4-15) *Życiorys*. "To był mój pierwszy raz, kiedy zetknąłem się z ludźmi zielonoświątkowymi". "Powiedziałem: "W Mishawaka." Powiedziałem: "Powie ci coś. Spójrz tutaj." "Wyciągnąłem długą kartkę papieru. Powiedziałem: "Chcę, żebym organizował dla nich przebudzenia w całym kraju". "Kiedy dotarliśmy do jej matki, dotarliśmy do jej matki [niejasne słowa]. Kiedy tam dotarliśmy, dlaczego właśnie tam zaczęły się kłopoty. Powiedziała: "Williamie Branhamie, czy chcesz mi powiedzieć, że zabrałbyś moją córkę między stertę śmieci?" Powiedziałem: "Niech pani spojrzy, pani Brumbach. To nie są śmieci. "Powiedziała: "To banda świętych walców". — I tam, przyjaciele, zaczęły się moje smutki. Słuchałam teściowej zamiast Boga. Dawał mi możliwość [przyłączenia się do zielonoświątkowców]. I ten dar zmanifestowałyby się dawno temu, gdybym tylko poszedł naprzód i zrobił to, co Bóg mi powiedział. Ale zamiast tego nie chciałem, żeby się złościła, i nie chciałem nikogo ranić. A więc po prostu – po prostu odpuściłem to w ten sposób. Po prostu poszedłem, powiedziałem tylko: "W porządku, nie pójdziemy". I właśnie wtedy zaczęły się smutki. Zaraz potem zmarł mój ojciec. Mój brat zginął kilka nocy później. Prawie straciłem własną... Straciłem ojca, brata, żonę, dziecko, szwagierkę i prawie własne życie w ciągu około sześciu miesięcy. I po prostu zaczęło spadać. Mój kościół, prawie wszystko, zawaliło się, spadło, spadło. Nadzieja zachorowała.

Po śmierci żony i córki ich nekrolog w Jeffersonville Evening News donosił, że on i jego żona byli zielonoświątkowcami, że Branham był pastorem zielonoświątkowym, a ich pogrzeb odbył się w Zielonoświątkowym Przybytku w Jeffersonville.¹

Historia jest tragiczna. Osobiście znałem rodzinę, która opiekowała się żyjącym synem Branhama, Billym Paulem, w tym czasie. Powiedzieli mi, że Branham miał ciężką depresję. Branham twierdził nawet, że podjął kilka prób samobójczych po tym, jak Hope śmierć. W najpoważniejszej próbie wspiął się na linię energetyczną i złapał się przewodów pod napięciem. Twierdził, że obudził się jakiś czas później na ziemi, bez obrażeń.² Czy któraś z tych historii jest prawdziwa? Naprawdę trudno powiedzieć. Kiedy zaczniesz wykrywać kogoś z nieuczciwością, trudno jest ufać cemukolwiek, co mówi. Myślę, że możemy bezpiecznie założyć, że Branham rzeczywiście cierpiał emocjonalnie po ich śmierci, ale trudno powiedzieć, czy historie o samobójstwach są prawdziwe, czy nie.

Ważne jest, aby zauważyć, że nie ma dowodów na to, że William Branham zaczął zmieniać tę historię aż do około 1945 roku, kiedy po raz pierwszy zaczął współpracować z duchownymi Zjednoczonego Kościoła Zielonoświątkowego. To

**Illness Fatal To
Mrs. Branham**
**Young Matron Expires
At Clark County
Hospital**

Mrs. Hope Branham, 24, of 430 Graham Street, and wife of the Rev. William M. Branham, passed away at the Clark County Memorial Hospital, at 11:10 o'clock Wednesday night, after a long illness.

She was a native of Jeffersonville, and had lived here all her life. She belonged to the Pentecostal Tabernacle, of which her husband is pastor.

Besides her husband, two small children survive, Billy Paul, age 2 years, and Sharon Rose, 8 months old, who is confined to her bed by illness. Other survivors are her father, Charles Brumbach; her mother, Mrs. John Cardwell; a sister Mrs. Mell Branham; and a brother, Arthur Brumbach, also of Jeffersonville.

Funeral services will be held Saturday afternoon, at 2 o'clock, at the Goomb-Scott Funeral Home, at 2:30 o'clock at the Pentecostal Tabernacle, 804 Penn Street, the Rev. Harry V. Smith officiating.

Burial will be in Walnut Ridge Cemetery.

¹ "Choroba śmiertelna dla pani Branham" Jeffersonville Wiadomości wieczorne. 22 lipca 1937 "Jej mąż był pastorem Zielonoświątkowego Przybytku..."

² Branham, William (1959-4-19) *Moja historia życia* "Powiedziałem: "Sharon, kochanie, tatuś tak bardzo chce cię zobaczyć, kochanie. Jakże chciałabym znów trzymać cię w ramionach, ty kochane maleństwo. Straciłem przytomność. Minęły tygodnie. Ściągnąłem gumową rękawiczkę. Tuż obok mnie przepływa dwieście trzysta woltów. Ściągnąłem gumową rękawiczkę. Powiedziałem: "Boże, nienawidzę tego robić. Jestem". – Ależ, Sharry, tatuś zobaczy się z tobą i mamusią za kilka minut. Zacząłem ściągać rękawiczkę, żeby położyć rękę na tych dwudziestu trzystu. To by się zepsuło... Ba, nie miałbyś nawet w sobie krwi. Zacząłem ściągać tę rękawiczkę i coś się stało. Kiedy doszedłem do siebie, siedziałem na ziemi z rękami uniesionymi do góry, przy twarzy i płakałem".

wydarzenie wydaje się być katalizatorem pierwszego przepisania historii o śmierci żony i córki.

Historia, którą Branham opowiedział swoim słuchaczom o śmierci żony i córki, odegrała integralną rolę w emocjonalnej więzi, jaką z nimi nawiązał. Branham często doprowadzał słuchaczy do łez, gdy opowiadał historię swojego życia. Ta sama emocjonalna więź istnieje z wieloma jego wyznawcami po dziś dzień, do tego stopnia, że po zobaczeniu Hope Branham Nekrolog spowodował, że wielu opuściło społeczność The Message, ponieważ jest to głęboka zdrada, gdy Branham wprowadził w błąd swoich odbiorców i zwolenników co do przyczyny śmierci swojej żony.

Krótko po tym, jak Hope Rodzina Broyów obiecała pomóc Branhamowi w wychowaniu Billy'ego Paula. Meda Broy (1919-1984) miała wtedy osiemnaście lat, dziesięć lat młodsza od Williama Branhama. Meda i jej matka stały się Billym Paulem Był stałym opiekunem Branhama, gdy pracował. Branham ożenił się z Medą w 1941 roku, z którą miał troje dzieci; Rebeka (1946-2014), Sarah (ur. 1950) i Józefa (ur. 1955).

Wielka przerwa Branhama (1940-1945)

Nadzieja nie zniknęła długo, gdy Branham powrócił do uzdrawiania wiarą. Podróżował po obwodzie przebudzeniowym, regularnie polował i dotarł aż do Montany na niektórych wycieczkach.¹ To właśnie podczas spotkania przebudzeniowego, znacznie bliżej domu, rozpoczął się ciąg wydarzeń, które doprowadziły Branhama do narodowej sławy. W 1941 roku Branham zorganizował przebudzenie w Milltown Kościół Baptistów. Kościół został założony przez Roya Davisa, a Branham twierdził, że jest pastorem w Milltown kościoła do połowy lat pięćdziesiątych XX wieku. Wygląda na to, że Branham nie tylko odziedziczył kongregację Przybytku Branhama po tym, jak Davis poszedł do więzienia, ale w rzeczywistości nadal sprawował władzę nad innymi regionalnymi kościołami założonymi przez Davisa.²

¹ Pisarze sztabowi (1942-8-22). Jeffersonville Wiadomości wieczorne P 1. "Wielebny Branham {...} [był] w zeszłym roku w pobliżu Butte w stanie Montana".

² Branham, William (1960-8-5) *Jagnięcina i gołąb* "Wiesz, byłem pastorem Pierwszego Kościoła Baptistycznego w Milltown Indiana. Zatrzymałem się u kilku ludzi na wsi, kiedy byłem tam na dole na moje... zwykle coś w rodzaju obwodu, a ja organizowałem przebudzenie".

Branham, William (1953-11-29) "Ona jest moją pianistką w Milltown Kościół Baptistów, w którym nadal jestem pastorem".

Podczas organizowania przebudzeń w Milltown w 1941 roku Branham twierdził, że modlił się za Georgię Carter i ją uzdrowił od gruźlicy.¹ Branham twierdził, że został skierowany do Milltown wizją baranka złapanego w zarośla. Twierdził, że przed wizją nie słyszał o Milltown i był zmuszony pytać innych o to, jak odnaleźć wspólnotę.²

Elementy Milltown Branhama łatwo udowodnić, że historia uzdrowienia jest fałszywa. Artykuły prasowe donoszą, że Branham organizował przebudzenia w Milltown lat przed 1941 rokiem.³ Zeznania naocznych świadków również umieszczają go w Milltown przed Georgią Carter gojenie.⁴ Hattie Wright Mosier wskazał, że Branham znał już Georgię CarterRodzina i jej sytuacja przed wizją.⁵ Te fakty sprawiają, że cała historia jest podejrzana. Możemy być pewni, że Milltown Wizja była mistyfikacją; historia dowodzi, że Branham dzielił się historiami o fałszywych nadprzyrodzonych wizjach z początków swojej służby.⁶

¹ Branham, William (1953-11-29) *Świadectwo* – A teraz, Georgie Carter z MilltownIndiana, która leżała na plecach dziewięć lat i osiem miesięcy, została uzdrowiona z gruźlicy przez wizję." {...} – A teraz ona – została uzdrowiona.

² Branham, William (1950-8-16) *Patrząc na to, co niewidzialne* "To jest wizja". A ja na to: "Och, gdzie to jest, Panie?" Jest w ciemności, a ja próbowałem się do niego dostać, ciągnąc wrzosowe pnącza i inne rzeczy. Słuchałem jeszcze raz. Chwytałem briery, które wbijały mi się w rękę. I powiedział: "Baa", po prostu płacząc. Pomyślałam: "Biedne maleństwo, zagubione w ciemności". I tak mi się to udało. Pomyślałam: "Panie, nie wiem, co oznacza ta wizja, ale spróbuję dotrzeć do baranka". Kiedy się do niego zbliżyłem, usłyszałem ludzki głos. Wołał: "MilltownMilltown", naprawdę staby i płaczący. Pomyślałam: "O rany. Gdzie? Gdzie? Milltown?" Powiedział: "Nigdy o tym nie słyszałem. Cóż, spróbuję iść. A ja ciągnąłem dalej". {...} "Potem, gdy nastał ranek, poszedłem wieczorem do mojego kościoła i powiedziałem: "Miałem wizję i usłyszałem nazwę Milltown. Czy ktoś wie, gdzie to jest? Nikt nie wiedział."

³ Pisarze sztabowi (1940-4-29) "Wielebny Branham wyjeżdża na lato" *Jeffersonville Wiadomości wieczorne*. s.1 "Wielebny Branham otworzył dwutygodniowe przebudzenie w Milltown, Indiana w niedzielę..."

⁴ Creech, James (1991-12-8) *Mięso we właściwym czasie, część 3*. "Pewnego Święta Dziękczynienia w 1940 roku, w Święto Dziękczynienia, poszedłem do mojej teściowej w MilltownBył tam brat Branham".

Wright, Hattie (1989-5) *Magazyn Only Believe* s.4 "Brat Roy miał [zebrania] w pobliżu". [Hattie mieszkała w Milltown] {...} – Zabraliśmy Edith, a moje miejsce było pełne. {...} "Brat Bill modlił się za Edith..." {...} – To było jesienią 1935 roku.

⁵ Wright, Hattie (1989-5) *Only Believe Magazine*, s. 100 "Ja i Pop wyruszyliśmy go szukać". {...} "Kiedy natknęliśmy się na brata Billa, był biały jak prześcieradło. Powiedział: "Musimy iść drogą Carterów. Zostanie uzdrowiona".

⁶ Uwaga autora: Moje odkrycie, że Branham sfalszował Milltown z 1941 roku Wizja poprzez świadectwo ludzi w moim kościele, którzy tam byli, była pierwszym przypadkiem, jaki odkryłem w Branhamie udającym nadprzyrodzone doświadczenia.

Jeśli chodzi o uzdrowienie Cartera Świadków zdarzenia było tylko czterech, w tym ona. Carter twierdziła, że od ponad ośmiu lat choruje na gruźlicę i spędziła te lata leżąc na plecach – co było powszechnym sposobem leczenia gruźlicy w tamtych latach. Leżenie na plecach powodowało, że infekcja osadzała się w tylnej części płuc i zmniejszała ryzyko rozprzestrzenienia się na inne narządy. Po latach spędzonych na plecach można się zastanawiać, czy Carter została już wyleczona przez leczenie przed spotkaniem z Branhamem.

Według jednego ze świadków, członkowie Milltown Wspólnota, która była zaznajomiona z sytuacją, odrzuciła wówczas ważność cudu.¹ Branham wyjaśnił również, że nikt ze społeczności Milltown nie zaakceptował ważności cudu.² Niemniej jednak, Branham otrzymał uznanie od niektórych swoich przyjaciół i zaczął donosić o uzdrowieniu Georgii Carter do swoich słuchaczy, kiedy głosił. Podbudowany tym, co wydawało się weryfikowalnym świadectwem uzdrowienia, Branham zaczął używać tej historii jako dowodu na swój dar uzdrawiania. W ciągu kilku lat pojawiły się doniesienia o uzdrowieniu Cartera rozprzestrzenił się na różne kościoły zielonoświątkowe Jedności w regionie wokół Jeffersonville. Wydaje się to potwierdzać istniejące wcześniej powiązania Branhama z innymi kościołami zielonoświątkowymi. Ta historia w końcu dotarła do uszu wielbnego Roberta Daugherty'ego św. Ludwika.³

Daugherty był w tym czasie wybitnym kaznodzieją w ruchu zielonoświątkowym Jedności, a jego pozycja w St. Louis była strategiczna. Św. Ludwik, w 1945 r. stał się siedzibą nowo utworzonego Zjednoczonego Kościoła Zielonoświątkowego. Kościół został utworzony przez zjednoczenie innych grup zielonoświątkowych Jedności latem 1945 roku na dużej konwencji w St. Louis.

Daugherty miała córeczkę o imieniu Betty u którego zdiagnozowano taniec św. Wita.⁴ Stan ten nie zagraża życiu, a osoby dotknięte chorobą na ogół wracają do

¹ Hess, Dorthy, (1991-12-8) Mięso w odpowiednim sezonie, część 4. "Cześć, jestem z MilltownIndiana. Brat Branham miał wizję kogoś w Milltown i przyszedł i modlił się za Georgie Carter i została uzdrowiona. Miasteczko Młynów Ludzie oczywiście w to nie wierzyli". {...} "Pewnego niedzielnego popołudnia chrzcil siostrę Georgie i małżeństwo z Jeffersonville przyprowadził ze sobą tych, którzy byli gotowi do chrztu".

² Branham, William (1951-7-27) "To nigdy nie sprawiło, że ktokolwiek uwierzył. Myśleli więc, że jest zaczarowana lub zahipnotyzowana.

³ Epley, Steve (2022) Wywiad ze Stevem Eply. "Byłem bardzo blisko zaprzyjaźniony z Robertem Daugherty". {...} Siostra Roberta Daugherty'ego chodziła do kościoła w Louisville. Usłyszała o Georgii Carter uzdrowienie i podzieliła się tą historią ze swoim bratem. Dlatego zaprosił Williama Branhama, aby przyszedł pomodlić się za jego chorą córkę".

⁴ Branham, William (1951-7-29) *Zmartwychwstanie Łazarza* "Wielebny Daugherty. Był kaznodzieją zielonoświątkowym. Poszedłem posłuchać tego kazania. A jego córeczka właśnie

zdrowia w sposób naturalny po kilku miesiącach. Daughtery twierdziła, że po wysłuchaniu historii Cartera Wysłał telegram do Branhama i zaprosił go do St. Louis do modlitwy za córkę w marcu 1945 roku. Branham posłusznie udał się, aby modlić się za Bettyi wielebna córka poinformował, że jego córka została cudownie uzdrowiona. Był pod takim wrażeniem, że zaprosił Branhama z powrotem do St. Louis w czerwcu 1945 r. – około miesiąc przed konwencją zielonoświątkową w tym samym mieście – w celu utworzenia UPC. Wydarzenia z St. Louis w 1945 roku Spotkania przebudzeniowe są zapisane w traktacie "Nie byłem nieposłuszny niebiańskiej wizji" – najstarszym zachowanym traktacie o kampaniach Branhama, opublikowanym na początku 1946 roku.¹

Uzdrowiające przebudzenie Branhama cieszyło się dużą frekwencją, a raporty o jego zdolności uzdrawiania były przynoszone przez delegatów do UPC konwencji w następnym miesiącu. Szczęśliwy zbieg okoliczności – lub sprytna strategia – okazała się bardzo skuteczna w podniesieniu rangi Branhama i wyniesieniu go do ogólnokrajowej sławy. W 1945 roku UPC liczyło około 520 kościołów i stało się jednym z najbardziej niezawodnych zwolenników Branhama do końca jego życia.

Branham stał się natychmiastowym hitem wśród UPC tłumu, który w 1945 r. zwrócił na siebie uwagę niektórych z najważniejszych ministrów. Raya Hoekstra oraz W. E. Kidsona zorganizował tournée przebudzeniowe dla Branhama w 1946 roku, głównie za pośrednictwem UPC kościoły na południu i środkowym zachodzie.

THE ATOM

Wm. Branham

LITTLE DAVID PHENOMENAL BOY PREACHER

89 LBS. OF FIRE

THE MOST POWERFUL GOSPEL TEAM IN AMERICA—RESULTS OVERWHELMING!

PRAYS FOR THE SICK AND AFFLICTED— Sponsored by St. Louis Churches "Pentecostal"

SIGNS MIRACLES WONDERS ARE FOLLOWING THE HEALING MINISTRY OF THIS MIGHTY MAN OF GOD

15,000 SEATS

KIEL AUD.

SUNDAYS SEPT. 21 and 28—CONTINUOUS SERVICE
2 P. M. TO 10 P. M.
 AND EVERY NIGHT NEXT WEEK AT 7 P. M.

If You Cannot Come in Person Write to Raymond Hoekstra, Director of Campaign.

została tam wezwana. A to jest... Słyszeliście jej historię. Była pierwszą, która została uzdrowiona w ten sposób tańcem świętego Wita".

¹ Branham, William (1946) Nie byłem nieposłuszny niebiańskiej wizji, s. 1-20

W przeciwieństwie do tego, jak William Branham prezentował się słuchaczom, daleko mu było do bycia naiwnym młodym kaznodzieją na początku przebudzeń uzdrawiających. W rzeczywistości głosił kazania przez co najmniej piętnaście lat, podróżował po regionalnym obwodzie przebudzeniowym, praktykował uzdrawianie wiarą i przez cały czas był narażony na zielonoświątkowców. Przez te lata stał się całkiem bystry i biegły. Wydarzenia z 1945 i 1946 roku pozwoliły mu w końcu osiągnąć sukces, do którego dążył przez cały czas. Jednym ze sposobów postrzegania jego osobowości jako skromnego, niewykształconego wieśniaka było to, że obniżało to oczekiwania jego publiczności i stwarzało mu dużo miejsca na udawanie ignorancji lub naiwności. Co więcej, ukrywał fakt, że miał długie doświadczenie w służbie, pracując u boku Roya Davisa. Branham wykorzystał to wszystko na swoją korzyść.

Hoekstra był pastorem Calvary Temple w Indianapolis – jeden z największych UPC kościoły w Stanach Zjednoczonych. W. E. Kidsona był Sekretarzem Generalnym Kościoła Zielonoświątkowego, Inc., jedna z dwóch dużych denominacji Jedności, które połączyły się, tworząc Zjednoczony Kościół Zielonoświątkowy w 1945 roku. Dzieciaki był również redaktorem *Apostolski Zwiastun Prawdy* która była jedną z wiodących publikacji zielonoświątkowców Jedności. Dzieciaki oraz HoekstraPoparcie Branhama dało rozgłos szerszemu ruchowi Jedności i spowodowało, że UPC kościoły w całych Stanach Zjednoczonych, aby otworzyły swoje platformy dla Branhama, gdy rozpoczynał swoje pierwsze wielkie trasy przebudzeniowe.

Branham dzielił scenę przebudzenia podczas pierwszej trasy koncertowej z dwunastoletnim Little Davidem Walkerem. Walker pracował wtedy pod okiem Hoekstra od ponad roku i był to jego drugi rok koncertowania w UPC kiedy dołączył do niego Branham. Dwunastolatek twierdził, że odwiedził niebo i został powołany na kaznodzieję; Ale jego największą atrakcją dla publiczności była jego zdolność do unoszenia się ze sceny podczas kazań w czymś, co wydaje się być aktem lewitacji.

Branham i Walker pracowali razem przez większą część 1946 roku; W latach 1947 i 1948 miały one sporadyczne wspólne przebudzenia. Ich pierwszym zadaniem było głoszenie w krajowym UPC kongres w St. Louis w 1946 roku, a stamtąd podróżowali po Środkowym Zachodzie, przemawiając w różnych UPC kościoły, zanim zwrócą się w kierunku południowych stanów. Relacje ze spotkań stawały się coraz bardziej bajeczne z każdym przystankiem, z doniesieniami o



RAYMOND HOEKSTRA & LITTLE
DAVID WALKER

uzdrowieniach i zmartwychwstaniach po drodze. Dziennikarze prasowi próbowali zweryfikować twierdzenia płynące ze spotkań, ale nigdy im się to nie udało.

Tournée przebudzeniowe Branhama w 1946 roku osiągnęło punkt kulminacyjny z udziałem 25 000 uczestników na spotkaniach w Jonesboro Arkansas w sierpniu. To właśnie na tym spotkaniu zespół Branhama rozpoczął praktykę zawiązania liczby uczestników. Na ogół osiągalni liczbę frekwencji, licząc wszystkich uczestników na każdym nabożeństwie, a następnie sumując te liczby. 1000 osób biorących udział w pięciu spotkaniach zostało zgłoszonych jako 5000 uczestników. 5 000 na dziesięciu zebraniach zamieniło się w 50 000. Nie było to oczywiście dla ludzi, którzy słyszeli ich raporty, ale kampania była podwójnie i potrójnie liczona w liczbie uczestników. Największe audytoria w Stanach Zjednoczonych w tamtych czasach miały maksymalną pojemność od 2500 do 5000 miejsc. Nieliczni mogli pomieścić 10 000 osób. Tylko dzięki liczeniu wszystkich uczestników na 10-14 nabożeństwach rozłożonych na jeden tydzień ich zespół mógł osiągnąć tak okazałą liczbę.¹

Nie zachowały się żadne zachowane kopie kazań Branhama ani nabożeństw z pierwszych dwóch lat jego sławy. Jedynymi zapisami wydarzeń z lat 1945 i 1946 są doniesienia prasowe, świadectwa spisane po latach oraz dwa pojedyncze traktaty z 1946 roku, które się zachowały.

Komisja Anielska (1946)

Na początku 1946 roku, podczas pracy z Hoekstra i Kidsonem Branham opublikował najstarszy znany traktat o swojej służbie: *Nie byłem nieposłuszny niebiańskiej wizji*. Traktat szczegółowo opisywał, w jaki sposób Branham został powołany przez Boga, aby rozpocząć swoją służbę uzdrawiania. Podobnie jak wszystkie jego słynne historie z życia, zaczęło się od płotki który w końcu wyrósł na wieloryba. W traktacie tym Branham wyjaśnił wizję, którą otrzymał na początku 1945 roku, gdy stał przed swoim domem w Jeffersonville. W widzeniu został porwany na górę i zobaczył przed sobą drzwi i drogę. Został poinstruowany, aby udać się na wycieczkę do audytoriów i namiotów, aby podzielić się swoim przesłaniem o boskim uzdrowieniu. Wkrótce po zakończeniu wizji został wezwany do St. Louis przez Rev. Daughtery modlić się za swoją córkę, co zapoczątkowało jego popularność.²

¹ Sims, Patsy (1996) Czy ktoś może krzyknąć Amen!: Wewnątrz namiotów i tabernakulów amerykańskich przebudzeniowców. Wydawnictwo Uniwersytetu Kentucky. ISBN 978-0813108865, s. 192-194

² Branham, William (1945) Nie byłem nieposłuszny niebiańskiej wizji. s.1-3 "Stałem na swoim podwórku, gdy Duch zstąpił do mnie znowu." "... Duch mnie obrócił i stanąłem twarzą w twarz z wielką górą. Zdawało się, że to góra Pana". "Mniej więcej trzy tygodnie po tej wizji otrzymałem telegram od pastora z St. Louis..."

Historia jego zlecenia zaczęła rosnąć i ewoluować, gdy William Branham przez lata odkrywał siebie na nowo. Zrozumienie różnych faz historii komisji Branhama jest ważną ramą dla interpretacji wydarzeń z całej jego służby. Zanim zaczniemy badać wydarzenia związane z jego służbą, pozwólcie, że najpierw podzielę się z wami etapami historii jego posłannictwa.

Pierwsze wynalezienie nastąpiło latem 1947 roku. Branham zastąpił Kidsona i Hoekstra po spotkaniach w Shreveport.¹ Tam poznał Jacka Moore'a, który objął stanowisko kierownika jego kampanii. Po spotkaniach w Los Angeles Około miesiąc później Gordon Lindsay został zaproszony do zarządzania reklamą Branhama i zorganizowania dla niego wycieczki po kościołach przyjaznych Foursquare i Zbory Boże na północno-zachodnim wybrzeżu Pacyfiku. To właśnie z tego czasu zachowały się pierwsze nagrania przebudzeń Branhama.² W tym samym roku, tuż po zmianie w zespole wyborczym, Branham przepisał swoją historię komisji i zaczął wprowadzać elementy, które zostaną zapamiętane przez pokolenia przez jego zwolenników jako historia Komisji Anielskiej.³

Druga wersja (1947-1948)

Chociaż Lindsay wskazał w wywiadzie prasowym w 1947 roku, że był świadomy oryginalnej historii Branhama z 1945 roku,⁴ Lindsay pomógł Branhamowi w opublikowaniu poprawionej historii komisji, która przekształciła jego zlecenie z wizji w anielskie nawiedzenie. W swoim pierwszym rebrandingu William Branham zaczął przedstawiać się jako postać Mojżesza. W drugiej wersji opowieści o komisji aniołów powiedział, że przybył sprzed oblicza Boga, aby poinformować Branhama, że Bóg dał

¹ Uwaga autora: Kidson pozostał przyjazny dla Branhama przez całe życie. W końcu dołączył do Elim Missionary Fellowship i mocno zaangażował się w Later Rain. Dzieciakiżycie Henry'ego Gordona Magee był wybitnym kaznodzieją z Wielkiej Brytanii którzy odegrali rolę w rozprzestrzenianiu się Późnego Deszczu nauczanie wśród kościołów w Wielkiej Brytanii związanych z Elim.

² Uwaga autora: Istnieją dowody sugerujące, że starsze nagrania istnieją, ale nigdy nie zostały udostępnione publicznie.

³ Branham, William (11-2-1947) *Anioł Boży*. "Nieco ponad dwa lata temu siedziałem w pokoju. Czytałem moją małą Biblię Scofielda i coś usłyszałem. Najpierw ujrzałem światło. Myślałem, że to samochód, który skręcił za róg. Ale się odwróciło, ale zrobiło się jaśniej. Wyjrzałem przez drzwi i zobaczyłem, że nie ma samochodu. Wtedy usłyszałem, że coś nadchodzi w ten sposób, idąc... [Brat Branham puka na podium cztery razy. chodzenie. I spojrzałem, a światło stało się większe. A tuż nade mną wisiała wielka gwiazda.

⁴ MacFarlane, Charles. 1947, 6 listopada. Dziewczyna "wyleczona" po raz drugi przez uzdrowiciela, tylko "cud" tutaj. Vancouver Niedziela. – Panie Lindsay nakreślił krótką karierę uzdrowiciela w tej dziedzinie. "Przyszła do niego specjalna służba w wizji sprzed dwóch lat" Lindsay powiedział.

mu znak, tak jak Bóg dał Mojżeszowi.¹ Anioł poinformował Branhama, że ma zabrać swoje szczególne dary do świata. Po wizycie anioła, wielbna Daugherty zadzwonił do Branhama, aby przyjechał do St. Louis modlić się za swoją córkę, rozpoczynając karierę w ogólnokrajowej stawie.²

W tej drugiej wersji anielskiego zlecenia Branham nigdy nie określił jasno miejsca, w którym to się wydarzyło, odnosząc się jedynie do tego, że stało się to "w pokoju". Ta wersja historii silnie sugerowała, że odnosił się do swojego Jeffersonville domu, w tym samym miejscu, co wersja jego historii z 1945 roku.³

Trzecia wersja (1948-1952)

Branham utrzymywał drugą wersję anielskiego posłannictwa przez kilka miesięcy w 1947 roku, ale w 1948 i 1949 roku historia zaczęła ponownie zmieniać się w wersję, która jest najbardziej znana w zielonoświątkowcu. Trzecia wersja historii została opublikowana przez Lindsay w oficjalnej biografii Branhama z 1950 roku, a następnie został podchwycony przez większość późniejszych biografów Branhama. Trzecia wersja historii była bardziej dramatyczna i zmieniono miejsce komisji.⁴ W trzeciej wersji Branham był bardzo przygnębiony i zaniepokojony, i powiedział swojej żonie, że wybiera się do lasu, gdzie zamierza pozostać aż do śmierci lub otrzymania od Boga odpowiedzi na pytanie, dlaczego jest taki osobliwy. Udał się w głąb lasu stanowego hrabstwa Clark, do małej chatki, którą znał tylko jemu, gdzie zatrzymał się na noc. Bardzo wcześnie rano, przed wschodem słońca, przyszedł do Niego anioł, aby Go poinformować, że otrzymał znak podobny do Mojżesza. W trzeciej wersji William Branham otrzymał dwa znaki, podczas gdy w drugiej otrzymał tylko jeden.

¹Uwaga autora: Wygląda na to, że anioł popełnił błąd w swoim wyjaśnieniu Branhamowi; Mojżesz otrzymał trzy znaki, a nie dwa. 1) obrócenie jego laski w węża, 2) obrócenie ręki trędowatej, 3) zamiana wody w krew. (Wyjścia 4)

² Branham, William (1953-11-09) *Jak anioł przyszedł do mnie* "Ale tak czy inaczej, było to właśnie w czasie, gdy Anioł Pański właśnie się spotkał {...} Wielbny pan Daugherty z St. Louis Wezwał mnie do swojego domu, do swojej córeczki.

³ Branham, William (1947-11-2) *Anioł Boży Anioł Boży*. "Nieco ponad dwa lata temu siedziałem w pokoju. Czytałem moją małą Biblię Scofielda i coś usłyszałem. Najpierw ujrzałem światło. A ja myślałem, że tak Samochód, który skręcił za róg. Ale się odwróciło, ale zrobiło się jaśniej. I Wyrzałem przez drzwi i nie było samochodu". (Uwaga: Branham znajduje się w pokoju, w którym znajdowały się drzwi i okno, przez które mógł prześwitować reflektor samochodowy. Jego dom w Jeffersonville znajduje się na rogu ulicy, z oknem i drzwiami w salonie wychodzącymi na ulicę.)

⁴ Branham, William (1951) *Zasady Boskiego Uzdrawienia*. "Ale kiedy Anioł Pański ukazał mi się tam na brzegu Green's Mill, tam w tej małej chatce Tej nocy powiedział mi, żebym poszedł i będę się modlił za mężów stanu, wielkich ludzi, królów i monarchów. Ogarnie cały świat, a teraz mamy do czynienia z przebudzeniem, które ogarnia świat, pochodząc z Jeffersonville, Indiana.

Historia kończy się, gdy anioł powiedział Branhamowi o jego powołaniu i poinstruował go, aby wyruszył w trasę i podzielił się swoimi darami ze światem. Po powrocie do domu Branham odebrał telefon od wielebnego Daugherty'ego aby pomodlił się za swoją córkę w St. Louis, rozpoczynając w ten sposób swoją wielką drogę do sławy.¹

W trzeciej wersji William Branham twierdził, że po raz pierwszy był strażnikiem stanowym pracującym w Clark State Forest.² Te nowe dodatki do jego historii na długo pozostaną w pamięci. Niestety, wydaje się, że jest całkowicie sfabrykowany. Kilku badaczy, w tym ja, pilnie przeszukało akta stanu Indiana, aby potwierdzić jego zatrudnienie jako stanowego strażnika leśnego. W latach czterdziestych XX wieku stanowisko to było obsadzone przez gubernatora Indiany, tak jak to miało miejsce od lat pięćdziesiątych XIX wieku. Rejestry stanowe wyszczególniają wszystkich strażników, którzy zostali mianowani od tego czasu, ale nie ma żadnych zapisów o tym, że William Branham kiedykolwiek służył jako stanowy strażnik zwierzyny. Stan Indiana skrupulatnie prowadzi zapisy sięgające założenia stanu, ponad dwa wieki temu. Nie do pomyślenia jest, aby nie zachował się żaden ślad po mianowaniu Williama Branhama na strażnika leśnego. Wydaje się to dowodzić, że rewizje Williama Branhama w jego historii o zleceniu zabłądziły dalej w sferę fantazji.

Wersja czwarta (1952-1960)

Trzecia wersja historii Branhama pozostawała na miejscu aż do około 1952 roku, kiedy Branham zaczął coraz bardziej insynuować, że jest Eliaszem przepowiedzianym przez Malachiasza. W lipcu 1952 roku Branham zaczął odchodzić od swojej tożsamości Mojżesza na rzecz nowej tożsamości Eliasza. Zaczął pochylać się nad swoją nową tożsamością po głoszeniu na zebraniach w Syjonie w kościele Johna Alexandra Dowie. Miesiąc później Branham napisał na nowo historię chrztu z 1933 roku i dodał głos

¹ Lindsay, Gordon (1950) *William Branham: Człowiek posłany przez Boga*. str. 76-83. "Muszę ci opowiedzieć o aniele i o przyjściu daru". "... Nadal pracowałem jako strażnik leśny". "Tego popołudnia poszedłem do mojego sekretnego miejsca, aby się pomodlić". "Potem, w nocy, około jedenastej godziny, przestałem się modlić i siedziałem, gdy zauważyłem migotanie światła w pokoju". "W niedzielę wieczorem po ukazaniu się anioła, gdy przemawiał w przybytku w Jeffersonville, ktoś wszedł i wręczył mi telegram. Pochodził z St. Louis i poprosił go, aby przyszedł i pomodlił się za dziewczynę, która miała na imię Betty Córka..."

² Branham, William (1950-4-5) *Oczekiwanie*. "Po pierwsze, tuż przed tym, jak zdjąłem mundur, trzy lata temu byłem strażnikiem leśnym stanu Indiana. A w... Tuż przed tym, jak zdjąłem mundur, Pan mnie wezwał i ukazał mi się, wraz z Aniołem Pańskim, jak wam opowiedziałem, jak to się stało".

przemawiający nad rzeką, który oznajmił, że jest figurą Eliasza.¹ Ciekawe, że głos nad rzeką, który porównywał go z Janem Chrzcicielem, był nieobecny przez pierwsze dwadzieścia lat, kiedy William Branham opowiadał tę historię. Nie ma go w żadnych nagraniach na taśmie, nie ma go w wersjach drukowanych w *Głos Uzdrawienia*, a nie w jego oficjalnej biografii z 1951 roku, *Człowiek posłany przez Boga*.

W tym samym czasie, gdy Branham zrewidował historię chrztu, aby dodać głos nad rzeką, dokonał również czwartej rewizji historii o anielskim posłannictwie. Branham po raz trzeci zmienił siedzibę komisji; W tej wersji udał się w głąb lasu, gdzie znalazł sekretną jaskinię.² W tej wersji porównał symbolikę do Eliasza wchodzącego do jaskini, aby ukryć się i usłyszeć od Boga.³ Branham powiedział, że kiedy siedział w jaskini, nagle pojawiło się światło, podszedł do niego anioł, mówiąc mu, że Bóg dał mu specjalne znaki i polecając mu, aby poszedł podzielić się swoimi darami ze światem. Po opuszczeniu jaskini i powrocie do domu, wielbny Daugherty zadzwonił do Branhama, aby zaprosić go do St. Louis modlić się za chorą córkę, rozpoczynając w ten sposób swoją karierę i sławę.⁴

Problemy z historią o anielskim posłannictwie sprawiają, że trudno w to uwierzyć. Kluczowe szczegóły zmieniały się z każdą wersją historii, w tym lokalizacja, liczba znaków. Historie zawierały udowodnione fałszywe elementy – takie jak fałszywe twierdzenie Branhama, że jest strażnikiem leśnym. Byłoby nierozsądne, gdyby ktokolwiek dawał wiarę w oczywisty sposób fałszywej historii Branhama o anielskim zleceniu. Gdyby sfabrykował część historii – równie dobrze mógłby sfabrykować całą

¹ Branham, William (1952-8-17) *Czy teraz wierzysz?* "Niedawno, gdy chrzcilem nad rzeką w Jeffersonville Kiedy wszystkie lokalne gazety go zapęłniły, o drugiej po południu, kiedy się modliłem, oto zstąpił prosto z nieba, o drugiej w nocy, czerwca, a raczej po południu, w czerwcu, około połowy czerwca, zawisł tuż nad miejscem, w którym byłem, a głos z niego, mówiąc: "Jak Jan Chrzciciel został posłany, aby ostrzec lud przed pierwszym przyjściem Chrystusa, tak to poselstwo jest ostrzeżeniem ludu przed drugim przyjściem".

² Branham, William (1953-5-9) *Słup ognia* "Pewnej nocy w Green's Mill w stanie Indiana, jaskini, w której się znajdowałem, ukazał się Anioł Pański i powiedział: "Masz iść modlić się za chorych".

³ Branham, William (1953-5-9) *Słup ognia*. "Spójrz na proroka Eliasza. Eliasz był jednym z głównych proroków. Człowiek ten wstąpił na górę, stanął na górze i rozkazał ogniom, aby zstąpił z nieba i spalił ofiarę, i tak się stało. Wezwał deszcz z nieba, gdzie nie padało od trzech lat i sześciu miesięcy. Czy słusznie? A potem, kiedy opuściło go natchnienie, błąkał się po pustyni przez czterdzieści dni, nie wiem, gdzie był. I Bóg znalazł go wciągniętego z powrotem gdzieś w jaskini".

⁴ Branham, William (1953-11-09) *Jak anioł przyszedł do mnie* W każdym razie, było to właśnie w czasie, gdy Anioł Pański spotkał się ze mną w miejscu zwanym Green's Mill, Tunnel Mill i powiedział mi o tych rzeczach. Tym pastorem jest wielbny pan Daugherty z St. Louis. Wezwał mnie do swojego domu, do swojej córeczki.

historię. Jak to się udało Williamowi Branhamowi? Większość zwolenników Branhama dołączyła do niego po 1952 roku, kiedy zdecydował się na ostateczną wersję. Większość z nich po prostu nie zdawała sobie sprawy, że dokonał wielu poważnych zmian w tej historii.

Czwarta wersja tej historii jest jedną z najbardziej akceptowanych wśród zwolenników przesłania. Podsumowanie różnych wersji ujawnia przejście Branhama od figury Mojżesza do postaci Eliasza. Utrzymał osobowość Eliasza do około 1960 roku, kiedy to zaczął przechodzić do swojej ostatecznej osobowości. Zaczął przedstawiać się jako figura Mesjasza. Przejście od Mojżesza do Eliasza i Mesjasza tworzy różne epoki w służbie Williama Branhama, z których każda ma nową ewolucję jego historii i niebiańskiego posłannictwa.

Warto zauważyć, że członkowie Kultu Bóstwa Branhama Branham prywatnie twierdził, że jest Mojżeszem, Eliaszem i Mesjaszem w jednej osobie.¹

¹ Sothmana, Fred (2009) Wywiad z Fredem Sothmanem. "Brat Tom Simpson i wracałem do domu ze Shreveport Brat Branham powiedział: Ja jestem Mojżesz, Ja jestem Eliasz i Ja jestem Mesjasz! I nie mów o tym nikomu".

Rozdział 3

Opończa Eliasza

1700-1945

Nazwa nie jest tytułem; To jest rzeczywistość. Mocno wierzę, podobnie jak dziesiątki tysięcy moich wyznawców, że zostałem posłany przez Boga w Duchu i Mocy Eliasza

– Johna Aleksandra Dowie

Większość zwolenników Williama Branhama, którzy stworzyli wczesne sekty Przesłania, dołączyła do nich w latach jego osobowości Eliasza. W rezultacie, twierdzenia Williama Branhama o Eliaszu są jednym z najtrwalszych elementów jego spuścizny. Dla jego wiernych naśladowców jego status jako Eliasza, który przyszedł, aby zapowiadać powtórne przyjście Chrystusa, jest fundamentalnym przekonaniem i fundamentem ich dni ostatecznych ideologia.¹ Dla tych z zewnątrz, jest to jeden z najdziwniejszych elementów definiujących służbę Branhama.

Jedną z rzeczy, z których niewielu ludzi zdaje się zdawać sobie sprawę, czy to w Przesłaniu, czy poza nim, jest fakt, że Branham pochodził z długiej serii brytyjskich kaznodziejów izraelskich, którzy twierdzili, że są Eliaszem. Z pewnością było to dla mnie zaskoczeniem, gdy odkryłem ten fakt! Podobnie jak w przypadku wielu innych historii Williama Branhama, istnieje wiele niejasnych faktów, które po wydobyciu na światło dzienne ukazują zupełnie inną perspektywę. Zanim przejdę do dalszego badania historii Branhama, muszę podzielić się historią brytyjskiego izraelizmu i jak William Branham się z nim zetknął. To pomoże ci zrozumieć, że William Branham po prostu kontynuował dobrze ugruntowany wzorzec, który istniał przed nim.

Brytyjski izraelizm i Piramidologia

Istnieje ruch pseudonaukowy, pseudo-areologiczny i pseudoreligijny, który rozwinął się pod koniec XVIII wieku w Wielkiej Brytanii. Ruch ten jest znany w historii jako brytyjski izraelizm lub anglo-izraelski. Zwolennicy tej ideologii doszli do przekonania, że anglojęzyczni mieszkańcy Wysp Brytyjskich są w rzeczywistości dziesięcioma zaginionymi plemionami Izraela. Król Jakub (znany z Biblii Króla Jakuba) był jednym z pierwszych propagatorów tej idei, wierząc, że sam jest potomkiem króla Dawida.² Brytyjscy Izraelici opierali swoje przekonania na pismach i badaniach wielu znachorów i oszustów. Podstawowa koncepcja została przekształcona w ruch przez Johna Wilsona na początku XIX wieku. Wilson był samozwańczym językoznawcą, który rzekomo odkrył, że język angielski wyewoluował ze starożytnego hebrajskiego – pogląd całkowicie zdyskredytowany przez wszystkich szanowanych językoznawców.³

Wilson znalazł chętnego sprzymierzeńca w osobie Charlesa Piazza Smytha – archeologa i astronoma Towarzystwa Królewskiego. Smyth spędził trochę czasu w

¹ Uwaga autora: Typowi chrześcijanie nazwaliby to eschatologią, ale nie jest to termin, który naśladowca Przesłania prawdopodobnie kiedykolwiek słyszał.

² Fine, Jonathan (2015). *Przemoc polityczna w judaizmie, chrześcijaństwie i islamie: od świętej wojny do współczesnego terroru*. Rowman & Littlefield. ISBN 978-1-4422-4756-7. str. 61-62, 175-176

³ Barkun, Michał(1997).*Religia i rasistowska prawica: początki tożsamości chrześcijańskiej Ruch*. Uniwersytet Karoliny Północnej Prasa. ISBN 978-0807846384. strony 7-8

Egipcie, studiując piramidy i był w pewnym sensie szanowanym autorytetem w brytyjskim społeczeństwie w tamtym czasie. Smyth i Wilson odbyli wspólną trasę koncertową po Wielkiej Brytanii, aby konferencji, na której dzielili się swoimi "odkryciami". Idee, które promowali, można określić jako głęboko splecione religijne i polityczne teorie spiskowe. Smyth był ojcem piramidologii i zapoczątkował przekonanie, że wielka piramida została zbudowana przez Henocha przed potopem. Smyth twierdził, że zawiera ona tajemną i świętą geometrię, która w połączeniu ze znajomością astronomii może przewidywać koniec dni.¹ Wielka piramida i zodiak były uważane przez Smytha za rodzaj prymitywnej Biblii z epoki przedpotopowej. Smythowi i Wilsonowi udało się połączyć brytyjski izraelizm i Piramidologia w jedną komplementarną ideologię do połowy XIX wieku.

Jane Ołów i Southcottian Mistycyzm

Brytyjski Izrael ideologia nie przestała się rozwijać wraz z fuzją Piramidologii. Było to coś w rodzaju brudnej kuli śnieżnej, która rosła, staczając się w dół zbocza, z tą różnicą, że zamiast rosnąć w śniegu, rosła poprzez nagromadzenie innych absurdalnych idei i jawnych heretyckich obrzydliwości. Brytyjski izraelizm odwoływał się do niektórych z najbardziej problematycznych ruchów "chrześcijańskich" tamtych czasów. Mormonizm narodził się we wczesnych latach brytyjskiego izraelizmu i Józefa Smitha włączone do szeregu brytyjskich Izraela koncepcje do swojej nowo powstałej religii.² Joanna Southcott był kolejną wybitną postacią religijną, która włączyła brytyjski Izrael Pomysły.

Southcott powiedziała: była tak niesławna w swoich czasach, że Charles Dickens zamieścił jej opis na początku swojej książki *Opowieść o dwóch miastach*. Southcott powiedziała: była samozwańczą prorokinią, która kontynuowała nauki swojej poprzedniczki Jane Lead. Lead była kolejną samozwańczą prorokinią, która doprowadziła do siedemnastowiecznego odrodzenia gnostycyzmu. Lead założył grupę znaną jako Towarzystwo Filadelfijskie która dość szeroko spisywała i publikowała swoje przekonania. Nauki Leada zostały podsumowane i opublikowane w 1701 roku jako *Sześćdziesiąt Propozycje*. Jej nauki były przypadkowo określane w tamtym czasie

¹ Smyth, Charles Piazzi (1893) *Nowe miary Wielkiej Piramidy*. s.111 "Powyższy artykuł odnosi się zarówno do świętej teorii Wielkiej Piramidy. i do chronologii tych naszych czasów, do których obie mają swoje odniesienie w prorocत्वach biblijnych".

² Uwaga autora: Historyczni mormoni wierzyli, że są biologicznym Izraelem; wierzą, że istnieje pewna wersja nasienia węzai że mogą stać się bogami, którzy rządzą swoimi światami.

jako "Przesłanie".¹ Uczeń książki Williama Branhama "Message or the Later Rain" Ruch natychmiast rozpozna nauki Leada jako bardzo podobne do filarów Przesłania i Późnego Deszczu Wierzenia w czasy ostateczne.

Jednym z ważnych elementów nauk Leada była wiara, że kanon Pisma Świętego jest wciąż otwarty, a ukryte tajemnice dopiero zostaną ujawnione. Zakładała, że Pismo Święte zawiera ukryte objawienia, które są jeszcze nieznanne dla przyszłego zbawienia Kościoła. Powiązała przeszłe ujawnienie tych ukrytych tajemnic z siedmioma gromami i siedmioma pieczęciami Objawienia. Wszystkie dowody wskazują na to, że Jane Lead jest autorką i źródłem tej koncepcji; nie można go znaleźć w żadnym wcześniejszym nurcie myśli chrześcijańskiej, ani też nie jest poparty prostą lekturą tekstu Księgi Objawienia.

¹ Towarzystwo Filadelfijskie (1701) *Sześćdziesiąt propozycji*. "Dokończenie odkupienia jest wstrzymywane i utrudniane przez apokaliptyczne [siedem] pieczęci. Tak więc, jak Duch Boży będzie otwierał pieczęć po pieczęci, tak odkupienie objawi się w sposób szczególny i powszechny. W tym stopniowym otwieraniu tajemnicy odkupienia w Chrystusie zawiera się niezgłębiona mądrość Boża, która może nieustannie objawiać godne poszukiwania rzeczy nowe i świeże. {...} "Wybór i przygotowanie tego kościoła odbywa się w sposób tajemny i ukryty, ponieważ Dawid w swojej małości został wybrany i namaszczony przez proroka Bożego, a jednak nie został dopuszczony do zewnętrznego posiadania królestwa przez dłuższy czas". {...} "Dopóki nie będzie takiego kościoła przygotowanego na ziemi tak świętego, powszechnego, namaszczonego, bez skazy, zmarszczki czy czegokolwiek podobnego, tak że będzie przyozdobiony jak Oblubienica na spotkanie z Oblubieńcem, Chrystus nie zstąpi osobiście, aby uroczyście zaślubić i przedstawić je Swojemu Ojcu. Lecz kiedy ten oblubienicy będą przygotowani, gruntownie oczyszczeni i uświęceni z wszelkiej plamy skalanej krwią Chrystusa, wtedy On nie będzie już dłużej zwlekał ze swoim przyjściem". {...} "Dla których muszą być wzbudzone pewne moce główne, aby sprawowały pierwsze urzędy, które są osobami o wielkiej sławie i łasce u Boga, których strach i bojaźń spadną na wszystkie narody, widzialne i niewidzialne, z powodu potężnej mocy Ducha Świętego, który na nich spocznie". {...} "Albowiem Chrystus przed Swoim własnym wyraźnym i osobistym ukazaniem się, najpierw ukaże się i przedstawi Siebie w wybranych naczyniach, namaszczony, aby być przywódcami dla reszty i wprowadzić do ziemi obiecanej nowy stan stworzenia". {...} "Przez działanie Ducha Świętego w tych kelnerach mogą oni przez długi czas zmagać się z wieloma słabościami i złem, ale jeśli jest stale utrzymywany w ciepłe i strzeżony, nie może w końcu nie wypracować doskonałego lekarstwa i przynieść pełne i całkowite odkupienie z ziemi". {...} "Musi nastąpić manifestacja Ducha, przez którą zbuduje i podniesie ten kościół odpowiedni do wniebowstąpienia Jezusa Chrystusa. Tym przejawem musi być absolutność mocy i piękno świętości, sprowadzając w ten sposób niebo na ziemię i reprezentując tutaj Państwo Nowego Jeruzalem. W tym celu duchy, które są w ten sposób czysto zrodzone, poczęte i zrodzone z Boga, mogą wznieść się do Jerozolimy w górę, gdzie ich głowa w potężnym majestacie panuje, i tam otrzymają taką misję, dzięki której będą miały moc sprowadzenia na ten świat jego transcendentnej chwały".

Southcott powiedział: przyswoił i zaadaptował nauczanie Leada. W naukach zawartych była idea, że objawienie siedmiu pieczęci umożliwi ludzkości zjednoczenie się z ich niebiańskim oblubieńcem i uzyskanie mocy jako Chrystus na ziemi. Lead powiedział, że to ostatnie pokolenie będzie godne tego zaszczytu, ponieważ osiągnie stan absolutnej świętości "bez zmarszczek i skaz". Tylko oni, obdarzeni taką mocą, mogli wstąpić do nieba i powrócić, by przejąć kontrolę nad światem i zapoczątkować tysięcletni wiek pokoju na ziemi.¹

Joanna Southcott połączył brytyjski izraelizm i Jane Leadnauki w jedną ideologię. Zwolennicy Southcotta i Richarda Brothersa – pierwszego z brytyjskich proroków izraelskich w znacznym stopniu się pokrywali.² Wierząc, że jej naśladowcy są prawdziwym Izraelem, prorokowała, że wkrótce pojawi się postać Mesjasza i zapoczątkuje koniec dni jak przepowiedział Lead. Southcott powiedział: rozwinęła się choroba, która spowodowała obrzęk żołądka; Ona i jej zwolennicy początkowo wierzyli, że jest w ciąży z postacią Mesjasza. W końcu uległa chorobie i zmarła w 1814 roku. Pomimo jej katastrofalnego końca, jej zwolennicy żyli dalej i stworzyli kilka sekt, które kontynuowały elementy jej nauk, z których najśłynniejszą grupą może być Dom Dawida.³

Interakcje między SouthcottJego zwolennicy i szersza społeczność brytyjskich Izraelitów umożliwili trwające zapylanie krzyżowe między ideologiami w XIX wieku.⁴ Elementy Jane Lead oraz Joanna SouthcottMistyczne nauki znalazły akceptację wśród innych brytyjskich Izraelitów i stworzył kilka grup, które połączyły te dwie ideologie w

¹ Montgomery, Stephen (2023) Zbieżna apostazja. ISBN 9798852327758 str. 121-132

² Hopkinsa, Jamesa K. *Kobieta, która wyzwoli swój lud: Joanna Southcott i angielski millenaryzm w epoce rewolucji*. Wydawnictwo Uniwersytetu Teksasńskiego, 2014.

³ Uwaga autora: William Branham miał bezpośredni kontakt z członkami Domu Dawida w Benton Harbor w latach 30. XX wieku i odnosił się do Domu Dawida w swoich kazaniach.

⁴ Hessayon, Ariel. 2006: Jane Lead i jej ponadnarodowe dziedzictwo. W rozdziale jedenastym Philip Lockley przygląda się prorocznemu życiu pozagrobowemu Leada wśród kilku transatlantyckich tradycji religii tysiąclecia w XIX wieku, w szczególności szejkersów, mormonów i południowców (zwolenników Joanny Southcott). Pokazuje on, że zainteresowanie Shakerów i Mormonów Ołowiem nastąpiło później, niż wcześniej zakładano, podczas gdy mieszkańcy Southcott byli bardziej konsekwentnie związani z transatlantyckim wpływem proroczych pism Leada. Przeszukując drukowane zapisy i rozproszone źródła, rozdział ten śledzi, w jaki sposób przepowiednie Leada były porównywane z przepowiedniami Southcotta sprzed 1814 r., a później używane przez Southcottiana naśladowców Syjonu Warda i Jamesa Jezreelów. Południowy kotkot Okazuje się również, że powiązania kryją się za zauważeniem Ołowiu w transcendentalistycznych kręgach literackich po obu stronach Atlantyku".

różnym stopniu. Wydarzenia te doprowadziły do kolejnej fuzji brytyjskiego izraelizmu i skrajnej herezji.¹

Nowa myśl & Chrześcijańska Nauka

W połowie XIX wieku wiele czołowych postaci brytyjskiego izraelizmu zaimportował jeszcze jeden komplementarny zestaw wierzeń. W latach czterdziestych XIX wieku Phineas Quimby, mieszkaniec Nowej Anglii, zaczął rozwijać idee, które stały się podstawą Nowej Myśli i Chrześcijańska Nauka. Quimby współpracował z Mary Baker Eddy i wpłynęła na wiele jej idei, kiedy założyła Chrześcijańską Naukę w 1860 roku.

Quimby's *Nowa myśl* i Eddy'ego *Chrześcijańska Nauka* Obydwaj zakładali, że niewidzialny świat duchowy jest ostateczną rzeczywistością, a świat przyrody postrzegany przez pięć zmysłów jest całkowicie wytworem niewidzialnego świata. W rezultacie wierzyli, że wszystko w świecie przyrody może zostać zmienione przez rzeczywistość niewidzialnego królestwa. Wierzyli, że mężczyźni i kobiety mogą odblokować zdolność wpływania i zmieniania rzeczy w świecie przyrody poprzez wykorzystanie mocy, do której mają dostęp w sferze duchowej.²

Najważniejszym z nich było to, że dobre myśli tworzą dobre rzeczy, a złe myśli tworzą złe rzeczy. Idea ta znalazła zastosowanie we wszystkich dziedzinach, ale szczególnie w kwestiach związanych ze zdrowiem. Gdybyś wierzył, że jesteś chory, to rzeczywiście byś zachorował. Ale jeśli wierzysz, że jesteś zdrowy, to staniesz się zdrowy. Jeśli wierzyłeś, że odniesiesz sukces, sukces przyjdzie sam. Działo się tak dlatego, że świat przyrody był w całości wytworem niewidzialnej sfery duchowej. Myśląc lub wierząc pozytywnie lub negatywnie, można było pozytywnie lub negatywnie wpłynąć na świat przyrody, tak wierzyli.

Ideologia ta została przyjęta przez kilku wybitnych brytyjskich kaznodziejów izraelskich, począwszy od lat siedemdziesiątych XIX wieku, kiedy kilku z nich współpracowało z E. W. Kenyonem. Kenyon podchwycił tę ideologię, współpracując z wczesnymi zwolennikami Nowej Myśli i Chrześcijańska Nauka w Nowej Anglii w latach sześćdziesiątych XIX wieku. Idee te zostały dalej "schryścianizowane" poprzez rozwój doktryny o podwójnym odkupieniu, dzięki czemu uwierzyli, że zadość czyniąca ofiara Chrystusa była równie skuteczna zarówno w zbawieniu, jak i w uzdrowieniu ciała.

¹ Adkin, Clare E. *Brat Benjamin: Historia izraelskiego domu Dawida*. Berrien Springs, Michigan: Andrews University Press, 1990.

² Gill, Gillian(1998). *Mary Baker Eddy*. Prasa Da Capo. ISBN 978-0-7382-0042-2. str. 130-146

Rozumowali więc, że ta sama wiara, przez którą można być zbawionym od grzechu, jest równie wystarczająca do uzdrowienia wszystkich dolegliwości cielesnych.¹

E. W. Kenyona nawiązał osobistą relację z Albertem Simpsonem, Johna Alexandra Dowie, Franka Sanforda, F. F. Boswortha i innych wybitnych brytyjskich kaznodziejów izraelskich z końca XIX wieku i usługiwali razem z nimi podczas różnych wydarzeń. Kenyon nawet podróżował, aby usługiwać w Dowie Syjonu Syjonu Tabernakulum Chrześcijańskiego Kościoła Kościół co najmniej raz.²

Ważne jest, aby zauważyć, że chrześcijanie historycznie zawsze wierzyli w cuda – na długo przed pozytywną spowiedzią Przekonania dotyczące stylu zostały opracowane w 1800 roku. To, co wydarzyło się w tamtych latach, było połączeniem historycznej wiary w cudowną moc Boga z "pozytywną spowiedzią." Tak więc to, co tutaj śledzimy, nie jest wiarą w samo cudowność, ale raczej wiarą w pozytywną spowiedź jako środek dostępu do cudów.

Często zwolennicy pozytywnej spowiedzi i Nowa Myśl Natchnione idee będą używać argumentu słomianego człowieka, aby zasugerować, że ci, którzy się z nimi nie zgadzają, są przeciwni wierze w nadprzyrodzoność lub cuda w ogóle. Tak jednak nie jest. Sprzeciw wobec pozytywnego wyznania Style wierzeń nie są z natury zaprzeczeniem nadprzyrodzoności, a raczej są przede wszystkim nieporozumieniem co do sposobów dostępu do cudów i roli Bożej suwerenności w cudownościach. Pozytywna spowiedź a idee typu Nowej Myśli po prostu nie są częścią historycznego nauczania Kościoła. Bóg Biblii jest Bogiem cudów, ale nie jest Bogiem pozytywnej wiary. Istnieje zupełnie inna historyczna chrześcijańska rama rozumienia zjawisk nadprzyrodzonych, która poprzedza te nowe idee z XIX wieku.

Johna Alexandra Dowie

Najwybitniejsi brytyjscy izraelscy uzdrowiciele i przywódcy późnych lat 1800 w celu rozwoju brytyjskiego Izraela ideologią był John Alexander Dowie. Dowie powiedział: pochodził ze Szkocji, gdzie uczęszczał do seminarium w latach sześćdziesiątych XIX wieku. To właśnie tam prawdopodobnie po raz pierwszy znalazł się pod wpływem brytyjskiego izraelizmu. W tym czasie w Szkocji istniała grupa znana jako katolicka Kościół Apostolski, założony przez Edwarda Irvinga w 1832 roku. Grupa przyjęła brytyjski izraelizm i ukuła termin "pięciokrotny" duszpasterstwo". Wierzyli, że

¹ Melonik, Kate (2013). *Błogosławiony: Historia amerykańskiej ewangelii sukcesu*. Wydawnictwo Uniwersytetu Oksfordzkiego. ISBN 978-0199827695. str. 18-33

² McIntyre, Joe. *E.W. Kenyon i Jego poselstwo wiary: Prawdziwa historia*. Stany Zjednoczone: Creation House, 1997. str. 61, 69, 273, 294. "Kenyon pomógł wypełnić lukę między tymi dwoma ruchami. Inni ludzie, którzy wypełnili tę lukę, to F. F. Bosworth, Johna G. Lake'a..."

muszą przywrócić biblijną formę zarządzania kościołem, która składała się z rady dwunastu apostołów. Grupa później popadła w zapomnienie, ale Dowie Wydaje się, że zapożyczył pomysły z ich grupy, w tym ich nazwę i niektóre z ich terminologii, gdy założył swój własny ruch.

Wyjazd ze Szkocji, Dowie wyemigrował do Australii a następnie do San Francisco, gdzie zaczął budować swój własny "chrześcijański katolik" Kościół Apostolski". Dowie powiedział: Brytyjski Izraelizm był już pod głębokim wpływem Southcottian mistycyzm, gdy w latach osiemdziesiątych XIX wieku nawiązał związek z E. W. Kenyonem którzy mieszkali w pobliskim Chicago. Obaj mężczyźni zakończyli swój związek w złych stosunkach, ale ich wspólne nauki na temat pozytywnej spowiedzi są widoczne.

Podobnie jak brytyjscy izraelscy prorocy i prorokini, którzy go poprzedzili, Dowie Miał obsesję na punkcie końca dni. Zaczął przeplatać wypełnianie się proroctw biblijnych dotyczących Izraela ze sobą i swymi naśladowcami. Zaczął rozwijać ideę, że będą musieli ponownie ustanowić Syjon, aby w końcu nadszedł koniec dni. Zabiegał o datki od swoich zwolenników, aby kupić wystarczającą ilość ziemi, aby zbudować miasto na północ od Chicago. Nazwał nową osadę Syjonem i zaapelował do swoich 40 000 zwolenników z całego świata, aby wyemigrowali i osiedlili się w mieście. Na dowód swojego upoważnienia do złożenia takiego apelu Dowie zaczął mówić swoim naśladowcom, że jest "Eliaszem odnowicielem", jak przepowiedział prorok Malachiasz. Twierdził, że przyszedł, aby wezwać dzieci Izraela z powrotem do Pana na końcu dni. Ponad 10 000 jego zwolenników było przekonanych, że są dziesięcioma zaginionymi plemionami Izraela i dalej przekonał Dworza, że to rzeczywiście Eliasze. Usłuchali jego wezwania i zgodnie z prawem przenieśli się na Syjon. Na Syjonie mogło mieszkać nawet 22 000 osób u szczytu swoich planów.¹

Na nieszczęście dla nich, Dowie był oszustem. Aby zdobyć ziemię pod budowę domu, Dowie wymagał od swoich zwolenników dzierżawy ziemi na okres 1100 lat.² Przekonał ich, że wkrótce nastanie tysiącletnie królestwo, aby mogli bezpiecznie wypełnić warunki dzierżawy.

Dowie powiedział: Rządził miastem jak dyktator i wykorzystywał swoją władzę jako właściciel ziemski, aby kontrolować wszystkich, którzy tam mieszkali.

¹ Harlan, R. (1906). *Johna Alexandra Dowie i chrześcijańsko-katolicki Kościół Apostolski w Syjonie*. Stany Zjednoczone: R.M. Antes. str. 3 "... Raport Komisarza Statystyki Stanów Zjednoczonych jest częściowo odtworzony i podaje szacunkową liczbę czterdziestu tysięcy jako maksymalną liczbę dla pana Dowie "To jest tak, że nie ma w tym nic złego, co się stało "[w] roku 1902 dziesięć tysięcy to Syjonpopulacji".

² Soland, Randall J.. *Utopijne społeczności Illinois: raj na prerii*. Stany Zjednoczone: Arcadia Publishing Incorporated, 2017. str. 124

Bezwzględnie egzekwował swoje rządy. Mieszkańcy byli zobowiązani do kupowania i sprzedawania tylko w kontrolowanych przez niego sklepach, co dawało mu monopol na towary. Zażądał od nich, aby zdeponowali wszystkie swoje pieniądze w banku, który prowadził – co w rzeczywistości było schematem Ponziego.¹ Dowie powiedział: Jego plany upadły w 1905 roku po tym, jak doznał udaru, który uniemożliwił mu kontynuowanie farsy. Wiele tysięcy obserwujących zostało bez grosza przy duszy.² Niemniej jednak Dowie skutecznie rozprzestrzenił się brytyjski Izrael idee na całym świecie, ponieważ zebrał zwolenników z całego anglojęzycznego świata.

Teologia dwóch linii nasiennych

Jako brytyjski izraelizm Brytyjski izraelizm, który rozprzestrzenił się w Stanach Zjednoczonych w latach po wojnie secesyjnej, był szczególnie atrakcyjny dla ludzi, którzy szukali powodów do usprawiedliwienia swojej rasy wyższość. Idea, że pochodzili od starożytnego i sprawiedliwego świętego ludu, zdawała się potwierdzać ich szczególną pozycję jako rasy panów. W tym środowisku brytyjski izraelizm zaczął rozwijać rasę interpretacja.³

Od najwcześniejszych dni brytyjskiego izraelizmu, istniała wiara w "dwie linie nasienne". Jedna sprawiedliwa genealogia i jedna niegodziwa i zepsuta genealogia. W miarę jak wiara rozwijała się i stawała się coraz bardziej rasowa, nacisk na zachowanie czystości "krwi" sprawiedliwego rodu nasiennego stał się przedmiotem zainteresowania niektórych brytyjskich Izraelitów, a przekonanie to wyrażało się w sprzeciwie wobec małżeństw międzyrasowych i wspieraniu rasowych segregacja.⁴

W latach dziewięćdziesiątych XIX wieku brytyjski Izrael Kaznodzieje zaczęli tworzyć historię dla dwóch linii nasiennych. Na przykład w książce z 1894 roku Russel Kelso Carter napisał, że dobre nasienie pochodzi od Adama, ale złe nasienie pochodzi od szatana (węża), który miał stosunki seksualne z Ewą w ogrodzie Eden. Na nowo zinterpretował historię grzechu pierworodnego i skierował ją wokół seksualnej

¹ Harlan, Rolvix. *Johna Alexandra Dowie i chrześcijańsko-katolicki Kościół Apostolski w Syjonie*. Stany Zjednoczone: R.M. Antes, 1906. str. 18 "... nakazał każdej osobie mieszkającej w mieście, aby złożyła fundusze na Syjonie Bank miejski [mówiąc]: "Mam listę wszystkich ludzi na Syjonie którzy nie dokonali żadnych wpłat od czasu, gdy wysłałem moje pierwsze polecenie ... jeśli nie pokażą się jutro, zostaną wygnani z Syjonu."

² "Holmes kontra Dowie i in.", *Federal Reporter* 138 (1906-7); "Samuel Stevenson kontra John Alexander Dowie (31 stycznia 1902 r.)." W *Raportach Sądu Okręgowego Illinois*, 3. (Chicago): T. H. Flood, 1909), 153-92

³ Burkun, Michał(1997). *Religia i rasistowska prawica: początki tożsamości chrześcijańskiej Ruch*. Uniwersytet Karoliny Północnej Prasa. ISBN 978-0807846384. str. 21

⁴ Burkun, Michał(1997). *Religia i rasistowska prawica: początki tożsamości chrześcijańskiej Ruch*. Uniwersytet Karoliny Północnej Prasa. ISBN 978-0807846384 Strony 158-170

schadzki między Ewą a wężem, która zrodziła Kaina. Kain był hybrydowym potomkiem, który był dosłownie dzieckiem diabła. W swoich pismach Carter łączył Kaina z rasami nie-białymi.¹

Carter był umiarkowanie prominentnym ministrem w swojej epoce. Napisał znany hymn "Stojąc na obietnicach Bożych". Carter Był również przewlekłe chorym człowiekiem i spędził wiele lat swojego życia, pracując u boku wybitnych uzdrowieli swoich czasów, mając nadzieję na uzdrowienie, które nigdy nie nadeszło. Carter przede wszystkim współpracował z Albertem Simpsonem w Przymierzu Chrześcijańskim i Misyjnym.² Carter odwiedził także Syjon gdzie nawiązał relację z Johnem Alexandrem Dowie.³ To pozwala nam umieścić znanego kaznodzieję wężowego nasienia w Syjonie. Jest całkiem możliwe, że dzieje się to przez Syjon że Charles Parham poznał Cartera Nauki Dwóch Nasion, których elementy są Parhamem. zaadoptował i nauczył się.⁴

Jakkolwiek by nie było, istnieją szeroko rozpowszechnione dowody na to, że nauki o dwóch liniach nasiennych w brytyjskim izraelizmie już przybrał wyraźnie rasowy W latach dziewięćdziesiątych XIX wieku przekształciła się w doktrynę, którą każdy z wyznawców Williama Branham natychmiast rozpoznaby jako "nasienie węża".

Narodziny zielonoświątkowców

Wśród mężczyzn działających w Syjonie w ostatnich latach życia Johna Alexandra Dowie życie należało do F. F. Boswortha, Charles Parhami Johna Lake'a. Wszyscy trzej byli zagorzałymi brytyjskimi Izraelitami i w pełni przesiąknięty naukami Dowie. Zawierały w sobie wiele najgorszych elementów brytyjskiego izraelizmu we własną ideologię. Parham (Parham) zajął się Dowie płaszc po udarze. Wtedy Parham zaczął przedstawiać się ludowi Syjonu jako nowy Elias.⁵ Parham (Parham) Szczególną uwagę poświęcił nauczaniu nowych idei na temat mówienia językami. Na początku wyglądało to tak, jakby Parham może odnieść sukces w jego dążeniu do przejścia Syjonu.

¹ Schamber, Jon F. *Mistyczny antysemityzm a tożsamość chrześcijańska* Ruch. Stockton, Kalifornia: Uniwersytet Pacyfiku. str. 12–15.

² Kostlevy, William. *Od A do Z ruchu świętości*. Stany Zjednoczone: Scarecrow Press, 2010. s. 45

³ Carter, Russella Kelso. *"Uzdrowienie wiarą" zrecenzowane po dwudziestu latach*. Stany Zjednoczone: Christian Witness Company, 1897. str. 89-92

⁴ Burkun, Michał (1997). *Religia i rasistowska prawica: początki tożsamości chrześcijańskiej Ruch*. Uniwersytet Karoliny Północnej Prasa. ISBN 978-0807846384. str. 159

⁵ Pisarze sztabowi (1902-11-7) potrafili zarabiać złoto. Demokrata z Sedalia. — Nie tak dawno temu Parham otrzymał kolejną wizję ze swojego duchowego źródła i ogłosił, że jest Eliaszem III, jako Dowie ogłosił się Eliaszem II".

W miarę jak coraz większa liczba ludzi zaczęła mówić językami, Parham wysyłał misjonarzy z jego naukami do odległych miast i obcych narodów. W 1906 roku Parham wysłał swojego ucznia Williama Seymoura do Los Angeles ewangelizować w imię ideologii. Seymor uruchomił w 1906 roku Azusa Street przebudzenie, które jest często uznawane za początek zielonoświątkowców.

Zarówno pod wrażeniem, jak i zaniepokojeni doniesieniami dochodzącymi z Azusa Street, Parham pojechał do Los Angeles uczestniczyć i obserwować przebudzenia z pierwszej ręki. Doszło do nieporozumienia między Parhamem a Seymourem. Jako Parham powrócił do Syjonu Wszystko zaczęło się dla niego szybko rozpadać.

W 1907 roku Parham został aresztowany i oskarżony o sodomie kilku młodych chłopców.¹ Podczas gdy Parham przebywał w więzieniu w oczekiwaniu na proces, kilku Parhamitów w Syjonie prowadzony przez Johna Lake'a brutalnie zabił kobietę podczas próby odprawienia egzorcyzmu z powodu jej reumatyzmu. Była tylko pierwszą z serii "uzdrawiających" zgonów, które nastąpiły. Frank Crowe, Bertha Young i prawdopodobnie do dwunastu innych osób zostało zabitych.

Kiedy w 1908 roku wkroczyła policja i aresztowała kilku Parhamitów za morderstwo, John Lake uciekł z kraju i udał się do Afryki Południowej służyć jako misjonarz przez kilka lat. Kolejne skandale okazały się porażką, z której Parham wyszedł nigdy nie wyzdrowieje. Parham (Parham)Próba przejęcia przywództwa w Syjonie a rodzący się ruch zielonoświątkowy został skutecznie wygaszony przez skutki skandalu.

¹ Pisarze sztabowi (1907-7-20) Sąd sędziego Bena Fiska. Dziennik Ekspresowy. "Charlesa F. Parhama oraz J. J. Jourdan, oskarżony o sodomie, odstąpił od badania; kaucja po 1000 USD każda. Obaj zostali tymczasowo aresztowani".



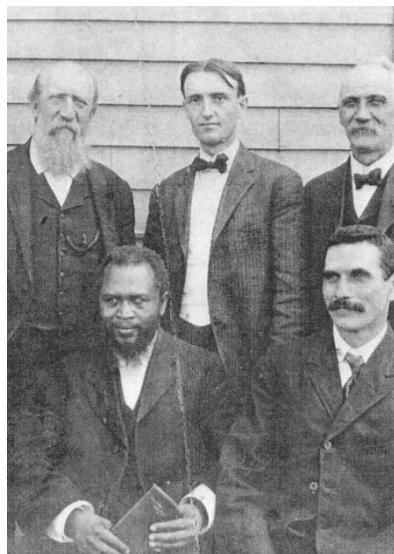
Parham (Parham) Reputacja Pentekostlasu została tak nadszarpnięta, że wielu zielonoświątkowców poważnie bagatelizuje jego kluczową rolę w pojawieniu się zielonoświątkowców. Na ogół opowiadają się za uznaniem jego protegowanego Williama Seymoura za kluczowego założyciela zielonoświątkowców. Jest w tym trochę prawdy. Szerszy zielonoświątkowcy stopniowo odrzucali większość idei i koncepcji, które weszły do wczesnego pentekostalizmu z brytyjskiego izraelizmu. Na przykład Assemblers of God formalnie odrzuciło brytyjski Izrael Zaginione plemiona Pomysły i pozytywne wyznanie Zielonoświątkowcy głównego nurtu również odrzucają nasienie węża i wielu dni ostatecznych koncepcje z Southcottian mistycyzm. Jednakże brytyjscy Izraelici we wczesnym pentekostalizmie utrzymywali przy życiu swoją słabnącą ideologię w niektórych mniejszych denominacjach zielonoświątkowych – w szczególności w Foursquare oraz Wspólnota Misyjna Elim.

Z Syjonem w głębokim podziale i wczesnym zielonoświątkowcu pozostawił bez jednoczącego przywództwa, Parham Jego zwolennicy zostali wypędzeni z Syjonu. Parham (Parham) W końcu pokonał swoich podopiecznych i został zwolniony z więzienia.¹ Wykorzystując swoje twierdzenia o Eliaszu, aby wzmocnić swoje referencje

¹ Pisarze sztabowi (1907-7-27) Bezimienne zbrodnie w Teksasie powodują aresztowanie Parhama Kto się spowiada. Waukegan Codzienny syn. "Fizycznie jestem bezradnym degeneratem. Przymierzam jednak, że nigdy nie popełniłem tej zbrodni umyślnie. Nie potrafię powiedzieć, co mogłem zrobić we śnie, ale nigdy nie było to zamierzone z mojej strony.

z brytyjskim Izraelem wspólnota w Syjonie,¹ Parham (Parham) poprowadził frakcję ludzi do opuszczenia Syjonu i dołączył do niego. Wśród tych, którzy poszli za Parhamem z Syjonu, była rodzina Gordona Lindsaya i Freda. F. Boswortha. Bosworth uczęszczał do Azusa Street i w końcu dołączył do Zborów Bożych jako jeden z ich pierwszych dyrektorów.

W 1913 roku John Lake wrócił z Republiki Południowej Afryki i zaczął głosić w Oregonie i Waszyngton. Rodzina Lindsay Rodzina poszła w ślady Lake'a i dołączyła do jego kościoła. Podążając za Parhamem Po śmierci w 1929 roku Lake przejął pałeczkę i zaczął twierdzić, że otrzymał namaszczenie Eliasza.² W tamtych latach Lake wyświęcił Gordona Lindsaya i dał mu początek służby, a nawet kupił mu namiot przebudzeniowy.³ Lake spędził również trochę czasu w więzieniu za serię przestępstw finansowych w późniejszej części swojego życia, zanim ostatecznie przeniósł się do Teksasu, gdzie zmarł w 1935 roku.⁴



BOSWORTH (BACK CENTER), SEYMOUR, & LAKE (BOTTOM ROW) AT AZUSA STREET SOMETIME AFTER 1912

¹ Staff Writers (1906-11-3) Coś zaskakującego w uzdrowieniach, których dokonał. *Codzienna stolica Topeka*. — Nie tak dawno temu Parham otrzymał kolejną wizję ze swojego duchowego źródła i ogłosił, że jest Eliaszem III, jako Dowie ogłosił się Eliaszem II. Parham (Parham) opuścił Topekę i udał się do Syjonu Miasto. Tam, korzystając z czasu, kiedy Dowie i Voliva kłócili się o posadę nadzorcy Dowie Wszedł do świętego miasta i ogłosił swoją wizję i tytuł".

² Jezioro, John G. *Wasza moc w Duchu Świętym*. Dom Whitakera, 2010. "Cóż, kiedy tak stałem i patrzyłem na nią, nagle coś spadło na moją duszę z nieba. Było to namaszczenie Duchem Bożym. Zrozumiałem wtedy, o czym mówiła ta błogosławiona stara Księga, kiedy mówiła o Duchu Pańskim zstępującym na Eliasza". "Cóż, gdy tak stałem, Duch zstąpił na mnie, nie jak delikatna rosa z nieba, ale z mocą, aż mój duch wzniósł się z taką siłą, że nie wiedziałem, jak nad nim zapanować. W głębi serca zawołałam: "Mój Boże, co to znaczy?". Wezwanie Eliasza jest wezwaniem obecnej godziny".

³ Pisarze personelu. (1932-10-6) Służby specjalne w Tabernakulum. *Przegląd rzecznika*. "Wielebny Gordon Lindsay, ewangelista Zborów Bożych, odprawia specjalne nabożeństwa w tabernakulum w Sharp i Lincoln pod auspicjami wielebnego dr Johna G. Lake'a".

⁴ Staff Writers (1921-7-24) sprzedali akcje, aby wspomóc sprawę Bożą. *Przegląd rzecznika*. "Wielebny pan Lake aresztowany w związku z transakcją z kopalnią..."

Po wyjeździe Lake'a do Teksasu, Lindsay dołączył do Amie Semple McPhersonCzworokąt Kościoł. Foursquare był nową denominacją zielonoświątkową założoną w 1924 roku i mającą siedzibę w Świątyni Anioła Pańskiego, zaledwie kilka przecznic od miejsca, w którym znajduje się ulica Azusa przebudzenia w Los Angeles. Lindsay został założycielem kościoła w Foursquare, pracujący głównie w Waszyngtonie w stanie Oregon, Idaho, MontanaKolumbia BrytyjskaAlbertai Saskatchewan. Lindsay pomógł zasadzić kilka nowych Foursquare kościoły w regionie i mogły być połączone z FoursquareSponsoring sierocińca Sharon, który zaczął powstawać w North Battleford w 1943 roku.¹

W latach trzydziestych i czterdziestych Lindsay pozostawał w głębokim związku z brytyjskim Izraelem ruch. Zielonoświątkowi brytyjscy Izraelici cieszyli się poparciem Foursquare. Świątynia Anioł Pański i Foursquare stał się domem dla wielu najwybitniejszych brytyjskich Izraelitów zielonoświątkowych w Stanach Zjednoczonych w tamtym czasie. Wśród nich był Wesley Swift,² który miał stać się ojcem chrześcijańskiej tożsamości ruch.³ Lindsay W latach 1935-1945 zorganizował kilka krajowych konferencji brytyjskich Izraelitów, opublikował kilka książek na ten temat, a także był zapowiadany jako prelegent na kilku konferencjach.⁴

Pisarze sztabowi (1922-10-15) Uzdrowiciel wiarą przetrzymywany na podstawie zarzutów federalnych. *Wyspa Oregon Dziennik Codzienny*. "Dr John G. Lake, "uzdrowiciel wiarą" został aresztowany w sobotę na warren zaprzysiężony przez Davida Robinsona..."

Pisarze sztabowi (1922-8-26) Wielebny pan Lake aresztowany. *Poranek Oregonczyka*. "Wielebny John G. Lake z Portland jest na wolności za kaucją w wysokości 100 dolarów po aresztowaniu... pod zarzutem podszywania się pod funkcjonariusza".

(Uwaga: Warto zauważyć, że John Lake został uwięziony za te przestępstwa w tych samych latach, co Gordon Lindsay był częścią jego kościoła. LindsayPominięcie tych szczegółów w jego biografiiach na temat Lake'a było straszliwą krzywdą dla nas wszystkichi umieść Lindsay Wiarygodność, o której mowa.)

¹ Pisarze sztabowi (1939-2-9) Wielebny Forsberg przybywa tutaj. *Czasy Tacoma*. "Wielebny Lindsay został wyznaczony do wykonania prac terenowych dla Organizacji Czterech Kwadratów w Montanie pod nadzorem dr Harolda Jefferies z Portland, kierownika terenowego Czterech Kwadratowych Kościołów na Północnym Zachodzie".

² Pisarze sztabowi (1932-12-14) *Los Angeles Razy*. "... Wesley A. Swift, uczeń w Świątyni Anioł Pański Szkoła Biblijna..."

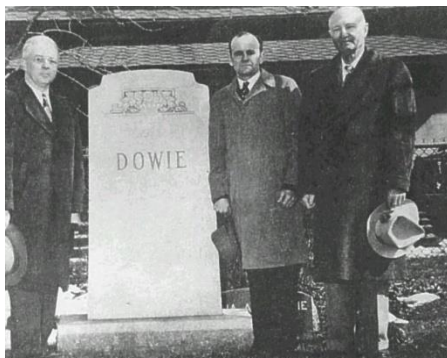
³ Armond, Paul (1996-4-15). "Nadciągająca burza". *Monitor Albionu*. "Swift, klan lider i kaznodzieja w Amie Semple McPhersonCzworokąt Kościoł w Los Angeles, nigdy nie był w stanie odnieść większego sukcesu ze swojej doktryny, ale przyciągnęła ona kilka osób, które stały się centralnym elementem tego, co później nazwano "Chrześcijańską Tożsamością": Kapitan San Jacinto, William Potter Gale i Richard Girnt Butler."

⁴ Pisarz sztabowy (1940-7-9) do wykładu tutaj. *Trybuna Wiadomości Tacoma*. "Federacja Anglosaska przedstawia Gordona Lindsaya..."

Przekazanie płaszcza (1946-1949)

W 1946 roku William Branham odwiedził Los Angeles po raz pierwszy zetknął się z Foursquare. W 1947 roku Branham odbył kolejną trasę koncertową z Little Davidem Walkerem który zaprowadził go do Los Angeles po raz drugi. Do czasu swojej drugiej wizyty, Branham zetknął się z Tatos Kardashian oraz Demos Shakarian – patriarchowie Kardashianów rodzina. Tak się złożyło, że byli to gorliwi zielonoświątkowcy, którzy osobiście uczestniczyli w przebudzeniach na Azusa Street i byli związani z Foursquare. Pod koniec 1947 roku William Branham otrzymał nowy zespół wyborczy i cieszył się hojnym wsparciem finansowym od dobroczyńców z Foursquare. Opuścił Los Angeles dla północno-zachodniego Pacyfiku w Autum z 1947 r., gdzie Gordon Lindsay zaczął organizować swoje kampanie. Lindsay zaplanował wycieczkę po swoim Foursquare Branham odwiedził wiele głównych kościołów zielonoświątkowych w regionie.

W styczniu 1948 roku do Branhama dołączył Fred F. Bosworth. Tournée trwało do 1949 roku, kiedy Lindsay oraz Bosworth zabrał Branhama do Syjonu na spotkania zaplanowane i odbywające się w DowieSyjon Syjonu Tabernakulum. Podczas drugiej wizyty w Syjonie W 1952 roku Branham zgłosił swoje roszczenia do DowiePłaszcz Eliasza czysty. W swoich kazaniach w Syjonie William Branham oświadczył (fałszywie), że urodził się dzień po śmierci Dowie.¹ Mówił dalej, że jego wizyta w Syjonie było wypełnieniem przepowiedni Dowie w którym rzekomo powiedział, że prawdziwy Eliasz przybędzie do Syjonu dokładnie w tym samym czasie, w którym Branham wszedł do miasta.² W kazaniach Branham jednoznacznie



BRANHAM AND BOSWORTH
AT THE GRAVE OF DOWIE

¹ Branham, William (1951-09-29) *Nasza nadzieja jest w Bogu*. "Jak doktor DowieW chwili śmierci przepowiedział, że przybędę do tego miasta czterdzieści lat po jego śmierci. Nic o tym nie wiedząc, jednego dnia umarł, a ja się urodziłam. I czterdzieści lat do dnia, w którym wszedłem do miasta, nic o nim nie wiedząc. Och, jakże wielkie Boże poruszenie się jednoczy. Słyszę odgłos obfitego deszczu".

² Branham, William (1949-07-18) *Nie byłem nieposłuszny niebiańskiej wizji* "[DowiePowiedział: "Czterdzieści lat po mojej śmierci to miasto stanie na skale, ale po tych czterdziestu latach nastąpi przebudzenie, które będzie bardziej chwalebne niż było na początku". A ja mam te pisma tutaj, w części, które mógłbym tam przeczytać. To tak jakby... – Doktorze Dowie przepowiedział, że jakieś czterdzieści lat po jego śmierci, kościoły zostaną odbudowane w większej mocy i

przywłaszczył sobie płaszcz Eliasza i w ten sposób zaczął przedstawiać swoją nową osobowość Eliasza.

Spojrzenie wstecz na szlak brytyjskiego Izraela wpływ na ludzi z otoczenia Williama Branhama, można wyraźnie prześledzić płaszcz Eliasza w linii bezpośredniej sukcesji od Dowiego, do Parham, do Lake'a, a potem do Branhama. Dodatkowo Lindsay oraz Bosworth pozostawili po sobie bogactwo pism, które można zbadać, aby potwierdzić, że rzeczywiście promowali elementy tej samej ideologii w latach poprzedzających narodową sławę Williama Branhama i genezę ich własnych relacji z nim.

Na przykład zarówno Gordon Lindsay, jak i Gordon Lindsay oraz Freda F. Boswortha autor artykułów o brytyjskich Izraelitach w *Przeznaczenie*, czasopismo wydawane przez Anglosaską Federację Ameryki. Egzemplarze ich artykułów są dostępne w Centrum Dziedzictwa Zielonoświątkowego Kwiatów obsługiwane przez Assemblies of God w Springfield w stanie Missouri.¹ Otwarte poparcie dla pozytywnego wyznania i piramidologii można znaleźć w ich pismach. Nie zgłaszali sprzeciwu, gdy Branham nauczał o nasieniu węża w przebudzeniach. Istnieją nagrania, na których Branham naucza nasienia węża z Lindsay i Bosworthem w obecności już w 1950 roku. Nie sprzeciwiali się też twierdzeniom Branhama o Eliaszu, które zaczął wygłaszać już w 1949 roku, również na nagranych spotkaniach, na których byli obecni. Bosworth i Lindsay zorganizowali wizytę Branhama w Syjonie! Jest również wyraźnie udokumentowane, że obaj mężczyźni przyjęli również wiarę w Eliasza z Izraela Brytyjskiego.²

Bosworth i Lindsay, oba służyły jako kluczowe ogniwa w łańcuchu brytyjskiego Izraela ideologię dla Branhama. Być może to oni byli tymi, którzy podsunęli te idee Williamowi Branhamowi; Sam Branham często wymykał się, ucząc się wielu rzeczy od Boswortha.³ Z pewnością przekazali elementy Dowie, Parham oraz ideologia Lake'a dla Branhama: brytyjski izraelizm, Piramidologia, Southcottian Mistycyzm, pozytywna

chwale, niż były w tym pierwszym – w pierwszym". "Wierzę, że duch przebudzenia jest teraz w mieście".

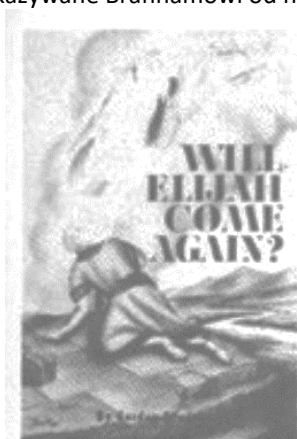
¹ Zobacz następujące wydania *Przeznaczenie* Magazyn dla brytyjskiego Izraela artykuły autorstwa Bosworth i Lindsay: maj 1936, lipiec 1936, maj 1937, grudzień 1938, październik 1940. (Prawdopodobnie jest ich więcej, których jeszcze nie zidentyfikowałem)

² Lindsay Gordon (1953) *Czy Eliasz przyjdzie znowu? (Uwaga: Ta książka to Przesłanie 101. Wierzymy w każdy ścieg brytyjskiego Izraela zakorzenione poglądy udostępnione tutaj przez Lindsay. Są to fundamentalne przekonania dotyczące Przesłania).*

³ Branham, William (1953-11-22) *Wskreszenie Łazarza* "Bracie Bosworth. Dobry wieczór, przyjaciele. {...} Zaczynam uczyć się więcej o służbie naszego Pana, niż kiedykolwiek w całym moim życiu".

spowiedź, Nasienie węża i samą koncepcję nadchodzącego Eliasza. Mamy bardzo mocne dowody na to, że zarówno Bosworth, jak i Lindsay i frakcja Foursquare sami wierzyli w te koncepcje. Wreszcie, wybór Branhama, aby ujawnić swoje roszczenia Eliasza w Syjonie Tabernakulum wyraźnie demonstruje celową próbę naśladowania Dowie i przedstawiać się jako postać działająca w tych samych ramach ideologicznych.

Branham niejednokrotnie wskazywał, że jest zaznajomiony z sukcesją Eliasza, która go poprzedzała.¹ Co więcej, chociaż mamy bardzo mało zachowanych informacji na temat pełnego zakresu nauk Roya Davisa, to, co mamy, wskazuje na duże prawdopodobieństwo, że co najmniej od lat dwudziestych XX wieku sam był prawdopodobnie brytyjskim Izraelitą; był związany z zielonoświątkowcami związanymi z Syjonem. Daje to dodatkowy punkt widzenia, z którego te koncepcje mogły być przekazywane Branhamowi od najwcześniejszych dni jego zaangażowania w Davisa.²



*Be Sure to Get the
New Book—*
**WILL ELIJAH COME
AGAIN?**

By Gordon Lindsay

IS GOD ABOUT TO DO A NEW THING?

Is the supernatural ministry of Elijah and Elisha to appear in the world again? Will ELIJAH return in person? Who are the Elijah saints? Read this thrilling book that deals with a prophetic subject rarely touched on. It will inspire you to believe God as never before.

1953 BOOK ADVERTISEMENT

¹ Branham, William (1961-1-17) *Mesjasz*. "Och, w dniach ostatecznych pojawiło się stu Eliaszków: Alexander Dowiei tak wielu ludzi na świecie, którzy mówią, że są Eliaszem, że są Eliaszem tamtych czasów".

² Branham, William (1957-10-06) *Pytania i odpowiedzi na temat Listu do Hebrajczyków #3*. "Pierwszy raz w życiu spotkałem kogośkolwiek, po tym jak się nawróciłem... Byłem... Spotkałem brata George'a DeArka i ich tam na dole. I szedłem pieszo, a Pan zaprowadził mnie do małego

Słowa nie są w stanie wyrazić osobistego przerażenia, jakiego doświadczyłem po odkryciu tej mrocznej i ukrytej historii. Założyciel zielonoświątkowców został aresztowany za sodomizację dzieci. Johna Lake'a był złodziejem i mordercą. Johna Alexandra Dowie był jednym z najgorszych przywódców kultu wszech czasów. Być może jeszcze gorzej, Gordon Lindsay oraz F. F. Boswortha Obaj jechali razem przez całą przejażdżkę. Wszyscy oni byli brytyjskimi Izraelitami – i w jakiś sposób ten fakt jest pomijany w prawie każdej biografii, jaką kiedykolwiek napisano o tych ludziach. Rozumiem, że szeroko pojęty pentekostalizm może znaleźć sposoby na marginalizację tych postaci. Nie można jednak zmarginalizować znaczenia tych ludzi dla Przesłania. Można jedynie wnioskować, że krytyczne elementy systemu wierzeń Przesłania są kontynuacją głęboko wadliwej gałęzi brytyjskiego Izraelitów we wczesnym pentekostalizmie. To jest prawdziwe dziedzictwo Przesłania.

miejsca. Dyskutowali o tym, skąd wziął się ten kolorowy człowiek. A oni próbowali powiedzieć, że kolorowy człowiek... Że Kain poślubił zwierzę podobne do małpy i stamtąd wyłoniła się rasa kolorowa."

Branham, William (1955-1-23) *Żarliwie walczcie o wiarę*. — Ta dama jest kolorową kobietą. A ona od samego początku, jej stan, ona, Etiopka, a ja jestem Anglosasem, czyli białą rasą. To samo stało się w Samarii, gdy Jezus spotkał Samarytanę".

Rozdział 4

Przegląd praktyk Williama Branhama 1947-1955

Nigdy nie można znaleźć apostołów ogłaszających wcześniej, że za kilka dni odbędzie się nabożeństwo uzdrowienia. Dlaczego nie? Ponieważ nigdy nie wiedzieli, kiedy to się stanie. Nie zdecydowali i nie mieli na to wpływu.

– Martin Lloyd-Jones

Zanim dokonam szczegółowego przeglądu podróży Branhama i jego sukcesów, chcę najpierw podzielić się przeglądem ogólnego formatu jego występów i niektórych przypadków uzdrowienia, które są pomijane we wszystkich oficjalnych biografiach Branhama.

Branham i jego grupa zazwyczaj przebywali w jednej miejscowości przez pięć do dziesięciu dni, zanim ruszyli dalej. W tym czasie odbywały się w nich od dwóch do trzech spotkań dziennie. W większości przebudzeń odbywały się one w dużym kościele zielonoświątkowym lub w wynajętym lokalnym audytorium. Spotkania w namiocie były dla Branhama rzadkością, chociaż od czasu do czasu organizował spotkania na świeżym powietrzu na terenach targowych. W latach, kiedy jego przebudzenia cieszyły się szerokim poparciem ze strony denominacji zielonoświątkowych, przebudzenia były dobrze reklamowane, a większość lokalnych kościołów zielonoświątkowych odprawiała nabożeństwa, aby ich członkowie mogli uczestniczyć w przebudzeniach. Oprócz zielonoświątkowców uczestniczyła w nich również mniejsza liczba ciekawskich poszukiwaczy z innych wyznań.

Opierając się na mojej własnej wiedzy o wspólnocie Message, wydaje się, że po zielonoświątkowcach, metodyści byli drugą co do wielkości grupą, która zainteresowała się przebudzeniami. Osoby nienależące do kościoła były prawdopodobnie trzecią co do wielkości grupą, która uczęszczała do kościoła. Uczestniczyła w nim znacznie mniejsza liczba baptystów; większość uczestników Reformowanego Tłem byli raczej krytycy misji rozpoznawczych niż poszukiwacze. Bardzo mała liczba katolików Adwentystów, a uczestniczyli w nim również Świadkowie Jehowy. Nic mi nie wiadomo o ludziach, którzy nawracali się do wczesnej wspólnoty Przesłania z jakiegokolwiek innego środowiska.

W pierwszej części jego spotkań jeden z towarzyszących Branhamowi ewangelistów wygłaszał kazanie, aby rozgrzać tłumy. Ern Baxter lub F. F. Boswortha zwykle pełnili tę rolę, ale inni kaznodzieje, tacy jak Paul Cain, Tommy'ego L. Osbornalub Tommy Hicks pełnił tę rolę w późniejszych latach. Baxter Ogólnie rzecz biorąc, skupiał się na nauczaniu biblijnym. Bosworth doradzał uczestnikom na temat potrzeby wiary i udzielał wskazówek, jak wzmocnić swoją wiarę, aby ich szanse na uzdrowienie mogły zostać zwiększone przed spotkaniem z Branhamem. Była to typowa praktyka porannego i popołudniowego nabożeństwa. Branham był zazwyczaj nieobecny na wcześniejszych nabożeństwach.

Branham zazwyczaj pozostawał na uboczu i w odosobnieniu przez większość czasu podczas tras przebudzeniowych, trzymając się blisko swoich opiekunów i wewnętrznego kręgu. Zwykle odwożono go na wieczorne nabożeństwo, gdy już się zaczęło. Pod koniec występów był również porywany przez swoich opiekunów, często

wydawało się, że mdleje i trzeba go zanieść do czekającego na niego samochodu. Niektórzy skarżyli się, że miejscowi kaznodzieje nie mieli z nim zbyt wiele czasu. Można spekulować, że takie podejście pomogło Branhamowi zachować tajemniczość i uniknąć niechcianych przesłuchań lub interakcji.¹

Głównym wydarzeniem było wieczorne nabożeństwo. Za namową swoich towarzyszy ewangelistów i moderatora, Branham wchodził na mównicę i wygłaszał krótkie kazanie. Zazwyczaj opowiadał historie o swoich osobistych doświadczeniach życiowych. Miał bibliotekę zawierającą około trzech różnych kazań, które zmieniał; Do czasu, gdy przebudzenia uzdrowienia osiągnęły swój szczyt w 1954 roku, biblioteka ta rozrosła się do około dwunastu.

Po skończonym kazaniu Branham modlił się za ludzi z tłumu. Ci, za których należało się modlić, zostali na ogół wybrani i zidentyfikowani, zanim uformował się szereg modlitewny. Uczestnicy, którzy szukali uzdrowienia, byli na ogół zobowiązani do otrzymania numerowanych kart modlitewnych od zespołu kampanii Branhama przed spotkaniem. Na kartach modlitewnych uczestnicy drukowali swoje imię i nazwisko, adres i stan. Zespół Branhama wybierał szereg zgłoszeń, za które Branham osobiście się modlił i organizował je w linię modlitewną. Proces ten był prawie zawsze zarządzany przez osobę z wewnętrznego kręgu Branhama; ogólnie rzecz biorąc, jego brat Howard we wczesnych latach, ale w późniejszych latach praca przeszła na jego syna Billy'ego Paula. Po skończeniu kazania przechodził do linii modlitewnej, w której przywoływał uczestników po numerze karty modlitewnej i przystępował do modlitwy za nich pojedynczo. Branham często mówił ludziom w swojej kolejce modlitewnej, na co cierpią, jak się nazywają i jak adresują.²

W swojej modlitwie Branham ogłaszał, że niektórzy lub wszyscy zostali uzdrowieni, a czasami mówił im, że jego wypowiedź brzmiała: "Tak mówi Pan". Branham zazwyczaj modlił się za kilka osób każdego wieczoru na scenie. Potem zawołał również kilku członków publiczności, którzy nie zostali przyjęci do kolejki modlitewnej, mówiąc o ich chorobie i ogłaszając, że zostali uzdrowieni. Na początku miał tendencję do modlenia się za wiele osób na każdym spotkaniu, ale po 1949 roku

¹ O Tymoteusz, (1990) Tom 7, Wydanie 4. "Nikt nie miał się z nim kontaktować w hotelu. Spóźniał się na spotkanie godzinę czy pół godziny. Powiedzmy, że spotkanie zaczyna się o 7:00, on będzie tam około 7:30. Spotkanie już trwało, gdy przyjechał. Myślę, że to była część procedury, ale nikt – w tych okolicznościach – nie mógł go odwiedzić, porozmawiać z nim ani się z nim zapoznać".

² Weaver, C. Douglas (2000). *Uzdrowiciel-Prorok: William Marrion Branham (Studium prorocтва w amerykańskim zielonoświątkowcu)*. Mercer University Press. ISBN 978-0865547100. str.63-70

modlił się za około piętnaście osób na spotkanie.¹ Niewielka liczba spotkała się z pewnym sprzeciwem gospodarzy i uczestników.²

Branham powiedział swoim słuchaczom, że był w stanie określić ich chorobę, szczegóły ich życia i ogłosić, że zostali uzdrowieni dzięki aniołowi, który go prowadził i często opowiadał powoli rozwijającą się historię jego posłannictwa i dwa znaki, które rzekomo otrzymał od Boga. Pierwszym znakiem opisał wibracje, które czuł w dłoni, gdy dotykał ręki chorego, które komunikowały mu naturę choroby, ale nie gwarantowały uzdrowienia. Pierwszy "znak" był używany przez Branhama co najmniej od 1946 roku. Jego drugim "znakiem" była zdolność rozeznawania serc i umysłów ludzi. Drugi "znak" pojawił się w jego kampaniach dopiero w 1948 roku.³

Występ Williama Branhama był imponujący i często wprawiał publiczność w osłupienie i zdumienie. To spowodowało, że wielu uczestników postrzegało Branhama jako jasnowidza, takiego jak prorocy Starego Testamentu. Branham zadziwił nawet innych ewangelistów, co jeszcze bardziej popchnęło go do legendarnego statusu w ruchu. Słuchacze Branhama byli często zdumieni wydarzeniami podczas jego spotkań. U szczytu popularności w latach pięćdziesiątych Branham był powszechnie uwielbiany, a "świat neo-zielonoświątkowy wierzył, że Branham jest prorokiem dla ich pokolenia".⁴

Niestety, nie wszystko było takie, jak się wydawało. Branham był nękany krytyką i oskarżeniami o oszustwo od najwcześniejszych dni przebudzenia uzdrowienia. Metody Branhama utrudniały weryfikację uzdrowienia w czasie jego przebudzenia. Podobnie jak poprzedni brytyjscy uzdrowiciele izraelscy, Branham nauczał pozytywnej spowiedzi.⁵ Wymagał od ludzi szukających uzdrowienia, aby twierdzili, że zostali

¹ Palmer, Paulin (2006) *Pokoleni*. "Jack znał Orala Robertsa nabożeństwa, podczas których około 500 osób przechodziło przez kolejkę modlitewną każdego wieczoru, a kiedy brat Branham modlił się tylko za 15 osób, nie mógł tego zrozumieć".

² Branham, William (1953-3-29) *Izrael i Kościół #5* "WA on na to: "Jeszcze jedna sprawa", powiedział, "zastanawiałeś się, jak odprawić swoje nabożeństwa". 21 Wszyscy zawsze mi mówili, Oral Roberts modliłbym się za pięćset, a ja za dwa".

³ Harrell, David (1978). *Wszystko jest możliwe: uzdrowienie i przebudzenie charyzmatyczne we współczesnej Ameryce*. Indiana University Press. ISBN 0525241361 str. 38

⁴ Harrell, David (1978). *Wszystko jest możliwe: uzdrowienie i przebudzenie charyzmatyczne we współczesnej Ameryce*. Indiana University Press. ISBN 0525241361. str. 39

⁵ Branham, William (1950-7-16) *Wierzysz w to?* "A teraz przyjmij to teraz i powiedz Bogu w modlitwie: "Panie, dziś po południu leżę tu chory". Powiedz: "Otóż, Ojcze, widziałem, jak ktoś przyszedł, domagając się daru Boskiego uzdrowienia, aby poznać serca ludzi. Widzę to. I wiem, że mieszkasz w swoim ludzie. Na całym świecie, Przeprowadzasz się...? ... przez Twój lud. A dziś po południu przyjmę Cię jako mojego Boskiego Uzdrowiciela i mojego Boskiego Zbawiciela.

uzdrowieni, aby zademonstrować swoją wiarę, nawet jeśli nadal doświadczają objawów. Ostrzegł ich, że jeśli przestaną wyznawać swoje uzdrowienie, będzie to oznaką braku wiary, a tym samym uniemożliwi im trwałe uzdrowienie.¹ Często mówił ludziom, których uznał za uzdrowionych, aby spodziewali się, że ich objawy utrzymają się przez kilka dni po uzdrowieniu.² To sprawiło, że ludzie wyznawali na zebraniach, że zostali uzdrowieni, podczas gdy nadal cierpieli z powodu tej choroby.³

Pozytywna spowiedź to cudownie okrutna sztuczka. Zmusza chorych ludzi do kłamania i mówienia, że są uzdrowieni, i przekonuje ich, że jeśli powiedzą prawdę o swoim obecnym stanie, nie pozwoli im to nigdy wyzdrowieć. Zamienia kłamstwo w coś dobrego, a mówienie prawdy w coś złego. Brzmi to jak sztuczka, którą mógł wymyślić tylko diabeł. A niczego nie podejrzewająca publiczność, która ogląda taki program, może łatwo przekonać się, że była świadkiem prawdziwego uzdrowienia. Opuszczają

Uwierzę w to, wyznam to i pozostanę przy tym; jeśli tylko pobłogosławisz mnie dziś po południu i sprawisz, że będzie to tak w moim sercu, że będę mógł w to uwierzyć". Czy złożysz Bogu tę obietnicę? Zrobisz to? Tobie, który jest chory, powiedz: "Obiecuję to, Panie. Jeśli tylko dotkniesz mnie odrobiną wiary dziś po południu, to uwierzę w to, odejdę stąd i będę uzdrowioną osobą do końca życia. Nie chcę widzieć niczego innego, jak tylko obietnicę Bożą". Teraz to robisz. Jedynym sposobem, w jaki możesz zostać uzdrowiony, jest wiara. Przyjmij to, uwierz w to, a Bóg to uczyni".

¹ Branham, William (1954-2-16) *Jair i boskie uzdrowienie*. "Teraz, pacjencie, kiedy duch nieczysty wychodzi z człowieka, kiedy zostaje wypędzony przez Boskie uzdrowienie, moce Boże, kiedy duch nieczysty odchodzi, pacjent czuje się lepiej i raduje się. Ostrzegam, że po około siedemdziesięciu dwóch godzinach zaczną się źle czuć, zachorują. Cóż, pewnie, że muszą. Powiedzą: "No wiesz, czułem się o wiele lepiej, ale chyba po prostu straciłem zdrowie". To jest sposób, aby go stracić. Zgadza się.

² Branham, William (1960-7-29) *Co trzeba zrobić, aby przezwyciężyć wszelką niewiarę: nasza wiara* "Teraz, jeśli ludzie biegną w tym samym kierunku, a może mają trzydniowe spotkanie, ludzie wbiegają od razu i modlą się za nich. "Och, zostałem uzdrowiony; Czuję się o wiele lepiej". Wstałem z łóżka, poszedłem do domu, około siedemdziesięciu dwóch godzin, pojawiło się zepsucie i umartwienie zaczęło narastać, a potem powiedziałem: "Och, straciłem moje uzdrowienie. Och, ja – straciłem uzdrowienie". To najlepszy znak na świecie, że otrzymałeś uzdrowienie. Widzieć? To znak, że ją masz, a nie zgubiłeś. Takich małych prostych rzeczy kościół musi być nauczany. Widzieć? Wiedzieć, jak się trzymać. Nie pozwólcie, abyście nie byli niewierzący, gdy tylko powiecie: "Och, zgubiłem to", tak szybko szatan powróci znowu. Zgadza się. Wtedy jesteś gorszy niż kiedykolwiek. Widzieć

³ Branham, William (1954-2-16) *Jair i boskie uzdrowienie*. "Duch Święty przemówił i powiedział: "Tak mówi Pan: jedzcie, co chcecie; Jesteś uzdrowiony". "Ale pewna kobieta poszła do domu, aby spróbować być posłuszną temu, co Głos Pana powiedział o jedzeniu. A biedactwo, próbowała jeść, wymiotowała i palił ją żołądek; A ona próbowała to zmusić. To po prostu... Minęły tygodnie, a po prostu wciąż było tak źle, jak zawsze, jeśli nie gorzej. Cóż, po prostu nie przestawała wierzyć. A jej ludzie z sąsiedztwa zaczęli się z niej śmiać i mówili: "Ależ ta kobieta, ten kaznodzieja doprowadził tę kobietę do szaleństwa".

zebrania, aby nigdy więcej nie zobaczyć tej osoby. Nie wiedzą, że osoba, która została "uzdrowiona", wróciła do domu i nigdy nie poczuła się lepiej.

Kiedy ktoś czyta jakiegokolwiek świadectwo uzdrowienia z przebudzeń, bez dowodów na jego poparcie, po prostu nie ma sposobu, aby określić, czy świadectwo to jest świadectwem prawdziwego uzdrowienia, czy po prostu aktem pozytywnego wyznania. Raz po raz śledztwa ujawniały przypadek za przypadkiem, w którym zeznania nie były niczym więcej niż pozytywnym przyznaniem się do winy. Bardzo smutne jest to, że Branham nauczał swoich słuchaczy, aby składali fałszywe świadectwo i przekonał ich, że uczynienie tego jest aktem wiary. To sprawia, że trudno jest ufać nawet opowieściom o uzdrowieniu z ust tych, którzy twierdzą, że zostali uzdrowieni. Gdzie tak naprawdę uzdrowili, czy tylko praktykowali pozytywną spowiedź? Po prostu nie ma sposobu, aby mieć pewność.

Jak można potwierdzić twierdzenie o uzdrowieniu, gdy pacjent został oszukany, aby stać się częścią gry oszustów? Trudno jest rozwikłać prawdę. Tylko niezależna obserwacja po upływie trzydniowego okresu oczekiwania Branhama mogła ustalić prawdziwy rezultat oświadczenia o uzdrowieniu. Aby uzyskać ten poziom przeglądu, musimy zwrócić się do źródeł badań, które mamy z tego okresu.

Historia przebudzenia uzdrowienia

Jeśli czytasz strony *Głos Uzdrowienia* lub słuchając nagrań Williama Branhama, można by uwierzyć, że były tysiące uzdrowień i że przypadki te były dobrze udokumentowane i dobrze poświadczane. Można by uwierzyć, że podczas typowego przebudzenia większość ludzi została pomyślnie uzdrowiona. Prawda jest jednak taka, że w służbie Williama Branhama jest bardzo niewiele przypadków uzdrowienia, które zawierają dowody na to, że miało miejsce prawdziwe uzdrowienie.¹ Co gorsza, istnieje niemal całkowite zaprzeczenie znacznie liczniejszym przypadkom nieudanego uzdrowienia.

Jak prawie wszyscy chrześcijanie, wierzę, że Bóg jest uzdrowicielem. Nie można czytać Biblii bez odkrycia cudownych uzdrowień, które miały miejsce podczas modlitw apostołów, proroków i samego Jezusa Chrystusa. Prawie wszyscy chrześcijanie wierzą w cuda uzdrowienia. Fakt, że niektórzy uczestnicy przebudzeń uzdrowienia

¹ Branham, William (1953-11-6) *Czy teraz wierzysz?* "A każdy, kogo przeczytasz w jakiegokolwiek książce lub jakiegokolwiek literaturze, która została przez nas wydana, jest to świadectwo w dobrej wierze poparte przez lekarzy i prawo". (Uwaga autora: Posiadam oryginalną kopię każdej znanej publikacji kampanii Branhama. Nie znam ani jednego takiego świadectwa pochodzącego z kampanii Branhama, które zawierałoby dokumentację medyczną prawdziwego cudownego uzdrowienia. Istnieją twierdzenia, że istnieje dokumentacja medyczna, ale nigdy nie opublikowano jej kopii).

doświadczyli wyzdrowienia z choroby, nie jest kwestionowany. Pytanie brzmi, czy mamy dokładne zrozumienie tego, co wydarzyło się w służbie Williama Branhama? Czy naprawdę miał dar uzdrawiania, o którym twierdził, że ma; Dar tak potężny, że "nic nie stałoby na przeszkodzie modlitwom, nawet rak, gdyby tylko mógł sprawić, by ludzie uwierzyli".¹ Twierdzenie Branhama jest bardzo proste: wiara połączona z jego darem powinna zawsze równać się uzdrowieniu. Jeśli to nieprawda, to zarówno Branham, jak i jego "anioł" byli nieuczciwi.

Dlatego ważne jest, aby dokładnie zbadać uzdrawiającą służbę Branhama, aby zweryfikować jego twierdzenia, nie w celu zakwestionowania koncepcji boskiego uzdrowienia, ale w celu uprawomocnienia Branhama. Czy patrzymy na jego osiągnięcia w sposób wyważony? Czy bierzemy pod uwagę wszystkie fakty? Czy ignorujemy doświadczenia większości i skupiamy uwagę tylko na niewielkiej mniejszości przypadków? Aby upewnić się, że mamy zrównoważone zrozumienie, musimy również wziąć pod uwagę trend negatywnych przypadków i musimy zacząć od wczesnych dni uzdrawiającego przebudzenia. Przypadki negatywne zasługują na tyle samo uwagi, co przypadki pozytywne, a Branham i jego zespół wyrządzili nam wszystkim wielką krzywdę, nie dzieląc się uczciwie pełnym obrazem swoich wskaźników sukcesu.

Przejdźmy przez niektóre przypadki przebudzenia uzdrowienia od najwcześniejszych dni, w których uzdrowienia były badane, aż do szczytu w 1955 roku. Podzielę się z wami przykładowymi przypadkami, które zademonstrują niepokojący trend, który istnieje w każdym roku i w każdej większej kampanii przebudzeniowej.

Pierwsze spotkanie przebudzeniowe, które przyciągnęło uwagę mediów, odbyło się w 1947 roku. Podczas czerwcowych przebudzeń w Wandalii, w stanie Illinois lokalne media doniosły, że Beck Walker, mężczyzna, który był głuchoniemy od urodzenia, został uznany za uzdrowionego, ale nie wyzdrowiał. Branham twierdził, że Walker nie odzyskał słuchu, ponieważ nie posłuchał polecenia Branhama, aby przestać palić papierosy. Branham został ostro skrytykowany przez krytyków, którzy pytali: "Jak to możliwe, że głuchy człowiek mógł usłyszeć jego polecenie, aby rzucić palenie?"²

Jesienią 1947 r. na zebraniach w Winnipeg Branham twierdził, że wskrzesił młodego człowieka z martwych w Jeffersonville zakład pogrzebowy. Sensacyjne twierdzenie Branhama zostało podchwyczone i rozpowszechnione przez gazety w Stanach Zjednoczonych i Kanadzie. To skłoniło reporterów śledczych do

¹ Branham, William (1950-8-10) *Oczekiwania*. "Mówię ci, żebyś to zrobił. A oto, co powiedział mi Anioł. "Jeśli sprawisz, że ludzie ci uwierzą i będziesz szczerzy, gdy się modlisz, nic nie ostoi się przed twoją modlitwą".

² Randi, James (1989). *Uzdrowiciele wiary*. Księgi Prometeusza. ISBN 978-0879755355. str. 31

skontaktowania się z każdym zakładem pogrzebowym w Jeffersonville aby spróbować potwierdzić tę historię i zlokalizować osobę, która została wskrzeszona na wywiad. Reporterzy nie znaleźli później żadnych dowodów na zmartwychwstanie; Żaden zakład pogrzebowy w mieście nie potwierdził tej historii i wydaje się oczywiste, że William Branham sfabrykował historię zmartwychwstania.¹

W tym samym czasie Winnipeg Gazeta nagłośniła przypadki nieudanego uzdrowienia Branhama podczas jego spotkań w kościele apostoelskim w mieście. W odpowiedzi kościoły, które były gospodarzami kampanii Branhama, przeprowadziły niezależne wywiady z ludźmi, których Branham uznał za uzdrowionych, aby zebrać świadectwa, które mogliby wykorzystać do przeciwdziałania negatywnej prasie. Ku ich zdziwieniu, nawet duchowni przyjaźni Williamowi Branhamowi nie potrafili wskazać ani jednego przypadku rzeczywistego uzdrowienia; Żadna z osób, z którymi rozmawiali, nie wyzdrowiała.²

Inne niepokojące dowody istnieją z początków przebudzenia uzdrowienia. Na zebraniach w Vancouver w 1947 roku Dziennikarze skonfrontowali się z Williamem Branhamem po tym, jak odkryli, że modlił się za tę samą kaleką dziewczynkę w wielu miastach – i że za każdym razem wstawała i chodziła. Reporter śledczy podejrzewał,

¹ Staff Writers (1947-7-23) "Wielebny Branham znowu w wiadomościach". *Jeffersonville Wiadomości wieczorne*. pkt. 2. "... Tej historii nie można było poprzeć".

² O Tymoteusz, (1990) Tom 7, Wydanie 4. "Kiedy trwała kampania w Winnipeg Gazeta (jedna z gazet wydawanych w dużych miastach) poświęcała wiele informacji na temat tych spotkań i wskazywała, że wiele osób zostało uzdrowionych. Byli przychylni temu kościołowi, reklamowali go i przekazywali wiadomości, że sporo ludzi zostało uzdrowionych. Ale później ten sam redaktor wysłał kilku reporterów, aby sprawdzili, co się dzieje z niektórymi z tych ludzi, o których napisali w gazecie kilka tygodni wcześniej. [Reporterzy mieli] sprawdzić i zobaczyć, czy ci ludzie, którzy rzekomo zostali uzdrowieni w tamtym czasie, nadal byli uzdrowieni, nadal żyją, czy cokolwiek. A kiedy ci reporterzy wrócili, odkryli, że ci ludzie zmarli lub byli w tym samym lub gorszym stanie niż wcześniej. Redaktor napisał więc w gazecie, że te przypadki okazały się fałszywe, a ci ludzie wcale nie zostali uzdrowieni. I coś było nie tak z tymi tak zwanymi cudami i uzdrowieniami. Ale kiedy pastor kościoła zobaczył te doniesienia w gazecie, poszedł do redakcji raczej zaniepokojony i niezbyt zadowolony z sytuacji, i skonfrontował się z redaktorem: "Dlaczego robisz to naszemu kościołowi? Szkodzisz reputacji naszego kościoła i nie powinieneś nam tego robić". Redaktor powiedział coś w tym stylu: "Cóż, pastorze, jeśli uzdrowienia są autentyczne, nie musisz się martwić, prawda?" "Pastorze, daliśmy ci dobre relacje, kiedy pan Branham był tutaj". Pastor musiał przyznać, że tak. "Teraz", powiedział, "jesteśmy to winni naszym ludziom, aby przekazać im resztę historii". A on na to: "To właśnie znaleźliśmy". Powiedział do pastora: "Powieм ci, co zrobię, jeśli możesz przynieść mi jeden autentyczny przypadek prawdziwego uzdrowienia, dam ci pierwszą stronę". Powiedziano mi w domu tego pastora, że nie mogą go znaleźć. Ani jednej.

że Branham zainscenizował cuda. Ich próby przesłuchania Branhama nie powiodły się i odmówił on udzielenia wywiadu.¹

Oskarżenia o oszukańcze roszczenia uzdrowieniowe nie ograniczały się do gazet. Branham został również oskarżony o oszustwo przez kolegów pastorów i kościoły, które organizowały jego spotkania. W 1947 r. ks. Alfred Pohl, Sekretarz Misyjny Zgromadzeń Zielonoświątkowych Kanady, służył jako przewodnik i gospodarz Branhama na spotkaniach w zachodniej Kanadzie. Pohl powiedział: stwierdził, że wielu ludzi, których Branham ogłosił uzdrowionymi, zmarło później i przedstawił świadków na potwierdzenie swoich zarzutów. Pohl powiedział: stwierdził, że liczne zgony "poważnie wystawiły na próbę wiarę" wielu duchownych, którzy zaufali Branhamowi. Pohl powiedział: Twierdził również, że Branham często otrzymywał i przyjmował duże darowizny finansowe od osób, które uznał za uzdrowione, w tym od tych, którzy później zmarli.²

W roku 1948 W. J. Taylor, superintendent dystryktu w Kanadyjskich Zgromadzeniach Zielonoświątkowych gościł Branhama podczas jego drugiej serii spotkań przebudzeniowych w zachodniej Kanadzie. Podobne doniesienia pojawiły się ponownie, a Taylor wyraził obawy, prosząc swoją denominację o przeprowadzenie dokładnego śledztwa. Taylor przedstawił dowody na to, że liczba uzdrowionych ludzi została znacznie zawyżona przez Branhama i jego zespół, i że wiele osób uznanych za uzdrowionych przez Branhama zmarło później. Podczas gdy wyraził swój osobisty podziw dla Branhama, niepokojąca liczba zgonów doprowadziła go do sugestii, że "istnieje możliwość, że cała ta sprawa jest zła".³

To tylko kilka dowodów z dwóch lat popularności Branhama, że coś było głęboko nie tak. Na ustach dwóch lub trzech świadków niech prawda zostanie ustalona – a mamy znacznie więcej niż trzech świadków z przekonującymi dowodami na to, że praktyki uzdrawiania Branhama nie były oszałamiającym sukcesem, za jaki Branham je uważał.

Na spotkaniach w Reginie W 1947 roku Branham ogłosił, że żona prominentnego pastora została uzdrowiona z raka. Pastor i jego żona byli przeszczęśliwi, a pastor z podekscytowaniem podzielił się szczegółami uzdrowienia ze słuchaczami radia w Ontario jeszcze w tym samym tygodniu. Ku jego zdziwieniu jego żona zmarła zaledwie

¹ MacFarlane, Charles (1947-11-6). "Dziewczyna wyleczona po raz drugi, tu cud". The Vancouver Niedz. s. 2.

² Pohl powiedział:, Alfred (1982). 17 powodów, dla których opuściłem ruch języków (PDF). LondynOntario: Beatel Baptist Print Ministry. ISBN 1896968325. Strony 65-78

³ Harrell, David (1978). Wszystko jest możliwe: uzdrowienie i przebudzenie charyzmatyczne we współczesnej Ameryce. Indiana University Press. ISBN 0525241361. str. 35

kilka dni później na tę samą chorobę. Zamieszanie wywołane tą sytuacją doprowadziło ministrów do twierdzenia, że Branham ich oszukał.¹ Wszystkie te przypadki, a nawet więcej, rozwinęły się w ciągu pierwszych dwóch lat przebudzeń uzdrowieniowych, a kontrowersje wokół Branhama tylko pogłębiały się z czasem.²

Tragiczne dzieci

Jeśli jesteś obdarzony zdrowym rozsądkiem, poprzednie akapity będą wystarczające, aby wykazać powagę problemu. Ale na wypadek, gdyby ta książka kiedykolwiek wpadła w ręce członka społeczności The Message, który jest bardzo przeze mnie kochany, pozwólcie, że dodam kilka pudełek do waszej półki w nadziei, że może to jeszcze bardziej obalić mitologię otaczającą "dar uzdrawiania" Branhama.

Oglądając przebudzeniowe spotkania filmowe, możesz założyć, że prawie wszyscy zostali uzdrowieni, ale wyniki są inne, gdy badasz przypadki. Praktyka Branhama polegająca na ogłaszaniu nazwisk i adresów osób, nad którymi się modlono, sprawia, że niezwykle łatwo jest odnaleźć osoby za pomocą nowoczesnej technologii. Kiedy po raz pierwszy zdałem sobie sprawę z niektórych historii, którymi podzieliłem się do tej pory, postanowiłem spróbować znaleźć jakieś dobre, udokumentowane uzdrowienia, których mógłbym użyć, aby udowodnić, że Branham był rzeczywiście utalentowanym uzdrowicielem. Zacząłem od przejrzenia niektórych z najszlachetniejszych usług uzdrawiania i odszukania ludzi, których uznał za uzdrowionych z raka. Ku mojemu smutnemu przerażeniu, każdy badany przeze mnie przypadek kończył się nekrologiem w gazetach, opisującym historię ich życia i śmierci.

Jednym z takich przypadków była Carol Strubler, za którego w wieku dziewięciu lat w 1954 roku modlił się Branham podczas nagranego przebudzenia w Waszyngtonie. Kazanie jest jednym z najsłynniejszych kazań Branhama w The Message, ponieważ

¹ Pohl powiedział:, Alfred (1982). 17 powodów, dla których opuściłem ruch języków (PDF). LondynOntario: Beatel Baptist Print Ministry. ISBN 1896968325. s.80-81 "Tego wieczoru, kiedy pan Branham zakończył swoją służbę w audytorium kościoła, zaprowadziłem go do jej pokoju, gdzie modlił się za nią i ogłosił, że została uzdrowiona. Nie trzeba dodawać, że wszyscy razem się cieszyliśmy! Z radością wrócili karetką pogotowia i samolotem do swojego domu w pobliżu Reginy. Teraz, kilka dni później, ten drogi brat siedział przede mną w naszym biurze, z ciężkim sercem i niespokojnym umysłem. Przebył prawie 200 mil, żeby ze mną porozmawiać. Zanim jednak to zrobił, zdążyłem już wyczuć, co prawdopodobnie się stało. Ale mimo to jego pytanie nadal bardzo mnie uderzyło. "Bracie PohlPowiedział: "Byłeś przy łóżku mojej żony tej nocy, kiedy pan Branham modlił się za nią i ogłosił, że została uzdrowiona?" "Tak", odpowiedziałem, "Byłem tam". Mówił dalej: "Czy możesz mi powiedzieć, dlaczego moja żona, która została uzdrowiona zaledwie kilka dni temu, jest teraz w grobie?"

² Kydd, Ronald A. N. (1998). Uzdrawianie przez wieki: modele zrozumienia. Hendrickson Publishers, Inc. ISBN 0913573604. str. 178

mamy pełne nagranie wideo z nabożeństwa. Zatytułowany "Głębia wzywa do głębi" Branham trzymał linię modlitwy na końcu filmu, w którym wyraźnie wychudzona mała Carol, szamocząca się i słaba, była prowadzona za rękę przez matkę przed Williamem Branhamem. Branham wszedł w jeden ze swoich typowych transów, w którym Bóg objawił mu tajemnice ich serc. Branham modlił się za młodą dziewczynę, kończąc modlitwę pochwałą za jej "ogromną wiarę". Następnie polecił jej: "Idź i bądź zdrowa". Tłum radował się. Pamiętam, jak oglądałem ten film jako dziecko i jak bardzo czułem się szczęśliwy z powodu tej młodej dziewczyny i zdumiony mocą Bożą. Widziałem, jak wielu wierzących w Orędzie płakało i płakało, gdy byli świadkami Bożej dobroci wobec młodej dziewczyny, gdy oglądali film.

Pomyślałam, że z pewnością taka cudownie uzdrowiona dziewczyna wyrosta na wyznawczynię Przesłania na całe życie. Spodziewałem się, że prawdopodobnie znajdę gdzieś jej zeznania. Ku mojemu przerażeniu, zamiast znaleźć jej świadectwo uzdrowienia, znalazłem ją nekrolog. Napisano w nim: "Wielebny William Branham z Jeffersonville Ind. modlił się za nią i zapewniał zrozpaczoną matkę, że jej córka będzie żyła. Tydzień później matka powiedziała gazecie, że jest pewna, że słowa ewangelisty są prawdziwe i odwołała zaplanowaną wizytę w szpitalu św. Krzysztofa w Filadelfii. Jednak Strubler zmarła "na ostrą białaczkę, zaledwie trzy tygodnie po tym, jak [Branham] powiedziała matce, że została uzdrowiona ze śmiertelnej choroby".¹

Biedna młoda dziewczyna! Jej przypadek jest szczególnie trudny do pojednania dla wierzącego w Przesłanie. Anioł Williama Branhama powiedział, że nic, nawet rak, nie może stanąć przed jego modlitwą, jeśli ludzie uwierzą.² William Branham

Death Claims Little Carol Strubler, Ill for Most of Her Nine Years

Death came quietly yesterday to little Carol Ruth Strubler who had known sickness ever since her premature birth August 4, 1945.

Specialists of St. Christopher's Hospital, Philadelphia, despaired of the life of the 9-year-old child in March when they diagnosed her illness as acute leukemia.

Preparing the distraught mother, Mrs. Ruth Strubler, for the seeming inevitable the doctors said Carol probably would not live more than five months. The five-month period would have ended next week.

Hope for Carol's recovery welled in the mother's heart after a faith healer prayed over the child June 24 at a revival in Washington. The evangelist was quoted by Mrs. Strubler as saying the slender, brown-eyed child had been healed.

Mrs. Strubler clung with all the fervor of a mother's love to con-



CAROL STRUBLER

(Turn to page 3, please)

¹ Staff Writers (1954-7-19) "Obrzędy dla 9-letniej ofiary białaczki odbywają się w Chambersburgu". Waynesboro, Franklin Co., Pensylwania: *Gazeta Record Herald*. str. 4.

² Branham, William (1947-12-7) *Doświadczenia*. "Nawet rak nie ostoi się przed twoją modlitwą, jeśli sprawisz, że ludzie uwierzą..."

przywoływał swój dar, kiedy modlił się za nią.¹ Dziewczynka powiedziała, że wierzy. Kiedy William Branham skończył swoją modlitwę, oznajmił, że ma "ogromną wiarę". Dlaczego więc umarła? Nasuwa się wniosek, że William Branham w rzeczywistości nie miał daru, za który się podawał.

Przypadki wielu dzieci, za które William Branham się modlił, a potem zmarł, należą do najtragiczniejszych. Normalne wyjaśnienia Williama Branhama dotyczące nieudanego uzdrowienia nie działają w przypadku dzieci, zwłaszcza tych, które chorowały przez całe życie. Ich choroba najwyraźniej nie była związana z jakimś grzechem w ich życiu. Jak możemy oskarżać cztero- i pięcioletnie dzieci o brak wiary? Martwe dzieci potępiają Williama Branhama za to, jakim był zwodzicielem.

Innym przypadkiem, który jest bardzo dobrze znany wierzącym w Przesłanie, jest przypadek czteroletniego Donny'ego Mortona, u którego zdiagnozowano rzadką chorobę mózgu. Na nagranych spotkaniach w Kalifornii w kwietniu 1951 roku Branham ogłosił, że Morton został uzdrowiony, ponieważ "tak mówi Pan", ale dziecko zmarło w październiku. *Przegląd czytelników* opublikował artykuł opisujący cud jego życia i jego tragiczną śmierć.² Przez lata, nawet wiedząc, że młody chłopiec umarł, Branham otwarcie okłamywał swoich słuchaczy, mówiąc, że chłopiec został uzdrowiony i że wyzdrowiał i chodził natychmiast po uzdrowieniu.³ Historia była kompletnym wymysłem. Chłopiec nigdy nie doszedł do siebie, nigdy nie chodził. Wrócił do domu i umarł. Słowa Williama Branhama "Tak mówi Pan" okazały się być właśnie "tak mówi fałszywy prorok". Siostra Donny'ego została przesłuchana w późniejszych latach, aby potwierdzić oszustwo. Powiedziała Rodowi Bergenowi,

Donny'ego Mortona był moim bratem i był 2 lata starszy ode mnie. To, co William Branham powiedział o moim bracie – że został uzdrowiony, że nosił buty, które kupił mu mój tata, albo że przybiegł do mojego taty po tym, jak się za niego modlono – nic z tego nie było prawdą.

¹ Branham, William (1954-6-24) *Głębia wzywa do głębin*. "Wyjdź z dziecka, szatanie. Na mocy autorytetu Bożej Biblii z Boskim darem udzielonym przez anioła, zaklinam cię, abyś opuścił dziecko. pochodzą z niego. Amen. Wierzysz, że teraz wyzdrowiejesz, prawda? Na zdrowie. Odwróć się i pomachaj do publiczności. Na zdrowie. Dziewczynka z ogromną wiarą, bądź zdrowa. Niech cię Bóg błogosławi, kochanie. Idź, napisz do mnie list.

² Smith, Alma Edwards (1952-11). "Cud Donny'ego Mortona". Reader's Digest. str. 29–35. "Osobisty cud, o który zabiegał Morton – uratowanie życia jego dziecka – został odrzucony".

³ Branham, William (1960-3-5) *Nie bój się, to ja – To małżeństwo nazywa się Donny Morton.* "Ojciec zaczął się trząść i powiedział: "To prawda". Zapytałem: "Czy wierzysz?" I zaczął krzyczeć; Powiedział: "Z całego serca". Tamtego wieczoru poszedł prosto z tego spotkania i kupił Donny'emu pierwszą parę butów, które założył następnego dnia.

Nie sądzę, żeby moi rodzice kiedykolwiek dowiedzieli się, co William Branham powiedział o moim bracie Donaldzie, ponieważ byłiby bardzo zdenerwowani i upewniliby się, że prawda jest znana. Nie znalazłem tej historii w Internecie aż do ich śmierci w 1984 roku.¹

Innym tragicznym przypadkiem był przypadek Jeana Dyera, dama, która pochodziła z Jeffersonville lokalny. W 1962 roku zdiagnozowano u niej raka. Branham modlił się za nią i ogłosił ją uzdrowioną na spotkaniach kilka miesięcy później, mówiąc: "Tak mówi Pan [...] Zamierzasz żyć".² Niestety, Branham po raz kolejny oszukiwał niewinnych ludzi. Farbiarz Niedługo później zmarła na raka.³



Jednym z najbardziej niepokojących dla mnie przypadków jest przypadek Betty Córka. Betty był dzieckiem wielbego Roberta Daughtery'ego – pastora, który przyczynił się do popularności Branhama w 1945 roku. Betty była dziewczyną, która chorowała przez całe życie. Branham podobno wyleczył ją z tańca św. Wita w 1945 roku, stanu niezagrażającego życiu, który zwykle ustępuje bez interwencji. Betty Chorowała jednak na cukrzycę, a jej stan pogarszał się z czasem. Z wiekiem zaczęła tracić wzrok. Jako Betty Przechodząc przez linię modlitwy, LOUISVILLE COURIER JOURNAL Branham skonfrontował się z nią i oskarżył ją o to, że zawiodła Boga, sugerując młodej dziewczynie, że jej choroba była karą Bożą.⁴ Betty Wróciła do domu i zmarła niedługo

¹ Bergen, Pręt (2022) *Donny'ego Mortona*. Uwierz w znak. https://en.believetheesign.com/index.php/Donny_Morton

² Branham, William (1963-1-16) *Wieczorny Posłaniec* "Chcę wam powiedzieć, ponieważ byliście na spotkaniach. Wizja nigdy nie zawiodła. A teraz powiem ci, Jean, że TAK MÓWI PAN! Widzisz? Widzieć? Teraz chcesz być tego naprawdę pewien, zobacz, że... że to jest Pan. Nie wrażenie; Widzisz to. Widzieć? A potem powiedziałem: "Będziesz żył".

³ Pisarze sztabowi (1963-9-21) *Dziennik Kurierski*.

⁴ Branham, William (1960-9-11) *Jak byłem z Mojżeszem, tak będę z tobą*. – Ojej, byłaś piękną, ładną dziewczyną, Betty. Szkoda, że twoje oczy tak się rozkręcają. Czy Meda nadal jest w

później – ta sama dziewczyna, której "uzdrowienie" przyniosło Williamowi Branhamowi sławę.¹

Jak William Branham mógł sugerować, że ta młoda dziewczyna zawiodła Boga? Jak mógł to zrobić na podium przed setkami ludzi? Jak bardzo upokorzona była biedna dziewczyna? W wywiadach z BettyPotwierdziłem, że młoda dziewczyna wiodła życie pobożnej, konserwatywnej chrześcijanki zielonoświątkowej. Jakie prawo miał William Branham, by oskarżać biedną dziewczynę, która była bliska śmierci i która przez całe życie zmagająca się z chorobą? Cóż to za nikczemny potwór mógłby zrobić coś takiego? Rodzina wyjaśniła również, że William Branham odmówił kolejną prywatną modlitwę, poza taśmą, za Betty Kilka miesięcy później ogłosił ją uzdrowioną na oczach członków rodziny. Rodzina wyjaśniła, że rozstali się z Williamem Branhamem po Betty Zmarł.

Tragedia za tragedią rozgrywała się w takich przypadkach.

Oszustwa międzynarodowe

Podobne zarzuty pochodziły z europejskich kampanii Branhama. Ksiądz Walter Hollenweger służył jako tłumacz podczas europejskich tournée Branhama i blisko z nim współpracował, obserwując jego praktyki i wyniki. Hollenweger donosił, że "bardzo niewielu zostało faktycznie uzdrowionych" podczas kampanii, a przytłaczająca większość uznanych za uzdrowionych przez Branhama nie wyzdrowiała. Hollenweger powiedział, że Branham był "naiwny" i "nieuczciwy" i wprowadził w błąd swoich słuchaczy, kiedy podał liczbę uzdrowionych ludzi. Hollenweger Był rozczarowany, że Branham odmówił uznania licznych nieudanych oświadczeń o uzdrowieniach.²

Leonharda Steinera był przywódcą Szwajcarskiej Misji Zielonoświątkowej, największa grupa kościołów zielonoświątkowych w Szwajcarii. Steiner prowadził spotkania Branhama w Szwajcarii. W 1955 roku Steiner donosił, że wielu ludzi było dręczonych i nękanych poczuciem winy i potępieniem z powodu ich "braku wiary", gdy ich uzdrowienie nie zmaterializowało się po tym, jak Branham opuścił miasto. Steiner powiedział, że "przekonująca moc Boża" była całkowicie "nieobecna" na spotkaniach Branhama w Szwajcarii.³ Branham osiągnął podobne wyniki w Norwegii gdzie zarzuty

budynku? Moja żona chciała się z tobą zobaczyć. – Chcę, żeby zobaczyła Betty, jaką z niej śliczną dziewczynę. Betty, byłaś śliczną, małą dziewczynką. Zawsze byłaś grzeczną dziewczynką. Czy jest coś złego w życiu, że poniosłaś porażkę, Betty?? Teraz, tak jak lekarz patrzy na twoje ciało fizyczne, tak ja chcę patrzeć na duszę. Czy zawiodłaś Boga, gdziekolwiek, Betty??"

¹ Pisarze sztabowi (1960-10-26) Messenger Inquirer. Betty Daugherty umiera

² Hollenweger, Walter J. (1972). *Pentekostalizm: początki i rozwój na całym świecie*. Baker Akademicki. ISBN 978-0801046605. str. 355

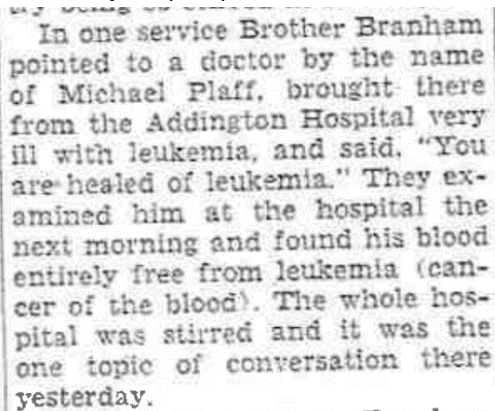
³ Hollenweger, Walter J. (1972). *Pentekostalizm: początki i rozwój na całym świecie*. Baker Akademicki. ISBN 978-0801046605. Strony 354-356

skłoniły władze do ograniczenia zdolności Branhama do organizowania spotkań. Dyrekcja Zdrowia zabroniła Branhamowi kłaść ręce na chorych i wysłała policję na jego spotkania, aby egzekwować nakaz.¹

Poważne zarzuty pojawiły się również po spotkaniach Branhama w RPA w 1951 r. i złożono skargi do władz rządowych.² Minister na zebraniach w Durbanie Branham ogłosił, że ponad dwadzieścia osób cierpiących na gruźlicę zostało uznanych za uzdrowionych, ale nie wszyscy wyzdrowieli. W innym przypadku, kobieta cierpiąca na chorobę serca została uznana przez Branhama za uzdrowioną, ale zmarła niecały tydzień później.³

Na domiar złego, kampania Branhama opublikowała książkę zatytułowaną "A Prophet Visit South Africa", aby nagłośnić sukces trasy. Książka opisywała szczegóły dziesiątek uzdrowień. Śledczy w Południowej Afryce prześledzili doniesienia o uzdrowieniach i odkryli, że 46 osób, o których Branham powiedział, że zostały uzdrowione, nie wyzdrowiało. Po zapoznaniu się z wynikami śledztwa jeden z ministrów doszedł do wniosku, że "rzekome uzdrowienia są tak mocno przesadzone, że ich twierdzenia są niemal oszukańcze".⁴

Co gorsza, w Ameryce F.F. Bosworth opublikował artykuły, w których twierdził, że dr Michael Pfaff został uzdrowiony z białaczki i że jego



In one service Brother Branham pointed to a doctor by the name of Michael Pfaff, brought there from the Addington Hospital very ill with leukemia, and said, "You are healed of leukemia." They examined him at the hospital the next morning and found his blood entirely free from leukemia (cancer of the blood). The whole hospital was stirred and it was the one topic of conversation there yesterday.

ARTYKUŁ AUTORSTWA BOSWORTH

¹ Forsberg, Dawid (2018-3-18). "Codziennie słucha martwego "kvaalver"". Norwegia: NRK. [dostęp 26 marca 2018].

² Anderson, A. (2005). "Nowi Afrykańczycy inicjowani zielonoświątkowcami i charyzmatycy w Afryce Południowej. Dziennik religii w Afryce". Dziennik Religii w Afryce. Brill: 66–92. doi:10.1163/1570066052995843.

³ Wymon Doynne Miller (1956) Współczesne Boże Uzdrawienie (wyd. pierwsze). Miller Publishing Co., s. 257–259. ASIN B002IZX008.

⁴ Wymon Doynne Miller (1 stycznia 1956) Współczesne Boże Uzdrawienie (wyd. pierwsze). Miller Publishing Co., s. 257–259. ASIN B002IZX008.

uzdrowienie zostało zweryfikowane przez władze medyczne.¹ Śledczy w RPA Zbadał sprawę i stwierdził, że jest to niewiarygodnie nieuczciwe twierdzenie. Doktor Pfaff już nie żył, gdy Bosworth opublikował artykuł.

MICHAEL DAVID PFAFF

It is with sincere regret that we note the death on the 27th December, 1951, of Dr. Michael David Pfaff, eldest son of Dr. and Mrs. George Pfaff, and to them the profession extends its deepest sympathy.

Michael, 23 years of age and on the point of completing his medical internship at Addington Hospital, Durban, showed pluck and fortitude of an astonishingly high order. Early in 1948 he learned that he was suffering from chronic leukaemia and that he had not long to live.. In spite of this he elected to carry on with his medical studies, and after graduation to engage in the arduous duties of a houseman. It is given to few of us to have courage like this.

J.H.M.

NEKROLOG MICHAELA PFAFFA

Nekrolog Pfaffa został opublikowany w czasopiśmie medycznym.² Wymon Miller przeprowadził również wywiad z personelem szpitala tylko po to, by dowiedzieć się, że Bosworth Twierdzenie, że ogłosili, że jego rak krwi jest wolny, jest całkowicie fałszywą historią.³ Co za katastrofa!? Bosworth jest sprawdzony w najlepszym razie

¹ Bosworth, F.F. (1952-2) *Zwiastun Jego przyjscia*. "Podczas jednego z nabożeństw brat Branham wskazał na lekarza o nazwisku Michael Pfaff, przywiezionego tam ze szpitala w Addington ciężko chorego na białaczkę, i powiedział: "Jesteś uzdrowiony z białaczki". Następnego ranka zbadali go w szpitalu i stwierdzili, że jego krew jest całkowicie wolna od białaczki..."

² Nekrolog. Michaela Davida Pfaffa. *Dziennik Południowoafrykańskiego Stowarzyszenia Weterynaryjnego*, 23, s. 56

³ Wymon Doynne Miller (1 stycznia 1956) *Współczesne Boże Uzdrawienie (wyd. pierwsze)*. Miller Publishing Co., s. 257–259. ASIN B002IZXO08. Doktor M. P., lat dwadzieścia, był sprzątaczem w szpitalu w Addington. Jako student medycyny chorował na białaczkę, ale dzielnie kontynuował naukę. Wiedział, że jest skazany na zagładę, w ludzkim sensie, ale wykazał się niezwykłą odwagą. Byłem tam, kiedy Branham dramatycznie go wyróżnił i powiedział: "Rak krwi! Jesteś wyleczony! To było dramatyczne w wielkim stylu. Podejrzywałem jednak, że Branham wiedział przez cały czas, że znajduje się na widowni w pobliżu frontu, ponieważ był przypadkiem szpitalnym, a poza tym lekarzem, a wielu innych wiedziało o jego obecności. Otóż doktor P. wrócił do szpitala, wypisał się ze szpitala następnego ranka, zdecydowanie wbrew zaleceniom inspektora medycznego, udał się do swojego domu w Shepstone, czuł się dobrze przez dwanaście godzin, zachorował ponownie i zmarł w niecały miesiąc. Ale nie to jest najgorsze. Amerykańska gazeta zawierała artykuł Boswortha na Durbanie kampania. W nim Bosworth Przytacza to cudowne lekarstwo, dodając, że personel szpitala zbadał go następnego dnia i

być niegodnym zaufania, w najgorszym krzywym. Branham wyraźnie złożył fałszywe oświadczenie o uzdrowieniu. Jego zespół drukował kłamstwa, których nigdy nie wycofał. Jak można to nazwać czymkolwiek innym niż czystym oszustwem? Przykłady takie jak ten udowadniają nam, że "dowody medyczne" i "zeznania lekarzy", do których odnosił się Branham i jego zespół, były niczym więcej niż mistyfikacją przynajmniej w niektórych przypadkach; To sprawia, że bardzo nierozsądne jest zakładanie, że takie dowody istnieją, nie widząc ich na własne oczy.

Kiedy Branham próbował odwiedzić Południową Afrykę Ponownie w 1965 roku rząd Południowej Afryki nałożył ograniczenia na jego wizę, uniemożliwiając mu organizowanie jakichkolwiek przebudzeń uzdrawiających podczas pobytu w kraju. To zrozumiałe.¹

Zakres dokumentacji obalającej twierdzenia Branhama o uzdrowieniu zapiera dech w piersiach, jest przytłaczający i wszechstronny. Trudno zrozumieć, w jaki sposób rozwinął taką mistykę, skoro wokół jego służby pojawiło się tak wiele dobrze udokumentowanych przypadków nieudanych uzdrowień. Kolejnym wyzwaniem jest zrozumienie, jak społeczność The Message może być tak nieświadoma tego, zwłaszcza starzy wyjadacze, którzy byli tam, gdy to wszystko się wydarzyło. Moja ocena jest taka, że Branham był w stanie uniknąć oczywistych implikacji tych powszechnych niepowodzeń uzdrawiania, po części z powodu formy myślenia grupowego i innych niezdrowych tendencji, które już wcześniej istniały w szerszym ruchu zielonoświątkowym przed wejściem Branhama.

Kiedy po raz pierwszy odkryłem informacje zawarte w tym rozdziale, powoli zacząłem akceptować fakt, że nie mogę ufać żadnemu przywódcy Przekazu, którzy byli w pobliżu w dawnych czasach. Albo byli naiwni w najgorszy możliwy sposób, albo byli częścią gry oszustów. Niestety, przypadki nieudanych uzdrowień w służbie Branhama, o których mowa w tym rozdziale, stanowią niewielki ułamek całkowitej liczby, która jest znana.

Ern Baxter Podsumował zagadnienia bardzo zwięźle. Baxter Był z Branhamem podczas większości jego kampanii między listopadem 1947 a 1954 rokiem, w tym podczas jego podróży do Indii i Europy. Baxter W wywiadzie z 1978 roku zastanawiał się nad przesadzonymi doniesieniami o cudach w przebudzeniu uzdrowienia. Wyjaśnił,

stwierdził, że jego krew jest całkowicie wolna od raka, podczas gdy było dokładnie odwrotnie! Personel medyczny uznał go za głupca, mówiąc, że nie ma żadnych zmian w jego stanie krwi i okazało się, że mieli rację".

¹ Anderson, A. (2005). "Nowi Afrykańscy inicjowani zielonoświątkowcami i charyzmatycy w Afryce Południowej. Dziennik religii w Afryce". *Dziennik Religii w Afryce*. Brill: 66–92. doi:10.1163/1570066052995843

że zarzuty podważyły zaufanie tłumów, które uczestniczyły w nabożeństwach uzdrowienia.

Pamiętam, że na początku ruchu uzdrawiania samo zgłoszenie uzdrowienia wywoływało wielką radość i pochwałę ze strony kongregacji. Jednak cynizm stał się tak głęboki, że zaufanie ludzi zmalało. Do dziś dotyka to ludzi. Ludzie zaczęli rozpowszechniać świadectwa uzdrowienia, które po sprawdzeniu przez renomowanych dziennikarzy i reporterów, nawet tych, którzy byli przyjaźnie nastawieni do ruchu, okazywały się fałszywe. Odsetek uzdrowień, które przetrwały po przeprowadzeniu badań, był żenująco niski.¹

Uważam, że twój brak wiary jest niepokojący

William Branham ogólnie przypisywał niepowodzenie swoich oświadczeń o uzdrowieniu brakowi wiary obdarowanego. Często bardzo bezpośrednio oskarżał swoje ofiary o brak wiary.² Dla zwolenników Poselstwa nie ma mowy o tym, że być może William Branham nie posiadał daru, o którym się powoływał. Czy to możliwe, że jakiegokolwiek ograniczone uzdrowienia, które mogły mieć miejsce na spotkaniach Branhama, były tej samej odmiany, jaką można było znaleźć na spotkaniu Orala Roberts'a? oraz A. A. Allena i innych ewangelistów uzdrawiania, a tak naprawdę nie byli oni żadnym znakiem czegokolwiek? Czy mogły to być jedynie uzdrowienia w rodzaju Jakuba 5:14-16, które nie miały nic wspólnego z jakimkolwiek nadprzyrodzonym darem posiadanym przez Branhama?³

Praktyka oskarżania uczestników o brak wiary może być w wielu przypadkach trafnie opisana jako obwinianie ofiary. Czy Michaelowi Pfaffowi zabrakło wiary? Jeśli tak, to dlaczego przerwał leczenie? Czy Ruth Strubler a jej córce brakuje wiary? Jeśli tak, to dlaczego Branham powiedziała, że ma "ogromną wiarę" i dlaczego przerwała leczenie? Oskarżanie takich ludzi o brak wiary jest niegodziwym grzechem. Właściwą

¹ (1978-12) "Niesamowita relacja z czasów Erna z Williamem Branhamem". *Nowy magazyn o winie*. Tamże, s. 23.

² Branham William (1950-7-11) *Wyjaśnienie służby*. "Niejednokrotnie jego słabość wynika z braku wiary po uzdrowieniu ludzi. Na podium, tutaj, przed Boskim darem, dostarczy wszystko. Jakikolwiek... Bez względu na to, jak bardzo są kaleki, ślepi, pokręceni; Zostaną uzdrowieni tutaj, na platformie. Ale teraz wiele razy mi to rzucano, że... Jak długo to trwa? Mówią: "Cóż, w ciągu kilku dni większość z nich wraca do swojego stanu".

³ Jakuba 5:14-16 "Czy ktoś z was jest chory? Niech wezwie starszych zboru i niech się nad nim modlą, namaszczając go olejem w imię Pańskie. A modlitwa wiary zbawi chorego, a Pan go wskrzesi. A jeśli popełnił grzechy, będzie mu odpuszczone".

reakcją z naszej strony powinna być całkowita odraza na samą sugestię. Ci ludzie zakończyli swoje życie podtrzymując leczenie medyczne. *Wierzyli*. Potem umarli. William Branham ponosi odpowiedzialność za ich skróconą długość życia.

Branham jednak regularnie używał tego strasliwego oskarżenia: nie mieli wiary. To oskarżenie jeszcze bardziej wzmocniło pragnienie przeciętnego uczestnika do praktykowania pozytywnej spowiedzi i domagają się uzdrowienia bez względu na rzeczywistą sytuację, w jakiej się znajdują. Służyło to również izolowaniu i uciszaniu tych, którzy nie doświadczyli uzdrowienia.

Według Alfreda Pohla, Walter Hollenweger, Leonhard Steiner Praktyka Branhama polegająca na oskarżaniu adresata jego wypowiedzi o uzdrowieniu za brak wiary była bardzo szkodliwa w wielu kościołach i pozostawiła wielu ludzi, którzy nie otrzymali uzdrowienia, w rozpacz.

Ich oczekiwania wzrosły tak wysoko, że zostały zniweczone, gdy cała ekscytacja minęła. Niektórym zdawało się, że odczuwają chwilową ulgę w bólu, ale zbyt wielu nie odniosło trwałej korzyści. A do tego czasu uzdrowiciel byłby zbyt daleko, aby można go było przesłuchać lub wyjaśnić. Chory byłby wtedy po prostu zmuszony do oskarżania się o brak wiary, a w niektórych przypadkach do wyrzucenia swojej wiary za burtę.¹

— Alfred Pohl

Podobnie jak większość ludzi, którzy pochodzą ze środowiska, które było pod wpływem tej ideologii, uważam za bolesne i dezorientujące zastanawianie się nad zachowaniem Williama Branhama. Bez starannego rozważenia można przeoczyć straszne konsekwencje obwiniania ofiary. Dodatkowe niepotrzebne cierpienie, jakie Branham spowodował obwiniając swoje ofiary, jest przerażające. Żerował na słabych i chorych, aby zyskać popularność. Odmówił wzięcia odpowiedzialności za nieudane oświadczenia o uzdrowieniu. Zamiast pomagać potrzebującym w tych przypadkach, wyrządzał im jeszcze więcej krzywdy, aby chronić własną reputację, oskarżając ich o brak wiary. Wydawało się, że nie troszczy się o wszystkich ludzi, których wiara została poważnie zraniona przez jego praktykę. Wydawało się, że nie pojmuje ani nie troszczy się o dodatkowy ból i cierpienie, które zadawał ludziom swoimi fałszywymi oświadczeniami o uzdrowieniu. Być może najgorsze było to, że wydawał się nie

¹ Pohl powiedział:, Alfred (1982). 17 powodów, dla których opuściłem ruch języków (PDF). LondynOntario: Beatel Baptist Print Ministry. ISBN 1896968325. str. 80-81

przejmować faktem, że przedstawiał Boga jako osobę niegodną zaufania, nieuczciwą i niewiarygodną. Żadna z tych rzeczy nie była w stanie skłonić go do poprawy.

Jeśli William Branham naprawdę miał dar uzdrawiania, to z pewnością jest winny nadużywania go. Dar uzdrawiania, który szkodzi ludziom i osłabia ich wiarę, nie jest powodem do dumy. Należy to potępić. Biblia mówi, że Bóg dał Kościołowi dary Ducha Świętego dla jego zbudowania. Każdy chrześcijanin, cesacionista czy charyzmat, zgodzi się, że korzystanie z daru, który raczej szkodzi niż buduje, jest nadużyciem daru. Nie ma usprawiedliwienia dla skorumpowanych praktyk uzdrawiania Williama Branhama. Praktyki Branhama nie są modelem do naśladowania, są raczej modelem, który należy potępiać i którego należy unikać.

Przypadek apologety przestania

Będąc kiedyś apologetą Orędzia Znam odpowiedzi typowego apologety Przestania na te nieudane uzdrowienia. Chciałbym je przedstawić Państwu do rozważenia.

Najczęstszą obroną przed przypadkami nieudanego uzdrowienia jest ta, którą zaproponował sam Branham, która polega na upieraniu się, że ci, którym nie udało się zostać uzdrowieni, nie mieli odpowiedniej wiary. Przyjęcie tego argumentu zakłada, że Branham miał dar uzdrawiania, o którym mówił, i że uzdrowienie jest zawsze gwarantowane każdemu, kto ma wiarę. Jeśli ktoś jest tego zdania, to każda debata będzie się toczyć wokół teologii tego tematu. Omijam tę debatę, analizując przypadki małoletnich dzieci. Czy wierzysz, że ten argument o "braku wiary" jest słuszny w przypadku dzieci? Ja nie. Co dalej, co powinniśmy zrobić z przypadkami, w których w dowód swojej wiary zakończyli leczenie i z dumą głosili i radowali się ze swojego uzdrowienia – tylko po to, by umrzeć kilka dni później. Czy można było okazać większą wiarę w ich uzdrowienie, aby zakończyć leczenie? Trzeba być gotowym uwierzyć, że porzucenie opieki medycznej było bezsensownym gestem, że ich wyznanie wiary było kłamstwem – i to bez żadnych dowodów potwierdzających takie oskarżenie, z wyjątkiem śmierci jednostki. Nie widzę podstaw, by twierdzić, że takiej osobie brakowało wiary. Uważam ponadto, że oskarżanie takiej osoby o brak wiary jest w rzeczywistości wielkim grzechem.

Druga wspólna obrona apologety Orędzia to znaczy, że ci ludzie umierali, ponieważ nie postępowali zgodnie z instrukcjami, które Branham dał im jako warunki ich uzdrowienia. Jednak w przypadkach takich jak te na nagraniu mamy pełny obraz całego zdarzenia i stwierdzamy, że nie ma to miejsca w przypadkach odnotowanych wcześniej. Ludzie spełniali wszystkie warunki, ale i tak umierali.

Trzecią powszechną obroną jest uznanie, że ludzie umarli, ale upieranie się, że ci, którzy umarli, nigdy nie zostali uznani za uzdrowionych. Apologeta Orędzia powie, że

Branham życzył sobie, aby zostali uzdrowieni, ale w rzeczywistości nie wymawiał ich jako takich. Jednak wśród przedstawionych przypadków widzimy, że były wyraźne stwierdzenia uzdrowienia, w których dana osoba zmarła wkrótce potem, co unieważnia ten argument.

Powiązana obroną jest to, że Branham, będąc człowiekiem, ogłaszał, że ludzie zostali uzdrowieni w wyniku jego osobistego pragnienia, a nie z boskiego natchnienia. Wtedy przyznają, że niektóre z tych przypadków rzeczywiście umarły. A jednak, jak mówią, ilekroć ogłaszał ich uzdrowionymi słowami: "Tak mówi Pan", zawsze sprawa była uzdrawiana. Jednak wśród przytoczonych do tej pory przypadków mamy Branhama, który stwierdza: "Tak mówi Pan: Będziecie żyć". Jednak tak wyraźne deklaracje uzdrowienia nadal prowadziły do śmierci, co również unieważniało ten argument.

Inną obroną jest przyznanie, że ludzie rzeczywiście umarli, ale twierdzenie, że ich śmierć nastąpiła długo po tym, jak ogłosili uzdrowienie i była spowodowana przez jakiś inny problem niż to, z czego zostali uzdrowieni. Jednak badanie podanych przypadków ujawnia, że jest to błędne i że ludzie w rzeczywistości umierali z powodu tego samego stanu, z którego zostali "uzdrowieni" w ciągu kilku dni od ogłoszenia ich uzdrowionymi.

Jeszcze inną obroną jest to, że nie ma żadnego dowodu na te nieudane uzdrowienia. Apologeta Orędzia sugeruje, że historie o nieudanych uzdrowieniach nie mają żadnych dowodów. Jest to jednak oczywista nieprawda. Zarówno nekrologi, jak i oficjalne medyczne akta zgonu tych osób ujawniają, że w rzeczywistości zmarli oni na chorobę, z której Branham "Tak mówi Pan" ogłosił ich uzdrowieniem w zapisanej linii modlitwy. Przypadek Jeana Dyera w poprzednim rozdziale jest jednym z wyraźnych przykładów.

Nie mogąc udowodnić, że dar uzdrawiania Branhama działał dokładnie tak, jak wyjaśniono w jego historii o zleceniu, apologeta The Message może upierać się, że nawet jeśli niektórzy umarli, to nie ma to znaczenia, ponieważ niektórzy zostali uzdrowieni. Dlatego, ponieważ niektórzy zostali uzdrowieni, Branham miał prawdziwy dar uzdrawiania. Jest to jednak przyznanie, że Branham wprowadził nas w błąd co do swojego daru i jest kolejnym potwierdzeniem, że "anioł" okłamał go co do natury jego daru. Branham upierał się, że jego dar jest taki, że każdy, kto wierzy, może zostać uzdrowiony ze wszystkiego, łącznie z rakiem. Jeśli tak nie jest, to Branham oszukiwał nas co do swojej historii o anielskim posłannictwie. Kiedy apologeta "The Message" pośrednio przyznał, że Branham wprowadził w błąd swoich słuchaczy co do swojego zlecenia, nie ma sensu dalej dyskutować.

Albo każdy, kto ma wiarę, którym służył ten dar, został uzdrowiony, albo Branham wprowadzał nas w błąd co do swojego anielskiego posłannictwa. Nie ma

innej alternatywy. To jest ostateczny cel badania rezultatów jego uzdrawiającej postugi. Aby mógł zostać usprawiedliwiony, wszystko musi być idealnie zgodne ze słowami anioła i darem, który rzekomo posiadał. W przeciwnym razie nie zostanie oczyszczony z zarzutów.

Bycie usprawiedliwionym oznacza, że twoje słowa są prawdziwe. Przypadki te dowodzą, że Branham nie został w rzeczywistości oczyszczony z zarzutów. W rzeczywistości jego występ przyniósł odwrotny skutek, zdemaskował go jako oszusta.

Apologeci przekazu często kończą na słomianym argumencie, wskazując, że te kwestie są podnoszone tylko przez kogoś, kto musi być zaprzestaniem, a zatem powinien być ignorowany. Wyzwanie nie dotyczy jednak teologii Bożego uzdrowienia. Wyzwaniem jest tutaj twierdzenie Branhama o posłannictwie i darze, który rzekomo otrzymał od Boga.

Żaden z argumentów apologety Orędzia są słuszną obroną Williama Branhama i nieudanych uzdrowień, które miały miejsce w jego posłudze. Dowody wyraźnie wskazują nam, że Branham wprowadzał nas w błąd co do darów, które rzekomo posiadał.

Wpływy spirytualistyczne

Branham spotykał się z regularnymi oskarżeniami, począwszy od wczesnych dni, że jego praktyki były pod wpływem spirytyzmu i okultyzm.¹ Dla tych, którzy są w *The Message*, nigdy nie potraktowalibyśmy takich oskarżeń poważnie, przede wszystkim dlatego, że jesteśmy całkowicie niezaznajomieni z tym, czym są praktyki spirytystyczne, więc nie mamy podstaw, aby nawet dokonać porównania.

Oskarżenia spirytystów utrzymywały się przez całą karierę Williama Branhama. Jego praktyka "kontaktowania się z duchami" i czekania na wejście swojego "anioła" jest uderzająco podobna do praktyk okultystycznych spirytystów tego okresu, którzy channelingowali duchy.² Branham wyjaśnił, że miał tajemne słowa, które Bóg dał tylko

¹ Branham, William (1951-5-6) *W Twym Słowie* "Wiem, że wielu ludzi mówiło, że jestem spirytystą, medium".

² Branham, William (1951-7-17) *Manifestacja Ducha* "Powodem, dla którego mówię do ciebie, jest po prostu kontakt z twoim duchem. Rozumiesz to. Ten mikrofon żyje. Widzisz? Muszę najpierw skontaktować się z twoim duchem, zanim zobaczę, co wydarzyło się w twoim życiu. Widzisz?"

jemu.¹ Powiedział, że będzie powtarzał te słowa, dopóki nie zetknie się z duchem danej osoby.²

Spirytyści okultystyczni W bardzo podobny sposób organizują sesje, podczas których "kontaktują się z duchami", a po nawiązaniu kontaktu duchy przekazują specjalne wiadomości publiczności za pośrednictwem medium channelingowego. Jest to bardzo podobne do stylu gry Branhama. Branham twierdził jednak, że był to boski dar od Boga, który pozwolił mu skontaktować się z duchami.³ Branham próbował "schrystianizować" tę praktykę, mówiąc swoim słuchaczom, że Jezus kontaktował się z duchami, kiedy rozpoznawał chorobę i niedomaganie.⁴ Na jednym z przykładów wyjaśnił, że kobieta przy studni miała "ducha" i że kiedy Chrystus ją spotkał, rozeznał jej stan, kontaktując się z jej duchem.⁵

W swoich kazaniach Branham wyjaśniał swoją znajomość spirytyzmu przy różnych okazjach opisywał swój udział w obozach spirytystycznych, gdzie był

¹ Branham, William (1948-3-2) *Doświadczenia*. "Czy zauważyłeś, że zawsze, gdy pytam lub strofuję ducha, zawsze przez kilka chwil milczę? Kto to zauważył na spotkaniach, zobaczymy twoje ręce. Zauważyliście to? Oto, co to jest. Są trzy słowa, które muszą wtedy powtórzyć. Widzieć? I to są trzy wzniosłe słowa Biblii. Żaden śmiertelnik na ziemi o tym nie wie. Widzieć? A kiedy o to pytam, a potem czuję tę kroplę, to ona wraca do miejsca w zamian za tego ducha. A potem...? ... Uzdrawiony. To jest powód, dla którego to słyszę. Widzieć? To właśnie się dzieje".

² Branham, William (1948-3-2) *Doświadczenia*. "Wiem, że zauważyliście, że wiele razy, kiedy proszę o napomnienie, stoję nieruchomo tylko przez kilka minut i powtarzam te trzy słowa, które Anioł Pański kazał mi powtórzyć. Potem, jeśli czuję, że to wraca, to wiem, że to koniec".

³ Branham, William (1951-4-14) *Anioł Pański* "Więc kiedy słyszysz, jak ktoś mówi, że brat Branham był spirytystą, mówisz mu, że to było złe. Jestem chrześcijaninem. Jestem zbawiony dzięki łasce Jezusa Chrystusa, dzięki Jego zadość czyniącej krwi na Kalwarii. I powiedz mi, czy kiedykolwiek widziałeś spirytystę uzdrawiającego chorych i robiącego ... Mówisz: "No cóż, bracie Branham, to wygląda jak całość". Pewny. Potem wyglądało to bardzo podobnie, kiedy był tu Jezus. I nazywali Go spirytystą".

⁴ Uwaga autora: Większość chrześcijan wierzy, że Chrystus znał ludzkie serca poprzez wszechwiedzę Boga – a nie dlatego, że kontaktował się z duchami.

⁵ Branham, William (1954-2-16) *Jair i boskie uzdrowienie* "Pewnego dnia nasz Mistrz usiadł przy studni i rozmawiał z kobietą, która przyszła zaczerpnąć wody. Powiedział: "Przynies mi pić". A ona powiedziała: "Ależ to nie jest w zwyczaju, że pytasz mnie, Samarytanina, o coś takiego". Powiedział: "Nie mamy żadnych interesów". Powiedział: "Ale gdybyś wiedział, z kim rozmawiasz, poprosiłbyś mnie o drinka". Teraz mam swoje wyobrażenie o tym, co myślał, że On robił. Myślał, że to, co On... Ona – ona była człowiekiem. Miała duchy. A On próbował skontaktować się z jej duchem (widzicie?) w świecie duchów. Teraz to jest to samo, przez Jego Ducha próbuję zrobić dla ciebie, skontaktować się z twoim życiem".

świadkiem ich występów.¹ Spirytystyczne występy opisane przez Branhama pasują do tych wykonywanych przez Madam Mimi w Camp Chesterfield w Indianie w młodości Branhama. ² Camp Chesterfield był jednym z najważniejszych ośrodków spirytystycznych w Stanach Zjednoczonych w tamtej epoce.

Niezależnie od tego, czy praktykował spirytyzm, czy nie Branham z pewnością zatarł granice, używając metod i terminologii wspólnej dla okultyzmu, który nie miał podstaw w historycznym chrześcijaństwie. Wyraźnie polegał na duchach pośredniczących, które pomagały mu w jego "cudach" w sposób niespotykany w kościele Nowego Testamentu i niespotykany w Piśmie Świętym. Pozostaje kwestią otwartą, czy te "duchy" były świętymi aniołami, wytworem jego wyobraźni, czy tylko częścią aktu. Cokolwiek się naprawdę działo, istnieją setki przypadków, w których Branham "kontaktował się" z duchami, gdy spotykał ludzi w swoich liniach modlitewnych.³

¹ Branham, William (1960-8-7) *Debata na językach* "Byłem w obozach, gdzie spirytyści, i gdzie przychodzi fortepian, ważą pół tony, podnoszą się z podłogi, a gitara leżała w pokoju, brzdąkając muzykę i wszystko w tym stylu, a płaszcz wiszący na ścianie przechodził i siadał na krześle obok ciebie, noże i widelce przelatują przez nie i patrzą na nie – czarodziej kładzie – kładzie – kartkę papieru, bierze otówek, kładzie się na nim i widzi, jak ten duch przychodzi, biegnie po rurze kuchennej i wraca na dół, grając w "Golenie i strzyżenie – dwa kawałki" i pisze w nieznanym językach, i ten średni rozciągnięcie, Weź się w garść i wytłumacz to, w górę i w dół w ten sposób, i powiedz to, i – i wytłumacz te języki, i powiedz, co zostało powiedziane".

² Marimen, Mark (2012) *Dziwna Indiana*. ISBN: 1454901004 s. 60 "'Duchy są tej nocy silne,' zaintonowała pani Mimi. " Z kim chcesz porozmawiać?" Nigdy nie otrzymała odpowiedzi. Nagle stół, który chwilę wcześniej przewrócił się na drugą chwilę, uniósł się całkowicie z podłogi, lewitując na boki długim łukiem, po czym wylądował z powrotem na podłodze z głośnym łoskotem. Potem ze stołu rozległa się seria uderzeń, aż wszyscy obecni rozpoznali znajomy rytm golenia i strzyżenia, dwa kawałki...

³ Branham, William (1962-6-20) *Nie bój się* "Powodem, dla którego nazwałem cię "siostrą", było to, że kiedy rozejrzałem się dookoła, Duch mnie złapał i wiedziałem, że jesteś chrześcijanką. Zgadza się. Jesteś chrześcijaninem. Otóż cię nie znam. Po prostu tu stoję. Wiesz, że coś robię. Po prostu kontaktuję się z twoim duchem, wyprowadzam go z otoczenia tych innych ludzi – po prostu wyciągam cię jako jedną osobę".

Rozdział 5

Uzdrowiające przebudzenie 1947-1953

W swojej chciwości wykorzystają cię
fałszywymi słowami.

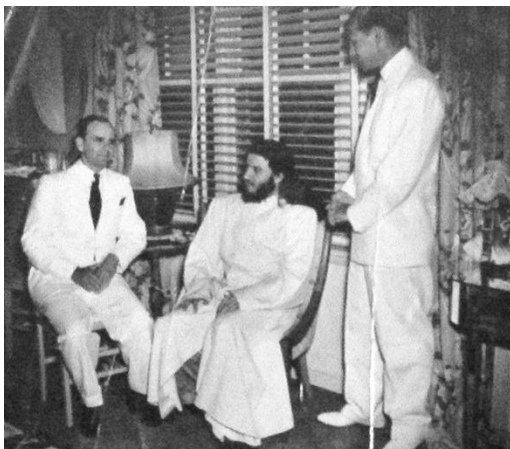
– Święty Piotr

Zbiera się sztab wyborczy Branhama (1947-1948)

Jak już wcześniej omówiliśmy w rozdziale 2, początkowy wzrost popularności Branhama rozpoczął się wśród Zjednoczonego Kościoła Zielonoświątkowego począwszy od 1945 roku. Raymond Hoekstra oraz W. E. Kidsona zabrał Branhama na krajową trasę koncertową UPC kościoły w 1946 i 1947 roku. Większość przystanków w 1946 r. należała do UPC kościoły na Środkowym Zachodzie i południu Stanów Zjednoczonych. Latem 1947 roku Branham zaczął organizować przebudzenia z Foursquare nomena niedawno zmarłej Amie Semple McPherson.¹ Gordona Lindsaya był w tym czasie prominentnym Foursquare został również wyświęcony przez Assemblies of God, najpierw w południowej Kalifornii. Lindsay jesienią 1947 roku objął stanowisko kierownika kampanii Branhama. Lindsay zorganizował trasę koncertową dla Branhama, która była sponsorowana i prowadzona przez Foursquare, Zgromadzenia Boże, oraz szereg UPC oraz niezależne kościoły apostołskie na północno-zachodnim wybrzeżu Pacyfiku i w zachodniej Kanadzie.

Frekwencja na niektórych wydarzeniach wynosiła od 5 000 do 7 000. Kampania Branhama podążała za ich wzorcem dodawania frekwencji na wielu spotkaniach w tym samym mieście i zgłosiła nawet 70 000 uczestników w niektórych miastach. To właśnie podczas tych spotkań na północno-zachodnim wybrzeżu Pacyfiku do Williama Branhama dołączył Ern Baxter, a także wywołał Późny Deszcz Ruch, o którym obszernie opowiemy w następnym rozdziale.

Na początku 1948 roku zespół Branhama udał się na Florydę organizowanie spotkań w cieplejszym klimacie w miesiącach zimowych. Tam do Branhama dołączyło dwóch innych mężczyzn sponsorowanych przez Kardashianów rodzina: Fred F. Bosworth oraz



WILLIAM BRANHAM, AVAK HAGOPIAN I RAYMOND HOEKSTRA, 1947

¹ Uwaga: William Branham udał się w okolice Butte w stanie Montana w 1941 r. i do nieznannej części Alaski w nieznannej dacie przed 1941 rokiem. (*Wilk schwytany żywcem w jaskini w pobliżu Henryville*. (1942-8-22). Jeffersonville Evening News, s. 1 "Wielebny Branham jest właścicielem wielu trofeów myśliwskich, w tym skór niedźwiedzi grizzly i czarnych, zastrzelonych na Alasce, w Maine i w Górach Skalistych... [i inni] w ostatnich latach w pobliżu Butte w stanie Montana".

Avak Hagopian. Hagopian był ormiańskim uzdrowicielem z Iranu. Kardashianki Rodzina sponsorowała jego wizytę w Stanach Zjednoczonych w nadziei, że uda mu się uzdrowić chorego członka ich rodziny. Hagopian i Branham dzielili scenę razem przez pierwsze sześć miesięcy 1948 roku, dopóki Hagopian nie zdecydował się na solową trasę koncertową, zanim ostatecznie został deportowany do Iranu.

Freda Francisa Boswortha

Bosworth Czas pracy z Branhamem trwał znacznie dłużej. Para koncertowała razem przez większość pozostałej części Bosworthzycia; Zmarł w 1958 roku. Bosworth był dobrze znaną postacią wśród wczesnych zielonoświątkowców, sięgającą czasów, gdy pracował z Johnem Alexandrem Dowie a później Charles Parham. Bosworth odwiedził Azusa Street z Johnem Lake'iem, a później służył jako jeden z pierwszych dyrektorów Zgromadzeń Bożych Nominat. Sam w sobie był legendą zielonoświątkową, kiedy współpracował z Branhamem. Niewielu innych żyjących zielonoświątkowców z BosworthPozycja Branhama i jego poparcie dla Branhama nadało mu część tego legendarnego statusu. Bosworth był jednym z ostatnich żyjących ojców założycieli zielonoświątkowców.

Po Gordonie Lindsayu Bosworth był najważniejszą postacią, która przyczyniła się do sukcesu Branhama we wczesnych latach przebudzenia uzdrowienia. Bosworth W latach dwudziestych XX wieku odbył ogólnokrajowe tournée po przebudzeniu uzdrowienia, w których uczestniczyło nawet 20 000 osób. Bosworth Był starym wyjadaczem w biznesie uzdrawiania i jako taki był w stanie przekazać Branhamowi techniki i rady od długiej linii uzdrowicieli wiarą. Bosworth uczył się swoich technik i metod bezpośrednio od Johna Alexandra Dowie oraz E. W. Kenyona. Bosworth Często odnosił się bezpośrednio do obu mężczyzn w swoich kazaniach i pismach jako autorytetów w dziedzinie boskiego uzdrawiania. Rola Boswortha pozwoliła mu przekazać i ożywić zanikającą ideologię nowemu pokoleniu.

Bosworth Był wyjątkowym charakterem, ponieważ nie wierzył w języki jako dowód Ducha Świętego, jak większość zielonoświątkowców. Czas spędzony w Zborach Bożych poprzedzało sformułowanie przez nich wiary w języki jako dowód Ducha Świętego. Obszar działania Przyjęcie przez niego tego przekonania doprowadziło do jego odejścia z denominacji. To sprawia, że Bosworth bardzo ważną postacią dla społeczności The Message. Jest postacią, przez którą Wiadomość twierdzi, że pochodzi z Azusa Street, ale odrzuca wiarę, że języki są początkowym dowodem Ducha Świętego. Poselstwo rzeczywiście wierzy, że jest prawdziwą gałęzią zielonoświątkowców, która wyrosła z Azusa Street.

Po opuszczeniu Assemblies of God, Bosworth wstąpił do Chrześcijańskiego Sojuszu Misyjnego, przedzielonoświątkowa grupa stworzona przez Wyższe Życie ruch.

Paweł Rader zastąpił Alberta Simpsona jako prezes CMA; Bosworth Pracowałem z obydwojma mężczyznami.¹ Bosworth pozostały w ich grupie do czasu formalnie odrzucił brytyjski izraelizm. Wszystkie dowody wskazują na to, że Bosworth został zmuszony do rezygnacji, ponieważ odmówił wyrzeczenia się swoich przekonań o brytyjskim Izraelu w latach 1930. Po rezygnacji Bosworth przeszedł na częściową emeryturę, aż w 1948 roku ponownie pojawił się jako członek zespołu wyborczego Branhama. W międzyczasie Bosworth opublikował kilka artykułów w *Przeznaczenie*, czasopismo Anglosaskiej Saksońskiej Federacji Ameryki, gdzie kontynuował promocję swoich idei brytyjskiego Izraela. Można spekulować, że brytyjski Izrael gałąź zielonoświątkowców mogłaby umrzeć po cichu, gdyby Bosworth pozostał na emeryturze.

Bycie głęboko przesiąkniętym wierzeniami brytyjskiego izraelizmu Bosworth był krytycznym ogniwem w przekazywaniu elementów ideologii Branhamowi. Elementy Bosworth System wierzeń został opublikowany w jego książce z 1924 roku *Chrystus Uzdrawiciel*, który został dołączony do wielu innych Bosworthów Pisma i ponownie opublikowane w 1948 r. w celu sprzedaży w ramach kampanii uzdrawiania. Treść książki, która zawiera cały rozdział napisany przez E. W. Kenyona, były głównymi tematami Boswortha służył podczas przebudzeń.

Bosworth było głównym źródłem teologicznej spójności kampanii Branhama. Branham nazywał go tatusiem Bosworthem i być może postrzegał go jako ojca, którym chciałby, aby był Charles Branham.² Bosworth jest uwielbiany przez społeczność The Message, bardziej niż jakkolwiek inna postać z wczesnego zielonoświątkowca. Bosworth może być trafnie postrzegany jako dziadek Przesłania. Branham przypisał zasługi Bosworthowi jako źródło podstawowych lokatorów jego wczesnej teologii; twierdzenie to jest jednak nieco wątpliwe, ponieważ wiemy, że Branham został nauczony podobnych pojęć przez Roya Davisa który również praktykował uzdrawianie wiarą w stylu zielonoświątkowym i działał w tych samych kręgach co Bosworth.³

¹ Uwaga autora: Paul Radar był autorem najsłynniejszej ze wszystkich piosenek Message: Only Believe. Stało się to osobistą piosenką przewodnią Branhama.

² Branham, William (1952-7-13) *Wczesne doświadczenia duchowe*. "F. F. Bosworth, siedząc tam, jest jednym z... Jest dla mnie tak dobrym przyjacielem i tak bliskim bratem, jak nie ma na tym świecie. Ten staruszek stał się częścią mojego serca, tak jak ja, jest moim tatusiem.

³ Branham, William (1953-6-12) *Palmerworm, szarańcza, rakowiec, gąsienica* "Powiedziałem: "Naucz tego. Bóg uczynił cię kaznodzieją. A wy wychodźcie i po prostu głoście Słowo jasne..." Powiedziałem: "Widzisz stary dąb?" (A był to brat Bosworth.) Powiedziałem [do T. L. Osborna], "Zostań z nim i zostań z nim około roku. Pozwól mu nauczyć cię wszystkich kątów. Ale – powiedziałem – on głosił Boskie uzdrowienie, zanim się urodziłem. Głosił Boże uzdrowienie i organizował spotkania".

Branham nie był jedyną postacią, która wybrała Boswortha Nauki w przebudzeniach uzdrawiających. Bosworth a kampanie Branhama są bezpośrednio przypisywane ojcom założycielom Słowa Wiary i ewangelia sukcesu jako ich inspiracja.¹ Bosworth Miał dobrze rozwinięte wyjaśnienie, dlaczego uzdrowienia zawodzą, jak organizować linie modlitewne, optymalizować działanie uzdrawiania dla maksymalnego efektu i jak inspirować publiczność. Bosworth nauczył się wszystkich tych rzeczy przede wszystkim z czasu spędzonego z Dowie.

Gordona Lindsaya

Gordona Lindsaya był najważniejszą postacią, która otworzyła drzwi, które doprowadziły Branhama na szczyt sławy. Lindsay urodził się w Syjonie, gdzie jego rodzice byli członkami zespołu John Alexander Dowie Kultowa komuna. Jak Bosworth, jego rodzina ucierpiała finansowo po upadku Dowie programów finansowych. Rodzina była również głęboko przesiąknięta brytyjskim izraelizmem i w końcu podążył za Charlesem Parhamem z Syjonu podążając za jego twierdzeniami Eliasza. Lindsay twierdził, że doświadczył nawrócenia pod Parhamem posługi. Lindsay Rodzina w końcu trafiła do kościoła Johna Lake'a w Oregonie; Lake wyświęcił Lindsay jako minister. Oboje należeli wówczas do Zgromadzeń Bożych. Podobnie jak wielu zielonoświątkowych brytyjskich Izraelitów tamtych czasów, Lindsay w końcu trafił do Foursquare.

Lindsay żona, Freda, zanim się pobrali, byli członkami Świątyni Angelus i poznali się w denominacji Foursquare. Lindsay został założycielem kościoła w Foursquare na północno-zachodnim wybrzeżu Pacyfiku. Być może najciekawsze ze wszystkich jest to,

¹ Lairdon – miasto w hrabstwie Roberts (1982) Wywiad z T. L. Osbornem. *Orala Roberts'a Kolekcja wywiadów ustnych Biblioteki Uniwersyteckiej*. Tom I. "Pytasz o brata Boswortha, dostałem jego książkę Chrystus Uzdrowiciel. Ku mojej radości zaraz potem, oczywiście, my [ludzie, którzy stali się Słowem Wiary Zaczęli robić to, co widzieliśmy, jak robił brat Branham i to zadziało. Zaraz potem pojechaliśmy odwiedzić kolejne, jego krucjaty i Bosworth nauczał popołudniami i wieczorami, zanim wielebny Branham przyszedł i modlił się za chorych. I tam właśnie usłyszałem F. F. Boswortha ..." "Wygłosił wspaniałe kazanie, na przykład pewnego dnia na temat [pozytywnej] spowiedzi, kiedy skończył kazanie, wszyscy byli zachwyceni, wywarło to na nas wielki wpływ. Zachichotał na swój uroczy sposób i powiedział: 'A teraz możesz to dostać od brata Kenyonaksiążek; oto jest. Właśnie głosiłem wam to, co brat Kenyon napisane lata temu". "To jest wpływ, jaki wywarli na mnie ci dwaj mężczyźni. Wielebny William Branham pokazał mi pierwszy... [wtedy] Widziałem to w Bosworth kiedy nauczał". "Cuda miały miejsce, gdyśmy nauczali lud Słowa [wiary]". (Uwaga: Osborn, wraz z Kennethem Haginem, są ojcami ruchu Słowa Wiary. Hagin powiedział: współpracował również z Branhamem podczas jego przebudzeń i miał taką samą ekspozycję jak Osborn. Osborn oraz Hagin pracowali razem przez dziesięciolecie, a Hagin Jest dobrze udokumentowane, że powtarzał dosłownie, jak gdyby czytał z kartki, pisma Kenyona oraz Bosworth.)

że Lindsay był organizatorem i prelegentem w wielu brytyjskich Izraelach Pod koniec lat 30. i na początku lat 40. opublikował kilka książek na ten temat. Wydaje się, że brytyjski izraelizm był głównym zainteresowaniem Lindsaya bezpośrednio poprzedzającym jego pracę z Williamem Branhamem. Wszystkie te fakty nadają się jako dowód na to, że Lindsay, podobnie jak Bosworth, nadal był głęboko związany z brytyjskim Izraelem w czasie jego wprowadzenia do Branhama.¹

Lindsay Doświadczenie i umiejętności organizowania konferencji i publikowania, w połączeniu z jego ordynacją i kontaktami w wielu denominacjach zielonoświątkowych, okazały się nieocenione dla kampanii Branhama. Lindsay Rola Branhama polegała zarówno na kierowaniu kampanią, organizatorze, jak i osobistym publicyście.

Kiedy po raz pierwszy zaczął pracować z Branhamem, Lindsay uważał, że wcześniejsze praktyki Branhama graniczyły z okultyzmem.² W rezultacie, odegrał ważną rolę w pomaganiu Branhamowi w przekształceniu jego publicznego wizerunku. Istnieje niewiele cennych zapisów o służbie Branhama przed jego współpracą z Lindsay, ale te nieliczne zapisy, które istnieją, są szalenie sprzeczne z osobą Branhama opublikowaną przez Lindsay. To mocno wskazuje na Lindsay pomógł Branhamowi w jednej z najwcześniejszych rewizji jego historii. Wywiad z gazetą z 1947 roku wskazuje, że Lindsay był zaznajomiony z oryginalną historią Branhama z jego zlecenia z 1945 roku w wizji.³ Pomógł mu jednak opublikować poprawioną wersję jego zlecenia poczynając od 1948 roku.⁴

Z Lindsay trzeba być bardzo ostrożnym materiału, ponieważ udowodnił, że jest gotów nagiąć prawdę i ukryć krytyczne informacje. Lindsay pominęła zbrodnie i karę więzienia w John Lake biografii, okropności, które miały miejsce John Alexander Dowie Wykazał się równie niepokojącą gotowością do kłamstwa w celu promowania Branhama. Awanse Lindaya i jego biografie tych postaci były oszukańcze i wprowadzające w błąd.

¹Uwaga autora: Lindsay Wydaje się, że porzucił wiele ze swojego brytyjskiego Izraela Jego pisma na te tematy przestały być gdziekolwiek reklamowane pod koniec lat pięćdziesiątych.

² Lindsay, Freda (1976) *Sekrety mojego pamiętnika*. s.120 "Branham nie był łatwym człowiekiem do pracy. Na samym początku Gordon musiał działać jako łącznik między sponsorującymi go pastorami, ponieważ wyglądało na to, że Branham miał jakieś niekonsekwentne pomysły. W rzeczywistości, na początku, niektóre z jego opinii {...} graniczyły z okultyzmem."

³ MacFarlane, Charles. (1947-11-6) Dziewczyna "wyleczona" po raz drugi przez uzdrowiciela, tylko "cud" tutaj. *Vancouver Słońce*. – Panie Lindsay nakreślił krótką karierę uzdrowiciela w tej dziedzinie. "Przyszła do niego specjalna służba w wizji sprzed dwóch lat" Lindsay powiedział.

⁴ Branham, William (kwiecień 1948) Jak przyszedł do mnie prezent. *Głos Uzdrawienia*. s.8 "Muszę ci powiedzieć o Anioł i przyjscie Daru. Nigdy nie zapomnę tego czasu, 7 maja 1946 r..."

Jak Bosworth Lindsay był kanałem, przez który unikalne idee zielonoświątkowego brytyjskiego izraelizmu może popłynąć do Branhama. Ale w przeciwieństwie do Boswortha Lindsay Stosunki z Branhamem nie obyły się bez problemów. Lindsay Był bardzo zorganizowany i zdyscyplinowany, podczas gdy Branham wydawał się być zniecierpliwiony reżimem. Nie jest jasne, który z tych dwóch mężczyzn był faktycznie odpowiedzialny za sprawy przebudzeń, a legenda Message mówi nam, że ta dwuznaczność nie została doceniona przez Branhama, który spodziewał się Lindsay podążać za jego przykładem. Gotowość Lindsaya do współpracy z innymi "konkurującymi" ewangelistami była punktem spornym między nim a Branhamem. Obaj mężczyźni przez lata wielokrotnie zrywali ze sobą. Omówimy je obszernie w innych rozdziałach.

Lindsay, ze swojej strony skrytykował Branhama i opisał jego zachowanie w kampaniach jako niemal "dziecinne". Lindsay przytoczyła brak zainteresowania Branhama sprawami biznesowymi kampanii jako frustrację, która przyczyniła się do ich różnych rozstań. Lindsay można było określić jako praktyczne, podczas gdy Branham często wydawał się żyć w fantazji.¹

Lindsay i jego żona Freda miał wyjątkowe spojrzenie na Branhama. Zauważyli, że w przeciwieństwie do publicznego wizerunku, jaki przedstawiał, Branham żywił się pochlebstwami i od samego początku przyciągał kult.² Ich relacje o Branhamie, które opublikowali długo po jego śmierci, malują obraz, który nadaje się do dostrzeżenia narcystycznych skłonności Branhama. Branham miał bardzo skromną osobowość publiczną, którą starannie pielęgnował dla mas, ale według Lindsayów miał również osobowość prywatną, która rozwijała się dzięki uwielbieniu jego zwolenników. Przytaczali przypadki, w których Branham wykorzystywał ludzi wokół siebie w sposób, który bardziej odzwierciedlał kogoś z ogromnym ego.³ Raporty te sugerują, że za

¹ Lindsay, Freda (1976) *Sekrety mojego pamiętnika*. s.121 "Pod pewnymi względami Branham był w rzeczywistości dziecinny."

² Lindsay, Freda (1976) *Sekrety mojego pamiętnika*. Niemal od samego początku zauważyliśmy jednak cechę, z której większość ludzi nie zdawała sobie sprawy, że brat Branham był niezwykle podatny na pochlebstwa. Kiedy ludzie udawali się otaczać go publicznie, zdawał się ich unikać; Ale prywatnie widać było, że żywił się pochlebstwami".

³ Lindsay, Freda (1976) *Sekrety mojego pamiętnika*. str. 156-158 "Branham zapytał go [Gordon Lindsay] w celu zorganizowania serii spotkań. {...} Gordon zbudował nowy namiot na południu z funduszy, które przyszły do *Głos Uzdrawienia* i został wysłany do Minneapolis przy znacznych kosztach. Na miejscu zasiadł ławki dla 4000 lub więcej osób, a także zamieścił ogłoszenia w prasie codziennej, a także w *Głos Uzdrawienia* czasopiśmie. W noc poprzedzającą spotkanie Gordon zaczął się niepokoić. {...} "Jego przyjaciel kaznodzieja [Branham] chciał mieć "małe spotkanie", więc po prostu postanowił tam pójść i pomóc temu drogiemu bratu. Gordon był

kulisami Branham nie był tak naprawdę skromnym człowiekiem, za którego się przedstawiał wielu ludziom.

Trudno jest wybaczyć Lindsay zachowanie. Pisma zarówno jego, jak i jego żony służą do potępienia go. Od początku wiedział, że Branham jest postacią głęboko zaniepokojoną. Wiele lat po śmierci Branhama upublicznił niektóre z tych kwestii. A jednak Lindsay grał razem z Branhamem przez całe jego życie i odegrał kluczową rolę w umożliwieniu mu tego. Nie popełnij błędu, bez Gordona Lindsaya, nie byłoby kultu Przesłania. Coś było ważniejsze dla Lindsay niż konfrontacja z Branhamem i wykołajenie kultu, który tworzył. Cokolwiek to było, z pewnością nie było to dobro Ciała Chrystusowego. Fakty przedstawiają Lindsay jako głęboką hipokrytkę, a kaznodzieje Przesłania zrobili z Lindsay dużo sianaoczywistą hipokryzję.¹

Uważam, że Lindsay jest zagadką. Być może uważał, że zachowanie Branhama było w tamtym czasie akceptowalne. Jego doświadczenie z Parhamem, Lake i Dowie mogli mieć doprowadzić go do przekonania, że naginanie prawdy i flirtowanie z nielegalnością nie jest niczym niepokojącym. Kompas moralny i poglądy etyczne Lindsaya zostały osłabione podczas pracy z Branhamem. Wierzę Lindsay Być może stopniowo obudził się z tego sposobu myślenia podczas pracy z Branhamem i że doszedł do swoich wniosków na temat Branhama dopiero z perspektywy czasu.

Mam dostęp do niektórych Lindsay nagranych kazania z okresu, kiedy pracował z Branhamem. Lindsay mówiła głośno, hałaśliwie, a nawet krzyczała. Mówił szybko i szorstko, co dla moich uszu brzmi jak typowy kaznodzieja Przesłania: bredzący szaleniec krzyczący o nieistotnych rzeczach, jakby to była sprawa życia i śmierci. Słyszając jego nagrane kazania z tamtego okresu, muszę wyznać, że mam opinię o Lindsayu znacznie się zmniejszyła. Ten sam ton nie pojawia się tak łatwo w jego pismach, które często są znacznie bardziej wyważone. Jednak jego obsesje na punkcie

oczywiście słusznie zaniepokojony. Przypomniat bratu Branhamowi, że poprosił go o zorganizowanie tego spotkania; że Gordon wydał tysiące dolarów..." {...} "Odpowiedź Branhama była niewiarygodna, niemal dziecinna. On bardzo łagodnie powiedział: {...} "Nie sądziłem, że to robi aż tak dużą różnicę".

¹ Jackson, Raymond (1999-7-25) Siedem przypowieści, część 4. A Gordon odpowiedział: Tak. To jest Branham. Popełnia błąd. Oto, jak na to patrzyli. Myśli, że jest Eliaszem. Myśli, że jest Eliaszem. To było dla nich w porządku [Lindsay] wykorzystać to, co wydarzyło się nad rzeką w 1933 roku. Ale teraz ta grupa [wierzących w Orędzie] ma to w garści. I błędem jest dla nich myślenie, że On jest [Eliaszem]. {...} Teraz Gordon Lindsay, jeśli jeszcze żyjesz i jeśli jego żona, która napisała niektóre z tych rzeczy, jeśli nadal żyła, chcę, żeby wszyscy wiedzieli {...} Rzucam ci wyzwanie. Gdzie jesteś? Banda niewiernych!" {...} Na tej podstawie chcesz korzystać z błogosławieństw Bożych i osiągać wielkie sukcesy. Ale jesteś gotów umniejszać tego człowieka. Cóż, umniejszasz mu. Wywyższ go".

kosmitów i UFO oraz regularne przepowiednie końca świata są dowodem na to, że Lindsay był w tym czasie wariatem. Chociaż orzech innej odmiany niż Branham.

Lindsay jest postrzegany przez społeczność The Message jako złowroga postać złoczyńcy, który zdradził proroka dla osobistych korzyści. Musiało jednak minąć ponad dziesięć lat, zanim Branham zaczął malować Lindsay w związku z tym ze społecznością The Message, a w międzyczasie obaj ściśle ze sobą współpracowali.

Ern Baxter

Ern Baxter był pastorem średniej wielkości kościoła zielonoświątkowego w Vancouver. Dokładne wydarzenia związane z jego przedstawieniem Williamowi Branhamowi są nieco niejasne. Baxter został zaproszony przez Lindsay do pracy jako wspierający ewangelista na trzecim przystanku kampanii zorganizowanym przez Lindsay w 1947 roku. Baxter Jego występ został doceniony i poproszono go o dołączenie do kampanii na stałe. W wywiadzie z 1978 roku Baxter wyjaśnił, że jego główną rolą było słuzenie jako apologeta służby Branhama.¹ Kładł nacisk na nauczanie Biblii i pod tym względem pełnił rolę Małego Davida Walkera Branham pracował z Hoekstra w UPC Kościoły.

Baxter pochodził z Saskatchewan i miał wiele powiązań z sierocińcem Sharon. Jego Vancouver kościół był jednym z pierwszych zwolenników Późnego Deszczu Baxter wielokrotnie uczęszczał do sierocińca Sharon w szczytowym okresie przebudzenia Późnego Deszczu. Po rozstaniu z Branhamem w 1954 roku, Baxter stał się przywódcą ruchu pasterskiego, jednej z głównych gałęzi Późnego Deszczu ruch. Ern Baxter jest znienawidzony przez społeczność The Message jako apostata, który został wydalony z The Message z powodu swoich ukrytych grzechów. Kwestie te zostaną szczegółowo omówione w rozdziale 7. Ale w latach 1947-1954 Baxter był nieodzowną częścią kampanii Branhama.

Narodziny *Głos Uzdrawienia* (1948)

Rok 1948 dla jego nowo zebranego zespołu wydawał się być przełomowy dla Branhama. Zespół przyciągał tłumy i wygłaszał wiele cudownych twierdzeń, odnosząc wiele sukcesów. Sława Branhama stale rosła. Narastał jednak niepokój. Kontrowersje towarzyszyły drużynie od miasta do miasta. Doniesienia o nieudanym uzdrowieniu w Kanadzie, jak wyjaśniono w rozdziale 4, zaczęły przysparzać Branhamowi smutku. Przywódcy Zgromadzeń Zielonoświątkowych Kanady wezwał do przeprowadzenia śledztwa w sprawie ludzi, którzy zmarli po tym, jak Branham ogłosił ich uzdrowieniem

¹ Baxter, Ern (grudzień 1978) *Nowy magazyn o winie*. s.5 "Powodem, dla którego do niego dołączyłem, była próba przepraszenia za jego służbę".

w 1947 roku.¹ Rzeczywiste wyniki tych dochodzeń nigdy nie zostały upublicznione, ale ministrowie, którzy byli wtajemniczeni w śledztwo, twierdzili, że zamiast oczyścić Branhama z zarzutów, jego wyniki wzmocniły oskarżenia przeciwko niemu.²

Alfred Pohl twierdził, że wyniki śledztwa zostały ukryte przed opinią publiczną przez przywódców denominacyjnych, aby chronić własną reputację po tym, jak sprowadzili Branhama do swoich kościołów.³ Nie było dla nich celowe publiczne podnoszenie alarmu, ponieważ naraziłoby to na szwank ich własną reputację. Pohl był w tym czasie sekretarzem misyjnym Kanadyjskich Zgromadzeń Zielonoświątkowych. Służył jako osobisty gospodarz i przewodnik Branhama po kościołach w zachodniej Kanadzie. Miał bezpośrednią wiedzę zarówno o kampaniach, jak i późniejszych śledztwach i dzielił się swoją wiedzą w późniejszych latach.

Podczas gdy przywódcy zielonoświątkowi mogli zaangażować się w publiczne tuszowanie sprawy, William Branham został prywatnie skonfrontowany ze swoimi niepowodzeniami.⁴ William Branham przyznał się do tego w swoich nagranych kazaniach w 1948 roku. Podczas gdy przywódcy denominacyjni wydawali się zadowoleni z zajmowania się tą sprawą prywatnie, krytycy Branhama w prasie chętnie podchwycili tę kwestię i nagłośnili nieudane oświadczenia o uzdrowieniu. Doniesienia prasowe w Stanach Zjednoczonych i Kanadzie donosiły o niepowodzeniach Branhama. Przeglądając relacje prasowe, znalazłem około 80 przypadków nieudanych uzdrowień w samych tylko 1947 i 1948 roku. Branham miał złą prasę, od wybrzeża do wybrzeża.

¹ Harrell, David (1978). Wszystko jest możliwe: uzdrowienie i przebudzenie charyzmatyczne we współczesnej Ameryce. Indiana University Press. ISBN 0525241361. s.35 "W. J. Taylor, superintendent dystryktu z Kanadyjskich Zgromadzeń Zielonoświątkowych, poprosił o dokładne zbadanie sprawy. Taylor przedstawił dowody na to, że twierdzenia o liczbie uzdrowionych osób były znacznie przeszacowane i że wiele osób uznanych przez Branhama za uzdrowionych zmarło. Podczas gdy wyraził swój osobisty podziw dla Branhama, niepokojąca liczba zgonów doprowadziła go do sugestii, że "istnieje możliwość, że cała ta sprawa jest zła".

² O Tymoteusz, (1990) Tom 7, Wydanie 4. "Powiedziano mi w domu tego pastora, że nie mogą znaleźć żadnego [rzeczywistego przypadku uzdrowienia]. Ani jednej. Stałem przy łóżku za łóżkiem, osoba za osobą, która została uznana za uzdrowioną, a jednak, gdzie oni? Odeszli. A więc coś było bardzo nie tak..."

³ Pohl powiedział:, Alfred (1982). *17 powodów, dla których opuściłem ruch Tongues*. LondynOntario: Beatel Baptist Print Ministry. ISBN 1896968325. s.81 "Przyznanie się do tego poważnie zastanowiłoby się nad mądrością i uczciwością przywódców naszej denominacji, którzy sprowadzili pana Branhama do Kanady, aby służył naszym kościołom.

⁴ Branham, William (1948-3-4) *Anioł Boży* "Wiem, że jest wiele rzeczy, które są powiedziane, a które nie są prawdą. Ale jest prawdziwy Bóg, który uzdrawia. Zgadza się. {...} Przyszędł tam, żeby krytykować. Dał nam całostronicowy opis i wszystko w gazecie następnego dnia. Przyszędł, by krytykować".

Zbiegając się w czasie ze złą prasą i śledztwami prowadzonymi przez przywódców zielonoświątkowych, Gordon Lindsay a William Branham uruchomił *Głos Gojenie* czasopismo. Wczesne wydania pokazały, że celem czasopisma było słuzenie jako narzędzie reklamowe do walki z negatywną prasą. Świadczenia uzdrowień i twierdzenia o cudownych rzeczach mogą być publikowane bezpośrednio przez ich zespół, bez filtra prasy lub denominacji zielonoświątkowych. W ramach własnego czasopisma mogli stworzyć własną narrację. Dokładnie to zrobili.

Pierwsza edycja *Głos Uzdrawienia* ukazała się w kwietniu 1948 roku. Wydanie inauguracyjne zapoczątkowało trzyczęściową serię, której autorem był F. F. Bosworth zatytułowany "Dlaczego nie wszyscy są uzdrowieni". Bosworth próbował wyjaśnić, dlaczego ludzie, którzy zostali uznani za uzdrowionych, byli odpowiedzialni za to, że sami nie zostali uzdrowieni. Bosworth Twierdził, że niepowodzenie w otrzymaniu uzdrowienia było spowodowane jedną z trzech możliwych przyczyn: "ignorancją", "niewiarą społeczności" i, co najgorsze, "zużytym stwierdzeniem, że wiek cudów minął".¹

Pierwsze wydania magazynu wymieniały Williama Branhama jako wydawcę i Gordona Lindsaya jako redaktor, wskazując, że Branham był główną osobą odpowiedzialną za czasopismo. Jeszcze w styczniu 1955 roku Braham był postrzegany przez opinię publiczną jako właściciel *Głos Uzdrawienia* Czasopismo to było postrzegane jako główny organ jego służby.²

Pierwsze wydanie magazynu zawierało również najwcześniejszą wersję historii życia Williama Branhama, jaką kiedykolwiek opublikowano. Ta wersja mocno współgrała z osobowością Branhama jako Mojżesza; Pierwsza edycja *Głos Uzdrawienia* została opublikowana na rok przed wizytą Branhama w Syjonie gdzie po raz pierwszy ujawnił swoją osobowość Eliasza w 1949 roku. We wcześniejszych wersjach historii jego życia nie było żadnych odniesień do Eliasza.

Przed rozpoczęciem współpracy z Lindsay, Branham publikował raporty o przebudzeniu w regularnej rubryce w Kidson's *Apostolski Zwiastun Prawdy* czasopismo w rubryce "Głos Uzdrawienia". Dzieciaki Branham używał tytułu kolumny "Głos uzdrawienia" w latach 1946 i 1947. Branham był wymieniony jako redaktor w

¹ Bosworth, F. F. (kwiecień 1948) *Dlaczego nie wszyscy są uzdrowieni*. *Głos Uzdrawienia*. str. 3-6

² Mattson-BozeJoseph (styczeń 1954) List otwarty do Głosu Uzdrawienia. *Zwiastun wiary*. s.5 "Do niedawna byliśmy zdania, że wielbny William Branham jest jednym z właścicieli *Głos Uzdrawienia* i ma silny głos w swojej polityce, ponieważ gazeta najwyraźniej została stworzona przez jego ministerstwo. Myślę, że wiele osób jest tego samego zdania. Byłoby dobrze, gdyby i to zostało wyjaśnione ogółowi społeczeństwa".

dwuwierszowej kolumnie.¹ Branham ponownie użył nazwy kolumny w swojej nowej publikacji z Lindsay, chociaż wymyślił nową fikcyjną historię, w której wymyślił nazwę "Głos Uzdrawienia".²

Ten *Głos Uzdrawienia* okazał się natychmiastowym sukcesem. Lindsay zgłosił 28 000 subskrybentów w pierwszym roku.³ Nakład wzrósł do 40 000 w 1949 roku, 75 000 w 1950 roku, 95 000 w 1951 roku i 115 000 w 1952 roku.⁴ Rok 1952 był prawdopodobnie rokiem szczytowym. Był to ostatni rok, w którym dzielono się numerami nakładu. Po uwzględnieniu inflacji same roczne przychody z subskrypcji przekroczyłyby 1,5 miliona dolarów rocznie w szczytowym momencie odrodzenia. Magazyn był lukratywnym narzędziem do zbierania funduszy. Za pośrednictwem czasopisma zbierano datki i sprzedawano wysyłkowo pamiątki po odrodzeniu; Abonenci byli nawet zachęceni do pamiętania o *Głos Uzdrawienia* w planowaniu majątku i rozważenia pozostawienia darowizny w ramach testamentu. Nie wiadomo, jakie dochody zostały wygenerowane dzięki *Głos Uzdrawienia*, ale z pewnością byłoby to więcej niż dziesięć milionów dolarów, skorygowane o inflację.

Narodziny Głosu Uzdrawienia Towarzystwo (1948)

William Branham zmagał się z nawracającymi napadami psychicznymi chorował przez większość swojego życia. Wydarzenia z początku 1948 r. wywołały zapaść. Branham twierdził, że od najmłodszych lat miał nawrót choroby co siedem lat swojego życia.⁵

¹ Uwaga autora: Możliwe, że "Głos Uzdrawienia" był używany przed 1946 rokiem, jednak jest to najwcześniejszy egzemplarz, dla którego znalazłem egzemplarze czasopisma Kidsona. Uważam, że jest prawie pewne, że Branham został opublikowany w czasopiśmie również w drugiej połowie 1945 roku. Jeśli uzyskamy dostęp do czasopism z 1945 roku i wcześniejszych, może to przynieść inne ciekawe znaleziska.

² Branham, William (marzec 1950) Jak głos uzdrawienia otrzymał swoją nazwę. *Głos Uzdrawienia*. s.7 "Pamiętam, jak brat Lindsay poprosił mnie, żebym sprawdził, czy mógłbym wymyślić odpowiednie imię". ... "Wtedy, gdy tak myślałem, wydawało mi się, że po obecnym poruszeniu darów Bożych, aby przygotować kościół na przyjście Pana, Chrystus przyjdzie ponownie. Wtedy pomyślałam o tym, jak Bóg przemówił do mnie głosem mówiącym: "Przyjmij dar uzdrawiania ludzi na świecie". Pomyślałam, że jeśli mój głos został użyty przez Boga do niesienia tego daru, to czasopismo, w którym głoszę mam, musi nazywać się Głos Uzdrawienia".

³ Lindsay, Gordon (grudzień 1948) Wkładka do formularza subskrypcji. *Głos Uzdrawienia*. "W ciągu siedmiu miesięcy magazyn osiągnął nakład 28 000 egzemplarzy..."

⁴ Numery nakładów są podane na niektórych okładkach magazynów.

⁵ Branham, William (1965-11-28) *Na skrzydłach śnieżnobiałego gołębia*. "Przez całe życie byłem neurotykiem. Kiedy byłem małym chłopcem, uderzyło mnie coś, co mnie przerażało, mniej więcej co siedem lat mi się to zdarzało. — A ty nie wiesz, co wycierpiałem. tylko mentalny ucisk. Przychodzi co siedem lat, przez całe moje życie".

Po raz pierwszy Branham zgłosił, że został oskarżony o zaburzenia psychiczne. Choroba nastąpiła w wieku około siedmiu lat przez jego własną matkę. Branham opowiedział matce o wizji, którą miał. W wizji zobaczył most wynurzający się z rzeki, a szesnastu mężczyzn spadło z mostu i utonęło w rzece poniżej. Nad mostem zobaczył tabliczkę z liczbą dwadzieścia dwa, co zinterpretował w ten sposób, że wydarzenie to miało miejsce dwadzieścia dwa lata po wizji. Po tym, jak opowiedziała matce o wizji, posłała po lekarza, aby zbadał go pod kątem możliwego "skurczu nerwowego", co jest powszechnym określeniem na chorobę psychiczną. choroby w tym czasie.¹ Wizja Branhama była rzeczywiście fałszywa; Nie było żadnego incydentu, w którym 16 mężczyzn spadło z Jeffersonville most i utonąć za życia Williama Branhama.² Naukowcy skrupulatnie zbadali i dowiedli, że zdarzenie nigdy nie miało miejsca.³ Możemy śmiało wywnioskować, że wizja Branhama, jeśli rzeczywiście ją miał, była naprawdę pewnego rodzaju mentalnym złudzeniem.⁴

Branham poinformował również, że został oskarżony o cierpienie psychiczne urojenia w 1933 r. przez uczestników jego słynnego nabożeństwa chrzcielnego. Po

¹ Branham, William (1960-12-18) *Niepewny dźwięk*. "Nawet jeśli weźmiemy ten wielki most tutaj, kiedy widziałem, jak powstawał, dwadzieścia dwa lata przed tym, jak go tam postawiono, widziałem, jak ludzie tracili na nim życie, kiedy kładli most w poprzek i mówili o nim. Moja mama chciała mnie zabrać do lekarza, myślała, że mam skurcze nerwowe".

² Uwaga autora: Podczas budowy mostu Wielkiej Czwórki w 1888 roku miał miejsce wypadek, w którym 37 mężczyzn spadło z mostu i utonęło. Wydarzenie to miało miejsce przed narodzinami Branhama.

³ Uwaga autora: O tej wizji mostu można by napisać cały rozdział. Liderzy Messenger utrzymują, że zdarzenie miało miejsce, ale wszystkie dowody historyczne zostały zniszczone podczas powodzi w 1937 roku. Zespoły badaczy przeprowadziły wyczerpujące poszukiwania, aby przejrzeć wszystkie zapisy dotyczące budowy mostu, zapisy straży przybrzeżnej dotyczące stacji przylegającej do mostu, wszystkie regionalne gazety i oficjalne raporty rządowe na temat mostu – z których wszystkie są w pełni zachowane i dostępne dla opinii publicznej. Akta nie zostały zniszczone podczas potopu. Dwóch robotników zmarło w wyniku obrażeń odniesionych narzędziem podczas budowy mostu. Nie było żadnych osób, które spadły z mostu do rzeki i zero utonęło.

⁴ Uwaga autora: Wzrok Branhama miał wiele problemów, poza tym, że 16 mężczyzn nie utonęło. Relacjonował, że był na podwórku przed domem Otto Wathena, kiedy zobaczył most wznoszący się nad rzeką; ale most jest oddalony o wiele mil od domu Wathena. Nie ma mostu tam, gdzie Branham twierdził, że miał być zbudowany. Most, o którym twierdził, że wypełnił przepowiednię – Clark Memorial Bridge – w rzeczywistości nie pasuje do jego przepowiedni na "22" lata. Most został w pełni zbudowany w 1929 roku, zaledwie 13 lat po jego wizji. Przeprowadzono również dodatkowe poszukiwania wszystkich zapisów pod kątem 22 lat – czyli roku powodzi z 1937 roku. Nie ma też doniesień o ludziach spadających i toniętych z mostu. Cała papierowa ścieżka zapisów została zdigitalizowana przez badaczy i jest dostępna online na searchingforvindication.com i william-branham.org.

wysłuchaniu twierdzenia Branhama, że światło zstąpiło z nieba, uczestnicy chrztu powiedzieli mu, że to on wymyślił całe to wydarzenie. Powiedzieli mu, że jego historia chrztu była "mentalna" złudzenie".¹

W 1937 roku Branham miał kolejny poważny atak choroby psychicznej problemy zdrowotne po śmierci żony i córki. Liczni naoczni świadkowie potwierdzili jego ciężki stan. Branham relacjonował w swoich kazaniach, że w latach 1937 i 1938 wielokrotnie próbował popełnić samobójstwo.²

Już przed 1948 rokiem Branham wykazywał wiele objawów psychicznych Choroby. Jak sam przyznał, ludzie z jego społeczności otwarcie mówili, że cierpi na zaburzenia psychiczne. Urojenia. Być może śledztwo w sprawie serii nieudanych uzdrowień w 1947 roku wywołało presję, która spowodowała tymczasowe rozbitcie świata fantazji, w którym żył, a może był to po prostu horror ujawnienia jego oszustwa. Jakkolwiek by nie było, Branham cierpiał na wyniszczającą psychikę załamanie w 1948 roku.

Sytuacja w 1948 roku była tak poważna, że Branham musiał szukać pomocy medycznej. Gordona Lindsaya próbował ukryć Branhama, wyjaśniając opinii publicznej, że "od czerwca do następnego roku brat Branham przeszedł przez Getsemane, którego doświadczyło niewielu kaznodziejów". Lindsay wyjaśniła, że Branham "sięgnął do sfer duchowych, które głęboko zaniepokoiły królestwo piekła. Walka z wrogiem, w połączeniu z wielkimi wysiłkami, które przekraczały jego siły fizyczne, spowodowały załamanie nerwowe. Lekarze poinformowali go, że będzie musiał opuścić pole bitwy na czas nieokreślony".³

Umysł Branhama awaria opuścił Gordona Lindsaya sprawuje wyłączną kontrolę nad *Głos Uzdrawienia* Branham został usunięty z listy wydawców. Pod nieobecność Branhama, Lindsay został z ogromnym problemem; Przebudzenia Branhama były jedynym tematem tego czasopisma. Jak mogłoby to trwać bez nowych przebudzeń, które można by nagłośnić? Lindsay sprzedawała całoroczną prenumeratę czasopisma, więc zamknięcie czasopisma wymagałoby zwrotu kosztów prenumeraty. Na domiar

¹ Branham, William (1964-4-5) Proces. "Powiedziałem: "Stały tam setki ludzi, którzy byli tego świadkami". A oni schodzili na dół i mówili: "Och, to jest mentalne złudzenie".

² Branham, William (1950-2) *Here We Have No Continuing City* "Bardzo się zdenerwowałem. Miałem na sobie gumowe rękawiczki. Wielu z Was, dróżników, wie... Dwadzieścia trzysta [woltów]. Biegnie tuż obok mnie w prawyborach. Pomyślałam: "Spójrz tutaj. Mogę położyć rękę na tym podstawowym. Za minutę będę z Sharon. Szarpnąłem rękawiczkę. Powiedziałem: "Boże, postradałem zmysły czy coś takiego". Powiedziałam: "Sharry, kochanie, nie mogę tego dłużej znieść. Tatuś przyjeżdża z tobą do domu.

³ LindsayGordon. Boży Barnaba XX wieku (Uwaga: porównanie LindsayOświadczenie jego żony z relacją o tym wydarzeniu ujawnia Lindsay być doskonałym artystą spinowym.)

złego Lindsay oraz Ern Baxter Obaj zrezygnowali ze swoich poprzednich stanowisk zaledwie kilka miesięcy wcześniej, aby umożliwić im pracę na pełny etat w zespole Branhama. Jego odejście postawiło ich w niepewnej sytuacji. Zachowanie Branhama w tej sytuacji pokazuje jego zdolność do wykorzystywania i odrzucania innych, nie zastanawiając się, jak jego działania poważnie wpłynęły na ich życie.

Lindsay zaradził temu problemowi, tworząc Głos Uzdrawiania Towarzystwo. Lindsay zaczęli rekrutować ewangelistów, oferując czasopismo i jego dużą i ugruntowaną bazę prenumeratorów jako narzędzie do nagłaśniania ich służby. W ten sposób Lindsay



WILLIAMA BRANHAMA I ORALA ROBERTSA

Magazyn i przebudzenie działały dzięki nowym talentom. Jego pierwszym celem był Oral Roberts i Williama Freemana. Roberts był w tym czasie stosunkowo mało znanym ewangelistą z Oklahomy. Roberts spotkał się z Branhamem w 1947 roku, gdzie, według Branhama i Roberta Roberts zapytał Branhama, jak może mieć taką służbę jak Branham. Branham zgodził się i podzielił się z Robertsem sekretami swojego sukcesu i pobłogosławił go w modlitwie. Roberts Wkrótce potem zaczął organizować własne przebudzenia i, podobnie jak Branham, rozwinął "znak w swojej ręce" i donosił o wielu uzdrowieniach.¹ Roberts i inni ewangelicy pomagali zapętniać strony *Głos Uzdrawienia* podczas sześciomiesięcznej choroby Branhama i Lindsay pomagał organizować dla nich wycieczki, tak jak to robił dla Branhama.

Legenda wiadomości farby Gordon Lindsay jako złoczyńca, który doprowadził do załamania nerwowego Branhama i twierdzi, że Lindsay przejął kontrolę nad przebudzeniami od Branhama.² Podstawą tych legend są historie, które Branham rzekomo opowiadał swojemu najbliższemu kręgowi.³ Legenda mówi nam również, że

¹ Branham, William (1952-7-13) *Wczesne doświadczenia duchowe* "Kocham brata Roberta. Zanim w ogóle zaczął swoje usługi uzdrawiania, siedział w pierwszym rzędzie, w ten sposób, wracał za podium i rozmawiał ze mną o uzdrawianiu, kiedy widział, jak to się robi".

² Allen, James (1997-10-19) *Abyście głosili Słowo, część 4* "Lindsey nie była zadowolona z tego, że jest jego menedżerem. Chce mieć wszystko pod kontrolą. W 1948 roku brat Branham przeżył załamanie nerwowe, ponieważ był zbyt mocno naciskany".

³ Allen, James (2005-1-27) "Pamiętam, że na początku lat 60-tych, kiedy po raz pierwszy wszedłem w to,

Branham był bardzo niezadowolony z takiego obrotu spraw. Spodziewał się Gordona Lindsaya odłożyć sprawy na bok i pójść za Jego przykładem; Branham był zdenerwowany, gdy okazało się, że został "zastąpiony". Legenda Message mówi dalej, że Branham i Lindsay pokłócili się w tej sprawie, a Branham zamierzał porzucić Lindsay i kontynuować przebudzenie bez niego.¹ W późniejszych latach Branham twierdził, że jego anioł powiedział mu, że jego wielkim błędem było wyjaśnianie innym duchownym – jak Oral Roberts – jak działały jego "dary", bo to pozwalało im kopiować jego występy.²

Broniąc swoich decyzji, Lindsay twierdził, że Branham zostawił go z torbą bez żadnych wskazówek, że zamierza wrócić, gdy ich drogi się rozstaną w 1948 roku.³ Nie mając pracy, a prenumeraty zostały już sprzedane, twierdził, że jest zmuszony żyć bez Branhama. Jakkolwiek by nie było, Branham wznowił współpracę z Lindsay pod koniec 1949 r., choć w znacznie mniejszym stopniu niż w latach 1947 i 1948; Do tego samego poziomu współpracy powróciły dopiero w 1950 roku.

Branham relacjonował, że jego stan nerwowy spowodował u niego poważny rozstrój żołądka, który utrudniał mu jedzenie. W swoim własnym wyjaśnieniu Branham na temat swojej choroby, zgłosił wizytę w Klinice Mayo na leczenie.⁴

Branham mówił i powiedział... {...} "Pamiętam te wypowiedzi na ten temat i tak dalej. Nie chodziło o to, że się z nim rozstali, ale on [William Branham] mniej więcej powiedział Gordonowi Lindseyowi, że już go nie potrzebuje, ponieważ próbował promować rzeczy, które nie były zgodne z jego przekonaniem. Ponieważ stara się prowadzić wielkie kampanie z miejsca na miejsce, nie dając temu człowiekowi odpoczynku i po prostu go popychając, ponieważ jako figurant i brat Branham nie zamierzał zgadzać się na takie rzeczy".

¹ Uwaga autora: Doug Weaver Wydaje się, że natknął się na tę samą legendę, gdy w 1987 roku napisał biografię Williama Branhama. Prześledzenie pochodzenia legend o Przekazie jest trudne, ale legenda ta została powtórzona przez większość postaci z wewnętrznego kręgu Branhama, co wydaje się wskazywać, że do swoich wniosków doprowadził ich sam Branham.

² Branham, William (1956-1-1) *Dlaczego ludzie są tak miotani w kółko?* "[Anioł rzekł]Uczyliłem cię widzącym przed ludem. Ale zawsze starałeś się to wyjaśnić. Nie powinniście byli tego robić. {...} Powiedziałem, że bardzo mi przykro".

³ Lindsay, Freda (1976) *Sekrety mojego pamiętnika*. s.122 "Po zakończeniu nabożeństwa Gordon i Branham spotkali się na długiej rozmowie. Gordon ostrzegł go, że przekracza swoje siły. Branham poinformował Gordona, że tej nocy opuszcza pole bitwy i "może już nigdy nie wrócić", ponieważ jest na skraju załamania. Kiedy Gordon zapytał go, co się stanie z *Głos Uzdrawienia* Branham odpowiedział: "To twoje dziecko. To był twój pomysł. Z ciężkim sercem Gordon i ja ruszyliśmy na południe w kierunku Ashland. Do tego czasu złożyliśmy już rezygnację na rzecz kościoła w Asland..."

⁴ Branham, William (1951-9-23) *Zasady boskiego uzdrawiania*. "Po tym, jak byłem tam pacjentem, a Klinika Mayo powiedziała mi, że jestem – bez nadziei na to, że kiedykolwiek wyzdrowieję..."

Powiedział swoim słuchaczom, że kiedy był w klinice Mayo, miał wizję wiewiórki.¹ Opisał wiewiórkę jako ciemny kolor i mający "czarne, paciorkowate oczy" z promieniującymi z nich "prądami". Na widok wiewiórki, otworzył usta w wykrzykniku, a wiewiórka wskoczył mu do gardła i zaczął go dręczyć.² Następnego dnia zgłosił, że lekarz w klinice zdiagnozował u niego nieuleczalną chorobę nerwową.³

Jakkolwiek by nie było, Branham nie był w stanie organizować przebudzeń przez sześć miesięcy. Hospitalizacja Branhama w 1948 roku nie była jego ostatnią chorobą psychiczną przerwa, ale jest to jeden z jego najlepiej udokumentowanych przypadków. Lindsay nazwał to "załamaniem nerwowym", Branham poinformował, że jego lekarz nazwał to "czymś w duszy, czego człowiek nie może kontrolować", a Branham najczęściej opisywał to jako "stan nerwowy". Trzeba się zastanowić: czy William Branham był niezrównoważony psychicznie? Czy to może wyjaśnić niektóre z jego zachowań i wizji? Muszę stwierdzić, że wszystkie dostępne nam dowody wskazują na to, że William Branham doświadczył co najmniej napadów ciężkiego stanu psychicznego choroba, która pogarszała się z czasem.

Jakkolwiek by nie było, sześciomiesięczna nieobecność Branhama w obwodzie przebudzeń okazała się wydarzeniem krytycznym dla rozwoju przebudzeń uzdrawiających, ponieważ pozwoliła Lindsay aby stworzyć Głos Uzdrawienia Towarzystwo które stały się ramą organizacyjną całego ruchu wczesnego wyzwolenia. Głos Uzdrawiania Fellowship przedstawiał wszystkich swoich ewangelistów jako zjednoczony front, dawał im rozgłos, koordynował ich harmonogramy przebudzeń, przekazywał wsparcie finansowe z denominacji zielonoświątkowych na przebudzenia

¹ Branham, William (1965-11-28) *Na skrzydłach śnieżnobiałego gołębia* Patrzyłem tutaj i zobaczyłem tę wiewiórkę znowu, kochanie. "Co za wiewiórka?" Powiedziałem: "Ten, którego widziałem tam na górze u Mayosa".

² Branham, William (1965-11-28) *Na skrzydłach śnieżnobiałego gołębia* "Widziałem tam, gdzie ta wiewiórka Pomyślałem sobie: "Co to za wiewiórka? czy to?" i potarłem go. A kiedy to zrobiłem, spojrzałem i to byłem ja, wtedy około trzydziestu ośmiu lat, mały chłopiec zniknął. Potarłem więc tę kończynę i z wydrążonej kłody, tyczki, wyszła mała wiewiórka O tym długim, ciemnym, prawie czarnym i wyglądającym jak małe prądy lecące od niego; małe, paciorkowate oczy, najpodlejsza rzecz, jaką kiedykolwiek widziałem, wyglądały bardziej jak łuska niż wiewiórka. I spojrzał prosto na mnie. Otworzyłem usta, by powiedzieć: "Cóż..." A kiedy to zrobiłem, on... Zanim zdążyłeś mrugnąć okiem, wleciał prosto do moich ust, zszedł do mojego żołądka i po prostu rozerwał mnie na kawałki.

³ Branham, William (1965-11-28) *Na skrzydłach śnieżnobiałego gołębia*. "Następnego dnia bracia Mayo zbadali mnie. Powiedział: "Twój ojciec był Irlandczykiem, pił. Twoja matka jest pół-Indianką, co czyni cię prawie mieszkańcem. Więc będziesz... Jesteś – jesteś – jesteś takim nerwowym wrakiem, aż nigdy się z niego nie wydostaniesz. Powiedział: "W przeciwnym razie jesteś zdrowy. Ale to jest coś w duszy, czego człowiek nie może kontrolować".

i dostarczał pewnych wskazówek, które regulowały postępowanie i doktrynę dla przebudzeniowców. Branham był zawsze najstarszym kaznodzieją we wspólnotie i nadawał ton grupie i wszystkiemu, co miało nastąpić.

Drugi znak Branhama (1949)

Od pierwszych dni przebudzenia Branham mówił swoim słuchaczom, że ma w rękę "dar" lub "znak". Opisał ten znak jako wibracje, które odczuwał i plamy, które pojawiały się na jego dłoni, gdy dotykał chorej osoby. Wibracje i plamy komunikowały mu naturę choroby, ale nie gwarantowały uzdrowienia. Porównał to do Mojżesza, którego ręka mogła stać się trędowata. Po raz pierwszy Branham wyjaśnił, w jaki sposób otrzymał ten "znak", w artykule Komisji Anielskiej, opublikowanym w kwietniowym wydaniu z 1948 roku *Głos Uzdrowienia*. Był to jedyny "znak" dany mu przez anioła w oryginalnej wersji historii.

Orala Robertsa i inni przebudzeniowcy, którzy spotkali Williama Branhama w 1946 i 1947 roku, zaczęli wykonywać ten sam "znak" po spotkaniach z Branhamem. "Dar" dłoni Branhama w dużej mierze zatął się w pamięci, ale we wczesnych dniach przebudzenia był używany przez wszystkich uzdrawiających przebudzeniowców, aby zadziwić swoich słuchaczy.

Wielu ludzi pracujących z Williamem Branhamem było świadkami, jak Branham trzymał ten "znak" w rękę i twierdziło, że widzieli pojawienie się plam.¹ Inni twierdzą,

¹ Jackson, Raymond (2004-6-27) "Bran Branham po prostu zaczął swobodnie rozmawiać z moją żoną. I natychmiast zatrzymał się i powiedział: "Cóż, chyba rozumiesz". Powodem, dla którego mówię do was w ten sposób, jest to, że po prostu czekam na Pana. Ale on mówi: Pan jest teraz tutaj. {...} Zdjął zegarek, podszedł i położył go na stojaku. I zaczął rozmawiać z moją żoną o tej sytuacji. Wyjaśniła mu, jak się czuje. Potem wstaje z ławki, wychodzi na środek podłogi i mówi: Siostrzo Jackson, wstań. Wstał. On mówi: "Podaj mi rękę". Ujął jej lewą rękę i spojrzał na nią. I to są słowa, które wypowiedział. Bardzo się martwisz, prawda? Ona mówi, że tak. Ten stan stał się bardzo chroniczny. I zaczął ilustrować, kiedy zmartwienie pojawia się w twoim umyśle, powoduje, że twój układ trawienny staje się nadwyrężony. Jeśli martwisz się w nadmiarze, po pewnym czasie powoduje, że organizm zaczyna wydzielać kwasy. Co przeciąża drogi moczowe. Ponieważ powoduje to przeciążenie dróg moczowych. Ten nadmiar kwasu zaczyna podrażniać przewody pęcherza. A ponieważ to się powtarza, choroba i stan tylko pogarszają nieszczęście. Trzyma ją za rękę, mówi powoli, opisując wszystkie działania związane z tym, co się dzieje. Kiedy jej to wszystko wyjaśnił, powiedział: "Teraz, Siostrzo Jackson, módlmy się. I zagrał bardzo prostą modlitwę. Kiedy skończył się modlić, powiedział, teraz usiądź z powrotem. {...} Powiedział najpierw, dlaczego zdjął zegarek. Bo kiedy chwyciłem cię za nadgarstek, w jego nadgarstku, powiedział, uniosły się wielkie, fioletowe plamy. I słyszałem, jak ten duch spotyka się z tym darem. A on powiedział: "Słyszę tego ducha". Kiedy to wyjaśnił, zanim ponownie wzięła ją za rękę, powiedział: "Pozwól mi wziąć twoją rękę, siostrzo". Wzięła ją za rękę i spojrzał na jej uśmiech.

że nie byli w stanie dostrzec niczego, co działo się z jego ręką, pomimo nalegań Branhama.¹ Branham twierdził swoim słuchaczom, że gdyby nosił zegarek na rękę, prezent w jego rękę trwale zniszczyłby jego zegarek.² Branham wyjaśnił, że anioł dał mu również trzy tajemne "wzniosłe słowa" do wypowiedzenia, które miały wypędzić złe duchy.³ Wyjaśnił, że "wzniosłe słowa" są tajemnicą, której nikt poza nim nie zna. Naocznymi świadkami, którzy obserwowali, jak używał "wzniosłych słów", oskarżali go o okultyzm.⁴

Masz więcej wiary, niż myślałem, że masz. A ja tam wtedy stałem. On mówi: "Widzisz, wszystko jest jasne".

¹ Wywiad z Alfredem Pohlem. *O Tymoteuszu* 21 lutego 1990 r. str. 9–11. "Stałem tuż obok niego. Dotykałem go, ramię przy ramieniu. Spojrzałem i za nic w świecie nie widziałem żadnych plam. Nie było żadnych plam". Moderator, który stał tamtej nocy po drugiej stronie Branhama, powiedział: "Bracie Pohl, chcę cię o coś zapytać." Powiedział: "Powiedz mi, czy widziałeś jakieś plamy na grzbiecie jego dłoni?" Odpowiedziałem: "Nie, nie widziałem żadnych plam". Odpowiedział: "Ja też nie. Ja też nie. I byliśmy na miejscu.

² Branham, William (1960-7-20) *To ja*. — Nie mogę ci powiedzieć. Nie wiem. Ale nie możesz tego pilnować.

³ Branham, William (1948-3-2) *Doświadczenia*. "Czy zauważyłeś, że zawsze, gdy pytam lub strofuję ducha, zawsze przez kilka chwil milczę? Kto to zauważył na spotkaniach, zobaczmy twoje ręce. Zauważyliście to? Oto, co to jest. Są trzy słowa, które muszę wtedy powtórzyć. Widzieć? I to są trzy wzniosłe słowa Biblii. Żaden śmiertelnik na ziemi o tym nie wie. Widzisz?"

⁴ Wywiad z Alfredem Pohlem. *O Tymoteuszu* 21 lutego 1990 r. str. 9–11. "Powiedział: "Chcę, żeby wszystkie oczy były zamknięte". Myślałam, że powodem była cześć dla Boga, szacunek dla Boga, pragnienie wysłuchania modlitwy i tak dalej; Ale tutaj wyszedł z czymś jeszcze. "Powodem, dla którego chcę, aby wszystkie oczy były zamknięte, jest to, że anioł, który dał mi ten dar, dał mi kilka słów, które muszę wypowiedzieć, aby odrzucić tego głuchego i niemego ducha; i nie powinienem wyjawiać tych słów żadnemu człowiekowi". Powiedział: "Powodem, dla którego proszę cię, abyś zamknął oczy, jest to, że nie będziesz czytał z moich ust, kiedy wypowiem te słowa". Cóż, wiesz, kiedy to powiedział - a ja jestem tuż przed nim, bez pomyłki, słyszałem to; Byłem tak blisko niego.; Nie byłem daleko z tyłu na widowni, ani nic takiego; Powiedziałem sobie: "Chwileczkę. Co to jest?" Publicznie powiedział: "W imię Jezusa Chrystusa rozkazuję ci, duchu plugawy, głuchy i niemy, wyjdź z tej niewiasty". Wiecie, powiedział to naprawdę głośno i z autorytetem, ale w imię Jezusa Chrystusa. Ale to nie pomogło. Oczywiście potrzebne było coś jeszcze. I powiedział pod nosem – cóż, nazwij to, cokolwiek to było, coś w rodzaju "hokus, pokus", coś, co zostało mu dane, a co było wyższe od imienia Jezusa Chrystusa, w jego toku myślenia. Oto, co powiedział mu anioł. I to jest jedyna rzecz, która spełni swoje zadanie. Cóż, kiedy to powiedział, uderzyło mnie to tak mocno. Powiedziałem sobie: "Coś tu jest nie tak. Czy jest coś większego od imienia Jezusa Chrystusa?" Cóż może być lepszego? Dla mnie imię Jezusa Chrystusa jest wszechmocne; Jest autorytetem, ostatecznym autorytetem. Nie ma nic wspanialszego. A tutaj miał coś jeszcze, co było większe. Nie uczyniło tego imię Jezusa Chrystusa; Musiał uciec się do jakichś innych stwierdzeń, do jakichś "hokus pokus", które zrobiły robotę. Cóż, od razu powiedziałem sobie, że to jest okultyzm, to jest spirytyzm, to jest czary, to nie jest chrześcijańskie".

Zwolennicy orędzia są na ogół świadomi, że Branham został oskarżony o okultyzm lub bycie spirytystą, ale niewielu rozumie, co zrobił Branham, co doprowadziło do tych zarzutów. To nie fakt, że dokonywał cudów, doprowadził do oskarżeń o okultyzm, ale sposób, w jaki dokonywał cudów, doprowadził do zarzutów. Używanie "wzniosłych słów" oraz plam i wibracji w dłoni nie jest częścią chrześcijaństwa Nowego Testamentu.

Tylko dwanaście nagrań nabożeństw Branhama w latach czterdziestych zostało udostępnionych opinii publicznej przez instytucje The Message. Jednym z powodów, dla których nagrania mogły zostać utajnione, jest ukrycie wcześniejszych wątpliwych praktyk Branhama. Dowody tych niezwykłych praktyk są obecne w nielicznych dostępnych nagraniach z lat czterdziestych XX wieku.¹ Wydaje się, że Branham porzucił niektóre z najbardziej wątpliwych praktyk przed 1950 rokiem. Było to prawdopodobnie spowodowane Gordonem Lindsayemwpływu. Lindsay uważała, że wczesne praktyki Branhama miały pozór okultyzmu i utrudniały jego apel do ich docelowych odbiorców.² Lindsay twierdziła, że odwiodła Branhama od tych praktyk po tym, jak zaczęli razem pracować.

Rok 1949 był dla Williama Branhama rokiem powrotu do zdrowia. Wznowił organizowanie przebudzeń w styczniu, ale rozłam z Gordonem Lindsayem goił się powoli. Po powrocie Branham zaczął opowiadać słuchaczom o drugim "znaku", który został mu dany przez anioła. Pojawienie się drugiego znaku zbiegło się w czasie z zaprzestaniem używania przez niego "wzniosłych słów" i zmniejszeniem nacisku na dar w rękę. Ten nowy "znak" był zdolnością do "wyjawiania tajemnic serca".³ Znak ten

¹ Branham, William (1947-4-12) *Wiara jest substancją* "Powiedziałem: "Teraz, jeśli wiara wielkości ziarnka gorczycy przesunie tę górę, o ileż mniejszą wiarę musiałbyś mieć, aby poruszyć tę bransoletę? {...}" "Ależ," powiedziała, "Słuchaj, chcę cię o coś zapytać". Powiedziała: "Czy Bóg to poruszył, czy diabeł to poruszył?" Powiedziałem: "Żaden z nich tego nie poruszył". Powiedziała: "To jak, u licha, to się poruszyło?" Powiedziałem: "Przeniosłem to". Powiedziała: "Cóż, jesteś piętnaście stóp lub więcej od niego". Odpowiedziałem: "Nie, to moja wiara go poruszyła". Widzieć? Jeśli o coś zapytasz i nie wątpisz... Rozumiesz, co mam na myśli?"

² Lindsay, Freda (1976) *Sekrety mojego pamiętnika*. s.120 "Branham nie był łatwym człowiekiem do pracy. Na samym początku Gordon musiał działać jako łącznik między sponsorującymi go pastorami, ponieważ wyglądało na to, że Branham miał jakieś niekonsekwentne pomysły. W rzeczywistości, na początku, niektóre z jego opinii {...} graniczyły z okultyzmem."

³ Branham, William (1950-3) *Dary i powołania są bez pokuty* "Powiedział: "Otrzymacie dwa znaki, tak jak prorok Mojżesz otrzymał dwa znaki, aby ludzie uwierzyli, że to jest naprawdę problem". Powiedział: "Jednym z nich było wykrywanie chorób po prostu trzymając prawą rękę osoby w lewej". Powiedział: "A jeśli będziesz szczerzy, stanie się, że wyjawisz im tajemnice ich serc i rzeczy, które czynią źle, aby zbudować wiarę w ludziach, aby byli w wierze i aby potwierdzić ci, że Ja – Bóg ci to pošlę".

zazwyczaj manifestował się jako Branham mówiący ludziom ich imię, adres, chorobę lub inne szczegóły z ich życia. Dla postronnego obserwatora wyglądało to tak, jakby Branham potrafił czytać w myślach i myślach ludzi, którzy uczestniczyli w jego przebudzeniach. Branham był pierwszym z przebudzeniowców, który zadebiutował tym nowym darem. W miarę postępu przebudzenia współcześni mu ludzie zaczęli naśladować tę praktykę, tak jak kopiowali jego wcześniejszy dar ręki. Częste użycie tego "znaku" lub "daru" pojawia się w nagraniach Branhama i jest to dobrze udokumentowane.

Ponieważ wydawało się, że może on zająrzeć do ludzkich serc, uczestnicy przebudzenia uzdrowienia postrzegali Branhama jako jasnovidza, podobnie jak prorocy Starego Testamentu. Branham zadziwiał nawet swoich kolegów ewangelistów swoimi wyczynami. Jego drugi "znak" wyniósł go do statusu legendy. Słuchacze Branhama byli często zdumieni wydarzeniami podczas jego spotkań. David Harrell wyjaśnił, że "świat neo-zielonoświątkowy wierzył, że Branham jest prorokiem dla ich pokolenia". Dla przeciętnego zielonoświątkowca oznaczało to nowotestamentowego proroka kalibru Agabusa czy Sylasa. Dla powoli wyłaniającej się wspólnoty Prześnania Branhama oznaczałoby to coś znacznie bardziej dramatycznego: był to znak proroka dni ostatecznych, który ogłosił powtórne przyjście Chrystusa. Przez pewien czas popularność Branhama pozwalała mu przekroczyć podziały, które zaczęły pojawiać się w ruchu na początku lat pięćdziesiątych i uniknąć reperkusji rosnącego zaniepokojenia denominacji zielonoświątkowych przebudzeniami.¹

Podczas gdy występy Branhama mogą wydawać się niesamowitym wyczynem na pierwszy rzut oka, fakt, że ludzie tacy jak Jim Jones są one również zdolne do tego samego, co wydaje się wskazywać, że niekoniecznie jest to boskie. Dla Branhama byłoby dość łatwo wykorzystać informatorów lub dane z kart modlitewnych do wytworzenia oszukańczego rozeznania. Nie ma jeszcze rozstrzygających dowodów na to, że tak było,

275 0817

BRANHAM CAMPAIGNS

NAME James Harrison Phillips

ADDRESS 16671 Ave 264 Wsalia

ARE YOU A CHRISTIAN? Yes

NUMBER A-79

NAME YOUR AFFLICTIONS [Signature]

**KARTA MODLITEWNA KAMPANII
BRANHAMA**

¹ Harrell, David (1978). Wszystko jest możliwe: uzdrowienie i przebudzenie charyzmatyczne we współczesnej Ameryce. Indiana University Press. ISBN 0525241361. str. 39

ale poszlak jest mnóstwo. Fakt, że jego brat Howard, a później jego syn Billy Paul, którzy byli odpowiedzialni za zarządzanie kartami modlitewnymi, wydaje się wskazywać, że Branham chciał zachować ten proces w rękach bliskich mu ludzi, którym mógł zaufać.

Branham pomylił się w rozeznaniu wiele razy, włączając w to nagranie. Te niepowodzenia zdają się wskazywać, że z jego drugim "znakiem" działo się coś mniej niż wiarygodnego.¹ Zdaje sobie sprawę z wielu osób w Jeffersonville Wspólnota orędownicy, która otrzymała rozeznanie od Branhama, w tym niektóre, które są nagrane, z pewnością są błędne. Dodatkowo, są momenty podczas nagrywania, kiedy Branham tylko udawał, że rozeznaje; Mamy niezbite dowody na to, że już wcześniej wiedział, z kim rozmawia i w jakim stanie się znajduje.² Jeden z takich przykładów znajdziesz w rozdziale 10, dotyczącym Josepha Colemana. Dar Branhama był daleki od doskonałości dokładnej, wbrew temu, co twierdził.

Branham zorganizował swoje kolejki modlitewne według numerów kart modlitewnych, co umożliwiłoby oszukańczą procedurę.³ Modlił się tylko za pięć do dziesięciu osób na jedno nabożeństwo, co sprawiało, że liczba ta była na tyle mała, że mógł zapamiętać szczegóły. Na nagraniach wideo z jego liniami modlitewnymi, można zobaczyć, jak asystenci Branhama podchodzą do niego, podają mu papiery i szepczą do niego tuż przed rozpoczęciem linii modlitewnych. Czy przekazywali mu informacje z karty modlitewnej? Naoczni świadkowie donosili również o rzeczach, które uważali za oczywiste oznaki, że rozeznanie było oszukańcze.⁴

¹ Branham, William (1957-6-13) *Spragnieni życia*. — A teraz, tylko z pochylonymi głowami na chwilę. Od jak dawna tak jest? Słyszysz mnie teraz? Czy możesz... Amen. Dwa lata...? ... Słyszysz? Tak. Amen. Teraz słyszy. Powiedzmy: "Chwała Panu". Niech cię Bóg błogosławi teraz. Idźcie w drogę, radując się i bądźcie szczęśliwi. Amen. [Pani mówi: "Bracie Branham, bracie Branhamie"] Tak? ["Nie jest głuchy, ma stwardnienie tętnic; Nie może mówić. --red.]"

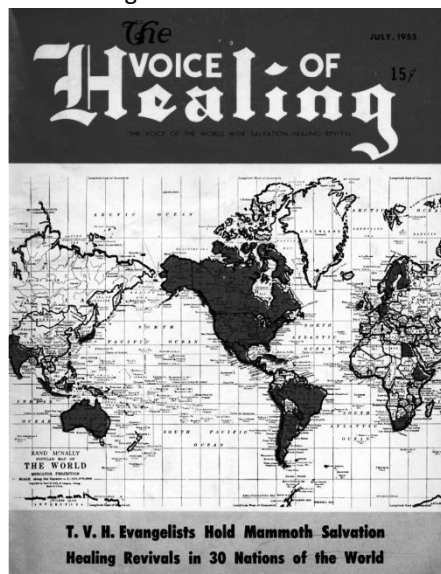
² Branham, William (1965-2-21) *Kim jest ten Melchizedek?* "Za moimi plecami siedzi za mną mężczyzna. Kontaktuje się z Bogiem. A czego chce, ma dziecko, które ma problemy z sercem. A to dziecko ma szmer w sercu, tak powiedział lekarz. (Uwaga: Jest to jeden z wielu przykładów błędnego rozeznania. Znam tego pana Coxa przez całe życie. Nie miał syna z tą chorobą. Miał jednak córkę z tą chorobą, o czym Branham wiedział już wcześniej, zanim zawałił to fałszywe rozeznanie).

³ Branham, William (1951-5-5) *Moja prowizja*. "Teraz, 53? 54? 55? 56, 57, 58, 59, 60? Ustawiacie się dokładnie tutaj, dokładnie w środku – w porządku numerycznym, dokładnie takim, jakim jesteście. W porządku..."

⁴ Perkins, Sylvia (2017) Wywiad z Believe the Sign. "Gdyby większość ludzi dzisiaj w "Przesłaniu" mogła zobaczyć i uczestniczyć w tych spotkaniach, prawdopodobnie by odeszli. Ponieważ było dla mnie oczywiste, że dzieje się tam coś, co nie jest w porządku. Kiedy nadejdzie czas

Koordinacja Uzdrawienia (1949-1950)

W 1949 roku Głos Uzdrawienia Towarzystwo przekształciła się w ramy, dzięki którym Organizowano przebudzenia uzdrawiające, a różni ewangelicści koordynowali ze sobą działania w celu ustalenia zespołów i harmonogramów. Freda F. Boswortha, Tommy'ego L. Osborna, Kenetha Hagina, A. A. Allena, Oral Roberts, Jacka Coe, Raymond T. Richie, Velmer Garnder, Tommy Hicks, Ern Baxter, Sala Franklina, O. L. Jagers, Gayle Jackson, John Osteen, Paweł Kain, David du Plessis, a do wspólnoty dołączyło jeszcze więcej. Około stu różnych ewangelistów było częścią społeczności w latach pięćdziesiątych, w tym czy innym czasie. Postacie podróżowały wzdłuż i wszerz w kraju i za granicą, dzieląc się "ewangelią Bożego uzdrawienia". Do roku 1953 grupa była już na tyle duża i finansowa, że mogła



nabożeństw uzdrawienia, Billy Paul Byłbym tam na górze, rozdając, najlepiej jak mógłbym powiedzieć, dokumenty. Nie wiem, co mieli przy sobie, miałem pomysł, ale tak naprawdę nie wiem – do jego taty i dużo do niego szeptał za jego ręką, i to jakby z odległości kilku kroków, gdzie mikrofon nie chciał tego wychwycić. Wiedziałem więc, że dzieje się coś zabawnego. Modliłem się i modliłem: "O Boże, pozwól mi zobaczyć anioła, ponieważ czułem, że to w pewnym sensie potwierdzi, że wszystko jest w porządku z Przesłaniem, ponieważ on mówił o tym cały czas, mówił: czy nie widzisz tego światła i czy nie możesz zobaczyć anioła?" Nigdy tego nie widziałem. Z wiekiem wiedziałem, że jest to wielka ustawka, ponieważ większość ludzi, którzy zostali powołani w rozeznaniu, to byli ludzie, których on znał. Nawet jeśli powiedzieliby: "Nie znam cię". Wezwano moją matkę, a on oczywiście ją znał, a wcześniej dostała kartkę z modlitwą od Billy'ego Paula i napisał na nim, że jej problemem były kobiece kłopoty. A kiedy zaczął wołać, zobaczyłem Billy'ego Paula. Podeszedłem do niego na minutę przed tym, jak zaczął wołać, a moja mama była drugą, którą zawołał. Powiedział, że z Michigan i kobiece kłopoty, i to i tamto. Cóż, kontynuowała i chwaliła Pana za to, że została uzdrowiona, ale faktem jest, że żyłem z nią i wiem, że nigdy nie została uzdrowiona. I w końcu umarła z powodu kobiecych kłopotów. Zналиśmy też wielu innych ludzi, którzy zostali wezwani, ale nigdy nie wiedzieliśmy, że którykolwiek z nich został uzdrowiony. Nigdy nie widziałem, żeby ktokolwiek został uzdrowiony. Nigdy nie widziałem ani jednego cudu". (Sylwia Perkins i jej rodzina należeli do świty Branhama, która podróżowała z jego spotkaniami. Według jej szacunków, w latach 1961-1965 uczestniczyła w 75% nabożeństw Branhama).

jednocześnie organizować przebudzenia w trzydziestu różnych krajach we wszystkich częściach świata.

Jedno z godnych uwagi osiągnięć Głosu Uzdrawiania Towarzystwo było sformułowanie polityki doktrynalnej. Polityka ta sprowadzała się do wyznawania wiary, która ograniczała zakres tematów, na które przemawiali przebudzeniowcy. Polityka ta służyła skupieniu i wpływaniu na nauki uzdrawiających przebudzeniowców i przekonania, które szerzyli poprzez swoje przebudzenia. Polityka doktrynalna była pod silnym wpływem Branhama i tematów, które głosił w swoich własnych kampaniach. Cuda, dary znaków, walka duchowa i uzdrawianie wiarą znalazły się w centrum uwagi. We wczesnych latach przebudzeń uzdrowieniowych, Branham trzymał się polityki doktrynalnej wspólnoty. Branham utrzymywał swoje poglądy na temat Późnego Deszczu w tajemnicy aż do drugiego zerwania z Gordonem Lindsayem pod koniec 1953 roku.

Wielu ludzi ma tendencję do wyolbrzymiania lub zaniżania wpływu Williama Branhama na jego współczesnych rówieśników. Nieściste byłoby opisywanie Branhama czy Lindsay jako kierownicy przebudzenia, ale uczciwie byłoby opisać ich jako odgrywających kluczową rolę w koordynowaniu wysiłków wszystkich zaangażowanych stron. Jeszcze bardziej niż koordynator, Branham był uważany za pierwszego wśród równych sobie i wiodącą postać w Głosie Uzdrawiania Towarzystwo. Inni przebudzeniowcy wzięli swoją kolejkę od Branhama we wczesnych latach. Branham był uważany za kluczową postać, która zdefiniowała tempo i styl przebudzeń, i nadal jest uważany za takiego przez wiarygodnych historyków tego okresu. Ze względu na jego sukces, jego model był celowo naśladowany przez wszystkich jego kolegów ewangelistów. Nie wszyscy byli pod takim samym wpływem, ale nawet Oral Roberts, który był najbliższy Branhamowi, uhonorował Branhama specjalnym statusem.¹ U szczytu popularności wszystkie *Głos Uzdrawienia* Ewangelistów przyjęli Branhama i przechwalali się wszelkimi relacjami, jakie z nim mieli.

Chociaż niektórzy zdystansowali się od Branhama po jego śmierci, żaden z nich nigdy w pełni go nie potępił. Towarzyszący mu ewangelistów czerpali tak wiele ze swojego stylu i praktyk z wpływu Branhama, że nie mogli go potępić bez demaskowania siebie jako hipokrytów. Większość, która zdystansowała się w późniejszych latach, zrobiła to, mówiąc, że Branham rzucił się na głęboką wodę pod

¹ Harrell, David (1978). Wszystko jest możliwe: uzdrowienie i przebudzenie charyzmatyczne we współczesnej Ameryce. Indiana University Press. ISBN 0525241361. str. 36

koniec swojego życia. Ale jak już wykazaliśmy – Branham był oszustem, który od samego początku był zaangażowany w bardzo oszukańcze i wątpliwe praktyki.¹

Głos Uzdrawienia stworzył kurs szkoleniowy dla innych duchownych, który był w zasadzie miniaturowym seminarium. Reklamowano ją jako "Szkołę Szkoleniową Zgromadzenia Wyzwolenia". Miniaturowe seminarium podróżowało wraz z kampanią i oferowało kursy na marginesie głównych przystanków przebudzeniowych. Duchowni płacili czesne i otrzymywali podręczniki i materiały do tygodniowego kursu, jak zostać kaznodzieją wyzwolenia. Nauczycielami zajęć byli Branham, W. V. Grant, David Nunn i Gordon Lindsay.² Pozwoliło to ruchowi wyzwolenia wyszkolić i wyprodukować dużą sieć kaznodziejów i kaznodziejów na marginesie przebudzeń uzdrowieniowych.

Uczono ich pozytywnej spowiedzi i przekonania w stylu słowa wiary. Uzdrowiające przebudzenia ruchu wyzwolenia wpłynęły na całe pokolenie zielonoświątkowców i spopularyzowały pozytywne między innymi spowiedzi. Chociaż Zbory Boże i inne główne denominacje zielonoświątkowe formalnie odrzuciły pozytywną spowiedź,³ Ruch wyzwolenia pozwolił na rozpowszechnienie się nauk zielonoświątkowych w połowie wieku.

W szczytowych latach przebudzenia uzdrowieniowego, William Branham stał się najbardziej wpływowym kaznodzieją w świecie zielonoświątkowym, a wszyscy główni

THE DELIVERANCE CONVENTION WHICH WAS POSTPONED FROM JANUARY 1957
is now being held in Dallas from April 28 to May 12, 1957.

MINISTERS! LAYMEN! ATTEND THE DELIVERANCE CONVENTION TRAINING SCHOOL!
(A short term Bible course in the ministry of deliverance)
PLUS GREAT NIGHT SERVICES
With **WILLIAM BRANHAM**
and Evangelists: W. V. Grant, David Nunn, Sam Todd, Gordon Lindsay, David du Plessis, Leon Hall and others.
IN DALLAS APRIL 28 - MAY 12, 1957

CONDUCTED UNDER THE AUSPICES OF WINNING THE NATIONS CRUSADE AND USING FACILITIES OF DALLAS REVIVAL CENTER, CORNER CORINTH AND ILLINOIS

HERE IS YOUR OPPORTUNITY to settle problems in your ministry.
DO YOU ...
• PREACH WITHOUT RESULTS
• PRAY WITHOUT ANSWERS
• MINISTER WITHOUT VISION
• Then come let us reason together before the Lord.

TUITION: only \$30 in advance for the full course, with free textbooks and notes.
ACCOMMODATIONS: \$15 per week and up.

THERE WILL BE FOUR CLASSES DAILY
Here are some of the courses:
THE GIFTS OF THE SPIRIT
DIVINE HEALING
PREPARATION FOR THE MINISTRY OF DELIVERANCE
MASS EVANGELISM
METHODS OF EVANGELISM
PRAYING TO CHANGE THINGS
Certificates granted at completion of the whole course.

Dear Brothers:
I am keenly interested in the Convention.
 Please find enclosed \$30 for the full training course.
 Send me enrollment forms.
 Please send me full information.

My name is _____
Street and No. _____
City _____ State _____
State whether Missionary, Evangelist, Pastor or Layman.

¹ Uwaga autora: Niemożność potępienia Branhama może również wynikać z faktu, że bez Branhama i ruchu, który zapoczątkował i na który wpłynął, po prostu nie ma usprawiedliwienia dla ruchów, które twierdzą, że są ruchem następczym. Fakt, że takie ruchy nie są w stanie zaczerpnąć całego autorytetu dla swojego istnienia z Pisma Świętego, sam w sobie jest problematyczny. Jeśli ruch jest naprawdę oparty na Biblii, usunięcie Williama Branhama nie powinno go utrudniać.

² (listopad 1956) *Głos Uzdrawienia*. s. 18 "Ministrowie! Świeckich! Weź udział w Szkole Szkoleniowej Konwencji Wyzwolenia". "Codziennie będą cztery zajęcia. Oto niektóre z kursów: Dary Ducha. Boskie uzdrowienie. Przygotowanie do służby wyzwolenia. Masowa ewangelizacja. Modlę się, aby coś zmienić. Certyfikaty przyznawane po ukończeniu całego kursu."

³ Prezbiterium Generalne Zborów Bożych (1980-8-19) "Wierzący i pozytywna spowiedź USA

ewangeliści w zielonoświątkowcu byli częścią Głosu Uzdrawienia Towarzystwo. Wpływ wywierany przez Branhama doprowadził do przyjęcia jego praktyk dawania znaków i związanych z nimi doktryn podzielanych przez Branhama i Boswortha w przebudzeniach. Wielu zielonoświątkowców postrzegało służbę Branhama jako dowód na to, że moc Ducha Świętego działała w zielonoświątkowcu. Jego występy utwierdziły ich wiarę w przywrócenie darów Ducha. Podczas gdy wcześniejsi zielonoświątkowcy wierzyli w cuda i dary Ducha Świętego – pozytywna spowiedź nie była powszechnie znanym ani akceptowanym przekonaniem przed przebudzeniami uzdrowieńczymi.

Szeroki apel Branhama dał jemu i jego kampaniom możliwość wpływania na każdy zakątek zielonoświątkowców. Jako przykład popularności Branhama rozważmy to: William Branham był głównym mówcą podczas obchodów 50-lecia przebudzenia na Azusa Street, które odbyły się w Świątyni Angelus w Los Angeles. Świątynia Anioła Pańskiego była największym kościołem zielonoświątkowym na świecie i znajdowała się najbliżej miejsca narodzin zielonoświątkowców. Po jego przemówieniu programowym, wszyscy inni znani kaznodzieje zielonoświątkowi z lat pięćdziesiątych poszli w jego ślady na spotkaniach celebracyjnych. Każdy, kto był kimkolwiek w zielonoświątkowcach, był obecny na spotkaniach z okazji 50-lecia – a Branham zajmował centralne miejsce.

Najpopularniejsi mężczyźni w Głosie Uzdrawienia Towarzystwo, podobnie jak William Branham, Asa A. Allen, Oral Roberts oraz Jacka Coe stały się tak duże i popularne, że stopniowo przerosły swoją potrzebę *Głos Uzdrawienia*. Rozwinęli zdolność do samodzielnego zbierania wystarczających funduszy za pośrednictwem radia lub własnych czasopism. To pozwoliło im ostatecznie uwolnić się od zależności od denominacji zielonoświątkowych i ustanowić własne, niezależne służby. Proces ten trwał kilka lat, ale w 1950 r. był już w toku. Doprowadziło to do ważnej zmiany w łonie zielonoświątkowców. Ludzie, którzy poszli w ślady Johna Alexandra Dowie oraz Amie Semple McPherson Rozpoczęła się era Mega Kaznodziejów i Mega Kościołów. W latach pięćdziesiątych XX wieku niektórzy z uzdrawiających przebudzeniowców wykorzystali swoich ogromnych zwolenników, aby się osiedlić i założyć mega kościoły oparte na ich osobistej popularności. Ich kościoły stały się niezależne od jakiegokolwiek istniejącego wcześniej ciała kościelnego lub denominacji rządzącej.

Uzdrawiające przebudzenia ruchu wyzwolenia kładły znacznie mniejszy nacisk na doktrynę niż Późny Deszcz przebudzenie, które następowało równolegle. Ruch Późnego Deszczu również rozpoczął się w 1948 roku i zbadamy go dogłębnie w następnym rozdziale. Głównym celem przebudzeń uzdrawiających było wyzwolenie z udręki, boskie uzdrowienie, wiara w cuda, znaki i cuda, dary ducha i ostatecznie

ewangelia sukcesu. Przeciętny ewangelista w Głosie Uzdrawienia Towarzystwo był zainteresowany utrzymaniem popularnej atrakcyjności. Ponieważ popularna atrakcyjność była ważna dla ewangelistów wyzwolenia, mieli oni tendencję do stawiania się mniej kultowymi niż ich odpowiednicy w Późnym Deszczu ruch. Ewangelisci wyzwolenia na ogół nie rozwinęli tych samych sztywnych, autorytarnych struktur przywództwa czy kontroli zachowań, które rozwijały się podczas Późnego Deszczu ruch.

W miarę upływu czasu Późny Deszcz Tłum stopniowo wyrobił sobie niskie mniemanie o wielkich sławnych ewangelistach wyzwolenia. Wiele późnych deszczy Uczestnicy zaczęli oskarżać ich o brak standardów, mało zasad i twierdzili, że interesuje ich przede wszystkim frekwencja i przychody. Uzdrawiający przebudzeni byli rzeczywiście napędzani przez coś, co wydaje się być pragnieniem sławy, popularności lub bogactwa. W rezultacie byli bardziej elastyczni w stosunku do swoich odbiorców i mniej dogmatyczni i sztywni w swoich przekonaniach. To stopniowo oddzielało bardziej przychylnych ewangelistów wyzwolenia od bardziej sztywnego Późnego Deszczu wywierali wpływ na ministrów. Podczas gdy te dwa ruchy w znacznym stopniu się pokrywały, przebudzenia uzdrawiające miały tendencję do tworzenia nieco bardziej swobodnych i otwartych grup, podczas gdy Późny Deszcz skłaniał się ku tworzeniu zamkniętych sztywnych grup. Stopień, w jakim wpływ Późnego Deszczu został zaakceptowany, odegrał ważną rolę w określeniu, gdzie wylądują uzdrawiający przebudzeniowcy, gdy rywale się zakończą.

Ewangelia sukcesu (1950)

Podczas gdy przeciętni uzdrawiający przebudzeniowcy na ogół kończyli mniej kultowi niż przeciętny Późny Deszcz Pastorze, przebudzenia uzdrawienia dały początek ewangelii sukcesu. F.F. Boswortha, Williama Branhama i Gordona Lindsaya wszyscy nauczali i promowali pozytywną spowiedź podczas przebudzeń uzdrawieniowych. Byli oni w prostej linii sukcesji ideologii sięgającej Johna Alexandra Dowie, Johna Lake'a oraz E. W. Kenyon. Podczas przebudzeń uzdrawieniowych, pozytywna spowiedź rozpoczęła ewolucję w kierunku ewangelii sukcesu i to, co później stało się znane jako Słowo Wiary teologia.

O ile dobrze rozumiem, Asa A. Allen był pierwszym, który głosił w pełni rozwiniętą ewangelie sukcesu zaczął to robić około 1950 roku, adaptując pozytywną spowiedź. Pozytywna spowiedź, zgodnie z nauczaniem Boswortha i Branhama, miał na celu przede wszystkim nazwanie i twierdzenie o uzdrowieniu. Allen zaczął skupiać się na idei, że pozytywna spowiedź powinien działać na wszystko. Jeśli potrzebujesz pieniędzy, pozytywna spowiedź mógłby zapewnić pieniądze. Jeśli potrzebujesz nowego samochodu, pozytywna wyznanie może zapewnić ci nowy samochód. Jeśli

potrzebujesz urlopu, podwyżki, awansu w pracy lub nowego domu – cokolwiek to było, Allen zaczął nauczać, że możesz korzystać z pozytywnej spowiedzi za to wszystko. Oralea Robertsa Spodobał mu się ten pomysł i podchwycił posmak ewangelii sukcesu siebie samego i włączył ją do tego, co określił jako "wiarę nasienną". Johna Osteena, Jack Coe, Tommy Osborn i inni ewangeliści również podchwycili tę ideę i zaczęli się nią dzielić. Te same postacie spopularyzowały ewangelię sukcesu na jeszcze wyższy poziom, gdy stali się pierwszymi teleewangelistami.

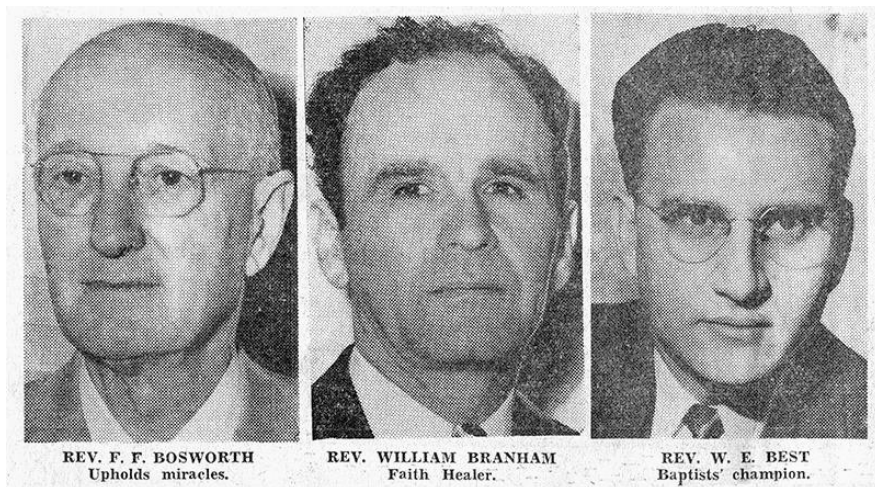
Branham skłaniał się ku idei, że prawdziwi chrześcijanie powinni prowadzić ascetyczny styl życia. Rozszerzenie pozytywnej spowiedzi od zdrowia do bogactwa nie było mile widziane przez Branhama.¹ Stało się to początkiem nieporozumienia między nim a niektórymi innymi przebudzeniowcami, w szczególności Oraleem Robertsem oraz Asa A. Allen. Spór zawrzał w 1957 roku.

Debata z wielebnym Bestem (1950)

W styczniu 1950 roku Branham i jego zespół zorganizowali jedną z najbardziej znaczących serii przebudzeń w Healing Revival. Gdy trasa dotarła do Houston, Teksas, tłumy były zbyt duże jak na to miejsce. Zostali zmuszeni do przeniesienia zebrań do Sam Houston Koloseum, które miało większą liczbę miejsc siedzących. Gdy przybyli do miasta, poprzedziły ich opowieści o nieudanych uzdrowieniach i zgonach pozostawionych po służbie Branhama. Wiedza o nieudanych uzdrowieniach w kampaniach Branhama stała się dobrze znana kościołom spoza ruchu zielonoświątkowego, które uważały, że niektórzy z ich członków są podatni na urok obietnic uzdrowienia Branhama.

¹ Branham, William (1958-10-5) *Ustysz Jego głos* "Dobrobyt zawsze rujnuje ludzi. Trudno powiedzieć. Ale dobrobyt oddala człowieka od Boga".

Stowarzyszenie Kościołów Reformowanych Wiara w Teksasie rozesała ostrzeżenia do swoich członków, nakłaniając ich, aby unikali uczęszczania na spotkania Branhama. F. F. Boswortha Odkrył ostrzeżenia i ostro skrytykował ministrów, którzy je wydali. Bosworth wezwał ministrów do debaty.¹ Bosworth Miał długą historię debatowania z innymi duchownymi na temat zalet pozytywnej spowiedzi i podwójne odkupienie i robił to od lat dwudziestych XX wieku.² Rodzina Houston Konferencja Pastorów Baptystów wybrała wielbego Wilburna E. Besta podjąć wyzwanie. Debata znalazła się na pierwszej stronie *Houston Prasa* czasopismo, w którym ukazał się



czterostronicowy artykuł na temat debaty.³ Zwolennicy Poselstwa mogą być zaskoczeni, gdy dowiedzą się, że tematem debaty nie było boskie uzdrowienie. Debata koncentrowała się przede wszystkim na doktrynach podwójnego odkupienia i pozytywna spowiedź. Bosworth opowiadał się za obydwoima, podczas gdy Best argumentował przeciw.

Większość wierzących w Orędzie już dawno utraciła wiedzę o doktrynach podwójnego pojednania i pozytywna spowiedź z nazwy, chociaż nadal aktywnie się w nie wierzy i promuje się je w całym Poselstwie. Znajomość różnicy między wiarą w boskie uzdrowienie a wiarą w pozytywną spowiedź i podwójne odkupienie została

¹ Uwaga autora: Branham zawsze fałszywie twierdził, że wielbego Best rzucił wyzwanie do debaty. Przegląd relacji prasowych ujawnia, że to nieprawda.

² Pisarze sztabowi (1925-7-29) Bosworth Przyjmuje wyzwanie. *Republikanin ze Scranton*, strona 2

³ Hofferbert, Ludwik. *Rodzina Houston Prasa*, 24 stycznia 1950 r. Strony 1-4

zagubiona dawno temu przez wierzących w Przesłanie. Branham całkowicie połączył te trzy rzeczy ze sobą i w rezultacie większość wierzących w Orędzie nie zdaje sobie sprawy, że istnieje nawet rozróżnienie, które należy uczynić.

Rodzina Bosworth kontra najlepsza debata jest studium przypadku w wprowadzającym w błąd stylu demagogii, którego większość zwolenników pozytywnych wyznań używa do obrony swoich przekonań. Biblia nakazuje: "Nie mów fałszywego świadectwa", jednak wprowadzanie ludzi w błąd co do stanowiska ludzi takich jak wielbny Best jest sposobem, w jaki przeciwnicy konstruują swoje słomiane argumenty. Jednym z argumentów przeciwko pozytywnej spowiedzi jest to, że jest ona grzechem. Pozytywna spowiedź można zaklasyfikować jako grzeszny akt kłamstwa. Twierdzenie, że jest się uzdrowionym, podczas gdy nadal doświadcza się objawów, jest w rzeczywistości kłamstwem. Wyznanie uzdrowienia w takich okolicznościach nie jest aktem wiary, jest aktem nieuczciwości. obrońcy tej praktyki całkowicie omijają tę kwestię, twierdząc, że każdy, kto odrzuca pozytywne wyznanie wiary odrzuca moc Bożą, odrzuca wiarę w cuda, odrzuca wiarę w boskie uzdrowienie lub podobne oskarżenia. Budują słomiany argument na rzekomym fakcie, że zaprzeczenie pozytywnego wyznania lub podwójne zadośćuczynienie jest odrzuceniem cudownej mocy Boga.¹

Tyłu zwolenników pozytywnej spowiedzi i podwójne odkupienie zrobić, Bosworth uciekł się do słomianych argumentów z wielbny Bestem, zamiast zająć się głównymi punktami krytyki. Bosworth łączył wiarę w boskie uzdrowienie z pozytywną spowiedzią. Wprowadzał słuchaczy w błąd i zacierał różnicę.

Jeśli kiedykolwiek słyszałeś Williama Branhama opowiadającego tę historię, możesz być zaskoczony, gdy dowiesz się, że wielbny Best wierzył w boskie uzdrowienie. W rzeczywistości wygłosił wiele kazań na ten temat, które do dziś ukazują się drukiem.² Jak większość wyznawców reformowanych Wielbny Best popierał wiarę w boskie uzdrowienie, ale był przeciwny stosowaniu pozytywnej

¹ Uwaga autora: Podwójne zadośćuczynienie to wiara, że ofiara odkupienia dokonana przez Chrystusa zapewniła zarówno zbawienie, jak i uzdrowienie cielesne, i że oba te zjawiska są w równym stopniu dostępne przez wiarę; Stawia wiarę w uzdrowienie cielesne na równi z wiarą w zbawienie. Dlatego, jeśli masz wiarę, aby być zbawionym, powinieneś również mieć wiarę, aby zostać uzdrowionym. Niepowodzenie w uzyskaniu uzdrowienia wskazuje zatem na porażkę tej samej wiary w zbawienie, ponieważ w tym myśleniu Chrystus czyni jedno i drugie w równym stopniu dostępnym przez pojednanie; stąd wyrażenie podwójne pojednanie. Idea ta rozwinęła się w latach osiemdziesiątych XIX wieku, a najstarszy udokumentowany przypadek, jaki znam, znajduje się w pismach Russela Kelso Cartera, brytyjski kaznodzieja izraelski.

² Najlepszy, Wilburn (2014) *Uzdrowianie wiary*. "Żaden chrześcijanin nie zaprzecza, że Bóg uzdrawia" s.6

spowiedzi i nie bez powodu. Jeśli uzdrowienie i zbawienie są w równym stopniu dostępne od Boga tylko przez wiarę, prowadzi to do ostatecznej implikacji, że ci, którzy nie są uzdrowieni, najprawdopodobniej również nie są zbawieni. Jeśli komuś brakuje wiary, aby zostać uzdrowionym, to musi również brakować wiary, aby być zbawionym – ponieważ obie są kwestią tej samej wiary. Ta implikacja powoduje poważne szkody duchowe u ofiar, które nie doświadczają uzdrowienia. Dość często zdarza się, że ludzie wyznający tę ideologię wątpią we własne zbawienie po tym, jak nie otrzymali uzdrowienia. Na tej podstawie wielu członków reformowanych Wiara sprzeciwia się pozytywnemu wyznaniu wiary. Reformowani wiara ma wyższy pogląd na suwerenność Boga i wierzy, że wiara nie jest jedynym wymogiem, aby Bóg mógł użyć swojej cudownej mocy. Reformowani wiara wierzy, że wola Boża jest większym wymogiem cudów i że wola Boża nie podlega kaprysom człowieka; Bóg, będąc suwerenny, sam wybierze, kiedy i w jaki sposób będzie czynił cuda.

Nawet jeśli ktoś może nie zgadzać się z reformowanym wiara, fałszywie przedstawiając swoje stanowisko w tej sprawie, jest grzechem składania fałszywego świadectwa. Przeniesienie punktu ciężkości z ich obiekcji na pozytywną spowiedź i większy nacisk na wolę Bożą, a następnie Fałszywe sugerowanie, że są przeciwni Bożemu uzdrowieniu, dokładnie to robi.

Jak pisałem w rozdziale czwartym, było wiele zgonów, które już miały miejsce poprzez praktykę pozytywnej spowiedzi na spotkaniach Branhama. Niektórym z tych zgonów można było zapobiec, gdyby pacjenci nie przerwali leczenia. Udawać, że jest to pozytywne wyznanie Branhama przekonania nie miały negatywnych konsekwencji w świecie rzeczywistym jest bardzo nieuczciwe. *Ludzie umierali przedwcześnie z powodu praktyk Branhama*. To jest pewne i dobrze udokumentowane. Best i konferencja ministrów, która go poparła, byli całkowicie słuszni w swoich obawach.

Bosworth miał przewagę w debacie, ponieważ głównie zielonoświątkowa publiczność była przyjazna ideom pozytywnej spowiedzi i nie byli zainteresowani debatą teologiczną. Po krótkiej wymianie zdań debata zaczęła przeradzać się w gorącą kłótnię, a przemoc zaczęła wybuchać w Bosworth zachęcił tłum do pokazania Bestowi, "co myślą" o jego argumentach. Następnie grupa mężczyzn wbiegła na podium, uderzając w twarz członka grupy Besta. Best i towarzyszący mu ministrowie szybko opuścili budynek, kończąc debatę. Z doniesień prasowych jasno wynika, że Bosworth sprowokował tłum do gwałtownego ataku na Besta i jego grupę.

W doniesieniach prasowych zauważono również, że żadna z dwudziestu dwóch osób, które uczestniczyły w spotkaniu w celu uzdrowienia, nie została pomodlona ani uzdrowiona.¹ Chociaż nie miał czasu na modlitwę za chorych, Branham miał czas, aby zapoznać do zdjęcia. Zdjęcie, które zostało zrobione Branhamowi po debacie, stało się najbardziej legendarnym zdjęciem całego okresu Healing Revival i jest postrzegane jako ikoniczna relikwia przez zwolenników przesłania. Zdjęcie, po wywołaniu, pokazuje coś, co wydaje się być aureolą nad głową Williama Branhama.²



Do końca życia Branham opowiadał słuchaczom, że na zdjęciu uwieczniono "słup ognia", który towarzyszył mu od dnia jego narodzin.³ Twierdził, że zdjęcie jest boskim potwierdzeniem jego posługi i daru uzdrawiania. Zdjęcie zostało zbadane przez agencję weryfikującą dokumenty, która potwierdziła, że aureola została wyprodukowana przez prawdziwe światło w polu zdjęcia. Podobno zdjęcie zostało zrobione przez fotografa obecnego w imieniu wielbnego Besta, a Best był osobą, która nalegała, aby zdjęcie zostało zbadane, aby sprawdzić, czy nie zostało sfałszowane. W ten sposób sprawa została zbadana przez George'a Lacy'ego w

¹ Hofferbert, Ludwik. *Rodzina Houston Prasa*, 24 stycznia 1950 r. s.1-4 "Tych 22 osób przychodziło do Koloseum noc w noc z nadzieją, że wielbny Branham pomodli się nad nimi, aby byli zdrowi. Jakoś się do nich nie zabrał.

² Uwaga autora: Kopia zdjęcia nie została tutaj zamieszczona ze względu na sporny charakter niektórych liderów Wiadomości, którzy mogą sugerować, że naruszyliśmy prawa autorskie. Prawa autorskie do zdjęcia nie należą jednak do żadnego z wyznawców The Message. Głos Boga Nagrania zostały zamówione na podstawie oryginalnego zdjęcia, do którego zarejestrowali prawa autorskie i które wykorzystali do wniesienia roszczeń o naruszenie praw autorskich przeciwko swoim krytykom. Podobnie jest z Głosem Boga i Słowo mówione Nie udało im się w latach dziewięćdziesiątych batalii o prawa autorskie do literatury i pamiątek związanych z Wiadomościami. Omówię to szczegółowo w kolejnym tomie.

³ Uwaga autora: Czym dokładnie był ten "słup ognia" w ocenie Branhama, jest trudny do rozszyfrowania. Etykieta "słup ognia" często towarzyszyła używaniu przez niego postaci Mojżesza i była porównywana do obłoku w dzień i ognia w nocy, który prowadził dzieci Izraela przez pustynię i był chwałą, która zamieszkiwała miejsce najświętsze. Czasami Branham mówił, że słupem ognia był anioł. Innym razem mówił, że słupem ognia jest Jezus Chrystus, czyli Bóg.

Amerykańskim Stowarzyszeniu Kwestionowanych Dokumentów. Bardzo wątpię w autentyczność tej historii opowiedzianej przez Branhama. Uważam natomiast, że relacje udostępnione przez fotografa są bardziej wiarygodne.¹ Całe wydarzenie, łącznie ze zdjęciem, było chwytem reklamowym.

Branham upiększył historię badania Lacy'ego, twierdząc, że FBI przejrzało zdjęcie i potwierdziło, że jest to "jedyna nadprzyrodzona istota, jaką kiedykolwiek sfotografowano" i że zdjęcie zostało powieszono w "Hall of Religious Art" w Bibliotece Kongresu.² Ta historia to jeszcze jedna płotka który wyrósł na wieloryba. Nie ma czegoś takiego jak "Sala Sztuki Religijnej", a George Lacy, który przeprowadził przegląd, był prywatnym detektywem i nigdy nie był pracownikiem FBI.³ Branham twierdził, że członkowie publiczności w Houston byli świadkami, jak słup ognia wisiał nad jego głową, gdy przemawiał, ale nie ma ani jednej relacji na ten temat od nikogo z obecnych, ani od reporterów, którzy obserwowali debatę. Co więcej, nie ma żadnego dowodu na to, że światło było nadprzyrodzone, ani też Lacy nie powiedział tego w swoim raporcie.⁴

Fotograf Douglas Studios udzielił Branhamowi licencji na wykonanie zdjęcia za nieznaną sumę pieniędzy. Niektórzy badacze sugerowali, że fotograf mógł spreparować zdjęcie lub zrobić zdjęcie tak, aby zawierało górne oświetlenie tylko po to, aby zarobić pieniądze na Branhamie. Większość badaczy, ale nie wszyscy, uważa, że aureola jest po prostu górnym oświetleniem audytorium, które można zobaczyć w podobnych kształtach i pod podobnymi kątami na innych zdjęciach z audytorium w tych samych latach nad głowami koszykarzy i muzyków. Ze względu na prawa autorskie, żadne z tych zdjęć nie jest tutaj udostępniane, ale kiedy widzi się aureolę Branhama nad głową Eda Sullivana, z pewnością usuwa to tajemniczość.

Czymkolwiek jest aureola, z całą pewnością nie jest to nadprzyrodzony słup ognia. Nie różni się niczym od miliona innych zdjęć naturalnie występujących światła.

¹ Bentley, Robert L. *Niebezpieczne gry: prawdziwa historia skazanego mordercy*. Stany Zjednoczone, Carol Publishing Group, 1993.

² Branham, William (1950-7-14) *At Thy Word* "Następnego ranka polecieli do Waszyngtonu w celu uzyskania praw autorskich. Zanim mógł zostać wydany, musiał przejść przez badania FBI. A kiedy to zrobili, poszli i wzięli najlepszego, George'a J. Lacy'ego, najlepszego w Stanach Zjednoczonych. {...} Pan Lacy powiedział, że po raz pierwszy w całej historii ludzkości sfotografowano nadprzyrodzoną istotę.

³ (1974-9-7) Prośba o udostępnienie akt korespondencji między dyrektorem FBI Clarence'em Kellym a Kościołem Chrystusa w Knollwood. "FBI nie ma żadnych informacji... w stosunku do załączonego zdjęcia. Mogę panu powiedzieć, że George Lacy nigdy nie był zatrudniony w tym biurze.

⁴ Kopia raportu znajduje się w dodatku C do niniejszej książki.

Niemniej jednak, zdjęcie z aureolą stało się jednym z rosnącej liczby całkowicie oszukańczych i oszukańczych cudów, używanych przez Branhama jako dowód jego rzekomego boskiego daru i powołania.

Pierwsze europejskie tournée Branhama (1950)

Krótko po Houston William Branham po raz pierwszy opuścił Amerykę Północną. Jego pierwsze zagraniczne tournée odbyło się w Europie, gdzie spędził około dziesięciu tygodni, głównie w Skandynawii. Niezależne Zgromadzenia Boże silnie związane z regionem. Joseph Mattson-Boze, Generalny Superintendent IAOG i pastor ich flagowego kościoła w Chicago, pochodził ze Szwecji i odegrał kluczową rolę w zorganizowaniu trasy koncertowej dla Branhama, łącząc go z zaprzyjaźnionymi kościołami w regionie, które otworzyły dla niego swoje drzwi z Bozopoparcia. Branham nawiązał kontakt z Boze'em w 1948 roku podczas przebudzeń w zachodniej Kanadzie.

Tournée w 1950 roku było sponsorowane finansowo przez *Głos Uzdrawienia*, która w tym czasie otrzymywała swoje dochody głównie ze zbiórek pieniędzy wśród głównych denominacji zielonoświątkowych, zwłaszcza Assemblies of God. Gordona Lindsaya oraz Jacka Moore'a, główni redaktorzy *Głos Uzdrawienia*, towarzyszył Branhamowi w podróży i opublikował wiele artykułów, aby udokumentować europejskie przebudzenia. Była to pierwsza kampania wyzwolenia, jaka kiedykolwiek odbyła się poza Ameryką Północną i zapoczątkowała pośpiech współczesnych Branhamowi, aby przenieść przebudzenie za granicę.

Zanim dotarli do Skandynawii, grupa najpierw zatrzymała się w Londynie i Paryżu. Branham twierdził, że podczas postoju w Londynie miało miejsce kilka głośnych wydarzeń. Twierdził, że odwiedził Pałac Buckingham i modlił się za króla Jerzego V po tym, jak rzekomo otrzymał telegram od prywatnego sekretarza króla, zapraszający go do pałacu właśnie w tym celu. Twierdził, że król cierpiał na stwardnienie rozsiane i został uzdrowiony po jego modlitwach.¹ Żadna kopia telegramu nigdy nie została pokazana opinii publicznej. Przegląd ksiąg gości w Pałacu Buckingham nie wykazał żadnych podpisów Williama Branhama ani jego partii. Pytania skierowane do królewskich historyków spotkały się z zaprzeczeniem, że wydarzenie to kiedykolwiek miało miejsce. *Głos Uzdrawienia* opublikował zdjęcia Branhama przed Pałacem Buckingham, ale nigdy nie twierdził, że Branham spotkał się z królem lub modlił się za niego w tym czasie. Wydaje się dziwne, że nie wspomnieli o tym w czasie wizyty. Warto zauważyć, że król Jerzy w rzeczywistości nie cierpiał na stwardnienie rozsiane, które jest oczywistym stanem fizycznym, który wpływa na kręgosłup i można go zdiagnozować tylko na podstawie zdjęć osoby. Co król Jerzy Cierpiał na raka i zmarł rok

¹ Branham, William (1953-5-7) *Oczekiwania*. "I pojechałem do Anglii; Jechałem tam. Król przysłał mi depeszę, abym przyjechał po stwardnienie rozsiane, po tym jak pan Leymond w Fort Wayne został wyleczony. Powiedziałem mu: "Mogę się modlić i czynić tylko to, co Pan powie". Pan Leymond siedział na spotkaniu, cierpliwy od dziesięciu lat. Spojrzałem tam i zobaczyłem go idącego. Powiedziałem, powiedziałem: "Panie, Pan Jezus uzdrowił cię. Wstań!" Mężczyzna, który od dziesięciu lat leżał na łożku, przeszedł przez budynek. Był przyjacielem króla Jerzego Osobisty sekretarz Spółki. Dostałem jego pieczęć, list i wszystko. Drugiego dnia zagrał osiemnaście dołków w golfa, po tym jak następnego dnia nie mógł wstać przez pięć minut na raz. Niesamowita łaska, jak słodki dźwięk!"



BAXTER, BRANHAM I LINDSAY PRZY BRAMIE PAŁACU BUCKINGHAM. 1950

po Williamie. Branham twierdził, że go uzdrowił. Przez całe swoje życie William Branham powoływał się na "uzdrowienie" króla Jerzego jako jeden ze słynnych cudów w jego karierze.

Większość ludzi śledzących wiadomości była na tyle świadoma, że zdawała sobie sprawę, że król Jerzy umarł i nie został uzdrowiony, a naleganie Branhama na uzdrowienie króla postrzegało jako coś dość dziwaczного. Społeczność Message jest jednak po prostu nieświadoma, że Król umarł.

Drugie godne uwagi wydarzenie miało rzekomo mieć miejsce w Londynie. William Branham twierdził, że spotkał się z nim w Londynie lotnisko przez wnuczkę Florence Nightengale. Miał zdjęcia kobiety, które były szeroko rozpowszechniane w kręgach Przesłania. Zdjęcia przedstawiają potwornie wychudzoną kobietę, która jest tylko skórą i kośćmi. Branham twierdził, że modlił się za nią i uzdrawiał ją, i często opowiadał tę historię i dzielił się zdjęciem jako dowodem na dar uzdrawiania, który rzekomo posiadał.¹ *Głos Uzdrawienia* zamieścili w swoim czasopiśmie doniesienia o

¹ Branham, William (1952-10-27) *Jeżus Chrystus ten sam wczoraj, dziś i na wieki* "Ilu z was widziało zdjęcie Florence Nightengale? To było tam, w Londynie Anglii, kiedy ważył tylko około trzydziestu siedmiu funtów. Nie mogła nawet poruszyć ręką albo nic: rak dwunastnicy żołądka. A kiedy tak staliśmy i modliliśmy się za nią, przyleciał mały gołąb, usiadł na oknie i zaczął chodzić tam i z powrotem, gruchając. Kiedy wstałem, kaznodzieje zaczęli pytać: "Czy widziałeś

cudzie. Historia musi być przynajmniej częściowo nieprawdziwa, ponieważ Florence Nightengale nigdy nie wyszła za mąż, nie miała dzieci ani wnuków. Nie trzeba było długo czekać, aby Branham został skonfrontowany z ewidentnie fałszywymi twierdzeniami. *Głos Uzdrawienia* następnie opublikował rzekome zeznanie pastora z Walii, który twierdził, że osobiście zna kobietę ze zdjęć. Zidentyfikował ją jako Florence Nightengale Shirlaw, bez pokrewieństwa z Florence Nightengale. Jakkolwiek by nie było, żaden badacz nigdy nie był w stanie przeprowadzić niezależnej, zewnętrznej weryfikacji "uzdrowienia", a Branham z pewnością wprowadzał w błąd swoich słuchaczy elementami tej historii.

Branham nie przeprowadził żadnego przebudzenia w Wielkiej Brytanii i przeniósł się na następny przystanek w Paryżu. Oczywiście jest, że czas spędzony w Londynie i Paryż był przeznaczony przede wszystkim na wycieczki krajoznawcze. Zespół kampanii opublikował wiele różnych zdjęć, na których stoją przed znanymi zabytkami miast. Najbardziej niepokojącym przystankiem była wizyta na placu Pigalle w Paryżu. Słynna dzielnica czerwonych latarni była domem dla mężczyzn, którzy uprawiali striptiz na ulicy, ubrani w drag. Branham podzielił się swoją relacją z oglądania ich transseksualnego striptizu kilka razy na taśmie.¹

Wyjazd z Paryżazespół rozpoczął trasę po Skandynawii, zaczynając od Finlandii i odbył serię spotkań w kościołach zielonoświątkowych zaprzyjaźnionych z Boże i Niezależnych Zgromadzeń Bożych. Orędzie ma wielu zwolenników w Skandynawii, z około pięćdziesięcioma kongregacjami rozszanymi po całym regionie. Grupy te wywodzą się z trasy koncertowej Branhama z 1950 roku, choć nie bezpośrednio. Podczas tych spotkań Branham przyciągnął jednego szczególnie ważnego wyznawcę do embrionalnej społeczności Przesłania. Leviego Larsona był Norwegiem który podążył za Branhamem z powrotem do Jeffersonville uczęszczać do Tabernakulum Branhama. Branham zebrał niewielką liczbę takich liczb podczas podróży za ocean. Przenieśli się do Jeffersonville i przyłączył się do kultu jednostki. To właśnie te postacie,

gołębicę?" Powiedziałem... Zaczęłam mówić: "Widzę gołębicę", a Duch Pański przemówił i powiedział: "Tak mówi Pan: Ona będzie żyła i nie umrze". Waży sto pięćdziesiąt pięć funtów i jest w doskonałym zdrowiu. Widzieć. Widzieć. Teraz Bóg, który uratował Florence Nightingale, prawnuczkę zmarłej Florence Nightingale, założycielki Czerwonego Krzyża, może dziś uratować ci życie.

¹ Branham, William (1958-9-28) *Chrzest Duchem Świętym*. "Kiedy powiedzieli mi, że Pigalle, w Paryżu, było to miejsce cieszące się taką złą sławą, skąd o tym wiedziałam? Nigdy mnie tam nie było. Ale poszedłem tam, żeby się przekonać, czy to prawda, czy nie. Wziąłem jeszcze dwóch czy trzech kaznodziejów i poszedłem tam, do tych kobiet i rzeczy, które ogołociły je z ulic i innych rzeczy. To prawda". (Uwaga: Wśród Jeffersonville Wiadomość społeczność "rzecz" i "to" to popularne zaimki używane w odniesieniu do homoseksualisty lub transseksualisty.)

po śmierci Branhama, powrócą do swoich krajów pochodzenia i założą kościoły, które wyrosły na wspólnotę The Message, jaką znamy dzisiaj. W 1950 roku Branham z pewnością nie próbował założyć żadnego nowego ruchu czy grupy. Działał ściśle w ramach wyznaniowych swoich gospodarzy.

Najbardziej godne uwagi wydarzenie, które miało miejsce w Finlandii podczas wycieczki jest słynna historia "zmarłychwstania" dziewięcioletniej Kari Holmy. Historia, jak ta o królu Jerzym oraz Florence Nightengale stała się jedną z ulubionych opowieści Branhama o cudach. Podobnie jak cała reszta, stopniowo ewoluował od rybki do wieloryba. W ostatnich latach jego życia wersja historii opowiadana przez Branhama nie zawierała już ani jednego elementu prawdy. W "zmarłychwstaniu" brało udział wielu naocznych świadków, których osobiste relacje zostały spisane i udostępnione do wglądu. May Isaacson, tłumaczka partii, podzieliła się swoją relacją naocznego świadka w *Głos Uzdrawienia*. Vilho Soininen, pastor goszczący, również podzielił się swoją relacją naocznego świadka, która została opublikowana w obu *Głos Uzdrawienia* oraz pierwsza biografia Williama Branhama, książka z 1951 roku *Człowiek posłany przez Boga*. Jacka Moore'a oraz Gordona Lindsaya opublikowały również swoje sprawozdania w *Głos Uzdrawienia* i biografia Branhama. Na koniec, Branham napisał osobistą relację w specjalnym wydaniu z 1950 roku *Głos Uzdrawienia*. W maju 1950 roku wszystkie pięć relacji opowiada tę samą historię.

Podróżując samochodem na zebrania w Finlandii, grupa była świadkiem wypadku samochodowego, który wydarzył się na ich oczach. Dwóch młodych chłopców zostało potrąconych przez samochód i powalonych na ziemię. Grupa Branhama, która podróżowała dwoma oddzielnymi samochodami, zatrzymała się, aby zaoferować pomoc. Starszy chłopiec został zabrany przez samochód prowadzący, a młodszy chłopiec, Kari Holma, został zabrany i zabrany na tylne siedzenie drugiego samochodu, w którym siedzieli William Branham i May Isaacson. Moore, Lindsay, a Soininen siedzieli na przednim siedzeniu. Kiedy jechali do szpitala, William Branham zmierzył puls chłopca i stwierdził, że nie żyje. William Branham ukląkł na podłozie samochodu i modlił się za chłopca. Pięć do sześciu minut później dotarli do szpitala i chłopiec otworzył oczy. Kiedy wnieśli chłopca do szpitala, zaczęli płakać. Zostawili chłopca pod opieką personelu medycznego i ruszyli w dalszą drogę.¹ Wszyscy naoczni świadkowie opowiedzieli tę samą wersję historii w 1950 roku.

Warto zauważyć, że Branham był tym, który uznał chłopca za zmarłego. Czy mógł ich wprowadzić w błąd? W każdym razie, gdy porównamy tę dobrze udokumentowaną wersję z tym, co William Branham powiedział swoim słuchaczom po powrocie do

¹ Soininen, Vilho (maj 1950) *Głos Uzdrawienia, Zagraniczna edycja specjalna*. Pp. S-T

Stanów Zjednoczonych, odkryjemy, jak niewiarygodne są historie Williama Branhama. Dołączę jego pełne dramatyczne opowiadanie historii, abyście mogli w pełni zrozumieć, w jakim stopniu upiększył swoje historie. Ewidentnie fałszywe fragmenty historii są pogrubione.

Schodziłem z Kuopio, to jest w krainie białych nocy, mieliśmy spotkanie. Ci mali chłopcy tam na górze, nie więcej niż dzieci, zaraz po wojnie, i ich – nigdy się nie golili. Niektórzy z nich nie mieli więcej niż piętnaście lat, mieli wielkie, stare, długie płaszcze i buty, kobiety w centrum miasta, młode kobiety zebrane razem i starców. Rosjanie wymordowali ich wszystkich w czasie wojny.

Na boisku, na polu. Nie w krótkich spodenkach, w wielkich, grubych spódnicach, w wielkich butach, w jednych z najwspanialszych ludzi, jakich kiedykolwiek spotkałeś, Finów, naprawdę lojalnych. Kiedy tak stałem, brat Lindsay Było tam około trzydziestu ministrów, **powiedziałem: "Coś się dzieje. Po prostu to czuję". Zapytał: "Co to jest, bracie Branham?" Odpowiedziałem: "Nie wiem; Wtedy zaczynają robić zdjęcia". Powiedział: "Czy to jest Anioł Pański, czy możemy to obrazować?" Odpowiedziałem: "Nie wiem. Ale coś się dzieje, przynieś mi rekord.**

Schodzimy ze wzgórza; Coś zauważyliśmy. Teraz benzyna kosztuje około dwóch dolarów za galon. Na zebraniach, gdzie było czterdzieści, pięćdziesiąt tysięcy ludzi, były prawdopodobnie trzy lub cztery samochody. Wszyscy brali karibu na sanie, szli pieszo, jak tylko mogli się tam dostać. Ale leżał tam Ford z 1925 i 1930 roku, a może trochę późniejszy model, amerykański Ford rozbity, **około pięciuset osób stojących dookoła**, a dwaj mali chłopcy wracali ze szkoły, trzymając się za ręce. Samochód, jadący z prędkością około sześćdziesięciu mil na godzinę, zakręcił się za zakrętem, a mali chłopcy nie wiedzieli, w którą stronę jechać. Jeden ruszył w jedną stronę, a drugi, gdy woźnica, próbując ich ominąć, uderzył zderzakiem lub błotnikiem w jednego małego człowieczka pod brodą, rzucił go na jakieś trzydzieści jardów i roztrzaskał o drzewo. Drugi chłopiec przetoczył się po nim w ten sposób, a koła kopnęły jego małe ciało jakieś dwadzieścia stóp w poprzek drogi, w trawiastej równinie. Samochód przejechał przez wzgórze i rozbił się. Brat Lindsay i wysiedli; Spojrzeli na to. **Wracają z płaczem. Wysiadła siostra Isaacson, moja tłumaczka. Wróciła zapłakana i powiedziała: "Bracie Branham, powinieneś pójść i to obejrzeć".**

Odpowiedziałem: "O nie, nie mogę". Powiedziałem: "Pamiętasz, jak moja żona zmarła, kiedy byłem młodym kaznodzieją, około dwudziestoczteroletnim kaznodzieją. Pochowałam ją i moje dziecko. Został nam tylko jeden mały chłopiec, a był nim Billy. Chodziłem nocą z jego małą butelką w kieszeni. Nie mieliśmy wystarczająco dużo pieniędzy, aby zdobyć ogień, aby utrzymać jego butelkę w ciepłe, więc podsunąłem go sobie pod głowę. To jest powód, dla którego jest dziś ze mną. Byłem dla niego tatą i mamą. To właśnie jej obiecałem, kiedy umierała. Ogrzewałem jego małe ciało i jego butelkę przy własnym ciele". Miał około dziesięciu lat, a ja powiedziałem: "Mam swojego synka w Ameryce. Po prostu nie mogę na niego patrzeć. Nie widziałem Billy'ego od jakichś trzech miesięcy. Po prostu nie mogę na niego patrzeć. Coś powiedziało: "Idź, popatrz".

Podszedłem, a jego mały płaszczek położył mu na twarzy, a oni go ściągnęli. O rany, odwróciłem się i zacząłem odchodzić. Nie wiem, czy w to uwierzysz, czy nie. To sprawa między tobą a Bogiem. Coś położyło Swoją rękę na moim ramieniu; Myślałem, że to brat Moore. Powiedziałem: "Co, dlaczego, nikogo nie ma wokół mnie, a ręka wciąż była na moim ramieniu". Pomyślałam: "Co to jest?" Czyjaś ręka położyła się na moim ramieniu, a ja odwróciłam się do dziecka. Zdarzyło mi się zauważyć tę małą stopę, wszystkie nogi połamane, jego małą stopę prześlizgującą się przez jego duże, stare, prążkowane czarne pończochy. Wyglądało to znajomo. Powiedziałem do naczelnika, którym był burmistrz miasta: "Mógłby..." Czekali, aż ojciec i matka przyjdą. Pomyślałam: "O rany, co pomyślą ten mały tata i mama, kiedy przyjdą i zobaczą to dziecko leżące tutaj zmiażdżone". Drugi chłopiec żył, więc zawieźli go samochodem do szpitala. Ten mały chłopiec nie żył już od trzydziestu minut. Czekali na jego ojca i matkę, zanim przedsiębiorca pogrzebowy go przeniósł. Zapytałem: "Czy mogę jeszcze raz spojrzeć na tego chłopca?" Podnieśli jego płaszczek, a ja spojrzałam, te małe brązowe oczy odwrócone do tyłu, te ciemnobrązowe włosy, majtki w pasie, stopy przez skarpetki. Rozejrzałem się dookoła, zobaczyłem wzgórze, schodzące z góry Kuopio, wiecznie zielone drzewa, obmyte skały, obejrzałem się za siebie i pomyślałem: "To on". Och, bracie, być może już nigdy was nie spotkam, aż do chwały, ale żałowałem, że nie mam siły dzisiejszego popołudnia wyjaśnić wam, co to za uczucie. Wszystkie diabły z piekła rodem nie mogły tego powstrzymać. To nie jest, jeśli wierzysz, czy to, czy tamto, czy tamto, to już się stało. Tak powiedział Bóg. Spojrzałem i powiedziałem: "To on". Powiedziałem: "Bracie Moore, bracie

Lindsay, przyjdź szybko. Powiedziałem: "Weź kartkę z Biblii...? ..." – O co chodzi, bracie Branham? Powiedziałem: "Przeczytaj ulotkę". "Tak mówi Pan: stanie się, że mały chłopiec w wieku od ośmiu do dziesięciu lat, jak go opisuje, będzie leżał na miejscu, gdzie skały są owinięte razem z cedrami i wiecznie zielonymi roślinami". "Co to jest", zapytał, "bracie Branham?" Powiedziałem: "Spójrz na dziecko. Spójrz na skały. Zapytał: "Czy to on?" Powiedziałem: "To on".

O rany. O Boże, doprowadź kościół do tego stanu. Pozwól mi pozostać w tym miejscu. Powiedziałam: "Mów szybko, siostrze Izaaku, tłumacz dla mnie". Powiedziałem: "Jeśli Pan Bóg w Ameryce dwa lata temu jest napisane na kartce Biblii tych braci, zobacz, czy ten mały chłopiec nie stanie żywy na nogach za pięć minut, opuścę Finlandię z napisem na plecach: 'Fałszywy Prorok'". Och, to taka cudowna rzecz, kiedy wiesz, co Bóg zamierza uczynić. Musiałem je zebrać; Uklęknałem i powiedziałem: "Panie Boże..." Jeśli chcesz uzyskać szczegóły od burmistrza, podam ci jego adres. Powiedziałem: "Panie Boże, w ojczyźnie mówię o tej wizji. I wiem, że w Twojej wielkiej przeznaczonej woli to już się dokonało. Więc śmierć, przywróć życie temu chłopcu". A Bóg, który jest moim uroczystym Sędzią, dziś po południu przed Biblią ten mały człowieczek zerwał się na równe nogi tak normalnie, jak na godzinę przed tym, jak został uderzony".

58-0330A - Przemówienie misjonarskie Williama Branhama

Jak łatwo się domyślić, wersja Williama Branhama jest tak fałszywa, że można ją dokładnie określić jako całkowite kłamstwo. Na domiar złego, William Branham umieścił w tej historii fałszywe "tak mówi Pan". Ludzie z Finlandii którzy byli zaznajomieni z prawdziwą historią, skonfrontowali się z Branhamem za sposób, w jaki oszukał swoją amerykańską publiczność.¹ Trudno zrozumieć, w jaki sposób Branhamowi uchodziło to na sucho.

Zamiłowanie Branhama do wymyślenia historii nie skończyło się w Finlandii. Twierdził, że podczas pobytu w Szwecji, został zaproszony do pałacu, aby modlić się za króla Gustawa V.² W czasie podróży nie wspomniano o spotkaniu z Gustavem w żadnej z publikacji, nigdy nie opublikowano żadnych zdjęć, a w żadnym znanym źródle nie ma

¹ Branham, William (1960-7-16) *Od tego czasu*. "Ktoś napisał do mnie z Finlandii tutaj nie tak dawno temu. Powiedział: "To nieprawda". Zamierzał napisać o tym książkę; To była nieprawda".

² Branham, William (1957-8-11) *Oczekiwania i przewodnictwo Ducha Świętego*. "Byłem w pałacu z Gustawem ze Szwecją, zawsze mile widziany."

dowodów na to spotkanie. Co gorsza, Gustav zmarł dwa miesiące po tym, jak się za niego "modlono", co wydaje się czynić całą relację raczej obciążającą dla Branhama.

Kampanie Branhama zaczęły przyciągać negatywną uwagę prasy, zanim wyjechał z Finlandii, a napięcie w Szwecji wzrosło. Podobnie jak w Stanach Zjednoczonych i Kanadzie, wiele osób uznanych za uzdrowionych umierało, a rząd zgłaszał poważne obawy. Zanim przybył do Norwegii skargi stały się tak poważne, że norweski Ministerstwo Zdrowia wydało rozkazy zabraniające Branhamowi uzdrawiania wiara.¹ Niektórzy ministrowie podpisali protest, ale Norwegowie Rząd nie zniósł tego nakazu.

Z punktu widzenia każdego postronnego obserwatora, pierwsza europejska trasa koncertowa Branhama była katastrofą PR-ową, a każda cudowna historia, którą Branham przywiózł ze sobą do domu z trasy, jest ewidentnie fałszywa. Podczas gdy Branham przyjmował złą prasę ze spokojem, przywódcy denominacji zielonoświątkowych głównego nurtu zdawali się zauważać z coraz większą ostrożnością szkody wyrządzone przez Branhama i jego towarzyszy przebudzeniowców reputacji ruchu zielonoświątkowego. Po powrocie do Ameryki Północnej Branham spędził resztę 1950 roku odwiedzając główne ośrodki przebudzenia w Stanach Zjednoczonych i Kanadzie oraz zbliżając się do Późnego Deszczu ruchu, który nagle rozrósł się i objął setki kościołów.

Powrót Roya Davisa (1950-1951)

William Branham ponownie nawiązał kontakt ze swoim starym pastorem Royem Davisem po powrocie do Stanów Zjednoczonych po swoim europejskim tournée. Davis został zwolniony z więzienia w Huntsville w Teksasie w listopadzie 1942 roku po odbyciu kary związanej z kradzieżą samochodu.² Jakimś cudem udało mu się uzyskać ułaskawienie od gubernatora w celu przedterminowego zwolnienia. Można podejrzewać, że wpływ Klanu odegrał pewną rolę. Niecały rok później Davis pojawił się w Los Angeles gdzie współpracował ze swoim starym przyjacielem Williamem Upshawem w innym fałszywym programie charytatywnym. Tym razem Davis zaproponował otwarcie sierocińca i zaczął zbierać datki na jego stworzenie. Jak to było

¹ Bjarke, Christian. *Pastor Branham vil boye seg for norks lov*. NRK. (Tłumaczenie na język angielski) "Dyrektor ds. zdrowia Karl Evang poruszył kwestię ustawy o znachorach. Stwierdza ona, że tylko personel medyczny może leczyć chorych. Branhamowi wolno mówić, ale nie wolno mu położyć ręki na żadnym chorym Norwegu. Departament Spraw Zagranicznych Izby Policji w Oslo jest w pokoju, aby upewnić się, że Amerykanin przestrzega prawa.

² "Ekstradycja". *The Cincinnati Enquirer*. 14 stycznia 1939 r.

typowe dla jego schematu, pieniądze zniknęły, a Davis został aresztowany i postawiony przed sądem.¹

Los Angeles był ośrodkiem najgłośniejszych zwolenników białej supremacji w Stanach Zjednoczonych w tym czasie, z których wielu było związanych z Foursquare Kościoł.² Foursquare Siedzibą denominacyjną była Świątynia Anioła Pańskiego i był w tym czasie domem Wesleya Swifta, założyciel Christian Identity Ruch. Ruch Tożsamości Chrześcijańskiej jest religią białej supremacji, która wyewoluowała z tych samych korzeni w brytyjskim Izraelu, co ruch Późnego Deszczu. Świątynia Angelus gościła również nazistowskich Geralda Winroda, powszechnie znany jako Kansas Hitler. Upshaw powiedział: oraz Winrod Obaj byli starymi przyjaciółmi Davisa i prawdopodobnie pomogli mu stanąć na nogi po wyjściu z więzienia.

Davis był w L.A. w tym samym czasie KKK przeżywał odrodzenie w regionie. Czy to był zbieg okoliczności? Geralda L. K. Smitha był przywódcą KKK w Kalifornii i Wesley Swift był wówczas Klegal (rzecznikiem) kalifornijskiego Klanu. Postacie te były już w swoich czasach określane mianem radykałów. Winrod został przywitany przez duże antyhitlerowskie protest, gdy odwiedził Świątynię Anioł Pański w 1938 roku. Foursquare zaciekle bronił Winroda którzy przez lata publikowali jego pisma i promowali jego służbę w swojej literaturze wyznaniowej.³

Ci radykalni zwolennicy białej supremacji połączone z Foursquare Do II wojny światowej posunął się nawet do publicznego poparcia dla nazistów Niemcy i faszystowskich Włoch. Roosevelt był wrogiem numer jeden, a w 1942 roku grupa zorganizowała udawane publiczne powieszenie Roosevelta w Los Angeles. Winrod a inni wydawali proroctwa przeciwko Stanom Zjednoczonym w okresie wojny. W 1944 r. rząd rozprawił się z Winrodem Dwadzieścia dziewięć innych osób zostało aresztowanych i oskarżonych o działalność wywrotową.⁴

¹ Staff Writer 1944, 19 kwietnia. Rozpoczyna się proces ministra pod zarzutem podszywania się pod inne osoby. *Los Angeles Razy*.

² Amie Semple MchPhereson przez długi czas utrzymywała kontakty z białymi suprematystami. Została "porwana" przez członków KKK w latach dwudziestych XX wieku, aby mogła wygłosić im kazanie podczas jednej z ich ceremonii. Zobowiązali się wspierać ją i jej służbę, a zakapturzeni członkowie Klanu uczęszczali do Świątyni Angelusa przy wielu okazjach w pełnym Klanie strój

³ Staff Writer 1938, 12 listopada. Kansas Hitler Trochę do wygłoszenia kazania w Świątyni Anioł Pański Rozpoczyna wiersz. *Dziennik Kuriera*.

⁴ William Branham twierdzi podobnie, że prorokował przeciwko amerykańskim wysiłkom wojennym, twierdząc, że Amerykanie otrzymają wielkie lanie i obwiniając Roosevelta za rozpoczęcie wojny. Branham twierdził również, że kiedyś grożono mu aresztowaniem za jego wypowiedzi.

Proces o działalność wywrotową wydaje się być początkiem powolnego procesu, który doprowadził do białej supremacji aby stopniowo odłączać się od Foursquare. Około 1948 roku Swift rozpoczął proces organizowania własnej denominacji, która ostatecznie przekształciła się w dzisiejsze Narody Aryjskie. Narody Aryjskie to kościół, który wymachuje swastyką i szkoli swoich członków, aby przygotowywali się na koniec dni wyścig Wojna, którą uważają za inspirowaną przez komunistów. Nasienie węża, zbliżający się dzień zagłady, i brytyjski izraelizm stanowią rdzeń tożsamości chrześcijańskiej system wierzeń. Niektóre postacie Chrześcijańskiej Tożsamości znalazły drogę do Późnego Deszczu ruchu i uzdrawiających przebudzeń ruchu wyzwolenia.

W tym samym czasie grupa kaznodziejów założyła Świątynię Kalwarii na Lake Street w Los Angeles. Świątynia Kalwarii był Foursquare Kościół prowadzony przez Leroya Koppa, który był przewodniczącym Foursquare Stowarzyszenie Ewangelizacyjne. Było w Leroy KoppW kościele Roya Davisa pojawił się. KoppŚwiątynia Kalwarii była również regularnym przystankiem dla Davida Mosesa Berga, Paweł Kainoraz Chucka Smitha (Kaplicy Kalwaryjskiej sława). Kopp ostatecznie przekazał kościół O. L. Jaggersowi Około 1955 roku po rozłamie w kościele. O. L. Jaggersa prowadził go jako Kościół Światowy przez kilkadziesiąt lat.

Trudno jest określić stan relacji Branhama i Davisa w latach 1935-1949. Jest prawdopodobne, że nie mieli ze sobą kontaktu przez lata, kiedy Davis przebywał w więzieniu. Możliwe, że ponownie połączyli się w Los Angeles Już w 1947 roku, gdy obaj panowie odwiedzali Los Angeles. Foursquare kościoły w tamtych latach. Pewne jest to, że ponownie połączyli się w 1950 roku, a Davis nadal był okropnym, skorumpowanym zbrojnym seksualnym białej supremacji. W rzeczywistości w 1950 roku nieletnia dziewczyna, którą aresztował za przewożenie w celach seksualnych w 1931 roku, była wystarczająco dorosła, aby wyjść za mąż; ona i Davis pobrali się w Meksyku. Nazywała się Allie Lee Garrison i została jego trzecią żoną bigamistki. Wydaje się niemożliwe, aby Branham mógł przeoczyć fakt, że Davis poślubił tę samą dziewczynę, którą aresztowano za molestowanie w Jeffersonville.

Branham, William (1964-8-23) *Pytania i odpowiedzi #1* "[Przepowiedziałem], jak zostanie zbudowana Linia Zygryda i jak Amerykanie dostaną tam lanie i nigdy się do tego nie przyznają, aż do około dwóch lat temu, kiedy to dostali niemieckie zdjęcia z obłączenia; I naprawdę dostali lanie. Podobało im się... Stracili całą swoją armię prawie na miejscu.

Branham, William (1953-3-26) *Izrael i Kościół #2* "Ilu z was słyszało wiele lat temu, kiedy zamierzano mnie aresztować za głoszenie kazań na temat tego "znaku bestii"? Kiedy powiedziałem, że Mussolini, kiedy po raz pierwszy doszedł do władzy dwadzieścia kilka lat temu, powiedziałem: "Jeśli Mussolini kiedykolwiek pójdzie w kierunku Etiopii, zapamiętaj to, nigdy nie będzie pokoju, dopóki nie przyjdzie Jezus Chrystus".

W październiku 1950 roku Gordon Lindsay uruchomił całostronicową historię w *Głos Uzdrawienia* w którym zdjęcie Davisa zostało opublikowane wraz z listem napisanym przez Davisa. Artykuł reklamował Davisa jako kaznodzieję z "dużym namiotem ewangelizacyjnym i całkiem dobrze zorganizowaną grupą ewangelizacyjną". Davis twierdził, że współpracował ze Zborami Bożymi – chociaż dowody wydają się wskazywać, że w tamtym czasie współpracował bliżej z Foursquare. Artykuł przedstawiał jego związek z Branhamem.¹ Artykuł wyraźnie wskazywał, że obaj mężczyźni odbudowali swój związek.² Wkrótce potem Branham zaczął regularnie odnosić się do Davisa w swoich nagranych kazaniach i obaj mężczyźni zaczęli razem uczęszczać na spotkania przebudzeniowe.³

Warto zauważyć, że Branham nigdy nie wspomniał o Royu Davisie na taśmie przed artykułem z 1950 roku opublikowanym przez *Głos Uzdrawienia*. Możliwe, że Branham miał nadzieję pozbyć się Davisa, ale Davis powrócił na paradę, by padać. Istnieją pewne przesłanki wskazujące na spór, który miał miejsce między tymi dwoma mężczyznami w latach pięćdziesiątych i że Branham zdenerwował się, gdy Roy Davis powiedział Branhamowi, że jest tylko "marionetką".⁴ Czyja marionetka pozostawiona jest wyobraźni. Niezależnie od tego, Davisowi udało się przekonać lub zmusić Branhama do ponownej współpracy.

W lutym 1951 roku Davis asystował Branhamowi w tym, co jest prawdopodobnie najczęściej cytowanym cudem w służbie Branhama – uzdrowieniu byłego kongresmena Williama Upshawa. W tym miesiącu Branham prowadził spotkania w Leroy KoppŚwiątynia Kalwarii. Roya Davisa popchnął Upshawa na spotkania przebudzeniowe na wózku inwalidzkim.⁵ Upshaw powiedział: mieszkał w Los Angeles

¹ Pierwszy pastor Williama Branhama - Roy E. Davis. 1950, październik *Głos Uzdrawienia*. s. 14 (Uwaga: pełna kopia tego artykułu znajduje się w Dodatku C)

² Uwaga autora: Davis przekazał szczegóły na temat Branhama, które kategorycznie zaprzeczały historii jego życia, którą Lindsay właśnie opublikowała w pierwszej oficjalnej biografii Branhama na początku tego samego roku. Patrząc z tej perspektywy, artykuł Davisa i fakt, że Lindsay go opublikowała, mogą być postrzegane jako zawołowana groźba wobec Branhama.

³ Branham, William (1951-4-13) *Dzieła, których dokonuję, świadczą o Mnie* "A czy zauważyliście w "Głosie Uzdrawienia" Mała gazetka brata Gordona, którą wydaje. Tam ten sam człowiek powrócił, doktor Roy Davis."

⁴ Branham, William (1957-9-8) *List do Hebrajczyków, rozdział szósty #2* "Powiem wam, dlaczego, za kogo się modliłem, był Roy Davis. A ja modliłem się, bo nazwał mnie "marionetką".

⁵ Branham, William (1957-4-7) *Potem przyszedł Jezus*. Pewnej nocy, na oczach dziesiątek tysięcy ludzi, kiedy Roy Davis wysłał go tam. I przeniósł go na wózek inwalidzkim, po tym, jak Roy modlił się za niego i setki innych. I nigdy w życiu nie słyszałem o tym człowieku. Siedział tam, tylko na innym spotkaniu. Podszedłem do peronu. Mniej więcej w tym czasie spojrzałem i zobaczyłem

co najmniej od 1943 roku. Upshaw i Davis pracowali razem od 1920 roku. Pod koniec nabożeństwa Branham twierdził, że miał wizję, a następnie wypowiedział Upshaw Uzdrawiony. Upshaw powiedział: wstał i podobno został cudownie uzdrawiony. Branham świętował uzdrowienie i powiedział swoim słuchaczom, że Upshaw Przez sześćdziesiąt sześć lat poruszał się na wózku inwalidzkim.

Cud, jak opisał to Branham, był z pewnością oszustwem. Upshaw powiedział: W wieku dojrzewanania uległ wypadkowi, w wyniku którego został przykuty do wózka inwalidzkiego, ale w wieku 25 lat odzyskał zdolność chodzenia o lasce lub kuli. Był świadkiem, jak inni członkowie Kongresu biegali bez żadnej pomocy.¹ W wywiadzie prasowym po "uzdrowieniu" Upshaw przyznał, że mógł już chodzić na krótkich dystansach, zanim wziął udział w przebudzeniu.² Twierdzenie Branhama, że był przykuty do wózka inwalidzkiego przez sześćdziesiąt sześć lat, było co najmniej całkowicie fałszywe. Kiedy odkrywa się Upshawa mógł już stać i chodzić o własnych siłach, to sprawia, że "cud" wydaje się znacznie mniejszy cudowny.

Upshaw powiedział: Wykorzystał rozgłos cudu, aby rozpocząć zbiórkę funduszy na nową fundację, którą stworzył.³ Upshaw powiedział:

movement had ever witnessed. Brothers WILLIAM BRANHAM and W. J. ERN BAXTER teamed in a beautifully harmonious manner in presenting the Word of God and ministering to the sick and sinful.

BEAUTIFUL CALVARY TEMPLE
(below) with 3,000 seating capacity overflowed during the recent great Branham meeting. Brothers Baxter and Branham in foreground.



W. J. ERN BAXTER and WILLIAM BRANHAM

stóg siana i bawiącego się małego chłopca. Gdy Duch Święty zaczął się objawiać, wskazał na niego i powiedział mu, że jest kongresmenem i że Jezus Chrystus uczynił go zdrowym. Tam on, inwalida, sześćdziesiąt sześć lat na wózku inwalidzkim, osiemdziesiąt sześć lat, najczarniejsza godzina, jaką kiedykolwiek widział. Zniknęła wszelka nadzieja na jego uzdrowienie. [Brat Branham klaszcze w dłonie – przyp. red.] Wtedy pojawił się Jezus. Pewien człowiek, który od sześćdziesięciu sześciu lat poruszał się na wózku inwalidzkim, w wieku osiemdziesięciu sześciu lat podniósł się i wbiegł na platformę, dotknął swoich stóp i podskoczył w górę i w dół.

¹ Pegler, Westbrook (18 lipca 1936) "Słusznie". Wilmington Morning News. "Niektórzy ludzie myślą, że kule są częścią kostiumu. Raz w Waszyngtonie pokłócił się, gdy był w Kongresie, ponieważ pewien mężczyzna powiedział, że lekko pobiegł do ołtarza, ignorując kule.

² Pisarz sztabowy (1951-2-19) Były reprezentant Upshaw Odrzuca kule po 59 latach. Los Angeles Razy. "Przyznał, że był w stanie przejść kilka kroków bez kul przed 8 lutego ubiegłego roku".

³ Upshaw powiedział: William (1951) Stoję na obietnicach. s. 5 "Do wszystkich miłośników Boga i amerykańskiej flagi, którzy inwestują w to święte zadanie na rzecz młodzieży narodowej

zmarł kilka miesięcy później na udar mózgu i wszystko wskazuje na to, że jakiegokolwiek uzdrowienie, jakiego mógł doświadczyć podczas przebudzenia Branhama, było bardzo krótkotrwałe. Nie można wykluczyć możliwości, że Davis i Upshaw współpracował z Branhamem, aby zainscenizować "cud".

Spotkanie w Świątyni Kalwarii Nie był to ostatni raz, kiedy Davis i Branham pracowali razem. Ich związek przetrwał do końca życia Branhama. Branham wskazywał w swoich kazaniach, że Davis zaprosił go do głoszenia kazań w kościołach razem z nim gdzieś między 1948 a 1953 rokiem, a Branham się zgodził.¹ Powiedział swoim słuchaczom, że "dobrze mu zrobiło" otrzymanie zaproszenia od Davisa i że cieszy się, że ich związek został przywrócony.

Trudno znaleźć sposób na usprawiedliwienie zachowania Branhama w tej sytuacji. Davis był znany Branhamowi jako były skazaniec, gwałcieł dzieci, złodziej i oszust religijny. Czy Davis wdarł się do środka i w jakiś sposób szantażował Branhama? Czy Branham był chętnym współnikiem Davisa? To są pytania bez odpowiedzi. Relacje Branhama z Davisem stają się jeszcze bardziej niepokojące po tym, jak Davis został krajowym przywódcą KKK w 1959 roku. O związkach Branhama z Davisem opowiem więcej w rozdziałach 9 i 14.

Tournée Branhama po Afryce Południowej (1951)

Postronny przegląd służby Williama Branhama może doprowadzić ich do wniosku, że rok 1951 był jego szczytowym rokiem. Podczas gdy Przebudzenie Uzdrowienia wciąż miało w sobie dużo pary, rosnąca liczba konkurujących ze sobą ewangelistów dołączających do tej dziedziny stopniowo zmniejszała udział Branhama w torcie przebudzenia po 1951 roku. Rok 1951 okazał się być rokiem największego spotkania Branhama i być może jego najśłynniejszej trasy koncertowej.

Zielonoświątkowcy byli obecni w Afryce Południowej z początku 1900 roku, kiedy John Lake pracował tam jako misjonarz z Syjonu. Południowoafrykańscy zielonoświątkowcy byli otwarci na Dowie techniki przebudzenia stylu stosowane przez

(płatne Upshaw Dobre Działania Obywatelskie) wysłę egzemplarz mojej broszury z autografem..."

¹ Branham William (1953-11-10) *Przywróć*. "Kiedy on [Roy Davis] stał tam kilka nocy, jakiś czas temu na spotkaniu religijnym. Powiedział: "A teraz, bracie Branham, poproszę cię, żebyś przemówił w naszym imieniu dziś wieczorem". Dobrze mi to zrobiło. Kiedy mi powiedział, powiedział... Tamtej nocy poszedłem do Green's Mill i kiedy ukazał mi się Anioł Pański, [Uwaga autora: Branham mówi Royowi Davisowi o wydarzeniach, które miały miejsce w 1946 lub 1947 roku.] i powiedział mi: Powiedział... Poszedłem i powiedziałem o tym lekarzowi. Powiedział: "Chcesz mi powiedzieć, że po ukończeniu siódmej klasy będziesz się modlił za możnowładców i monarchów?"

Brahama w przebudzeniu uzdrowienia. *Głos Uzdrowienia* zapewnił sobie trzymiesięczną trasę przebudzenia po Południowej Afryce, podczas której Branham i jego zespół odwiedzili przystanki w całej Unii, która w tym czasie obejmowała kraje RPA, Namibię i Rodezję (Zimbabwe). Trasa była najlepiej zorganizowaną w karierze Branhama.

Branhamowi towarzyszył Ern Baxter, F. F. Bosworth, jego syna Billy'ego Paula i Juliusa Stadsleva w imieniu *Głos Uzdrowienia*, aby udokumentować wycieczkę. Stadslev napisał książkę dokumentującą tę trasę zatytułowaną *Prorok odwiedza Republikę Południowej Afryki*. Komitet regionalnych przywódców zielonoświątkowych zabezpieczył miejsca spotkań i zorganizował ich harmonogram. Trasa była sponsorowana głównie przez Assemblies of God w Stanach Zjednoczonych i Misji Wiary Apostolskiej w Republice Południowej Afryki. W ramach projektu AFM została założona przez Johna Lake'a.¹ W ramach projektu AFM szeroko reklamował przebudzenia, co było kluczem do przyciągnięcia dużej publiczności, jaką otrzymał Branham.

Grupa Branhama opuściła Nowy Jork 1 października i przybył do Johannesburga następnego dnia. Wydarzenia przebudzeniowe odbyły się w jedenastu różnych miastach. Miasto Johannesburg Przebudzenia odbywały się w Centralnym Tabernakulum i Marantha Park Tabernacle, dwóch największych kościołach zielonoświątkowych w mieście. Republika Południowej Afryki Był to kraj podzielony rasowo, a Branham służył głównie tylko białej publiczności. Przegląd książki Stadsleva wskazuje, że Branham uczestniczył w nabożeństwach tylko dla białych przez większość trasy i odprawiał "rodzime" nabożeństwa mniej więcej jeden dzień w tygodniu. "Rodzime" nabożeństwa były zdecydowanie największe, a frekwencja na ogół przekraczała 10 000. Nabożeństwa tylko dla białych są trudniejsze do oszacowania na podstawie zapisów, ale wydaje się, że na ogół uczestniczy w nich mniej niż 1000 osób.

Klerksdorp, Kimberly i Bloemfontein zostały odwiedzone w październiku. Listopadowe przebudzenia odbyły się w Zastron, Kapsztadzie, Port Elizabeth, Grahamstown i wschodnim Londynie. W grudniu zespół dotarł do Durbanu gdzie Branham przeprowadził największe przebudzenie w swojej karierze.

Trwają spory co do liczby obecnych w Durbanie Spotkania na torze wyścigowym Greyville. Stadslev donosił o 20 000 obecnych i przedrukował świadectwo "O. C." którzy twierdzili, że Durban Policja oszacowała tłum na 55 000 do 60 000. W innym raporcie A. H. Coopera oszacowano, że obecnych było 25 000.² Bosworth i Branham

¹ Stadslev, Julius (1952) *Prorok odwiedza Republikę Południowej Afryki*. str. 60

² Stadslev, Julius (1952) *Prorok odwiedza Republikę Południowej Afryki*. str. 98, 106, 110

donoszą o 200 000 uczestników.¹ Liczba 200 000 wydaje się być szerzej podawaną liczbą przez późniejszych biografów Branhama, ale wydaje się być szalenie zawyżona – prawie czterokrotnie większa niż szacunki policji podczas tego wydarzenia. Dwóch ministrów z Republiki Południowej Afryki którzy uczestniczyli w spotkaniach, zakwestionowali roszczenie o 200 000, twierdząc, że maksymalna pojemność wyścigu tor wynosił 25 000.² Zdjęcia z tego wydarzenia pokazują ogromne tłumy, ale na własne oczy wydaje się, że jest ich znacznie mniej niż 200 000. W każdym razie, niezależnie od tego, czy było to 25 000 czy 200 000 osób, była to największa frekwencja na pojedynczym wydarzeniu w karierze Branhama, a Branham często z sentymentem wspominał te spotkania i chwalił się frekwencją.

W trakcie swojej kariery Branham często opowiadał historie, które urosły do rangi legend o wydarzeniach w Afryce Południowej. Jednak, jak zauważono w rozdziale 4, Branham został skonfrontowany z oskarżeniami o oszustwa ze strony południowoafrykańskich ministrów przed zakończeniem podróży. Dziesiątki przypadków uzdrowienia zostały zbadane przez kilku południowoafrykańskich duchownych, którzy nie byli w stanie zidentyfikować ani jednego przypadku prawdziwego uzdrowienia. Śledczy odkryli, że niektóre doniesienia o uzdrowieniach publikowane w lokalnej prasie były również fałszywe. Być może najbardziej zaskakujące jest to, że cuda, o których doniesiono amerykańskiej publiczności po powrocie do Stanów Zjednoczonych, również okazały się całkowitym oszustwem.³

¹ Weaver, C. Douglas (2000). *Uzdrowiciel-Prorok: William Marrion Branham (Studium proroctwa w amerykańskim zielonoświątkowcu)*. Mercer University Press. ISBN 978-0865547100. str. 51

² Wymon Doyné Miller (1 stycznia 1956) *Współczesne Boże Uzdrawienie* (wyd. pierwsze). Miller Publishing Co., s. 257–259. ASIN B002IZXO08. "[Dotyczące] wyścigu w Greyville-Oczywiście, jego maksymalna pojemność to nieco ponad dwadzieścia tysięcy. Oczywiście, jego przyjaciele w Stanach nie wiedzieliby nic lepszego na ten temat i przeknęliby to tak, jak jest.

³ Wymon Doyné Miller (1 stycznia 1956) *Współczesne Boże Uzdrawienie* (wyd. pierwsze). Miller Publishing Co., s. 257–259. ASIN B002IZXO08. "Pani A. S., chora na serce od dwudziestu czterech lat; w szpitalu i poza nim, i naprawdę wydaje się, że jest to przypadek przewlekły. Została "wyleczona" pierwszej nocy, uczęszczała na każde kolejne spotkanie, wchodziła po schodach, zadziwiała swoją rodzinę, spała normalnie. Jej przypadek został wymieniony jako jeden z najbardziej zdumiewających dowodów boskiego uzdrawienia. Szczegółowy raport o jej uzdrawieniu ukazał się w gazecie mniej więcej tydzień po zakończeniu kampanii. Wędrowny reporter napisał ją kilka dni wcześniej. Niestety, zauważyłem zawiadomienie o pogrzebie o tym samym nazwisku dzień przed pojawieniem się zawiadomienia o uzdrawieniu! Zadzwońiłem do redaktora naczelnego i zapytałem: "Czy wiesz, że ta kobieta, o której napisałaś, że jest cudownym lekarstwem, zmarła wczoraj? 'Tak', powiedział, 'Właśnie to odkryłem'. "Doktor P. wrócił do szpitala, wypisał się następnego ranka, zdecydowanie wbrew zaleceniom inspektora

Posiadam kopie oświadczeń o uzdrowieniu opublikowanych przez kampanię Branhama po ich powrocie oraz kopie nekrologów tych samych ludzi, którzy rzekomo zostali uzdrowieni.¹ Nie zostali uzdrowieni – umarli. Te same przypadki zostały zgłoszone przez południowoafrykańskich ministrów, którzy prowadzili dochodzenie w 1951 roku. Jest rzeczą oczywistą, że Bosworth a Branham zwodził swoich słuchaczy przytaczanymi przez siebie przytaczanymi przypadkami. Chociaż mamy wiele dobrze udokumentowanych przypadków nieudanego uzdrowienia, nie ma dobrze udokumentowanych przypadków rzeczywistego uzdrowienia. Bosworth Branham i Branham opublikowali fałszywe relacje o uzdrowieniach podczas afrykańskich przebudzeń, co sprawia, że bardzo trudno jest zaufać jakiegokolwiek relacji opublikowanej przez ich zespół wyborczy. Bez wątplenia wprowadzali opinię publiczną w błąd co do cudów uzdrowienia, które miały miejsce w Afryce.

Jak Norwegia Branham otrzymał od rządu zakaz organizowania dalszych przebudzeń w Afryce Południowej, a wiele źródeł wskazywało, że Apostolska Misja Wiary była odpowiedzialna za złożenie wniosku o zakaz. To wyraźnie wskazuje, że byli niezadowoleni z występu Branhama.²

Podążając szlakiem Durban Branham pozostał w Południowej Afryce udać się na wystawne safari, podczas którego polował na grubą zwierzynę w Mozambiku. Branham wrócił do domu w Stanach Zjednoczonych na Boże Narodzenie.

Podczas pobytu w Republice Południowej Afryki, Branham wybrał znanego członka społeczności The Message: Sidneya Jacksona. Jackson był poligamistą. Wrócił do Jeffersonville i spędził sporo czasu z Branhamem przez lata. Po śmierci Branhama odegrał on kluczową rolę w założeniu wczesnych wspólnot Przesłania w Afryce Południowej i pośrednio w Australii.

Lata świetności trwają (1952-1953)

Lata 1952 i 1953 były dla Branhama latami chwały. Do tego czasu jego legenda została stworzona, a historie, które posłużyły jako jego "usprawiedliwienie", zostały mocno ugruntowane. Niestety, jak zostało to udokumentowane do tej pory, wszystkie

medycznego, udał się do swojego domu w Shepstone, czuł się dobrze przez dwanaście godzin, ponownie zachorował i zmarł w niecały miesiąc. Ale nie to jest najgorsze. Amerykańska gazeta zawierała artykuł Boswortha na Durbanie kampania. W nim Bosworth przytacza to cudowne lekarstwo, dodając, że personel szpitala zbadał go następnego dnia i stwierdził, że jego krew jest całkowicie wolna od raka, podczas gdy było dokładnie odwrotnie!"

¹ Uwaga autora: jeden przykład z Republiki Południowej Afryki został podany w rozdziale 4.

² Anderson, A. (2005). "Nowi Afrykańczycy inicjowani zielonoświątkowcami i charyzmatycy w Afryce Południowej. Dziennik religii w Afryce". Dziennik Religii w Afryce. Brill: 66–92. doi:10.1163/1570066052995843

te historie są albo totalną mistyfikacją, albo tak upiękkszone, że nie mają znaczenia. Od fałszywych wskrzeszeń, przez zawyżone doniesienia o uzdrowieniach, po przesadzone rekordy frekwencji, po oszukańcze historie o jego wizytach u królów i monarchów – była to stale rozwijająca się legenda zbudowana na kłamstwach. To, co można by uratować, nie wystarczy, by oczyścić śmieciarza, nie mówiąc już o "Posłańcu do Laodycei" czy "Proroku naszych czasów". A jednak Branham osiągnął już status, który zdefiniował jego dziedzictwo w świecie zielonoświątkowym. Uważano go za największego cudotwórcę, jakiego kiedykolwiek widział świat zielonoświątkowy. W połowie lat pięćdziesiątych Branham wykorzystał tę reputację, aby wywyższyć i poprzeć nauki Późnego Deszczu ruch. Ale jak dotąd, Branham nie popadł w konflikt z szerszym ruchem zielonoświątkowym i nadal cieszył się sponsoringiem największych graczy w zielonoświątkowcu.

Początkowe problemy w szerszym ruchu wyzwolenia nie wynikały z błędów Branhama. Branham był "zbyt duży, by upaść". Znaczna część zielonoświątkowców dołączyła do jego kampanii. Ale pomniejsi ewangeliści ruchu nie cieszyli się taką wolnością i mieli tendencję do przesuwania kopert dalej niż Branham. To właśnie ich wybryki doprowadziły do gwałtownej reakcji ze strony denominacji zielonoświątkowych.

Jacka Coe, Asa A. Allen oraz Orval L. Jagers doprowadził sprawy do punktu krytycznego na wielu frontach. Allen był acholikiem i sponsorzy przebudzenia uzdrowienia zwrócili uwagę na jego zachowanie. Jacka Coe był zbyt agresywny w swoich praktykach i wyraźnie dopuszczał się nadużyć finansowych. Po wrogiej konfrontacji z władzami w Dallas, Coe przekroczył granicę, której denominacje zielonoświątkowe nie chciały przekroczyć. Zbory Boże zostały zmuszone do odpowiedzi. Jagers Problemem była całkowita niewiarygodność jego twierdzeń i sensacyjne skrajności, do których się posunął. Zaczął głosić kazania o kosmitach i inscenizował cuda, które były tak ewidentnie fałszywe, że żadna ilość wyjaśnień nie mogła uratować jego reputacji.¹ Orala Robertsa nawet włączyli się do akcji, ponieważ on i Coe i Allen rywalizowali o "największy namiot w Ameryce". Trzej panowie walczyli o tytuł, który wielokrotnie przechodził z rąk do rąk na początku i w połowie lat 50.

Branham pozostał ponad walką w 1951 i 1952 roku. Podczas gdy Allen i Roberts byli pionierami tego, co stało się ewangelią sukcesu, Branham utknął z podwójnym odkupieniem. Podczas gdy ewangelia sukcesu zdrowia i bogactwa było naturalną ewolucją pozytywnego wyznania wiary i podwójne odkupienie, Branham odmówił.

¹ Uwaga autora: Pierwsze twierdzenie Jagersa Całkowite przekroczenie granicy oznaczało twierdzenie, że przebudzenie, które głosił, było w cudowny sposób transmitowane do telewizji w całym kraju, podczas gdy on nie miał kamer ani sprzętu nadawczego.

Przyjmując w pełni "zdrowotną" stronę ewangelii sukcesu, potępił "bogactwo" w tym równaniu. Kiedy Allen i Roberts zaczęli uruchamiać służbę radiową i testować wody teleewangelizacji, Branham zamiast tego pozostał skupiony na podróżowaniu po obwodzie przebudzeniowym.

Rozdział 6

Późny deszcz Ruch

1947-1952

Bóg zsyła deszcz na sprawiedliwych i niesprawiedliwych.

– Jezus Chrystus

Narodziny Późnego Deszczu (1947-1948)

Pod koniec 1947 roku, w przebudzeniach Branhama w zachodniej Kanadzie uczestniczył George Hawtin, Herricka Holta, a także szereg innych postaci z sierocińca Sharon w North Battleford Saskatchewan. Herricka Holta był superintendentem dystryktu Foursquare dla zachodniej Kanady. Holt założył sierociniec Sharon w 1945 roku jako niezależną pracę, aby zapewnić dom sierotom z czasów II wojny światowej i seminarium dla okolicznej społeczności zielonoświątkowej. George'a Hawtina był wcześniej dyrektorem pobliskiego seminarium Zielonoświątkowych Zgromadzeń Kanady. Hawtin dołączył do Holta w 1946 roku. W następnym roku Holt zwerbował pierwszych studentów i wykładowców do Sharon School ze swojego poprzedniego seminarium.

Hawtin żywił rozgoryczenie w stosunku do Zgromadzeń Zielonoświątkowych Kanady który zwolnił go na rzecz lepiej wykształconego dyrektora seminarium. Istnieją pewne przesłanki, że zdymisjonowano go z powodu idei, które żywił, a które zostały uznane za nie do przyjęcia przez Zielonoświątkowe Zgromadzenia Kanady. W wyniku takiego leczenia Hawtin rozwinął głęboką nieufność wobec struktur wyznaniowych.

Lata 1946 i 1947 były latami zarówno budowania instytucji, jak i dosłownego konstruowania. Nauczyciele i uczniowie pracowali przy budowie akademików i sal lekcyjnych w sierocińcu Sharon. Placówka początkowo była sierocińcem tylko z nazwy. Początkowe środki przeznaczono na założenie seminarium. Sama szkoła rozpoczęła działalność dopiero we wrześniu 1947 roku.¹

Kiedy członkowie sierocińca Sharon Uczestniczyli w spotkaniach Branhama, byli zdumieni i zdumieni tym widowiskiem. Nie zdawali sobie sprawy, że uzdrowienia, których byli świadkami, były w zasadzie tylko aktami pozytywnej spowiedzi. Wierzyli, że są świadkami autentycznych cudów. Po powrocie do sierocińca Sharon zostali natchnieni do modlitwy i postu, dopóki Bóg nie obdarzy ich podobnymi zdolnościami do czynienia cudów.

Sala koncertowa Franklina jest powszechnie uznawany za drugą najważniejszą postać, po Williamie Branhamie, która wywołała Późny Deszcz ruch. Przywódca Późnego Deszczu Przebudzenie przypisuje pismom Halla źródło, z którego odkryli, jak uzyskać "wiarę", której potrzebowali, aby rozpocząć swoje przebudzenie i otrzymać swoje "dary". Książka Halla "Atomic Power" dała im instrukcje dotyczące postu i innych

¹ Global Missions, Inc (2018) *Poruszenie Ducha*. str. 13

technik, które rzekomo pomogłyby im stać się bardziej otwartymi na moc nadprzyrodzoną.¹

Po około trzech miesiącach postu w sierocińcu Sharon wybuchło przebudzenie w lutym 1948 roku. Ich przebudzenie zbiegło się z szerszym przebudzeniem uzdrowicielskim i stworzyło odrębny zestaw doktryn, które rozprzestrzeniły się na cały świat i wpłynęły na setki milionów chrześcijan przez kolejne dziesięciolecia. Przebudzenie to było początkowo określane jako Nowy Porządek Późnego Deszczu, ale wkrótce stał się znany po prostu jako Późny deszcz Przebudzenie, a ich nauki stały się znane jako Późny Deszcz Komunikat.² Pentekostalizm już wcześniej twierdził, że jest wypełnieniem Późnego Deszczu proroctwo Joela, gdy zaczęło się w 1906 roku. Wiara ta stanowi kluczowy filar większości zielonoświątkowych systemów teologicznych. "Nowy porządek" późnego deszczu uznali, że ponownie przywłaszczają sobie proroctwo, które było już kluczowe dla samego zielonoświątkowców, stąd termin "Nowy Porządek". W miarę jak ich wierzenia się rozwijały, zaczęli postrzegać siebie jako drugi poziom restauracjonizmu, aby zakończyć proces, który ich zdaniem rozpoczął się od wczesnego zielonoświątkowców. Za ostateczny cel uznali przywrócenie kościoła do stanu takiego jak w Dziejach Apostolskich.

Ten kontekst i użycie terminu "Późny deszcz" Jest to ważne, aby zwrócić uwagę przy badaniu nauk zielonoświątkowych, ponieważ samo użycie tego terminu niekoniecznie oznacza przynależność do "Nowego Porządku" Późnego Deszczu Doktryny. Często wymaga to zbadania podstawowych koncepcji, aby ujawnić, który "Późny deszcz", o którym mowa. Na potrzeby tej książki termin Późny Deszcz jest używany wyłącznie w odniesieniu do Późnego Deszczu który rozpoczął się w latach czterdziestych XX wieku.

Późny deszcz Z biegiem lat ruch przechodził przez wiele podziałów i podziałów. Jeden z tych rozłamów doprowadził do powstania The Message, grupy, w której się urodziłem i wychowałem. W rzeczywistości termin "Przesłanie" ewoluował jako skrótowy sposób powiedzenia "Późny deszcz" Komunikat. Byłem we wspólnocie z

¹ Uwaga autora: Techniki takie jak Hallsa są stosowane przez różne grupy kultowe w celu wywołania ekstazy doświadczeń, które można przypisać zjawiskom naturalnym i w żadnym wypadku nie muszą być nadprzyrodzone. Stwierdzono, że takie doświadczenia są szeroko odczuwane przez dużą część populacji, a ludzie, którzy gonią za takimi doświadczeniami i regularnie je otrzymują, często podążają za cyklem zachowań podobnych do narkomanów, którzy gonią za doświadczeniami psychodelicznymi. Żadne z nich nie jest zdrowe i oba mają tendencję do zachowań autodestrukcyjnych. Wykorzystywanie takich doświadczeń do uwiarygodnienia ruchu, przywódcy, przekonania lub wyborów jest potencjalnie niebezpieczne.

² Moriarty, Michael (1992). Nowi charyzmatycy. Zondervan. ISBN 978-0310534310. Strony 58-60

ludźmi, którzy byli częścią Późnego Deszczu przebudzenie od jego najwcześniejszych dni.

Zanim podzielę się historią Późnego Deszczu Pozwólcie, że najpierw opowiem o ideologicznym składzie grupy w North Battleford i wyjaśnić charakterystyczne doktryny, które rozwinęły się w sierocińcu Sharon w pierwszych dniach przebudzenia.

Brytyjski izraelizm

W 1940 roku Foursquare był ostatnim ze znaczących wyznań zielonoświątkowych, które bawiły brytyjski izraelizm. Denominacja liczyła wówczas około 400 kościołów. Amie Semple McPherson Wydaje się, że przyjął tę ideologię. Brytyjski Izrael idee były nauczane w Świątyni Anioł Pański i udostępniane za pośrednictwem Foursquarei w ich literaturze. W rzeczywistości, co dość szokujące, istnieli naziści i Klan postacie uczęszczające i głoszące kazania w kościołach Foursquare, w tym w Świątyni Anioła Pańskiego, jak pokrótce wyjaśniono w rozdziale 5. Trudno powiedzieć, na ile McPherson i kierownictwo Foursquare byli świadomi ich działalności lub ją wspierali. Świątynia Angelus liczyła w tamtych latach 12 000 członków. Możliwe, że część ich aktywności przelatywała poza radarem Foursquare kierownictwo wyższego szczebla. W latach pięćdziesiątych XX wieku Foursquare zaczęła odchodzić od brytyjskiego izraelizmu, ale zmiana była stopniowa.

Pierwsi liderzy sierocińca Sharon byli pod głębokim wpływem brytyjskiej izraelskiej gałęzi zielonoświątkowców. Dokładna przyczyna ich wprowadzenia do tego wpływu jest niejasna, ale możemy bezpiecznie wierzyć, że jednym ze źródeł wpływów był ich związek z Foursquare; Herricka Holta, pierwszy prezes sierocińca Sharon, był kuratorem dystryktu Foursquare w zachodniej Kanadzie w tych samych latach założył sierociniec Sharon.

George'a Hawtina był przywódcą Misji Globalnych i szkoły w Sharon. Dwaj bracia Hawtina byli pracownikami wydziału. Jego bracia również pochodzili ze Zborów Zielonoświątkowych Kanady przed objęciem stanowisk kierowniczych w sierocińcu Sharon. Z ich pism wynika, że byli również brytyjskimi Izraelitami przed dołączeniem do sierocińca Sharon. Hawtin napisał serię publikacji zatytułowaną *Skarby prawdy* w którym szczegółowo opisał wiele swoich przekonań. Brytyjski izraelizm był wśród nich.¹

Przegląd nauk, które wyszły z sierocińca Sharon odsłania głęboki brytyjski Izrael wpływ. Wpływ ten rozprzestrzenił się na cały Późny Deszcz ruch. Brytyjski Izrael wpływ

¹ Hawtin, George. Strażnik Nocy. Skarby prawdy. Tom 11. s.32 "Moim zdaniem Biblia daje obfity dowód na to, że Brytyjska Wspólnota Narodów i Stany Zjednoczone Ameryki są bratnimi narodami, bezpośrednimi potomkami dwóch synów Józefa, odpowiednio Efraima i Manassesza".

jest jedną z najlepiej strzeżonych tajemnic na temat ideologicznego pochodzenia Późnego Deszczu teologia. Jednym ze sposobów, w jaki ta tajemnica była utrzymywana, był fakt, że większość Późnego Deszczu (ale nie wszystkie), porzucili ideę, że są Dziesięcioma Zaginionymi Plemionami Izraela, tak jak zrobił to szerszy ruch zielonoświątkowy. Ale późny deszcz Ruch ten zrobił to kilkadziesiąt lat później niż główny nurt zielonoświątkowców. Podczas gdy szerszy pentekostalizm odrzucił podstawowe koncepcje brytyjskiego izraelizmu W latach 20. idee te pozostały w Foursquare w latach czterdziestych XX wieku i trafili do Późnego Deszczu w latach pięćdziesiątych. Dopiero w połowie lat pięćdziesiątych XX wieku "zaginione plemiona" popadł w niełaskę wśród Latter Rain Zwolenników.

Ponieważ porzucili "zaginione plemiona", nieco trudniej jest wykryć, co jest jednym z najważniejszych ich wpływów teologicznych. Późny deszcz Ruch narodził się w ostatnich dniach brytyjskiej gałęzi teologii zielonoświątkowej. Wraz z tożsamością chrześcijańską Teologia, Późny deszcz Teologia jest jedną z dwóch głównych ideologii, które wywodzą się z zielonoświątkowego izraelizmu brytyjskiego.

George'a Hawtina był pierwszym przywódcą sierocińca Sharoni był najstarszą postacią, gdy w 1948 r. wybuchło przebudzenie. Podczas gdy większość starszych sierocińca Sharon ostatecznie odrzuciła rdzeń brytyjskiego Izraela Hawtin pozostał zdecydowanym zwolennikiem brytyjskiego izraelizmu do końca życia. Nauczał i pisał obszernie o "zaginionych plemionach" i rozpowszechnić tę ideę w wielu różnych Późnym Deszczu kościoły, które odwiedzał, w tym kościoły Message. Jasno i wielokrotnie identyfikował Brytyjczyków jako dziesięć zaginionych plemion Izraela.¹

Ważne jest, aby rozpoznać obecność tych "zagubionych plemion" wiara we wczesny Późny Deszcz ruchu, ponieważ jest to dymiąca broń, która pozwala nam zidentyfikować pochodzenie dużej części ich zestawu przekonań. "Zaginione plemiona" Nie jest to jedyne przekonanie, które zostało opakowane w brytyjski izraelizm. Większość głównych tematów teologicznych Późnego Deszczu Ruch jest po prostu nowym spinem lub ewolucją tych samych idei i koncepcji opisanych w rozdziale 4 tej książki. Podczas gdy brytyjski Izrael gałąź zielonoświątkowców nie jest jedynym ideologicznym wkładem w Późny Deszcz Twierdzą, że jest to z pewnością najważniejsze dla wytworzenia kluczowych cech charakterystycznych ruchu.

¹ Hawtin, George (1988) *Skarby w prawdzie: Przymierze Abrahama*. Tom 7. str. 128 "Izajasz powiedział: "Będziesz nazwany nowym imieniem", a Pan powiedział Abrahamowi: "Uczynię wielkie imię twoje". W każdym razie mamy do czynienia z niezaprzeczalną prawdą, że w całym dzisiejszym świecie jest tylko jeden naród, który nazywa się grate, a tym jednym narodem jest Wielka Brytania.

Wiele charakterystycznych Późnych Deszczy idee są częścią szerszego brytyjskiego Izraela teologia wyznawana już przez George'a Hawtina i innych wczesnych przywódców Późnego Deszczu ruchu przed jego rozpoczęciem. Podczas gdy Hawtin nie udało się przekonać szerszego ruchu do zachowania zaginionych plemionWiele innych elementów, które połączyły się i zintegrowały z brytyjskim Izraelem, ideologia w poprzednim stuleciu znalazła szeroką akceptację wśród przywódców Późnego Deszczu.

Błędem byłoby przypisywanie tylko George'a Hawtina za wprowadzenie wszystkich tych pojęć do Późnego Deszczu ruch. Idee te były znane tej części ruchu zielonoświątkowego, która darzyła szczególnym szacunkiem Johna Alexandra Dowie, Charles Parham, Franka Sanforda, Charlesa Price'a, F. F. Bosworthoraż inni wybitni brytyjscy kaznodzieje izraelscy z pierwszego pokolenia zielonoświątkowców. Foursquare i znacznie mniejsza Wspólnota Misyjna Elim były dwiema znaczącymi grupami, które nadal szanowały brytyjski Izrael pod koniec lat czterdziestych XX wieku. Hawtin i inni liderzy w Późnym deszczu po prostu tchnął nowe życie w starsze idee. Odkrzyli brytyjski Izrael materiały referencyjne w bibliotece, że tak powiem, i bronił idei, które szerszy ruch zielonoświątkowy wydawał się zadowolony z pozostawienia śmierci. Promocja gasnącego brytyjskiego Izraela Idee trafiły w czułą strunę części ludzi i pomogły przekazać zaktualizowaną wersję ideologii nowemu pokoleniu.

Wężowe nasienie

Podobnie jak podstawowe "zaginione plemiona" była obecna w ideologii Późnego Deszczu Było to również nasienie węża Pomysły. Nasienie węża jest kolejną ideologiczną pozostałością brytyjskiego izraelizmu które można znaleźć w niektórych gałęziach Późnego Deszczu ruch. Wężowe nasienie przedstawia historię niegodziwego nasienia na świecie. Jak "zaginione plemię" koncepcja", Serpent Seed był coraz bardziej spychany na margines całego ruchu, ale zwolennicy Przesłania nie są jedynymi Późnym Deszczem grupa, aby odziedziczyć nasienie węża nauk w ten sposób.

William Branham został wystawiony na działanie nasienia węża od najwcześniejszych dni jego posługi.¹ Branham przemycił tę ideę do swoich kazań

¹ Branham, William (1957-10-6) *Pytania i odpowiedzi na temat Listu do Hebrajczyków #3 "Pierwszy raz spotkałem kogoś w moim życiu, po tym, jak się nawróciłem... Byłem... Spotkałem brata George'a DeArka i ich tam na dole. I szedłem pieszo, a Pan zaprowadził mnie do małego miejsca. Dyskutowali o tym, skąd wziął się ten kolorowy człowiek. A oni próbowali powiedzieć, że kolorowy człowiek... Że Kain poślubił zwierzę podobne do małpy i stamtąd wyłoniła się rasa kolorowa."*

podczas przebudzeń uzdrawiających: ¹ i prywatnie nauczanie pełnej wersji nasienia węża lata przed jego pierwszym szczegółowym publicznym kazaniem na ten temat.² Możliwe, że Hawtin nauczył się tej ideologii bezpośrednio od Branhama i zaimportował ją. Co bardziej prawdopodobne, nauki zaczerpnął bezpośrednio z brytyjskiego Izraela Literatura, do której wyraźnie miał dostęp i do której często się odwoływał w swoich publikacjach. Podczas gdy Branham twierdził, że otrzymał objawienie Nasienia Węża poprzez nadprzyrodzone doświadczenie,³ Hawtin i większość innych Późnych Deszczy Kaznodzieje, którzy nauczali tej doktryny, mieli tendencję do cytowania wcześniejszego brytyjskiego Izraela pisarzy jako autorytety i źródła.⁴

Hawtin publicznie przeprosił za promowanie nasienia węża w 1989 roku, po tym jak spotkała się z publiczną reakcją za opublikowanie *Serpent Seed* literatura. Jego książka "The Living Creature: Origin of the Negro" (Żywe stworzenie: pochodzenie Murzyna) wywołała publiczne oburzenie po tym, jak została odkryta przez dziennikarzy.⁵ Oczywiście, do tego czasu wiedza o naukach miała okazję rozprzestrzenić się w większości zakątków Późnego Deszczu ruch. Trochę późnego deszczu Grupy przyjęły tę naukę, podczas gdy inne ją odrzuciły.

Późny deszcz grupy takie jak The Message promują wersję *Serpent Seed* gdzie rasa Konotacje są nieco mniej oczywiste. Późny deszcz wersja *Serpent Seed* nie jest tak zjadliwa jak Christian Identity wersji *Serpent Seed*, ale nadal prowadzi to do powszechnego egzekwowania rasowych segregacja i dyskryminacja w ramach Późnego Deszczu grupy, takie jak The Message.

Chociaż nie zawsze jest to jednoznaczne, rasa Elementy nauk są nadal obecne tuż pod powierzchnią większości tych, którzy nauczają o nasieniu węża. Na przykład, gdy nauczasz Nasienia węża publicznie Branham powtórzył tę samą węzową genealogię,

¹ Branham, William (1950-8-19) *Pokaż nam ojca i to wystarczy*. "Szatan chciał trochę lepszych rzeczy niż te, które miał Michał, poszedł i założył sobie – lepsze, piękniejsze – piękniejsze królestwo. Widzieć? To jest piękno. Tutaj spada prosto na jego syna, Kaina".

² Branham, William (1954-1-3) *Pytania i odpowiedzi #1*. "Myślę, że to się wzięło. A teraz trochę mojej własnej doktryny. To tylko ludzie z kościoła, widzicie. Myślę, że Kain był synem szatana".

³ Branham, William (1965-7-11) *Zawstydzony*. "Oto On jest z nimi, Aniołowie, poselstwo, którym było złamanie siedmiu z nich, siedem pieczęci, które objawiły nasienie węża i wszystkie te rzeczy tutaj.

⁴ Hawtin, George (1976) *Żywa istota: pochodzenie Murzynów*

⁵ *Pocztą lidera*. Wydawca wycofuje się z broszury. ReginaSaskatchewan, Kanada czw., 11 maja 1989, strona 12 "George Hawtin zgodził się zaprzestać rozpowszechniania 40-stronicowej broszury zatytułowanej *Living Creature: Origin of the Negro*, a także zaoferował pisemne przeprosiny..."

co Hawtin i jego brytyjscy izraelscy poprzednicy, ale Branham starannie unikał wypowiedzenia słów "czarny" lub "żyd". Podczas gdy słowa "czarny" i "żyd" są pominięte, nie można nie zauważyć, że w genealogii Nasienia Węża z 1958 roku, którą podzielił się Branham, każda postać, którą Branham zidentyfikował jako nasienie węża był albo Afrykaninem, albo Żydem.

Wielu naśladowców Poselstwa jest nieświadomych rasowych konotacje tej doktryny, podczas gdy większość przywódców z pierwotnych sekt Poselstwa jest w pełni świadoma. Tajemne "objawienie" Wężowego Nasienia Rasa charakter jest prywatnie przekazywany przez Williama Branhama w bezpośredniej linii sukcesji przywództwa. Ukryta tajemnica jest ujawniana tylko tym, którzy mają duchowy hart ducha, aby móc przyjąć taką "prawdę".¹

Obsesje na punkcie Izraela

Inny bardzo wyraźny sposób, w jaki brytyjski Izrael idee wpłynęły na Późny Deszcz Ruch ten wynikał z ich obsesji na punkcie narodu i ziemi Izraela. Wykorzystanie opowieści o starożytnym Izraelu jest powszechne w chrześcijaństwie, ponieważ historia relacji Boga z narodem żydowskim jest centralna dla Starego Testamentu. Zainteresowanie narodem żydowskim, Jerozolimą i ziemią Izraela zawsze zajmowało miejsce w poglądach Kościoła na dni ostateczne, ale poglądy, które rozwinęły się w brytyjskim Izraelizmie, mają swój wyjątkowy smak.

Podczas gdy zwykli chrześcijańscy kaznodzieje używali historii starożytnego Izraela w Starym Testamencie, aby zilustrować lekcje moralne, Późny Deszcz Ruch wykorzystał tę samą historię, aby stworzyć stale ewoluującą prognozę konkretnych wydarzeń, które miały nastąpić w najbliższej przyszłości Kościoła. Historia Izraela i relacja Boga z Izraelem stały się wzorcem, z którego Późny deszcz Przywódcy ekstrapolowali szczegółowe prognozy dotyczące przyszłości. Ich przepowiednie zawsze kończyły się na nadszarpającym scenariuszu zagłady, który pochłonąłby cały świat.

Izrael stał się państwem w 1948 roku – w tym samym roku, w którym nastąpił Późny Deszcz Rozpoczęło się przebudzenie. To był zbyt duży zbieg okoliczności dla przywódców Późnego Deszczu którzy szybko rozwinęli ideę, że wydarzenia w ziemi Izraela zapowiadają duchowe wydarzenia, które będą miały się wydarzyć w kościele i

¹ Uwaga autora: Kiedy otrzymałem prywatne instrukcje na temat rasy Natura nasienia węża od mojego pastora (który uczęszczał do Tabernakulum z Williamem Branhamem) poinformował mnie, że rasa Elementy nie mogły być udostępniane publicznie, ponieważ "nie każdy może je otrzymać".

na odwrót.¹ To doprowadziło do Późnego Deszczu liderzy ruchu będą czerpać ze studni brytyjskiego Izraela eschatologia, która miała już dawno ustalony zestaw wierzeń odnoszących się do odrodzenia narodowego Izraela.

Późny deszcz zamiłowanie ruchu do adaptacji historycznego brytyjskiego Izraela Eschatologia stała się coraz popularniejszym sposobem interpretacji wydarzeń współczesnych.² Konflikt na Bliskim Wschodzie szybko staje się znakiem, że nadchodzi koniec dni jest na wyciągnięcie ręki. Odkrycie czerwonej jałówki sygnalizuje rychłe wzniesienie świątyni w Jerozolimie. Papieska uwertura do Izraela jest dowodem na to, że wkrótce nastąpi ostateczny ucisk. Liderzy przebudzeniowi przepowiadali, że takie wydarzenia w ziemi Izraela odpowiadają wielkiemu przebudzeniu, które zawsze ma wybuchnąć w kościele. Koncepcje te są wytworem Późnego Deszczu adaptacji historycznego brytyjskiego Izraela eschatologia. Niektórzy pisarze opisywali te wyjątkowe wierzenia jako "zielonoświątkowość chrześcijańskiego syjonizmu".³

Ern Baxter's Vancouver kościół był jednym z pierwszych zwolenników Późnego Deszczu nauk Ruchu. George'a Warnocka, bliski przyjaciel i były sekretarz Erna Baxtera, uchwycił te idee w swojej książce z 1951 roku, *Święto Namiotów*. Podobnie jak ich brytyjscy przodkowie izraelscy, wzięli symbole zawarte w Starym Testamencie i wykorzystali je do przepowiadania przyszłości Kościoła. Wykorzystanie wzorców Starego Testamentu do rozwijania nowych idei i przewidywania przyszłości stało się znakiem rozpoznawczym ruchu Późnego Deszczu. To właśnie wiara brytyjskiego Izraela, że proroctwa dotyczące narodowego Izraela mają zastosowanie do Kościoła, pozwoliła im na dokonanie takich skoków w interpretacji. To stworzyło koncepcję, że współczesny Kościół, Stany Zjednoczone, Wielka Brytania i inne narody anglojęzyczne miały powtarzać wzorce znalezione w historii starożytnego Izraela. Koncepcja okazała się niezwykle popularna.

Przywódcy Późnego Deszczu ruchu były w stanie wykorzystać utajony brytyjski Izrael koncepcje, aby nadal przyjmować proroctwa pierwotnie skierowane do starożytnego Izraela, a następnie przekierować te proroctwa do siebie. Jednym z nich był Malachiasz 4 proroctwo o przyjściu Eliasza. Podczas gdy większość chrześcijan

¹ Williams, Józef. "Zielonoświątkowość chrześcijańskiego syjonizmu". *Historia Kościoła* 84, nr 1 (2015): 159.

² Uwaga autora: Kolejny wyraźny dymiący pistolet brytyjskiego Izraela Eschatologia jest zastosowaniem piramidologii w związku z końcem dni Prognoz; Takie idee i koncepcje narodziły się w brytyjskim izraelizmie w 1800 roku – na przykład pomysł posługi "kamienia wieńcowego".

³ Williams, Józef. "Zielonoświątkowość chrześcijańskiego syjonizmu". *Historia Kościoła* 84, nr 1 (2015): 159-194. "W kolejnych dziesięcioleciach te rasowe poglądy te zostały zepchnięte na margines ruchu zielonoświątkowego, ale intensywne poczucie identyfikacji z Izraelem pozostało".

postrzega Jana Chrzciciela jako wypełnienie proroctwa Malachiasza, Późny Deszcz Teologia nadal oczekuje przyszłego wypełnienia się tego proroctwa w Kościele, tak jak ich brytyjski Izrael Przodkowie. Z biegiem czasu interpretacja ewoluowała od oczekiwanego przyjścia pojedynczego Eliasza do oczekiwania, że namaszczenie Eliasza spadnie na całe pokolenie ludzi.

Intensywne skupienie się na Izraelu i dziwna obsesja na punkcie Eliasza z Księgi Malachiasza 4 nadal przenika wiele zakątków chrześcijańskiego świata pod wpływem Późnego Deszczu ruchu do dnia dzisiejszego. W Piśmie Świętym Eliaz został upoważniony przez Boga do dokonywania wielkich cudów, które uderzyły całe narody ludzi. Po starciu na Górze Karmel Eliaz zabrał wszystkich swoich wrogów do pobliskiej doliny, gdzie kazał ich wszystkich zabić. To właśnie ten surowy pokaz mocy wydaje się przemawiać do wielu postaci mających obsesję na punkcie powrotu Eliasza; wielu z nich spodziewa się, że dokonają podobnego pokazu mocy i oczyszczą niegodziwych, gdy nadejdzie objawienie Eliasza; Wiąże się to ściśle z ich objawionymi synami teologii Boga.¹

Piramidologia

Piramidologia znalazła również gorliwą publiczność wśród Późnego Deszczu tłum. Jak nasienie węża i "zaginione plemiona" idea, piramidologia stopniowo spychała na margines ruchu. A jednak był to ważny element we wczesnych dniach Późnego Deszczu.

Podobnie jak ich brytyjski Izrael Wielu przywódców Późnego Deszczu uważało Henocha za budowniczego Wielkiej Piramidy w Gizie. Włączyli mitologię piramidy, która istniała już w brytyjskim Izraelizmie. Liderzy ruchu, tacy jak William Branham, twierdzili, że piramida jest biblią. Wierzyli, że ukryte tajemnice zostały osadzone przez Henocha w geometrii piramidy. Ponieważ Henoch "chodził z Bogiem i nie został odnaleziony", wierzyli, że poznał tajemnicę wstąpienia do nieba lub pochwycenia. Doprowadziło to niektórych do obsesji na punkcie rozwikłania tajemnic, które rzekomo pozostawił w piramidzie. Wierzyli, że zrozumienie tajemnic jest niezwykle ważne dla kościoła, który może wykorzystać te informacje, aby uzyskać dalsze

¹ Montgomery, Stephen (2023) Zbieżna apostazja. s.26-36 (Uwaga: czas tego oczyszczenia różni się w zależności od Późnego Deszczu grupa; w Poselstwie i większej gałęzi Późnego Deszczu Czystka ta miała nastąpić po pochwyceniu. Kościoła, podczas gdy w dominionistycznych gałęziach Późnego Deszczu Nie ma pochwycenia, a objawienie się synów Bożych prowadzi bezpośrednio do oczyszczenia.

oświecenie na temat zbliżającego się dnia sądu ostatecznego i ucieczki od niego w stylu Enocha.¹

Williama Branhama,² George'a Hawtina,³ George'a Warnocka,⁴ T.L. Osborna, Gordona Lindsaya, Joseph Mattson-Bozei wiele innych znanych Późnych Deszczy Postacie powtórzyły te koncepcje w latach pięćdziesiątych i sześćdziesiątych. Wśród niektórych grup, takich jak The Message, obsesja na punkcie "brakującego" kamienia wieńczącego piramidę stała się ściśle związana z prorocत्वami o powtórny przyjsciu. Symbolika i symbolika piramidy i jej zwieńczenia stały się krytycznymi elementami ich teologii.

Oczywiście, wszystkie idee pyramidologii opierają się na pseudoarcheologii. Wielka Piramida został zbudowany przez faraona Kufu, a nie Henocha. Każdy szanowany badacz archeologiczny i historyk, który badał "tajemnicę" "brakującego" zwieńczenia doszli do wniosku, że został skradziony przez szabrowników w okresie Średniego Państwa w Egipcie. Wszystkie koncepcje religijne oparte na pyramidologii są czystą fikcją, a ludzie, którzy w nie wierzą i je promują, są szarlatanami.

Objawieni synowie Boga

Doktryna, dla której Późny Deszcz ruch jest najbardziej znany, często określany jako Objawieni Synowie Boga. Objawieni synowie a wspierające go doktryny zyskały na popularności. Podczas gdy węzowe nasienie, koncepcja "zaginionych plemion" i pyramidologia nie były jednocie akceptowane przez szerszy ruch Późnego Deszczu,

¹ Branham, William (1953-4-3) *Okrucieństwo grzechu i kara, jaką kosztowało pozbycie się grzechu z naszego życia* "Druga Biblia została napisana, napisana przez Henocha i umieszczona w piramidzie".

² Branham, William (1960-12-30) *Czy to jest znak końca, proszę pana?* "Pamiętacie Przesłanie z piramidy? To zwieńczenie. Co to zrobił? Duch Święty okrył daną osobę i zapieczętował ją, kiedy dodaliśmy do naszej wiary; sprawiedliwość, pobożność, wiara i tak dalej, i ciągle do tego dodawaliśmy, aż otrzymaliśmy siedem rzeczy. A siódmą była miłość, która jest Bogiem. W ten sposób On stwarza człowieka, zamyka go i pieczętuje Duchem Świętym".

³ Hawtin, George. *Tajemnica Chrystusa i nasze zjednoczenie z Nim. Skarb prawdy*. Tom 3. s.82 "Kiedy Słowo Boże mówi o Chrystusie Jezusie jako o kamieniu węzowym (Ps. 118:22, 1 Piotra 2:7), nie mówi o kamieniu w dolnym rogu fundamentu. Mówi o zwieńczeniu lub kamień nagrobny jako kamień wieńczący pojawiłby się na szczycie piramidy. Zwieńczenie jest z konieczności ostatnim kamieniem, który należy umieścić w budynku, a kiedy to się stanie, budynek jest ukończony. Tak samo będzie, gdy ciało z żywych kamieni, samo ciało Chrystusa, będzie skompletowane, wtedy Jezus Chrystus, Głowa, zajmie Jego miejsce jako kamień główny i to kompletne ciało Chrystusa utworzy wieczne mieszkanie Boże przez Ducha.

⁴ WarnockGeorge *Siedem lamp Bożych*. s.3 "Gdy Duch Boży przychodzi do naszego życia [...] To jest zwieńczenie. On przyszedł, aby zamieszkać w nas i poprowadzić nas dalej do tych królestw w Bogu, o których jak dotąd wiemy bardzo niewiele".

jakiś wariant Objawionych Synów był akceptowany w każdej gałęzi Późnego Deszczu ruch. Doktryna Objawionych Synów i jej warianty znane są pod kilkoma różnymi nazwami, w tym: "doskonalenie świętych", dominionizm, mali bogowie lub mali Chrystusowie, armia Joela i wiele innych określeń. Sama etykieta może być przeszkodą dla różnych grup, które wierzą w tę ideologię, ponieważ będą zaprzeczać wierze w tę ideologię, chyba że użyjesz specyficznej terminologii, której używają. Dlatego ważne jest, aby rzeczywiście badać koncepcje i idee zawarte w wierze, a nie etykiety nadawane doktrynom. Dalsze ważne jest, aby prześledzić ich powiązania, aby sprawdzić, czy łączą się one z postaciami Późnego Deszczu ruch. Pomogą one w ustanowieniu Późnego Deszczu Objawieni synowie link do nich i ich nauk.¹

Nauczanie to – niezależnie od etykiety – jest ewolucją starej herezji wcielonej w brytyjski izraelizm z nauk Jane Lead i Joanny Southcott. Nauki te zostały po raz pierwszy omówione w rozdziale 3. Wierzy się, że na końcu dni elitarna grupa chrześcijan osiągnie stan doskonałej świętości. Nie jest prawdą, że w dniu przebudzenia staną się objawionymi synami, Boga, który jako jedyny będzie mógł dostąpić pochwylenia i panować i panować na ziemi jako objawienie Chrystusa. "Objawieni synowie" Idee łatwo zazębiają się z pełnym uświęceniem i bezgrzeszną doskonałością" koncepcje, które niektórzy zielonoświątkowcy odziedziczyli po Wyższym Życiu ruch.² Dobrze współgrało to również z ich poglądami restauracjonistycznymi – jako punkt kulminacyjny, którego oczekiwali po zakończeniu renowacji.

Fakt, że objawieni synowie koncepcja zapoczątkowana przez Jane Lead. Wcześniej nauki można odnaleźć w prostym przeglądzie wczesnego Późnego Deszczu Pism. George'a Warnocka oraz George'a Hawtina obaj pisali przychylnie o Jane Lead w ich literaturze i przedrukowane fragmenty jej nauk do spożycia przez Późny Deszcz ruch. Podczas gdy Hawtin, Warnock i kilku innych otwarcie przyjęło Jane Lead, inne Późny deszcz Przywódcy byli bardziej ukryci w tej sprawie; Sala koncertowa Franklina, na przykład, spłagiatowała Lead i przedrukowywała fragmenty jej pism, nie

¹ Uwaga autora: Ważne jest, aby zauważyć, że kościół ma historyczne nauczanie o "objawieniu się synów Bożych". W historycznym chrześcijaństwie jest to wydarzenie, które nastąpi dopiero po powtórny przyjsciu Jezusa Chrystusa i dopełnieniu się odkupienia ziemi. W późnym deszczu jest to wydarzenie, które wydarzy się przed powtórny przyjsciem, lub też uważa się, że samo w sobie jest uduchowionym powtórny przyjsciem.

² Uwaga autora: Definicja uświęcenia ewoluowała z czasem w obrębie wesleyanizmu. Uświęcenie Johna Wesleya (drugie dzieło łaski, którego stopniowe uświęcenie prowadzi do całkowitego uświęcenia, w którym miłość Boża w pełni określiła charakter człowieka) przekształciło się w Wyższe Życie Uświęcenie ruchu (drugie dzieło łaski ma miejsce, gdy ktoś jest natychmiast uświęcony i przestaje być uświęcony dla pozostałego życia, i gdzie świętość jest w dużej mierze zdefiniowany przez stworzony przez kościół kodeks ubioru i postępowania).

uznając ich pochodzenia.¹ Możliwe też, że po prostu nie zdawali sobie sprawy, że źródłem jest ołów. Karol Cena – od którego prawdopodobnie uzyskali jej pismo – nie uznali Ołowiu za źródło.

Podobnie jak w przypadku innych elementów brytyjskiego Izraela wpływ na ruch Późnego Deszczu, dokładnie w jaki sposób postaci w Późnym Deszczu zapoznali się z pismami Jane Lead jest niejasne. Możliwości jest wiele. Bosworth i Lindsay obaj przez całe życie byli brytyjskimi Izraelitami w tym czasie Późny Deszcz liderzy uczestniczyli w spotkaniach kampanii Branhamy; możliwe jest Późny deszcz Liderzy uzyskali wiedzę bezpośrednio z kampanii Branhamy. Ern Baxter Bliski związek z sierocińcem Sharon Starsi to kusząca wskazówka, która może wskazywać na to, że to prawda, ale nie jest to jedyna możliwość. Najbardziej prawdopodobnym źródłem jest to zidentyfikowane przez Billa Brittona. Britton Był kolejnym z pierwszych przywódców Rain, którzy blisko współpracowali z Warnockiem i Hawtinem. Uznał Charlesa Price'a za jako źródło Późnego Deszczu Dostęp do Jane Lead's *Sześćdziesiąt propozycji*.²

Karol Cena mógł być brytyjskim Izraelitą. Chociaż nie znalazłem w jego pismach żadnej wskazówki, że zaakceptował "zaginione plemiona", inne elementy były wyraźnie obecne w jego pismach. Z pewnością lubił Jane Lead Nauka. W 1939 roku Price opublikował artykuł w *Ewangelia zielonościwkowa* zatytułowane "Nadchodzące przebudzenie".³ W artykuł uwierzyli zarówno Późny Deszcz, jak i oraz The Message jako prorocstwo dotyczące nadejścia Williama Branhamy i Późnego Deszczu Revival.⁴ Artykuł Price'a był w rzeczywistości przeredagowaniem fragmentów Jane Lead's *Sześćdziesiąt propozycji*. Price nie ujawnił źródła "przepowiedni" w artykule, a wielu błędnie przypisywało mu ją.

Price zmarł w 1947 roku, a wśród jego dokumentów znaleziono pełną kopię Jane Lead's *Sześćdziesiąt propozycji*. Pełny tekst *Sześćdziesiąt propozycji* było w tym czasie

¹ Montgomery, Stephen (2023) *Zbieżna apostazja*. ISBN 9798852327758 str. 121-132

² Pym, Val. *End Time Insights: Chmura się rozwija*. Wielka Brytania: Xlibris AU, 2014. s.108 "Mówi się, że znaleziono go wśród papierów Charlesa Price'a i został przedrukowany przez Billa Brittona."

³ Price, Charles (lipiec 1939) Nadchodzące przebudzenie. *Ewangelia zielonościwkowa*. s.5 "Nastąpi pełne odnowienie darów apostoelskich i pełna moc Pięćdziesiątnicy przed przyjściem Pana. {...} "... nadprzyrodzone objawienie się Boga..." {...} "Nastąpi kolejne wylanie, tym razem oberwanie chmury po późnym deszczu".

⁴ Musenga, Barel (2017) *Prorocstwo Charlesa Price'a*. Zgromadzenie w Jeffersonville. "Prorocstwo Charlesa Price'a znalazła swoje wypełnienie w służbie brata Williama Branhamy. Rzeczywiście, od 17 do 25 marca 1963 r. Duch Boży za pośrednictwem swojego proroka otwierał pieczęcie, jedna po drugiej, objawiając w najdrobniejszych szczegółach tajemnicę Chrystusa i plan zbawienia w naszym pokoleniu.

podzielane w kręgach zielonoświątkowych, a proroctwo zostało błędnie przypisane Price'owi.¹ Przed śmiercią Price ściśle współpracował z Amie Semple McPherson, Foursquare i był wpływowy wśród kościołów Elim, które były wczesnymi i entuzjastycznymi zwolennikami Późnego Deszczu ruch. Wydaje się najbardziej prawdopodobne, że nauki Leada zostały przekazane wczesnemu Późnemu Deszczowi liderzy za pośrednictwem Charlesa Price'a – bezpośrednio lub pośrednio.

Jest również możliwe, choć mniej prawdopodobne, że pisma Leada zostały wprowadzone bezpośrednio przez Southcottian mistycy, którzy nadal byli znaczącą frakcją niezelenoświątkowego brytyjskiego Izraela w Stanach Zjednoczonych w latach pięćdziesiątych. Istnieje czwarta możliwość, że Późny Deszcz liderzy znaleźli drogę do Jane Lead nauk Świadców Jehowy założyciel Charles Taze Russel. Russel włączył również część Jane Lead nauk w swoich pismach. Możliwe jest również, że znaleźli drogę do Ołowiu wieloma drogami i postrzegali zbieżność na Ołowiu jako potwierdzenie jej autentyczności. Jakkolwiek by nie było, można śmiało powiedzieć, że byli to pierwsi Objawieni Synowie idee wyewoluowały bezpośrednio z koncepcji zaimportowanych do Późnego Deszczu ruch od Jane Lead's *Sześćdziesiąt propozycji*: Charles Price będąc najbardziej prawdopodobnym pośrednikiem.

Czy William Branham wiedział o Charlesie Price'u? Proroctwo o "nadchodzącym przebudzeniu"? Tak, nawiązał bezpośrednio do swojej znajomości z nim² przy wielu okazjach.³ Przepowiednia Price'a – która była przepowiednią Leada *Sześćdziesiąt propozycji* – to niemal idealny plan dla The Message. Proroctwo Leada nie tylko stanowi ramy dla objawionych synów Boga, przewiduje również, że przyszłe objawienie siedmiu pieczęci odsłoni tajemną tajemnicę, aby zapewnić wiarę w pochwylenie aby uciec przed sądnym dniem. Branham doprowadził swoich zwolenników do przekonania, że jest wypełnieniem proroctwa Price'a.⁴

¹ Fragment ulotki, która krąży w kościołach Message: "Artykuł "Proroctwo z 1619 roku" został znaleziony wśród gazet zmarłego Charlesa Price'a. Autorytet jest nieznan, ale jak szybko się przekonacie, był pod natchnieniem Ducha Świętego, kiedy pisał to pełne mocy słowo od Pana. Nastąpi całkowite i pełne odkupienie przez Chrystusa. Jest to ukryta tajemnica, której nie można zrozumieć bez objawienia Ducha Świętego (Ap 10,7) {...} Całkowite odkupienie jest wstrzymywane i wyabstrahowane przez [siedem] pieczęci".

² Branham, William (1957-3-25) *Baranek i gołąb "I jak ten dr Price przepowiedział nadejście wielkiego posunięcia"*.

³ Branham, William (1959-4-4) *Czym są dzieła Boże? "Doktor Price {...} prorokował o nadchodzącym dniu, w którym Kościół otrzyma objawienie Obecności swego Zbawiciela pośród ..."*

⁴ Branham, William (1959-12-16) *Czym jest Duch Święty? Doktor Price zmarł następnego ranka. W ciągu dwudziestu czterech godzin byłem na polu"*.

Książka Leada z 1701 roku zatytułowana *Objawienie Objawienia: Siedem Pieczęci, Siedem grzmotów i państwo Nowa Jeruzolima* opisywał, w jaki sposób ta manifestacja miałaby nastąpić. Wymagałoby to "dziewiczego Kościoła, który nic nie wiedział o ludziach" i aby "ten Kościół tak zrodzony i naznaczony znakiem Boskiego imienia, był przyozdobiony CUDOWNYMI DARAMI I MOCAMI". Ten *Sześćdziesiąt propozycji* stwierdza, że był to warunek konieczny do powtórnego przyjscia, mówiąc: "Dopóki nie będzie takiego kościoła przygotowanego na ziemi [...] i tak namaszczonego, to znaczy bez wszelkiej skazy i zmarszczki, i który jest przystrojony jak oblubienica, aby spotkać się ze swoim oblubieńcem, CHRYSYTUS nie zstąpi osobiście..." Następne stwierdzenie dostarcza koncepcji dla Objawionych Synów: "Albowiem CHRYSYTUS przed swoim własnym wyraźnym i osobistym ukazaniem się, najpierw ukaże się i przedstawi siebie w jakimś WYBRANYM NACZYNIU lub naczyniach namaszczonych, aby być przywódcami dla pozostałych i aby ich wprowadzić do ziemi obiecanej".¹ (Uwaga: słowa są pisane wielką literą, tak jak w oryginalnych pismach Leada).²

Lead twierdził, że ci pomazańcy zostaną "objawieni w ostatnim wieku świata" i zakończył ostrzeżeniem, że tylko te postacie mogą uczestniczyć w pochyceniu i panuj i króluj z Chrystusem. "Nikt, prócz tych... może w ten sposób wznieść się do nieba i nikt, z wyjątkiem tych, którzy w ten sposób wznieśli się i otrzymali Jego chwałę, może zstąpić ponownie, aby ją przekazać, stając się w ten sposób Jego przedstawicielami na nowej ziemi".

Jak widać, podstawowe koncepcje przejawionych synów istniał już przed Późnym Deszczem w niejasnej i heretyckiej gałęzi "chrześcijaństwa". Koncepcja została przeniesiona do Późnego Deszczu jako część większego pakietu brytyjskich nauk izraelskich. Nie jest jasne, czy Późny Deszcz Przywódcy byli świadomi gnostycyzmu pochodzenie nauk Leada, czy też celowo ukrywali tę wiedzę.³

Równie ważne jest to, że niektórzy pierwsi zwolennicy Późnego Deszczu uważał, że William Branham był jedną z namaszczonych postaci, do których odnosiło się prorocstwo. Postrzegali Branhama jako swego rodzaju prototyp i zaczęli naśladować "cuda" i praktyki, których byli świadkami na jego spotkaniach przebudzeniowych. Najbardziej radykalna z tych postaci ostatecznie opuściła Kanadę i skończyła jako członkowie Kultu Bóstwa Branhama, którzy czcili Branhama jako Boga wcielonego, co opiszę obszernie w rozdziale 12.

¹ Hesseyan, Ariel. 2016: Jane Lead i Jej ponadnarodowe dziedzictwo. Wielka Brytania: Palgrave Macmillan Wielka Brytania, 2016. Strony 287-289

² Zauważ, że to zwolennicy Leada są twórcami manuskryptów, a nie sama Lead.

³ Montgomery, Stephen (2023) Zbieżna apostazja. ISBN 9798852327758 str. 121-132

Pomimo zapewnień, że odzyskali dar rozeznania, przywódcy Późnego Deszczu Rzucił się na głęboką wodę w zupełną herezję i zignorował oczywiste sygnały ostrzegawcze. Gdy wąż kusił Ewę, sugerując, że może być jak Bóg, Późnym Deszczem Oni również mogą być jak Bóg, sprawując nieograniczoną boską władzę w sposób równy Jezusowi Chrystusowi. Architekci wczesnego Późnego Deszczu Zainspirowani ideami Leada, zaadaptowali te koncepcje do nauk znanych obecnie jako Objawieni Synowie Boga.

Najwcześniejsze odnotowane sformułowanie "objawieni synowie" Teologię można znaleźć u George'a Warnocka's 1951 *Święto Namiotów* książka.¹ W książce Warnock udokumentował wiarę, która rozwinęła się już w czasie Późnego Deszczu ruch; Nie był on jedyną osobą odpowiedzialną za sformułowanie. W książce przypisuje prorocтва² które zostały dane na początku Późnego Deszczu przebudzenie w 1948 roku jako tchnięcie życia w Objawionych Synów koncepcji Boga, a następnie cytował i parafrazował pisma Jane Lead oraz Charlesa Russella.³

Warnock użył żydowskiego Święta Namiotów znajdującego się w Księdze Kapańskiej jako szablonu do przewidzenia rychłego wydarzenia, w którym Chrystus powróci w duchowej formie i sam "przybytnik" w ciele członków Kościoła. Wydarzenie to miało spowodować, że figury te staną się manifestacją Chrystusa. Ci objawieni synowie, czyli mali Chrystusowie, byliby wyposażeni w dary Ducha Świętego, tak aby mogli dokonywać cudów porównywalnych z tymi, których dokonywał Chrystus w Ewangeliach. Kontrolowanie pogody, wypowiedanie przekleństw, wskrzeszanie

¹ Uwaga autora: Pierwszy przypadek udokumentowanego dowodu na to, że William Branham wyraźnie nauczał objawionych synów koncepcji Boga jest rok 1953. Jednak z niemal całkowitą pewnością głosił ją znacznie wcześniej podczas prywatnych, niezarejestrowanych nabożeństw. Ern Baxter był w sierocińcu Sharon osobiście zbadał sprawę na długo przed tym i bez wątplenia przywiózł raporty do Branhama. Dodatkowo Warnock był Baxter Jest prawie niepojęte, że opublikował on swoje *1951 Księga Święta Namiotów* bez Baxtera po zapoznaniu się z nim.

² Uwaga autora: Zgodnie z legendą wiadomości William Branham był wspomniany bezpośrednio w tych wczesnych prorocत्वach, chociaż nie istnieje żadna znana ich kopia. Legenda wiadomości twierdzi również, że Lee Vayle w rzeczywistości osobiście przekazał jedno z tych prorocत्व, gdy uczestniczył w spotkaniach przebudzeniowych w sierocińcu Sharon około 1949 roku. Jestem bardzo ostrożny w przyjmowaniu tej konkretnej legendy. Prześledziłem pochodzenie tej legendy wstecz do członków kultu bóstwa Branhama, którzy faktycznie przebywali w sierocińcu Sharon w tamtych czasach. Moja ostrożność wynika z faktu, że Lee Vayle Sam nigdy o tym nie wspomniał, co spowodowało, że zostawiłem tę historię w sferze legendy Message.

³ Uwaga autora: Jeden z najbardziej oczywistych powiązań z Charlesem Russellem jest WarnockUżycie Paruzji\obecność Objawienia 10, aby dostarczyć biblijnego uzasadnienia dla duchowego powrotu Chrystusa; porównaj to z Charlesem RussellemKomentarz w jego książce *Dokonana tajemnica* i Jane Lead's użycie w *Sześćdziesiąt propozycji* i przekonasz się, że jest identyczny.

zmarłych, uzdrawianie chorych i posiadanie absolutnej władzy nad wszystkimi siłami zła – wszystko to leżało w zasięgu możliwości tych objawionych synów.

Z biegiem czasu ta moc objawionych synów zaczęto go określać jako moc słowa mówionego, słowa wiary, remu lub logosu. Władza ta miała działać na tej samej podstawie, co pozytywna spowiedź – czysta i całkowita wiara w to, że wypowiedziane słowa się spełnią. Wyjaśniono, że jest to ta sama moc, przez którą Bóg powołał stworzenie do istnienia. Objawieni synowie Dzierżyłby tę moc słowa mówionego, aby wypełnić wolę Bożą na ziemi. Mogli mówić o życiu, śmierci, uzdrowieniu, przekleństwach, dobrobycie, pokoju lub czymkolwiek innym, co Bóg chciał, aby zostało stworzone lub dokonane. Koncepcje te były pod bezpośrednim wpływem nauk i praktyk Williama Branhama, a także historycznych wpływów pozytywnej konfesji, która pojawiła się wraz z brytyjskimi Izraelitami.

Jeden z wczesnych podziałów wśród Późnego Deszczu wyznawców było po prostu dopasowanie do Objawionych Synów w ramach ich ogólnego systemu dispensacjonalistycznego. Główna gałąź ruchu (reprezentowana przez Niezależne Zgromadzenia Boże) postrzegała manifestację jako coś, co bezpośrednio poprzedzało pochwycenie. Kościoła. Spodziewali się ostatniego wielkiego przebudzenia, w którym nastąpi manifestacja, po której nastąpi pochwycenie. Mniejsza frakcja, do której należał sierociniec Sharonporzucili wiarę w pochwycenie przed uciskiem całkowicie. Zamiast tego uwierzyli objawionym synom ustanowi tysiącletnie królestwo, a potem Chrystus powróci.

Obie grupy wierzyły w oczyszczenie niegodziwców z niegodziwców, które miało nastąpić w czasie manifestacji. Wiara ta jest normalizowana przez wyznawców, ale dla osób postronnych może brzmieć dość szokująco. Objawieni synowie byłiby w istocie Bożym Gestapo. Ich obowiązkiem byłoby nadzorowanie globalnej eksterminacji lub podporządkowania sobie każdego, kto odrzucił "prawdę". Środkiem do osiągnięcia tego celu byłoby użycie mocy słowa mówionego, aby skłonić ich do osądu. Gdy niegodziwi zostaną definitywnie wyeliminowani, na ziemi zapanuje niebo z objawionymi synami panowanie nad globalną teokracją jako Chrystus na ziemi, w nich. Ten aspekt Objawionych Synów jest często określany jako dominionizm. Jeśli nie jesteś zaznajomiony z tą ideologią, jestem pewien, że brzmi to dość przerażająco i apokaliptycznie. Ale jeśli wychowałeś się w kulcie zagłady, do którego należałem, to tylko część kursu. Grupy, które porzuciły wiarę w pochwycenie, są najbardziej radykalne ze wszystkich – spodziewają się, że dokonają tego oczyszczenia przed cielesnym powrotem Chrystusa.

Oprócz używania żydowskiego Święta Namiotów jako podstawowej podstawy do uzasadnienia wiary w objawienie się synów Bożych, Warnock podał długą listę tekstów

dowodowych z Nowego Testamentu. Od "udoskonalenia świętych" do "wzdychania dla objawienia się synów Bożych" do "większych dzieł niż te, których dokonacie dokonać", Warnock Połączył ze sobą wiele tekstów dowodowych, które powoli były składane, aby zbudować solidne biblijne uzasadnienie dla systemu wierzeń. Ważne jest, aby zauważyć, że te przekonania nie zostały osiągnięte przez zwykłą lekturę Pisma Świętego, ale poprzez znalezienie kreatywnych sposobów uzasadnienia wiary w Pismo Święte. *Sześćdziesiąt propozycji* w Piśmie Świętym.

Warnock był pierwszym, który spisał objawionych synów Pomysły. WarnockPisma Późniejszego Deszczu odzwierciedlają rosnący konsensus wśród przywódców we wczesnych dniach ruchu Późnego Deszczu. Niewiele jest dokumentacji z pierwszych dwóch lat Późnego Deszczu ruchu, gdy różne elementy ideologii połączyły się. Sprawy toczyły się tak szybko, a wszystko było przekazywane ustnie. Aż do WarnockaNikt nie zadał sobie trudu, by cokolwiek nagrać. Przed WarnockiemDysponujemy zaledwie kilkudziesięcioma dokumentami i nagraniami wyprodukowanymi przez Ruch w latach 1948-1950. Większość tego, co wiemy z tych pierwszych lat, zostało nam przekazane ustnie przez ludzi, którzy byli tam, kiedy to wszystko się wydarzyło.

Należy zauważyć, że Serpent Seed, "Zaginione plemiona", a obsesja na punkcie Izraela została uwzględniona w objawionych synach Boga. Objawieni synowie byli dobrym nasieniem domu Izraela. Wężowe nasienie było niegodziwym nasieniem, które miało zostać oczyszczone lub ujarzmione. Wydarzenia, które miały miejsce w ziemi Izraela, były barometrem używanym do wykrywania, jak bliskie są wszystkie te rzeczy. Późny deszcz Ruch ukuł frazę "Izrael jest Bożym zegarkiem".

Restauracjonizm, pięcioraka służba i doskonalenie świętych

Wczesne zapiski z Późnego Deszczu Ruch ten nakreślił wielką wizję objawienia się synów Bożych i stworzył postrzeganie biblijnej legitymizacji nauk. Przywódcy wolniej ustalali metody osiągnięcia tej manifestacji. Dopiero w połowie i pod koniec lat pięćdziesiątych XX wieku nadeszła Późna Ulewa Ruch doprecyzował szczegóły.

Spory o szczegóły doprowadziły do schizmy, a różne nauki rozwijały się i ewoluowały w różny sposób w rozbieżnych gałęziach ruchu. Ogólnie rzecz biorąc, wierzący w ruchu akceptowali ideę, że manifestacja synów nastąpi, gdy członkowie kościoła osiągną wymagany stan doskonałości. Dokładnie to, co ten stan doskonałości Był to szczegół, który się różnił. W "Przesłaniu" William Branham opisał to w swoim kazaniu *Postawa doskonałego człowieka*. Inne późne deszcze Oddziały przyjęły podobne podejście, a każda z nich miała swoją własną, unikalną formułę na to, jak to wyglądało.

Doskonałość była wymagana w trzech obszarach. Pierwszym z nich była doskonałość osobista, która była definiowana podobnie jak doskonałość bezgrzeszna idee Wyższego Życia ruch. Pragnienie osobistej doskonałości zaowocowało stale wydłużającą się listą zasad, których należało przestrzegać. Ilekroć przywódcy zauważyli, że manifestacja nie rozpoczęła się zgodnie z oczekiwaniami, przypisywano to faktowi, że nie są jeszcze wystarczająco doskonali. To skłoniło ich do naturalnego poszukiwania nowych zasad, które mogliby dodać do listy w pogoni za doskonałością, której tak desperacko szukali.

Na drugim miejscu znalazła się korporacyjna doskonałość. Doskonałość zbiorowego kościoła była równie ważna, jak osobista doskonałość w osiągnięciu objawionych synów. Korporacyjna doskonałość była często opisywana jako "jedność". Był to stan, w którym wszyscy członkowie kościoła funkcjonowali jako kompletne i doskonale zjednoczone ciało Chrystusa. Dokładne szczegóły tego, co charakteryzowało tę jedność, różniły się w zależności od gałęzi ruchu. Na ogół oznaczało to całkowite i niezachwiane oddanie ideologii ruchu oraz absolutne podporządkowanie się kierownictwu Kościoła. Podobnie jak indywidualna doskonałość, wymagania zbiorowej jedności były często rewidowane i rozszerzane w dążeniu do doskonałej jedności, wymaganej do manifestacji. W niektórych grupach przybierało to formę uczestniczenia w coraz większej liczbie nabożeństw, spędzania coraz więcej czasu na studiach biblijnych, słuchania nagrań nauk biblijnych, długich modlitw, długich sesji mówienia językami, przedłużonego postu lub wprowadzania coraz bardziej wspólnotowego stylu życia. Wiara ta często prowadziła do polowań na czarownice.¹ Problemy, z jakimi borykała się grupa, często przypisywano komuś, kto potajemnie skrywał "podziały" w swoich sercach i nie potrafił utrzymać doskonałej jedności. Odkrywanie takich jednostek i likwidowanie "podziały" stało się naturalną obsesją wielu grup.

Trzecim obszarem wymaganej doskonałości było "doskonałe" zrozumienie Pisma Świętego i doktryny. Z czasem prowadziło to do coraz bardziej złożonych wyjaśnień prorocत्व, symboliki i koncepcji opracowanych przez przywódców. Doprowadziło to również do nadmiernej czujności w wykrywaniu "fałszywych" nauk. W rezultacie każda doktryna i koncepcja została podniesiona do rangi zasadniczej, niepodlegającej negocjacji doktryny; Utracono wolność przekonań i różnorodność myśli. Każda grupa rozwinęła wyjątkowy nacisk na różne "objawienia" krytyczne dla doskonałego zrozumienia "prawdy". Większość gałęzi Późnego Deszczu przyjęły podejście

¹ Uwaga autora: Terminy stosowane w odniesieniu do celów polowań na czarownice obejmowały kłokol, udawanie, plewy, babilońskie, głupie panny, Izebel i inne.

absolutystyczne i upierali się, że tylko oni mają jedyną "prawdę". Wracając do *Sześćdziesiąt propozycji* Niektóre grupy rozwinęły również obsesję na punkcie "objawienia" Siedmiu Pieczęci, które postrzegały jako klucz do odkrycia ostatecznej ukrytej prawdy.¹

To dążenie do perfekcji sprawiło, że liderzy ruchu znaleźli się w niezwykle silnej pozycji. George'a Hawtina promowała "pięciokrotnie duszpasterstwo" od samego początku ruchu. Dogodnie, List do Efezjan 4 (w wersji Króla Jakuba) stwierdza, że Bóg powierzył misję "udoskonalenia świętych". Późny deszcz Przywódcy wykorzystali ten fragment do stworzenia wzniosłej klasy posługi. Wierzyli, że tylko dzięki przywództwu tej klasy można osiągnąć doskonałość. Potrzeba tego "pięciokrotnego" Służba stała się kluczowym elementem osiągnięcia objawionych synów i wszystkie zakątki ruchu wkrótce próbowały wprowadzić "pięciokrotny" model służby.²

Warnock wyjaśnił to w następujący sposób w swojej książce z 1951 roku.

Modlitwa i pokuta same w sobie nie są środkami, przez które święci mają być doskonaleni. Nie jest nim też pochwylenie O Bożym planie udoskonalenia świętych i ich wyzwoleniu z grzechu i cielesności. Bóg ma inny plan – o wiele chwalebniejszy, a jednak bardzo prosty; A oto ona: "I dał niektórym, apostołów; a niektórzy prorocy; a niektórzy ewangeliści; a niektórzy pastory i nauczyciele; dla udoskonalenia świętych, dla dzieła posługiwania, dla budowania Ciała Chrystusowego, aż wszyscy dojdziemy do jedności wiary i poznania Syna Bożego, do człowieka doskonałego, do miary wielkości pełni Chrystusowej"³

¹ Uwaga autora: To przekonanie nie jest unikalne dla zielonoświątkowej gałęzi brytyjskiego izraelizmu; Jest również obecny w innych swoich strumieniach. Na przykład Gałąź Dawidowa miała podobne przekonanie.

² Warnock, George (1951) *Święto Namiotów*. "Środki do tego celu. Właśnie dlatego, że taka miara jedności i harmonii jest tak zdecydowanie poza nami i prawie niepojęta, ludzie nie chcą uwierzyć, że jest to możliwe. I oczywiście jest to niemożliwe. Ale u Boga "wszystko jest możliwe". Nie ograniczamy Świętego Izraela. Bóg bowiem ustanowił pewne i pewne środki, za pomocą których ta niewyraźna jedność zostanie urzeczywistniona, a mianowicie posługę "apostołów, [...] Proroków... Ewangelistów... Pasterzy... nauczycieli". Są one dane, jak nam powiedziano: "Dla udoskonalenia świętych, dla dzieła służby,... Krok po kroku dzieło jest realizowane: posługi doskonałą świętych". "Odrzucenie służby jest więc powiedzeniem przez Boga jest odrzuceniem Boga, który go dał". Odrzucenie służby jest więc powiedzeniem Chrystusowi: "Nie potrzebuję twoich Darów Wniebowstąpienia. Wolę być doskonalony w inny sposób".

³ Warnock, Jerzy (1951) *Święto Namiotów* str. 81

Wierząc, że przywracają biblijną formę przywództwa kościoła, która była kluczowa dla spełnienia objawionych synów, Późny deszcz Ruch wyznaczył apostołów, proroków, pastorów, ewangelistów i nauczycieli, aby przewodzili kościołom. Zazwyczaj czynili to przez nałożenie rąk i wypowiedzenie proroctwa, które miało udzielić wskazówek ustanowionemu kaznodziei.

To tak zwane "pięciokrotne" Uważano, że służba jest strukturą przywódczą wymaganą do osiągnięcia doskonałości. Członkowie ruchu uwierzyli, że ich jedyna nadzieja na doskonałość leży w naukach ich służby. Słudy faktycznie postawili się w boskiej roli nad swymi naśladowcami. Wielu posunęłoby się nawet do stwierdzenia, że odrzucenie ich jest równoznaczne z odrzuceniem Boga. W miarę upływu czasu członkowie ruchu zaczęli coraz bardziej słuchać swoich przywódców w bardzo bezmyślny sposób i zaczęły następować okropności.

W układzie Hawtina każdy urząd posługi miał unikalne cechy. Apostoła był najstarszym z całej piątki i dzierżył najwyższą władzę. Powszechnie używane wyrażenie ukute przez Hawtina mówiło, że "zadaniem apostoła było trzymanie pionu w Piśmie Świętym". To zdanie rozprzestrzeniło się wszędzie wraz z ideologią. Użycie słowa "linia śliwki" w odniesieniu do apostołów jest martwym dowodem na to, że grupa używa wymyślonej przez Późny Deszcz definicji "pięciorakiej służby". Inną wybitną ilustracją poczynioną po raz pierwszy przez Hawtina było porównanie pięciorakiej służby do pięciu palców dłoni, gdzie apostoł był jak kciuk. Była to wyjątkowa rola, przewyższająca inne pod względem funkcji, bez której reszta nie mogłaby funkcjonować prawidłowo.¹ Podczas gdy kciuk może być skuteczny w pracy z dowolnym pojedynczym palcem – żaden z pozostałych palców nie może odnieść sukcesu bez kciuka. Wpływ tych koncepcji dał apostołom całkowitą kontrolę i dał im ostatnie słowo w kwestii interpretacji Pisma Świętego. Ktokolwiek znalazł się na najwyższych stanowiskach władzy, miał tendencję do tworzenia systemu, który miał niewielką odpowiedzialność i pozwalał im mieć niemal absolutną, niekontrolowaną kontrolę nad każdym aspektem ich organizacji i zwolenników.

Wbrew ich twierdzeniom, Późny Deszcz Ruchowi nie udało się odnaleźć drogi do utopii. Zamiast tego znaleźli toksyczny koktajl, który zawierał wszystkie krytyczne elementy, aby wyprodukować nieskończoną ilość kultów. Żaden z nich nigdy nie stał się doskonały. Objawienie się synów Bożych nigdy nie miało miejsca. Minęło już siedemdziesiąt pięć lat. Wszyscy ich przywódcy nie żyją, podobnie jak prawie wszyscy z pierwszego pokolenia zwolenników. Jest to niezbitny dowód na to, że poważnie mylili

¹ Uwaga autora: Użycie tej ilustracji przez kolejne grupy jest wyraźnym przykładem wpływu Późnego Deszczu.

się w swoim przekonaniu o rychłym końcu dni za ich życia. To, co po sobie pozostawili, to wielu ludzi, na których wpływ miał Późny Deszcz który skończył maltretowany, gwałcony, molestowany, torturowany, pozbawiony środków finansowych, psychiczny A co najsmutniejsze w najgorszych przypadkach, zabite przez mroczne okropności znalezione w niektórych zakątkach Późnego Deszczu ruch. Niektóre gałęzie Późnego Deszczu Szybko przekształcił się w jeden z najgorszych kultów zagłady, jakie kiedykolwiek znano.

Późny deszcz Rozgałęzia się (1948-1949)

Podobnie jak w przypadku większości przebudzeń tego typu, które są znane w epoce nowożytniej, Późny Deszcz Przebudzenie rozpoczęło się wśród młodych ludzi, którzy uczęszczali do sierocińca Sharon Szkoła seminaryjna, która była częścią departamentu Misji Globalnych Sharon. Cała organizacja była w powijakach, miała zaledwie rok, a studenci i wykładowcy spędzili większość poprzedniego roku na budowie akademików i auli.

Kiedy rozpoczęło się przebudzenie, w sierocińcu Sharon było pięciu starszych. George'a Hawtina W 1947 roku został pierwszym prezydentem Global Missions. Herricka Holta oraz George'a Hawtina byli to dwaj najwyżsi rangą przywódcy w czasie przebudzenia. Brat George'a, Ern Hawtin, George'a Warnockai Jamesa Watta W roku 1947 byli to także inni znani członkowie personelu, którzy usługiwali również jako starsi. Byli obecni, aby być świadkami przebudzeń. Nie powstały żadne współczesne doniesienia o przebudzeniu. Dopiero około rok później uczestnicy zaczęli nagrywać cokolwiek na ten temat. Ern Hawtin napisał najwcześniejszą zapisaną relację o tym, jak przebudzenie rozpoczęło się w sierocińcu Sharon biuletyn z 1949 roku.¹ Po miesiącach postu i modlitwy, pragnąc manifestacji wśród nich podobnej do tej, której byli świadkami podczas przebudzeń Branhama, w końcu otrzymali to, czego szukali 12 lutego 1948 roku. Chociaż było kilka doniesień o uzdrowieniach we wczesnej fazie przebudzenia, głównym przejawem przebudzenia wydają się być prorocтва. Większość prorocत्व miała charakter osobisty, przekierowywany od jednej osoby do drugiej. Na ogół dawali oni odbiorcom wskazówki dotyczące ich służby i nadprzyrodzonych darów, którymi Bóg ich udzielał. Niektóre z prorocत्व nakazywały

¹ Hawtin, Ern (1949) Pan przemówił do jednego z braci: "Idź, połóż ręce na pewnym uczniu i módl się za niego". Kiedy był pogrążony w wątpliwościach i kontemplacji, jedna z sióstr, która była pod władzą Bożą, podeszła do brata, wypowiadając te same słowa i wymieniając tego samego ucznia, za którego miał się modlić. Poszedł w posłuszeństwie i zostało dane objawienie dotyczące życia i przyszłej służby ucznia. Potem zostało podane długie prorocтво z najdrobniejszymi szczegółami dotyczącymi wielkiej rzeczy, którą Bóg miał uczynić. Podano wzór przebudzenia i wiele szczegółów na jego temat. (Hawtin, 1949, 3)

zawieranie małżeństw.¹ Niewiele szczegółów tych prorocत्व z 1948 roku zostało udokumentowanych, co czyni je trudnymi do oceny. Niektóre szczegóły przeszły do legendy. Jeśli legendy są prawdziwe, można jedynie wnioskować, że przepowiednie się nie spełniły, a teraz wszyscy ludzie, którzy mieli je wypełnić, nie żyją.

Kiedy późny deszcz przebudzenie wybuchło w North Battleford Sierociniec Sharon, pozostał w dużej mierze ograniczony do North Battleford przez pierwsze kilka miesięcy, ale nie trzeba było długo czekać, aby ciekawscy poszukiwacze zaczęli to badać. Pierwszy wielki przełom dla Latter Rain wystąpiło, gdy A. W. Rasmussen zaprosił George'a Hawtina przemawiać na Niezależnych Zgromadzeniach Bożych doroczna konwencja w Edmonton w Albercie w październiku 1948 roku. Ern Baxter oraz Josepha Mattsona-Boze'a obaj byli obecni. Branham trafił do szpitala z powodu zaburzeń psychicznych awaria w tym czasie, pozostawiając Baxtera z wolnym grafikiem.

Harold Allcock, pastor dużego Kościoła Apostolskiego, wspólnie sponsorował spotkanie z Rasmussenem, dając Późny deszcz drzwi zarówno do jedności, jak i trynitarnej strony zielonoświątkowców. To właśnie na tym zgromadzeniu po raz pierwszy zetknięto się z "niebiańskim chórem". Ern Baxter powiedział o zgromadzeniu: "Nigdy nie widziałem takiej koncentracji mocy Bożej". Za pośrednictwem firmy Baxter Możemy być pewni, że Branham był świadomy Późnego Deszczu co najmniej od 1948 roku.

Boze Po nabożeństwach natychmiast powrócił do swojego kościoła i zaczął nagłaśniać i wychwalać przebudzenie w *Zwiastun wiary*. Jego Chicago kościół, zwany Kościołem Filadelfijskim, był sztandarowym kościołem Niezależnych Zgromadzeń Bożych i bardzo szybko stał się najważniejszym ośrodkiem Późnego Deszczu ruch.

Druga wielka wyrwa z Latter Rain zdarzyło się, gdy Ern i George Hawtin zostali zaproszeni do zorganizowania spotkań w Świątyni Dobrej Nowiny w Vancouver w listopadzie 1948 roku. Myrtle Beall, pastor Świątyni Misyjnej Bethesda w Detroit dołączał do spotkań. Beall Beall Była tak natchniona, że powróciła, aby zorganizować podobne przebudzenia w swoim kościele w grudniu 1948 roku, w którym uczestniczył Carlton Spencer, założyciel Instytutu Biblijnego Elim i wybitna postać w Elim Missionary Fellowship. Elim był mniejszą denominacją zielonoświątkową z kościołami stowarzyszonymi w Stanach Zjednoczonych, Kanadzie i Wielkiej Brytanii. Kościoły Elim

¹ Wywiad z Marie Watt (ok. 2010) Marie o późnym deszczu. "Nie było wątpliwości, że kiedy zawarłam przymierze z Panem [latem 1948 roku w sierocińcu Sharon] Kochałem go całym sercem, więc taki był warunek, jaki postawił Jim. Kto więc chciał chrztu Duchem Świętym, jeśli ceną było poślubienie Jima? Wiesz, że to dość trudne. Nigdy się nie spotykaliśmy. Byliśmy dobrymi przyjaciółmi, ale nie wychodzi się za mąż tylko za dobrych przyjaciół.

przyjęły przebudzenie. Billa Brittona był również obecny w BeallOdrodzenia, które posłużyły mu jako wstęp do Latter Rain,.

W tym czasie wieści o działalności ruchu dotarły do przywódców Zborów Bożych w Missouri i Stanly Frodsham poszedł zbadać sprawę. Frodsham powiedział: był redaktorem *Ewangelia zielonoświątkowa*, oficjalne czasopismo Assemblies of God i jeden z ojców założycieli denominacji. Frodsham powiedział: opublikował Charlesa Price'a "Proroctwo" o przebudzeniu w 1939 roku. Jego obecność i raporty z Późnego Deszczu praktyki, z którymi powrócił, umieścić Późny Deszcz na radarze przywódców Zborów Bożych.

W lutym 1949 roku pastor Świątyni Wings of Healing Thomas Wyatt w Portland w stanie Oregon, zaprosił George'a Hawtina do przebudzenia. Ponad dziewięćdziesięciu kaznodziejów z całej Ameryki Północnej, którzy chcieli dowiedzieć się więcej o Późnym Deszczu byli obecni i słuchali, jak Hawtin dzielił się szczegółami i doświadczeniami. Alton Lee, pastor Świątyni Ewangelii Immanuela w Los Angeles Był zachwycony prezentacją i przeniósł idee z powrotem do swojego kościoła, który wkrótce stał się jednym z godnych uwagi ośrodków Późnego Deszczu. Lee był prominentnym członkiem Foursquare kaznodzieja i odegrał kluczową rolę w propagowaniu Późnego Deszczu idee wśród Los Angeles Foursquare społeczności i w całym Foursquaresieci kościołów.

Wiosną 1949 roku Późny Deszcz Ruch rozprzestrzenił się na co najmniej sto różnych kościołów i cieszył się szybko rosnącym poparciem. George'a Hawtina został zaproszony do wygłoszenia przemówienia w niektórych kluczowych ośrodkach zielonoświątkowców. Na początku 1949 roku Roy Borders wszedł na pokład i podróżował z Hawtinem i zaczął promować Późny Deszcz; Borders i Hawtin zorganizowali wspólne przebudzenia w St. Louis we wrześniu 1949 r.¹

Rola Williama Branhama w Późnym deszczu

Przywódca rola Williama Branhama w Uzdrawiających Przebudzeniach jest dobrze znana i ogólnie uznawana przez wszystkich zaangażowanych. Rola Williama Branhama w Późnym deszczu Ruch jest jednak często bagatelizowany lub wręcz negowany przez niektóre grupy, które są potomkami tego ruchu. Ci, którzy zaprzeczają jego bliskim związkom z Późnym Deszczem Na ogół zaniedbuje wyjaśnienie swoich relacji z Niezależnymi Zgromadzeniami Bożymi.

Niezależne Zgromadzenia BożeSztandarowym kościołem był kościół w Filadelfii w Chicago. IAOG było stowarzyszeniem kilkuset niezależnych kościołów, które funkcjonowały jako luźna, zdecentralizowana społeczność. Nie miał rady generalnej,

¹ Rising, Jon (2014) Chronologia późnego deszczu Revival. *Późny deszcz Ruch '48*

żadnych organów na poziomie denominacyjnym, ani wielu innych elementów typowej denominacji. IoAG posiadał biuletyn informacyjny, który krążył wśród setek stowarzyszonych kościołów, zwany *Zwiastun wiary* który został opublikowany przez Kościół Filadelfijski, z siedzibą w Chicago.

IoAG stał się głównym ośrodkiem Późnego Deszczu ruchu na wczesnym etapie, a sierociniec Sharon został szybko przyćmiony jako główny ośrodek ruchu. A. W. Rasmussena, który wcześniej był pastorem kościoła w Filadelfii i superintendent IoAG, objął Późny Deszcz pod koniec 1948 roku. Jego duży kościół w Edmonston był bramą dla Późnego Deszczu pomysły na wejście do IoAG. Józefa Mattsona-Boze'a, pastor Kościoła Filadelfijskiego Superintendent denominacji w czasie wybuchu przebudzenia entuzjastycznie przyjął Późny Deszcz ruch.

Sierociniec Sharon, pod kierownictwem Hawtina i za namową A. W. Rasmussena, formalnie dołączył do denominacji IoAG.¹ Sharon pozostał w denominacji do około 1955 roku, kiedy to doszło do schizmy doktrynalnej w North Battleford skłonił innych starszych do wydalenia George'a Hawtina.² George'a Hawtina Do końca życia pozostawał we wspólnocie zarówno z IoAG, jak i z innymi kościołami, które później przekształciły się we wspólnotę wczesnego Przesłania.

W tej większej gałęzi Późnego Deszczu ruch, użycie frazy "Późny deszcz" z czasem się zmienił. W latach sześćdziesiątych zaczęło odnosić się do mniejszego segmentu ruchu, który pozostał we wspólnocie z sierocińcem Sharon. Było to wygodne, ponieważ termin "Późny deszcz" nabrało wielu negatywnych konotacji. Konieczne było, aby główne Biuro Oddziału odróżniło się od coraz bardziej skrajnego tłumu Szaronów. Naturalnie, frakcja Sierocińca Sharon uważała się za "prawdziwy Późny Deszcz" ruchu" i byli zadowoleni z tego, że termin ten został im scedowany. W obrębie głównej gałęzi ruchu termin "Przesłanie" ewoluował jako skrótowy sposób odnoszenia się do ich przekonań w połowie lat pięćdziesiątych.

¹ Wywiad z Jamesem Wattem (ok. 2010 r.) Negatywy późnego deszczu. "Kiedy ten ruch się pojawił, został oddzielony od jakiegokolwiek innego ruchu czy denominacji; Nie mieli żadnej struktury ani rządu. Co by zrobili? George'a Hawtina wrócił z podróży i oznajmił do North Battleford: Mam odpowiedź. Będziemy korzystać z Niezależnych Zgromadzeń Bożych, za pośrednictwem A. W. Rasmussena."

² Wywiad z Jamesem Wattem (ok. 2010 r.) Negatywy późnego deszczu. W połowie lat pięćdziesiątych George Hawtin ... Po raz drugi w życiu został wykluczony z ruchu. Wyrzucili go z North Battleford ruchu, którego był w pewnym sensie założycielem i przywódcą". (Uwaga: Hawtin zachował poparcie Boze'a i IoAG i kontynuował społeczność w kościele Poselstwa przez resztę swojego życia. Ostatnio koncertował w kościołach Message z Peary Green w latach 80. Uważam, że bezpiecznie jest nazwać Późnym Deszczem gałąź, którą George Hawtin nazywał się domem głównej gałęzi Późnego Deszczu przez sam fakt jego obecności).

Charakterystyczne cechy unikalnej adaptacji Późnego Deszczu i wiary w objawionych synów Boga w Sierocińcu Sharon są dobrze znane wczesnym przywódcom w The Message. Liderzy przekazu używają tych rozróżnień, aby zdystansować się od krytyki ideologii, często w sposób, który wprowadza odbiorców w błąd. William Branham i The Message pozostali mocno w głównym nurcie ruchu Późnego Deszczu, który nadal wierzył w manifestację synów Bożych jako bezpośrednie preludium do pochwylenia, podczas gdy sierociniec Sharon przyjął znacznie bardziej dominionistyczny^{1 2} punkt widzenia.³ Sierociniec Sharon odrzucił Williama Branhama w erze post-Hawtin.⁴ Branham wypowiadał się negatywnie o erze sierocińca Sharon po Hawtin i zauważył, że rozwinął z nimi różnice.⁵ Ważne jest, aby zdać sobie sprawę, że sierociniec Sharon przeszedł przez dwa odrębne okresy rozwoju ideologicznego między 1948 a 1960 rokiem. Nie przyjął w pełni dominionistycznych poglądów amillenaryzmu aż do wczesnych lat pięćdziesiątych. Frakcja starszożny sierocińca Sharon sprzeciwiała się stanowisku dominium. To ich odejście sprawiło, że sierociniec Sharon został oddany opozycji. George Hawtin został obalony około 1955 roku przez frakcję Warnocka-Holta. Hawtin pozostała w obozie IoAG po rozłamie, podczas gdy

¹ Uwaga autora: Społeczność sierocińca po Hawtin Sharon wierzyła, że objawieni synowie sami przejmą władzę jako wypełnienie duchowego powtórnego przyjścia Chrystusa.

² Uwaga autora: Sierociniec po Hawtin Sharon wierzył, że w efekcie kościół zapoczątkuje tysiącletnie królestwo przed powtórny cielesnym przyjściem Jezusa Chrystusa.

³ Jacksona, Raymonda. (1990-1-14) *Dwa prawa Edenu, część 1*. Pod koniec lat czterdziestych ruch znany jako Manifest Sons lub Ruch Późnego Deszczu miał miejsce w North Battlefield (sic) w Saskatchewan w Kanadzie. Bill Britton był jednym z jej przywódców, podaje daty 11 lutego 1948 roku. Jednymi z pierwszych przywódców tego ruchu byli George i Ernest Hawtin oraz George Warnock. To było pod koniec lat 40-tych. Później William Branham wprowadził tę doktrynę do wielu kościołów. {...} Od 1952 roku, aż do momentu, gdy został usunięty ze sceny, nigdy nie nauczał o manifestacji synów Bożych, tak jak robił to ruch Późnego Deszczu. Dla niego [Branhama] objawienie się synów Bożych było czymś, co miało się wypełnić w przyjściu Chrystusa zgodnie z 8 rozdziałem Listu do Rzymian i w chwalebny panowaniu z Nim". (Zauważmy, że spór dotyczy szczegółów doktryny, a nie tego, że Branham faktycznie jej nauczał. Wielu autorów nie rozumie różnicy między sierocińcem Sharon a zniuansowanymi różnicami szerszego ruchu i stwarza przestrzeń dla zwolenników Przesłania do zaciemnienia, tak jak zrobił to Raymond Jackson w tym cytacie – ale jednocześnie demonstrując doskonałą świadomość tego, co dzieje się w sierocińcu Sharon.)

⁴ William Branham (1960-9-11) *Jak byłem z Mojżeszem, tak będę z tobą* "Kilka lat temu powiedzieli: "Chodź, bracie Branham", kiedy służba się rozpoczęła, "założymy organizację, zbudujemy ci głaz pomnik". Nie szukam pomnika. Czekam na Przyjście Pana. Utworzyli mały kult, zwany "późnym deszczem", który przeniósł się do Kanady.

⁵ Branham, William (1955-6-11) *Co to jest w twojej ręce?* "Różnię się trochę z moimi braćmi z Późnego Deszczu..."

sierociniec Sharon i jego przyjaciele odłączyli się do własnego oddziału.¹ George Hawtin nadal odwiedzał kościoły Messge w Indianie i Arizonie aż do 1990 roku.

Jak omówię w rozdziale 12, sekty Przesłania – z wyjątkiem Kultu Bóstwa – stosowały objawionych synów do ram pochwylenia przed uciskiem. Sierociniec Sharon postrzega Późny Deszcz i objawionych synów Bożych w kontekście dominanistycznym. Ale nie popełnij błędu – te dwa warianty pochodzą z tego samego źródła. Jest to zaciemnianie prawdy, gdy zwolennicy dwóch różnych wersji zaprzeczają jakemukolwiek związkowi z drugim. Ta różnica jest tylko jednym z wielu sporów, które podzieliły wczesny ruch Późnego Deszczu.

Wiele kościołów, które opuściły główny nurt denominacji zielonoświątkowych z powodu wpływu Późnego Deszczu Ruch znalazł nowy dom, przynajmniej tymczasowo, w IoAG. Do 1957 roku IoAG reprezentował główny korpus Późnego Deszczu ruchu i zawierał większość Późnego Deszczu wywarł wpływ na kongregacje tego okresu. W 1950 r. *Zwiastun wiary* w połączeniu z *Późny deszcz Poślaniec* który był jednym z wczesnych organów Późnego Deszczu ruch. IoAG zapewnił ramy organizacyjne dla wczesnego Późnego Deszczu ruch.

Rasmussen oraz Boze byli dwoma najważniejszymi zwolennikami Williama Branhama. Sfinansowali wiele jego przebudzeń w latach pięćdziesiątych, w tym jego zagraniczne tournée po Europie. William Branham był zdecydowanie najwybitniejszym ministrem wśród IoAG w latach pięćdziesiątych. Charakter jego wpływów był nieformalny. Był głównym mówcą na każdej większej konwencji IoAG od 1950 roku aż do śmierci w 1965 roku. Był częstym gościem w kościołach IoAG, zwłaszcza w kościele filadelfijskim, kościoły w zachodniej Kanadzie, na środkowym zachodzie i południu Ameryki oraz kilka na zachodnim wybrzeżu. Z czasem, gdy Branham został usankcjonowany przez różne denominacje, William Branham odkrył, że kościoły IoAG są najbardziej lojalne wobec niego i jego nauk poza jego własnymi wyznawcami. W rzeczywistości duża frakcja ludzi, którzy tworzyli wczesną wspólnotę

¹ Watt, Jim (2010) Wywiad z Jimem Watterem "Kiedy czytasz to, czego zaczęli nauczać, przedstawiali wydarzenia po zmartwychwstaniu po tej stronie zmartwychwstania. {...} Oni przeskakują z pistoletu i próbują zdobyć rzeczy, które są dla Oblubienicy Chrystusa, ale to przyjdzie we właściwym czasie. Nie nadejdzie od razu. {...} Kiedy to się zaczęło, poszedłem do jednego z braci starszych [George'a Hawtina], którego mieliśmy. Powiedziałem im, że jestem zaniepokojony tym, w jakim kierunku idziemy. Byłem na tyle zaniepokojony, że jeśli to się nie zmieni, zamierzam się wycofać. A był to rok 1949. {...} [Powiedziałem] Jestem zaniepokojony i jeśli dasz mi szansę, pokażę ci fragment 8 rozdziału Listu do Rzymian w egzegezie werset po wersecie. {...} Jeśli odejdę, to z powodu kierowania tymi rzeczami. Powiedział, że porozmawiam z nimi, rozmawiał z George'em [Warnockiem], ale nic się nie zmieniło. {...} I ta manifestacja synów Bożych zakładała wydarzenia po zmartwychwstaniu po tej stronie zmartwychwstania".

Przesłania, pochodziła bezpośrednio z kościołów IoAG. Niektórzy z powierników Przybytku Branhama, Stowarzyszenie Ewangelizacyjne im. Williama Branhama, Słowo mówione, a pastory wielu pierwszych kościołów Message pochodzili z IAoG.¹

Kazania, przepowiednie i prorocтва Williama Branhama pojawiały się w prawie każdym wydaniu *Zwiastun wiary*. *Zwiastun wiary* Zastąpione *Głos Uzdrawienia* służyć jako główne narzędzie reklamowe Branhama po tymczasowej kłótni między Branhamem a Gordonem Lindsayem w 1953 r..² Po 1957 r. bliscy współpracownicy Branhama, w tym Fred Sothman, Leo Mercer i Roy Borders Ich kazania i pisma zostały również opublikowane w *Zwiastun wiary* – wszystkie one miały na celu i promowały Williama Branhama jako specjalnego posłańca czasów ostatecznych dla szerszego Późnego Deszczu Ruch.

Jeśli spojrzymy tylko wąsko na sierociniec Sharon podczas recenzowania Późnego Deszczu łatwo jest przeoczyć wpływ Williama Branhama na rozwój całego ruchu. Większość historyków trafnie przypisuje Branhamowi iskrę dla Późnego Deszczu ruch. Jednak Branham nie tylko dostarczył iskry dla ruchu. Poprzez IoAG miał również jeden z głównych wpływów na jego rozwój.

Uznając Branhama za ważną postać, jaką był w ruchu, ważne jest również, aby rozpoznać granice jego wpływu i przyznać, że inne postacie w ruchu miały na niego przeciwny wpływ. Kluczowe charakterystyczne doktryny Późnego Deszczu Ruch ten istniał w prymitywnej formie w brytyjskim Izraelu. wywarł wpływ na gałąź zielonoświątkowców, zanim Branham w ogóle zyskał na znaczeniu. Nie był pomysłodawcą żadnej z nauk, ale spopularyzował niektóre z nich i odegrał rolę w ich rozwoju.

¹ Uwaga autora: Na przykład Ed Byskal, Athony Milano, Roy Borders, Freda Sothmana oraz Lee Vayle byli związani z Niezależnymi Zgromadzeniami Bożymi, zanim zostali przedstawieni Branhamowi.

² Uwaga autora: Jest to fakt, który wielu badaczy zdaje się przeoczyć. Od grudnia 1953 r. musisz podążać za *Zwiastun wiary* aby śledzić publiczne wysiłki Branhama.

Rozdział 7

Pojawiają się pęknięcia

1953-1954

Ten, kto mówi o sobie, szuka własnej
chwały.

– Jezus Chrystus

Zbory Boże wypędzają późny deszcz Ruch

(1949-1952)

Jedną z najczęściej powtarzanych legend w The Message jest wiara, że William Branham został posłany jako prorok, aby oznajmić: "Wyjdźcie z niego, ludu mój, abyście nie byli uczestnikami jego grzechów" (Objawienie 18:4) oblubienicy Chrystusa, która została "uwięziona w zamieszaniu" denominacyjnych kościołów. To przekonanie jest kluczowym filarem, który wzmacnia mury wokół społeczności The Message. Prawda jest bardziej skomplikowana. Branham spóźnił się na mecz, a ruch Późnego Deszczu rozpoczął denominacyjne wyjście na wiele lat przed tym, jak Branham zaczął do tego nawoływać.

Nauczanie to nie było nowością dla Williama Branhama. Prawdę mówiąc, nie było to nawet nowością dla Późnego Deszczu ruch. Adwentyści Dnia Siódmego Ruch, który nie był ruchem zielonoświątkowym, rozwinął tę ideę w 1800 roku. Świadkowie Jehowy odszedł od adwentystów w latach siedemdziesiątych XIX wieku, a także włączył niektóre z tych samych pomysłów. Ruch adwentystyczny a Świadkowie Jehowy którzy przyszli później, rozwinęli ideę, że wszyscy inni chrześcijanie są odstępcami i że nakaz "wyjdźcie z niego, mój lud" był skierowany do prawdziwych chrześcijan, aby opuścili wszystkich katolików. i wyznań protestanckich i przywrócić prawdziwą formę wiary chrześcijańskiej.

Adwentyści pisma Uriaha Smitha i Świadków Jehowy Pisma Charlesa Russella rozwinęły tę wiarę. Stwierdzili, że katolicycy Kościół jest Wielką Nierządnicą Objawienie 17. Było to powszechne przekonanie protestanckie w tamtym czasie. Jednak, co bardziej wyjątkowe, twierdzili, że wyznania protestanckie są Wielką NierządnicąCórki nierządnicy, a każdy, kto był ich częścią, skutecznie przyjmował znamię bestii lub oddawał cześć jej wizerunkowi. Wierzyli, że u kresu dni, obaj katolicy Protestanci zjednoczyli się, by sprowadzić prześladowania przeciwko prawdziwemu Kościołowi.¹ Koncepcja ta wyewoluowała z nauk Williama Millera z którego zarówno adwentyści, jak i i Świadków Jehowy Ruchy mają swoje korzenie.² Uriasz Smith's nauki były dobrze znane przywódcom Późnego Deszczu Williama Branhama. Branham zaczerpnął wiele koncepcji bezpośrednio z pism Smitha, w tym jego antywyznaniowe Nauki.³

¹ Smith, Uriah (1897) Księga Daniela i Objawienie. Adwentystów Biblioteka Pionierów. Strony 541-549

² Mormoni zaczerpnęli podobne przekonanie od Williama Millerarównież wpływu.

³ Branham, William (1964-7-19) *Święto Trąbek*. "Przeczytałem książkę pana Smitha, Uriaha Smitha, który jest adwentystą Czytałem jego przemyślenia na ten temat. Czytałem pana Larkina. Czytałem, och, tak wiele różnych komentarzy na ten temat".

Posługiwanie się tym samym językiem i pismami świętymi, co adwentyści, z nieco dostosowanymi argumentami, przywódcy Późnego Deszczu Ruch zaczął nazywać wszystkie denominacje "Babilonem" i nalegał, aby członkowie ich ruchu oddzielili się od jakiegokolwiek "systemu denominacyjnego". To, co dokładnie stanowi system wyznaniowy, było raczej niejasne. Ogólnie rzecz biorąc, wiara ta przejawiała się jako odmowa przyjęcia jakiegokolwiek oświadczenia lub wyznania wiary i ustanowienia całkowitej niezależności operacyjnej każdego lokalnego ciała kościelnego. Wiara ta początkowo nie zabraniała członkostwa w większej, formalnej wspólnoty kościołów. Większość kościołów będących pod wpływem Późnego Deszczu należała do Elim Missionary Fellowship, Niezależne Zgromadzenia Bożelub Pełne Społeczności Ewangelii Międzynarodowy.

Nie było żadnego natychmiastowego wysiłku ze strony Późnego Deszczu wpłynęły na kościoły, aby opuściły strukturę denominacyjną na początkowym początku ruchu. W rzeczywistości odnieśli taki sukces, że zyskali niemal szeroką akceptację denominacji ze strony Niezależnych Zgromadzeń Bożych i Elim. Początek antywyznaniowości "rewelacje" rozpoczęły się w ruchu Późnego Deszczu jako reakcja na sankcje nałożone na Późny Deszcz przez Assemblies of God i Zborów Zielonoświątkowych Kanady. Z czasem stawały się one coraz bardziej natarczywe, ponieważ większość innych uznanych denominacji zielonoświątkowych poszła w ich ślady. Starsze denominacje powoli zaczęły hamować Późny Deszcz Ruch rozpoczął się wraz ze Zborami Bożymi we wrześniu 1949 roku.

George'a Hawtina był już rozgoryczony w stosunku do Zborów Zielonoświątkowych Kanady nad tym, co uważał za ich wyniosłość i nadmierną kontrolę nad ciałami wyznaniowymi. Widział reakcję głównych denominacji zielonoświątkowych na Późny Deszcz ruch jako więcej tego samego. To jeszcze bardziej utwierdziło go w przekonaniu, że starsze denominacje zielonoświątkowe są upadłe i skorumpowane. Był jednym z pierwszych, którzy otwarcie głosili antywyznaniowość retoryki w 1949 i 1950 roku.

Szereg praktyk Późnego Deszczu Ruch ten zaczął niepokoić przywódców Zgromadzeń Bożych. Na konferencji generalnej w 1949 roku wydali starannie sformułowaną rezolucję, w której wyjaśnili swoje stanowisko w sprawie różnych nauk wyłaniających się z Późnego Deszczu ruch. Podczas gdy rezolucja przyklaskiwała niektórym elementom przebudzenia, potępiała inne elementy. Ich obawy dotyczyło m.in. wdrożenia pięciokrotnego model zarządzania kościołem i wyświęcania duchownych po prostu poprzez nałożenie rąk i osobiste prorocтва. Sprzeciwiali się tworzeniu urzędów apostołów i wyświęcaniu kandydatów na ministrów, którzy nie zostali sprawdzeni pod kątem nawet podstawowych kryteriów kwalifikacji do posługi.

Dodatkowo sprzeciwiali się Póznemu Deszczowi praktyka dawania prorocत्व o osobistym kierownictwie dla jednostek.¹ Bardzo mądrze ich przywódcy rozpoznali i próbowali ukrócić te same elementy, które doprowadziłyby do stworzenia autorytarnych struktur i wielu nadużyć w Póznym Deszczu ruch. Jednak przywódcy Późnego Deszczu postrzegali sankcje jako próbę powstrzymania prób przywrócenia tego, co uważali za pierwotną formę zarządzania Kościołem.

Jak pisałem w rozdziale 6, Późny deszcz Ruch Społeczny widział ich "pięciokrotnie" duszpasterstwo" w ramach ich rozumienia restauracjonizmu – pragnienie przywrócenia kościoła do jego pierwotnej formy z Dziejów Apostolskich. A w ramach restauracjonizmu Późny Deszcz Przywódcy wierzyli, że przywracają modelową formę przywództwa kościelnego. W większości swoich grup skłaniali się ku tworzeniu autonomicznych kościołów, kierowanych przez pojedynczych autorytarnych przywódców, zdolnych do niemal całkowitej kontroli nad swoimi wyznawcami. Najbardziej skuteczni przywódcy ogłosili się apostołami i zapewnili sobie kontrolę nad siecią kościołów. W niektórych grupach przywódcy byli życzliwi, ale w innych byli wrogo nastawieni; Większość grup stopniowo dryfowała w różnym stopniu radykalnych skrajności.

Z punktu widzenia Późnego Deszczu ruchu, pięciokrotny Służba była jednym z ważnych środków, dzięki którym mogli osiągnąć objawionych synów Boga. Wszelkie próby powstrzymania ich od powoływania apostołów i proroków atakowały samo serce ich rodzącej się ideologii.

Związek między Póznym Deszczem Ruch i główne denominacje zielonoświątkowe zaczęły się dalej pogarszać po AoG rezolucja. Po uchwaleniu rezolucji z 1949 r. podjęto starania o usankcjonowanie i zwolnienie duchownych ze swojej denominacji, którzy byli tolerancyjni i popierali Późny Deszcz Praktyk. Stanleya Frodshama był ważnym liderem w AoG Centrala i redaktor naczelny *Ewangelia zielonoświątkowa* – ten sam człowiek, który przyniósł AoG Przywództwo jest ich jedyną znaną relacją z pierwszej ręki o przebudzeniu. Frodsham był jednym z tych, którzy zostali zmuszeni do rezygnacji, ponieważ powrócił z głośnym poparciem dla Późnego Deszczu. Jego wydalenie wraz z naganą ministrów w dziesiątkach AoG kościoły, które już przyjęły Późny Deszcz natychmiast stworzył małą, ale wpływową

¹ Protokół z XXIII Ogólnego Zgromadzenia Zgromadzeń Bożych. (1949), str. 26 "POSTANAWIAMY, że nie pochwalamy tych skrajnych nauk i praktyk, które, będąc nieuzasadnione Pismem Świętym, służą jedynie do zerwania społeczności o podobnie cennej wierze i dążą do zamieszania i podziału wśród członków Ciała Chrystusowego, i niech będzie wiadome, że ten 23-gi Sobór Generalny nie pochwała tak zwanego "Nowego Porządku Późnego Deszczu"..."

grupę pozbawionych praw obywatelskich byłych AoG przywódców, którzy otwarcie krytykowali Konferencję Generalną za swoje działania.

Sierociniec Sharon i inne wiodące kongregacje ruchu zareagowały wściekłością jako Zielonoświątkowe Zgromadzenia Kanady dołączył do AoG w represjach w 1950 roku. Instrukcje krążyły wśród Późnego Deszczu ruch na rzecz tego, jak wierni mogą usunąć kościoły z AoG lub PAoC i zachować kontrolę nad nieruchomościami i aktywami w tym, co było zasadniczo wrogim przejęciem. Walka była szczególnie zacięta między Późnym Deszczem oraz PAoC . Walka pozostawiła rozłam między IoAG i PAoC, który zagoił się dopiero po dwóch pokoleniach.¹ Świątynia Misyjna Bethesda Myrtle Beall był jednym z największych AoG kościoły wystąpiły z denominacji, ale nie była jedyna.

Pewna liczba AoG a kościoły PAoC oderwały się od denominacji jako Późny Deszcz zwolennicy zapewnili sobie kontrolę nad nieruchomościami i aktywami. Większość z nich zamieszkała w Niezależnych Zgromadzeniach Bożych, przynajmniej tymczasowo.

Wewnętrznie AoG był bardziej podzielony w sprawie Późnego Deszczu niż wynikałoby to z ich uchwały. Roy Wead, nadinspektor okręgowy AoG w stanie Indiana był całkowity sprzeciw wobec sankcji. Głośno bronił Późnego Deszczu na konferencję przez wiele lat. Odmówił wprowadzenia sankcji w stanie Indiana, podobnie jak wielu innych kuratorów okręgowych. Decyzje te miały konsekwencje zmieniające historię, ponieważ Późny Deszcz Ruch wyświęcony przez duchownych, takich jak Jim Jones. Jones rozpoczął swoją służbę w kościołach Assemblies of God w Indianie w okresie oporu Weada. Wead był także głównym zwolennikiem Williama Branhama i regularnym uczestnikiem jego najważniejszych wydarzeń w Indianie.²

Późny deszcz Ruch okazał się platformą, która przyciągnęła i przyjęła ministrów najgorszego kalibru. Jima Jonesa Nie był jedynym niebezpiecznym przywódcą sekty,

¹ Haywood, Leilani (2017-6-20) Dwa kanadyjskie ruchy godzą się. *Wiadomości o Zgromadzeniach Bożych*. "Późny deszcz Odrodzenie, które rozpoczęło się w 1948 roku, kiedy sierociniec Sharon i Szkoła Biblijna, przyniosły dalszy podział między IAOGI i PAOC. Nasi ludzie stali się separatystami" – mówi McPhail. "Opuścili denominację i próbowali zabrać ze sobą kościoły". {...} "Oświadczyłem, że buduję mosty do denominacji". McPhail przeprosił Wellsa w imieniu IAOGI za "złe działania i złe postawy". (Autor; Uwaga: Mylenie się przez 75 lat z rządu może obudzić niektórych ludzi. Pokolenie, które przeżyło założycieli Latter Rain i Poselstwo doskonale zdają sobie sprawę z tego, jak bardzo mylili się nasi przywódcy, nawet jeśli się do tego nie przyznają. Koniec nigdy nie nadszedł. Objawienie synów Bożych nigdy nie nadeszło. A teraz wszyscy nie żyją. Nie da się pogodzić rzeczywistości z ich naukami.)

² Wead, Roy (listopad 1955) Przebudzenie w naszych czasach. *Głos Uzdrawienia*, str. 4-5 "Boży plan jest, aby wszyscy usłyszeli to poselstwo..." (Uwaga: Wead napisał wiele artykułów, które ukazały się w obu *Zwiastun wiary* i *Głos Uzdrawienia* którzy wspierali Branhama, przebudzenia uzdrawienia i Późny Deszcz ruch.)

który znalazł dom w ruchu w jego początkowych dniach – a także otrzymał wsparcie i błogosławieństwo Williama Branhama. Jones ostatecznie doprowadził 909 osób do śmierci, w dużej mierze za pomocą Późnego Deszczu doktryny, aby je zradycyzować. Dawid "Mojżesz Berg" była kolejną postacią, która została pobłogosławiona przez Branhama. Berg, po tym jak został wyrzucony z Chrześcijańskiego Sojuszu Misyjnego za niewłaściwe zachowanie seksualne w 1950 roku, trafił na spotkanie Branhama w Arizonie, gdzie Branham pomógł mu odnaleźć się wśród jego Późnego Deszczu przyjaciele w Foursquare.

Mężczyźni tacy jak Jim Jones oraz Davida Berga są rozstrzygającym dowodem na to, że obawy związane z zagrożeniami stwarzanymi przez Późny Deszcz Praktyki ruchu były zgodne z prawem. Ich metoda wyświęcania była głęboko wadliwa i łatwo ją było nadużywać. Owoce tych i innych podobnych postaci omówię w rozdziale 11.

Assemblies of God wycofuje się z przebudzeń uzdrawiających (1953)

Pomimo rosnących wysiłków zmierzających do wydalenia Późnego Deszczu wpływy, elementy ideologii okazały się atrakcyjne dla wielu zielonoświątkowców. Z Późnym Deszczem nie było łatwo sobie poradzić i wyeliminowanie go wymagałoby bardziej skoordynowanych represji niż wysiłki z 1949 i 1950 roku. Konflikt z denominacjami nasilił się w 1953 roku, kiedy Assemblies of God stało się pierwszą denominacją, która wycofała się z udziału w Healing Revivals. W tym samym roku AoG rozpoczął bardziej asertywną kampanię mającą na celu wydalenie i pozbawienie władzy każdego, kto nadal wspierał Późny Deszcz lub praktyki Uzdrawiającego Odrodzenia, które zostały potępione przez ich Zgromadzenie Ogólne.

Jacka Coe, jeden z czołowych ewangelistów przebudzenia uzdrowienia został wydany i pozbawiony godności służbowej. A. A. Allena został ukarany.¹ Nawet dystrykty kierowane przez zbuntowanych superintendentów, takie jak Roy Wead z Indiany, zostały zdominowane przez osoby z centrali wyznaniowej. W wielu kościołach usunięto pastorów i zastąpiono ich takimi, którym można było zaufać, że będą przestrzegać decyzji Zgromadzeń Generalnych.

Obszar działania kontynuował tę praktykę w latach sześćdziesiątych, usuwając pastorów, którzy zabłądzili w Późnym Deszczu i zastąpił ich pastorami z centrali denominacyjnej, aby przywrócić kościół do zgodności z AoG prawosławie. Miało to miejsce na przykład w roku 1966 w Betel Assembly of God Full Gospel (dziś znany jako

¹ Weaver, C. Douglas (2000). *Uzdrowiciel-Prorok: William Marrion Branham* (Studium prorocтва w amerykańskim zielonoświątkowcu). Mercer University Press. ISBN 978-0865547100. str. 92

Bethel Church lub Redding Church), kiedy Victor Trimmer został zainstalowany po przebudzeniach, w których Betel gościł Późny Deszcz Ministrów.¹

Obszar działania Wycofanie się z przebudzeń zapoczątkowało powolny efekt domina innych denominacji zielonoświątkowych, które również odcięły wsparcie finansowe dla Uzdrawiającego Przebudzenia i aktywnie pracowały nad oczyszczeniem Późnego Deszczu zwolenników ze swoich kościołów. Kanadyjskie Zgromadzenia Zielonoświątkowe był następny, który poszedł w ich ślady. Foursquare pozostali dość wiarygodnym sponsorem, ale nawet ich wyznaniowe wsparcie finansowe dla kampanii Branhama skończyło się w 1960 roku. Zjednoczony Kościół Zielonoświątkowy bezpośrednio finansował wczesne przebudzenia Branhama w 1945, 1946 i 1947 roku; Ich wsparcie finansowe zaczęło słabnąć i zakończyło się w 1958 roku, chociaż nadal organizowali niektóre z jego przebudzeń aż do jego śmierci w 1965 roku. Niezależne Zgromadzenia Boże pozostały najbardziej wiarygodnym denominacyjnym sponsorem Branhama. Do końca życia udzielali mu silnego wsparcia.

Inni czołowi ewangeliscy wyzwolenia tamtych czasów doświadczyli podobnego poziomu wsparcia ze strony denominacji. To właśnie denominacje ponosiły główny ciężar finansowy przebudzeń uzdrowieńczych. Historycy spierają się o powody, które skłoniły denominacje do zaprzestania sponsorowania przebudzeń uzdrawiających. Większość źródeł zdaje się upatrywać początkowej przyczyny wycofania się z działalności finansowej w stresie, jaki przebudzenie wywierało na kościoły denominacyjne. To była kosztowna sprawa. Kościoły denominacyjne od samego początku były głównymi sponsorami finansowymi przebudzenia uzdrowienia. To oni sfinansowali wynajem dużych sal widowiskowych oraz wydatki ewangelistów i ich zespołów kampanijnych. Tylko ewangeliscy, którzy byliby w stanie zgromadzić własne zasoby i dochody, byliby w stanie utrzymać swój harmonogram przebudzenia pomimo utraty sponsorów.

Aż do 1953 roku Branhamowi udawało się uniknąć bezpośredniego uwikłania w narastające podziały. Starał się bardzo ostrożnie posługiwać się przekazem międzywyznaniowym i unikać publikowania czegokolwiek, co mogłoby wywołać kontrowersje doktrynalne wśród jego głównie zielonoświątkowych słuchaczy. Miał do wyboru około pięciu kazań, które powtarzał przy każdym przebudzeniu. Zmienił tytuł, a szczegóły różniły się nieco tu i ówdzie, ale w gruncie rzeczy jego kazania generalnie skupiały się na dzieleniu się osobistymi doświadczeniami, wiarą w cuda i znaczeniem wiary. To dokładnie opisywało każde znane kazanie Williama Branhama sprzed 1953

¹ Melvin Earl Johnon, ojciec obecnego pastora Betel, Billa Johnsona, zastąpił Trimmera na stanowisku pastora, a później poprowadził Betel Zborów Bożych.

roku. Zbiór wierzeń, które uformowały się w Przesłanie, nie istniał przed 1954 rokiem, przynajmniej nie w formie zapisanych kazań Williama Branhama. Wierzenia, które przekształciły się w Przesłanie, istniały jednak w Późnym Deszczu ruch.

Przed 1953 rokiem głównymi problemami, z jakimi borykał się Branham, były poważne oskarżenia o oszustwa, które były wysuwane w wyniku wielu dochodzeń w sprawie jego praktyk uzdrawiania. Chociaż zarzuty rzucały cień na jego służbę, Branham odniósł spory sukces w odpięciu zarzutów w *Głos Uzdrawienia* z Gordonem Lindsayem pomocy. Ostatecznie będzie to Późny Deszcz Branhama powiązania, które doprowadziły do jego coraz większej separacji od denominacji. Późny deszcz Schizma w końcu zaczęła wpływać na Branhama na początku 1953 roku, ale początkowo tylko pośrednio. Wycofanie wsparcia finansowego ze strony Zborów Bożych w 1953 roku uderzyło w budżet kampanii Branhama. Chociaż postaci takie jak Jack Coe oraz Asa Allen Obarczył większą winą za zerwanie relacji, Assemblies of God odcięło wsparcie finansowe dla wszystkich Voice of Healing Towarzystwo ewangelistów, wśród których znajdował się Branham.

Utrata największego sponsora spowodowała, że ewangelista zwrócił się do własnych wysiłków związanych ze zbieraniem funduszy, aby nadrobić różnicę, aby nadal finansować swoje przebudzenia. Ewangelista opracowali różne metody zwiększania dochodów. Częścią strategii kampanii Branhama było rozpoczęcie sprzedaży nagrań jego kazań. Ale kto chciałby kupować wiele egzemplarzy tych samych pięciu kazań? Branham potrzebował regularnego dostarczania nagrań na nowe tematy dla swoich klientów. Branham zaczął sprzedawać znacznie szerszą gamę kaset w 1953 roku. Szczerze wierzę, że finanse zmotywowały decyzję o sprzedaży nagrań i zwiększeniu dostępnego asortymentu.

W 1953 roku nagrania były sprzedawane po 6 dolarów za sztukę. Przy cenie 6 dolarów za sztukę (po 50 dolarów w dolarach z 2024 roku) Branham i jego zespół byli w stanie przynieść bardzo potrzebne dochody. Efektem ubocznym tego było jednak to, że znacznie trudniej było mu ukryć swój Późny Deszcz Pochylenia z tysiącami taśm krążyły. Niektóre z nich były nagraniami kazań, które wygłosił do Latter Rain Odbiorców.¹ Branham przetrwał burzę w 1953 roku, ale wkrótce sprawy miały stać się trudniejsze.

¹ Uwaga autora: Nagrania Branhama są mocno edytowane nawet z wczesnych lat. Badacze zidentyfikowali kilka nieedytowanych oryginalnych nagrań, które okazały się zawierać prorocтва, poparcie dla konkretnych ministrów i odniesienia do "przesłania"; jest prawdopodobne, że zespół Branhama starał się wyszorować jego Późny Deszcz opierając się na naukach z jego wczesnych nagrań.

Gordana Lindsaya oraz Donalda Gee próbował rozpracować sytuację i znaleźć drogę dla Głosu Uzdrawienia Towarzystwo ewangelistów powrotu do łask AoG. Na nieszczęście dla Lindsay, większość ewangelistów pracujących z *Głos Uzdrawienia*, w tym William Branham, byli zdecydowanie przeciwni zginaniu się, aby dostosować się do AoG. Przez pewien czas Gordon Lindsay odciął się od rozgłosu wśród ewangelistów, którzy zostali objęci sankcjami, myśląc, że jego egzekwowanie AoG sankcje mogą przywrócić *Głos Uzdrawienia* reputacji, a co ważniejsze, przywrócić utracone wsparcie finansowe. Obrażliwi ewangelista byli stopniowo odcinani od *Głos Uzdrawienia* w 1953 roku. W tym samym czasie David Duplessis i Donald Gee dołączenie do personelu *Głos Uzdrawienia* na "specjalnych" zasadach. Rozsądnie jest sądzić, że była to część próby Lindsay podporządkować się Zborom Bożym. W tym samym roku *Głos Uzdrawienia* podniesione stawki abonamentowe. Czasopismo prawdopodobnie traciło prenumeratorów począwszy od 1952 roku.

Głos Uzdrawienia wydali starannie sformułowane wyjaśnienie, dlaczego ewangelista zostali usunięci ze swojej społeczności. Na liście powodów znalazło się "niespełnianie standardów". Redakcja nie podała listy nazwisk, które zostały usunięte. Jednak porównanie wcześniejszych wydań pokazuje, że O. L. Jagger i Jack Coe byli jednymi z pierwszych, którzy zostali wykluczeni.¹ W połowie 1953 roku A. A. Allen i William Branham byli jedynymi pozostałymi ewangelistami z listy A, którzy nadal byli wspierani przez *Głos Uzdrawienia*; T. L. Osborna będąc wtedy na odległym trzecim miejscu.

Do 1953 r. niezależne kościoły zielonoświątkowe, które były przyjazne dla Późnego Deszczu zaczęły rozwijać własne instytucje, które mogły zapewnić pewne finansowanie i służyć jako quasi-denominacja do tworzenia sieci ich społeczności. Pełne omówienie ewangelii Międzynarodowa powstała przy wsparciu *Głos Uzdrawienia* i wielu ewangelistów wyzwolenia i Późnego Deszczu Pod wpływem duchownych otworzyli kościoły Pełnej Ewangelii w całych Stanach Zjednoczonych. Kościoły te służyły jako nowy dom dla wielu niezadowolonych zielonoświątkowców, którzy byli przyjaźnie nastawieni do ewangelistów wyzwolenia i Późnego Deszczu Pomysły. Społeczność Pełnej Ewangelii miała jeszcze mniej cech typowej denominacji niż Niezależne Zgromadzenia Boże; Pozwalały one na całkowitą autonomię kościołów lokalnych i nie istniały żadne struktury hierarchiczne. W tym samym czasie biznesmeni pełnej ewangelii powstała również jako siła napędowa finansowania wysiłków kaznodziejów Pełnej Ewangelii i uzdrowicieli przebudzeniowych. Chociaż nie

¹ Lindsay, Gordon (styczeń 1953) Nazwiska dodane i usunięte z katalogu TVH. *Głos Uzdrawienia*. str. 3

dysponowali zasobami Zgromadzeń Bożych, okazali się całkiem zdolni do sfinansowania ograniczonej liczby ogólnościatowych przebudzeń. Grupa bogatych zielonoświątkowców wykorzystała swoje pieniądze z wielkim skutkiem i po 1953 roku stała się najważniejszymi finansistami Branhama.

Jako ewangeliści uzdrawiania, tacy jak Jack Coe, Oral Roberts, O. L. Jaggerson oraz A. A. Allena byli coraz bardziej zmuszeni do szukania nowych źródeł dochodu za pomocą własnych, niezależnych metod pozyskiwania funduszy, niektórym się to udało, a innym się to nie udało. Większym nazwiskom udało się stworzyć własną markę. Roberts zmienił nazwę na swoją *Wody lecznicze Newsletter* do *Amerykański Magazyn Uzdrawiania* w 1953 r.¹ Coe Uruchomiony *Herold Uzdrawienia* oraz Jaggerson Uruchomiony *Cudotwórca*. Chociaż nie ma dostępnych danych, można jedynie przypuszczać, że nagła ekspansja czasopism leczniczych i konkurencja o darowizny jeszcze bardziej zaszkodziły *Głos Uzdrawienia*.

Allena i Roberta zabrali się również do radia; Allen wcześniej prowadził dużą ogólnokrajową sieć radiową, która co tydzień gościła jego program "Revival Hour". Wykorzystał program z wielkim skutkiem do reklamowania i pozyskiwania darowizn. Roberts deptał mu po piętach i ostatecznie wyprzedził Allena. Obaj mężczyźni byli dobrze przygotowani, aby dodać kamerę wideo do swoich audycji radiowych i przenieść swoje programy do telewizji jako pierwsi teleewangeliści. Branham nie mógł konkurować z Allenem i Robertsem w radiu; Niewielka liczba stacji radiowych nadawała nagrania kazań Branhama, ale on nigdy nie próbował włączyć radia na żywo ani stworzyć dużej sieci nadawczej. To dało Robertsowi i Allena, przewagę, która stopniowo podkopała pozycję Branhama jako najpopularniejszego z ewangelistów i utrudniła jego wysiłki w przebiciu się do telewizji. Większość znaczących programów telewizyjnych z początku lat pięćdziesiątych, religijnych lub innych, wyewoluowała z istniejących wcześniej programów radiowych. Branham próbował jednak od razu przejść do filmu, ale mu się to nie udało.

Branham wybiera późny deszcz (1954)

Donalda Gee pośredniczyła między *Głos Uzdrawienia* i Assemblies of God, próbując naprawić ich relacje w 1953 roku.² Jest prawdopodobne, że wysiłki

¹ Uwaga autora: Oral Roberts *Wody lecznicze* magazyn został wydany trzy miesiące wcześniej *Głos Uzdrawienia*, w pierwszym roku osiągnął nakład 10 000 abonentów, w porównaniu z *Głos Uzdrawienia* 28 000 subskrybentów. Roberts regularnie reklamowane w *Głos Uzdrawienia* przyłączył się do ich wspólnoty. Roberts wyprzedził *Głos Uzdrawienia* w liczbie abonentów do 1956 roku, kiedy po rebrandingu jego liczba wzrosła do 265 000 abonentów; *Głos Uzdrawienia* nie publikował wówczas swoich liczb dla porównania. (Zob. *Wszystko jest możliwe*, s. 42-44)

² Weaver, Doug, (2000) *Prorok uzdrowiciel* s. 92

mediacyjne, które doprowadziły Gordona Lindsaya aby wzmocnić Zbory Boże sankcje nałożone na ewangelistów wyzwolenia. Wygląda na to, że Lindsay Być może spodziewali się, że sankcje zmuszą ewangelistów do reform i doprowadzą do przywrócenia AoGwsparcia finansowego. Lindsay Prawdopodobnie był zaskoczony, że znalazł się po przegranej stronie bitwy, ponieważ kilku ewangelistów wycofało się *Głosu Uzdrawienia* całkowicie i nigdy nie oglądał się za siebie.

Dalsza przynależność Branhama do kościołów Późnego Deszczu doprowadziła do kłopotów pod koniec 1953 roku. W grudniu Branhamowi postawiono ultimatum, w którym zażądano, aby przestał zadawać się z Późnym Deszczem Grupy. O ile nie zdystansuje się od ruchu Późnego Deszczu, Branham nie będzie mógł przemawiać na *Głos Uzdrawienia* Konwencji. Branham odmówił ukłonów i sprawdził ich blef. Przyjazd do Chicago W styczniu 1954 roku po raz pierwszy spotkał się z Boze i głosił w kościele w Filadelfii przed udaniem się na drugi koniec miasta, aby wziąć udział w *Głos Uzdrawienia* sponsorowana konwencja, na której miał przemawiać. Po wejściu na konwencję, Branham został zabrany do prywatnego pokoju i skonfrontowany przez kilku duchownych w sprawie jego zachowania.¹ Żenujące było to, że Branham został posadzony przez konwencję i odmówił pozwolenia na przemawianie zgodnie z planem.²

Józefa Mattsona-Boze'a i Niezależnych Zgromadzeń Bożych zareagował wściekłością i natychmiast stanął w obronie Branhama na stronie *Zwiastun wiary*. Postawili oni własne ultimatum *Głos Uzdrawienia*. Choć nie wymieniono ich nazwiska,

¹ Uwaga autora: Jest możliwe – choć niejasne – że jest to rybka Branham powtarzał tę historię wiele razy w latach sześćdziesiątych. Jeśli tak, to wielorybia wersja tej historii kazała Branhamowi skonfrontować się z 300 ministrami, którym przeciwstawił się tylko po to, by Branham pokonał ich wszystkich retorycznie i uciszył. Jeśli jest to ta sama historia – możemy stwierdzić, że wersja wieloryba jest całkowicie fałszywa. Branham nie wygrał tego starcia i to on został uciszony.

² Mattson-Boze Joseph (styczeń 1954) List otwarty do *Głosu Uzdrawienia*. *Zwiastun wiary*. s.5 "Wielebny William Branham został zaproszony do wygłoszenia przemówienia na konwencji Voice of Healing w Chicago w piątkowy wieczór, 11 grudnia. Został ogłoszony i ludzie zebrali się, aby go wysłuchać. Wielebny Branham przybył na czas na swoje przemówienie. Kiedy przybył na miejsce, spotkał się z ultimatum, któremu odmówiono przywileju przemawiania na Konwencji..." "Prawda jest następująca: wielebny William Branham został zaproszony do wygłoszenia przemówienia na Konwencji". "Wielebny Branham przybył wcześniej na nabożeństwo i został powitany przez kilku mężczyzn z *Głosu Uzdrawienia* w przedśionku, zabrany do innego pokoju z tyłu audytorium i postawiony ultimatum. Nie ugiął się pod ultimatum". "Do niedawna byliśmy zdania, że wielebny William Branham jest jednym z właścicieli The Voice of Healing i ma silny głos w jego polityce, ponieważ gazeta wydaje się być stworzona przez jego służbę. Myślę, że wiele osób jest tego samego zdania. Byłoby dobrze, gdyby i to zostało wyjaśnione ogółowi społeczeństwa".

celem ich odpowiedzi był oczywiście Gordon Lindsay. Wymiana zdań trwała przez kilka miesięcy, podczas których oba czasopisma publikowały listy otwarte, w których odpowiadały sobie nawzajem. Natychmiastowym efektem było całkowite odcięcie Branhama od *Głos Uzdrawienia* oraz rozgłos i wsparcie finansowe, które za jego pośrednictwem płynęło. Józefa Mattsona-Boze'a z niecierpliwością czekał na skrzydłach i wkroczył, aby wypełnić lukę. Boze i Późny Deszcz Branham znalazł się teraz w ich obozie. *Noc Zwiastun wiary* stał się głównym organem reklamowym Branhama, Boze Niezależne Zgromadzenia Boże przyjęły Branhama całym sercem, a nowo utworzeni biznesmeni pełnej ewangelii były w gotowości, aby zapewnić wsparcie finansowe.

Branham nie był jedynym ewangelistą uzdrawienia, który został wyrzucony z *Głos Uzdrawienia*. W zasadzie *Głos Uzdrawienia* stracił wszystkich swoich najlepszych ewangelistów z wyjątkiem A. A. Allena do końca 1953 r. Jeśli Lindsay Myślał, że będzie w stanie sprowadzić ewangelistów z powrotem do porządku, ale jego plan spalił na panewce. Zamiast tego stracił wszystkie najbardziej utalentowane osoby ze Stowarzyszenia Głosu Uzdrawienia i wpędził całą organizację w kryzys. W połowie 1954 roku udało mu się naprawić swoje relacje z Branhamem, ale sprawy już nigdy nie były takie same. Branham zdecydowanie wybrał Późny Deszcz tłum, a to była Lindsay który zmusił go do ręki.

Filmy Branhama (1954)

Rok 1954 był dla Branhama kolejnym względnie udanym rokiem, pomimo trudnego początku. Niezależne Zgromadzenia były chętne do udowodnienia swojej wartości dla Branhama i zarezerwowały to, co pod pewnymi względami jest najmilej wspominanym rokiem przebudzeń uzdrawiających przez wyznawców Przesłania. W tym samym roku odbyła się trzecia zagraniczna trasa koncertowa Branhama, która obejmowała powrót do Europy, a następnie serię koncertów w Indiach. Ern Baxter oraz F. F. Boswortha wybrał stronę Branhama w *Głos Uzdrawienia* schizma i nadal podróżował z nim jako wspierający ewangeliści. Biznesmeni pełnej ewangelii i Niezależnych Zgromadzeń Bożych zintensyfikował finansowanie kampanii w przypadku braku wsparcia ze strony Zgromadzeń Bożych za pośrednictwem *Głos Uzdrawienia*.

Pierwszą połowę roku spędził podróżując po Stanach Zjednoczonych. Większość jego wielkich przebudzeń w 1954 roku była sponsorowana przez IoAG i coraz bardziej przyciągała Późny Deszcz przyjazne tłumy; W marcu i lipcu odbyły się przebudzenia w Boże Kościół w Filadelfii. W czerwcu odbyły się spotkania w Waszyngtonie, a w sierpniu w Nowym Jorku City w pierwszej połowie miesiąca, a Los Angeles w drugiej połowie. Foursquare współpracował przy wspieraniu spotkań w Los Angeles, a reszta była

sponsorowana głównie przez IoAG i nowo powstałe Full Gospel Businessmen Wspólnota Ludzka.

Przebudzenia Branhama z 1954 roku są jednymi z najbardziej znanych przebudzeń uzdrawiających w społeczności The Message. Kiedy przeciętny człowiek w Orędziu wyobraża sobie dni Branhama o szerokim zasięgu, zazwyczaj przywołuje obrazy z 1954 roku. Dzieje się tak dlatego, że w 1954 roku IoAG i Biznesmeni Pełnej Ewangelii sfinansował stworzenie dwóch filmów reklamowych, które są legendarne i uwielbiane przez społeczność The Message.

Pierwszy z dwóch filmów nosi tytuł *Dzielnica Chicago Kampania*. Zawiera wywiad z Williamem Branhamem w jego Jeffersonville pod dyktando Leroya Koppa, z serwisu Foursquare oraz Świątynia Kalwarii w Los Angeles. Foursquare mieli ekipę filmową i wiele postaci z Hollywood w swoim wyznaniu. Foursquare dostarczyło talentów do produkcji filmów, a Kopp nadzorował wysiłki. Po wywiadzie film przechodzi do scen kampanii Branhama w Chicago latem 1954 roku. Zawierał on linię uzdrawiania, która pokazywała metody uzdrawiania wiarą Branhama w działaniu.

Drugi film, być może nawet bardziej uwielbiany niż pierwszy, został wyprodukowany tego samego lata przez ten sam zespół przy wsparciu Full Gospel Business Men. Film, zatytułowany *Głębia wzywa głębię*, zawiera nagranie pełnego nabożeństwa z serii przebudzeń Branhama w Waszyngtonie. Film zawierał zarówno kazanie, jak i kwestię modlitwy. Film rzekomo przedstawia dar uzdrawiania Branhama w działaniu. Jest to naprawdę najlepiej zachowany dowód na praktyki lecznicze Branhama. To właśnie na tym spotkaniu Branham przekonał Ruth Strubler jej córka Carol została uzdrowiona z białaczki, co doprowadziło ją do przerwania leczenia. Carol zmarła trzy tygodnie po nagraniu filmu. Branham został ostro obwiniony przez prasę i matkę Carol. Być może dlatego film został pogrzebany i nigdy nie został upubliczniony za życia Branhama.

Chociaż nie mamy zachowanych dowodów na reakcję Branhama i jego zwolenników na bardzo negatywny rozgłos wokół śmierci Carol Strubler, wydaje się, że bezpiecznie jest wierzyć, że miało to pewien negatywny wpływ na kampanie Branhama w tamtym czasie. Jest to całkiem prawdopodobne, że z tego powodu nie powstały kolejne filmy.

Te dwa filmy stały się podstawą społeczności The Message i są jedynymi dwoma filmami z usług Williama Branhama, które kiedykolwiek zostały udostępnione

publicznie.¹ Po śmierci Branhama w 1965 roku, Pearry Green nabył filmy od Full Gospel Businessmen i opublikował je po raz pierwszy w społeczności The Message.

W 1954 roku A.A. Allen oraz Orala Robertsza zaczęli również produkować filmy o ich odrodzeniu. Byli we wczesnej fazie uruchamiania tego, co miało stać się teleewangelizacją. Filmy Branhama mogą być postrzegane jako próba konkurowania z jego głównymi rywalami ewangelistami i sprawdzenia, czy mógłby on w podobny sposób przebić się do telewizji.

Frekwencja na zebraniach w 1954 roku spadła w porównaniu z poprzednimi latami, ale Branham nadal przyciągał tłumy powyżej 5000 osób na większości swoich rezerwacji. W 1954 roku Branham otrzymał znacznie więcej publicznie od *Zwiastun wiary* niż *Głos Uzdrawienia*. Sponsoring ze strony IoAG i Full Gospel Businessman okazał się najbardziej niezawodnym źródłem dochodów, aby utrzymać trasy. Na początku wyglądało na to, że Branham wybrał zwycięską drużynę i znalazł realny sposób na kontynuowanie swojej służby.

Znowu za oceanem (1954)

Pod koniec 1953 roku Branham zaczął opowiadać słuchaczom o planowanej podróży do Indii na zaproszenie, które rzekomo otrzymał od indyjskiego arcybiskupa.² Branham kontynuował snucie tej historii, twierdząc, że baron von Blomberg zaaranżował kolację między nim a premierem Indii Nehru.³ To oczywiście nieprawda. Analiza harmonogramu Nehru nie umieściłaby go w odległości mniejszej niż 1000 mil od Branhama i nie ma żadnego dowodu na to, że Branham kiedykolwiek spotkał się z Nehru, gdy był w Indiach lub wcześniej.

W 1954 roku Branham mówił o proponowanej kampanii odrodzenia Indian. Powiedział słuchaczom, że został zapewniony przez "arcybiskupa", że na jego zebrania będzie przychodził tłum 500 000 osób.⁴ Branham prawdopodobnie starał się pozyskać

¹ Uwaga autora: Istnieje wiele domowych nagrań wideo Branhama, które zostały opublikowane, ale są to jedyne znane z jego rzeczywistych usług.

² Branham, William (1953-11-10) *Przywróć*. "Arcybiskup Indii, Doktorze, który będzie tutaj w tym tygodniu, jeśli Bóg pozwoli. Jest teraz z Donem. Któregoś dnia zadzwoniłem i powiedziałem: "Zejdź na dół, bracie Branham. Spotkajmy się". (Uwaga: co ciekawe, brakuje nazwiska arcybiskupa. Może to być fałszywa lub absurdalnie upiększona historia. Nie znam żadnych dowodów na poparcie tej tezy.)

³ Branham, William (1953-11-14) *Raport z podróży do Afryki* – Baronie von Blomberg, jem małą kolację z premierem Indii, Nehru, a potem jadę do Indii.

⁴ Branham, William (1954-3-7) *Czy teraz wierzysz?* Kiedy arcybiskup Indii Niedawno przyszedł do mnie i przyjął chrzest Duchem Świętym, arcybiskup Palai powiedział: "Bracie Branham, sposób, w jaki cię tam szukają, to oznaczało nawrócenie". Powiedział: "Zapewniam cię, że w twoim zborze będzie od pół do miliona ludzi". Powiedział: "Całe Indie czekają".

wsparcie finansowe i darowizny, wykorzystując swoją planowaną podróż do Indii jako narzędzie do zbierania funduszy. Wczesne plany Branhama dotyczące podróży ujawniają, że miał on na myśli znacznie bardziej ambitną trasę niż ta, która się odbyła. Spodziewał się, że dużą część roku spędzi za granicą, zatrzymując się w Europie, Afryce i Indiach.¹ Wskazał również, że jego sponsorzy zmusili go do ograniczenia planów, co możemy bezpiecznie założyć, że było to spowodowane ich ograniczeniami finansowymi w finansowaniu jego podróży. Branham zamierzał wyjechać do Indii w lutym, ale musiał odłożyć do września.²

Metoda Branhama w celu uzyskania wsparcia finansowego była manipulacyjna i ukryta. Rzadko prosił wprost o datki. Miał tendencję do zabiegania o datki, mówiąc o braku sponsorów i pieniędzy, a następnie używał czegoś w rodzaju poczucia winy, aby przekonać swoich słuchaczy do darowizny. Widzimy to w 1954 roku w odniesieniu do jego Indii Branham regularnie narzekał na brak sponsorów na swoją zagraniczną trasę koncertową.³

Branham podniósł stawkę w maju, kiedy zaczął prorokować: "Zapamiętaj moje słowo; Napisz to na kartach swojej Biblii, bo tak mówi Pan, kiedy wylądujemy w Indiach Usłyszysz o dziesiątkach tysięcy razy tysiącach zbawionych".⁴ Prorocza obietnica uratowania dziesiątek tysięcy zagubionych dusz załatwiła sprawę. IoAG wkroczył do akcji i ostatecznie wziął na siebie odpowiedzialność za to, co biznesmeni pełnej ewangelii nie byli w stanie pokryć.⁵

¹ Branham, William (1953-12-6) *Czy teraz wierzysz?* "Teraz, wkrótce, jeśli Bóg pozwoli, udam się do ciemnej Afryki, a stamtąd do Indii, Z Indii do, przez Transjordanę, stamtąd do Palestyny, z Palestyny do Luksemburga, Niemiec, Frankfurt, z powrotem do Londynu, Anglia".

² Branham, William (1954-3-7) *Czy teraz wierzysz?* " Poświęciłem swój czas na wyjazd do Indii, dwudziestego trzeciego dnia ubiegłego miesiąca. Za bardzo się spieszyłem. "Oczywiście, że tak zwykle robię, a Bóg musi mnie trochę spowolnić".

³ Branham, William. (1954-4-4) *Bóg ma zapewnioną drogę* "Żadne kościoły tego nie sponsorują, tylko chrześcijańscy biznesmeni".

⁴ Branham, William (1954-5-15) *Pytania i odpowiedzi* "Zapamiętaj moje słowo; Zapiszcie to na kartach waszej Biblii, bo tak mówi Pan: "Pamiętajcie, kiedy wylądujemy w Indiach Usłyszycie o dziesiątkach tysięcy razy tysiącach zbawionych". Duch Święty to powiedział; Napiisałem o tym w mojej Biblii; Jest to zapisane w dziesiątkach tysięcy Biblii właśnie tutaj, jak zmartwychwstanie małego chłopca. W wizji, o której powiedział: "Jest ich tam trzysta tysięcy". I widzisz, czy to nie jest w porządku. Chodzi o to, jak Ewangelia będzie głoszona z dnia na dzień. Będzie tak zamiatać z miejsca na miejsce.

⁵ Braham, William (1955-2-20) *Powtórne Przyjście* "Pomyślałem, że byłoby miło dziś po południu, kiedy się spotkamy [Branham w siedzibie IoAG w Chicago], że byliśmy... Opowiem wam o mojej podróży, którą wszyscy pomogliście zasponsorować, aby wysłać mnie do Indii."

Baron Frary Von Blomberg

Baron Frary Von Blomberg towarzyszył Branhamowi w podróży jako przedstawiciel Biznesmena Pełnej Ewangelii. Von Blomberg to niezwykła postać. Pochodzi z Nowej Anglii, zaskarbił sobie sympatię owdowiałej niemieckiej arystokratki, która adoptowała go jako swojego syna, aby mógł odziedziczyć jej tytuł. Mając 30 lat, ożenił się ze znacznie starszą, siedemdziesięcioletnią bostońską socjetą i dziedziczką i uzyskał dostęp do pokaźnej fortuny.¹ Von Blomberg został powiernikiem Uniwersytetu Boba Jonesa, co zapewniło mu pewną pozycję w fundamentalistycznej społeczności religijnej.

Przed II wojną światową von Blomberg spędził sporo czasu w Niemczech. Przez swoją przybraną matkę był kuzynem Warnera von Blomberga – minister wojny w nazistowskiej Rząd niemiecki. To dało von Blombergowi wysoki poziom dostępu do rządu niemieckiego i pozwolił mu na osobiste spotkania z Hitlerem; Para zwiedziła razem obóz koncentracyjny w Dachau na krótko przed wybuchem II wojny światowej.² Chociaż nie ma jednoznacznych dowodów na to, że von Blomberg sam był nazistą, jego działalność w tym okresie budzi wiele pytań.

Po II wojnie światowej ks. von Blomberg założyło międzynarodowe towarzystwo pomocy, którego głównym celem była pomoc niemieckim uchodźcom w ucieczce z Niemiec i osiedlić się w innym miejscu na świecie. Poszlaki sugerują, że obsługiwał jedną z linii szturów, którymi naziści Zbrodniarzom wojennym udało się uniknąć odpowiedzialności za swoje okrucieństwa. Von Blomberg z pewnością miał wielu przyjaciół byłych nazistów w powojennych Niemczech.

Najbardziej niezwykły ze wszystkich, von Blomberg był również dość otwartym homoseksualistą.³ Próba pogodzenia się z tym, w jaki sposób ten człowiek stał się tak ważnym partnerem Branhama w ciągu tych lat, jest wyzwaniem. Na pierwszy rzut oka wydają się być dwiema postaciami, które powinny być do siebie wrogo nastawione.

¹ Pisarze sztabowi (1936-11-11) Baron przez adopcję, aby poślubić 70-letnią dziedziczkę. *Wilkes Barre Times*, *lider Evening News*.

² Pisarze sztabowi (1934-9-21) Bojkoty rujnujące niemiecką gospodarkę. *Kronika żydowska z Wisconsin*.

³ Vayle, Lee (2000) *Boska Trójca #11* "Był wśród nich człowiek, który nazywał się hrabia Frary von Blomberg. Von Blomberg Był adoptowanym synem i hrabiną hrabiną i został uznany za chrześcijanina przez biznesmenów pełnej ewangeliiKregi. Ale był homoseksualistą i podszedł do młodego człowieka, który był chrześcijańskim kaznodzieją zielonoświątkowym o imieniu Siegfried Inke. Wiem, o czym mówię, bo znam Siegfrieda Inke. Spotkałem go w Columbus. Wiedział, że jestem przyjacielem brata Branhama i pracował z nim. O dziwo opowiedział mi swoją historię o tym, jak ten człowiek zrobił wszystko, co mógł, aby wciągnąć go w jakiś nielegalny romans seksualny.

Związek wydaje się z pewnością niezwykle. Von Blomberg Poznał Branhama podczas jego tournée po Skandynawii w 1950 roku.¹ Stał się ważną postacią we wczesnych Biznesmenach Pełnej Ewangelii i odegrał kluczową rolę w rozwoju zagranicznej pracy Branhama w 1954 i 1955 roku.

Druga europejska trasa koncertowa

Von Blomberg W 1954 roku Branham był kierownikiem kampanii podczas zagranicznego tournée Branhama. Do Branhama dołączył również Ern Baxter aby wypełnić swoją typową rolę nauczyciela. Bosworth miał problemy zdrowotne i nie pojechał w podróż, a Lindsay wciąż był zajęty próbami negocjacji *Głos Uzdrawienia* z powrotem do łask Zgromadzeń Bożych. To sprawiło, że Branham został sam na sam z von Blombergiem oraz Baxter.

Zagraniczna trasa koncertowa Branhama z 1954 roku jest najmniej udokumentowana ze wszystkich jego zagranicznych tras. W tym czasie nie opublikowano ani jednego artykułu dotyczącego wyników tournée w żadnym z tych krajów *Zwiastun wiary* lub *Głos Uzdrawienia*. Kilka miesięcy później rozczarowujący, sześciolinijkowy artykuł został napisany przez misjonarza Zborów Bożych pracującego w Indiach, który uczestniczył w tych spotkaniach.² Jest to jedyna niezależna relacja naocznego świadka, o której wiadomo, że została opublikowana. Około pięciu fotografii Branhama w Indiach wiadomo, że istnieją wraz z domniemaną kopią zaproszenia na spotkanie podczas pobytu w Bombaju. W przeciwnym razie nie ma żadnych innych dowodów na to, że ta wycieczka w ogóle miała miejsce. Dlatego ta sekcja będzie opierać się głównie na Legendzie Przesłania i wątpliwej relacji Williama Branhama o wydarzeniach.

Drużyna wyjechała ze Stanów Zjednoczonych do Portugalii we wrześniu. Po przyjeździe do Lizbony, gdzie odbyli serię spotkań. Wszystko wskazuje na to, że tłumy były niewielkie. Branham twierdził, że podczas pobytu w Lizbonie zjadł obiad z "gubernatorem parlamentu".³ Nie wiadomo, czy istnieje dokumentacja tego przystanku.

Następnie zespół Branhama udał się do Rzymu. We Włoszech nie odbyły się żadne przebudzenia, ale zespół trochę pozowiedzał. W późniejszych latach Branham często opowiadał słuchaczom historie o tym, czego był świadkiem w Rzymie. Branham był głęboko antykatolicki Wizyta w Watykanie była dla niego niezwykle

¹ Jorgenson, Owen (1999) *Supernatural: Życie Williama Branhama*. Tom IV. str. 154

² Mattson-Boze, Joseph (luty 1955) *Zwiastun Wiary*, s. 15

³ Branam, William (1954-10-3) *Słowo stało się ciałem (Indie) Raport z podróży* "W Lizbonie spotkaliśmy się z przewodniczącym parlamentu, zjedliśmy z nimi kolację. (Uwaga: nie są znane żadne dowody na to spotkanie).

przystankiem. Branham wykorzystał swój czas w Rzymie Aby ustanowić listy uwierzytelniające, których później użył do złożenia osobistego świadectwa o fakcie, że papież rzeczywiście był antychrystem. Branham twierdził, że zaproponowano mu audiencję u papieża, ale odmówił, ponieważ musiałby ucałować papieski pierścień.¹ Zwiedził jednak miejsca w Watykanie. Relacjonował, że osobiście widział 666 w postaci "VICARIVS FILII DEI" wyrytej na papieskiej tiarze, papieskiej mitrze i nad tronem papieskim.² Oczywiście, nic takiego nie istnieje. Na wystawie znajduje się średniowieczny tron papieski, tiara i mitra, z których żaden nie wygląda tak, jak opisał to Branham.³

Branham twierdził, że von Blomberg zorganizował kolację w Rzymie w którym uczestniczyło wielu dygnitarzy, w tym "para królowych Orientu".⁴ Ich nazwiska nigdy nie zostały podane, co uniemożliwia jakąkolwiek weryfikację.

Rzekome spotkanie Branhama z królem Farukiem Egiptu jest bardziej interesujący. Branham opowiedział sprzeczną wersję tej historii. W jednej z wersji poznał Faruka na kolacji w Rzymie,⁵ a w innej wersji spotkał go na obiedzie w Kairze.⁶

¹ Uwaga autora: Ta historia jest wątpliwa na wielu poziomach. Nie jest to ani teraz, ani wtedy, wymóg całowania papieskiego pierścienia. Co więcej, papież Pius XII był śmiertelnie chory w 1954 r. i coraz bardziej odosobniony w swoich prywatnych apartamentach. Dochodził do siebie po niedawnej operacji w czasie wizyty Branhama w Rzymie.

² Branham, William (1960-12-11) *Dziesięć dziewięć i sto czterdzieści cztery tysiące Żydów*. "Byłem tam i widziałem to na własne oczy, wiedziałbym, że nad jego miejscem (jego tronem, jaki był), jak ustanowili pierwszego Bonifacego, III, na początku katolickiego wiek tutaj. A tam na górze jest Vicarivs Filii Dei".

Branham, William (1961-8-6) *Siedemdziesiąty tydzień Daniela* "Alfabet łaciński, ma sześćset sześćdziesiąt sześć, to VICARIVS FILII DEI, czyli "Zamiast Syna Bożego" na tronie papieskim. A jego krzesło dostało potrójną koronę. Spojrzałem prosto na koronę, stanąłem tak blisko, jak moja ręka jest blisko twarzy, i – i zobaczyłem przystrojoną koronę papieża właśnie tam, w Watykanie, stanąłem i spojrzałem na nią, upewniając się, że wiem, o czym mówię.

³ Uwaga autora: Możliwe, że cała historia wizyty Branhama w Rzymie jest fabrykacją. Nie znalazłem niczego, co by jednoznacznie dowodziło, że wizyta rzeczywiście miała miejsce; Ern Baxter Nie wspomina o tej podróży w żadnym ze swoich pism. Jednak Baxter Był obecny, gdy Branham składał swoje świadectwo dotyczące podróży do kościoła w Filadelfii po powrocie.

⁴ Branham, William (1954-10-3) *Słowo stało się ciałem (Indie) Raport z podróży* "Potem spotkaliśmy kilka królowych puchu na Wschodzie i tak dalej. A potem znaleźli się w Rzymie wiedząc, że tam jesteśmy, wyjdźcie nam na spotkanie".

⁵ Branham, William (1954-10-3) *Słowo stało się ciałem (Indie) Raport z podróży* "I w Rzymie, wszyscy obecni dygnitarze. A ten król FarukFaruk, jakkolwiek się nazywał, wyszedł z Egiptu.

⁶ Branham, William (1961-2-17) *Znak Bestii I Pieczęć Boga #2* "I kiedy wysiadłem w Kairze, w Egipcie, tuż przed spotkaniem z królem Farukiem..."

Spotkanie w Kairze jest wersją historii wybraną do publikacji w najszynniejszej biografii Branhama z serii "Przesłanie".¹

Możemy być pewni, że Faruka z pewnością nie było w Egipcie w 1954 roku; W 1952 roku został zdeponizowany ze stanowiska króla i wygnany z kraju. Faruk przeniósł się do Rzymu Latem 1953 roku zamieszkał ze swoją kochanką po tym, jak żona rozwiodła się z nim za cudzołóstwo. To oznaczałoby, że spotkanie w Rzymie technicznie możliwe,² chociaż Faruk nie był w tym czasie królem, a Branham z pewnością wprowadzał w błąd swoich słuchaczy w tej kwestii. Niezależnie od tego, nie ma żadnych dowodów na to spotkanie. Możemy być całkowicie pewni, że wersja historii, która wydarzyła się w Kairze, jest całkowicie zmyślona, a wersja w Rzymie jest również poważnym upiększeniem, ponieważ Faruk nie był królem. W obu przypadkach Branham wprowadził swoich słuchaczy w błąd.

Wyjazd z Rzymu Branham i jego towarzysze udali się następnie do Kairu. W Kairze nie odbywały się żadne spotkania przebudzeniowe, a podróż miała na celu wyłącznie zwiedzanie. Branham twierdził, że osobiście odwiedził piramidy, do czego regularnie odwoływał się w późniejszych latach, kiedy dzielił się jego wierzeniami w piramidologii. Słuchając relacji Branhama, staje się oczywiste, że nie zwracał on uwagi na to, co widział w Egipcie. Wśród dziwnych historii, które Branham przyniósł do domu, było twierdzenie, że osobiście był świadkiem "doskonałej" geometrii piramidy, która sprawiła, że budynek nigdy nie rzucił cienia.³ Wypowiedzi te wskazują na to, że być może nigdy nie odwiedził piramid, w przeciwnym razie widziałby ich cienie. Podobnie jak jego pobyt w Rzymie, nie ma żadnych dowodów na to, że odwiedził Kair. Wszystko, co mamy, to jego historie.

Branham twierdził, że po Kairze zamierza odwiedzić Izrael i że ma zakupione bilety na tę wizytę.⁴ Następnie wyjaśnił, że jego służba była tak potężna, że mógł nawrócić naród żydowski, ale Bóg poinstruował go, aby odwołał swoją podróż do

¹ Jorgenson, Owen (1999) *Supernatural: Życie Williama Branhama*. Tom IV str. 155-156 "Bill Few do Kairu w Egipcie, gdzie spędził jeden dzień na zwiedzaniu..." Tego wieczoru jadł obiad z królem Egiptu Farukiem."

² Stadiem, William (1991). *Zbyt bogaci: Życie na wysokim poziomie i tragiczna śmierć króla Faruka*. Nowy Jork: Carroll & Graf Pub. ISBN 0-88184-629-5. str. 37

³ Branham, William (1962-7-29) *Wytrwały*. "Byłem w Egipcie przy piramidach. Sfinksa, nie moglibyśmy go odtworzyć, gdybyśmy musieli. Niektóre z nich... A ta piramida jest geograficznie tak położona w środku ziemi, że nigdy nie ma wokół niej cienia, bez względu na to, gdzie jest słońce. Widzisz?"

⁴ Branham, William (1963-3-23) *Szósta pieczęć* "Kiedy dotarłem tam, tuż obok niego, właśnie... Byłem, no cóż, byłem w Kairze. A ja miałem w ręku bilet do Izraela. A ja na to: "Pójdę, zobaczę, czy o to poproszą, czy zobaczą znak proroka. Zobaczymy, czy przyjmą Chrystusa".

Izraela, ponieważ Bóg chciał, aby naród żydowski był jeszcze zbawiony.¹ Prozelityzm jest nielegalny w Izraelu, więc niemożliwe jest, aby Branham otrzymał wizę do Izraela, która pozwoliłaby mu na organizowanie spotkań przebudzeniowych. Egipt był również w stanie wojny z Izraelem, nie było wówczas możliwe bezpośrednie podróżowanie między tymi dwoma narodami. Branham prawdopodobnie wymyślił historię swojej planowanej wizyty w Izraelu.

Opuszczając Kair, Branham opisał swoją następną serię przystanków w następujący sposób:

*Potem udał się do Kairu w Egipcie i Aten w Grecji, potem do różnych części kraju, a potem do Bombaju. I mówię wam, nie wierzę, że mógłbym wyjść z tego, co zobaczyłem w Bombaju, w ciągu dziesięciu lat, z tego, co było. Ja... To najbardziej żałosne widoki, jakie kiedykolwiek widziałem w życiu, z całego świata. To praktycznie wszystko poza skrajnym Wschodem. Zwiedziłem praktycznie wszystkie kraje Europy i Azji, a przez tę część kraju dotarłem nawet do granic Rosji.*²

Te twierdzenia Branhama są niezwykle trudne do uwierzenia. Z samego przeglądu harmonogramu trasy nie ma najmniejszej możliwości, aby podróż miała wystarczająco dużo czasu, aby zwiedzić "praktycznie wszystkie kraje Europy i Azji".

Opisując swoją podróż samolotem do domu, powiedział:

*Moim następnym przystankiem, z miejsca, w którym byłem, był Hongkong w Chinach. Byliśmy po drugiej stronie, o wiele bliżej do Stanów Zjednoczonych, zbliżając się do tej drogi. Musieliśmy tylko zatrzymać się w Hongkongu, Tokio, na Formozie i Guam, Wake na Filipinach, a potem tutaj [Chicago].*³

Po raz kolejny ta historia jest poza sferą możliwości. Całe zagraniczne tournée Branhama w 1954 roku trwało niecałe cztery tygodnie. Ta trasa wymagałaby od niego podróżowania w wielu kręgach. Po prostu nie ma wystarczająco dużo czasu, aby przebyć tę trasę; Niektóre z miast, które rzekomo odwiedził, w 1954 roku nie miały

¹ Branham, William (1961-7-30) *Instrukcje Gabriela dla Daniela*. "Trzymajcie się z dala od Izraela! Trzymajcie się od tego z daleka, wy wszyscy mówicie o nawracaniu Żydów". "Ewangelia nie jest nawet dla nich". "Tak długo, jak Izrael jest poza swoim narodem, nie może być zbawiony".

² Branham, Willian (1954-10-3) *Słowo stało się ciałem (Indie) Raport z podróży*

³ Branham, Willian (1954-10-3) *Słowo stało się ciałem (Indie) Raport z podróży*

nawet komercyjnych lotnisk. Trudno zrozumieć, w jaki sposób Branhamowi uszło na sucho opowiadanie tak ewidentnie fałszywych historii. Biografowie Branhama zmagali się z pogodzeniem trasy tej podróży z powodu braku jakiegokolwiek rzeczywistej dokumentacji z czasów wyprawy. Owen Jorgenson zdecydował się na porzucenie ośmiu rzekomych przystanków Branhama w swojej popularnej biografii *Message of Branham*. Podejrzewam, że jego dedukcje są najbardziej prawdopodobnym scenariuszem: doszedł do wniosku, że Branham podróżował z Lizbony do Rzymu, do Kairu, Aten, Rijadu, a następnie do Bombaju. Jorgenson zignorował resztę trasy.

Moja ocena jest taka, że Branham prawdopodobnie odwiedził Lizbonę i Rzymi prawdopodobnie miał międzylądowanie w Kairze w drodze do Indii. Reszta historii jest prawie na pewno zmyślona. Brak zdjęć to jedna mocna wskazówka.

Inną wskazówką jest relacja Branhama o tym, co wydarzyło się w Arabii Saudyjskiej. Branham twierdził, że w jakiś sposób odwiedził grób muzułmańskiego przywódcy Mahometa.¹ Grób Mahometa w Medynie jest zamknięty dla niemuzułmanów; W 1954 roku Branhamowi groziłaby egzekucja, gdyby odkryto go podczas wizyty w świętym miejscu islamu. Trudno sobie wyobrazić, że nie chciał ucałować pierścienia papieża, a jednak był gotów przywdziać turban i udawać muzułmanina, aby wejść do Medyny. Można bezpiecznie wywnioskować, że Branham prawdopodobnie sfabrykował również ten element podróży.

Indie Objazd

Branham wyruszył z Nowego Jorku około 5 września i powrócił do głoszenia kazań w Chicago do 3 października. Dokładny czas jego przyjazdu i czas trwania pobytu w Indiach jest niejasne. Wydaje się prawdopodobne, że mógł przebywać w Indiach nawet dwa tygodnie. W jednym z raportów Branham wskazał jednak, że przebywał w Indiach tylko przez pięć dni.² Krótki, sześciolinijkowy artykuł w *Zwiastun wiary* Wydaje się również, że w Indiach spędzili tylko pięć dni.³

Wszystko wskazuje na to, że kampania indyjska okazała się niemal całkowitą klapą. Brak artykułów i fotografii z przebudzeń świadczy o braku czegokolwiek

¹ Branham, William (1965-2-20) *Wybrane przez Boga miejsce wielbienia*. "Byłem na grobie, gdzie co cztery godziny zmienia się białego konia. Gdzie Mahomet, wielki kapłan i przywódca zaraz po Chrystusie, miał być prorokiem i, nie wątpię, że był nim zaraz po braciach Machabeuszach. Ale kiedy... Zmarł. Twierdził, że zmartwychwstanie i podbije cały świat. Teraz mniej więcej co cztery godziny zmieniają wartość i trzymają białego konia przy jego grobie. Przez dwa tysiące lat oczekiwali, że zmartwychwstanie i podbije świat".

² Branham, William (1954-10-3) *Słowo stało się ciałem (Indie) Raport z podróży* "Nie wiem, jak to się stało, że udało mi się wytrzymać pięć nocy. (Zwróć uwagę, że to zdanie wskazuje, że był pod presją tłumów i sugeruje, że być może trasa nie zakończyła się dobrym akcentem).

³ Mattson-Boze, Joseph (lut 1955) *Zwiastun Wiary*, s. 15

godnego uwagi publikować. Około pięciu zdjęć z tej trasy, które istnieją, wskazuje, że Branham i Baxter odbywały spotkania w małym kościele episkopalnym w Bombaju. Wymagano od nich, aby ubierali się jak anglikańscy księża. Branham wydaje się głęboko nieszczęśliwy na każdym zdjęciu.

Na domiar złego, pogłoski o skandalu mnożą się od czasu ich pobytu w Indiach. Branham powiedział osobom ze swojego najbliższego kręgu, że Baxter upił się w samolocie i został przyłapany na cudzołóstwie przez niektórych indyjskich osobistości, które pomagały w przebudzeniach.¹ Plotka ta wielokrotnie pojawiała się w *The Message*. Branham i von Blomberg były to tylko dwie inne postacie na wycieczce – więc zidentyfikowanie źródła plotki nie jest trudne.²

Spotkania Branhama z premierem Nehru nigdy nie doszły do skutku.³ Przyciągnął uwagę Paulaseera Lawrie. Lawrie natychmiast popadł w kult jednostki Branhama i wrócił do Stanów Zjednoczonych, aby spędzić czas w Jeffersonville i podążaj za Branhamem do różnych przebudzeń.⁴ Lawrie był oczarowany objawionymi synami



BRANHAM I BAXTER W
INDIACH

¹ Vayle, Lee (2000) *Boska Trójca* #11. "Kiedy brat Branham pojechał do Indii Zabrał ze sobą kilku ludzi.. Powiem to bardzo otwarcie, mówiłem to już wcześniej i nie jestem w najmniejszym stopniu zaniepokojony, gdy to mówię, ponieważ taka jest prawda: Baxter był kobieciarzem. Upił się nawet w samolocie i wyszedł z niego robiąc gęsi krok, a wszyscy się z niego śmiali. W Indiach zadawał się z kobietami. Przyszli do brata Branhama i zapytali: "Czy to słuszne, że ojciec ma te kobiety?"

² Jackson, Raymond (1999-4-24) *Trzecie pociągnięcie*. "Ale to przyszło przez winorośl. I proszę, na miłość boską, nie się dalej niż to, co słyszę. Bo to się stało lata temu. Historia była taka, że Ern Baxter został znaleziony w pokoju motelowym lub pokoju hotelowym z pielęgniarką. Czy to fakt? Nie wiemy. Ale kiedy wrócił do domu, nigdy nie usłyszał Erna Baxtera! mię nie zostało już wymienione. I nigdy więcej nie pojawił się w tej okolicy.

³ Uwaga autora: Liderzy przekazu upierają się, że Branham spotkał się z Nehru – ale nie ma dowodów na poparcie tych twierdzeń.

⁴ Jackson, Raymond (2003-9-14) "[Paulasee Lawrie] przyszedł do Przybytku wiele lat temu został ochrzczony przez brata Neville'a. Potem zrobił sobie wspólne zdjęcie z bratem Branhamem. Mając to na uwadze, drukuję tę książkę, swoje świadectwo. Poznał wielu ludzi. Wydaje mi się, że było to w październiku 68 lub 69 roku, kiedy miało miejsce lądowanie na Księżycu. Gdy siedział w domu w Chicago Obserwując, jak ta wielka rzecz ląduje na Księżycu, a ci ludzie wysiadają i zaczynają chodzić po powierzchni Księżycza. Doznaje olśnienia. W tym czasie Jezus

nauk Bożych i powrócił do Indii gdzie połączył koncepcje z mistycyzmem hindi. Kiedy Branham zmarł w 1965 roku, Lawrie Uwierzył, że jest jego następcą i ogłosił, że w 1969 roku stał się kolejnym objawionym synem Boga. Stworzył jedną z najbardziej radykalnych sekt Prześlania, które chrzczą i modlą się w imię Pana Branhama Chrystusa. Lawrie i jego kult są główną spuścizną wizyty Branhama w Indiach w 1954 roku. Dopiero w latach siedemdziesiątych XX wieku w Indiach powstały inne sekty Prześlania.

Pomimo oczywistej porażki przebudzenia w osiągnięciu ambitnych celów, które Branham przepowiedział, że je spełni, Branham powrócił do domu z wieloma wspaniałymi historiami o swoim pobycie w Indiach. Jedna z opowieści głosi, że odwiedził groby Buddy i Konfucjusza.¹ Jednak Budda został skremowany, a jego prochy rozsypane; Nie ma grobu, który można by odwiedzić. Podobnie, miejsce pochówku Konfucjusza znajduje się w północnych Chinach, 3000 mil od najbliższego przystanku Branhama.

Najbardziej bajeczna historia ze wszystkich dotyczy starcia, które rzekomo miało miejsce w Bombaju. Branham powiedział płotce tydzień po jego powrocie do Stanów Zjednoczonych. W rybcze wersji tej historii, na swoich najważniejszych spotkaniach był zabawiany przez niewielki tłum przedstawicieli różnych religii Indii. Wyjaśnił, że ze względu na monsunową pogodę był zmuszony organizować spotkania tylko w pomieszczeniach.² Branham rozpoczął swoje spotkanie od przeczytania historii bitwy

przyszedł na ziemię, wylądował w nim, a teraz nie jest siódmym postaćem kościoła – ósmym, ale siódmym. On jest absolutnie synem człowieczym, manifestacją Chrystusa. Bracia i siostry, Bóg pozwolił temu człowiekowi biegać po całej Kanadzie, Anglii, Holandii i Francji. I bogaci ludzie dali się na to nabrać. Jedno jest pewne, jest bardzo niewielu biednych ludzi, którzy się na to zdecydowali, ponieważ nie mogą pójść za nim tam, dokąd on z tym idzie. A kiedy opuścił tę część świata, wrócił do Indii, a oto ci ludzie kłusujący do Indii. Zostawiają tu wszystko, ale zabierają swoje bogactwo. Chcą podążać za tym człowiekiem. On jest synem człowieczym. {...} Ci ludzie wywożą ich do Indii. To było w latach 60., na początku 70.

Nie trwało to długo, ten człowiek założył kompleks. Przyjeżdżają do Indii, żyjąc w, powiedzmy, ciasnych pomieszczeniach,

Ponieważ chce zgromadzić wszystkich swoich wierzących, ponieważ jest Synem Człowieczym. Ale potem nagle usłyszałem, że to był obrzydliwy pokaz, który zaczął się dziać. A potem człowiek umiera, pozostawiając tych ludzi, którzy wypluli tę linę i ciężarek".

¹ Branham, William (1953-4-5) *Idź, powiedz moim uczniom* "Odwiedziłem grób prawie wszystkich założycieli religii; Mahometa, a także do grobu Buddy, Konfucjusza i wielu filozofów".

² Branham, William (1954-10-03) *Słowo stało się ciałem (Indie) Raport z podróży* — Nie mogliśmy wychodzić na świeże powietrze, deszcze lały i tym podobne rzeczy. A tam tylko ludzie i nie można było się do nich dostać. I, och, to był najbardziej żałosny widok, jaki kiedykolwiek widziałeś. A oni wciąż chodzą po drogach i innych rzeczach, ciągnąc za sobą starą kożę, czy coś w tym rodzaju, próbując dostać się na zebrania".

Eliasz na Górze Karmel. Potem rzucił wyzwanie obecnemu przywódcy religijnemu. Powiedział, że ktokolwiek ma prawdziwego Boga, niech zademonstruje swoją moc, otwierając oczy niewidomemu, który był obecny. Naturalnie, Branham modlił się za tego człowieka i odzyskał wzrok. Branham nigdy nie wyjaśnił, jaki wpływ miał "cud" na publiczność w wersji tej historii. Zakończył tę historię po prostu jako triumf Boga nad pogaństwem.¹

Do 1957 roku historia przekształcała się w wieloryba. W wielorybiej wersji tej historii, na spotkaniu pod gołym niebem, Branham wziął Koran do jednej ręki, a Biblię do drugiej i skonfrontował się z tłumem 250 000 muzułmanów w pojedynku w stylu Góry Karmel, rzucając bezpośrednie wyzwanie prorokowi Mahometowi. Wygrał konkurs, przywracając wzrok niewidomemu na oczach tłumu. Kilka tysięcy muzułmanów odpowiedziało nawróceniem się na chrześcijaństwo.² Jak większość ludzi z powszechną wiedzą w epoce nowożytnej wie, ludzie, którzy podejmują takie wyzwania w Indiach są zazwyczaj niemal natychmiast linczowani przez rozwścieczony tłum religijny. Nie lepiej było w 1954 roku. Branham zakończył swoją opowieść o wielorybach z 1957 roku, mówiąc swoim słuchaczom, że rzeczywiście został zaatakowany przez agresywny tłum który go rozebrał i pobił, i że został zmuszony do opuszczenia kraju po tym, jak został uratowany przed motłochem przez władze lokalne.³

¹ Branham, Willian (1954-10-3) Słowo stało się ciałem (Indie Raport z podróży)

² Branham, William (1959-11-22) *Kto to?* Stałem w Bombaju w Indiach Jakiś czas temu z Koranem w rękę po jednej stronie i Biblią po drugiej, przed, och, ćwierć miliona lub więcej, mahometanami. A ja na to: "Coś... Ktoś musi mieć rację, a ktoś musi się mylić. Obie te księgi mówią o Bogu, ale są sprzeczne z jedną drugą". Mahometanie wierzą, że Bóg Jahwe jest Bogiem. Wierzą jednak, że Mahomet był Jego prorokiem. Wierzymy, że jest jeden prawdziwy i żywy Bóg, a Jezus jest Jego Synem. Powiedziałem więc: "Jeśli Mahomet był Jego prorokiem, to to, co prorok Mahomet – prorokował, jeśli był prorokiem Boga, to się stanie". Powiedziałem: "Jeśli Jezus był Synem Bożym, to był Bogiem proroka i to, co powiedział, stanie się. Oboje pisali książki, składali obietnice; A teraz zobaczmy, kto dotrzyma obietnicy. O rany. Wiedźcie, że możecie ich wystawić na próbę, że Bóg dotrzymuje Swojej obietnicy, każdy z nich. Nie bój się wystawić go na próbę. Jeśli jesteś nasieniem Abrahama, o czym mówiliśmy wczoraj wieczorem, po prostu w to uwierz. Bóg sprawi, że spełni się wszystko, co obiecał. Bo jeśli On – jeśli nie, to to – On nie jest Bogiem i to nie jest Jego Słowo, jeśli nim nie jest. To jest obietnica. A jeśli On nie dotrzyma Swojego Słowa... To jest powód, dla którego szczerze wierzę w Biblię".

³ Branham, William (1957-1-26) *Indie Raport z podróży* "Mówię wam: z tych ludzi wyszedł szął, krzyk i cała sprawa pograżyła się w chaosie. Dwie lub trzy godziny później przedarli się przez tłum z armią, która próbowała ich odepchnąć. Nie miałem kieszeni w płaszczach. Moje buty zniknęły. Zdjęli ze mnie wszystkie ubrania, prawie mnie rozebrali, krzyczeli i płakali. A następnego dnia ze smutkiem. Musiałem opuścić Indie".

Prawda jest trudna do rozpoznania. Historia zachodniego pastora zaatakowanego przez muzułmański tłum prawdopodobnie znalazłby się w wiadomościach. Badacze nie znaleźli jeszcze żadnych dowodów na wydarzenia opisane przez Branhama w indyjskich zapiskach. Nie ma znanych świadków, którzy potwierdzaliby tę historię. Branham nie przedstawił w tym czasie żadnej dokumentacji. Na wycieczce z Branhamem mamy tylko dwie osoby, które mogą służyć jako świadkowie. Jednym z nich był Ern Baxter – z którym Branham miał się pokłócić za rzekome niewłaściwe zachowanie seksualne podczas podróży do Indii. Drugim był ks. Von Blomberg który był bardzo dziwnym homoseksualistą mężczyzna. Sugeruję zachowanie szczególnej ostrożności przy podejmowaniu jakichkolwiek wniosków dotyczących Indii objazd. Jednego możemy być pewni, to rzeczywiście była kłapa.

Po powrocie do Stanów Zjednoczonych Branham natychmiast stanął w obliczu oskarżeń o niespełnienie proroctwa. Indie Branhama Proroctwo jest jednym z najlepiej udokumentowanych i oczywiście nieudanych proroctw w całej jego służbie. Powiedział swoim słuchaczom, w imię Pana, że będzie miał 300 000 obecnych na swoich spotkaniach i dziesiątki tysięcy nawróconych. Branham nie był w stanie ukryć porażki przed publicznością i przyznał się do niej publicznie.¹ Twierdził, że proroctwo się nie sprawdziło, ponieważ Bóg polecił mu odwiedzić Afrykę Południową przed wizytą w Indiach.² Oczywiście, odwiedził Republikę Południowej Afryki przed wizytą w Indiach, co sprawia, że jego wymówka jest nieco trudna do zrozumienia. Branham przez całe życie oczekiwał spełnienia się swojej wizji Indii jako przyszłego wydarzenia. Powtarzające się wyjaśnienia Branhama w jego kazaniach, aby bronić niepowodzenia

¹ Branham, William. (1957-1-26) *Indie Raport z podróży*. "Jak wielu z was może wiedzieć, podróż do Indii nie była takim sukcesem, jakim powinna być, ponieważ nie poszedłem za prowadzeniem Ducha Świętego i nigdy go nie rozpoznałem po tym, jak dał mi wizję".

² Branham, William (1958-1-7) *Królowa Saby* "Teraz, w tym... Jakiś czas temu przyszła do mnie wizja i powiedziała mi o wyjeździe do Afryki. Pomyślałem, że to oznacza, że najpierw pojadę do Afryki, a potem do Indii. Pan przemówił do mnie i powiedział, żebym najpierw pojechał do Afryki, a potem do Indii. Cóż, myślałem, że w porównaniu z wizją. A potem zapomniałem o tym i pojechałem najpierw do Indii, a potem On potępił mnie po portugalsku, jak znacie tę historię. I powiedział: "Myślałem, że powiedziałem ci: 'Jedź najpierw do Afryki'". A potem zostałem potępiony. Myślałem cały czas, a teraz to się pojawia, objawienie zaczyna popychać mnie do Afryki, i przeczytałem w wizji, która naprawdę mówiła: "Najpierw pojedźcie do Indii i wróćcie do Afryki". To jest dokładnie tak, jak to się stanie. Widzicie, Pan przemówił do mnie, wiedząc, że poniosę porażkę, ale wizja nie może zawieść. To jest to, co Bóg już powiedział i to nie może zawieść. Mam wizję, którą mam zapisaną na wykłejce mojej Biblii. Może go sprowadzę i pozwolę ci to zobaczyć. Jak to naprawdę brzmi, że najpierw pojadę do Indii, a potem z powrotem do Afryki; ale On powiedział mi, żebym najpierw pojechał do Afryki, a potem do Indii, wiedząc, że poniosę porażkę, ale wizja nigdy nie może zawieść. Bóg to wypowiedział. Tak musi być".

jego proroctwa, pokazują świadomość i niepewność Branhama, które powstały z nieudanego proroctwa. Jest to jeden z niewielu przypadków, w których przyznał się do własnych proroczych błędów.

Branham – Baxter Schizma (1955)

Branhama i Baxtera Związek ten nie przetrwał zbyt długo po tym, jak Indie objazd. Na początku 1955 roku Baxter przestał pojawiać się na przebudzeniach. Nic nigdy nie zostało publicznie powiedziane przez Branhama o tym, co spowodowało rozłam. Prywatnie krążyły plotki, że Branham porzucił Baxtera za jego wybryki podczas tournée po Indiach. Czy rozłam był rzeczywiście związany z Indiami? Wycieczka jest dyskusyjna. Możliwe, że historia opowiedziana Wspólnocie Przesłania była próbą oczernienia Baxtera przez Branhama za to, że go porzucił. W tym samym okresie firma Baxter Branham znaleźli się po przeciwnych stronach szerszego rozłamu, który nastąpił w Późnym Deszczu ruch.

Baxter twierdził, że zerwał z Branhamem, ponieważ zaczął mówić "bardzo złe rzeczy".¹ A jednak Branham od najwcześniejszych dni mówił rzeczy, które były bardzo złe – na przykład używał tajnych "wzniosłych słów" do wypędzania demonów, gdy Baxter stał obok niego. Poważne błędy nie były niczym nowym. Dlaczego "poważnie złe" rzeczy były w porządku w 1947 roku, a nie w 1954 roku? To również poddaje w wątpliwość wyjaśnienie Baxtera dotyczące podziału.

Jim Watt opuścił sierociniec Sharon mniej więcej w tym samym czasie z powodu sporów doktrynalnych z innymi starszymi. Jim Watt był jednym z pierwszych starszych sierocińca Sharon. Watts nie zgadzał się co do tego, jak najlepiej dopasować się do przejawionych synów Boga w eschatologię. Nie zgadzał się również z doktryną powszechnego pojednania i zaginionych plemion koncepcja z brytyjskiego izraelizmu. Baxter udał się do sierocińca Sharon, gdzie zachęcił Watta do oddzielenia się od sierocińca Sharon. Baxter, Watt i ich kohorty oderwali się, aby wystrzelić swój własny nowy Późny Deszcz frakcja. Baxter Początkowo powrócił do swojego kościoła w Vancouver. Później spędził trochę czasu w Wielkiej Brytanii, a później jako pastor kościoła w Mobile w Alabamie. Watt początkowo był pastorem kościoła w Minnesocie, zanim ostatecznie został pastorem Broadway Tabernacle w Seattle, gdzie wraz z Derekiem Prince'em, trzej mężczyźni zapoczątkowali to, co później stało się Ruchem Pasterskim. Omówię to szczegółowo w innym rozdziale. Ruch Pastorski stał się jedną z najważniejszych gałęzi ruchu Późnego Deszczu.

¹ Baxter, Ern (grudzień 1978) *New Wine* przeprowadza wywiady z Ernem Baxterem. *Nowy magazyn o winie*. str. 23

Baxter i Rozstanie z Branhamem stworzyło lukę w zespole kampanii Branhama, którą trzeba było wypełnić. Zaczynając od Baxtera Wyjście. Nowe postacie zaczęły stawać się coraz bardziej widoczne w kampaniach mających na celu wypełnienie wspierającej roli ewangelisty. Paweł Kain był jednym z najczęstszych ministrów pełniących tę rolę.¹ Tommy'ego Hicksa stał się również stałym towarzyszem Branhama podczas jego większych wydarzeń.² Innymi znanymi osobistościami, które pełniły tę rolę w spotkaniach Branhama na przestrzeni lat, był Kenneth Hagin³ oraz Tommy'ego Osborna⁴ – obaj później stali się kluczowymi postaciami w tworzeniu Słowa Wiary ruch. Dereka Prince'a Pełnił również rolę Branhama kilka razy podczas przebudzeń w późniejszych latach.⁵ Hagin powiedział: W 1964 roku wygłosił długie proroctwo o błogosławieństwie dla Williama Branhama i Jego Przesłania na wspólnych

¹ Branham, William (1955-2-23) *Zadanie* "Czy mógłbyś tu po prostu wyjść, bracie Paul Cain, tylko na chwilę? Brat Paweł Kain, który wszędzie ma przyjaciół w służbie. I zawsze cieszymy się, że nasi bracia są z nami poza boiskiem".

² Branham, William (1955-10-8) "A ja po prostu cofnąłem się i ucieszyłem, i zapłakałem z radości. oraz Tommy'ego Hicksa, mały kaznodzieja z Teksasu, mały chłopiec z farmy, którego Bóg wychował i ma... Wychodząc, nie domaga się żadnych prezentów ani niczego; Jest po prostu kaznodzieją z wielką wiarą. Bóg posłużył się nim w cudowny sposób, aby przyprowadzić dusze do Chrystusa – w starym kraju. A dziś rano dał nam swoje świadectwo".

³ Branham, William (1955-2-25) *Uwielbiony Jezus* "Bracie Hagin, dziś rano naucza o Boskim uzdrowieniu, które miało cudowne przesłanie. Na pewno to doceniam".

⁴ Branham, William (1952-7-13) *Wczesne doświadczenia duchowe* — A więc, bracie Osborn właśnie to zrobiłem. Spotkał się z bratem Bosworthem i został z nami przez około rok".

⁵ Książę, Derek (1990-9-29) *Czy można mieć Ducha Świętego i demona w tym samym czasie??* "Zielonoświątkowcy, do których należę, żywią pewien rodzaj podziwu dla Williama Branhama. Cóż, William Branham był niesamowitym mężem Bożym z niezwykłym darem od Boga". {...} (Uwaga: Derek Prince Podobnie jak wielu jemu podobnych, całkowicie potępiają końcowy etap kultu Branhama, podczas gdy w pełni przyjmują wczesną fazę, która znacznie rozwinęła ich własną służbę. Należy podkreślić, że potępiając Branhama, Prince całkowicie nie powiedział słuchaczom o swoich osobistych relacjach i pracy z nim. Nie chodzi o to, by sugerować, że Prince należy do tej samej kategorii co Branham, ale po to, by wskazać, jak Prince całkowicie bagatelizuje swoją rolę w całej sprawie.)

spotkaniach.¹ Prince również wygłosił pozytywne uwagi, przedstawiając Branhama tłumom.²

Zerwane relacje Branhama z Gordonem Lindsayem, Ernem Baxterem i pogarszającym się stanem zdrowia F. F. Boswortha stworzyły kolejną okazję dla nowych twarzy, aby dołączyć do zespołu Branhama. Do 1955 roku Branham musiał w dużej mierze odbudować swój sztab wyborczy. Stworzyło to furtkę dla powoli rosnącego kultu Branhama, aby obsadzić stanowiska w jego sztabie i w jego kampaniach.

¹ Hagin powiedział; Kenneth (1964-1-26) "A więc wołam jednego po drugim, tu i tam... {...} i w ciało zespolone przyjdą i zabrzmią w dniach ostatecznych Poselstwo i dokonają dzieła, które już się rozpoczęło. I nawet w tym dniu nastąpi odrodzenie i dokonają większych dzieł niż te, które są zapisane w Dziejach Apostolskich". (Uwaga: to proroctwo znajduje się za "białą plamą na taśmie" w kazaniu Branhama "Co mamy zrobić z tym Jezusem zwanym Chrystusem").

² Prince, Derek (1964-1-26) "Wierzę, że to Bóg poprosił mnie, abym wystąpił w tym czasie. {...} A teraz, bracia, proszę, powstańcie, a ja prowadzę w modlitwie. Czy wszyscy zjednoczą się ze mną, aby zganić te [komunistyczne] wpływy w Afryce Wschodniej". {...} "My teraz w mocy Bożej wiążemy moce szatana w Afryce Wschodniej..." {...} Proszę, powstańmy i zaśpiewajmy "Only Believe", gdy przyjdzie brat Branham". (Uwaga: to jest za "białą plamą na taśmie" w kazaniu Branhama "Co mamy zrobić z tym Jezusem zwanym Chrystusem").

Rozdział 8

Przekaz nabiera kształtu 1955 -1956

Jeśli chcesz odnieść sukces na świecie,
obiecaj wszystko, niczego nie
dostarczaj.

– Napoleon Bonaparte

Trudno jest dokładnie określić, kiedy narodziło się Orędzie, ponieważ nawet zdefiniowanie, czym jest Orędzie, może być nieco niejednoznaczne. Wierzę, że najbardziej rozpowszechnioną opinią w społeczności The Message jest to, że The Message jest "każdym objawieniem od Boga wypowiedzianym przez Williama Branhama". Ludzie mogą się różnić co do tego, co powinno znaleźć się na tej liście "objawień", ale wierzę, że byłaby to ogólnie akceptowalna definicja.

Na potrzeby tej książki nie jest to jednak moja definicja "Przesłania". Pozwólcie, że zdefiniuję moje zastosowanie tego terminu, aby pomóc wam zrozumieć moje użycie. Myślę o The Message jako o wspólnocie ludzi z ciałem przekonań, które w minimalnym stopniu zawierają ideę, że Branham był Eliaszem z Malachiasza 4. Definiuję Kościół Przesłania jako taki, w którym pastor w minimalnym stopniu zaakceptował twierdzenia Branhama o Eliaszu.

Jest wiele kościołów, które są przyjazne Branhamowi i elementom jego nauczania, ale odrzucają jego twierdzenia o Eliaszu. Większość kościołów, z którymi współpracował za życia, należała do tej odmiany. Można by je nazwać Późnym Deszczem kościoły, kościoły charyzmatyczne czy kościoły zielonoświątkowe – ale nie są to kościoły orędzia.

Proces zakładania prawdziwych kościołów Przesłania rozpoczął się w 1954 roku, kiedy William Branham związał swój los z Późnym Deszczem. Przed 1954 rokiem Branham z pewnością potajemnie wprowadzał koncepcję Eliasza do swoich kazań, ale nie było żadnej społeczności, która przyjąłaby tę ideę. Orędzie, tak jak myślimy o nim dzisiaj, nie istniało przed 1954 rokiem. To, co wydarzyło się przed 1954 rokiem, można zaklasyfikować jako część Późnego Deszczu ruchu zielonoświątkowego, czyli początkowe etapy ruchu charyzmatycznego. Orędzie nie było jeszcze odrębnym bytem.

Poselstwo zaczęło się układać, gdy Branham zaczął mocno pochylać się nad swoją osobowością Eliasza po jego drugim oddzieleniu od *Głos Uzdrawienia* pod koniec 1953 r. Po kłótni z Lindsay Branham wybrał to, co mogło mu się wówczas wydawać jedyną realną opcją: Późny deszcz tłum. Zbyt dumny, by pokłonić się Lindsay lub sankcje denominacji zielonoświątkowych, wyraźnie dążących do posiadania oddanej bazy wyznawców i szukających środowiska, które nie wiązałyby się z żadnymi zobowiązaniami – Branham wybrał Późny Deszcz.

Chociaż nie było punktu, w którym Branham nie byłby połączony z Późnym Deszczem jego pragnienie działania po obu stronach schizmy z zielonoświątkowcami miało łagodzący efekt, który zanikał, gdy coraz bardziej oddalał się od Lindsaya i inne, bardziej umiarkowane głosy. Jeśli rok 1954 oznacza narodziny Orędzia, to rok 1955 jest rokiem, w którym powstały instytucje Poselstwa. Niektóre z postaci, które stały

się inicjatorami i wstrząsaczami "Przesłania" po śmierci Branhama, były już w kulcie jednostki Branhama przed 1955 rokiem, a wstrząs w jego sztabie wyborczym w 1954 roku wyniósł ich na stanowiska władzy. W ten sposób rozpoczął się proces, który doprowadził do powstania kluczowych instytucji Przesłania. W ciągu kilku lat, począwszy od 1954 roku, Branham obsadził wszystkie stanowiska wokół siebie członkami swojej sekty.

Rok 1955 był również rokiem, w którym rozpoczął się powolny marsz w kierunku szaleństwa zagłady. Był to rok ostatniego zagranicznego tournée Branhama i rok, w którym Branham rozpoczął współpracę z dwoma najbardziej nikczemnymi przywódcami kultu XX wieku: Jimem Jonesem Świątynia Ludów oraz Paul Schäfer z Colonia Dignidad.

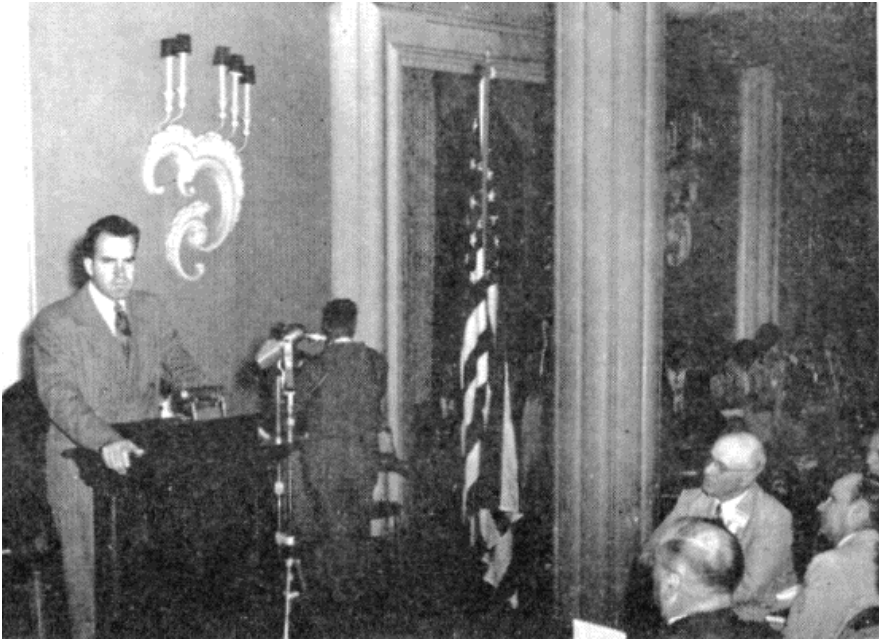
William Branham zostaje prorokiem zagłady (1955)

W połowie 1954 roku Branham stał się na stałe zależny od biznesmenów pełnej ewangelii. Być może nie było to jeszcze dla niego jasne, ale czas pokazał, że tak właśnie było. Związek ten przynosił obopólne korzyści. Biznesmeni pełnej ewangelii cenili Branhama za jego sławę. Jego poparcie i udział były ważne dla reputacji ich młodej grupy i nadawały im pozory legitymizacji. Branham z kolei czerpał korzyści z ich wsparcia finansowego. Opierając się na oświadczeniach samego Branhama, ich wsparcie wyniosło setki tysięcy dolarów – miliony skorygowane o inflację w 2024 roku. Powiązania Branhama z Biznesmenami Pełnej Ewangelii zapewniły również forum, na którym Branham mógł spotkać się z niektórymi prominentnymi przywódcami politycznymi tamtych czasów, którzy zabiegali o polityczne datki i głosy.

Fundamentalistyczni przywódcy chrześcijańscy w Stanach Zjednoczonych zawsze mieli niezdrową tendencję do przewidywania sądnego dnia. Było niezliczona ilość nieudanych przepowiedni końca świata. Aż do 1955 roku kazania Branhama zazwyczaj nie skupiały się na dniach ostatecznych. Jego kazania były bardziej optymistyczne i pozytywne, obiecując uzdrowienie i wyzwolenie tu i teraz, bez większego myślenia o przyszłości. Zaczęło się to zmieniać pod koniec 1954 roku, a najbardziej wyraźnie po spotkaniu Branhama z Richardem Nixonem na konwencji Biznesmenów Pełnej Ewangelii. W sierpniu 1954 roku, tuż przed podróżą do Indii, biznesmeni pełnej ewangelii zorganizował konferencję śniadaniową, na której zaproszonym mówcą był wiceprezydent Richard Nixon. Branham był obecny wraz z innymi czołowymi ewangelistami wyzwolenia i siedział bezpośrednio przed podium, mając niezakłócony widok na Nixona.

W przemówieniu Nixon ostrzegł uczestników przed zagrożeniem ze strony "bezbożnych" komunistów dla Stanów Zjednoczonych, zwłaszcza ze względu na ich

dostęp do broni jądrowej.¹ Wezwał uczestników konferencji do rozpoczęcia kampanii walki o serca i dusze ludzi na całym świecie w walce z ideologią komunistyczną.²



WICEPREZYDENT RICHARD NIXON PRZEMAWIA DO BIZNESMENÓW PEŁNEJ EWANGELII
JACK MOORE I WILLIAM (BRANHAM NA DOLE PO LEWEJ) 1954

Efekt Nixonaprośba była natychmiastowa. Kolejna edycja *Głos Uzdrawienia* Na okładce znalazł się obraz grzyba bomby atomowej i rozpoczął wielowydawniczą serię artykułów na temat niebezpieczeństw komunizmu. Branham, po wyjeździe do Indii, nie wywołał natychmiastowej reakcji na to spotkanie. Ale po powrocie natychmiast zaczął głosić niebezpieczeństwa nadchodzącej nuklearnej zagłady.³

¹ Uwaga autora: Warto zauważyć, że Rosja była i nadal jest krajem w większości chrześcijańskim.

² Lindsay Gordon (wrzesień 1954) wiceprezydent Richard NixonPrzesłanie na Konwencję Biznesmenów Pełnej Ewangelii. *Głos Uzdrawienia*. str. 4-6

³ Branham, William (1954-10-3) *Pytania i odpowiedzi #1* Zwróćcie uwagę na to, jak piękne jest tutaj Pismo Święte, które je konkretnie przedstawia. Pierwsza rzecz: "Na ostrzu mieczy". Ten ostatni będzie za pomocą bomby atomowej. Widzieć? Lecz stało się to ostrzem miecza, a Żydzi mieli być uprowadzeni w niewolę do wszystkich narodów. Już nigdy tak nie będzie, po raz ostatni zgromadzą się w Palestynie. Widzieć? (Uwaga: jest to pierwsze kazanie nagrane przez Branhama po jego powrocie z Indii.)

Chociaż Branham był znany z tego, że odnosił się do dni ostatecznych. W ostatnich miesiącach 1954 roku coraz wyraźniej skupiał się na tym temacie. W grudniu poinformował słuchaczy, że "nie pozostaje nic innego, jak tylko osąd".¹ Jego stwierdzenie z 1954 r., że "nie pozostaje nic poza sądem" stopniowo przekształciło się w 1955 i 1956 r. w ostateczne wezwanie Stanów Zjednoczonych do okazania skruchy. W legendzie wiadomości, te lata wyznaczają czas, w którym zagłada Ameryki została przypieczętowana.

Branham zastanawiał się nad tym okresem, mówiąc:

*Przewidziałem to już w 1956 roku, kiedy zacznie się kończyć. Billy Graham i Tommy Osborn Powiedziałem: "To jest to, Ameryka to przyjmie lub odrzuci w tym roku". A oni to odrzucili, my nie czekamy nic innego, jak tylko Sąd. A teraz zanotujcie to i zobaczcie, czy brat Branham ma rację, czy nie. Tak mówi Pan. Zmierzamy do tego, zapłacimy za to, co zrobiliśmy, mamy za dużo splendoru w kościele, w Hollywood i w ogóle, Bóg ma tego dość. Ostatnia [jego ostatnia wizja o zniszczeniu Ameryki] nadejdzie za jakiś czas i to wszystko.*²

Kiedy Branham powoli odśaniał swoją wielką przepowiednię końca świata w ciągu następnej dekady, robił to kawałek po kawałku. Branham powiedział swojemu Późnemu Deszczowi publiczność w Chicago że ich miasto zostanie zniszczone przez bombę atomową. Powtórzył to samo słuchaczom w Pheonix:³ IndianapolisLouisville⁴Charlotte⁵ – oraz na spotkaniach prowadzonych przez Jima

¹ Branham, William (1954-21-4) *Bóg doskonali swój kościół* "Pozostała tylko jedna rzecz; To jest osąd. Nic dziwnego, że drżysz i drżysz z powodu bomb atomowych. Nic dziwnego, że widzimy, jak ta wielka cywilizacja, w której żyjemy, rozpada się i upada. To dlatego, że bluźnili i postępowali zgodnie z zasadami doktryny Pana Jezusa Chrystusa".

² Branham, William (1962-7-20) *Świadectwo o morzu*

³ Branham, William (1955-2-20) *Walka o wiarę* "I pewnego dnia, przez Phoenix i przez tę ziemię, nie pozostanie kamień na kamieniu. Bomba atomowa rozerwie ją na kawałki.

⁴ Branham, William (1956-1-15) *The Junction Of Time* "Ta stara, grzeszna ziemia pęknie w którychś dniach, kiedy atomy zostaną uwolnione, a wodór się otworzy. I każde morze i wody... Morze będzie płakać, aż wyschnie. O Boże!"

⁵ Branham, William (1956-4-27) *Wiara* "Nadejdzie czas, kiedy... Któregoś dnia twój... Kiedy ten stary świat zostaje uderzony przez energię atomową, a ona leży tam, obracając się w przestrzeni, i wyjące, gorące piaski wybuchu, gdy tym razem zostaje wyrzucona w słońce.

Jonesa i Świątynia Ludu.¹ W Los Angeles Przepowiedział nadchodzącą zagładę całego Zachodniego Wybrzeża.² Zanim skończył, Branham wygłosił swoją niestawną przepowiednię, że wszystko wydarzy się do 1977 roku.³

Podobnie jak wiele innych rzeczy, przepowiednie Branhama o końcu świata zaczęły się od rybek, które wyrosły na wieloryby. To, co zaczęło się jako historie typu "co by było, gdyby", przekształciło się w przepowiednie, a przepowiednie stopniowo przekształciły się w przepowiednie. Przed 1955 rokiem Branham miał tylko opowieści typu "co by było, gdyby" o dniu zagłady. Od 1955 roku te same historie zamieniły się w przepowiednie. W latach sześćdziesiątych Branham napisał na nowo swoją historię i twierdził, że jego przepowiednie były przez cały czas prorocत्वami.

Wzorzec ten najlepiej postrzegać jako proces powolnej radykalizacji, który zachodził w szerszym okresie Późnego Deszczu ruch. Ruch stawał się coraz bardziej odizolowany i stopniowo indoktrynowany. W miarę jak struktury autorytarnej kontroli stawały się coraz bardziej rozwinięte, a mentalność "my kontra oni" zakorzeniła się, ich przekonania o końcu świata rozwijały się na podobnej trajektorii i stawały się coraz bardziej radykalne. Te wierzenia doprowadziły do wielu Późnego Deszczu grupy, które migrowały do odległych regionów świata w ciągu następnej dekady, aby uciec przed zbliżającym się sądnym dniem, który uważali za nieuchronny. Kanadyjska dzicz, Nowa Zelandia i Ameryka Południowa były popularnymi miejscami docelowymi.

Jedną z rzeczy, którą osoby postronne uznałyby za niepokojącą, jest to, że członkowie The Message i szerszego Late Rain oboje pragną i dążą do końca dni. Z radością czekają na nadchodzącą apokalipsę. Dla wielu miało to być ostateczne usprawiedliwienie i triumf nad coraz liczniejszymi wrogami. Branham podzielał ten

¹ Branham, William (1956-6-13) *Jehowa-Jireh* "Żyjemy w cieniu bomby atomowej i międzynarodowego zniszczenia wiecznego gniewu Bożego i Jego sądu, który ma zostać wylany na nieposłuszny świat". (Głoszone w Indianapolis w Świątyni Ludu spotkania).

² Branham, William (1965-4-9) *Wybór panny młodej* "Ty, które twierdzisz, że jesteś miastem aniołów, które wyniosłeś się do nieba i zesłałeś wszystkie brudne, plugawe rzeczy związane z modą i rzeczami, aż nawet obce kraje przyjdą tutaj, aby zabrać nasze brudy i odesłać je do twoich pięknych kościołów, wież i tak dalej, tak jak to czynisz. Pamiętaj, że pewnego dnia będziesz leżał na dnie morza, twój wielki plaster miodu pod tobą już teraz. Gniew Boży bije tuż pod tobą. Jak długo jeszcze będzie trzymał tę mierzeję, która wisi nad tym? Kiedy ten ocean tam, głęboki na milę, wślizgnie się tam, pionowo z powrotem do Morza Salton. Będzie gorzej niż ostatni dzień Pompejów. Pokutuj, Los Angeles."

³ Branham, William (1960-11-13) *Potępienie przez reprezentację* "Przewiduję, że będzie to miało miejsce przed 1977 rokiem".

punkt widzenia.¹ Wyznawcy tej teologii zagłady nie są zainteresowani podejmowaniem kroków w celu uniknięcia nadchodzącej zagłady. Wszyscy są pogodzeni z nieuchronnością globalnej zagłady. Niektórzy z nich mają coś, co można określić jako fatalistyczne życzenie śmierci. Wielu z nich jest również zainteresowanych podjęciem aktywnych kroków w celu wywołania scenariusza zagłady i widzi siebie odgrywających znaczącą rolę w dniach ostatecznych – przynajmniej na poziomie duchowym. Dla wielu oznacza to wspieranie pewnych idei politycznych, tworzenie zapasów i broni na nadchodzącą apokalipsę oraz kibicowanie wydarzeniom, które powodują niestabilność narodową lub globalną. Nigdy nie zrobiono nic, aby powstrzymać zbliżającą się apokalipsę. Chociaż można zrozumieć pragnienie powrotu Chrystusa, większość chrześcijan zgodzi się, że celowe uczestniczenie lub rozwijanie programu zniszczenia jest całkowicie nie do przyjęcia. Ludzie o takim sposobie myślenia są bardziej sprzymierzeni z siłami zła niż z siłami dobra.²

Siedem wizji z 1933 r.

W 1955 roku Branham przedstawił to, co stało się jego najsłynniejszymi przepowiedniami: Siedem Wizji z 1933 roku. Zanim się nimi podzielimy, należy najpierw zaznaczyć, że nie ma ich siedmiu, ani nie ma żadnych dowodów na to, że miały one miejsce w 1933 roku. Powszechny opis wizji jest mylący.

"Siódemka" wizji Zaczynał jako płotka który zamienił się w wieloryba. Wydaje się, że Branham rozwinął tę historię z rzeczywistego wydarzenia, w którym w latach 30. wygłaszał niejasne przepowiednie dotyczące Mussoliniego i znaku bestii. Mussolini był wówczas dyktatorem Włoch i mieszkał w Rzymie. Przepowiednie dotyczące Mussoliniego i końca świata były powszechne wśród fundamentalistycznych kaznodziejów zagłady tamtych czasów.³ Branham relacjonował, że podobne przepowiednie wygłaszał w odniesieniu do Mussoliniego w latach 30. Koncepcja ta z pewnością nie była wyjątkowa dla Branhama. Inni ministrowie związani z Royem Davisem, podobnie jak Gerald Winrod, wysuwały te same roszczenia w tych samych latach. Jest prawdopodobne, że Branham po prostu powtarzał tematy, które przejął od Davisa i jego kręgu zaprzyjaźnionych ministrów.

Dopiero w 1955 roku Branham zaczął skłaniać się ku swoim naukom o końcu świata, że płotka wyrósł na wieloryba. W 1955 roku Branham po raz pierwszy zaczął

¹ Branham, William (1956-6-13) *Jehowa-Jireh* "Cóż to za przywilej dzisiejszego wieczoru, wiedzieć, że żyjemy w cieniu bomby atomowej..."

² Uwaga autora: Jestem przekonany, że chrześcijaństwo nie powinno brać udziału w spisku, który ich zdaniem doprowadzi do globalnego zniszczenia.

³ Uwaga autora: Były one oczywiście błędne, ponieważ on nie żyje, podobnie jak oni wszyscy.

twierdzić, że jego przepowiednie dotyczące Mussoliniego były częścią większego zestawu siedmiu wizji, które miał w 1933 roku.¹ Na stronie 211 zamieściłem tabelę, aby zademonstrować, jak lista wizji ewoluowała w czasie, tak jak Branham opisywał je swoim słuchaczom. Chociaż w 1955 roku zaczął twierdzić, że było ich siedem, dopiero w listopadzie 1960 roku podzielił się ze swoimi słuchaczami pełną listą wszystkich siedmiu. Za każdym razem, gdy mówił o siedmiu wizjach, podawał inną listę tego, czym one były. Kiedy policzy się różne wizje, którymi dzielił się we wszystkich wersjach historii, jest ich w sumie szesnaście. Bardzo zróżnicowane wersje i fakt, że wizje te pojawiły się dopiero w połowie lat pięćdziesiątych, wskazują na to, że Branham całkowicie sfabrykował tę historię.

Inną wskazówką jest to, że Branham wynalazł te wizje w latach pięćdziesiątych, co można wychwycić, gdy opowiedział historię wizji w 1957 roku. W tej opowieści zapytał słuchaczy swojego kościoła w Jeffersonville, czy ktoś pamięta, kiedy po raz pierwszy podzielił się nimi w latach 30. Nie otrzymawszy żadnego potwierdzenia od obecnych, wyjaśnił im, że kopię wizji zakopał w kamieniu węgielnym swojego kościoła, gdy ten został zbudowany w 1933 roku.² Kamień węgielny tabernakulum został dwukrotnie odkopany w celu odnalezienia dokumentu. Pierwsze wykopaliska miały miejsce po pochówku Branhama w 1966 roku, a drugi po naprawie budynku w latach 70. Według naocznych świadków obu wydarzeń, po otwarciu kamienia węgielnego okazało się, że jest on pusty.³ Nie tylko nie było żadnych proroctw, ale także nie

¹ Branham, William (1953-3-26) *Izrael i Kościół #2* "Ilu z was słyszało wiele lat temu, kiedy zamierzano mnie aresztować za głoszenie kazań na temat tego "znaku bestii"? Kiedy powiedziałem, że Mussolini, kiedy po raz pierwszy doszedł do władzy dwadzieścia kilka lat temu, powiedziałem: "Jeśli Mussolini kiedykolwiek pójdzie w kierunku Etiopii, zapamiętaj to, nigdy nie będzie pokoju, dopóki nie przyjdzie Jezus Chrystus". Powiedziałem: "Będą trzy wielkie izmy: komunizm, faszyzm i nazizm". Powiedziałem: "Skończą w jednym izmie, a ten jeden zdominuje świat i spali Watykan". Pamiętacie, jak mówiłem to wiele lat temu. I właśnie w ten sposób! Powiedziałem: "Tuż przed nadejściem tego czasu, że samochody..." Który został zbudowany tak staro, dwadzieścia lat temu, czy dwadzieścia pięć lat temu. W każdym razie można pamiętać dwadzieścia lat. A ja na to: "Będą wyglądać jak jajko. Będą kształtowane. To jest wizja. Bądź czymś w kształcie czegoś takiego". I tacy właśnie będą tuż przed Pochwyceniem.

² Branham, William (1957-1-20) *The Impersonation of Christianity*. "And then the vision returned to my mind the day that I laid the cornerstone. On return home, I was quoting it to my wife. How many remembers the vision of the morning of the cornerstone? [long pause without acknowledgement] It's laying right there in the cornerstone now, twenty-three years ago I think." (Note: Branham likely made this comment on the fly. The Branham Tabernacle was not built until 1935.)

³ Simpson, Tom Brown, (October 3, 2015) Interview with Tom Simpon. "Well, we wanted to pay our last respects. So as we was going by the tabernacle we saw a group of the brothers with a

znaleziono żadnego z przedmiotów, o których Branham mówił swoim słuchaczom, że zostały zakopane w kamieniu węgielnym przez lata. Jest to jedna z ważnych wskazówek, że jego historia została minimalnie upiększona, jeśli nie całkowicie zmyślona.

Kolejną rzeczą do rozważenia jest moje własne świadectwo o was. Mieszkam w Jeffersonville obszar. Byłem pastorem pomocniczym drugiego najstarszego kościoła Message na świecie i w latach trzydziestych i czterdziestych mieliśmy więcej świadków Branhama niż jakkolwiek inny kościół Message. Ani jedna osoba, z którą rozmawiałem, nie przypominała sobie, aby słyszała o tych wizjach przed 1950 rokiem. Co więcej, moje wszechstronne przeszukanie wszystkich zapisanych zeznań zmarłych osób w naszej wspólnocie nie ujawniło żadnych dowodów wskazujących na to, że te prorocstwa istniały przed 1950 rokiem. Jak to możliwe?

W listopadzie 1960 roku Branham wszedł na podium, trzymając w ręku poźółtką kartkę papieru. Powiedział słuchaczom, że jest to papier, na którym zapisał prorocze wizje, tak jak je miał w 1933 roku.¹ Korzystając z listy podanej przez Branhama, gdy po

jackhammer busting into the original cornerstone that Brother Branham had put in there, and they busted into the cornerstone and we saw it. At the time it had busted into the cornerstone there was the form of a cylinder that had been shaped around the concrete that nothing in the world would permit that to happen unless there had been a cylinder in that. You sisters might be able to understand it a little better. If you took pudding or jello, and put it in the refrigerator and opened it up, would you have a cavity in the center of it? No, you wouldn't! It'd be a solid mix Same way with concrete; concrete always falls always fills up the complete area. But this cornerstone had had a cylinder of some sort perhaps the size of a Coke a Cola can or something. Marilyn and I both saw it at the same time. So there was actually ... Brother Branham had said that he put something in the cornerstone and he did! But God did not want it revealed So God mysteriously took it out. It is the biggest miracle I've ever witnessed in my life! I told Brother Reese and my dad I've seen all kind of healings, but how in the world would anything take that out of that concrete except almighty God?"

Perkins, Syliva (2017) Interview With Sylvia Perkins. "When the cornerstone of the Tabernacle was removed, I was there when nothing was in it. ..." "It was probably in the early 70s, before I was married, and a car came round the corner and hit the corner of the church, and they had to take it out to rebuild that corner. And so, when they did, they were all, a big ceremony, we were all going to see the sheets of the bible that he put in there with the original prophecies." "Well, everyone that went there at the time, probably 200 at least [where standing there]." "Nothing was there at all. Nothing. Immediately, they were let down. So one of the leaders said, the angels took it way. So that is what we believed."

¹ Branham, William (1960-11-25) *Conference* "I was on my way to Sunday school, and when I was getting my Bible, a vision came before me; and I was stopped in the floor. And here was what it said. It's on yellow paper."

raz pierwszy dostarczył wszystkie siedem wizji w listopadzie 1960 roku, prorocze wizje są następujące.

- 1) Prezydent Roosevelt wywołałby II wojnę światową.¹
- 2) Mussolini najechał Etiopię i wygrał; Miała to być jego ostatnia inwazja.²
- 3) Kobiety skorzystają ze swojego prawa do głosowania, aby wybrać "niewłaściwą osobę".³
- 4) Amerykanie otrzymali "wielkie lanie" w bitwie na Linii Maginota.⁴
- 5) Okrutna kobieta, będąc albo kobietą prezydentem, albo katoliczką Kościół, będzie rządził Stanami Zjednoczonymi.⁵
- 6) Autonomiczne samochody w kształcie jaja byłyby prowadzone przez społeczeństwo.⁶

¹ Branham, William (1960-11-13) *Condemnation By Representation*. "And it came to pass, that, while I was in this vision, I seen some dreadful things take place. I speak this in the Name of the Lord. "The President which now is, President Franklin D. Roosevelt," now remember, this is twenty-eight years ago, "will cause the whole world to go to war"

² Branham, William (1960-11-13) *Condemnation By Representation*. "And the new dictator of Italy, Mussolini, shall make his first invasion towards Ethiopia. And he will take Ethiopia, but that will be his last. He shall come to his end. We will be in war with Germany. Watch Russia. Now, that, see, Communism, Nazism, and Fascism. Watch Russia, but that is not the main one to watch."

³ Branham, William (1960-11-13) *Condemnation By Representation*. "It shall also...has been an evil thing done in this country, they have permitted women to vote. This is a woman's nation, and she will pollute this nation as Eve did Eden." {...} I got THUS SAITH THE LORD. "In her voting, she will elect the wrong person." (Note: Women were granted voting rights before 1933.)

⁴ Branham, William (1960-11-13) *Condemnation By Representation*. "The Americans will take a great beating at a place that Germany will build, which will be a great wall built of concrete, the Maginot Line, (eleven years before it was ever built), but finally they will be victors." (Note: Branham in one version reported this was the Siegfried line; the American's never lost a battle there either.)

⁵ Branham, William (1960-11-13) *Condemnation By Representation*. "Then when these women help elect the wrong person, then I seen a great woman rise up in the United States, well-dressed and beautiful, but cruel in heart. She will either guide or lead this nation to ruination." I got, in parenthesis, "(Perhaps, Catholic church)."

⁶ Branham, William (1960-11-13) *Condemnation By Representation*. "Also, science will progress, especially in the mechanical world. Automobiles will continue to get like egg-shape. Finally they will build one that won't need a steering wheel." They've got it now. "It will be controlled by some other power."

- 7) Stany Zjednoczone Ameryki zostałyby zniszczone; Przewidywał, że nastąpi to w 1977 roku.¹

Nie trzeba być bardzo wnikliwym, aby od razu rozpoznać, że te proroctwa były straszliwie wadliwe. Prezydent Roosevelt nie wywołał II wojny światowej. Etiopia nie była ostatnią inwazją Mussoliniego. Amerykanie nigdy nie stoczyli bitwy na Linii Maginota. Rok 1977 nadszedł i minął, a Ameryka przetrwała.

Wizja numer trzy dotycząca "kobiet wybierających niewłaściwego prezydenta" i wizja numer pięć dotycząca kobiety prezydenta lub katolicki rządzenie Stanami Zjednoczonymi to nielegalne proroctwa. Należą one do tej samej kategorii, co prorokowanie, że jutro wszędzie Słońce. Są to nieuniknione ewentualności. W zależności od tego, kogo zapytasz – zawsze wybiera się niewłaściwego prezydenta. Równie nieuniknione jest, że katolik lub kobieta w końcu będą służyć jako prezydenci. Większość populacji USA to katolicy lub kobiety – i tak było, gdy Branham po raz pierwszy podzielił się swoją wizją.

Warto zauważyć, że kiedy Branham podzielił się pełną listą proroctw w 1960 roku, wyjaśnił, że pięć z nich już się wypełniło.² W 1961 roku Branham wyjaśnił, że "okrutna kobieta" i zniszczenie Ameryki to dwie wizje, które pozostały niespełnione. Zasugerował, że Kennedy mógł być spełnieniem wizji okrutnej kobiety.³

Lee Vayle próbował zharmonizować różne wersje "siedmiu wizji" Branhama w jego książce z 1964 roku *Wykład Siedmiu Wieków Kościoła*. Jego zharmonizowana wersja jest najszerzej akceptowaną wersją proroctw. Wersja Vayle'a wyeliminowała

¹ Branham, William (1960-11-13) *Condemnation By Representation*. "Then I seen the United States as one smoldering, burnt-over place. It will be near the end." Then I got, in parenthesis, "(I predict that this will take place...)." Now, remember, the Lord, that's what the Lord showed. "(But I predict this will take place before 1977.) Upon this prediction, I base, because of the onrushing slaught that's coming now, how fast that it was moving, how long it'll take till this nation meets its place."

² Branham, William (1960-11-13) *Condemnation By Representation* "There are seven things predicted, and five of them has already happened. So you can judge, yourself, how far away we are. We're near the end. If them five things happened, these other two things are bound to happen. It's just got to happen."

³ Branham, William (1961-8-6) *The Seventieth Week Of Daniel* "Now, that brings us then to the election of President Kennedy. And this car coming on the—on the scene, bringing five things (out of the seven) that has happened exactly. 207 Now, I predicted, and have said, "I saw a great woman stand up, beautiful-looking, dressed in real highly royal-like purple." And I got little parenthesis down here, "(She was a great ruler in the United States; perhaps the Catholic church.)" A woman, some woman; I don't know it'll be the Catholic church. I don't know. I can't say. Only thing I seen, I seen the woman, that was all."

ewidentnie niepoprawne elementy, ale nie pasuje do żadnej wersji kiedykolwiek opowiedzianej przez Branhama podczas nagrywania.

Jakakolwiek rozsądna analiza najstynniejszych prorocत्व Branhama, przeprowadzona nawet w tamtym czasie, zdawała się ostatecznie dowodzić, że był on fałszywym prorokiem. Niemniej jednak, to nadchodzące zniszczenie Ameryki w nuklearnej apokalipsie stało się stałym elementem jego kazań poczynszy od 1955 roku.

Przekonania Branhama o końcu świata były dość niejasne w czasie, gdy powstawały. Dopiero w latach sześćdziesiątych XX wieku przyjęto formułę eschatologii wyznawaną przez Orędzie. Przed 1960 rokiem sądy o końcu świata można było podsumować jako przekonanie, że globalny konflikt między siłami komunizmu a Zachodem doprowadzi do wojny nuklearnej, która pochłonie świat. Rzymskokatolicki Papież a naród izraelski miał do odegrania jakąś niejasną rolę w tym scenariuszu. Kościół zostanie pochwycony i uniknie sądnego dnia, zanim on nadejdzie. Ci, którzy pozostali, mieli cierpieć męczeńską śmierć.

Kobiety noszą liście figowe

	1953	1955	1956	1957	1958	1960-11	1960-12	1961-1	1961-3	1961-8	1963	1964
1	Mussolini goes to Ethiopia	x	X	x	x	Mussolini goes to Ethiopia	Mussolini goes to Ethiopia	x	Mussolini goes to Ethiopia	Mussolini goes to Ethiopia	X	Mussolini goes to Ethiopia
2	Three isms	Three isms	X	x	x	Three isms	x	x	Three isms	x	X	Three isms
3	Egg shaped cars	Egg shaped cars	Egg shaped cars	Egg shaped cars	Egg shaped cars	Egg shaped cars	Egg shaped cars	Egg shaped cars	Egg shaped cars	Egg shaped cars	Egg shaped cars	Egg shaped cars
4	x	Female ruler	Female ruler	x	Female ruler	Female ruler	Female ruler	x	Female ruler	Female ruler	Female ruler	Female ruler
5	x	Destruction of America	X	x	Destruction of America	Destruction of America	Destruction of America	Destruction of America	Destruction of America	Destruction of America	Destruction of America	Destruction of America
6	x	x	X	x	X	Women elect wrong president	Women elect wrong president	Women elect wrong president	Women elect wrong president	Women elect wrong president	Women elect wrong president	x
7	x	x	X	x	X	Maginot Line	Maginot Line	Maginot Line	Maginot Line	Maginot Line	Maginot Line	Siegfried Line
8	x	x	X	x	X	Roosevelt starts WWII	Roosevelt starts WWII	Roosevelt starts WWII	Roosevelt starts WWII	Roosevelt starts WWII	X	Hitler starts WWII
9	x	x	X	X	X	X	X	X	X	X	Pollution in the valleys	x
10	x	x	X	x	X	x	x	x	x	x	X	Women wear fig leaves

Przepraszam za mały rozmiar czcionki. To najlepsze, co udało mi się zmieścić w książce.

Zatonięcie Kalifornii

Inną charakterystyczną przepowiednią Branhama było zniszczenie Los Angeles i całe zachodnie wybrzeże Stanów Zjednoczonych.¹ W swojej najbardziej dramatycznej opowieści wyjaśniał, że...

*Tysiąc pięćset mil jego kawałek, szeroki na trzysta lub czterysta mil, zatonie, sto... a może czterdzieści mil w głąb tego wielkiego uskoku, któregoś dnia, fale wystrzelą pionowo do stanu Kentucky. A kiedy tak się stanie, wstrząśnie światem tak mocno, że wszystko, co się na nim znajduje, zatrzęsie się w posadach.*²

Oczywiście, Branham nie jest pierwszą osobą, która przewidziała zatopienie Kalifornii, ale zrobił to w dość dramatyczny sposób. Branham nigdy nie powiedział dokładnie, kiedy to się stanie. Słynny Billy Paul Branham często opowiadał historię o tym, jak jego ojciec powiedział mu, że nastąpi zatonięcie zachodniego wybrzeża. Historia została nagrana w Pearry Green's książka *Dzieje Proroka*,

Stając przed domem towarowym Mays w centrum Los Angeles, William Branham powiedział do swojego syna: "Billy, może mnie tu nie być, ale nie będziesz starcem, dopóki rekiny nie będą pływać dokładnie tam, gdzie stoimy".³ Billy'ego Paula Branham zmarł w 2023 roku w wieku 88 lat. Rekiny nigdy tam nie pływały.⁴

Więcej wyzwań związanych ze zdrowiem psychicznym

Mówi się, że Branham cierpiał na inny stan psychiczny załamanie zdrowotne w 1955 roku. Branham wskazał również, że w 1955 roku ponownie odwiedził klinikę

¹ Branham, William (1965-4-29) *The Choosing Of A Bride* "Thou city, who claims to be the city of the Angels, who has exalted yourself into heaven, and sent all the dirty, filthy things of fashions and things, till even the foreign countries come here to pick up our filth and send it away, to your fine churches and steeples, and so forth, the way you do. Remember, one day you'll be laying in the bottom of the sea, your great honeycomb under you right now. The wrath of God is belching right beneath you. How much longer He will hold this sandbar hanging out over that? When, that ocean out yonder, a mile deep, will slide in there, plumb back to the Salton Sea. It'll be worse than the last day of Pompeii. Repent, Los Angeles. Repent, the rest of you, and turn to God. The hour of His wrath is upon the earth."

² Branham, William (1965-8-22) *A Thinking Man's Filter*

³ Green, Pearry (1993) *The Acts of the Prophet*. p. 119

⁴ Author's Note: There are a variety of Message urban legends to explain how a flood or some other event allowed sharks to swim on that spot at one point or another. However, these are pure legends. Sharks have never swam at the Mays Building. This prophecy is a total failure – if it was ever actually given by William Branham.

Mayo w celu przeprowadzenia drugiego przeglądu.¹ Branham twierdził, że ma problemy z psychiką Upadek zdrowia co siedem lat, a rok 1955 był jednym z lat w cyklu.² Jeśli to prawda, szczegóły są dobrze ukryte.

Raymond Jackson podzielił się historią o wizycie u Branhama w tym okresie, kiedy Branham wykazywał głęboką depresję i znużenie. Relacjonował, że Branham przyznał, że jego "dary" nie działały i że rozważał porzucenie swojej służby.³

Ludzie dzielili się plotkami o psychicznym z 1955 roku w wielu wywiadach, które przeprowadziłem, chociaż żaden z nich nie miał osobistej wiedzy z pierwszej ręki na temat tego wydarzenia. Jak głosi historia, w pewnym momencie w ciągu roku Branham doświadczył innego psychicznego zapaść. W tym czasie Billy Paul skontaktował się z kilkoma prominentnymi kaznodziejami który wyjaśnił im sytuację i poprosił o modlitwę za ojca. Historia mówi dalej, że Branham był oddany instytucji w Meksyku Na leczenie, a po powrocie już nigdy nie był taki sam. Mówią, że od tego momentu coś trwale zmieniło się w jego psychice.

Czy to zdarzenie rzeczywiście miało miejsce? Nie jestem pewien.⁴ Wydaje się, że w harmonogramie Branhama z 1955 roku nie ma odpowiedniej luki, która pozwoliłaby na poważne problemy psychiczne awaria. Nigdy nie opuszczał głoszenia na dłużej niż dwa tygodnie w ciągu roku. W 1956 roku Branham przebywał w Meksyku, ale po raz kolejny wydaje się, że w jego harmonogramie głoszenia nie ma wyraźnego okienka,

¹ Branham, William (1955-6-4) *Jairus, A Secret Believer* "I've been interviewed by Mayo Brothers twice."

² Branham, William (1965-11-28) *On The Wings Of A Snow-White Dove*. "And you don't know what I've suffered; just mental oppression. Every seven years it's come, all my life."

³ Jackson, Raymond (2002-9-8) *Defending William Branham*. "He said, "Brother Junie, I am never going to ask God to anoint me anymore to use that gift. Now this was the first time I ever heard the man talk like this. It made me feel, what in the world went wrong? I said, "Why Brother Branham?" He said, "It just didn't work right, it just wasn't right." Well, to me, I didn't see a thing wrong. But I could see the expression on his face, he was so depressed about it. He plainly said, "never again". Now that was about the middle part of the year [1955]. I thought, that will be terrible. He didn't want to be anointed no more. I left there feeling kind of disappointed, to hear this great man talk like that. But it wasn't three weeks later and he was right back to doing the same thing. I don't say these things to put down the man, but there were things that came in his life and left him discouraged and depressed. We don't need to ask what it is. It's none of our business."

⁴ Author's Note: You may wonder why I would include hearsay such as this. It is because the Message community is large and widely dispersed, and when we share a legend such as this, people with firsthand knowledge may reach out to shed more light on the matter. Piecing together our shared hidden history has been a communal project of the ex-message community."

które dawałoby dużo czasu na wyzdrowienie z choroby psychicznej. upadek w tym samym roku.

Nie można wykluczyć, że daty nagrań jego kazań zostały zmienione w celu zatuszowania luki, ale nie wydaje mi się, aby tak było. Opierając się na dostępnych dowodach, uważam, że gdyby Branham rzeczywiście miał zaburzenia psychiczne awaria w 1955 lub 1956 roku, nie mogła być bardzo poważna. Co więcej, nie dostrzegam żadnej znaczącej zmiany w jego naukach czy metodach w 1955 i 1956 roku – poza tym, że w tamtym czasie zaczął pracować z niewiarygodnie niesławnymi ludźmi. Ważne byłoby uzyskanie dodatkowych dowodów, aby lepiej zrozumieć domniemany stan psychiczny z 1955 r. załamanie zdrowia, choć nie jest jasne, w jaki sposób można uzyskać takie informacje.

Jima Jonesa Dołącza do Późnego Deszczu Ruch (1953-1955)

Rok 1955 był rokiem zawirowań w sierocińcu Sharon. Grupa znajdowała się w samym środku poważnego sporu doktrynalnego. George'a Hawtina, Ern Hawtin, a Jim Watt sprzeciwiał się wprowadzeniu Powszechnego Pojednania do grupy George'a Warnocka i innych starszych, którzy wzrastali w siłę i wpływy. Powszechne pojednanie to wiara, że wszystkie rzeczy zostaną ostatecznie odkupione i pojednane z Bogiem – łącznie z samym diabłem. Frakcja, która przyjęła Powszechne Pojednanie, zaczęła odchodzić od bardziej tradycyjnej eschatologii zielonoświątkowej, która składa się z pochwylenia, ucisk i powrót Chrystusa. Zamiast tego przyjęli wiarę, że objawienie się synów Bożych doprowadzi bezpośrednio do ucisku i tysiąclecia, a Chrystus będzie panował na ziemi poprzez objawionych synów. Idee te zostały stanowczo odrzucone przez szerszy Późny Deszcz ruch. Ern Hawtin był jednym z pierwszych starszych sierocińca Sharon. Opuścił sierociniec Sharon, aby objąć pastorat kościoła w Oakland w Kalifornii.¹ Ern Baxter namówił Jima Wattsa, innego z pierwszych starszych sierocińców Sharon, do opuszczenia sierocińca Sharon i rozpoczęcia partnerstwa, które doprowadziłoby do powstania Ruchu Pasterskiego. Ich wyjście pozostawiło George'a Hawtina w mniejszości i ostatecznie niezdolni do stawienia oporu Warnockowi, Holta i innych starszych.²

¹ Author's Note: Ern Hawtin and his church remained in fellowship with The Message community until the early 2000s. Ern Hawtin accepted Branham's Elijah claims in the 1970s and became a Message church for many years. The church later relocated to Stockton California and his son Phillip Hawtin became pastor. George Hawtin likewise remained in fellowship with The Message community until his death. They most closely associated with Peary Green and his circles after the 1970s.

² Watt, Jim (2010) Interview with Jim Watt

Warnock a inni starsi ekskomunikowali George'a Hawtina z North Battleford w związku z narastającą różnicą zdań. Powoływali się na jego "zaginione plemiona" "To prawda, że nie zgadza się z poprzednim akapitem, chociaż różnice zdań z poprzedniego akapitu miały z tym wiele wspólnego. Na tym etapie sierociniec Sharon był na drodze do oderwania się od Niezależnych Zgromadzeń Bożych aby wyprodukować własną, unikalną gałąź Późnego Deszczu ruch. Jako miejsce wybuchu przebudzenia, rościli sobie prawo do "Późnego Deszczu" wyłącznie dla siebie i tych, którzy trzymali się swojego "prawdziwego" Późnego Deszczu Nauki.

Tymczasem główna gałąź Późnego Deszczu Ruch szybko się rozwijał. W samym środku tego ruchu znajdowała się pomniejsza postać, która stała się niesławna w historii Ameryki jako najbardziej destrukcyjny przywódca kultu wszech czasów: Jim Jones. Jones pochodził z Indiany i urodził się w bardzo trudnej rodzinie. Dotkliwie zaniedbanie, którego doznał w dzieciństwie i dzieciństwie, bez wątpienia odegrało rolę w stworzeniu psychopatycznego potwora, jakim był. Wszystko wskazuje na to, że od młodości był głęboko zaniepokojony tym zjawiskiem.

Jones regularnie uczęszczał do lokalnego apostołskiego kościoła zielonoświątkowego w swojej społeczności i w młodym wieku rozwinął w sobie zapał do głoszenia. Jest całkiem prawdopodobne, że Jones słyszał o Branhamie w okresie dojrzewania, ponieważ Branham był najstynniejszym zielonoświątkowym kaznodzieją tego pokolenia. Miał okazję uczestniczyć w przebudzeniach Branhama, które odbywały się w pobliżu jego domu w połowie lat czterdziestych. W 1948 roku Jones przeniósł się do Bloomington, gdzie studiował na Indiana University.¹ Pełne Tabernakulum Ewangelii z Bloomington został otwarty w czasie jego pobytu na uniwersytecie, a według pastora kościoła, Jones i jego żona uczęszczali do niego okresowo podczas jego pobytu na uniwersytecie. Kościół znajdował się w centrum Bloomington W tym czasie stał się jednym z pierwszych kościołów Message.²

W 1951 roku Jones wraz z rodziną przeniósł się do Indianapolis gdzie przez krótki czas służył jako metodysta duszpasterz studentów. W tym samym czasie uczęszczał na Późny Deszcz Konwencje. Jones poinformował, że został zaproszony do współpracy z O. L. Jaggersem w 1951 roku, chociaż nie znalazłem żadnych dowodów na poparcie jego twierdzenia.³ W 1953 roku Jones wziął udział w Późnym Deszczu kongres w

¹ Reiterman, Tom; Jacobs, John (1982). Raven: The Untold Story of Rev. Jim Jones and His People. E. P. Dutton. ISBN 978-0-525-24136-2. pp. 33-38

² Crase, Willard (2020) Interview with Willard Crase.

³ Jones, Marceline (1973) Transcription of Marceline Jones. *Jonestown Institute*. "At about the same time O. L. Jagers in California had heard of Jim's ministry and he was offered a large sum

Columbus w stanie Indiana, gdzie został przepowiedziany i wyznaczony na proroka przez kobietę podczas przebudzenia.¹ Następnie Jones został zaproszony do wygłoszenia kazania na zgromadzeniu. Wspiął się na podium i wygłosił swoje pierwsze kazanie do Późnego Deszczu audyencja. Kazanie było hitem wśród tłumu.²

Konwencja w Columbus była związana z Myrtle Beall i jej frakcją Późnego Deszczu ruch.³ W tym czasie Beall odrzucił już wezwanie Goerge Hawtina, by poddać się sierocińcowi Sharon. Wciąż byli w aktywnej społeczności z Późnym Deszczem wspólnota w ramach Niezależnych Zgromadzeń Bożych oraz Wspólnota Misyjna Elim. Beall Beall zaprosił Jonesa do Detroit jesienią 1953 roku głosiła podczas serii przebudzeń w swojej Świątyni Misyjnej Bethesda. Tam Jones zwrócił na siebie uwagę Josepha Mattsona-Boze'a po raz pierwszy.

Powrót do Indianapolis Jones zaczął uczęszczać i głosić kazania w Laurel Street Tabernacle, kościele Assemblies of God, założonym przez Roya Weada; Wead nadal bardzo wspierał Późny Deszcz i Williama Branhama w tym czasie. Jones pozostał tam, trzymając Późny Deszcz stylowe nabożeństwa i przebudzenia przez cały 1954 rok. Roy Wead był obecny na wielu nabożeństwach Jonesa, choć ten szczegół został pominięty w książce z 1979 roku napisanej przez jego syna na temat masakry w Jonestown.⁴

of money to come out and hold a revival meeting for him. The amount was around \$3000 a week which in 1951 for a 21-22 year old was a fortune. And so he came to see about holding the meeting. And I will never forget the Sunday that we went to the World Church to attend a meeting and O. L. Jagers.” (Note: I suspect Marceline is mis-remembering the date, as Jagers did not start World Church until 1952. In 1955 he purchased Leroy Kopp’s Calvary Temple, where the Congressman Upshaw “healing” occurred.)

¹ Author’s Note: I strongly suspect it was Myrtle Beall herself who prophesied over Jones and commissioned him as a Latter Rain prophet, though no source I am aware of identifies the name of the woman.

² Reiterman, Tom; Jacobs, John (1982). Raven: The Untold Story of Rev. Jim Jones and His People. E. P. Dutton. ISBN 978-0-525-24136-2 pp. 44-50

³ Beam, Jack (c. 1974) Q777 Interview with Jack Beam. “Yeah, the Latter Rain Movement. But anyhow they had had a meeting down at {...} Columbus, Indiana— and asked [Jim Jones] to speak down there, and so his gift began to operate while he was down there and I mean he was just running like ticker tape, just called all people, all kinds of their problems, their numbers, Social Security numbers, payment numbers that would be filed away sometimes that nobody could possibly know just stuff like this and silly little insignificant things that nobody had, and he’d call people out and tell ‘em to go down to the corner and make a right turn or something, and there’d be a Nestle wrapper laying in the gutter, and under that Nestle wrapper was some kind of a colored stone or something. Just intricate little details that just flash and they’d go do it, and he said if that’s there, then you’ll believe, you know, but— blam, and they’d be healed.”

⁴ Kerns, Phil., Wead, Doug. People's Temple, People's Tomb. United States: Logos International, 1979.

W 1955 r. Przywódcy ze Springfield interweniowali i usunęli pastora z Laurel Street Tabernacle za zezwolenie na Późny Deszcz przebudzenia w kościele i Jones został powstrzymany od głoszenia. Opuszczając przybytek przy Laurel Street, Jones zabrał ze sobą część kongregacji. Razem założyli Świątynię Ludu Kościół Pełnej Ewangelii. Jones został formalnie wyświęcony na pastora przez Josepha Mattsona-Boze'a który podpisał akt święceń jako Niezależne Zgromadzenia Boże minister. Niezależne Zgromadzenia Boże były pierwszą siedzibą Świątyni Ludu.

Jako Jones and Peoples Temple dołączył do IoAG, Boze był w trakcie pomagania Branhamowi w obsadzaniu wakatów w zespole kampanii Branhama. Gordona Lindsaya, Ern Baxteri *Głos Uzdrawienia* zdystansowali się od Branhama. F. F. Bosworth Stan zdrowia pogarszał się i przeszkadzał mu w nadążaniu za szybkim harmonogramem tras koncertowych. W maju 1955 roku Boze przedstawił Branhamu Jonesowi i polecił Jonesa jako kogoś, kto mógłby odegrać drugoplanową rolę w kampaniach Branhama, mówiąc Branhamowi: "Pokochasz ducha, który jest w bracie Jonesie i kościele, którego jest pastorem".¹ Jones otrzymał prywatny numer Branhama i Boze'a zaaranżował prywatne spotkanie między dwoma ministrami.

Branham i Jones po raz pierwszy wystąpili razem w czerwcu 1955 roku w Macon w stanie Georgia;² te same spotkania, na których Willard Collins po raz pierwszy spotkał Williama Branhama. Był to początek związku między Branhamem i Jonesem, który trwał trzy lata.

¹ Mattson-Boze, Joseph (May 2, 1955) Personal Correspondence of Joseph Mattson-Boze. Fuller Theological Seminary (Note: Boze maintained copies of hundreds of letters which have helped me document the relationship between Jones and the Latter Rain. Boze left the correspondence among a large set of archives he donated to Fuller Theological Seminary upon his death. I have obtained copies of the relevant correspondence. A copy of some of the letters can be found in Appendix C of this book)

² Guinn, Jeff (2017) *The Road to Jonestown: Jim Jones and People Temple*. Simon & Schuster. ISBN 978-1-4767-6382-8. p82 (Note: Guinn does not cite a source for this information concerning the June 1955 meetings. I have primary source documentation for a May 1955 introduction of Jones to Branham and for their joint revivals from December 1955 forward. I presume Guinn has a primary source the June 1955 meeting but failed to provide it in his book. If Guinn is mistaken, then December 1955 was Branham and Jones first joint revival.)

* Please return

CERTIFICATE OF ORDINATION
of
INDEPENDENT ASSEMBLIES OF GOD
United States and Canada

Church Service System
FEB 13 1957
Court House
Indianapolis, Indiana

We, the undersigned Ministers of the Gospel and Elders, do hereby endorse
Rev. James W. Jones

City or Town Indianapolis State or Province Indiana
as worthy and competent to preach the Gospel and perform marriages and all ecclesiastical ordinances
and duties pertaining to the Church according to the usages and practices of the New Testament.
He has proven his divine gift and calling to the ministry of the Gospel of Jesus Christ, and has
been duly set apart with prayer and laying on of hands, on the 5th day of Feb.
1956 A. D.

M. M. Jones M. Stewart
Secretary

Issued by: Rev. (M.D.) ~~W. W. Jones~~ Byrd D.D.
Name of the local church: People's Temple of The Wings of Deliverance Inc.
Street: 1502 No NEW JERSEY City or Town Indianapolis, Indiana
Country: U.S.A.
Date: 2-5-56
(seal)

DB-17-cc

Trzecie europejskie tournée (1955)

Zaraz po przebudzeniu w Georgii, Branham opuścił Stany Zjednoczone i udał się w swoją ostatnią zamorską trasę koncertową: wizytę w Europie w 1955 roku. W podróży Branhamowi towarzyszył F. F. Bosworth, Billy'ego Paula oraz Górnik Arganbright.¹ Arganbright (Różny światłość) był współzałożycielem i wiceprezesem Full Gospel Businessmen Stowarzyszenie. Arganbright darzył Branhama głębokim uczuciem i był jednym z jego najbardziej lojalnych sponsorów. Jego rodzina mieszkała w Georgetown w stanie Indiana, a niektórzy z nich stali się stałymi bywalcami Jeffersonville Kościoły orędzia.

¹ Montgomery, G. H. (February, 1953) *Full Gospel Men's Voice*. p. 8 (Note: Argenbright was a native of Georgetown, Indiana. He operated one of the largest contracting firms in California, M. Argenbright & Sons that built numerous skyscrapers in the state. It is widely repeated among Message old timers that he was a believer in Branham's Elijah claims and some of his family are still Message believers at the time of the writing of this book.)

Europejska kampania została sfinansowana przez Full Gospel Businessmen. Zdjęcia z wydarzeń wskazują również, że Leo Mercier, Gene Ościeńki ks. von Blomberg byli na trasie, co oznacza, że większość zespołu stanowili homoseksualiści. Trasa koncertowa z 1955 roku jest jedyną zagraniczną trasą koncertową, z której mamy nagrania. Powstanie nagrań z trasy wskazuje również, że Branham miał ze sobą swój zespół nagraniowy. Boże był w Europie w tym samym czasie, choć nie jest jasne, czy uczestniczył w przebudzeniach Branhama.

Trasa trwała około czterech tygodni i obejmowała spotkania przebudzeniowe w Zurychu i Lozannie w Szwajcarii. Spotkanie w Lozannie przyciągnęło zarówno Francuzów, jak i Szwajcarów. Najbardziej pamiętnym wznowieniem trasy było to, które odbyło się w Karlsruhe w Niemczech. Leonharda Steinera był przywódcą Szwajcarskiej Misji Zielonoświątkowej, stowarzyszenia kościołów, które organizowało spotkania dla Branhama. Walter Hollenweger służył jako tłumacz Branhama w Szwajcarii i Ewalda Franka jako tłumacz ustny w Niemczech.

Po zakończeniu przebudzeń i powrocie Branhama do domu, Steiner napisał zjadliwą recenzję występu Branhama i zarejestrował protest przeciwko Branhamowi wraz z innymi czołowymi zielonoświątkowcami Europy. Steiner był zdenerwowany po tym, jak musiał poradzić sobie z konsekwencjami wielu nieudanych oświadczeń o uzdrowieniu wśród swoich wiernych. Steiner stwierdził, że "przekonująca moc Boża była całkowicie nieobecna" w przebudzeniach organizowanych w jego kościołach. Hollenweger Powiedział również, że bardzo niewielu ludzi, których Branham uznał za uzdrowionych, wyzdrowiało ze swojego stanu, a on był rozczarowany desperacją, z jaką spotkał się u tych, którzy zostali wprowadzeni w błąd przez oświadczenia Branhama.¹

Bosworth opublikował czterostronicowy artykuł wychwalający Branhama w *Zwiastun wiary* po powrocie do Stanów Zjednoczonych. Powoływał się na cuda i uzdrowienia na tych samych spotkaniach, co Steiner powiedział, że nie ma żadnych. To ciekawy problem, ale mamy już udokumentowane Bosworthniewiarygodność po powrocie z RPA, kiedy donosił o ludziach, którzy zmarli i zostali pochowani, jako uzdrowionych. Bosworth Nie miał żadnych dowodów na poparcie swoich europejskich twierdzeń o uzdrowieniu. To doprowadziłoby mnie do przekonania, że prawda jest prawdopodobna po stronie Hollenwegera i Steinera, który faktycznie opublikował świadectwa osób, które nie otrzymały uzdrowienia obiecanego przez Branhama.

¹ Hollenweger, Walter J. (1972). *Pentecostalism: Origins and Developments Worldwide*. Baker Academic. ISBN 978-0801046605. pp. 354-356

Artykuły w europejskich gazetach donoszą, że na zebraniach w Niemczech przybyło około siedmiu tysięcy osób około pięciu tysięcy na spotkaniach w Szwajcarii. Było to podobne do tłumy, który Branham wciąż przyciągał w Stanach Zjednoczonych, ale było znacznie mniejsze niż oczekiwania, jakie stawiał publiczności. Branham fałszywie twierdził, że po powrocie do Stanów Zjednoczonych było obecnych 100 000 osób.¹

Przy wjeździe do Niemiec, Branham i jego zespół zadbali o zapewnienie bezpieczeństwa. O jego bezpieczeństwo czuwał Paul Schäfer i jego kongregacji, która prowadziła kościół i dom dziecka w pobliżu Bonn. Podczas podróży zdarzył się niezwykle incydent, a głębokość, do jakiej Branham przesadza, utrudnia rozwikłanie prawdy. Branham twierdził, że był nękanym przez grupę pogańskich okultystów. Po bójkę w hotelu doszło do dziwnego incydentu podczas przebudzenia, gdzie za pomocą jakiejś formy czarów spirytyści wywołali burzę, próbując zakłócić jego spotkania. Następnie Branham przemówił do burzy "Stój spokojnie", która natychmiast ucichła.²

Naukowcy z Niemiec pilnie przeszukałem archiwa z tego okresu i nie znalazłem żadnej wzmianki o żadnym z niezwykle twierdzeń Branhama w źródłach zewnętrznych.³ Bosworth Inni naocznymi świadkami tego spotkania również wspominają o tym wydarzeniu, które wydaje się być godne uwagi i niezwykle pominięciem we wszystkich ich sprawozdaniach.

¹ Branham, William (1955-11-20) *What Is That In Your Hand?* "At Karlsruhe, wonderful meeting, there was around fifty thousand in Germany come to Christ, the same as fifty thousand nearly in Switzerland come to Christ"

² Branham, William (1957-6-23) *Believe From The Heart* "Yonder in Karlsruhe, Germany, one afternoon when the spiritualist come out, to...they wanted to fuss with me, at the hotel. The man wouldn't let them come in. They said, "We'll throw a spell on that meeting this afternoon and there'll be no one come..." No, said, "We'll blow it down, with a storm." And the sky was just pretty and bright. But when we got over there and just started to sing, and up come a great powerful storm. There was about twenty on one side of me, and twenty on the other. And they were all going through their enchantments and cutting their feathers with scissors, and going through things like that, to throw the spell. And, all of a sudden, that great thirty-thousand tent begin to quiver and shake, and the winds blowing. And I was preaching. And Something said, "Stand still." (Note: It is almost impossible to believe any part of this story is true.)

³ Federle, Daniel (2023-5-3) Correspondence with Daniel Federle. "There is only one article from this date range in the papers." ... "To summarize it. It is a critical view on this "Elijah" who sells snake oil. He has drawn a crowd of about 7000 people in his tent. Nothing about any incident involving the incident [the storm of scuffle at the hotel]."

Paweł Schäfer a jego porucznicy relacjonowali, że służyli jako ochroniarze Branhama w rozmowach z władzami rządowymi po ich aresztowaniu kilkadziesiąt lat później. Schäfer był nazistą który po spotkaniu z Branhamem zabrał swoich zwolenników do Chile Gdyby założył najbardziej ohydłą komunę kultową ubiegłego stulecia. Porwali i zgwałcili setki dzieci, zabili potencjalnie tysiące, produkowali i sprzedawali wszelkiego rodzaju broń i popełniali niewypowiedziane okropności. Shaefer przyjął wiele nauk Branhama po spotkaniu, a frakcja członków jego kultu pozostaje oddanymi wyznawcami przesłania Williama Branhama do dnia dzisiejszego.¹

Przegląd informacji dotyczących Colonia Dignidad jest trudne, ponieważ żaden z dokumentów nie jest w języku angielskim. Wiele z nich starą się przetłumaczyć na język angielski. Podejrzewam, że w ogromnej liczbie dokumentów



¹ Seewald, Geer (2005-9-17) Deposition of Geer Seewald. Judiciary of Chile. “Un el ano de 1955 Paul Shaffer y algunos de sus partidarios participaron en la reuniones del norteamericano William Branham, evangelista y sanador, y quedaron muy impresionados por el gran numero de sanaciones. Paul Schater nunca se regiro a Branham, pero llevaba a la practica varias de sus doctrinas. Constantemente mantuvo que nosteros eramos los unicos autneticos fieles y, admeas, sustento que la mujer era una criatura inferior; no lo expreso tan publicamente per siempre que eun joven molesto a una muchacha era ella la castigado proque segun Branham, las mujeres habian recibido su belleza por el diablo, para seducier a los hombres. Esas conexiones se me aclararon recien no mas, despues de un prolongago estudio de las doctronas de Branham, junto con mi hermano.” (English translation of excerpts: “In the year 1955 Paul Shaffer and some of his supporters participated in the meetings of the American William Branham, evangelist and healer, and were very impressed by the large number of healings. Paul Schäfer rarely referred to Branham [in his sermons], but he put his doctrines into practice. He constantly maintained that we were the only true faithful and, furthermore, he maintained that the woman was an inferior creature; I don’t express it so publicly because whenever a young man bothered a girl she was punished because, according to Branham, women had received their beauty from the devil, to seduce men.”) (Note: this lengthy deposition is just one of a number by senior figures in Colonia Dignidad detailing the roots of their beliefs and connections with Branham and Frank.)

jest więcej szczegółów, które mogłyby być łatwiej zidentyfikowane przez osoby, dla których język niemiecki i hiszpański są językiem ojczystym. Przetłumaczyłem jednak wystarczająco dużo dokumentów, aby być przekonany, że Colonia Dignidad została zbudowana na naukach Williama Branhama, które Paul Schäfer po spotkaniach z Branhamem w 1955 roku. Jestem również przekonany, że Ewald Frank oraz Paula Schäfera utrzymywał pozytywne relacje przez całe życie.

W czasie spotkań w Karlsruhe Schäfer był już pedofilem, który został wydany z Wolnego Kościoła Ewangelickiego za molestowanie dzieci. Jak Jim Jones, Schäfer był już potworem, zanim Branham zaczął z nim pracować. Podstawowym zagadnieniem przedstawionym przez takie postaci jak Schäfer Jones pracujący u boku Branhama, to sposób, w jaki powinniśmy to pogodzić z twierdzeniem, że Branham miał dar rozeznania, który pozwolił mu poznać serca i umysły otaczających go ludzi. Jeśli naprawdę miał taki dar, to czy nie zdawał sobie sprawy, że w 1955 roku sprzymierzył się z dwoma najgorszymi przywódcami sekt XX wieku? Nie wspominając już o tym, że w 1951 roku pobłogosławił trzeciego: Davida Berga?

Główny argument apologety Orędzia jest to, że "i Jezus miał Judasza". Jednak Jezus miał tylko jednego Judasza, a jedynymi ludźmi, których Judasz skrzywdził, był Jezus i on sam. Branham był otoczony ciężarówką pełną Judaszów, którzy aktywnie krzywdzili ludzi w tym samym czasie, gdy z nim współpracowali. Sugerowanie, że jest to porównywalne z Chrystusem, jest obraźliwe. Co gorsza, wymaga to od nas gotowości do uwierzenia, że Branham jest porównywalny z Chrystusem – co opiera się na ubóstwieniu Branhama.

Antysemityzm Williama Branhama

Być może najbardziej niezwykłą ze wszystkich rzeczy, które Branham zrobił podczas pobytu w Europie, było to, że zaczął włączać Hitlera nawiązując do swoich kazań w dość niepokojący sposób. Branham wspominał o Hitlerze tylko trzy razy w nagranych kazaniach przed podróżą do Niemiec. Później to się zmieniło. Branham opracował kazanie, którego punktem kulminacyjnym było przyjście Jezusa, aby zapukać do drzwi twojego serca, a następnie zachęcenie słuchaczy, aby Go wpuścili. W trakcie przygotowań mówił co następuje:

Cóż to byłby za przywilej dla chłopca w czasach Adolfa Hitlera w Niemczech, Führer Niemiec! Gdyby poszedł do domu biedaka i zapukał do drzwi, a ten człowiek podszedłby do drzwi, podniósł zastonę i spojrzął. I Führer Niemiec, wielki Hitler, stanął u jego drzwi; władca, dyktator Niemiec. Mówił: "Cóż, nie jestem godzien, żeby taki człowiek pukał do moich drzwi. Czy to znaczy, że Hitler

chce ze mną porozmawiać, wieśniakiem? Otwierał drzwi, padał na twarz i mówił: "Hitler, wejdź do mojego domu. Pewny. Wszystko, co tu jest, jest twoje, wielki Führerze Niemiec. Z pewnością byłby szczęśliwy, gdyby to zrobił. Nie tylko to, ale byłby zaszczycony, gdyby to zrobił, pomyśleć, że Hitler zapukałby do jego drzwi."¹

Użycie przez Branhama tej dziwacznej analogii porównującej Jezusa z Hitlerem to tylko jeden z dziwnych sposobów, w jaki wstawiał oświadczenia pochwalne dla nazistów Niemcy w jego kazaniach. W późniejszych latach, gdy przedstawiał swój koniec dni wyścig wojna jego pochwała nazistowskich Niemiec stała się jeszcze bardziej niepokojąca.

Modłę się, aby brat Martin Luther King z pewnością wkrótce się obudził... Po prostu – zupełnie jak Hitler zrobił to w Niemczech, wprowadziło ich prosto w śmiertelną pułapkę, tych drogich Niemców. I leżały miliardy, a może nawet miliony, ułożone jeden na drugim. I to jest dokładnie to samo, co stanie się z ruchem praw obywatelskich. I pamiętajcie, że jestem na taśmie. Zobaczycie to potem, może po moim odejściu. Dokładnie tak się stanie.²

Najbardziej niepokojące było to, że Branham opisał Holokaust jako "czułą rękę Jehowy".³ Branham postrzegał Holokaust jako boski akt Bożej kary wymierzonej narodowi żydowskiemu za odmowę opuszczenia Europy. Jak wie większość badanych historyków, jest to całkowita nieprawda; Żydzi zostali uwięzieni w Europie bez możliwości ucieczki.

Branham powtórzył także wielu najgorszych antysemitów tropy epoki. Często wygłaszał antysemitckie wypowiedzi oszczerstwa pod adresem narodu żydowskiego;

¹ Branham, William (1957-12-8) *I Stand At The Door and Knock*.

² Branham, William (1963-6-30) *The Third Exodus*

³ Branham, William (1963-6-30) *The Third Exodus*. "As it was in Germany, and in...up into Russia, and Italy, the people raised up Josephs, Hitler and Stalin, Mussolini, who hated the Jew. They had to go back to their homeland. God, You got ways of doing things, that we don't understand. And You pressed them. No home in Germany; everything taken away from them. Also, in Italy, Russia, no place to go. And they were sent back to their homeland, just to fulfill the Word. Oh, the loving hand of God! How, sometimes, it looks cruel, of the way that people suffer, but it, still, it's the tender hand of Jehovah, leading His little children. We thank You, Lord."

"haczykowaty" był jednym z najczęściej używanych przez niego zwrotów,¹ a "nieśmiały" to kolejny.² Utrwalił także liczne antysemickie stereotypy, zwłaszcza te o żydowskiej chciwości. Często powtarzał swoim słuchaczom, że naród żydowski kontroluje bogactwa świata.³ Oprócz tych historycznych antysemitów wierzenia, Branham promował również antysemickie wierzenia, które rozwinęły się w XX wieku i zostały spopularyzowane przez nazizm. Warto zauważyć, że Branham wierzył, że komunizm był żydowskim spiskiem.⁴

Uważna analiza kazań Williama Branhama ujawni oczywisty i niepokojący wpływ chrześcijańskiej tożsamości teologia. Możemy znaleźć Williama Branhama dzielącego się nazistami propaganda w niektórych kazaniach. Wśród nich jest jego wiara w spisek "ciosu w plecy", dotyczący przegranej Niemiec w I wojnie światowej.⁵ Użył również popularnego nazistowskiego zwrotu, kiedy odnosił się do Żydów jako ludzi "jedenastej godziny".⁶

Koniec dni Branhama Nauki zaczęły obracać się wokół przekonania, że naród żydowski, który wierzył, że potajemnie kontroluje komunizm, podpisze tajny układ z papieżem.⁷ Kim był antychryst. Oddawszy papieżowi kontrolę nad światowym

¹ Branham, William (1953-6-14) *Earnestly Contending For The Faith That Was Once Delivered To The Saints*

"...his little Jew with his little hook nose..."

² Branham, William (1963-3-23) *The Sixth Seal* "The Jew now. He's a money-snatcher. I don't care how he gets it, he'll get it. He'll skin you alive, to get it. Now, you know that. He's a little shyster."

³ Branham, William (1957-10-2) *Questions And Answers On Hebrews #2* "Now, these Jews here, most of them here, are just...you know how they are, they hold the wealth of the world."

⁴ Branham, William (1963-8-18) *The Uniting Time And Sign* "The Jew—Jews united themselves against Jesus, as their—as their Messiah. Therefore, we see what happened. We see the same thing now, communism uniting to destroy the church."

⁵ Branham, William (1954-5-14) *The Seal Of God* "There was a great ruler went forth, a World War One; first time in all the world's history, a world war. Where was he starting for? Right straight into Germany. What happened? Strange, no one knows, till this day, how it stopped. Nobody knows. Read *The Decline Of The World War*. Every volume, I've read it. There is not one person...The only thing they know, there was an order come forth, "Surrender!" No one knows who give it."

⁶ Branham, William (1954-1-3) *Questions And Answers #1* "Some come in at one hour, and another hour, and they was eleventh-hour people. The eleventh-hour people." Now, you who are spiritual read between the lines."

⁷ Branham, William (1964-6-28) *O Lord, Just Once More* "And what it will do, it'll sell its birthrights right straight into Catholicism. Then what are you going to do? That's the gold of the world, them and the Jews, and that's the covenant that he makes with Israel."

bogactwem i wielką potęgą militarną, użyje tej władzy, aby doprowadzić do końca dni.¹ William Branham wierzył, że nastąpi drugi holokaust i wszyscy Żydzi, którzy sprzedali antychrysta, zostaną zgładzeni.²

Nauki te doprowadziły do całkowitego zakazu nawracania Żydów.³ Doprowadziło to również do przekonania, że Żydzi są częścią trwałej podklasy, która będzie sługami w niebie.⁴ Traktowanie Hitlera przez BranhamaNazistowski Niemcy, Holokaust i jego akceptacja antysemityzmu mogą być wskazówką, dlaczego postać taka jak Paul Schäfer uważała swoje nauki za atrakcyjne.

W wyniku tych nauk Branhama, Przesłanie skończyło się bardzo niezwykle mieszkanką bardzo proizraelskich stanowisk, jednocześnie żywiąc przekonania czasów ostatecznych, które były pod głębokim wpływem antysemityzmu. Tematy te są nadal nauczane w niektórych sektach Orędzia do dnia dzisiejszego.

Ewald Frank

Ewald Frank służył jako tłumacz Branhama w Niemczech. Frank był Niemcem, który mieszkał w Kanadzie od co najmniej dwudziestu lat – wystarczająco długo, by nauczyć się mówić po angielsku z kanadyjskim akcentem. Frank napotkał Późny Deszcz mieszkając jeszcze w Kanadzie. W latach pięćdziesiątych i sześćdziesiątych dzielił swój czas między Amerykę Północną i Niemcy, pracując jako niezależny minister. W 1963 roku otworzył pierwszy kościół Przesłania w Europie i ostatecznie został przywódcą drugiej co do wielkości sekty Orędzia.

Frank przez całe życie utrzymywał związek z Paulem Schäferem i śledczy uważają, że pomagał jemu i jego komunie w produkcji i sprzedaży broni w latach 70. i 80. Frank

¹ Branham, William (1963-3-18) *The First Seal* "And he makes this covenant with the Jews. And, the midst of this, three-and-a-half years, he breaks his covenant, as soon as he gets the thing wrapped up, and gets the money of the Jews tied up. And when he does that...Oh, my! Oh, my! He is called the antichrist until the end of the church age, for he is the...he and his children are against Christ and the Word. This man is called the antichrist."

² Branham, William (1963-3-22) *The Fifth Seal* "...the Jews, has got to suffer a little bit, yet. They got to be martyred..."

³ Branham, William (1961-7-30) *Gabriel's Instructions To Daniel* "Stay away from Israel! Stay away from it, all you people talking about converting the Jews."

⁴ Branham (1960-12-11) *The Ten Virgins, And The Hundred And Forty-Four Thousand Jews* "The Gentile is not a servant, it's a Bride, it's a son. This is the son, the Church is. The Jews are the servants." {...} But, this class will never be with that class, that's the Bride. And, you notice, the Bride is with Him in the Temple. The others labor and bring their glory into the Kingdom, but the Bride is with the Bridegroom continually. The others will never be allotted; like these down here, they'll serve."

został wydalony z Chile po tym, jak odwiedził i wyznaczył nowych przywódców w gminie Shaefera natychmiast po tym, jak uciekł z kraju i ukrywał się w 2005 roku.

Praca z diabłem (1955-1956)

Powrót z Niemiec Branham wznowił organizowanie przebudzeń z Niezależnymi Zborami Bożymi. W październiku ponownie dołączył do niego Jim Jones na spotkaniach w Chicago. W latach 1955-1957 *Zwiastun wiary* zareklamował ponad pięćdziesiąt spotkań, w których uczestniczyli zarówno Jones, jak i Branham. Do najbardziej znanych należały przebudzenia w październiku 1955 r., czerwcu 1956 r., październiku 1956 r. i czerwcu 1957 r.

Jones był wymieniany w prawie każdym wydaniu *Zwiastun wiary* począwszy od końca października 1955 r. i przez cały okres ich współpracy. W zasadzie *Zwiastun wiary* zaczął publikować kopie kazań Jonesa w swoim czasopiśmie. Są to najstarsze znane zachowane kopie kazań Jonesa. Ich tematy będą znane każdemu, kto studiował Jonesa. Korzystanie z późnego deszczu Jones zachęcał swoich czytelników do powrotu do apostołskiego życia we wspólnocie, jak to widać w kościele jerozolimskim w Dziejach Apostolskich. Chociaż nie mamy żadnych nagrań ze wspólnych występów Jonesa z Branhamem, wiemy, że głosił razem z Branhamem. Można bezpiecznie założyć, że nauczał tych samych tematów, które drukował *Zwiastun wiary*. Czy to może być miejsce, w którym różne gałęzie Późnego Deszczu Ruch otrzymał ich wpływ, aby przyjąć wspólnotowy styl życia? Trudno dokładnie określić, kto na kogo wpływał.


Większość starych wyjadaczy "The Message" z połowy lat pięćdziesiątych znała Jonesa i uczestniczyła w jego wspólnych przebudzeniach z Branhamem. Świątynia Ludu znajdował się około dziewięćdziesięciu minut jazdy samochodem od Jeffersonville, a w przebudzeniach Branhama w Świątyni Ludu uczestniczyło prawie całe Jeffersonville Społeczność wiadomości. Raymonda Jacksona, który uczestniczył w tych spotkaniach, wyjaśnił nam kiedyś, że Jim Jones był strachem na wróble. Powiedział, że Bóg umieścił go obok Przesłania, aby odstraszyć nieczyste ptaki z denominacji.¹ W ten sposób wielu starych wyjadaczy Message pogodziło się z relacjami Brahama z Jonesem w latach po masakrze w Jonestown.

Całkowicie trafne jest przypisywanie udanego uruchomienia Świątyni Ludu do Williama Branhama. Zanim Branham przeprowadził swoje pierwsze przebudzenie w Świątyni Ludu, Jones miał nie więcej niż 100 członków w swojej kongregacji, a kościół był finansowo w trudnej sytuacji. Odrodzenie Branhama z Jonesem było poparciem

¹ Author's Note: When I was a boy, I recall marveling at the wisdom of God as Raymond Jackson explained this to us. As I reflect on it now, I believe this may be the most ridiculous thing I have ever heard.

**PEOPLES TEMPLE FULL
GOSPEL**

For All Races and Denominations
Nearly 1,000 Friends Worship in the
Sunday Services at Our Church
1502 N. New Jersey ME 4-9852



JIM JONES, PASTOR
Radio—1190 on Dial,
8:00 Sunday Morning
2 Rapidly Growing Sun. Schools
9:30 and 1 P.M.
11 A.M., REV. JONES PREACHING
2 Free Fellowship Meals
12:00 and 5:00 P.M.
MIRACLE HEALING SERVICE 2:30 P.M.
Cancer, Blindness, Epilepsy and
Paralysis Healed Last Week
Thursday, 7:45 P.M.—Praise Worship
**Attend Willie Johnson
Meetings!**
Numbers of our people have been
blessed in our week night visits by her
Truth brought in Love.
YOUTH CLUB, 6:30 P.M. SUNDAY
7:45 P.M.—Holy Ghost Service
The Temple Will Be Host to
WILLIAM BRANHAM
Soon. Follow Radio for Details.
Don't Forget the Needy!

Świątyni Ludu, która niemal z dnia na dzień przyciągnęła i powiększyła swój regularny zbor do ponad 1000 członków.

Jones ze swej strony całkowicie naśladował styl i talenty Branhama. Chociaż jego przemówienie było mniej płynne, Jones rozeznawał również serca i umysły uczestników i modlił się za ludzi, którzy zostali "uzdrowieni" z raka i innych dolegliwości. W późniejszych latach Jones został zgłoszony do Departamentu Zdrowia Indiany A komisja stanowa wszczęła dochodzenie w sprawie jego występów. Śledczy szukali i uzyskali próbki tkanki "rakowej", która odpadła od uczestników tylko po to, by odkryć, że były to żołądki kurze. Cały szereg fałszywych cudów Jonesa został ujawniony w latach po śmierci Branhama, co skłoniło Jonesa do przeniesienia się na stałe do Kalifornii.¹

Branham może być słusznie uznany za osobę, która wywarła duży wpływ na przekonania Jonesa o końcu świata. Branham jest na taśmie, dzieląc się swoimi przepowiedniami o końcu świata podczas spotkania z Jonesem, w tym o jego końcu dni wyścig wojna idee i nadchodząca nuklearna apokalipsa. Ideologia Świątyni Ludu nosi również silne znamię Późnego Deszczu wpływ; Jones nauczał pięciorakiej służby, objawionych synów Boga, pozytywna spowiedź oraz przekonania w stylu słowa wiary.

¹ Reiterman, Tom; Jacobs, John (1982). Raven: The Untold Story of Rev. Jim Jones and His People. E. P. Dutton. ISBN 978-0-525-24136-2. pp. 209-211

Chociaż niesprawiedliwe byłoby obwinianie Branhama za spowodowanie masakry w Jonestown, jego gotowość do pracy z człowiekiem, który już wtedy był sadystycznym potworem, poddaje w wątpliwość jego dar rozeznania. Radykalna skrajność, do której Jones doprowadził Późny deszcz teologia powinna również służyć jako ostrzeżenie przed potencjalnym zagrożeniem, jakie niesie ze sobą Późny Deszcz ideologia.

W czasie, gdy Jones pracował z Branhamem, *Głos Uzdrawienia* opublikował serię artykułów na temat Ojca Boskiego nazywając go bluźnierczym heretykiem. Branham również odnosił się do Ojca Boskiego w swoich kazaniach. Jest całkiem prawdopodobne, że w ten sposób Jones po raz pierwszy poznał Ojca Divine'a. Wkrótce po *Głos Uzdrawienia* Jones udał się do Filadelfii, aby zbadać Ojca Boskiego pod auspicjami udzielenia "autentycznego, bezstronnego i obiektywnego oświadczenia" na temat działalności Bóstwa innym duchownym, z którymi pracował.¹ Po Williamie Branhamie i ruchu Latter Rian, Ojciec Boski stał się kolejnym ważnym czynnikiem wpływającym na Jonesa i ideologię Świątyni Ludu. Chociaż nieściste byłoby stwierdzenie, że Branham miał jedyny wpływ na Jonesa, Branham był jednym z jego najważniejszych wpływów. Pod wieloma względami Jones stał się czymś, co można opisać jako skrzyżowanie Williama Branhama i Ojca Boskiego. Jones otwarcie krytykował Ojca Boskiego aż do zerwania z Branhamem w 1957 roku.

Problemy prawne (1956)

Rok 1956 jest ogólnie uznawany przez historyków tego okresu za ostatni rok przebudzenia uzdrowień. Był to również szczytowy rok pod względem liczby ewangelistów na tym polu, z 49 oddzielnymi ewangelistami odbywającymi w tym roku trasy. Spotkanie Branhama w Meksyku City, które zgłosiło 20 000 frekwencji – co byłoby drugim co do wielkości rekordem frekwencji w jego karierze, gdyby to prawda. Jego spotkania z Jonesem w Świątyni Ludu w czerwcu tego samego roku przyciągnęło 11 000. Był to ostatni rok, w którym Branham przyciągnął tłumy przekraczające 10 000.

Najważniejszym wydarzeniem roku dla Branhama było wystąpienie jako główny mówca podczas obchodów 50-lecia Azusa Street w świątyni Anioł Pański. Za Branhamem poszedł Oral Roberts i inne wielkie nazwiska zielonoświątkowców na tym wydarzeniu. Branham wciąż cieszył się hojnym wsparciem ze strony Foursquare w 1956 r., ale był to ostatni rok, w którym pieniądze płynęły tak swobodnie. W późniejszych latach Branham wspominał spotkania rocznicowe jako ważny punkt

¹ Reiterman, Tom; Jacobs, John (1982). Raven: The Untold Story of Rev. Jim Jones and His People. E. P. Dutton. ISBN 978-0-525-24136-2. pp. 58-59

zwrotny.¹ Po 1956 roku było już tylko z góry. Foursquare Był jednym z najbardziej lojalnych sponsorów finansowych Branhama, w dużej mierze dlatego, że tak wielu biznesmenów Pełnej Ewangelii o nazwie Foursquare dom. Po 1956 r., Niezależne Zgromadzenia Boże i Zjednoczony Kościół Zielonoświątkowy pozostały jedynymi wiarygodnymi denominacjami, które powitały Branhama. Obchody 50-lecia w Świątyni Angelus zakończyły okres współpracy międzywyznaniowej, która rozpoczęła się między grupami zielonoświątkowymi pod koniec lat czterdziestych XX wieku.

W tym samym czasie rząd Stanów Zjednoczonych zaczął rozprawiać się z ewangelistami wyzwolenia. W ramach skoordynowanej i celowej kampanii Urząd Skarbowy oskarżył wszystkich czołowych zwolenników odrodzenia o uchylanie się od płacenia podatków w 1956 roku. Orala Robertsa, Jacka Coe, Williama Branhama, A. A. Allena, Gordona Lindsaya, a więcej osób zostało oskarżonych o niepłacenie podatków od swoich dochodów. Śledztwa w sprawie ich praktyk finansowych ciągnęły się latami. Z wyjątkiem A. A. Allena, wszyscy mężczyźni w końcu przyznali się do winy i zawarli ugodę poza sądem. Allen był jedynym, który odparł zarzuty.

Sprawa Branhama ciągnęła się aż do 1962 roku, kiedy to w końcu zawarł ugodę. IRS twierdził, że jest winien 355 000 dolarów zaległych podatków; około 4 milionów dolarów w 2024 roku skorygowane o inflację. Praktyki finansowe Branhama były z pewnością podejrzane.² Śledztwo wykazało, że nie prowadził on żadnych rejestrów darowizn przekazywanych przez jego służbę. Branham był zarówno pastorem, jak i skarbnikiem Branham Tabernacle Do jego obowiązków należało dokumentowanie dochodów i wydatków oraz zapewnienie zgodności z przepisami księgowości Kościoła.³ Jeśli chodzi o dochód, domagał się jedynie rocznej pensji w wysokości 7 000 dolarów rocznie wypłacanej przez Tabernakulum Branhama (około 75 000 dolarów w 2024 roku).

Pomimo tego, że Branham twierdził, że jego jedynym dochodem była tylko niewielka pensja z kościoła, w rzeczywistości zbierał ofiarę miłości na prawie każdym

¹ Branham, William (1963-11-14) *Influence*. "I preached the golden jubilee at the McPherson temple, Angelus Temple in Los Angeles, a few years ago, the golden jubilee of the fiftieth year of pentecost, now, you see. But since then, there has been so many little things creep into the church, because the church has to rub shoulders with the world each day."

² Branham, William (1963-1-14) *A Trumpet Gives An Uncertain Sound* "And they wanted me to pay income tax on every check that had been given me for the past fifty years, to pay off the debts of the campaign, with delinquency on it, see, three-hundred and fifty-five thousand dollars."

³ Branham, William (1958-7-20) *By Faith, Moses* "I am the trustee-treasurer of this church."

spotkaniu, które prowadził.¹ Podczas swojej sprawy podatkowej argumentował, że nigdy osobiście nie prosił o ofiarę miłości i że zawsze był to prezent. Twierdził, że skoro jest to darowizna, to nie podlega opodatkowaniu. Oczywiście prezenty są i zawsze były dochodem podlegającym opodatkowaniu w Stanach Zjednoczonych.² Branham nie miał sprawy. Co więcej, nie udało mu się ustanowić organizacji zwolnionej z podatku, przez którą mógłby kierować fundusze; Darowizny zbierał jako osoba prywatna.³ Nie było takiego momentu w historii, w którym byłaby to akceptowalna praktyka w Stanach Zjednoczonych. Co więcej, ministrowie nigdy nie byli zwolnieni z płacenia podatków od ich dochodów w Stanach Zjednoczonych. To po części doprowadziło do powstania Stowarzyszenia Ewangelizacyjnego im. Williama Branhama Wkrótce po rozstrzygnięciu sprawy – została założona fundacja, która miała zająć się finansami w następstwie rozliczeń w sprawie uchylania się od płacenia podatków.

Branham zabiegał o datki od swojej publiczności, aby sfinansować swoje zagraniczne tournée.⁴ Twierdził swoim słuchaczom, że "każdy grosz" z jego ofiar miłosnych został przeznaczony na pracę misyjną.⁵ Jednak audyt IRS wykazał, że to nieprawda.

¹ Branham, William (1955-6-12) *The Presence Of The Lord Jesus* "I always take my love offering...I usually get it at the end of the service."

² Author's Note: In 1950, the sum total of all gifts over \$3000 in a calendar year were taxable. See: Joulaifain, David (November 2007) OTA Paper 100: The Federal Gift Tax: History, Law Economics. US Department of Treasury. pp 39-41

³ Branham, William (1958-7-20 *By Faith, Moses*. "They're not questioning the church. They're questioning me being the treasurer of the church. And the trustees has signed a paper that's in the bank yonder, that all my funds...Instead of having a foundation of my own... {...} That's why I stay with it that way, instead of having an individual. Then, if you do that, it throws it to an organization. And I'm firmly against organization."

⁴ Branham, William (1951-5-6) *Believest Thou This?* "Now, I thank you all so much for the missionary offering for this afternoon. If our Lord tarries and permits me, I want to go over to Africa, and then we come back to—to India."

⁵ Branham, William (1954-3-6) *The Unconditional Covenant That God Made With His People*. "And every penny of money that I get a hold of, every penny...If I'd have a love offering and it...Say I'd have five hundred dollars in the love offering, or a thousand dollars in the love offering, well, I go home to the office; if I don't need any of it in the meeting, maybe there's some left over, might run it up two hundred dollars over, make, say, twelve hundred dollars. And I go home and I ask my secretary, "How much do we need?" "Well, you're overdrawn so much in the bank." I put that in to fill that up. Then I find out how much it'll be, approximately, to—to live on till the next meeting. Then what's left over that, I put it in foreign missions. That's true. For myself, I keep nothing." (This is an example of soliciting funds under false pretenses. This is criminally punishable.)

Branham wygłosił wiele sprzecznych oświadczeń na temat śledztwa IRS i złożył oświadczenia, które każdy, kto ma wiedzę podatkową, natychmiast rozpozna jako fałszywe. Twierdził, że przekonał śledczych, że prezenty nie podlegają opodatkowaniu. Aby wyjaśnić, dlaczego nie prowadził żadnych rejestrów finansowych, aby udokumentować, dokąd trafiły datki, zacytował werset mówiący: "Nie pozwól, aby twoja prawa ręka teraz robiła to, co czyni lewa".¹

Kończąc tę sekcję, chcę podzielić się tym, że przez ponad dwadzieścia lat pracowałem jako specjalista ds. podatków i finansów, a także byłem ministrem i powiernikiem w zarządzie wielu organizacji non-profit. Mogę jednoznacznie powiedzieć, że Branham wprowadzał w błąd swoich słuchaczy co do jego interakcji z oświadczeniem audytorów IRS i natury ich uchylania się od płacenia podatków Opłaty. Żaden urzędnik ani członek organizacji zwolnionej z podatku nie będzie pociągnięty do odpowiedzialności za podatki od darowizn przekazanych bezpośrednio na rzecz ich organizacji. Jest oczywiste, że Branham całkowicie błędnie scharakteryzował naturę uchylania się od płacenia podatków zarzuty przeciwko niemu, gdy wyjaśniał sytuację swoim słuchaczom; Jakie mogły być prawdziwe zarzuty, nigdy się nie dowiemy. To, czego możemy być pewni, to to, że Branham został złapany na gorącym uczynku popełniania oszustw podatkowych. Jego przyznanie się do winy i ugoda z IRS to wszystkie dowody, których potrzebujemy. Ma szczęście, że nie trafił do więzienia. Uchylanie się od płacenia podatków jest przestępstwem, a William Branham rozstrzygnął sprawę i przyznał się do winy. William Branham jest uznanym przestępcą.

Dokładnie w tym samym czasie, gdy rząd federalny rozprawiał się z ewangelistami wyzwolenia, organy ścigania i wydziały zdrowia na poziomie lokalnym zaczęły również zajmować się innymi poważnymi zarzutami i skargami przeciwko nim. Najbardziej godnym uwagi z nich był przypadek Jacka Coe. W 1955 roku podczas przebudzenia na Florydzie Coe "wyleczył" młodego chłopca z polio. Po tym, jak Coe chwycił się kul, chłopiec upadł i doznał obrażeń. Coe został aresztowany 6 lutego 1956 roku i oskarżony o popełnienie przestępstwa. Coe poszedł do sądu, a Gordon Lindsay i wiele innych postaci przebudzeniowych zostało uwikłanych w tę sprawę. Coe Ostatecznie został uniewinniony przez sąd, ale z pewnością został potępiony przez prasę i opinię publiczną. Jak na ironię, Coe zmarł zaledwie kilka miesięcy później na polio.

¹ Branham, William (1958-9-28) *The Baptism Of The Holy Spirit* "[The auditor] said, "Did your trustee board know this?" I said, "No, sir, they didn't." "Did your wife know this?" I said, "No, sir, she didn't." Said, "Then why did you do it?" I said, "Because my Lord said, 'Don't let your left hand know what your right hand is doing.'" I said, "Have you got any law higher than God's laws?"

Być może można by postrzegać wydarzenia z 1956 roku jako Boży sąd nad ewangelistami wyzwolenia. Czy to możliwe, że tym, od czego ludzie naprawdę potrzebowali wyzwolenia, byli nieuczciwi ewangeliści żerujący na chorych i niewinnych?

Kolejny but, który został upuszczony, dotyczył Asy A. Allena. Jak Jack Coe Allen był alkoholikiem, choć przez dłuższy czas był w stanie ukrywać złe skutki. Allen został aresztowany i oskarżony o jazdę po pijanemu w 1955 roku. Wkrótce potem Allen został usankcjonowany przez Assemblies of God, a następnie zrezygnował z członkostwa w denominacji. Allen był w tym czasie ostatnim ewangelistą z listy A, który wciąż był w dobrych stosunkach z *Głos Uzdrawienia*. Kiedy Lindsay usunął Allena z listy *Głos Uzdrawienia*, pozostawił Branhama jako jedyne A-listera, który nadal pracował z *Głos Uzdrawienia* – ale relacje były napięte i od czasu Lindsay utrzymywały się na falach Branham naprawił ich związek po raz ostatni w 1954 roku.

W ciągu jednego roku problemy prawne położyły się cieniem na reputacji wszystkich ewangelistów uzdrawiania i pomogły przyspieszyć koniec wsparcia ze strony pozostałych denominacyjnych sponsorów. Od 1956 roku szybko stał się on dla każdego ewangelisty dla siebie. Być może najgorsze dla Branhama było to, że podatki Zarzuty uniemożliwiły mu zarezerwowanie podróży zagranicznej do czasu rozwiązania sprawy.¹ Zakaz podróżowania został zniesiony dopiero w 1962 roku.

Kłopoty finansowe i wizja namiotu (1955-1956)

Rok 1956 był również rokiem, w którym zaczęło brakować pieniędzy. Mówiąc dokładniej, począwszy od 1956 roku dochód nie pokrywał już kosztów operacyjnych dla większości ewangelistów. Rok ten był początkiem ciężkich czasów i tylko ewangeliści z silną grupą zwolenników i dobrze zorganizowanymi funduszami mogli przetrwać burzę.

Prowadzenie uzdrawiającego przebudzenia było kosztownym przedsięwzięciem. Wynajęcie lokalu było dużym kosztem, ale inne koszty obejmowały koszty podróży ministra i jego sztabu wyborczego – który w wielu przypadkach składał się z dziesiątek osób. W skład zespołu kampanii weszli ewangeliści, bileterzy, muzycy, piosenkarze, ochrona, operatorzy do obsługi stoiska z towarami. Oprócz kosztów podróży trzeba było również zapłacić wiele pensji. Cała zaangażowana drużyna musiała zarabiać na życie z obwodu przebudzeniowego. Zespoły te często podróżowały w formie karawany z półciężarówkami, aby przewieźć wszystkie swoje zapasy i podróżować do domów, w których mogli zamieszkać pracownicy. Więksi ewangeliści mieli również rozbudowaną

¹ Branham, William (1962-11-24) "I couldn't leave the sta-...nation. I was under control of the government, a federal case."

świętę wyznawców, którzy tworzyli niezawodny kącik "amen" podczas przebudzenia. Potrzeba było dużej frekwencji, aby pokryć wszystkie związane z tym wydatki. Na początku dobrze umieszczone reklamy i wsparcie lokalnej wspólnoty kościelnej, która odprawiała własne nabożeństwa, zapewniały dużą frekwencję. Hojny sponsoring finansowy ze strony lokalnych kościołów i organizacji wyznaniowych zapewnił bezpośrednie wsparcie finansowe na pokrycie wydatków ewangelistów. W roku 1956 te sprzyjające warunki niemal całkowicie się skończyły. Lokalne kościoły nie odprawiały nabożeństw, aby każdy mógł uczestniczyć w przebudzeniach, były znacznie mniej skłonne do pomocy w reklamowaniu przebudzeń i prawie całkowicie odcięty bezpośrednio sponsoringi.

W 1951 roku Assemblers of God stwierdziło, że ma upoważnienie do nadzorowania niezależnego fundamentu każdego kaznodziei, którego uwierzytłeni – wyraźnie celując w ewangelistów wyzwolenia. Kwestia ta osiągnęła swój punkt kulminacyjny w 1956 roku, kiedy Ogólne Prezbiterium Zborów Bożych przyjęło rezolucję potępiającą ewangelistów wyzwolenia i domagającą się reform. Żądania obejmowały nowe standardy etyczne dotyczące pozyskiwania funduszy, zwłaszcza związane ze sprzedażą błogosławieństw i płócien modlitewnych. Domagali się również zaprzestania praktyki publicznego diagnozowania chorób jako regularnej części nabożeństwa, a także dalszego żądania, aby ewangeliści wyzwolenia przestali siać niezgodę. Ewangeliści wyzwolenia prawie zawsze odrzucali te żądania. Józefa Mattsona-Boze'a Niezależne Zgromadzenia wykorzystały tę okazję, aby stanąć w obronie ewangelistów wyzwolenia i dodać wielu z nich do swoich szeregów.¹

Wielu ewangelistów z listy B odpowiedziało na to osiedlając się jako pastory w dużych kościołach. Gayle Jackson i O. L. Jagers to dwa dobre studia przypadków wśród ewangelistów z listy B. Obaj wykorzystali swój sukces, aby osiedlić się jako pastory. Ewangeliści z listy A, tacy jak Oral Roberts oraz Asa A. Allen, zaczęli skłaniać się ku teleewangelizacji które miały niższe koszty operacyjne niż duże wycieczki i wyższe zwroty. Branham zareagował na to zmniejszając rozmiar i zakres swoich przebudzeń, zazwyczaj wynajmując mniejsze sale lub organizując spotkania w dużych kościołach; Całkowicie wstrzymał zagraniczne tournée. Pośród pozostałych ewangelistów, Biznesmeni Pełnej Ewangelii w dużej mierze odpowiadały za wyłonienie zwycięzców i przegranych. Tommy'ego Osborna, Tommy'ego Hicksa, Paweł Kain, Dereka Prince'a oraz Kennetha Hagina znaleźli się wśród ewangelistów z listy B i C, którzy po 1956 roku znaleźli się w hierarchii dzięki sponsorowaniu Biznesmenów

¹ Harrell, David (1978). All Things Are Possible: The Healing and Charismatic Revivals in Modern America. Indiana University Press. ISBN 0525241361. p. 109

Pełnej Ewangelii. Wszyscy oni służyli jako wspierający ewangeliści podczas przebudzeń Branhama w późnych latach pięćdziesiątych i sześćdziesiątych.

W 1956 roku, trzecim roku, w którym odbyły się Niezależne Zgromadzenia i Biznesmeni Pełnej Ewangelii byli głównymi sponsorami finansowymi Branhama, donosił, że napotkał trudności w finansowaniu swoich kampanii. W styczniu Branham powiedział swoim słuchaczom, że poniósł deficyt w stosunku do dwóch poprzednich przebudzeń, co pozostawiło mu 15 000 dolarów brakujących funduszy (około 175 000 dolarów skorygowanych o inflację).¹ Branham użył swojej typowej metody zbierania funduszy, aby obwiniać swoich słuchaczy za ofiarowanie pieniędzy na pokrycie długu, ubolewając nad faktem, że będzie musiał opuścić swoją służbę i podjąć pracę, aby spłacić dług. Natychmiast zaczęły napływać datki, aby pokryć jego konto. Miesiąc później, po wyjściu z deficytu, Branham powiedział swoim słuchaczom, że wziął pożyczkę na 100 000 dolarów, aby sfinansować zakup namiotu (co w przeliczeniu na dzisiejsze pieniądze wyniosłoby około 1,3 miliona dolarów).

W tym samym roku Branham zaczął publicznie obwiniać A. A. Allena za niektóre z jego problemów. Twierdził, że musiał odwołać spotkania w Pheonix, ponieważ Allen dwukrotnie zarezerwował miasto i odmówił wyjazdu. Branham zaznaczył, że jego odwołane odrodzenie Pheonix było częściowo związane z jego problemami finansowymi. Był to początek feudu z Allenem, który przerodził się w bardzo publiczne rozstanie w 1957 roku.²

Trzeba zakwestionować mądrość zadłużania się w wysokości 1,3 miliona dolarów, gdy właśnie doświadczyło się długu w wysokości 175 000 dolarów, którego już nie było się w stanie spłacić. Niemniej jednak, to jest dokładnie to, co Branham powiedział swoim słuchaczom, że to zrobił. Twierdził, że Pan powiedział mu, że będzie w stanie za to zapłacić. W jaki sposób miałby zebrać pieniądze? Oczywiście poprzez darowizny. Posypały się datki na nowy namiot Branhama. Aby osłodzić umowę, Branham podzielił się ze swoimi słuchaczami tym, co stało się dobrze znane wśród jego zwolenników jako "Wizja namiotu." Podobnie jak wizja Indii z 1954 roku, wizja namiotu z 1956 roku była prawdopodobnie tylko chwytem związanym ze zbieraniem funduszy.

Znaczenie wizji namiotu rozwoju Orędzia nie można lekceważyć. Wizja ta reprezentowała nadzieje i marzenia wczesnej wspólnoty Przesłania i ukształtowała

¹ Branham, William (1956-1-1) *Why Are People So Tossed About?*. "In my last meeting, in California alone, in the last two meetings, I went fifteen thousand dollars in debt."

² Branham, William (1956-4-3) *Shepherd Of The Sheepfold* "And then it come to pass, about time I was to go to Phoenix that our Brother Allen moved in there, and he said, "I'm not getting out for anyone." So he—he just stayed there."

cały ruch na następną dekadę. To dyktowało, w jaki sposób społeczność The Message postrzegała innych ewangelistów wyzwolenia i ich oczekiwania co do tego, co miało nadejść w służbie Branhama. Ułatwiło to początkowe wyniesienie Branhama do specjalnego statusu w umyśle społeczności The Message. W ich ideologii oznaczało to stworzenie zależności od Branhama, aby uciec przed zbliżającym się sądnym dniem.

Wizja namiotu rozpoczyna się od sceny, w której Branham łowi ryby w stawie wraz z innymi ewangelistami przebudzenia uzdrowienia. Kiedy Branham przygotowywał się do zarzucenia wędki do wody, jego anioł dał mu wskazówki, jak to zrobić: miał zarzucić linkę, a następnie delikatnie naciągnąć linkę trzy razy. Przy trzecim pociągnięciu, ryba zostanie złapana, a on będzie mógł ją złowić. Branham rzucił się na linkę i wykonał trzy pociągnięcia, ale nie był tak delikatny, jak mu polecono. To spowodowało, że jego żyłka zaplątała się w krzaki i on złowił tylko małą rybę, podczas gdy inni ewangeliści złapali duże ryby. Anioł zganiał Branhama za jego błąd i powiedział mu, że nigdy nie powinien być mówić innym ewangelistom, jak działają jego dary. Następnie Branham został zaprowadzony do namiotu, gdzie odbyło się wielkie przebudzenie. W namiocie znajdował się mały pokój, do którego przyjmował ludzi, za których się modlił. W pokoju wydarzyły się największe cuda jego służby, gdy ludzie z brakującymi częściami ciała zostali przywróceni do życia dzięki modlitwom Branhama. Wtedy anioł powiedział Branhamowi: "To jest trzecie pociągnięcie." Na tym zakończyła się wizja.¹

¹ Branham, William (1956-1-1) *Why Are People So Tossed About?* "The Angel of the Lord taken me out then, and He taken me to a real bright stream of water. It was the most beautiful blue water, and great fish was swimming around in it. He said, "I will make you a fisher." And He said, "Now cast your lure into the water. When you do, pull it slow, first time. Next time, just give it a little jerk, not too hard. And the next time, set your hook for the catch." And I started, throwed my line in the water, I pull, and everybody begin to rejoicing, and saying, "That's wonderful. That's wonderful." I got all excited, and jerked it hard on the next one, was out, I pulled the fish, and all, out of the water. Well, what it was, is a little bitty fish, and it, just about size of the lure. And I got my line all tangled up, and I was straightening out my line. And the Man which was talking behind me, walked around in front of me, dressed in Palestinian clothes, and a turban on His head. He had a white robe. He said, "Brother Branham, that's it." I said, "I know I didn't do right." I said, "I jerked it when I oughtn't to." He said, "Don't get your line tangled up in these kind of times." And I said, "Well, I'm running it straight as I can. I'll be very careful." And He said, "Now, the First time I spoke with you, you put your hands on the people and told them what was wrong with them. And the Second Pull, why, when you did, you would know the secrets of your hearts, and I made you a seer before the people. But you was always trying to explain it. You oughtn't to have done that." Said, "You made a public show out of it." I said, "I'm very sorry." Then He taken me from there, and I seen a great, huge tent. I never seen such a—a tent. And it was packed and lined everywhere, with people. And I walked out to the...look like I was

Pierwsza część wizji była szeroko interpretowana jako wskazanie, że inni uzdrawiający przebudzeni byli naśladowcami, którzy nauczyli się technik Branhama po tym, jak wyjaśnił, jak działają jego dary. Ukradnąwszy techniki Branhama, zyskali większą rzeszę zwolenników, którzy słusznie należeli do Branhama. Branham czynił tę insynuację w swoich kazaniach.

Pierwsze dwa pociągnięcia były dwoma znakami Branhama danymi mu przez anioła na jego polecenie – znakiem w jego ręku i darem rozeznania. Branham sam dokonał takiej interpretacji. Trzecie pociągnięcie jednak było coś, co miało dopiero nadejść. Znaczenie trzeciego pociągnięcia różni się w zależności od sekty Przesłania, a sam Branham wysunął wiele sprzecznych twierdzeń na jego temat. Ogólnie rzecz biorąc, uważano, że jest to ostateczny etap jego służby. Początkowo ludzie postrzegali to jako obietnicę jeszcze większych cudów uzdrowienia. Z czasem, gdy Branham zaczął nazywać różne części swojej służby "trzecim pociągnięciem", przekonanie to przekształciło się w ideę, że Wizja Namiotu wskazywał na otrzymanie uwielbionych ciał i pochwyceń, że Branham miał w tym odegrać kluczową rolę. Po śmierci Branhama, wypełnienie wizji zaczęło być uduchowione, a niektóre grupy twierdziły, że objawienie siedmiu pieczęci było trzecim pociągnięciem. W latach czterdziestych XX wieku znaczenie wizji namiotowych zaczęło zanikać. Ale "Trzecie Pociągnięcie" i "Wizja Namiotu" stanowiły kluczowy element myślenia o Przesłaniu przez pierwsze dekady Ruchu.

standing above the people, looking down, where I just made an altar call, and hundreds and hundreds of people were weeping and rejoicing after they had accepted the Lord Jesus as their Saviour. And I looked. And then I heard a man get up and say, "Call the prayer line." And people begin to line up over on this side, the left, from where I was looking down towards the platform. And they lined all the way up and down the street, for a prayer line. I noticed to my left, which would been to my right if I was on the platform, a little wooden building. And I seen that Light that al...they have the picture of, you know. It's always in the meeting. I seen that Light leave me and go to that building, and go in that building. And a Voice said to me, "I'll meet you in there. That'll be the Third Pull." I said, "Why?" He said, "Well, it won't be a public show like the other." And I came to. And I, now, at the beginning of this new year, back to my tabernacle where I started from, see, back to the beginning where I—I started. I—I am very grateful to God for these things. And many of you know that just before leaving on the other crusade of about eight or ten years, I think around ten years since, well, nine years it has been. It was, these things were told exactly how the auditorium services, you remember, and exactly how that Brother Lawson would live exactly three years and then be taken away; that Brother Ward would build a tabernacle down in this position, this direction here; and all just exactly. You know it, you old-timers. It happened just that way, and so will this, for it's THUS SAITH THE LORD. And you'll know. And now is, that, I believe, at the—at the brink of the greatest meetings that's ever...we've ev-...I've ever held for the Lord Jesus, is laying right in the future, beginning now."

Oczywiście wizja ta nigdy się nie spełniła. Branham twierdził, że była to wizja "Tak mówi Pan" przy różnych okazjach. Branham umarł i nigdy nie odbyły się żadne przebudzenia w takim namiocie i nikomu nigdy nie odrestaurowano części ciała. Wizja namiotu jest w rzeczywistości jednym z bardzo wyraźnych przypadków, w których Branham zwodził swoich słuchaczy i wygłaszał nieudane proroctwo "Tak mówi Pan".

Prawda jest taka, że Wizja Namiotu była tylko częścią jego taktyki pozyskiwania funduszy – podobnie jak w Indiach Proroctwo. Dlaczego mógłbym zasugerować, że był to program zbierania funduszy? Ponieważ Branham zebrał duże sumy pieniędzy, aby zapłacić za swój namiot, ale tak naprawdę nigdy nie kupił namiotu. W styczniu 1956 roku Branham ogłosił, że jest w trakcie kupowania nowego namiotu, który będzie kosztował 100 000 dolarów.¹ W lutym Branham podzielił się ze słuchaczami informacją, że "bogaty przyjaciel" udzielił mu pożyczki, aby złożyć zamówienie na namiot, ale będzie musiał spłacić pieniądze.² Jeszcze w tym samym miesiącu poinformował słuchaczy, że zamówienie na namiot zostało złożone i jest on produkowany.³ W marcu Branham kontynuował budowanie oczekiwań publiczności wobec nowego namiotu, odnosząc się do wielkich cudów, które jego wizja przepowiedziała, że wydarzy się w namiocie. Po raz kolejny wspomniął o 100 000 dolarów, których potrzebował, aby go sfinansować.⁴ Twierdzenia te powtarzały się we wszystkich jego przebudzeniach w pierwszej połowie 1956 roku, aż do sierpnia, kiedy to Branham w końcu powiedział swoim słuchaczom, że namiot jest ukończony.

¹ Branham, William (1956-1-20) "We're getting a tent , a nice, big tent , seat about twelve thousand people or better."

² Branham, William (1956-2-13) *Hidden Life With Christ*. "And I took it upon myself while I was waiting for the tents to be—to be made, that I would do this. And thinking of terms of the tent, and all this great expense, and you see in the vision why I left the field, because I—I went fifteen thousand dollars in debt in a meeting before I would beg the people for money; I wouldn't do it. I—I made a promise to God, and I wouldn't do it, and I come off the field. And now, turning right back around, after owing, being in debt now fifteen thousand dollars in California, I'm borrowing a hundred thousand dollars to go with this tent. That means that I'm—I believe what I'm talking about. Yes, sir. It's from the Lord; it's from the Lord. And the good thing about it, a real good friend, rich man, but a servant of the Lord, said, "Brother Branham, I'll let you have it without one penny interest. Don't have to pay nothing back but just the real—what you borrow. You don't have to pay any interest on it." Well, that was wonderful. See? "

³ Branham, William (1956-2-19) *Being Led Of The Holy Spirit* "Now, we got the tent in making. And then in there I'll be able to carry a prayer line right on through. Now, you remember, I speak this before it comes to pass. The exceedingly abundantly is fixing to take place."

⁴ Branham William (1956-3-11) "And in these kind of Healing services that I'm having now, until I get into the tent, I'm just like a child with Christmas anticipations; I can hardly wait till I get in there."

Wyjaśnił, że Jack Moore pojechał do Kalifornii, aby przygotować namiot do pierwszego użycia.¹

Przez cały ten okres Branham otrzymywał regularny strumień datków na opłacenie namiotu. Spotkałem wiele osób, które osobiście przekazały darowizny na opłacenie namiotu. W rzeczywistości zbieranie pieniędzy na namiot zajmuje dość ważne miejsce w zeznaniach wielu starych wyjadaczy Message, którym Branham obiecał stanowiska w swoim zespole wyborczym, aby pomóc w budowie namiotu. Branham obiecał jednemu człowiekowi, że będzie służył jako kierowca ciężarówki, drugiemu jako woźnemu, a inni na różnych stanowiskach. Ludzie byli podekscytowani perspektywą nowego namiotu i rolami, jakie odegrają w kampaniach.

Potem, po całym tym nagromadzeniu, nigdy nie pojawił się żaden namiot. Badanie jest naprawdę dość mylące. To bardzo jasne, William Branham powiedział, że wydał te 100 000 dolarów na zakup namiotu. Powiedział, że złożył zamówienie na zakup namiotu. Że namiot został zrobiony. Że cały sprzęt do jego transportu został zakupiony. I że Jack Moore Wyszedł, aby rozstawić go do pierwszego użycia – ale namiot nigdy się nie pojawił. Po tym wszystkim zastanawiamy się, co u licha mogło się stać? Gdzie jest ten namiot?

Jeszcze dziwniejsze jest to, że Branham powtórzył ten sam schemat w 1957 roku.² Poprosił o datki, powiedział, że dostaje namiot – i po raz kolejny namiot się nie pojawił. Można się zastanawiać, jak to się stało, że ludzie, którzy podążali za nim od przebudzenia do przebudzenia, nie zauważyli tej oczywistej sztuczki. Podczas gdy zwolennicy Poselstwa byli rozproszeni przez twierdzenia Branhama o "Trzecim Pociągnięciu" i "Pochwyceniu Wiary" Wydaje się, że nikt nie zauważył, że namiot, na który złożono wszystkie datki, nigdy się nie pojawił. Niemniej jednak, Branham kontynuował oprowadzanie swoich słuchaczy po tym namiocie przez resztę swojego życia. Gdzie podziały się pieniądze? Wiele osób powiedziało mi w wywiadach, że Branham nigdy nie czuł się nakłoniony do zakupu namiotu, a pieniądze po prostu trzymał na koncie bankowym, które skończyło się jako kapitał załączkowy dla Stowarzyszenia Ewangelizacyjnego Williama Branhama.

¹ Branham, William (1956-8-1) "And by a vision He told me about a tent, that Brother Moore and them is going to California now to see to set in order the first time."

² Branham, William (1957-8-11) *The Greatest Gift In The Bible* "I'm ordering a tent to seat somewhere around eight to ten thousand people, and we want to find out locations that we can put this tent up and not stay just for four or five days or a week; we want to stay four or five weeks, teach, so I can have the afternoons, and so forth, and lay the foundation down real closely"

Znamienna sprzeczność

W przypadku Branhama w Urzędzie Skarbowym, w pewnym momencie nalegał on na swoich słuchaczy, aby prowadził wszystkie sprawy związane z przebudzeniem poprzez "Fundację Tabernakulum".¹ Następnie, mówiąc o długu w wysokości 15 000 dolarów, który zaciągnął w 1956 roku, upierał się, że będzie musiał przestać głosić, aby podjąć pracę, aby spłacić dług, który zaciągnął – wskazując, że był to dług osobisty. Jak te dwie rzeczy mogą być prawdziwe? Czy zajmował się sprawami przebudzenia poprzez fundację, czy też robił to jako osoba prywatna?

Prosty fakt jest taki, że nie mogą być prawdziwe. Branham celowo i zwodniczo wprowadzał swoich słuchaczy w błąd co do finansów i tego, jak były one zorganizowane. Gdyby korzystał z fundacji zwolnionej z podatku, nie ponosiłby osobistej odpowiedzialności za długi lub podatki które zostały poniesione – fundacja byłaby. Gdyby jednak można go było pociągnąć do osobistej odpowiedzialności, oznaczałoby to, że rzeczywiście zarządzał dochodami za pośrednictwem swoich kont osobistych. Oświadczenia Branhama i wyniki sprawy o uchylanie się od płacenia podatków są wyraźnymi znamionami, że był on zaangażowany w oszustwo finansowe.

Bogactwo Branhama

William Branham był zamożnym człowiekiem w ciągu ostatnich dwóch dekad swojego życia. Jego twierdzenia, że był zubożony podczas przebudzeń uzdrowieniowych, są ewidentnie fałszywe. Choć w młodości mógł być biedny, od połowy lat czterdziestych Branham miał dostęp do tego, co dziś byłoby milionami dolarów rocznego dochodu. Sam Branham przyznawał się do tego regularnie podczas swoich spotkań przebudzeniowych. Jedną z powszechnych liczb, które podał, było to, że prowadzenie Jeffersonville kosztowało go około 100 dolarów dziennie biuro domowe.² Po uwzględnieniu inflacji dałoby to około 500 000 dolarów rocznego budżetu tylko dla jego domowego biura. Jeśli dokładnie przeanalizujesz to, co William Branham mówił o swoich finansach w swoich kazaniach, w dzisiejszych pieniądzach William Branham przynosił ponad milion dolarów dochodu rocznie w szczytowych latach swojego życia. Głos Uzdrowienia w tym samym okresie przynosił wielomilionowe dochody rocznie – choć nie jest jasne, jaka część z tego płynęła do Branhama. Jeśli Branham borykał się z trudnościami finansowymi w ostatnich dekadach swojego życia, mogło to być spowodowane tylko jego własnym złym zarządzaniem.

¹ Note: There is no such organization ever registered in the state of Indiana.

² Branham, William (1954-3-6) *The Unconditional Covenant That God Made With His People* "My office affair at Jeffersonville, several work in the office, and letters and stamps and so forth, runs me about a hundred dollars a day."

Oczywiście, Branham nie był w osobistych trudnościach finansowych. Po prostu wprowadzał w błąd swoich słuchaczy, kiedy wygłaszał te twierdzenia. Pozwólcie, że podzielę się przykładem sposobu, w jaki Branham bezczelnie kłamał na temat swoich warunków finansowych. W 1952 roku Branham powiedział, co następuje:

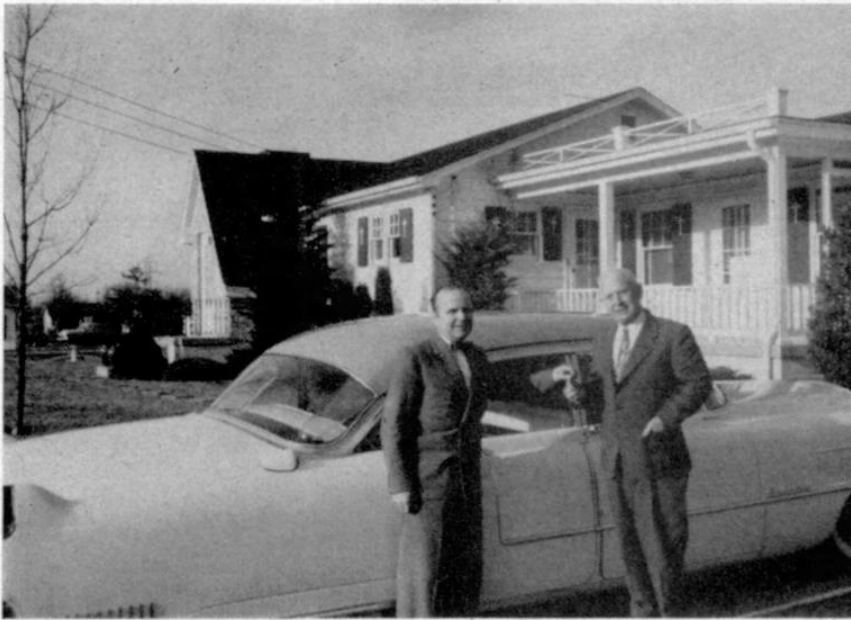
Bracie, siostrze, dostałem milion pięćset tysięcy dolarów, ale odmówiłem umieszczenia na nim mojego nazwiska i powiedziałem, żeby go odebrali. Zgadza się. Dostałem dwadzieścia pięć tysięcy dolarów w jednym czeku na platformie w Teksasie, gdzie mężczyzna z teksańskiego właściciela ropy naftowej, który przyjechał, powiedział, że jego matka została uzdrowiona z wózka inwalidzkiego. Po prostu tam przylecieli. Powiedziałem: "Proszę pana" i podałem czek na jego oczach. Zgadza się. Jestem biednym człowiekiem. Nie tak dawno temu ktoś zaproponował mi: "Bracie Branham, kupimy ci ładnego cadillaca do jazdy". Powiedziałem: "Cadillac". Powiedziałem: "Ja jadę przez Arkansas a niektórzy z tych biednych, małych, starych mieszkańców Arkansas, zbierających bawełnę, małych starych matek z rękami zatkanymi kłakami i innymi rzeczami, albo zadziurami z tej bawełny, zrywającymi, ciągnącymi worek, na wpół martwi z kobiecymi kłopotami i tym podobnymi rzeczami, jedząc na śniadanie tłusty bekon i chleb kukurydziany, przyjdźcie i włożcie dolara na moje spotkanie. a ja jeżdżę Cadillakiem? Nie, proszę pana. W rzeczy samej. Odpowiedziałem: "Nie, rzeczywiście, nigdy tego nie zrobię!"

Chociaż Branham powiedział swoim słuchaczom, że odmawia przyjmowania tak ekstrawaganckich prezentów, w rzeczywistości je przyjmował. Zaparkowany w swoim Jeffersonville garażu był Cadillac podarowany mu przez górnika Argenbrighta w imieniu Biznesmenów Pełnej Ewangelii.

Jedynym uczciwym sposobem scharakteryzowania wypowiedzi Branhama na temat jego osobistej kondycji finansowej jest stwierdzenie, że był on celowo nieuczciwy. Apologeta Orędzia powie, że Branham oddał Cadillaca. To nieprawda. Widziałem samochody Branhama na własne oczy. Voice of God Recordings przechowuje je tak, jakby były świętymi relikwiami.

Poza bardzo oczywistymi przykładami, takimi jak ten, istnieją zeznania naocznych świadków takich jak Alfred Pohl, który był sekretarzem misyjnym Zborów

¹ Branham, William (1952-7-15) *Faith In The Son Of God*



The Editor of Full Gospel Men's Voice took this photo as FGBMFI Vice-President Miner Arganbright, right, presented the keys and this Cadillac to William Branham, left, at the latter's home in Jeffersonville, Indiana, through Full Gospel Business Men's Fellowship International. The International, as such, makes no gifts, carries on no projects, and sponsors no evangelists nor meetings. Chapters, Officers, Directors and Members, in their sovereignty, may make gifts through the International and may carry on any work for the Kingdom as the Lord directs them.

Zielonościątkowych Kanady. Pohl powiedział: służył jako pośrednik zbierający datki i przekazujący je Williamowi Branhamowi. Według Pohla, William Branham zebrał duże Branham nigdy nie podarł czeku ani nie nalegał na jego zwrot.¹

Apologeta Orędzia Powie: "Tak, William Branham miał duże dochody, ale żył skromnie i przeznaczał pieniądze na swoją służbę". Istnieje jednak wystarczająco dużo dowodów, że możemy śmiało powiedzieć, że Branham rzeczywiście korzystał z dobrodziejstw bogactwa w swoim życiu. Wielokrotnie powtarzał swoim słuchaczom,

¹ Pohl, Alfred (1982) *17 Reasons Why I Left the Tongues Movement*. p. 79 "Many responded with a large financial gift, sometimes far beyond their means. At times I was given large sums of money to pass on to Mr. Branham, which I always did gladly, for I too believed him."

że nosi zegarek za 3000 dolarów.¹ Był właścicielem Cadillaca, najdroższego luksusowego samochodu. Podczas swoich podróży często zatrzymywał się w luksusowych hotelach, nawet gdy znajdował się w pobliżu swojego domu.² Brał udział w wyprawach myśliwskich z przewodnikiem w egzotycznych miejscach, często kilka razy w roku do miejsc takich jak Kanadyjskie Góry Skaliste, African Safaris, Alaska, południowy zachód Ameryki, Nowa Anglia za krajem. Wyprawy myśliwskie z przewodnikiem, takie jak te, zazwyczaj kosztują przeciętnego człowieka ponad roczną pensję. Niezależnie od tego, czy zapłacił sobie, czy też był to prezent – faktem jest, że William Branham cieszył się luksusowym stylem życia.

Chociaż posiadał skromny dom w Jeffersonville (na zdjęciu za jego cadillakiem), to był tylko jeden z domów, które posiadał. William Branham posiadał wiele domów. Jego dom w Tucson, według standardów Message, był rezydencją. Miał basen pod ziemią, wysokiej klasy rzeźbioną stolarkę na zamówienie, pasującą do jego motywu proroka dzikiej przyrody, która została zainstalowana w całym domu. Miał najnowszą elektronikę, w tym system domofonowy, studio nagraniowe i niestandardowe rzeźbione w drewnie drzwi. Miał duży, dołączony garaż na jego samochody, dużą prywatną bibliotekę, miał jeszcze większą jaskinię, w której wystawiał wszystkie swoje trofea myśliwskie i pokazywał ogromną kolekcję broni. W dzisiejszych pieniądzach Tucson Williama Branhama Dom miał być wielką, wielomilionową posiadłością, z dala od wścibskich oczu większości jego zwolenników.³

Finansowo Williamowi Branhamowi powodziło się dobrze. Nie ma nic złego w byciu zamożnym finansowo i myślę, że nikt rozsądny nie sprzeciwiłby się temu, że Branham osiągnął dobrobyt finansowy. Problemem jest nieetyczna praktyka Branhama polegająca na wprowadzaniu słuchaczy w błąd co do swoich dochodów i sytuacji finansowej. William Branham nie był biednym człowiekiem, kiedy podróżował w przebudzeniu uzdrowienia. Po prostu udawał biednego. W tamtych latach miał ogromne dochody. Jeśli Branham rzeczywiście borykał się z trudnościami

¹ Branham, William (1960-7-20) *It Is I*. "I had a two hundred dollar Longines give to me from the...?...down here, fell apart on the—on the pulpit. Then the other night I had a three hundred dollar Vulcain Cricket." (These would be \$2000 and \$3000 respectively, adjusted for inflation)

² Branham, William (1950-4-5) *Expectation* "And we were staying at the [Claypool] Indiana Hotel. Many times." (Note: The Claypool Indiana Hotel was the most luxurious hotel in Indiana in the time, and only ninety minutes from Branham's Jeffersonville home. Branham also reported staying at top hotels in Paris, London, Rome, and at regular stops in North America. He was not booking the budget accommodations on his tours.)

³ Author's Note: Before building his Tucson home, Branham leased a second home in Tucson for many years. Although the family formally moved to Tucson in January 1963, Branham had a vacation home there since at least the mid-1950s.

finansowymi, to tylko w wyniku jego własnego złego zarządzania finansami i nieodpowiedzialności.

O ile jego osobista sytuacja finansowa była dobra, o tyle finansowanie jego tras koncertowych było inną sprawą. Począwszy od 1955 i 1956 roku, ludzie z wewnętrznego kręgu Branhama zaczynają się zmieniać. W miarę jak Branham coraz bardziej polegał na kurczącym się kręgu bogatych darczyńców, otworzył ramiona dla ludzi takich jak Fred Sothman, Drewno Banków, Zieleń gruszkowa Sr.¹ Górnik Argenbright, Toma Simpsona i Carla Williamsa. Branham musiał utrzymać lojalność tych bogatych osobistości ze względu na ich portfele. Branham osuszył przy tym kilka osób, Freda Sothmana będąc jednym z nich. Sothman stopniowo wyprzedawał swoje ogromne posiadłości, aby sfinansować wizje i prorocтва Branhama. Do 1960 roku wszyscy ludzie w najbliższym kręgu Williama Branhama byli albo nadzwyczaj bogaci, albo wierzyli, że jest on wcielonym Bogiem; lub jedno i drugie. To opisuje każdą osobę spoza jego rodziny, która była częścią jego najbliższego kręgu.

¹ Author's Note: Pearry Lee Green, pastor of the Tucson Tabernacle founded in 1965 was son of the wealthy businessman Pearry Olyn Green. It was the elder Green who was financing Branham.

Rozdział 9

Upadek przebudzeń uzdrowienia i powstanie Przesłania 1957-1960

Teraz, kiedy patrzę wstecz, zdaję sobie sprawę, że życie oparte na posłuszeństwie i wykonywaniu rozkazów jest naprawdę bardzo wygodne. Życie w taki sposób ogranicza do minimum potrzebę myślenia.

– Adolf Eichmann

Historycy piszący historię przebudzeń uzdrowieniowych zazwyczaj wskazują rok 1957 jako rok przejściowy. Rok 1957 to czas, kiedy zakończyły się Przebudzenia Uzdrowienia, a ruch wyzwolenia zaczął rodzić ruch charyzmatyczny. W latach siedemdziesiątych ruch charyzmatyczny osiągnął bezprecedensowy poziom sukcesu, popularności i akceptacji, głównie dzięki innowacjom teleewangelizacji. Gracze to byli ci sami ludzie. Ludzie, którzy stworzyli ruch charyzmatyczny, działali przede wszystkim jako ewangeliści wyzwolenia podczas przebudzeń uzdrowieniowych przed 1957 rokiem. Orala Roberts, A. A. Allena i jego następców, Tommy'ego Osborna, Kennetha Hagina, Johna Osteenai wiele innych odegrałyby ważną rolę w popularyzacji charyzmatycznych nauk o przebudzeniach uzdrowieniowych wśród szerszego chrześcijaństwa, głównie poprzez teleewangelizację.

Przed 1960 r. Oral Roberts oraz A. A. Allena byli jedynymi ewangelistami, którzy byli w stanie skutecznie finansować i uruchamiać własną ograniczoną teleewangelizację programów pomocowych. Dokonali skoku, dostosowując swoje wcześniejsze audycje radiowe. Ich niezależne programy były emitowane przez niewielką liczbę lokalnych stacji telewizyjnych na kilku rynkach medialnych. Dopiero w połowie lat sześćdziesiątych rozwinęły się narodowe chrześcijańskie sieci nadawcze. Allena i Roberts' Pionierska praca w teleewangelizacji A sukces, którego doświadczyli, przyciągnął uwagę innych. Stan teleewangelizacji w latach pięćdziesiątych była niewielka, ale zmieniło się to w połowie lat sześćdziesiątych, gdy Biznesmeni Pełnej Ewangelii współpraca z Patem Robertsonem na finansowanie części Chrześcijańskiej Sieci Nadawczej Skład programu. Tak się złożyło, że Robertson po raz pierwszy zetknął się z przebudzeniowcami w 1957 roku. Sam CBN został uruchomiony w 1960 roku z jedną stacją i zajęło kilka lat, aby zebrać zasoby, aby przekształcić go w sukces. Biznesmeni pełnej ewangelii zaczął finansować program w 1967 roku, dwa lata po śmierci Branhama.

Kryzys finansowy, który dotknął ewangelistów uzdrawiania od 1956 roku, może być postrzegany jako jeden z katalizatorów, które popchnęły teleewangelizację do przodu. Dla Roberts i Allena, okazało się, że stanowi ważne źródło darowizn, aby utrzymać ich służbę. Miał niższe koszty operacyjne niż wydatki związane z dużą trasą koncertową i oferował dostęp do znacznie większej publiczności, która była również większą bazą potencjalnych darczyńców.

Sankcje Assemblies of God i innych denominacji zielonoświątkowych miały krótkoterminowy skutek, który ograniczył i spowolnił ewangelistów wyzwolenia na około dekadę. Jednak na dłuższą metę najbardziej skuteczni ewangeliści wyzwolenia znaleźli sposoby, aby iść naprzód i stworzyli liczne organizacje, które z czasem doprowadziły do rosnącej marginalizacji zielonoświątkowych struktur

denominacyjnych. Na nieszczęście dla Branhama, umrze on w chwili, gdy ewangeliści wyzwolenia odzyskają pełnię sił i nie ugryzie jabłka po raz drugi, jak Oral Roberts, A. A. Allena, a inni to zrobili.

Kłótnia Branhama z A. A. Allenem (1957)

W 1957 roku William Branham rozpoczął wielomiesięczną kampanię ataków na A. A. Allena oraz Orala Robertsza w swoich kazaniach. Ważne jest, aby pamiętać, że Oral Roberts oraz A. A. Allena byli to dwaj ewangeliści, których Branham prywatnie nazwał naśladowcami po swojej wizji namiotu z 1956 roku. Byli też jego dwoma głównymi rywalami pod względem popularności i wpływów. Trzeba wziąć pod uwagę że Branham miał potencjalnie egoistyczne motywy kierujące atakami na tych dwóch mężczyzn na przestrzeni lat. Rywalizował z nimi o udział w widowni, darowizny i finansowanie od sponsorów. Po ostatecznym załamaniu się stosunków między Zborami Bożymi i większość ewangelistów wyzwolenia w 1956 roku, wielu z nich szukało nowego domu w Niezależnych Zborach Bożych. Gdyby udało im się wykonać ten ruch, z pewnością zmniejszyłoby to udział w torcie IoAG, który był dostępny dla Branhama.

Oral Roberts ukłonił się Williamowi Branhamowi i trochę się pobawił.¹ W przeciwieństwie do większości innych uzdrawiających przebudzeniowców, nie należał do Zgromadzeń Bożych i miał najsilniejszą prywatną organizację, która była w stanie przetrwać burzę. Podobnie jak Branham, Orala Robertsza połączył się z Biznesmenami Pełnej Ewangelii i zaczął cieszyć się ich sponsoringiem. Orala Robertsza powiedział swoim słuchaczom, że Branham był "taki sam jak Mojżesz" i "Czasami brat Branham mówi rzeczy, które mogą być trudne, ale musimy szanować jego rolę jako proroka w ten sposób".² Roberts Odwrócił gniew Branhama, ale Allen był mniej skłonny tolerować oskarżenia Branhama. A. A. Allena znalazł się w znacznie trudniejszym położeniu, nie zyskując poparcia IoAG i Biznesmenów Pełnej Ewangelii, Allen naprawdę poradziłby sobie sam.

Nie jest jasne, co dokładnie doprowadziło do nagany, mogła to być kombinacja czynników. Allen został aresztowany za jazdę po pijanemu w 1955 roku, a następnie został zmuszony do opuszczenia Assemblies of God. W następnym roku Gordon Lindsay, wciąż pragnąc znaleźć drogę pośrednią między ewangelistami uzdrawiania a denominacjami zielonoświątkowymi, również wyrzucił Allena z listy *Głos Uzdrawienia*.

¹ Uwaga autora: Jest całkiem prawdopodobne, że Roberts Nie był w pełni świadomy tego, co Branham mówił o nim za jego plecami.

² Harrell, David (1978). Wszystko jest możliwe: uzdrowienie i przebudzenie charyzmatyczne we współczesnej Ameryce. Indiana University Press. ISBN 0525241361. str. 36

Dla Allena jedynym miejscem, do którego mógł się udać, były kręgi Branhama z biznesmenami pełnej ewangelii i Późny Deszcz tłum w Niezależnych Zgromadzeniach Bożych. Branham tego nie miał. Jego ataki na Allena najlepiej postrzegać jako Późny Deszczodrzczenie Allena.

Branham po raz pierwszy zasugerował, że ma problemy z Allenem w 1956 roku.¹ Począwszy od 1957 roku, Branham stał się znacznie bardziej otwarty i zaostrzył retorykę przeciwko Allenowi. W styczniu zaczął nazywać Allena oszustem i zachęcać publiczność do odrzucenia go. Kampania Allena obejmowała akt, w którym jego dłonie "pociły się" świętym olejem namaszczenia, gdy został pokonany przez Ducha Świętego.² Oczywiście była to mistyfikacja i posłużyła jako znak rozpoznawczy, którego Branham użył do wywołania Allena. Co ważne, ta uległość w kwestii "oleju w rękach" była kluczowym zarzutem przytaczanym przez Assemblies of God w ich publicznym odrzuceniu i odrzuceniu Allena w 1956 roku. Potępiając Allena za to samo, Branham potępił również Zbory Boże za to, że myślały, iż mają jakiegokolwiek prawo do osądzania tej sprawy. Branham wyraźnie zaznaczył, że wierzy w to, że jest osobą, która ma autorytet do rozprawienia się z Allenem.³ Branham nazwał Allena po imieniu tylko kilka razy w swoich dziesiątkach publicznych nagany, zamiast tego miał tendencję do odnoszenia się po prostu do człowieka, który miał "olej na rękach". Chociaż dla tych, którzy nie są zaznajomieni z okolicznościami, może być niejasne, do kogo odnosił się Branham, większość ludzi w przebudzeniach doskonale zdawała sobie sprawę z tego, że Branham wyzywał Allena swoimi komentarzami – i Allen też o tym wiedział.⁴

¹ Branham, William (1956-4-3) "I wtedy stało się, że w czasie, gdy miałem jechać do Phoenix, nasz brat Allen wprowadził się tam i powiedział: "Nie wychodzę dla nikogo". Więc on – on po prostu tam został.

² Branham, William (1961-10-15) *Szanuje*. "To był brat A. A. Allen. Powiedział, że naśmiewałem się z niego, gdy mówił o krwi wypływającej z twojej ręki i nazywał to początkowym dowodem na istnienie Ducha Świętego i wierzę, że była to krew i olej wypływające z jego rąk, czoła i tak dalej". (Uwaga: w tym cytacie Branham zastanawia się nad swoją kłótnią z Allenem w 1957 roku.)

³ Branham, William (1957-1-15) *Bóg dotrzymuje Słowa* "Co mówi Słowo?" Powstanie człowiek i będzie miał oliwę w rękach, i będzie ją nacierał..." Nie, to nie jest Pismo Święte. Huh-uh. Co jest napisane? "Będą wysocy biskupi, a o jakimkolwiek autorytecie można powiedzieć, oni będą tymi, którzy powiedzą..." Nie, och, nie. "Tych, którzy są synami Bożymi, prowadzi Duch Boży". W porządku.

⁴ Uwaga autora: Jest to powszechna praktyka wśród kaznodziejów Przesłania, której nauczyli się od Branhama. Agresywnie i celowo potępiają działania ludzi, nie podając ich nazwiska, a następnie gaslightingują swoją ofiarę i udają, że nie jest to z nimi związane. Jest to bardzo niegodziwa praktyka.

Nie bierzcie substytutu, gdy zielonościwkowe niebo jest wypełnione prawdziwymi rzeczami. Nie bierzcie ze sobą jakichś małych emocji, trochę pracy, trochę oleju spadającego z twoich rąk, ani zakrwawionej twarzy, nie bierzcie tych małych emocji, kiedy całe Boże niebo jest pełne prawdziwych, prawdziwych błogosławieństw zielonościwkowych.¹

William Branham w podobny sposób atakował Allena na około 40 spotkaniach przebudzeniowych w pierwszej połowie 1957 roku, a nawet nazwał go po imieniu w kazaniu w maju 1957 roku.² Branham wielokrotnie krytykował Allena na różne tematy, w tym na temat teleewangelizacji i jego rzekoma odmowa głoszenia do małych tłumów.³ Branham powoływał się nawet na "Tak mówi Pan" w swoich atakach na Allena.⁴ Najostrzejszym atakiem było wygłoszone przez niego kazanie zatytułowane *Podszywanie się pod chrześcijaństwo*, większość kazania dotyczyła Allena. William Branham namalował A. A. Allena jako fałszywy kaznodzieja i fałszywy chrześcijanin i wypełnił kazanie złośliwymi atakami osobistymi w prawdziwym stylu Przesłania. Nigdy nie wymienił Allena z nazwiska, ale wszyscy wiedzieli, że kazanie było o nim.

Allen zdawał sobie sprawę, że Branham bierze go na celownik. Rozmawiał z Branhamem o atakach i poprosił go, aby przeprosił i przestał go atakować. Branham odpowiedział Allenowi, zalecając, aby Allen przestał odprawiać nabożeństwa uzdrowienia i zamiast tego pozostał przy głoszeniu ewangelii.⁵

¹ Branham, William (1957-1-13) *Czego potrzeba, aby stworzyć chrześcijańskie życie?*

² Branham, William (1957-5-18) *Stój nieruchomo* "Zapytaliśmy brata A. A. Allena Gdyby przyszedł, powiedziałby: 'Jesteś za mały'". Ale powiedział: "Kiedy zapytaliśmy brata Branhama, powiedział: 'Przyjdę'. No cóż – powiedział – nie byliśmy za mali.

³ Branham, William (1957-5-18) *Stój spokojnie*. "Być może, brat Allen, jego wspaniała audycja i tak dalej, musi mieć dużo pieniędzy. Ale ja, nie muszę go mieć. Tylko trochę skromna taryfa, aby przetrwać. Najwięcej moich ubrań jest mi dane, a także moim dzieciom. Co jemy, mieszkamy na plebanii i oto jesteście. Widzisz? Nie musimy więc mieć zbyt wiele".

⁴ Branham, William (1956-4-6) *Nieomylnie Słowo Boże*. "Dzisiaj, kiedy z naszych rąk sływa olej, a krew przepływa przez ręce, Boże, co się stało z krwią Jezusa Chrystusa? Jeśli cokolwiek innego jest boskie... Powiadam wam, że każdy prawdziwy dar Boży będzie wskazywał na ukończone dzieła Wiecznego Słowa Bożego w Biblii. Amen. Posłuchaj mnie; Mówię TAK MÓWI PAN. Zgadza się.

⁵ Branham, William (1961-10-15) *Z szacunkiem*. Brat Allen był właśnie w mieście i powiedział nam, że "początkowym dowodem na to, że Duch Święty krwawił na rękach i krwawił na twarzy, a z ręki wypływał olej, to był pierwszy dowód". Powiedziałem: "Nie zgadzam się z bratem Allenem co do tego, że jest to pierwszy dowód na istnienie Ducha Świętego, ponieważ nigdzie w Biblii nie ma miejsca, w którym ludzie kiedykolwiek krwawiliby z rąk i z ich twarzy i rąk, aby

Jeśli po prostu słuchasz kazań Williama Branhama i nie zdajesz sobie sprawy, że atakuje on konkretną osobę przez wiele miesięcy, może to nie brzmieć tak źle. Ale kiedy zrozumiesz kontekst, że w kazaniu za kazaniem, przez wiele miesięcy, Branham atakuje tę samą osobę w kółko – może to być dość szokujące. Uważam za konieczne wskazać, że William Branham angażował się we wzorzec zachowania, który był niegodziwy i obraźliwy. Biblijny wzorzec ucznia kościoła nie mówi: "Jeśli ktoś robi coś złego, nęčaj go w swoich kazaniach przez wiele miesięcy". To nie jest biblijny wzorzec dyscypliny. W rzeczywistości metoda Branhama była dokładnym przeciwieństwem biblijnego wzorca. William Branham rażąco zgrzeszył sposobem, w jaki poradził sobie z sytuacją z Allenem.

Wzorzec atakowania ludzi w kazaniach przez wiele miesięcy jest powszechnym zachowaniem w The Message, a kaznodzieje The Message nauczyli się tego strasznie bezbożnego zachowania od Williama Branhama. Do czasu letniej konwencji z IoAG Latter Rain tłum przetoczył się dookoła, William Branham nieustannie werbalnie atakował A. A. Allena przez pięć miesięcy z rzędu.

Dla Allena atak ten groził całkowitym upadkiem jego służby. Allen był pod wpływem alkoholu, był ciężkim alkoholikiem, Assemblies of God nałożyło na niego sankcje, *Głos Uzdrawienia* każdy rozsądny człowiek mógł łatwo dojść do wniosku, że wiele "cudów" Allena było totalnym oszustwem. Oczywiście, Allen powinien zostać wyrzucony i odcięty od służby. Był skorumpowanym operatorem, podobnie jak Branham.

Całe to zdarzenie ma na celu zademonstrowanie stopnia, w jakim Późny Deszcz Tłum całkowicie porzucił biblijny wzorzec dyscypliny kościelnej. Była to nieunikniona konsekwencja porzucenia ram, które istniały w denominacjach, aby móc pociągać do odpowiedzialności złych duchownych. Ich niezdolność do pociągnięcia Allena do odpowiedzialności za pomocą normalnych biblijnych środków była tak naprawdę naturalnym rezultatem ścieżki, którą wybrał ich ruch. Nie byli już w stanie pociągnąć kogokolwiek do odpowiedzialności, ponieważ sami porzucili biblijne struktury wznesione przez denominacje, aby poradzić sobie z tego rodzaju problemami. Nie podobało im się, gdy Zbory Boże stosowały biblijny model dyscyplinowania ich, więc

udowodnić, że mają Ducha Świętego". Powiedziałem: "Duch Święty był Mocą Bożą w ich życiu. A Jezus powiedział: «Te znaki pójdą za tymi, którzy uwierzą». 'W imię moje będą wypędzać złe duchy' i tak dalej". Ale powiedziałem: "Jest jedna rzecz, którą chciałbym powiedzieć o bracie Allenie, jest wielkim mężem Bożym. Gdybym mógł głosić tak dobrze, jak brat Allen, nigdy nie miałbym nabożeństwa uzdrawienia, tylko głosiłbym ewangelię". (Uwaga: Należy podkreślić, że Branham oczernia Allena w tym cytacie, nie ma dowodów na to, że Allen kiedykolwiek nauczał, że olej i krew na dłoni lub czole są początkowym dowodem na istnienie Ducha Świętego.)

usunęli ramy, w których taka dyscyplina w ogóle mogła się pojawić. Zapędzili się w kozi róg, nie mogąc poradzić sobie z oszustwem pijanego kierowcy kaznodziei takiego jak A. A. Allen – albo Williama Branhama, jeśli o to chodzi.

W sekcji *The Message I Come From* (Przesłanie, z którego pochodzę) A. A. Allen jest przedstawiany jako jeden z największych złoczyńców w przebudzeniach uzdrawiających. W późniejszych latach, zwłaszcza w kazaniach *Falszywi pomazańcy w czasach ostatecznych* William Branham namalował Allena i innych ewangelistów uzdrawiania, z którymi kiedyś pracował, jako agentów szatana, którzy zostali wyświęceni przez Boga, aby wprowadzać w błąd masy i zaślepiać je.¹

Upadek *Głos Uzdrawienia* (1957)

W czerwcu 1957 roku odbyła się Konwencja Chrześcijańskiej Społeczności, której gospodarzem był Jim Jones i Świątynia Ludu. Konwencja reprezentowała główne zgromadzenie frakcji Późnego Deszczu ruchu działającego w ramach Niezależnych Zgromadzeń Bożych szkielet. W konwencji wzięli udział delegaci z Full Gospel Business Men, Niezależne Zgromadzenia Boże, *Głos Uzdrawienia* ewangelisci, Mrytle Beall i stowarzyszone z nią kościoły, Elim Missionary Fellowship, z udziałem przedstawicieli z Niemiec, Skandynawii i Zjednoczonego Królestwa. Konwencja była wspólnym przedsięwzięciem wszystkich grup i zgromadziła wówczas ponad 10 000 uczestników. Nie było obecnych w sierocińcu Sharon lub Ern Baxter i frakcje Jima Watta z Późnego Deszczu które już się rozeszły.

William Branham był, jak zwykle, głównym mówcą podczas tego wydarzenia. Orla Robertsa, A. A. Allena, Tommy'ego Hicksa, Tommy'ego Osborna, a wielu innych czołowych ewangelistów również było obecnych i na zmianę usługiwało. To właśnie na tym wydarzeniu A. A. Allen w końcu eksplodował swoimi pretensjami do Branhama. Konsekwencje tego wydarzenia sprawiły, że konwent został podzielony na wiele frakcji, które już nigdy nie będą ze sobą współpracować. Ostateczne zerwanie współpracy między różnymi skrzydłami ruchu nastąpiło w 1957 roku na Konwencji Chrześcijańskiej Wspólnoty.

Feud Branham kontra Allen znalazł się w centrum uwagi. Allen miał w swoim obozie kilku obecnych i byłych *Głos Uzdrawienia* Ewangelistów. Allen, lub ktoś z ich frakcji, napisał list otwarty z naganą do Williama Branhama i rozesłał go na konwencję. Możliwe, że Jim Jones był autorem, ponieważ stanął po stronie Allena w sporze. Sam

¹ Branham, William (1962-7-24) *Panie, zobaczmy Jezusa* "A oto przyszli trzej aniołowie, a jednym z nich był Bóg. Usiadł więc z Abrahamem, a dwaj z nich poszli do Sodomy i głosili im Ewangelię. Czy słusznie? Współczesny Billy Graham do normalnego kościoła w Sodomie, tacy wielcy ludzie, Oral Roberts, schodząc tam, występując... Nie dokonali wielkiego cudu, nie za dużo. Zrobili coś, oślepiając ich".

Jones przypisywał sobie w późniejszych latach zasługi za przepowiednię śmierci Branhama.¹

W wywiadzie z Dougiem Weaverem, Billy'ego Paula Branham twierdził, że A. A. Allen napisał list.²

Pisarz zgrał Gordona Lindsaya oraz *Głos Uzdrawienia* za opowiadanie się po stronie Zgromadzeń Bożych przeciwko ewangelistom wyzwolenia. Jednak najbardziej zaciekle ataki zarezerwował dla Williama Branhama. Pisarz stanowczo potępił Branhama, oskarżając go o szerzenie niezgody, udawanie cudów i głoszenie herezji. Powtarzał wielokrotnie, że Bóg zamierza ukarać Branhama śmiercią za jego obraźliwe zachowanie.³ Biznesmeni pełnej ewangelii i Niezależnych Zgromadzeń Bożych w pełni stanęli po stronie Branhama. Wydali publiczne potępienie anonimowego autora listu. *Głos Uzdrawienia* i *Zwiastun wiary* opublikował odpowiedź. Allen i wszyscy, którzy stanęli po jego stronie, zostali później mocno zaszantażowani. To sprawiło, że Allen musiał działać sam, bez ich wsparcia i wsparcia finansowego. Mniej więcej rok później Allen osiedlił się i założył Miracle Valley, która posłużyła mu jako baza wypadowa do powrotu.

Jima Jonesa stanęli po stronie Allena w sporze. W następstwie rozłamu, zarówno Jones, jak i Allen znaleźli się na celowniku Ku Klux Klanu Zamachy bombowe. Dla Jonesa dynamit został podłożony w skrzyni z węglem w Świątyni Ludu w oczywistym spisku w celu spowodowania eksplozji podczas nabożeństwa. Na Świątyni Ludu namalowano swastyki i dzwoniło z pogrózkami.⁴ Dla Allena, Klan wysadził w powietrze most potrzebny do uzyskania dostępu do terenu namiotowego, na którym

¹ Jones, Jim (1972) *Transkrypcja Q612* "Niektórzy słuchają. Nie powiedzą ci prawdy, bo czarna księga to najłatwiejszy pociąg z sosem, jakim kiedykolwiek byli. A jednak Allen [A.A. Allen, ewangelista zielonoświątkowy] przyszedł do mnie, Oral Roberts Billy Graham przyszedł prosto do nas – I James [Archie I James], Jack [Jack Arnold Beam] i ja – w Claypool Hotel, i powiedziałem, że nie wierzę w nic w tej Biblii. Ale powiedziały, że to sposób na zarabianie na życie. Billy Graham, któremu przepowiedziałem jego śmierć, a raczej Billy Branham, powiedział, że jego głowa będzie... Powiedziałem, że straci głowę. Jego głowa została odcięta w Teksasie. Powiedział, że nie możesz głosić prawdy o tej Biblii, powiedział (taśma urywa się na około trzy sekundy) głos reinkarnację, nie możesz głosić prawdy o Biblii, będziesz miał kłopoty. Powiedziałem, że wolę głosić prawdę. Powiedział: "Cóż, będę w pobliżu, podczas gdy ty będziesz miał kłopoty". Cóż, wciąż tu jestem, a jego głowa jest odcięta od ciała.

² Weaver, Doug, (1987) *Prorok uzdrowiciel*, s. 96

³ Lindsay, Gordon (1957-7) *Odpowiedź na list otwarty. Głos Uzdrawienia*, s. 3

⁴ Reiterman, Tom; Jacobs, John (1982). *Kruk: Nieopowiedziana historia wielkiego Jima Jonesa i Jego ludu*. E. P. Duttona. ISBN 978-0-525-24136-2. str. 72

odbywały się spotkania przebudzeniowe.¹ Czy te ataki były ze strony Klanu? związane z ich zerwaniem z Williamem Branhamem? Jest to co najmniej niezwykle zbieg okoliczności.

Pomimo kontrowersji i ciosów finansowych, Allen odniósł sukces, zanim wszystko zostało powiedziane i zrobione. Dobrze się zbierał i odniósł sukces w teleewangelizacji i stworzył fundację, która była w stanie przetrwać dziesięciolecia. Don Stewart i Robert Schambach przejęli organizację po śmierci Allena w 1970 roku z powodu alkoholizmu. Promowali ewangelię sukcesu i Słowo Wiary style wierzeń poprzez ich krucjaty i teleewangelizację.

Podczas gdy konwencja w przeważającej większości stanęła w obronie Branhama, nikt nie stanął w obronie Gordona Lindsaya lub *Głos Uzdrawienia*. Uczestnicy zgromadzenia byli na ogół wrogo nastawieni do Zgromadzeń Bożych z powodu sankcji, jakie nałożyły na Późny Deszcz. W rezultacie, Gordon Lindsay i *Głos Uzdrawienia* byli największymi przegranymi w podziale w 1957 roku. Branham i Lindsay po 1957 r. nigdy więcej nie współpracowały ze sobą w żaden znaczący sposób. Co gorsza, większość ewangelistów z listy B nadal pracuje z *Głos Uzdrawienia* została Lindsay ustawicznie stając po stronie Zgromadzeń Bożych przeciwko nim, *Głos Uzdrawienia* z żadnymi znanymi ewangelistami w ich społeczności; W. V. Grant i David Nunn byli ich największymi drawami po rozpadzie. *Głos Uzdrawienia* nigdy nie doszedł do siebie po uderzeniu. W następnym roku *Głos Uzdrawienia* rozpoczęła pierwszą z wielu prób rebrandingu, która ostatecznie doprowadziła do Gordona Lindsaya ustanawiając Chrystusa dla narodów.

W tym samym roku Branham zaczął przedstawiać się jako elitarna i wyjątkowa postać, która powinna być czczona i szanowana ponad swoich współczesnych. Polegał na społeczności The Message, która pomogła mu w tym procesie. W 1957 r., Leo Mercier miał sen, który Joseph Mattson-Boze Opublikowano w *Zwiastun wiary*. Boze z pewnością przyjmował twierdzenia Branhama. Artykuł ten był jednym z kilku, w których Niezależne Zgromadzenia Boże oraz Boze wyraźnie wykazywał tolerancję i milczącą akceptację dla twierdzeń Branhama. Mercier napisał: "Mam sen, który opowiedział mi nasz drogi brat Branham... ma znaczenie duchowe". Sen ukazał Branhama usługującego w białym dysku nad piramidą. Głos z nieba oznajmił, że żaden inny człowiek nie może stanąć w dysku, "chyba że umrze lub zostanie zabity" i że Branham jest "jedynym, który może i będzie tam stał".

¹ Roberts, Lairdon (1996) *God's General: A A Allen*. Whitaker House Press. str. 47 "Ku Klux Klan groził, że zakłóci spotkanie Allena, na którym obecni byli biali i czarni. Udało im się wysadzić pobliski most za pomocą dynamitu w nadziei na przestraszenie Allena i jego grupy.

Branham zinterpretował sen swoim słuchaczom, a interpretacja doprowadziła do obsesji na punkcie kupowania bibliotek taśm Branhama. W swojej interpretacji Branham otwarcie przyznał, że jego jedynym celem w stowarzyszeniu się z kościołami spoza społeczności The Message, posuwając się naprzód, będzie wyłącznie nawrócenie ich na swój kult. Zachęcał swoich naśladowców do pójścia za jego przykładem.

Leo, pamiętasz sen, który miałeś wtedy, kiedy po raz pierwszy tu przyjechałeś? [Brat Leo Mercer mówi: "Amen". — przyp. red.] O piramidzie, a ty myślałeś, że tam wejdiesz. Powiedziałem: "Leo, żaden mężczyzna tu nie wstaje. Bóg musi umieścić tu człowieka. Wspiąłeś się na każdą fizyczną sferę, na którą można było się wspiąć. Powiedziałem: "Nie możesz tu przyjść, Leo. Widzieć? Wróć na dół. Po prostu powiedz ludziom, że to pochodzi od Boga". Widzieć? Widzieć? Jest to coś, na czym wy nie możecie polegać, tak dobrzy jak bracia i siostry, i mój kościół i wszystko, i dobrzy, jak inne kościoły i bracia, wszędzie. Nie mogę trzymać się z dala od kościoła. Ktoś mówi: "Dlaczego wychodzisz z tymi ludźmi, z tymi Trójcami, z tymi wszystkimi rzeczami, z Jednością, z Imieniem Jezus i z tymi wszystkimi innymi rzeczami? Po co w ogóle się z nimi mieszasz? [Ponieważ] Są moje. Bez względu na to, co zrobili, są moje. Są moją amboną. Kiedy Izrael czynił tak źle, aż Bóg powiedział do Mojżesza: "Odtąd się. Zaczę z tobą nowe, nowe plemię". Mojżesz rzucił się na drogę i rzekł: "Zanim ich weźmiesz, weź mnie". Bez względu na to, co zrobili, to właśnie do nich zostałem wysłany. On posyła Światło, aby nie świeciło tam, gdzie jest Światło. Tam, gdzie jest ciemność, tam jest miejsce Światła. I musisz dogadać się z ludźmi. Musisz stanąć po ich stronie, niezależnie od tego, musisz, w ich błędzie. Izrael mylił się tak, jak może być źle. Mylili się tak bardzo, dopóki Bóg ich nie wydał. Ale, Mojżeszu, zawsze zastanawiałem się, jak to się stało, jeśli nie Duch Chrystusa w Mojżeszu. Widzieć? Widzisz, wszyscy się mylimy. On stanął w obronie nas wszystkich, kiedy byliśmy w błędzie. Bez względu na to, jak bardzo się mylą, nie wykluczajmy ani nie odtaczajmy się od niczego. Tak długo, jak możemy zdobyć duszę, wejźmy z "mądrym jak wąż, niewinnym jak

gołębica", zobaczmy i spróbujmy zdobyć każdą duszę, jaką możemy.¹

W ten sposób Branham ujawnił grę, w którą miał grać do końca swojej służby – i podejrzewam, że ujawnił grę, w którą grał przez cały czas. Jego celem zawsze było przyciągnięcie do siebie kultowych wyznawców, a w 1957 roku załazek tych zwolenników już się ukształtował i można go było zwerbować do pomocy w jego przedsięwzięciach.

Przesłanie rośnie (1958-1959)

Schizma z 1957 roku mogła pozostawić Branhama jako niekwestionowanego wybitnego kaznodzieję wśród Niezależnych Zgromadzeń Bożych, ostatecznie nie wyszło tak dobrze, jak prawdopodobnie miał nadzieję. Konwencja Chrześcijańskiej Wspólnoty w 1957 roku była ostatnią audiencją, na której przemawiał ponad 10 000 osób. Przez lata wsparcie finansowe wciąż się zmniejszało, a on sam był zmuszony jeszcze bardziej spowołnić swój harmonogram przebudzeń i głosić w coraz mniejszych miejscach.

Orala Robertsa był prawdopodobnie największym zwycięzcą, który z powodzeniem przetrwał burzę, grając neutralnie i pozostając po dobrej stronie Full Gospel Businessmen. Jego ponadszarpnięty wygląd dobrze wpływał na jego wizerunek, a jego niechęć do poddania się uporowi pomogła utrzymać jego popularność. Ewangelisti, którzy potrafili zachować pozytywny wizerunek i unikać kłótni, mieli większe szanse na uzyskanie sponsorów i zaproszeń do przemawiania. Porównanie służb obu mężczyzn pokazuje, że Oral Roberts W 1958 roku wyraźnie wyprzedził Branhama pod względem popularności i sponsoringu. Roberts Zdolność do przyciągania tłumów pozostała silna i nadal rosła wraz z jego teleewangelizacją Program rozrastał się, podczas gdy liczba widzów i harmonogram tras koncertowych Branhama zmniejszały się z każdym rokiem.

Już w 1956 roku Branham rozpoczął ogólny wzorzec podróży, którego przestrzegał do końca życia. Był to ogromny okrażenie Ameryki Północnej, który podróżował każdego roku. Zaczynając od południowej Kalifornii, przedzierał się wzdłuż zachodniego wybrzeża, następnie przez zachodnią Kanadę, przez amerykański Środkowy Zachód w kierunku Jeffersonville, potem na wschodnie wybrzeże, południowe stany, a na koniec wraca do Arizony i południowej Kalifornii, aby zacząć od nowa.

¹ Branham, William (1962-3-11) *Największa bitwa, jaką kiedykolwiek stoczono*

Każdego roku Branham organizował dwa główne zgromadzenia i szereg innych zebrań w całym obwodzie. Jeden z głównych kongresów odbył się w Los Angeles sponsorowane przez jego przyjaciół z Foursquare i biznesmeni pełnej ewangelii i zwykle trwały około dziesięciu dni. Kontynuował przemawianie w Świątyni Anioła Pańskiego i Świątyni Kalwaryjskiej do 1960 roku. Po kłótni z Foursquare w 1960 roku, korzystał z udogodnień zapewnionych przez Full Gospel Business Men, zwykle Clifton's Cafeteria. Maksymalna liczba miejsc siedzących w Świątyni Angelus wynosiła 7 000, 3 000 w Calvary Temple i 1 200 w Clifton's Cafeteria. To byłaby jego największa publiczność w tym roku.

Jego drugie duże zgromadzenie w tym roku miało się odbyć w Chicago ogólnie w Boże Kościół w Filadelfii a także trwałby około dziesięciu dni. Liczba miejsc siedzących była mniejsza, może 1000; W 1956 roku w samym kościele zbór liczył 600 wiernych.¹

Poza tymi dwoma wielkimi przebudzeniami, Branham wypełnił resztę 1958 roku przystankami w zaprzyjaźnionych kościołach na obwodzie i kiedy tylko było to możliwe, włączył większe wydarzenie sponsorowane przez Full Gospel Businessmen.

Branham odbył serię spotkań w miastach Nowej Anglii w maju 1958 r. – pierwszy w regionie. Spotkania w Bangor były sponsorowane i uczestniczyli w nich głównie członkowie Zjednoczonego Kościoła Zielonoświątkowego. W skład grupy wchodziła firma UPC pastor Freddy Bradford, który był proboszczem UPC kościoł w Nowym Brunzwicku. Bradford i garstka rodzin, które uczestniczyły w przebudzeniu w Bangor, stali się pierwszymi naśladowcami Przesłania we wschodniej Kanadzie i są odpowiedzialni za założenie wszystkich wczesnych kościołów Przesłania we wschodniej Kanadzie po śmierci Branhama. Bradford sam był seryjnym pedofilem. Molestował dzieci w wielu kościołach i w wielu prowincjach, zarówno przed, jak i po dołączeniu do The Message. Jedna z jego ofiar popełniła później samobójstwo. Społeczność Message ukrywała jego zbrodnie i niewiele kościołów jest skłonnych przyznać się do swoich powiązań z nim.

W latach 1958 i 1959 Branham odbył ważne spotkania w południowych Appalachach. Jego wielokrotne wizyty w tym rejonie w ostatniej dekadzie życia zaowocowały powstaniem trzech kościołów Appalachów przed śmiercią Branhama. Znajduje się w Chambersburg w stanie Wirginia, Edmonton, Kentucky oraz Kings Mountain w Karolinie Północnej Są one jednymi z niewielu kościołów z prawdziwym Przesłaniem, które zostały założone przed śmiercią Branhama. Wszystkie trzy są już nieistniejące, ale każdy inny Kościół Przesłania w Appalachach może prześledzić swoje

¹ Kościół w Filadelfii (2021) Nasza historia. *Pcchicago.org*. "Do roku 1956 nabożeństwa przeniesiono na język angielski, a liczba obecnych wynosiła od 450 do 600 osób".

korzenie aż do nich. W tym okresie Branham zaczął aktywnie wyświęcać duchownych i badać strategię zakładania kościołów. Wydaje się, że strategia ta rozpoczęła się w 1955 lub 1956 roku i z czasem się rozwinęła.

Z trzech kościołów Appalachów kościół J. T. Parnella w Edmonton utrzymywał najściślejsze relacje z Williamem Branhamem. Parnell był wielokrotnie pozytywnie wypowiadany na nagraniach Branhama. Parnell został zaproszony do wygłoszenia przemówienia w Tabernakulum Branhama kilkakrotnie i odegrał znaczącą rolę we wspólnocie Message po śmierci Branhama.¹ Parnell stworzył pierwszą poligamiczną sektę Przesłania w ostatnim roku życia Branhama.

W 1959 roku Branham próbował udać się do Australii na spotkania, ale rząd zabronił mu tego z powodu trwającej batalii prawnej z Urzędem Skarbowym.² W tym samym roku Biznesmeni Pełnej Ewangelii sponsorował kampanię w Portoryko. Spotkało się to z lekkim przyjęciem. Branham prawdopodobnie wybrał Portoryko, ponieważ było to terytorium USA i było to najbardziej egzotyczne miejsce, do którego mógł się wówczas udać. Biznesmeni pełnej ewangelii sponsorował większą trasę z przystankami na Jamajce i Portoryko w 1961 roku. Branhamowi nie udało się za życia założyć żadnej trwałej wspólnoty Przesłania na Karaibach, chociaż jedna z nich rozwinęła się tam wkrótce po jego śmierci w wyniku wysiłków misjonarzy Przesłania.

Wprowadzenie Nasienia Węża (1958)

Lata 1958 i 1959 były ważnymi latami dla rozwoju doktryn Przesłania. Są to lata, w których "ukryte" tajemnice zaczęły być odsłaniane. Branham zaadaptował restauracjonistyczne nauki Późnego Deszczu Jego naśladowcy uwierzyli, że został posłany przez Boga, aby nauczać ich specjalnych przywróconych doktryn, które zostały utracone dla Kościoła. W 1958 r. Branham ujawnił pierwszą z tych tajemnic swoim zwolennikom, kiedy wygłosił swoje pierwsze publiczne kazanie, w którym szczegółowo opisał swoje Wężowe Nasienie Przekonania. Jak już wspomniano, była to nauka Ku Klux Klanu i był również obecny w żywiołach Późnego Deszczu społeczność. Nie było to bynajmniej objawienie nowej idei.

¹ Branham, William (1959-5-25) *Obrazy Chrystusa* "Cieszymy się, że to przebudzenie trwa przez cały tydzień. Słyszałem, że brat Parnell i inni wygłaszają tu wspaniałe przemówienia".

² Branham, William (1959-5-25) *Wizerunki Chrystusa*. "Nawiasem mówiąc, musiałem odwołać spotkanie w Sydney w Australii, ponieważ nie pozwolili mi w tym czasie na wizę (patrz) na opuszczenie Stanów w tym czasie, i tak dalej, i inne rzeczy".

Uwaga autora: Fakt, że rząd federalny zabronił Branhamowi podróżowania poza Stany Zjednoczone, stanowi silną wskazówkę, że był on oskarżony o przestępstwa związane z uchylaniem się od płacenia podatków. Osoby postawione w stan oskarżenia nie mogą opuścić kraju, ponieważ mogą uniknąć ścigania, uciekając z kraju.

Wprowadzenie Nasienia Węża zbiegło się w czasie z protestami integracyjnymi, które zostały zorganizowane przez Roya Davisa. Bardzo niepokojące jest to, że Roy Davis stał się Wielkim Smokiem Klanu w Teksasie do 1957 roku. W 1958 roku nawiązał współpracę z Geraldem Smithem, Wielki Smok Klanu Zachodniego Wybrzeża, aby zorganizować protesty w Arkansas. Znany jako incydent z Little Rock Nine, zakapturzony członek Klanu i mafia rozwścieczonych demonstrantów próbowało zastraszyć i nękać uczniów próbujących wejść do szkoły publicznej. Rząd Stanów Zjednoczonych nakazał szkołom w Arkansas przyjmowanie nie-białych uczniów. Dziewięcioro czarnoskórych dzieci zgłosiło się na ochotnika, by rzucić wyzwanie mafii i być pierwszym, który uczęszcza do całkowicie białej szkoły w Little Rock. Prezydent Eisenhower wysłał wojsko Stanów Zjednoczonych, aby eskortowało dzieci przez rozwścieczony tłum i chroń ich przed Klansmanem.

Davis i Smith byli mózgowi stojącymi za próbami udaremnienia ataków na Arkansas działań na rzecz integracji. W tym samym czasie wpływ białej supremacji na nauki Branhama stał się bardzo wyraźny pod koniec lat pięćdziesiątych. Nasienie węża była nauczana przez białych suprematystów jako historia pochodzenia nie-białych ras.¹ Branham również zdecydowanie opowiedział się za segregacją i zaczął głośno potępiać integrację szkół.² Branham powiedział swoim słuchaczom, że rasa Mieszanie się było strasznym grzechem, a potomstwo z małżeństwa międzyrasowego nigdy nie mogło doświadczyć zbawienia.³ Głosił, że "Bóg jest segregacjonalistą. (sic) Ja też. Chrześcijananie segregacja. Bóg oddziela swój lud od całej reszty".⁴ Ogłosił Martina

¹ Burkun, Michael (1997). *Religia i rasistowska prawica: początki tożsamości chrześcijańskiej Ruch*. Uniwersytet Karoliny Północnej ISBN 978-0807846384. Strony 158-172

² Branham, William (1963-5-28) *O Panie, jeszcze raz* "Gdyby byli niewolnikami, byłbym po tamtej stronie. Ale nie są niewolnikami. To tylko dlatego, że chcą chodzić do szkoły. Mieli szkoły. Niech chodzą do [swojej] szkoły".

³ Branham, William (1960-11-13) *Potępienie przez reprezentację* : "Powiedz mi, jaka szlachetna, kulturalna, wspaniała chrześcijanka, kolorowa kobieta chciałaby, aby jej dziecko było Mulaćem, przez białego mężczyznę? Nie, proszę pana. To nie jest w porządku. Która biała kobieta chciałaby, aby jej dziecko było Mulaćem, przez kolorowego mężczyznę? Bóg stworzył nas tym, kim jesteśmy. Pozostaniemy tym, czym stworzył nas Bóg. Uważam, że to słuszne".

⁴ Branham, William (1964-15-5) *Zidentyfikowane arcydzieło Boga*. "Bóg jest segregacjonalistą. Ja też. Każdy chrześcijanin jest segregacją. Bóg oddziela swój lud od całej reszty. Tam – zawsze istniała segregacja. Wybrał naród. On wybiera lud. Jest segregacjonalistą. On stworzył wszystkie narody. Ale mimo to prawdziwy, prawdziwy chrześcijanin musi być segregacjonalistą".

Luthera Kinga komunistą, który poprowadzi swój naród do masakry, w której zginie milion z nich.¹

Ważne jest, aby zauważyć, że Branham prywatnie nauczał nasienia węża od najwcześniejszych dni przebudzenia. Od czasu do czasu podsuwał węzowe nasienie odniesienia do niektórych z jego większych przebudzeń. Najwcześniejsze znane nagranie, jakie zidentyfikowałem, pokazuje, jak Branham wsuwa swoje węzowe nasienie Wierzenia pochodzą z 1950 roku.² Branham doniósł, że poznał wersję nasienia węża w Royu Davisie's Jeffersonville Kościół od George'a De'Arka wkrótce po dołączeniu.³ Biorąc pod uwagę, że Roy Davis Był obecny przy niektórych przebudzeniach, co pozostawia podejrzenie co do tego, co działo się na przebudzeniach. Jest prawdopodobne, że tajny Klan Rekrutacja odbywała się na marginesie przebudzeń. Myślę, że możemy śmiało założyć, że niemal pewne w tych spotkaniach był Roy Davis był obecny. Jaki inny powód mógłby być powodem, dla którego krajowy przywódca KKK miałby być obecny na przebudzeniach?

Podsumowując, nasienie węża jest wiara, że Kain był synem Ewy i Węża. Grzechem pierwotnym były stosunki seksualne. Kain dorósł i podobnie jak jego zły ojciec, zamordował swojego młodszego brata i został ojcem rasy dzieci, które były literalnie i biologicznie nasieniem Węża, przeznaczonym na potępienie i zniszczenie.

Wśród wczesnej społeczności Przesłania, wprowadzenie Nasienia Węża okazał się strzałem w dziesiątkę. Społeczność Message wierzyła, że ukryta tajemnica Biblii została objawiona. Ta nikczemna doktryna nigdy nie została zaakceptowana i nauczana w głównym nurcie chrześcijaństwa, a nie opowiadając swoim słuchaczom historii pochodzenia wiary, Branham opuścił społeczność The Message przekonany, że

¹ Branham, William (1965-8-15) *I nie wie tego* "Czyż nie powiedziałem wam niedawno, że Martin Luther King poprowadzi swój naród do masakry? Ilu z was to pamięta? To nie są kolorowi ludzie; To oni są liderami, którzy ich podburzają. To nie jest integracja, segregacja i jakkolwiek chcą to nazwać; To diabeł. Zgadza się. Nie tylko do białych, kolorowych; To wszystko. To diabeł".

Branham, William (1963-7-21) *Troszczy się. Czy cię to obchodzi?* "Myślę, że Martin Luther King jest inspirowany komunizmem, co doprowadzi około miliona ludzi do absolutnie śmiertelnej pułapki. Widzisz?"

² Branham, William (1950-8-19) *Pokaż nam ojca i to wystarczy.* "Szatan chciał trochę lepszych rzeczy niż te, które miał Michał, poszedł i założył sobie – lepsze, piękniejsze – piękniejsze królestwo. Widzieć? To jest piękno. Tutaj spada prosto na jego syna, Kaina".

³ Branham, William (1957-10-6) *Pytania i odpowiedzi na temat Listu do Hebrajczyków #3* "Pierwszy raz w życiu spotkałem kogokolwiek, po tym jak się nawróciłem... Byłem... Spotkałem brata George'a DeArka i ich tam na dole. I szedłem pieszo, a Pan zaprowadził mnie do małego miejsca. Dyskutowali o tym, skąd wziął się ten kolorowy człowiek. A oni próbowali powiedzieć, że kolorowy człowiek... Że Kain poślubił zwierzę podobne do małpy i stamtąd wyłoniła się rasa kolorowa."

uzyskał tę ukrytą wiedzę poprzez nadprzyrodzone objawienie lub boskie nawiedzenie. Nie zdawali sobie sprawy, że padli ofiarą narastającego oszustwa.

Branham podzielił się rasowym Aspekty w nasieniu węża nieco potajemnie. W kazaniu pominął słowa "czarny" i "żyd", ale każdy, kto jest zaznajomiony z historycznymi naukami o dwóch liniach nasienia, natychmiast rozpoznalby, że wymienił tylko Afrykanów i Żydów jako potomków węża.¹ Postępował zgodnie z powszechnym wzorcem podkreślania przekleństwa jako dowodu na to, że ich rasa została przeklęta na wieczną niewolę.² Branham zidentyfikował również nasienie węża jako osoby o ciemnej karnacji.³ Kropki były bardzo łatwe do połączenia dla każdego, kto miał na to ochotę, a jego biała supremacja rozumiała, co mówi.

Współpracownicy Branhama otrzymali od niego dodatkowe instrukcje dotyczące nasienia węża, a także istnieje wiele nagrań, na których dzielili się pełnymi Implikacje

¹ Branham, William (1958-9-28) *Nasienie węża*. "Jak to się stało, że ziarno się skończyło? Nasienie przyszło w arce, tak jak to miało miejsce na początku, przez niewiastę i ich żony. Przeniesli nasienie szatana przez arkę, tak jak Ewa zapakowała nasienie szatana, aby urodzić Kaina przez niewiastę. Umieściliście je na swoich platformach jako kaznodziejów, a Biblia to potępia! Paweł powiedział: "Jeśli kto uważa się za proroka, a nawet duchowego, niech uzna, że to, co piszę, jest przykazaniem Pana; ale jeśli jest nieświadomy, niech będzie nieświadomy". To dlatego wyszedłem z kościoła baptystów na dole. Brat Fleeman był tu przed chwilą; Myślę, że był tam tamtej nocy. Dr [Roy] Davis powiedział: "Powstaniesz tutaj i wyświęcisz te kobiety na kaznodziejów". Powiedziałem: "Nie zrobię tego. W rzeczy samej. Powiedział: "Cóż, wyrzucę cię". Powiedziałem: "Zostałem wyrzucony z lepszego". Powiedziałem: "To jest Słowo Boże, które potępia tę rzecz. I nie mogę znieść tego, co Bóg potępia". Nie, proszę pana. Każdy, kto to robi, pokazuje, że jest fałszywym nauczycielem, fałszywym prorokiem. Biblia mówi, że tak będzie. "Zwodzić wybranych, jeśli to możliwe". Proszę bardzo. Zauważ to teraz. A stamtąd wyjdzie Szynka, z żoną i oni. Rzucono na niego kłutwę. Z szynki pochodzą Nimrod, który zbudował Babilon. Z Babilonu wychodzą katolicy Kościoła, jego początki. Chodź na dół Achab. Zejdź z Achaba, do Judasza Iskariota; Skończ z tym, Antychryst". (Uwaga: Zauważ, że Branham identyfikuje tylko Afrykanów i Żydów jako nasienie węża. Zwróćcie też uwagę, jak wymienia nazwisko przywódcy KKK jak opisuje genealogię węża).

² Branham, William (1953-6-14) *Żarliwie walczący o wiarę, która została kiedyś przekazana świętym* "Nimrod był synem, który wywodzi się z syna Kaina. Obserwuj ich nasiona, gdy wschodzą. Uważajcie, co niosą".

³ Branham, William (1954-1-3) *Pytania I Odpowiedzi #2* "Byli tam, Sem i Jafet. Teraz Szynka Nie próbował ukrywać nagości ojca, ale śmiał się i naśmiewał z niego. I Bóg rzucił kłutwę na za to, że patrzył na nagość swojego ojca i nie próbując ukryć swojego wstydu. A Sem i Jafet cofnęli się i zarzucili płaszcze na ojca, gdy ten leżał nagi. A teraz Bóg powiedział, że jego pokolenie będzie służyć innym. Teraz, jeśli pomyślałeś To było przekleństwo, ciemność, no cóż, mrok Żyda również. Jeśli myślisz, że to byłoby... to, co nazywamy kolorowym człowiekiem lub Murzynem tego kraju to jest tutaj teraz, powinienes udać się do Indii. Ten Hindusi są o wiele ciemniejsi niż Murzyni. Byłem w obu ich krajach. A oto Etiopczyk z dołu Etiopia i Afrykanin, kolorowy człowiek, którego znamy dzisiaj."

nasienia węża w znacznie prostszy sposób niż publicznie zrobił to Branham. Raymonda Jacksona, na przykład, który był pastorem pierwszego siostrzanego kościoła Przesłania, założonego przez Branhama, podał jasne wyjaśnienie dotyczące nasienia węża podczas nagrywania.¹

Sukces Branhama w udawaniu starego brytyjskiego Izraela Wydaje się, że idea jako nowe boskie objawienie ośmieliła Branhama do powtórzenia tej taktyki. Po odkryciu tajemnicy Nasienia Węża w 1958 roku Branham zaczął "odnawiać" i "odsłaniać" coraz większą liczbę tajemnic, które zaczerpnął z różnych źródeł, których jego słuchacze zdawali się nie znać: od Świadców Jehowy, mormonizm, brytyjski izraelizm, Adwentyzm, Tożsamość chrześcijańska, a być może najbardziej godne uwagi ze wszystkich, pisma Clarence'a Larkina.

Poza społecznością The Message i przyjaznym Późnym Deszczem reakcją na Wężowe Nasienie Branhama Nauki były potępieniem. Branham często opowiadał historię, w której został skonfrontowany z grupą trzystu pastorów w Chicago nad Jego wężowym nasieniem Nauki. Jest całkiem prawdopodobne, że Branham przesadził z tą historią i zrobił to z wielorybem, ale jest też rybka prawdy w tej historii: Branham rzeczywiście został skonfrontowany ze swoim wężowym nasieniem nauczanie wielu

¹ Jacksona, Raymonda. (1975-3-20) *Grzech*. "Tak się składa, że grzech, który rozpoczął się w ogrodzie Eden, był wielkim utrapieniem człowieka, odkąd się tu przybył. Zdarzały się bitwy ras z powodu grzechu. Wsobna, odziedziczona grzeszna natura człowieka. Dlatego wyścigi są takie, jakie są dzisiaj. {...} To potomkowie pierwsi zaczęli wychodzić i tak naprawdę to potomkowie zaczęli chcieć zbudować dla siebie imperium. Charakteryzował się to głównie Nimrodem, wnukiem Noego. A jednak dzieje się tak dzięki rodowodowi. {...} I ten kult Baala i duch bałwochwalstwa charakteryzuje się praktycznie u wszystkich potomków, w różnych rejonach i terytoriach, do których się udają. Niech to da mi znać, bracia i siostry gdzieś... To dlatego jesteśmy dziś świadkami wielkiego rozłamu kolorowych ludzi. {...} Widzę, jak w kolorowych ludziach wyłania się ten sam duch Nimroda. Nie tak dawno temu pewien magazyn opublikował i pokazał zdjęcia różnych antyków i rzeczy, które należą do kolorowego królestwa z czasów starożytnych, a to musiała być Wieża Nimroda. Daje mi to znać, gdy duch antychrysta wkracza, aby spróbować zjednoczyć wszystkich w jedno wielkie braterstwo. Nie możecie, bracia i siostry, umieścić wszystkich ras w jednym łóżku. Bóg nie umieścił wszystkich ras w jednym łóżku, kiedy przyszedł Jezus Chrystus. Ale powiem ci jedno, miłość Boża w twoim sercu może uszanować każdą rasę w swoim właściwym powołaniu. Smutne jest to, że mamy dziś zbyt wiele ras, które próbują przetrwać ponad to, co naprawdę jest ich rasą ma być w wielkiej, powszechnej ziemskiej sferze Bożego planu dla ziemi. {...} A on rzekł: Przeklęty niech będzie Kanaan, sługa sług swoich, czy będzie dla braci swoich? Wielu ludzi zastanawia się nawet dzisiaj, jak to się dzieje, że kolorowa rasa Czy mniej lub bardziej zawsze był to rodzaj ludu pracującego? To dlatego, że właśnie tam jest. To jest tuż obok, jest tak samo proste jak nos na twojej twarzy, a współczesny świat nie jest w stanie tego rozpoznać".

kaznodziejów.¹ Tommy'ego Hicksa Jest jednym z niewielu ministrów, o których Branham kiedykolwiek powiedział, że był jednym z tych, którzy się z nim skonfrontowali. Branham umieścił wydarzenie w Chicago, co wydaje się wskazywać na to, że byli to duchowni związani z Niezależnymi Zgromadzeniami Bożymi.² Istnieją również przesłanki, że David Du Plessis mógł być zamieszany w konfrontację.³ Jest wielu zielonoświątkowych kaznodziejów, którzy twierdzą, że skonfrontowali się z Branhamem w sprawie jego nauk o nasieniu węża.

Branham wskazał, że Tommy Hicks stanął po jego stronie w konfrontacji. Trudno dokładnie ustalić, kiedy to się stało i kto był w to zaangażowany. Warto zauważyć, że nie są znane żadne oświadczenia żadnego innego ministra, które potwierdzałyby, że taka konfrontacja miała miejsce w Chicago, a ja nie znam żadnych świadków tego wydarzenia. Jest całkiem możliwe, że Branham całkowicie sfabrykował tę historię.

Branham po raz pierwszy opowiedział historię konfrontacji w Chicago w październiku 1961 roku, nie podając jasnych ram czasowych – nie był w Chicago Przez sześć miesięcy, a mimo to opisał to wydarzenie jako "pewnego dnia". Możliwe, że Branham odnosił się do wydarzeń związanych z jego konfrontacją z Gordonem Lindsayem w Chicago w grudniu 1953 roku. Możliwe też, że odnosił się do wydarzeń związanych z upadkiem Głosu Uzdrawienia w 1957 roku Towarzystwo kiedy załamała się współpraca między ewangelistami uzdrawiającymi. Możliwe jest również, że wydarzenie to było związane z upuszczeniem Branhama przez Foursquare, ponieważ Branham nie został zaproszony do wygłoszenia przemówienia na żadnym Foursquare kościele po 1960 r. Wszystkie te opcje mają charakter czysto spekulacyjny.

¹ Branham, William (1961-10-15) *Pytania i odpowiedzi* "Zapytano mnie o to któregoś dnia w Chicago przed trzystoma ministrami, którzy tam stali, aby debatować i prosić, aby... Ja... Pan powiedział mi: "Dał mi wizję" i powiedział, gdzie będziemy i co mam robić. Stałem przed trzystoma trynitarzami i powiedziałem: "Teraz, jeśli tak bardzo myślę się co do tej doktryny, niektórzy z was wstają tutaj i pokazują mi, gdzie się myślę, na podstawie Pisma Świętego bez podręcznika. Jeśli nie ma czegoś takiego jak nasienie węża czy coś podobnego, czego nauczam, to po prostu przyjdź tutaj i pokaż mi Pismo Święte".

² Branham, William (1963-3-21) *Czwarta pieczęć* "Powiedziałem tam w ChicagoKtóregoś dnia "więcej kaznodziejów niż siedzi tu ludzi! I tam mnie przygwoździli o Doktrynie, o nasieniu węża i o wszystkich innych rzeczach. Powiedziałem: "Niech ktoś weźmie twoją Biblię, przyjdź tutaj i stań przy mnie". I nikt nic nie powiedział. 242 Tommy'ego Hicksa "Nigdy przedtem nie słyszałem czegoś takiego, bracie Branham. Chcę trzysta takich taśm. Wyślę je do wszystkich moich ministrów".

³ Brown, Alfred (2009) Ujawnione tajemnice niebios. Dawid [Du Plessis] odpowiedział: "Och, Branham, bracia wiele lat temu prosili mnie, abym z nim porozmawiał. Powiedzieli, że nikt nie może z nim rozmawiać, a ja powiedziałem, że spróbuję. Po jednej z prób wróciłem do braci i powiedziałem im, że ten człowiek nie będzie nikogo słuchał. Powiedziałem im, że marnują czas".

Jedyne, co mogę powiedzieć z jakąkolwiek pewnością, to to, że Branham prawdopodobnie został skonfrontowany z nasieniem węża, miało to miejsce w Chicago, Tommy'ego Hicksa Był w to zaangażowany i stanął po stronie Branhama, a stało się to jakiś czas przed październikiem 1961 roku.

Jakkolwiek by nie było, wprowadzenie Serpent Seed Po czym nastąpił spadek poparcia ze strony Foursquare, Niezależnych Zgromadzeń Bożych i Zjednoczonego Kościoła Zielonoświątkowego; ale nie z Josephem Mattsonem-Boze'em, kościół w Filadelfii lub biznesmeni pełnej ewangelii.

Trudno jest udokumentować reakcję kogokolwiek w zielonoświątkowcu na nauki Branhama w tych latach. Po jego śmierci wielu ludzi w łonie zielonoświątkowców z radością publikowało artykuły potępiające Branhama. Możemy być pewni, że wielokrotnie spotykano się z nim prywatnie. Jednak, o ile mi wiadomo, nie ma ani jednego publicznego potępienia Branhama przez któregokolwiek z jego byłych sponsorów lub denominacje zielonoświątkowe z okresu, w którym te rzeczy faktycznie się wydarzyły.

Opisanie reakcji szerszego zielonoświątkowca jako stonowanej byłoby niedopowiedzeniem. Nie ma dosłownie żadnej dokumentacji, która potwierdzałaby ich oficjalną odpowiedź na Branhama w tych latach – najlepsze, co można znaleźć, to ludzie twierdzący lub pamiętający, że zrobili to w późniejszych latach. Fakt, że nie ma dokumentacji z tego okresu, którą można by zweryfikować, jest czarną plamą na nich wszystkich. Cokolwiek zrobili, nie mogło być zbyt wiele, gdyby nie pozostawili po sobie ani jednego śladu czy zapisu swojej reakcji. Uważam to za niewybaczalne, ponieważ wszyscy oni ponosili główną odpowiedzialność za to, że w ogóle go spopularyzowali. William Branham prowadził ich owce na manowce – większość wczesnej społeczności Przesłania pochodziła z ich kościołów, włączając w to moją własną rodzinę. Miliony ludzi są dziś częścią kultu jednostki Branhama. Nastąpiły gwałty, tortury, molestowanie i śmierć. Można zauważyć, że Zbory Boże podjęły działania, ale jeśli chodzi o resztę denominacji zielonoświątkowych – istnieje niewiele dowodów na to, że faktycznie coś zrobiły. Ich niepowodzenie w publicznej i zdecydowanej konfrontacji z Williamem Branhamem nie pozostaje bez reperkusji, a ich "stonowana reakcja" w tamtym czasie jest bardzo trudna do usprawiedliwienia.

W społeczności The Message wprowadzenie Serpent Seed jest powszechnie uznawany za punkt, z którego nie ma odwrotu i wydarzenie, które sfinalizowało odłączenie się Branhama od denominacji zielonoświątkowych. Wierzący w przesłanie są świadomi, że Wężowe Nasienie jest niezwykle kontrowersyjne, chociaż większość z

nich jest tak odizolowana i niedoinformowana, że są nieświadomi tego, co osoby z zewnątrz postrzegają jako oczywisty rasistowski aspekt nauczania.¹

Porządek kościelny (1958)

Kolejnym znaczącym wydarzeniem w 1958 r. było wprowadzenie porządku kościelnego. Porządek kościelny jest terminem używanym w Orędziu w odniesieniu do zbioru zasad, które rządzą kościołem w zakresie uwielbienia, postępowania, struktury przywództwa i praktyki. Jest to najbliższa konstytucja rzecz, jaką Przesłanie ma i funkcjonuje w porównywalny sposób.

Do 1958 roku typowy styl uwielbienia Tabernakulum Branhama był wyraźnie zielonoświątkowy. Zachęcano do korzystania z darów ducha, a prorocstwo, rozeznawanie, mówienie językami i tłumaczenie języków odbywały się jako otwarte i regularne części nabożeństw. Podczas uwielbienia powszechne były zielonoświątkowe wyrazy uwielbienia i ekstatyczne doświadczenia. Praktyki te były również powszechne w kościołach, które współpracowały z Williamem Branhamem i w najwcześniejszych kongregacjach Message, które zostały założone jako kościoły siostrzane Tabernakulum Branhama.

Wszystko wskazuje na to, że te praktyki uwielbienia w stylu zielonoświątkowym były typowe od czasów Zielonoświątkowego Przybytku Billiego Branhama został założony przez dawną kongregację Pierwszego Zielonoświątkowego Kościoła Baptistycznego Roya Davisa Boga. Uczestnicy w Tabernakulum W latach pięćdziesiątych XX wieku donoszą o językach, prorocत्वach i ekstatycznych doświadczeniach pojawiających się jako regularny wzorzec służby. Artykuły prasowe w całej historii grupy zawierają również dowody typowych praktyk zielonoświątkowych.

Zaczął się to zmieniać wraz z wprowadzeniem w 1958 r. porządku kościelnego. Porządek kościelny został wprowadzony przez Williama Branhama po napływie do Jeffersonville przybyszów którzy gromadzili się w jego kulcie jednostki. Wiele z tych postaci było pod wpływem bardziej radykalnych praktyk Późnego Deszczu ruch. Osobiste prorocтва stały się częste z ust różnych członków Przybytku Branhama, podczas gdy poprzednio prorocтва były wykonywane wyłącznie przez Williama Branhama.

Czy porządek kościelny został wprowadzony, ponieważ Branham chciał być jedynym proroczym głosem w zgromadzeniu, lub jako odpowiedź na skargi dotyczące niedokładnych lub niebezpiecznych osobistych prorocत्व jest kwestią otwartą. Wiele wskazuje na to, że oba mogą być prawdziwe. Według niektórych starych wyjadaczy, z

¹ Green, Pearry (2011) Dzieje Proroka. str. 27

którymi rozmawiałem, Tabernakulum diakoni sprzeciwili się Ormanowi Neville'owi's osobiste prorocтва, wierząc, że takie rzeczy są wyłącznie domeną Williama Branhama.¹ Niektórzy twierdzili również, że Neville Przepowiednie były niedokładne, niektórzy sugerowali, że cierpiał na łagodną, niezdiagnozowaną demencję.² Inni starzy wyjadacze wskazywali, że problemem nie był Neville, ale osoby w zborze, które zakłócały spokój podczas nabożeństw. Jakkolwiek by nie było, wprowadzenie porządku kościelnego miał chłodzący wpływ na historyczne nabożeństwa w stylu zielonoświątkowym w kościele.

Wraz z wprowadzeniem porządku kościelnego William Branham zabronił otwartego używania darów ducha podczas nabożeństw, chyba że przez siebie samego. Osoby z darami zostały poinstruowane, aby przybyły do kościoła 45 minut wcześniej i skorzystały ze swoich darów w prywatnym pokoju. Wszelkie prorocze wypowiedzi miały być relacjonowane i przekazywane diakonom Przybytku do wglądu. Jeśli uznali to za ważne, diakoni mogli podzielić się tym z kościołem. Efektywnym rezultatem było milczenie osób zaangażowanych w praktykowanie darów ducha i oddanie duchownym kontroli nad tym, czym dzielono się ze zborom. Zazwyczaj dzielono się tylko prorocत्वami, które naprzód program przywództwa.

W porządku kościelnym William Branham zaczął również wymagać, aby kościół zachowywał szacunek i ciszę podczas nabożeństwa. Nad podium wzniesiono wielki

¹ Jackson, Raymond (2004-9-24) "Brat Orman Neville posiadał stary budynek sklepu w Henryville. Otworzył ją na spotkanie modlitewne w sobotni wieczór. Byli to różni ludzie związani z Przybytkiem. W jedną sobotę wieczorem miał mnie w drugą. Miałby kogoś innego. Cóż, tak się właśnie stało w ten konkretny sobotni wieczór. Wsiadłem tam, gdy podjechałem przed budynek. Gdy podjechałem pod budynek, nie był to czas na rozpoczęcie serwisu. Zauważyłem jednak, że samochód brata Branhama był tam zaparkowany. Prosto z budynku wyszli brat Branham i brat Neville. Cóż, nadal siedziałem w samochodzie. Otóż jego brat Branham przechodził przez ulicę. Powiedział: "Bracie Junie, chodź tutaj". Wsiadłem więc z samochodu i poszedłem z powrotem. Powiedział do brata Neville'a: "Wróćmy do budynku". Weszliśmy więc z powrotem do budynku. Powiedział: "Bracie Junie, wierzę, że Bóg odwiedził brata Neville'a i dał mu prawdziwy dar. Ale ludzie chcą pociągnąć za niego i chcą pociągnąć za sobą prorocтва. Brat Branham przebywał w swojej jaskini na górze, poszcząc i modląc się. I Pan powiedział bratu Neville'owi, ja powiedziałem bratu Branhamowi, idź i powiedz bratu Neville'owi, że włożyłem dar w jego życie, ale ten dar nie może być użyty, ponieważ wszyscy przychodzą w kolejce do modlitwy. Tak więc w miarę upływu czasu, gdy w kościele działy się inne rzeczy, pojawił się jeszcze jeden młody mężczyzna, nie młody, ale stary. Przychodził na Zgromadzenie Wiary, a potem wchodził do Przybytku [Branhama]. Nie mógłbyś powiedzieć: "stójcie w modlitwie" i bingo, on przyjdzie z przesłaniem w językach. To trwa i trwa tygodniami, tygodniami i tygodniami. {...} I wtedy brat Branham miał zebranie zarządu i wtedy zarządził porządek w kościele."

² Uwaga autora: Neville's Rodzina sprzeciwiła się zarzutom, że miał problemy poznawcze. Neville'a Zwolennicy twierdzili, że oskarżenia o demencję były tylko kampanią oszczerstw.

transparent z napisem: "Uspokój się i wiedz, że jestem Bogiem". Było to rygorystycznie egzekwowane przez diakonów i prowadziło do tego, że każdy, kto "przeszkadzał", był wyrzucany z kościoła podczas nabożeństwa. Ludzie przyłapani z cukierkami, dzieci, które nie chciały usiedzieć w miejscu, lub jakiegokolwiek wybuchy ekstatycznego przeżycia były szybko uciszane, gdy przestępcom nakazano milczenie lub opuszczenie budynku.

Ta dramatyczna zmiana stylu spotkała się z oporem ze strony niektórych. We wprowadzaniu porządku kościelnego William Branham wyjaśnił, że kodeks postępowania został ustanowiony tylko dla jego Jeffersonville kongregacji, a nie jako kodeks postępowania dla innych kościołów. Spowodowało to jeden z pierwszych rozłamów w społeczności The Message. Większość innych wczesnych kościołów orędziarskich nie wprowadziła porządku kościelnego w ich własnych kongregacjach. Hrabia Martin Był pierwszym, który to zrobił, wprowadzając go w swoim kościele około 1963 roku. Martin zaczął agitować, aby inne zbory poszły w jego ślady. Leo Mercier stał się trzeci, wdrażając go w swojej gminie w 1964 roku, a następnie Perry Green, który wdrożył go w Tucson Tabernakulum w 1965 roku.

Do czasu śmierci Williama Branhama, kwestia ta stała się gorącym tematem wśród społeczności Message, ponieważ była podzielona mniej więcej 50/50 między pro-kościelny porządek i porządek antykościelny Frakcje. Plotka głosiła, że William Branham planował zniesienie porządku kościelnego w 1966 roku. Podobno zamierzał to zrobić podczas następnej wizyty w Jeffersonville. Jeśli tak było, jego śmierć przerwała plan. Dwie strony porządku kościelnego debata ostatecznie połączyła się w dwie pierwsze sekty "Przesłania" po śmierci Williama Branhama. W rezultacie powstały dwa dramatycznie różne style nabożeństw w kościołach Message. Niektóre kościoły są bardzo zielonoświątkowe w swoich praktykach, podczas gdy w innych panuje atmosfera bardziej zbliżona do zakładu pogrzebowego.

Starzy wyjadacze donoszą, że nieposłuszeństwo wobec nakazu kościelnego doprowadziłoby to do surowych kar ze strony diakonów egzekutorów Williama Branhama. W porządku kościelnym Branhama diakoni zostali upoważnieni do pełnienia funkcji funkcjonariuszy policji w Kościele. W ten sposób Przesłanie całkowicie porzuciło biblijny wzorzec diakonatu. Nie byli już sługami Kościoła, stali się egzekutorami przywódcy.¹ Diakoni z Przybytku Branhama reagował żelazną ręką na

¹ Branham, William (1963-12-26) *Porządek kościelny* "Diakoni, zostańcie u siebie! Kłąć... Jest was czterech, zostańcie po dwóch z przodu i dwóch z tyłu, na tych rogach czy gdzieś w tym stylu. I obserwuj naprawdę uważnie, bo renegaci i wszystko inne wchodzi w ten sposób, widzisz. A ty bądź na straży, idziesz na swoje stanowisko i tam zostajesz, to jest twoje miejsce; Albo stań tuż

wszelkie naruszenia. Niewłaściwe zachowanie wiernych w niektórych przypadkach skutkowało wyłączeniem fontann z wodą i zamknięciem toalety.¹ Dzieci, które były nieposłuszne, były karane cielesnie. Wszyscy winowajcy zostali w żenujący sposób wyszczególnieni, publicznie upokorzeni, nakazując im opuszczenie budynku.² W tym czasie budynek nie miał klimatyzacji, a latem temperatury wewnątrz mogły sięgać znacznie ponad 100 stopni Fahrenheita. Młodszy brat Williama Branhama, Doc, zainterweniował w pewnym momencie, grożąc, że zadzwoni do departamentu zdrowia, jeśli diakon odmówi ponownego otwarcia łazienek.

Wprowadzenie porządku kościelnego może być również postrzegany jako znaczący wzrost kontroli behawioralnej kultu i wyznacznik rosnącego poziomu kontroli, jaką Branham utrzymywał nad swoimi wyznawcami, aby dokonać tak radykalnej zmiany i ją zaakceptować. Opór wobec zmiany pokazuje również granice jego ówczesnej kontroli. Kiedy Leo Mercier otworzył Park w 1964 roku, porządek kościelny doprowadziłoby do jeszcze większej skrajności.

przy ścianie i patrz, jak wszyscy wchodzi. 131 Diakon troszczy się o dom Boży. {...} Policjant (lub diakon) jest żandarmerią wojskową, uprzejmą, ale jednak z autorytetem. Widzieć? Wiecie, czym jest żandarmeria wojskowa, to jeśli wykonuje swoje prawa, to myślę, że jest jak kapelan. Widzisz? To kurtuazja i w ogóle, ale mimo to ma autorytet. Widzisz, musisz się nim pilnować. Widzisz, wkłada... Ci żółtodzioby wychodzą i upijają się, dlaczego stawia ich na ich miejscu. Tak samo jak diakon, który umieszcza ich na swoim miejscu. Pamiętajmy, że diakon jest policjantem, a urząd diakona jest w rzeczywistości bardziej rygorystyczny niż większość urzędów w kościele. Nie znam urzędu bardziej rygorystycznego niż urząd diakona. Zgadza się, ponieważ on ma prawdziwą pracę i jest Bożym człowiekiem. Jest człowiekiem Bożym tak samo, jak pastor jest człowiekiem Bożym. Oczywiście, że tak. On jest sługą Bożym".

¹ Allen, James (2018-11) Objawienie 10. *Rywal*. "Kiedy byłem w Tabernakulum Branhama Wszystko było cicho-cicho. Jeśli miałeś dziecko, a my to zrobiliśmy, które odwróciło się na siedzeniu, patrząc z powrotem na pokój dziecienny: uważaj. Do żłobka poszłam już z młodszym synem Markiem, bo przeszkadzał ludziom. Poruszył się, mógł poruszyć uchem. Mój starszy syn Steve odwrócił się na swoim miejscu, klęczał na siedzeniu, nic nie mówił, patrząc na pokój dziecienny, w którym byliśmy. Wtedy przyszedł jeden z diakonów i powiedział: "On przeszkadza, musicie go wyprowadzić". Wyłączyli fontannę podczas nabożeństwa, grozili, że zamkną drzwi do łazienek, aby ukarać ludzi. {...} Pamiętam, jak Mark wołał o wodę. Oto stoisz, a pot spływa po tobie. Było lato, nie było klimatyzacji..."

² Jackson, Raymond (1986-8-17) "Nie musiałem zbyt wiele mówić bratu Branhamowi. Powiedział: "Rozumiem, bracie Junie". Mówi: "Wiem, co się dzieje". Mówi: "Nie chciałem, żeby to było używane tak, jak oni to robią. Powiedział, nawet dzisiaj lub wczoraj, Siostra Banks Woodżona przyszła tu cała rozdarta, a ja jej powiedziałem, czy nie mówiłem ci, co to było? Tak długo, jak diakoni zabierali wszystkie inne matki i ich dziecko do żłobka, to było pkać, to było w porządku. Ale kiedy siostra Banks WoodSynowa i dziecko siostry Banks Wood zostały wyróżnione, a diakoni weszli i zrobili z tego publiczne widowisko, siostrę Banks Wood mówi, to idę [na następne przebudzenia Branhama w] Alabamie".

Wraz z tymi nowymi, ekstremalnymi metodami zachęcania kongregacji do posłuszeństwa, Branham zaczął również kłaść nacisk na historie, które wskazywały, że posiadał zdolność przeklinania śmiercią i chorobą każdego, kto go kwestionował lub stawiał mu opór. Jedną z jego najśłynniejszych i najczęściej powtarzanych historii, która nie została nagrana, opowiada o kobiecie, która rzekomo weszła do Tabernakulum Branhama z rękawami, które zakrywały tylko jej ramiona. Branham podszedł do kobiety i narzucił na nią swój płaszcz, aby ją okryć. Kobieta wyszła z kościoła w gniewnym otoczeniu. Po przybyciu do domu, piegi na jej ciele eksplodowały w mięsożerne czyraki, a ona zmarła makabryczną śmiercią za obrazę Williama Branhama.¹

Historie te były wykorzystywane przez przywódców Przesłania przez dziesięciolecia, aby przekonać zwolenników Branhama, że każdy rodzaj nieposłuszeństwa lub braku szacunku wobec ich przywódców spowoduje natychmiastowy i surowy sąd Boży. Branham wykorzystał te historie z tych samych powodów. Jest prawie pewne, że takie historie są całkowicie zmyślone.

Jednym ze słynnych przykładów mocy Branhama do przeklinania ludzi na śmierć jest historia "Człowieka z Windsoru." Branham opowiadał tę historię dziesiątki razy swoim słuchaczom, o człowieku, który próbował go oszukać i oszukać na spotkaniach przebudzeniowych w Windsorze Ontario jakiś czas przed 1950 rokiem. Mężczyzna rzekomo sfalszował swoją kartę modlitewną, starając się udowodnić, że Branham używał kart modlitewnych jako narzędzi rozeznawania. Branham twierdził, że dostrzegł jego sztuczkę, a następnie przeklął ich na każdą chorobę, którą zapisał na swojej karcie modlitewnej.² W innej wersji mężczyzna został natychmiast

¹ Allen, James (2010-1-17) "[To] przypomina mi historię o bracie Branhamie i Tabernakulum Branhama. Powiedział, że nigdy nie będzie kobiety, która przyjdzie do mnie ubrana i obnaża skórę. Bo kobiety nosiły tu suknie na ramionach, co je odślaniało. Powiedział, że wyglądają jak obrany banan. Powiedział, że nigdy nie będzie nikogo takiego w mojej służbie. I tak ubrana jest kobieta. A on zszedł na dół, nic jej nie powiedział. Zdjął płaszcz i zarzucił go na jej ramiona. Wstała z wściekłości i wyszła dysząc. Powiedział: 'Nigdy nie przyprowadziłbym nawet krowy, żeby posłuchała twojego zwiastowania'. Tej nocy zadzwoniła do brata Branhama. Umierała. Pamiętam, jak brat Branham opowiadał historię, w której powiedział, że miała piegi na twarzy, na ramionach i w ogóle. A on powiedział, że gdziekolwiek był pieg (umarła, zanim on tam dotarł), gdziekolwiek był pieg, na jej skórze pojawia się guz. To był szczęśliwy czas. To był dobry czas do życia, ale był to czas szacunku. Zanim Pan przyjdzie, nadejdzie kolejny czas, kiedy będzie to czas szacunku. Nie próbuję nikogo straszyć, po prostu mówię prawdę. Bo Bóg domaga się szacunku. I domaga się szacunku dla danego słowa. Znieważacie Jego słowo, hańbicie Go"

² Branham, William (1958-4-30) *A ja na to*: "Ponieważ to powiedziałeś i umieściłeś to na swojej karcie modlitewnej, teraz to masz". Zmarł jakiś sześć tygodni później".

sparaliżowany.¹ W innej wersji mężczyzna z krzykiem wybiegł z budynku.² W innej wersji Branham okazał mu miłosierdzie i uzdrowił go ze wszystkich chorób.³ Nie ma ani jednego znanego świadka tego wydarzenia, a przebudzenie nie zostało odnotowane; Nie było tam nikogo w jego kulcie jednostki. Opowiedział tak wiele sprzecznych wersji, że oczywiste jest, że historia była całkowicie zmyślona. Branham nie miał mocy, by kogokolwiek przekląć czymkolwiek, a każda historia, którą kiedykolwiek opowiedział o swojej mocy przeklinania ludzi, jest z pewnością całkowitym wymysłem. Niemniej jednak Branham był w stanie zaszczepić głęboki strach w swoich zwolennikach, co posłużyło do dalszego uwięzienia ich w kontroli nad jego kultem.

Ogólnie rzecz biorąc, Branham znacząco odszedł od biblijnego modelu zarządzania kościołem z porządkiem kościelnymi ustanowił formę, która nie przypominała żadnej innej znaczącej grupy chrześcijańskiej. Nie był to model wielości starszych przewodniczących, ani prawdziwie zborowy. Najlepiej można go opisać jako zmodyfikowany model biskupi z jednym biskupem prowadzącym.

Porządek kościelny model, jak to zostało wdrożone w Tabernakulum Branhama pozostawił ostateczną władzę w rękach Branhama i zapobiegł koncentracji władzy w rękach jakiegokolwiek innej pojedynczej osoby lub ciała. Ormana Neville'a był pastorem figurantem w modelu Branhama; chociaż Neville miał tytuł pastora, w innych kościołach Message jego pozycja byłaby opisana jako asystent pastora. Branham postawił się w pozycji "nadzorcy", co w rzeczywistości było biskupem posiadającym niemal całkowitą władzę.⁴ To właśnie w pozycji "nadzorcy" Branhama umieszcza się

¹ Branham, William (1958-4-30) "A ja powiedziałem: "A teraz to, co umieścicieś na swojej karcie modlitewnej, masz". Zabrali go sparaliżowanego i nadal jest sparaliżowany".

² Branham, William (1956-12-9) "To, co umieścisz na swojej karcie modlitewnej, masz". I krzycząc, wybiegł z budynku. Nie wiem, co się stało.

³ Branham, William (1950-1-10) "... Czy jest dla mnie przebaczenie?" Była.

⁴ Branham, William (1963-12-26) "Kiedy nadejdzie czas, jak u Boga, jeśli będę się czuł jak Orman Neville Nie mogę już dłużej kwalifikować się na pastora, wspomnę o tym kościołowi. Kiedy widzę tutaj jedną rzecz, myślę, że wy, diakoni, nie możecie się kwalifikować do bycia diakonami, wspomnę o tym kościołowi, że: "Dowiaduję się, że jest tu pewien diakon, który robi coś, czego nie powinien robić, i nie trzyma się swojego stanowiska" i tak dalej, albo powiernik, czy cokolwiek to jest. Nie mogę tego zagłosować ani go odrzucić, kościół musi to zrobić, ale z pewnością przedstawię to kościołowi. Widzisz, bo to jest to, co powinien robić. Taki właśnie powinienem być jako nadzorca".

większość pastorów Message. Diakoni byli odpowiedzialni za wszelką dyscyplinę¹ i odpowiadali tylko przed Branhamem.² Skarbnik kontrolował finanse³ – z powiernikami ponoszącymi odpowiedzialność prawną za zarządzanie finansami⁴ – wszyscy oni odpowiadali przed Branhamem. Branham ustanowił powierników i diakonów jako podmioty, które mogą żądać od skarbnika wypłat; Decyzje te pozostawiono jednak w gestii skarbnika. Branham sam był skarbnikiem.⁵ Powstało wiele "franczyz" jako podmiotów gospodarczych w celu kontrolowania własności intelektualnej The Message. Branham zachował osobistą własność literatury i nagrań Message oraz udzielił licencji na ich publikację i sprzedaż za pośrednictwem franczyzy.⁶ Osoby, którym przyznano koncesję, były w stanie generować dochody ze sprzedaży materiałów Message i pamiętek po Branhamie.

Powiernicy, diakoni, skarbnik i "pastor" (funkcjonalnie asystent pastora) zostali wybrani przez Branhama. Zostali "wybrani" na swoje stanowiska przez zбір. Głosowanie nie było jednak konkurencyjne, a proces wyboru kandydatów został zamknięty. Kongregacja po prostu głosowała na "tak" lub "nie" na całą listę kandydatów wstępnie wybranych przez Branhama. W ten sposób Branham nadał swojemu modelowi zarządzania biskupiego fasadę modelu kongregacyjnego. Na samego Branhama nie nałożono żadnej kontroli, a on posiadał całkowitą władzę.

¹ Branham, William (1963-12-26) *Porządek kościelny* — Diakon, aby umieścić ich na swoim miejscu. Pamiętajcie, że diakon jest policjantem, a urząd diakona jest w rzeczywistości bardziej surowy niż większość urzędów w kościele".

² Branham, William (1963-12-26) *Porządek kościelny*. "Diakoni nie mają z tym nic wspólnego. Powiernik nie ma też nic wspólnego z urzędem diakonów". {...} "Nie, nie pytaj brata Neville'a [o karcenie]". {...} "Bracie Neville nie pytaj nikogo, kościół nie musi pytać... Chodzi mi o to, że powiernicy nie muszą pytać brata Neville'a..."

³ Branham, William (1963-12-26) *Porządek kościelny* "[Potrzeby finansowe] powinny być następnie przedstawione skarbnikowi, aby sprawdzić, czy skarbnik jest w stanie w tym czasie wypłacić tę określoną kwotę finansową {...} Nie trafia do powierników".

⁴ Branham, William (1963-12-26) *Porządek kościelny* "Powiernicy, jedyną rzeczą, są zobowiązani przez Boga do pilnowania tych finansów i dbania o to, o rzeczy, które się dzieją w ten sposób. Mówiłem ci o nich kasety – i jeśli chodzi o inne rzeczy, które się tutaj dzieją, o budowanie, naprawy, i zajmowanie się finansami i innymi rzeczami, to jest to, czego są powiernikami: własność, finanse i inne rzeczy. Diakoni nie mają z tym nic wspólnego".

⁵ Branham, William (1958-7-20) *Przez wiarę*, Mojżesz "Jestem powiernikiem-skarbnikiem tego kościoła".

⁶ Branham, William (1963-12-26) *Porządek kościelny* "Nikt inny nie potrafi nagrywać taśm chyba, że zezwoli na to osoba, która ma prawo do głosowania, a nie można ich sprzedać, chyba że zezwoli na to osoba, która ma prawo do franczyzy, bo takie jest prawo, widzicie, że franczyza ją posiada". {...} "Mieliliśmy, braliśmy pewne tantiemy i tak dalej".

W kazaniach Branhama może się wydawać, że kongregacja zarządza całym procesem wyboru urzędów w kościele, ale w praktyce nigdy tak nie było. Kandydaci byli zawsze wybierani i wysuwani przez Branhama. Bardziej trafne byłoby scharakteryzowanie praktyki obsadzania stanowisk jako nominacji przez nadzorcę (lub pastora) z głosowaniem nad zatwierdzeniem przez kongregację. Od śmierci Branhama wiele kościołów zrezygnowało nawet z głosowania confirmacyjnego.

Każdy pastor, który wprowadził porządek kościelny i postawili się w pozycji "nadzorcy", doświadczyli podobnego poziomu lub mocy jak Branham. Diakoni stali się ich egzekutorami. Powiernicy przejmowali odpowiedzialność za finanse, podczas gdy skarbnik (którym zazwyczaj był on sam lub jego syn lub córka) mógł robić, co chciał z pieniędzmi i majątkiem kościoła przy bardzo niewielkim nadzorze. Pastor wybierał każdego kandydata na każde stanowisko, a oni służyli według jego upodobania; Nie ma żadnej funkcjonalnej ani konstytucyjnej kontroli autorytetu pastora (nadzorcy).

Wprowadzenie objawionych synów Boga (1958-1959)

Od 1958 roku William Branham zaczął mocno skłaniać się ku objawionym synom doktryn Bożych,¹ Chociaż dopiero w 1960 roku zaczął w końcu głosić doktrynę po imieniu.² Branham miał dwa tytuły kazań, które wygłaszał kilka razy w roku: "Panowie, zobaczylibyśmy Jezusa" i "Pokaż nam Ojca". Te dwa kazania były ważnymi narzędziami, za pomocą których Branham stopniowo wprowadzał Objawionych Synów Boga z biegiem czasu do swoich słuchaczy. Studiowanie ewolucji tych dwóch kazań w czasie jest doskonałym sposobem na prześledzenie, w jaki sposób Branham wprowadził i rozwinął swoją adaptację Objawionych Synów teologii Boga na przestrzeni czasu.

W najwcześniejszych kazaniach pod tymi tytułami, które były głoszone przed jego rozstaniem z 1954 r. *Głos Uzdrawienia*, nie ma wyraźnego odniesienia do teologii objawionych Synów Bożych. Zamiast tego Branham skupił się przede wszystkim na

¹ Branham, William (1960-5-18) *Objawieni synowie Boga* "Dochodzimy teraz do tej wielkiej ukrytej tajemnicy, która była ukryta od założenia świata, a teraz jest objawiana w dniach ostatecznych synom Bożym. Czy wierzysz, że to prawda, że objawiają się synowie Boży?"

² Branham, William (1961-5-17) *To ja*. "To Bóg w tobie. Wszystko, czym był Bóg, przelał w Chrystusa; i cały Chrystus był wylany do Kościoła. Jest więc Bóg ponad nami, Bóg z nami i Bóg w nas. Nic dziwnego, że mamy chrzczyć Ojcem, Synem i Duchem Świętym. To nie są trzej różni Bogowie: trzy urzędy jednego Boga. Widzieć? Bóg ponad nami w Ojcu, Bóg w nas w Synu, oczyszczając Swoją drogę, zniżając się, zstępując, torując mi drogę; aby wrócić. I przyprowadź swój lud z powrotem do Objawieni synowie Boga, tak jak mieli je w ogrodzie Eden. Cały świat wzdycha i czeka na tę godzinę objawienia się synów Bożych". (Uwaga: normatywne chrześcijaństwo używałoby wyrażenia "uwielbiony", "odkupiony" lub podobnego, aby opisać doskonały stan ludzkości – a nie "objawieni synowie" Samo użycie tego terminu jest dowodem na to, że Branham miał kontakt z objawionymi synami teologia).

pozytywnej spowiedzi i wierze w cuda.¹ Gdy zaczął ściślej współpracować z Późnym Deszczem tłum w Niezależnych Zgromadzeniach Bożych, jego publiczne nauczanie zaczęło się zmieniać. Kazania stopniowo ewoluowały, aby wyjaśnić, że Jezus Chrystus był Bogiem objawionym w ciele, na ogół w sposób, który byłby zgodny z głównym nurtem wierzeń chrześcijańskich.² Następnie Branham przedstawił ideę, że Chrystus objawił się słuchaczom swojego przebudzenia poprzez cudowne demonstracje.³ W 1958 roku Branham zaczął wprowadzać ideę, że Bóg objawi się ponownie w taki sam sposób, w jaki objawił się w osobie Jezusa Chrystusa.⁴ Do 1959 roku przekształcił się w bardzo wyraźną adaptację przejawionych synów teologii Boga, gdy zaczął twierdzić, że Chrystus objawia się w członkach Kościoła.⁵ Dopiero w latach sześćdziesiątych Branham zaczął mocno sugerować i twierdzić, że sam jest objawionym synem Boga.

Pod koniec lat pięćdziesiątych i na początku sześćdziesiątych Branham pozostawał bardzo mocno w głównym nurcie Późnego Deszczu teologii, wierząc, że wszyscy członkowie Kościoła mogą być objawionymi synami Boga, mówiąc: "Bóg objawił się w jednej osobie, w Jezusie, teraz objawił się w kościele powszechnym".⁶

Branham towarzyszył objawionym wierzeniom syna z aprobatą pięciu nauki służby i Późnego Deszczu dążenie do "udoskonalenia świętych".⁷ Branham popierał

¹ Branham, William (1955-8-28) *Proszę pana, zobaczylibyśmy Jezusa*. "Posłał mnie z darem widzenia wizji. On działa poprzez Swój kościół, tak jak pokazuje mi wizje. Co to robi? Buduje twoją wiarę, abyś mógł uwierzyć i zostać uzdrowiony".

² Branham, William (1957-12-11) *Panowie, chcielibyśmy zobaczyć Jezusa*. "Teraz chcemy zobaczyć Go przy Jego pracy. Otóż Jezus narodził się w jednym celu, a mianowicie, aby Bóg objawił się w tym ciele".

³ Branham William (1957-8-2) *Panowie, zobaczylibyśmy Jezusa*. "A teraz bądźcie pełni czci i proszę Boga, w imieniu Chrystusa, i weźcie każdego ducha tutaj pod kontrolę Ducha Świętego, aby mógł objawić Jezusa Chrystusa, Syna Bożego, tej publiczności"

⁴ Branham, William (1958-5-1) *Zobaczmy Jezusa*. "A Pismo mówi, że On jest taki sam, jak był wczoraj. Nie byłoby więc niczym niezwykłym, gdyby Bóg objawił się nam dziś wieczorem, tak jak to uczynił w swoim Synu, Chrystusie Jezusie".

⁵ Branham, William (1959-04-19) *Pokaż nam Ojca, a to nas zadowolili*. "Cóż to jest tutaj noc po nocy, kiedy widzisz, jak wielkie znaki i cuda mają miejsce nadprzyrodzonych? Chrystus Boży objawił się wśród tutejszych ludzi, co to jest? Bóg w swoim ludzie".

⁶ Branham, William (1959-4-22) *Zobaczmy Jezusa*. "Wskrzeszał umarłych, powstrzymywał naturę i czynił wszystko. Więcej: Byłoby to powszechne na całym świecie w kościele w tym samym czasie; tam, gdzie Bóg objawił się w jednej osobie, w Jezusie, teraz objawia się w kościele powszechnym, dookoła".

⁷ Branham, William (1956-12-7) *Prezenty*. "W kościele jest pięć urzędów: Apostołowie lub Misjonarze, jedno i drugie, jedno i drugie, to samo, słowo oznacza "posłany". Apostołów, proroków, nauczycieli, ewangelistów i pastorów Bóg umieszcza w kościele. Ale ponieważ ktoś

podstawowe założenie bezgrzesznej doskonałości od początku lat pięćdziesiątych, ale pod koniec lat pięćdziesiątych stał się bardziej wyraźny.¹ Do 1959 roku wyraźnie łączył kropki między "objawionymi synami" oraz wymóg doskonałości, aby uniknąć śmierci.² W tym samym czasie zaczął wskazywać na Mojżesza, Melchizedeka i inne postacie ze Starego Testamentu jako objawienia Boga, które były podobne do objawienia się Boga w Jezusie Chrystusie.

Przed jego śmiercią w latach sześćdziesiątych XX wieku wiara ta przekształciła się w jego nauki o "postawie doskonałego człowieka", w których podał swoim naśladowcom formułę osiągnięcia doskonałości. Upoważnił kaznodziejów, aby byli przewodnikami w tym procesie doskonalenia i uczynił osiągnięcie tej doskonałości wymogiem, aby uniknąć zbliżającego się dnia sądu.

Łatwo to przeoczyć, ale ci przejawieni synowie Koncepcje Boga są fundamentalną wiarą w Przesłanie. Większość sekt Poselstwa skupia się na wariacji tych kluczowych Późnych Deszczy tematy, które ukształtowały się w służbie Branhama pod koniec lat pięćdziesiątych. W tamtym czasie nie było jasne, czy Branham kładł podwaliny pod ostateczne przedstawienie siebie jako powtórnego przyjścia Jezusa Chrystusa. Branham zakończył rok 1959 swoim *Super znak* Kazania. W tych kazaniach pozostawił po sobie wyraźne wrażenie, że Bóg ukaże się ponownie w ludzkim ciele. Jest oczywiste, że miał już na myśli przyszłe odsłonięcie siebie jako powtórnego przyjścia Jezusa Chrystusa i powoli przygotowywał swoich słuchaczy do przyjęcia jego twierdzenia.

Czy nie widzisz prawdziwego znaku? To Jehowa stał się jednym z nas. Jehowa Bóg na ziemi, jako uciekinier, pielgrzym w kraju, który stworzył; odrzucany, popychany, wyśmiewany i szydziony; kamieniem obrażenia dla niewierzącego, skałą zgorszenia; diabła, dla świata religijnego. Ale wieczny znak dla wierzącego: "Bóg z

chciał być apostołem, prorok nie mógł powiedzieć: "Nie ma cię w tym". Albo pastor ewangelisty i tak dalej. Ale to wszystko są małe linie Boga, które zostały umieszczone w kościele dla doskonalenia świętych".

¹ Branham, William (1957-9-8) *List do Hebrajczyków, Rozdział Szósty #2* "Prawdziwy, autentyczny chrześcijanin dąży do doskonałości, aż świat umrze, a ty staniesz się nowym stworzeniem w Chrystusie Jezusie. Wtedy to niemożliwe, żeby ten człowiek kiedykolwiek upadł".

² Branham, William (1959-11-20) *Prorok podobny do Mojżesza*. "To wszystko czeka, wzdycha na ten dzień doskonałości, kiedy przyjdzie nasz Pan Jezus i udoskonali wszystko, co jest niedoskonałe. I nawet kościół, który teraz jest niedoskonały, będzie udoskoniony w miłości i mocy Chrystusa, aż sama śmierć nie będzie już miała żadnej władzy nad kościołem. Ci, którzy umarli na drodze, przez strażę, pierwszą, drugą, trzecią, czwartą, piątą, szóstą i do siódmej straży, umarli, czekając na to".

nami", super znak. Widzicie to? Bóg objawił się, Bóg przedstawił się światu jako zbieg; mógł pójść inną drogą, ale wybrał tę drogę. Posłuchaj tego. Nie przegap tego! Myślę, że Bóg miał w swoim umyśle to, że będzie to przemawiać do człowieka. Dla wierzącego tak jest. To pociągające, kiedy nasz Bóg staje się jednym z nas. Bracie, On jest Bogiem w tobie, Bogiem objawionym w ciele.¹

Kłótnia Branhama z Kościołem Foursquare Ewangelia (1959)

W kwietniu 1959 roku William Branham odbył swoje ostatnie spotkania w Świątyni Angelus, siedziba firmy Foursquare. Leroy Kopp Świątyni Kalwarii nadal wspierał Branhama aż do jego śmierci, ale Kopp Po 1955 roku nie był już pastorem, pozbawiając Branhama najbardziej wiarygodnego miejsca do prowadzenia przebudzeń w Los Angeles. Świątynia Kalwarii została przejęta przez O. L. Jaggersa, przemianowany na Kościół Światowy oddzielony od Foursquare.² Foursquare, podobnie jak Elim i Niezależne Zgromadzenia Boże, był jednym z mniejszych wyznań zielonoświątkowych. Kiedy Branham po raz pierwszy nawiązał z nimi kontakt w latach czterdziestych, mieli około 400 kościołów. Okres przebudzeń uzdrowieniowych i późniejszego ruchu charyzmatycznego okazał się boomem dla ich denominacji, a w latach 80. liczba kościołów wzrosła do 19 000.³

Branham pokłócił się z Foursquareprzywódców denominacyjnych. Dokładnie te kwestie, które doprowadziły do separacji między Branhamem a Foursquare są niejasne. Rolf McPherson, syn Amie Semple McPherson, był szefem Foursquare w latach 1944-1988.⁴⁻⁵ Branham odnosił się do Rolfa jako jego serdeczny przyjaciel. W 1961 roku Branham zaczął opowiadać historię o kolacji, którą zjadł z Rolfem i jego żony, w której doszło do konfrontacji w sprawie kładzenia nacisku na edukację

¹ Branham, William (1955-12-27) *Super Znak*

² Branham, William (1965-12-5) *Rzeczy, które mają być*. "Rozejrzałem się dookoła i zobaczyłem brata Leroya Koppa Ustawienie tutaj.

³ Woo, Elaine (2009-5-28) Rolf K. McPherson umiera w wieku 96 lat; długoletni przywódca kościoła zielonoświątkowego. *Los Angeles Razy*. "Ruch rozrósł się z 29 000 członków w 410 kościołach i miejscach spotkań w 1944 roku do 1,2 miliona członków w 19 000 kościołów i miejsc spotkań na całym świecie w 1988 roku".

⁴ Woo, Elaine (2009-5-28) Rolf K. McPherson umiera w wieku 96 lat; długoletni przywódca kościoła zielonoświątkowego. *Los Angeles Razy*.

⁵ Branham, William (1955-11-19) *Odkupiciel, Odkupienie* – Poznałem doktora Teeforda i... i Rolfa McPherson i ci wspaniali ludzie, doktor Cummings i kilku innych znakomych ludzi. I poznałem pana Koppa przy... Leroy to imię chłopca.

seminaryjną dla duchownych i budowania kosztownych struktur kościelnych.¹ Choć historia nie łączy kropek z jego odejściem z FoursquareWarto zauważyć, że Branham nigdy nie został zaproszony do powrotu. Podejrzewam, że komentarze Branhama podczas kolacji nie zostały dobrze przyjęte przez Rolfa McPherson i inni liderzy Foursquare którzy byli obecni. Być może to było przyczyną kłótni?

Jest również możliwe, że ciągle otwarty sprzeciw Branhama wobec trynitaryzmu i jego przyjęcie idei modalistycznych o jedności obraziło Foursquare, którzy byli trynitarni. Rok 1959 był rokiem, w którym Branham po raz pierwszy z pełnym zaangażowaniem odrzucił trynitaryzm. Do 1957 roku Branham zajmował stanowisko jedności lub trynitarianizmu, w zależności od poglądów wyznawanych przez publiczność, z którą przemawiał. Mimo że wyraźnie faworyzował modalizm, starał się nigdy nie atakować trójcy, ale to zaczęło się zmieniać w 1958 roku. Choć aż do śmierci w roku 1965 nadal mówił pozytywnie o Trójcy Świętej,² do wspólnoty Orędzia zaczął agresywnie atakować formułę trynitarną.³ W roku 1961 Branham prorokował nawet bezpośrednio przeciwko Trójcy.⁴

Należy zauważyć, że Poselstwo definiuje trynitaryzm jako wiarę w trzech Bogów. Ilekroć ludzie w Orędziu wypowiadają się przeciwko Trójcy, robią to mając na uwadze tę definicję. Branham wprowadził swoich słuchaczy w błąd co do tego, jak trynitarianie postrzegają Trójcę Świętą i zbudował słomiany argument przeciwko formule bóstwa,

¹ Branham, William (1961-2-18) *Balsam w Gilead*. "Kiedy Siostra McPherson, ja i Rolf Pewnego dnia zastawił się do jedzenia, mówił o pewnej organizacji, albo pewien człowiek na tym wybrzeżu zabrał większość jej członków. Powiedziałem: "To źle o tobie świadczy". Dlaczego mieliby iść tam, gdzie powiedzą, że zbudują cztery, pięć milionów dolarów kościoła, a ty już zbudowałeś swój, żeby spłacić ten dług? Zapytałem: "Co się stało?" Wiesz co? Powiedziałam: "Kiedy Siostra McPherson była tutaj, miała przebudzenie. Pozostała z Duchem. Ludzie przychodzili zewsząd, napelnieni Duchem Świętym. Ale co się stało, gdy umarła? Zaczęłaś robić doktoraty, doktoraty, podwójne doktoraty, QD i wiele innych rzeczy. A co masz teraz? Biały stół wart milion dolarów na twoich rękach. Zgadza się. To, czego potrzebujemy, to powrót do przestania Pięćdziesiątnicy, powrót do Ducha Świętego; To prawda.

² Branham, William (1965-8-15) *I nie wie o tym*. "To jest Bóg. Bóg w trójcy jest Jeden, a bez trójcy nie jest Bogiem. Nie może się zmanifestować w żaden inny sposób".

³ Branham, William (1959-8-23) *Palmerworm, Locust, Rakerworm, Gąsienica* "Mówisz: "Błogosławiona Trójca Święta". Znajdźcie mi słowo "trójca" w dowolnym miejscu na kartach Biblii Bożej. Jest to plan stworzony przez człowieka, stara brudna kościelna owinięta dookoła, aby zająć miejsce soczystej linii Bożego Ducha Świętego. Nic z tych rzeczy. Nie ma czegoś takiego. Znajdujesz ją i przychodzisz do mnie. Jesteś zobowiązany to zrobić, jako chrześcijanin, jeśli to znajdziesz. Nie ma tego w Świętych Pismach Bożych. A "Ojciec, Syn i Duch Święty" wyklął się z piekła, nie ma czegoś takiego jak trzej Bogowie".

⁴ Branham, William (1961-1-8) *Objawienie, Rozdział Czwarty #3* "Trynitaryzm pochodzi od diabła!" Powiadam, że tak mówi Pan!"

która w rzeczywistości nie istnieje.¹ Większość wyznawców Przesłania ma bardzo małe prawdziwe zrozumienie wierzeń ortodoksyjnego chrześcijaństwa. To, co myślą, że wiedzą, jest często tylko słomianą wersją przedstawioną im przez Williama Branhama i ich kaznodziejów Przesłania. Nawet jeśli ktoś nie zgadza się z poglądami trynitarnymi, fałszywe przedstawianie tych wierzeń jest grzechem składania fałszywego świadectwa.²

Podobnie jak większość grup, które rozstały się z Branhamem, Foursquare nie pozostawił żadnego zapisu, który wyjaśniałby przyczynę. Gordona Lindsaya był Foursquare zanim objął stanowisko kierownika kampanii Branhama i odegrał kluczową rolę w uzyskaniu dopuszczenia Branhama jako mówcy do denominacji. Foursquare był również jednym z ważnych sponsorów sierocińca Sharon i miał znaczące powiązania z Późnym Deszczem ruch. Foursquare wolniej reagował na problemy niż inne główne denominacje zielonoświątkowe.

Foursquare Korzystając ze swojej pracy z Williamem Branhamem, popierali i przyjmowali wiele z jego praktyk. Otwarte potępienie Branhama mogło spowodować rozłam w ich denominacji. Zamiast tego, podobnie jak wielu innych, po cichu wycofali się i nie zrobili nic, aby spróbować aresztować powoli rosnący kult.

Jakkolwiek było, Branham nadal wypowiadał się o Rolfie w samych superlatywach McPherson do końca życia, ale nigdy nie przełożyło się to na kolejne zaproszenie do wygłoszenia przemówienia w Foursquare kościoły po 1959 r. Pomimo braku wsparcia ze strony samej denominacji, Branham nadal cieszył się poparciem różnych byłych i obecnych Foursquare duchowni, którzy pomagali mu w zabezpieczeniu innych miejsc na spotkania w Los Angeles po 1959 r. Najbardziej znanym z nich był John Robert Stevens, który przeniósł elementy nauk Branhama do swojego własnego kultu, Living Word Fellowship. Znany w skrócie jako The Walk, ruch był nękanym powszechnym molestowaniem dzieci.³

¹ Branham, William (1965-7-25) *Pomazańcy w czasach ostatecznych* "Czym jest ta trójca? Widzieć? Gdzie kiedykolwiek nazywano to trójcą? Widzieć? Gdzie w Biblii w ogóle padło słowo Trójca? Gdzie mogłoby być trzech Bogów, że czcimy trzech Bogów, a nie jesteśmy poganami?"

² Uwaga autora: Kwestia trynitaryzmu jest kwestią najbardziej dzielącą większość wyznawców Przesłania. Już sam ten akapit ich oburzy – nawet jeśli nie popiera trynitaryzmu, a jedynie wskazuje, że fałszywie go przedstawiają.


³ Rowe, Peter (2019-5-29) Trzy kobiety pozywają Living Word Fellowship, zarzucając im wykorzystywanie seksualne. *Trybuna Unii w San Diego*. "W październiku ubiegłego roku byli członkowie opublikowali na Facebooku list, w którym oskarżają przywódców kościoła o przemykanie oczu na wszechobecną kulturę wykorzystywania seksualnego dzieci". "Operacyjne cechy charakterystyczne organizacji obejmują przymus, zawstydzanie, wymuszanie członkostwa

Po rzędzie z Foursquare, Niezależne Zgromadzenia Boże pozostał ostatnim denominacyjnym sponsorem Williama Branhama. Józefa Mattsona Boze'a Nie miał nic przeciwko nagłaśnianiu molestującym dzieci, a nawet pozował do zdjęć z pedofilami w swoim magazynie. Byli przywódcami denominacyjnymi w Foursquare A Niezależne Zgromadzenia świadome nadużyć, które już miały miejsce? Nie jestem pewien.

w trwałym ubóstwie dla chwały i satysfakcji kierownictwa organizacji..." "Przez lata organizacja wiedziała o szerzących się nadużyciach seksualnych i milcząco tolerowała pedofilię w swoich szeregach, ale za każdym razem nic nie robiła".

Rozdział 10

Społeczność Wczesnego Przesłania (1952-1965)



Poznacie ich po owocach.

– Jezus Chrystus

Do 1955 roku Branham stał się prorokiem końca świata, a także zebrał kilka kluczowych postaci, które pomogły mu zbudować instytucje Przesłania. Wkrótce mieli przyjść pozostali i razem stali się kluczowymi przywódcami i misjonarzami Poselstwa po jego śmierci.

Wspólnota Przesłania zaczęła się kształtować na początku lat pięćdziesiątych. Dokładne określenie, kiedy to się stało, jest trudne. Aby dokładnie określić, kiedy zaczął się formować kult jednostki, przejrzałem świadectwa wszystkich starych wydawczy The Message, aby spróbować ustalić, kiedy twierdzili, że zaczęli wierzyć, że Branham był Eliaszem. Prawie każda ważna postać pozostawiła po sobie zapisane świadectwo swojego nawrócenia do Poselstwa. Pozostawienie świadectwa było dla mnie zaszczytem, a istnieje pokaźna biblioteka około 150 takich świadectw. Świadectwa są nieocenionym narzędziem do uzyskania wglądu w początkową formację Orędzia.

Branham już w 1949 roku rzucał aluzje i wskazówki na temat swojego twierdzenia o Eliaszu. Nie ma żadnego dowodu na to, że wcześniej nawet twierdził, że Eliasze jest Eliaszem. Dopiero po tym, jak po raz pierwszy pojawiły się jego twierdzenia o Eliaszu, kult jednostki zaczął się rozwijać.

Pierwszą znaną mi postacią, która twierdziła, że wierzy, iż Branham był postacią Eliasza, był Glen Funk, diakon Przybytku z 1947 roku.¹ Według zeznań Funka, już w 1951 roku wierzył, że Branham jest Eliaszem.² Nie znam nikogo, kto wcześniej twierdziłby, że wierzył w "Eliasza" Branhama. Następny najbliższy znany mi Fred Sothman oraz Raymonda Jacksona, którzy oboje donoszą, że przyjęli tę wiarę w 1952 roku.³ Sothmana W 1947 roku uczestniczył w spotkaniu Branhama, ale nigdy nie spotkał go osobiście aż do 1952 roku. Wiele wskazuje również na to, że Orman Neville

¹ Uwaga autora: Roy Roberson była jedyną inną postacią, która uczęszczała do Tabernakulum W latach czterdziestych zajmował stanowisko kierownicze, pozostając w Tabernakulum po śmierci Branhama. Wszyscy inni pierwsi przywódcy Przybytku i ich rodziny opuścili je i przyłączyli się do Zgromadzenia Wiary (Raymond Jackson Kościół Branhama) po śmierci Branhama. Jest bardzo niewielu świadków z całego okresu służby Branhama. O ile mi wiadomo, wszyscy oni uczęszczali do kościoła, w którym byłem pastorem. Co więcej, nie znam żadnego świadka służby Branhama przed 1948 rokiem w jakimkolwiek kościele Message, poza świadkami w Faith Assembly oraz Tabernakulum Branhama. Są to naprawdę jedyne dwie grupy, które mogą poszczycić się pełnym świadectwem jego służby.

² Funk, Glen (1992-5) Mięso w odpowiednim sezonie. *Rywal*. Opowiedziałem mu o umowie nad rzeką, o tym, że Pan powołał brata Branhama, aby uprzedził Jego powtórnego przyjście. Potem opowiedziałem mu o Afryce. Działo się tam tak wiele, że opowiedzenie o tym zajęłoby godzinę. Stamtąd udał się do Finlandii i to wszystko, co się tam właśnie wydarzyło.

³ Jackson, Raymond (1999) Moje świadectwo. "Zaledwie kilka tygodni później, w sierpniu [1952 r.]... Znałem w głębi serca tego człowieka jako prawdziwego ducha Eliasza, który miał nadejść".

mógł uwierzyć w twierdzenia Eliasza już w 1952 roku; Z pewnością zrobił to w 1955 roku.

Banks Wood jest następną postacią, chronologicznie, która twierdzi, że wierzy, dochodząc do konkluzji w 1953 roku.¹ Roy Robersona jest również prawdopodobnie wczesnym wyznawcą twierdzeń Eliasza. Podejrzewam, że wierzył w te twierdzenia również na początku lat pięćdziesiątych, chociaż najwcześniejszą wskazówką, jaką znalazłem w jego zeznaniach, jest to, że zaakceptował je w 1962 roku.² Jest prawie pewne, że uwierzył w to w 1958 roku, kiedy został powiernikiem Przybytku.³ Ludzie ci odegrali kluczową rolę w zwróceniu uwagi innych na twierdzenia Eliasza. Każda inna znacząca postać Przesłania, jaką znam, zaakceptowała twierdzenia Eliasza po 1953 roku.

Porucznicy Przesłania

Leo Mercier oraz Gene'a Goad

Dwie postacie, które są absolutnie niezbędne do stworzenia The Message, to Leo Mercier (1937-1987) i Gene Goad (1929-1995). Dokładny sposób, w jaki para dowiedziała się o Branhamie, jest nieco niejasny. MercierMatka była zielonoświątkowym kaznodzieją, a rodzina mieszkała w pobliżu Hammond w stanie Indiana mniej więcej w tym czasie. Prawdopodobnie spotkali lub słyszeli o Branhamie w kręgach zielonoświątkowych.⁴

¹ Wood, Banks (1967) Banks Wood Przemówienie rezygnacyjne powiernika.

² Branham, William (1962-12-30) *Czy to jest znak końca, proszę pana?* "Bracie Roy, jesteś tu dziś wieczorem? Tak, ja – wierzę... Co? [Brat mówi: "Z boku". — przyp. red.] Z boku. Zadzwońił do mnie i miał sen. I śniło mu się, że zaganiamy bydło. (To już trzeci.) Łapanka na bydło. A tam była trawa, po brzuch, dużo jedzenia. My wszyscy bracia byliśmy razem. Przyszliśmy do pewnego miejsca na obiad, a brat Fred Sothmann wstał i powiedział: "Eliasz, wielki prorok, będzie przemawiał stąd dzisiaj, w południe".

³ Branham, William (1958-7-20) *Umieszczanie diakonów* "Któregoś wieczoru zadzwoniłem do rady powierniczej, która ma nową radę powierniczą. Zauważyłem tu dziś wieczorem brata Luthera McDowella, cieszymy się, że go widzimy, który wcześniej był członkiem rady powierniczej. Pojechałem tam w tym tygodniu, aby się tego dowiedzieć i sprawdzić, czy wykonano fotostatyczną kopię, która również zostanie przedstawiona kościołowi. Powiernikami kościoła są teraz Brat William Morgan, Brat Mike Egan i Brat Banks Wood oraz Brat Roy Roberson." (Uwaga: Tym wydarzeniem było przeniesienie przez Branhama członków swojego kultu jednostki do kontroli.)

⁴ Rusak, Vicki (2023) Korespondencja z Vicki Rusak. – Tak, był homoseksualistą." "Nigdy nie byli katolikami O ile mi wiadomo. Cała nasza rodzina była zielonoświątkowcami, a moja mama zawsze naśmiewała się z katolików." (Rusak była siostrzenicą Merciera i odwiedził go w jego komunie w Arizonie.)

Przyjaciel Leo, Gene, pochodził z tej samej okolicy i był o osiem lat starszy.¹ Oboje uczęszczali do szkoły średniej w Gary.² Para po raz pierwszy spotkała Branhama w 1953 lub 1954 roku. Zgodnie z ich historią, pojechali do Jeffersonville zbadać sprawę Branhama i sprawdzić, czy legendy, które o nim słyszeli, były prawdziwe. Branham powiedział, że przyjął ich jako swoich uczniów i że uczył ich "miłości Bożej".³

Leo i Gene byli homoseksualistami Miłośnikami. Ich styl życia był dobrze znany w wewnętrznym kręgu zwolenników Branhama. Zanim to się skończyło, stali się przywódcami komuny Przesłania w Arizonie, gdzie Leo torturował i molestował dzieci.⁴ Gene przez krótki czas uczestniczył w Zgromadzeniu Wiary Kościół – mój kościół – w 1990 roku.⁵ Gene w końcu popełnił samobójstwo, a Leo zmarł w wyniku wieloletniego

¹ Mackanos, Adele (1995-6-20) Gene Goad opiekował się chorą matką. *Czasy Münsteru*. str. 34

² Uwaga autora: Warto zauważyć, że Leslie Douglas Ashley również pochodzi z Gary w stanie Indiana i jest w tym samym wieku co Leo. Prawdopodobnie byłoby kolegami ze szkoły.

³ Branham, William (1957-1-26) *Kiedy Boska miłość jest projektowana, jej miejsce zajmuje suwerenna taska* "Leo i Gene to dwaj wspaniali chłopcy, którzy chodzą na spotkania, jeden z nich jest katolikiem. a drugi założył własne FBI. Zamierzali mnie zbadać. I tak się stało. Od tamtej pory chodzą ze mną, nagrywają na taśmy. To dobrzy chrześcijańscy chłopcy. A kiedy to zrobili, usiedli na werandzie, a ja nazywam ich moimi uczniami. A ja uczyłem ich miłości Bożej".

⁴ Ludzie v. Wilson, 08 S.O.S. 4471, People v. Loker, 08 S.O.S. 4497

⁵ Jackson, Raymond (1990-11-18) Siedem symboli. "Nie chcę tego powiedzieć w uwłaczający sposób. Mężczyzna [Gene Goad] to było z nami dziś rano, a którego nie widziałem od około 28 lub 30 lat. Nie wiem, ile to już minęło, może 28. On i jeszcze jeden młody człowiek zaczęli pojawiać się w Przybytku Branhama mniej więcej w tym samym czasie, co my. Nie byli ratowani zbyt długo. Właśnie wyszli z kościoła zielonoświątkowego. To byli dziwacy, dwaj dziwni chłopcy. Po prostu żyli z niczego. Dokądkolwiek poszedł brat Branham, oni szli. Zastanawiałeś się, jakim cudem mogą sobie na to pozwolić? Ale w ten czy inny sposób tam dotarli. Dużo produkowali jego taśm przez długi czas. W tamtych czasach jeden z chłopców prawie nie rozpoznawał, że ktokolwiek inny w ogóle istnieje. To sprawiło, że było to o wiele dziwniejsze. Och, porozmawialiby z tobą, gdyby musieli spotkać się z tobą w przejściu, ale nie zrobiliby wszystkiego, co w ich mocy, by nawet nie pomyśleć, że w ogóle żyjesz. Ale po tym, jak opuścili te okolice, nigdy nie wiedziałem nawet, gdzie się znajdują, dopóki nie dowiedziałem się, że osiedlili się w Arizonie. Ale teraz, po 25 latach po śmierci brata Branhama, niektóre z rzeczy, które zostały zaprojektowane przez zwolenników brata Branhama, mogą dobrze zrozumieć, dlaczego denominacyjni kaznodzieje patrzą na następujące [źle]. Wystarczy wspomnieć imię brata Branhama, a oni po prostu szaleją. Dlaczego to jest sekta, trzymaj się od tego z daleka. Otóż spotykają wiele z tych postaci, które rzekomo za nim podążały, słuchały jego nauk, podobno rozumiały. Ale kiedy nastąpiła jego śmierć, ci ludzie wymyślili jedno z najbardziej szalonych objawień i nauk, jakich nigdy nie słyszeliście. Drugi facet, który z nim biegał, nazywał się Leo Mercer. (Uwaga: Raymond Jackson wprowadza w błąd swoich słuchaczy. Ocaleni z Parku byli w naszym kościele i był on w pełni świadomy nadużyć popełnionych przez Leo Mercera w czasie, gdy wygłaszał te oświadczenia. Powinien był zadzwonić na policję, żeby Gene został wydany, kiedy pojawił się w naszym kościele).

uzależnienia od narkotyków. Do tego końca trzeba było jednak dążyć przez dziesięciolecia, o czym szerzej w innym rozdziale.

Nasuwa się wiele pytań, dlaczego Branham wziął tę parę do swojej drużyny. Lee Vayle wyjaśnił, że Branham otrzymał instrukcje od Boga, aby ich zwerbować i był w pełni świadomy, że byli homoseksualistami w tym czasie. Branham był przesłuchiwany zarówno przez Lee Vayle'a, jak i przez oraz Pearry Green nad jego relacjami z chłopcami. To właśnie z ich zeznań mamy jedyne jasne wyjaśnienie rozumowania Branhama.¹ Nad Branhamem w ciągu jego życia urosła chmura podejrzeń, że być może sam był homoseksualistą.

Gene i Leo zaczęli regularnie pomagać Branhamowi w połowie 1954 roku, początkowo nadzorując sprzedaż towarów Branhama podczas przebudzeń. Leo miał wtedy 15 lub 16 lat. W lutym 1955 roku Gene i Leo podróżowali wszędzie z Branhamem.² Kiedy William Branham stanął w obliczu kryzysu finansowego w 1954 roku po jego pogarszających się relacjach z Gordonem Lindsayem i *Głos Uzdrawienia*, stworzył franczyzę, aby produkować i sprzedawać nagrania swoich kazań. Ta franczyza ostatecznie przekształciła się w Voice of God Nagrania po śmierci Branhama. Gene i Leo zostali postawieni na czele tego przedsięwzięcia. Podróżowali wszędzie z Branhamem. Każde nagranie Branhama zostało przez nich wyprodukowane. Bez Gene'a i Leo po prostu nie byłoby Przesłania.

Gene i Leo, podobnie jak większość zespołu i świty Branhama, mieli własną przyczepę podróżną, w której podążali za Branhamem od przebudzenia do przebudzenia. Chłopcy byli bardzo kochani przez Branhama. Kiedy pojawiły się oskarżenia przeciwko ich stylowi życia, Branham zaaranżował dla nich znalezienie żony. Osobiście odprawił ich ceremonie zaślubin, które są rejestrowane na wideo. Prywatnie szeptało, że zostali wyzwoleni z homoseksualizmu.

Gene i Leo stali się członkami Kultu Bóstwa Branhama. Byli stałymi towarzyszami jego wypraw myśliwskich, a Branham regularnie zostawał u nich na noc.

¹ Vayle, Lee (2000) Boska Trójca #11. "Wydaje mi się, że to było około 1956 roku, a nie później, kiedy Leo i Gene, Leo Mercer i Gene Goad Bóg powiedział bratu Branhamowi, żeby wynajął im dwóch homoseksualistów".

[Zmieniono] (2023) Wywiad z [ZMIENIONO]. "Zielono gruszki Powiedział: "Zapytałem go, wiesz, co robią Gene i Leo, prawda?" Brat Branham powiedział: 'Bracie Green, nie mów w ten sposób o tych chłopcach, oni są naszymi braćmi'. A potem już nigdy więcej o tym nie wspominałem". (Uwaga: w niektórych wywiadach, które przeprowadziłem, zgodziłem się zachować ich nazwiska w tajemnicy. Weź to za to, co jest warte. Osoba ta była współpracownikiem Pearry'ego Greena.)

² Branham, William (1955-2-21) *Chrystus*. "Myślę, że wszyscy widzieliście to zdjęcie dziś wieczorem. Chłopcy (chyba), Leo i Gene, przywieźli trochę.

Drewno Banków

Drewno Banków (1914-2005) i jego żona dołączyli do zespołu Branhama w 1954 roku. Do 1955 roku podróżowali jako część jego świty. W tym samym roku kupili dom obok Branham i przenieśli się do Jeffersonville z Kentucky. Wood nadzorował produkcję i sprzedaż drukowanej literatury Branhama, która była instytucją, która ostatecznie przekształciła się w Spoken Word. Wood został powiernikiem Przybytku Branhama w 1958 roku. Jak na ironię, krążą pogłoski, że Wood był analfabetą i nie potrafił czytać.

Wood był zamożnym człowiekiem, właścicielem firmy budowlanej. Stał się na pewien czas jednym z biznesmenów pełnej ewangelii. On i jego żona byli Świadcami Jehowy przez wiele lat.¹ Brat Wooda, Lyle Wood, oraz jego kuzyn Charlie Cox wraz z rodzinami podążyli za nim do Jeffersonville i w końcu przyłączyli się do Przybytku Branhama. Charlie Cox został później długoletnim diakonem w Tabernakulum.

Drewno Banków a jego żona dała Williamowi Branhamowi wiele Świadców Jehowy literatura, głównie oldschoolowa Świadek Jehowy literatura, w tym pisma Charlesa Russella; W rezultacie Branham zapoznał się z naukami Russella.²

Wood był człowiekiem zrównoważonym pod wieloma względami i nigdy nie stał się częścią Kultu Bóstwa. Opuścił Przesłanie w 1966 roku, po śmierci Branhama.

Estle Beeler

Estle Beeler (1914-1987) był metodystą ewangelista z Bardstown w stanie Kentucky który mieszkał w Georgetown w stanie Indiana przez większość swojego życia. Był jednym z ewangelistów z listy C, z którymi współpracował *Głos Uzdrawienia* kiedy Głos Uzdrawiania Fellowship powstał w 1949 roku. Już wcześniej poznał Branhama na spotkaniach przebudzeniowych w 1948 roku.³ Jego bliskie sąsiedztwo z Jeffersonville nawiązał regularny kontakt z Branhamem i uczęszczał na nie jako członek Przybytku. kiedy był w mieście. Beeler (Pszczola), wraz z Royem Robersonem, był

¹ Branham, William (1956-4-8) *Co to jest wizja?* "Następnym mężczyzną to pan Wood. Pan Banks Wood, to mój przyjaciel i sąsiad. Pan Wood jedzie ze mną. Wielu z was zna go ze sprzedaży książek na spotkaniu. Mężczyzną był bardzo udanym wykonawcą. Pewnego dnia, kiedy byłem w Louisville w stanie Kentucky, odbywającego spotkanie; sam będąc Świadcem Jehowy (Uwaga: żona Wooda również była Świadcem Jehowy zanim został metodystą.)

² Branham, William (1957-9-25) *Pytania i odpowiedzi na temat Listu do Hebrajczyków #1* "Och, gdybyśmy mieli czas, aby zagłębić się w szczegóły tego pytania. Stało się... W tym miejscu Russell się pomylił. Russell prorokował, widząc to nadejście. Prorokował, że "będzie to przyjsie Pana Jezusa", nie wiedząc, że było to zapieczętowanie Kościoła. Widzisz?

³ Beeler (Pszczola), Mildred (2006) Wywiad z Mildred Beeler. *Pokoleń*. "W roku 1948 byliśmy świeżo upieczonym małżeństwem i mieszkaliśmy w Hodgenville w stanie Kentucky. Udał się do metodystycznego kościoła w mieście.."

jednym z pierwszych, którzy regularnie nagrywali kazania Branhama.¹ Odegrał znaczącą rolę w rekrutacji niektórych z pierwszych członków społeczności The Message. Ochrzcił Raymonda Jacksona, Willarda Collinsa i większość innych najwcześniejszych członków The Message Community, przed Ormanem Neville'em wstąpił do Przybytku. W 1952 roku został pominięty na stanowisku pastora na rzecz Ormana Neville'a, ale wydaje się, że nie spowodowało to wówczas żadnych podziałów.

Beeler (Pszczola) W połowie lat pięćdziesiątych zaakceptował twierdzenia Branhama o Eliaszu i głosił doktryny Przesłania przez całe swoje życie. Przyjął niezwykłą wiarę, opartą na antywyznaniowości Branhama. Nauczanie, że wejście do budynku kościelnego jest równoznaczne ze przyjęciem znamienia bestii. Dlatego nigdy nie zbudował własnego kościoła, a po śmierci Branhama odprawiał nabożeństwa domowe. Wierzył również w węzowe nasienie Williama Branhama. Doktryna wskazywała, że wszystkie stosunki seksualne są grzechem, a on nalegał, aby wierzący w Orędzie żyli w celibacie. Doprowadziło to do jego marginalizacji w pierwszych latach po śmierci Branhama, ale należy zauważyć jego znaczenie dla formowania wczesnej wspólnoty Przesłania.²

Ormana Neville'a

Ormana Neville'a (1904-1974) był pastorem metodystycznym³ z HenryvilleIndiana. Odtoczył się od metodystów w 1950 roku, aby założyć Ewangeliczne Tabernakulum w mieście Henryville. W tym czasie nawiązał kontakt z Williamem Branhamem. Po kłótni Branhama z Grahamem Snellingiem W 1952 roku Neville został pastorem Branham Tabernacle i nadzorował lokalną społeczność Przesłania, podczas gdy Branham był poza miastem. Neville był miłym i starszym mężczyzną, który był

¹ Beeler (Pszczola), Mildred (2006) Wywiad z Mildred Beeler. "W 1950 roku, zaraz po tym, jak przeprowadziliśmy się do Clarksville (obok Jeffersonville)), mój mąż kupił kilka dobrych magnetofonów i dobry mikrofon i zaczął nagrywać przesłania, które brat Branham głosił w Przybytku. Myślę, że był jednym z pierwszych, którzy to zrobili. {...} Trwało to do czasu, gdy brat Leo i brat Gene zaczęli dokonywać oficjalnych nagrań".

² Jackson, Raymond (2002-2-24) "Jeden człowiek, był kiedyś moim przyjacielem, bardzo bliskim. Nazywał się Estle Beeler. {...} Poznałem go i jego żonę w tamtych wczesnych latach, a on ochrzcił nas oboje w strumieniu, który spływał w imię Pana Jezusa Chrystusa. {...} Miał marzenie... {...} i ujrzał dom kościelny, a na nim napisane słowo Ichabod. I wiecie, co on sobie myślał? Że od tego dnia w każdym kościele spisano Ichaboda i nie było już w nim chwały Bożej. I wszędzie, gdzie poszedł głosić, nie chciał głosić w domu kościelnym, chciał głosić w swoim domu. {...} Jedną z jego nauk było to, że otrzymał objawienie, że mąż i żona nie mogą już w nich żyć, dopóki nie będą razem. A w przybytku był pewien mężczyzna i jego żona, dobrze znani. I dał im osobno, bo odeszła od męża".

³ Pisarze sztabowi (1941-9-15) Metodyści z południowej Indiany Ogłaszaj spotkania. *The Indianapolis Gwiazda*, s. 9

bardzo lubiany przez starszy zbór Tabernakulum. Stał się jednym z najważniejszych cheerleaderów Branhama.

Po tym, jak został proboszczem Tabernakulum, jego Henryville kościół został częściowo zamknięty, a jego kongregacja poszła za nim do Przybytku Branhama. Te same rodziny w podobny sposób opuściły Henryville po śmierci Branhama, kiedy Neville stracił kontrolę i wznowił regularne nabożeństwa w swoim Henryville kościół.

Sytuacja w zakresie zarządzania w Przybytku było niezwykle, o czym była mowa w poprzednim rozdziale dotyczącym porządku kościelnego. Niecodzienną sytuację potwierdza przegląd ewidencji nieruchomości. Branham osobiście posiadał własność przybytku Branhama, a członkowie płacili dziesięcinę bezpośrednio jemu. To sprawiło, że władza powierników, diakonów i sług Przybytku stała się większa coś w rodzaju fasady. Branham zgodził się na to, by głosowali w pewnych sprawach, ale było jasne, że ma prawo weta i ostateczną władzę w każdej decyzji w grupie.¹ Branham ostatecznie nie chciał wypuścić się spod kontroli.

Neville nie był prawdziwym pastorem Przybytku w sensie typowego pastora z przesłaniem. Posiadał tytuł pastora, ale brakowało mu autorytetu i stabilności typowego pastora Przesłania.² Sytuacja uniemożliwiła Neville'owi rzetelne przestrzeganie dyscypliny kościelnej i ostatecznie znalazł się po przegranej stronie bitwy z Kultem Bóstwa Branhama w miarę upływu lat. Sytuacja była znośna dla Neville'a za życia Branhama, ale rozwikła się po śmierci Branhama. Neville został ostatecznie obalony przez Kult Bóstwa, który miał kontrolę nad instytucjami Przesłania po śmierci Branhama.

Raymonda Jacksona

Raymonda Jacksona (1924-2004), kolejny metodysta. Był wówczas rolnikiem mieszkającym w północnym hrabstwie Clark. Uległ wypadkowi samochodowemu z rąk pijanego kierowcy na krótko przed tym, jak został przedstawiony Branhamowi w 1952 roku. Doświadczenie z pogranicza śmierci zmieniło go w poszukiwacza, a ugoda z

¹ Branham, William (1957-9-22) *Hebrajczyków, Rozdział Siódmy #2* "Jedyne, co robię, to posiadanie nieruchomości. A jeśli pojawi się coś innego, że to jest jak przeniesienie pastora, i chcą wziąć udział w głosowaniu w tej sprawie, nie można poprosić diakona, aby to zrobił. Musiałbyś mnie zapytać. Schodziłem na dół i mówiłem: "Jeśli chcesz poruszyć pastora, powiedz mi dlaczego. Czy on coś zrobił?"

² Allen, James (1999-10-21) "Brat Neville powiedział: 'Cóż, po prostu nie mogę wzywać ludzi do głoszenia, mam nad sobą radę diakona'. Wiedziałem, o czym mówi. Niektórzy diakoni powiedzieli mi: "Cóż, jest tylko jeden ważny człowiek poza bratem Branhamem, a on powiedział, że to jest brat Neville, a wszystko, co robi, to trzymanie otwartych drzwi". To naprawdę nie jest zbyt wiele, aby myśleć o twoim pastora? Po prostu przytrzymujesz otwarte drzwi. {...} I poszli [diakoni] do [restauracji] Jerry'ego, kiedy trwało nabożeństwo".

pijanym kierowcą pozostawiła mu do dyspozycji bardzo dużą sumę pieniędzy.¹ Można spekulować, że został wybrany do rekrutacji po tym, jak wiadomość o jego osiedleniu została opublikowana w Jeffersonville Gazety.

Jackson był kuzynem diakona z Tabernakulum, który zaprosił go na spotkanie z Williamem Branhamem. Jackson był właścicielem dużej farmy, którą Branham regularnie odwiedzał na polowania, a obaj mężczyźni nawiązali bliskie relacje. Branham dzielił się źródłami swoich nauk z Jacksonem podczas ich wizyt.²

W 1955 roku członkowie Branham Tabernacle pomogli Jacksonowi w otwarciu nowego kościoła w New Albany Indiana. Nowy kościół pierwotnie nosił nazwę Gospel Chapel, a później został przemianowany na Faith Assembly. Był to pierwszy siostrzany kościół Przybytku Branhama.³ Jackson stał się ważnym przywódcą lokalnej społeczności Message i przyciągnął wielu ludzi do swojego kościoła, gdy coraz więcej ludzi przenosiło się do Jeffersonville, aby dołączyć do społeczności The Message. Jego kościół przyciągał wielu starszych członków Przybytku kongregacja, która zniechęciła się do porządku kościelnego oraz wejście Kultu Bóstwa Branhama w późniejszych latach życia Branhama.⁴

Jackson podążał za Branhamem do wielu jego przebudzeń w regionie i był, wraz z innymi postaciami w tym rozdziale, bardzo głośnym zwolennikiem twierdzeń Branhama o Eliaszu od połowy lat pięćdziesiątych. Jackson odegrał kluczową rolę w globalnym rozpowszechnieniu Przesłania w latach po śmierci Branhama jako przywódca jednej z wczesnych sekt Przesłania.

¹ Pisarze sztabowi (1949-2-15) Pfister pozwany w 2 pozwach o odszkodowanie. *Jeffersonville Wiadomości wieczorne*. "Raymond M. Jackson złożył pozew, żądając 25 000 dolarów odszkodowania z tytułu utraty dochodu i szkód osobistych..." (Należy pamiętać, że byłoby to około 350 000 USD skorygowane o inflacja w 2024 r.)

² Jackson, Raymond (2004-2-29) Brat Branham jeden raz {...} Mówił o tym, że kościół został zebrany i ukończony w punkcie kulminacyjnym, podobnie jak zwieńczenie. To miało być na piramidzie. Ale on powiedział... Mówił takie rzeczy, piramida nigdy nie została ukończona. Nigdy nie założono by na niego czapki. {...} Cóż, bracia i siostry, On miał książkę. I pozwolił mi to zobaczyć. Książka została wydana przez człowieka o nazwisku Clarence Larkin, Prawdy dispensacyjne. Umieścił tam wszystko wokół piramidy".

³ Pisarz (1960-4-16) Kaplica Ewangelii. *Jeffersonville Wiadomości wieczorne*. "Tabernakulum Ewangelii. Wielebny Raymond M. Jackson, proboszcz".

⁴ Uwaga autora: Moja rodzina dołączyła do Faith Assembly Kościół w 1966 r. po opuszczeniu Przybytku; W latach dziewięćdziesiątych zacząłem pomagać kościołowi w ich biznesowej stronie i ostatecznie zostałem pastorem pomocniczym kongregacji, powiernikiem stowarzyszenia non-profit, redaktorem *Rywali* nadzorował m.in. cały zasięg cyfrowy.

Willarda Collinsa

Willarda Collinsa (1929-2017) pochodził z Kentucky i pastor metodystyczny przed nawróceniem na kult jednostki Branhama. Poznał Branhama na spotkaniach w Macon w stanie Georgia w czerwcu 1955 roku. Natychmiast został zabrany z Branhamem i dołączył do jego świąty i podróżował z nim w wielu jego kampaniach z jego przyczepą podróżną.

Jak Raymond Jackson Collins został ochrzczony przez Estle Beelera i uczestniczył w niektórych edycjach Beelerprzebudzenia. Jako kaznodzieja Collins natychmiast zyskał szacunek w Jeffersonville Społeczność wiadomości tamtych czasów. Collins dobrze pasował do lokalnych przywódców Przesłania, którzy w tamtym czasie byli całkowicie byłymi metodystami którzy dołączyli do społeczności The Message poprzez przebudzenia uzdrowieniowe. W 1957 roku Collins został diakonem i pastorem pomocniczym Branham Tabernacle pod kierownictwem Ormana Neville'a.

W 1964 roku Collins przeniósł się do Arizony wraz z dużą częścią Wspólnoty Przesłania, aby być blisko Williama Branhama, który przeprowadził się tam już w 1963 roku. Collins był liderem społeczności Arizona Message przed powrotem do Jeffersonville w 1969 r. został pastorem Tabernakulum Branhama; Collins okazał się o wiele bardziej przychylny Kultowi Bóstwa Branhama niż Neville. Collins prowadził Przybytek przez pięćdziesiąt lat jako sztandarowy kościół głównej sekty Przesłania.¹

Praktyka odtwarzania nagrań Branhama, a nie wygłaszania kazań, rozwinęła się pod przywództwem Collinsa w Tabernakulum. W ten sposób narodziła się koncepcja "kościół taśmowego" na początku lat siedemdziesiątych. Ten styl nabożeństwa,

¹ Collins, John (2024) Willarda Collinsa. *Badania historyczne Williama Branhama*. "Przywództwo Willarda w Tabernakulum Branhama zawierało kombinację kazań, które wygłosił i nagranych wcześniej kazań Williama Branhama. Z czasem jednak wielu członków i odwiedzających Przybytek Branhama zaczęło sprzeciwiać się jego zwiastowaniu na podstawie chrześcijańskiej Biblii. Przy wielu okazjach członkowie i goście Kościoła wstawali ze swoich miejsc i wychodzili z budynku, gdy zamiast słuchać nagrania Williama Branhama, decydował się głosić. To ostatecznie spowodowało podział w Kościele na tych, którzy należą do "tłumu kasetowego" i "tłumu głoszącego". Z biegiem czasu liczba "tłumu kasetowego" przewyższyła liczbę tych, którzy chcieli słuchać głoszenia z chrześcijańskiej Biblii. Chociaż walczył z tą ideologią, była to bitwa, której nie wygrał. Ostatecznie zrezygnował, decydując się na odtwarzanie nagrań z taśm magnetycznych w każdą niedzielę rano, w niedzielę wieczorem, w środę wieczorem i na spotkaniu przebudzeniowym. Głos kaznodziei został uciszony. W miarę upływu czasu, gdy jego głos był przyciszony, Willard zaczął tracić kontrolę nad Kościołem. Wielu uważało go jedynie za figuranta, na stanowisku niezbędnym jedynie do celów ceremonialnych. Kazania pochodziły już tylko z martwego głosu Williama Branhama, niektórzy zaczęli twierdzić, że zmarły Branham był ich "pastorem" i odmówili zaakceptowania Willarda jako piastującego to stanowisko.

zapoczątkowany przez Collinsa, stał się standardową praktyką w głównej sekcji The Message.

Freda Sothmana

Freda Sothmana (1914-2012) pochodził z Kanady, mieszkał w pobliżu sierocińca Sharon kiedy Późny deszcz wybuchł w 1948 roku. Sothmana był ranczerem, który posiadał dużą posiadłość w Saskatchewan. Wierzę Fredowi Sothmanowi miał niezdiagnozowaną chorobę psychiczną Choroby. Sponsorował Branhama, powoli wyprzedając cały jego majątek, a później czerpał dochody jako pracownik instytucji The Message.

Sothmana po raz pierwszy odwiedził przebudzenie Branhama w 1947 roku i został mu osobiście przedstawiony w 1952 roku po podróży do Jeffersonville. Sothmana często przechwalał się, że Branham zaprosił go do spania w swoim łóżku tej nocy i używał tej historii jako analogii, aby porównać się do oblubienicy Chrystusa, mówiąc, że oblubienica dzieli łożę z oblubieńcem.¹ Wiele osób zgłosiło, że Sothman powiedział im o tym że homoseksualista Czyny nie były grzechem. Był człowiekiem bardzo wulgarnym; Używanie obscenicznego języka i wygłaszanie komentarzy o charakterze seksualnym było często częścią jego rozmów.

Wkrótce po wizycie w Jeffersonville w 1952 roku, Sothman zaczął podążać za Branhamem na wszystkie jego przebudzenia, zanim w końcu przeniósł się do Jeffersonville w 1959 roku. Sothmana wyszedł poza zaakceptowanie Branhama jako Eliasza i wierzył, że jest on powtórny przyjsciem Jezusa Chrystusa. Sothmana był czołową postacią Kultu Bóstwa Branhama w swoich najwcześniejszych dniach. James McGuire był zięciem Freda Sothmanai innego znaczącego członka wczesnego Kultu Bóstwa.

Sothmana twierdził, że Branham osobiście objawiał się jako Mesjasz na prywatnych spotkaniach i rozmowach z członkami Kultu Bóstwa.² Inni członkowie Kultu Bóstwa opowiadają podobne historie. Kult Bóstwa omówię szczegółowo w następnym rozdziale.

W 1961 roku Sothman został powiernikiem zarówno Przybytku Branhama, jak i Domu Modlitwy oraz franczyzę, którą Branham stworzył, aby kontrolować i publikować nagrane przez niego kazania. Franczyza pod kierownictwem Sothmanaprzywódstwo, przekształciło się w Głos Boga Nagrania z lat 80. Sama

¹ Sothmana, Fred (2009) Wywiad z Fredem Sothmanem. "Poprosił mnie, żebym spał w jego łóżku. A kto śpi w swoim łóżku? Żoną! Panna młoda!"

² Sothmana, Fred (2009) Wywiad z Fredem Sothmanem. "Brat Tom Simpson i wracałem do domu ze Shreveport Brat Branham powiedział: Ja jestem Mojżesz, Ja jestem Eliazs i Ja jestem Mesjasz! I nie mów o tym nikomu".

instytucja została nazwana przez Sothmana. W 1965 roku Sothman został powiernikiem nowo utworzonego Stowarzyszenia Ewangelizacyjnego im. Williama Branhama. Po śmierci Branhama Sothman został również powiernikiem Spoken Word, instytucję utworzoną w celu wydawania transkrypcji kazań Branhama i publikowania literatury Message. To dało mu kontrolę zarówno nad drukowanymi, jak i nagranyymi materiałami The Message.

Lee Vayle

Lee Vayle (1915-2012) był Kanadyjczykiem i jedną z najbardziej intrygujących osób, które dołączyły do społeczności The Message. Po raz pierwszy zetknął się z Branhamem w 1947 roku, gdy uczestniczył w spotkaniu przebudzeniowym w zachodniej Kanadzie.¹ Był wówczas kaznodzieją podróżującym.² Wśród starych wyjadaczy Wiadomości często powtarza się, że Vayle był na Późnym Deszczu przebudzenie w pierwszych miesiącach, choć nigdy nie byłem w stanie potwierdzić tego jego własnym świadectwem.

W 1953 roku Vayle został zaproszony do służby jako pastor w niezależnym kościele w West Palm Beach na Florydzie u boku Neda Iversona. Vayle wygłosił przepowiednię do kościoła, twierdząc, że "prorok z północy" nadejdzie i będzie tym, czego ludzie potrzebują.³ Jeszcze w tym samym roku Vayle został osobiście przedstawiony Branhamowi po raz pierwszy.⁴ W 1956 roku Vayle przeniósł się do Ohio, gdzie został pastorem niezależnego kościoła baptystycznego. Vayle później odłączył się od kościoła baptystów, aby otworzyć własny kościół Message w St. Paris Ohio.⁵ Iverson w końcu oddzielił się również od kościoła na Florydzie i pozostał kaznodzieją Przesłania do końca swojego życia.

¹ Vayle, Lee (ok. 1995) Świadectwo Lee Vayle'a. "Po raz pierwszy zobaczyłem brata Branhama w roku 1947 w Burnaby w Kolumbii Brytyjskiej."

² Vayle, Lee (ok. 1995) Świadectwo Lee Vayle'a. "Znowu zacząłem głosić. Zazwyczaj byliśmy w drodze. {...} Byłem niezależnym zielonoświątkowcem i głosiłem jako baptysta przez około pięć lat, chociaż nie miałem żadnych gazet żadnego wyznania".

³ Vayle, Lee (ok. 1995) Świadectwo Lee Vayle'a. "Miałem też dar prorokowania. Pewnego niedzielnego poranka stałem za kazalnica i nagle powiedziałem: "Oto posyłam mojego proroka z północy, a on nauczy ludzi tego, co powinni wiedzieć".

⁴ Vayle, Lee (ok. 1995) Świadectwo Lee Vayle'a. "To było w listopadzie 1953 roku. I tak zaczęła się nasza znajomość. W ten sposób poznałem brata Branhama, a później z nim pracowałem".

⁵ Branham, William (1956-6-11) *Słuchajcie Go*. "Nawet wtedy, gdy doktor Lee Vayle, pastor Pierwszego Kościoła Baptystycznego w Spencerville w stanie Ohio. (Uwaga autora: Vayle wynajmował budynek przez kilka lat po opuszczeniu Kościoła Baptystów, ale przed otwarciem swojego kościoła w St. Paris. Nie udało mi się zweryfikować tych lat.)

Vayle został zaproszony do wypełnienia wakatu w zespole Branhama po jego pogarszających się relacjach z Branhamem *Głos Uzdrawienia*. Drewno Banków nadzorował wysiłki wydawnicze w tym czasie, ale do połowy lat 50. polegał na Jacku Moore'ie córkę Annę Jeanne, aby faktycznie zredagowała kazania Branhama, zanim zostały opublikowane. Była jednym z redaktorów *Głos Uzdrawienia*, a ich działalność drukarska służyła do drukowania literatury. W końcu odmówiła dalszego pomagania, ponieważ kazania stały się zbyt niespójne, aby mogła je zredagować.¹ To wtedy Lee Vayle wkroczył i przejął rolę redagowania kazań Branhama do publikacji.² Vayle przypisuje zasługi Josephowi Mattsonowi-Boze'owi do aranżacji.

Vayle redagował literaturę Branhama i ściśle współpracował z Banksem Woodem i Branhamem w tworzeniu manuskryptów. Wiadomo również, że Vayle odegrał pewną rolę w pomaganiu Branhamowi w stworzeniu niektórych doktryn, które wprowadził w latach sześćdziesiątych. Vayle'owi i Woodowi (oraz żonie Wooda) można przypisać zachęcenie, a nawet wpłynięcie na włączenie przez Branhama nauk Clarence'a Larkina i Charlesa Russella do doktryny Przesłania. Branham i para odbywali regularne spotkania, na których wymieniali się pomysłami na siebie nawzajem i przeprowadzali burze mózgów na temat eschatologii. Istnieje wiele prywatnych nagrań z tych sesji.³

Ze względu na jego bliską współpracę z Branhamem w sprawach doktrynalnych, Branham wskazywał na Vayle'a jako autoryzowanego objaśniacza jego nauk, często nazywając go "doktorem" Lee Vayle'em. Vayle nie miał stopnia doktora, ale Branham

¹ Price-Moore, Anna Jeanne (1972) Wywiad z Anną Jeanne Moore Price. *Orala Robertsza Biblioteka Uniwersytecka*. "[Branham] miał mieć spotkanie w Birmingham, więc mama, tatuś i ja poleciliśmy do Birmingham, wziąłem rękopisy, aby wrócić do nich i powiedzieć mu, że po prostu nie mogę tego zrobić. Było po prostu zbyt wiele do zrobienia. I widzisz, nalegali, żeby ich nie zmieniać. Cóż, potem zostawili to tak, jak było. Cóż, to właśnie im powiedziałem. Nie mogłem wydać czegoś takiego, wiesz, nie chciałem być w to zaangażowany ani kojarzony. Powiedzieli jednak, że musi to być tak, jak to wyszło z jego ust, jakby to były boskie słowa. {...} Nie wyobrażam sobie, wiedząc, w jakim stanie były te rękopisy, nie wyobrażam sobie, żeby ktokolwiek je wydał. {...} Sugeruję, aby ktoś z jego grupy mógł podróżować z nim i być z nim razem (a miał wtedy całkiem sporą świątę, tylko ludzie, którzy właśnie opuścili dom i wszystko, aby iść z nim), a ja powiedziałem, że nie mogę tego zrobić.

Czy nie byłoby lepiej, gdyby ktoś wziął na siebie pismo, które było w porządku z nim, ponieważ mógłby mieć do niego dostęp codziennie i powiedzieć: "Bracie Branham, oto zdanie, które jest niekompletne? Czy mógłbyś mi powiedzieć, co chciałeś powiedzieć?"

² Vayle, Lee (ok. 1995) Świadectwo Lee Vayle'a. "Najważniejszą rzeczą, jaką mogłem zrobić, aby pomóc bratu Branhamowi, było napisanie jego książki "An Exposition of the Seven Church Ages. {...} Anna Jeanne Price, do której jako pierwszy zwróciłem się z prośbą o jej opublikowanie, powiedziała mi bardzo prosto, że nie nauczyła wystarczająco tej doktryny.

³ Branham, William (maj 1964) List audio do Lee Vayle'a

Branham William (ok. 1963) Prywatna rozmowa Williama Branhama w Banks Wood's House

starał się wzbudzić wiarę w to, że jest autorytetem teologicznym, na którym można polegać. Branham konsekwentnie kierował ludzi z pytaniami dotyczącymi jego nauk do "doktora" Vayle'a, aby uzyskać odpowiedzi.¹

Vayle cierpiał na chroniczne alergię, które często utrudniały mu komunikację i utrudniały mu wygłaszanie przemówień oraz zdolność do nawiązywania kontaktu z publicznością. Vayle wykorzystał jednak poparcie Branhama w latach po jego śmierci, aby stać się przywódcą jednej z głównych sekt The Message. Jego zwolennicy na ogół wierzą, że Vayle i jego następcy są jedynymi autoryzowanymi interpretatorami Przesłania.

Hrabia Martin

Hrabia Martin (1933-nadal żyjący) i jego brat John byli Zjednoczonym Kościołem Zielonoświątkowym kaznodzieje z gór Ozark w Arkansas. Odwiedzali spotkania Branhama w Joseph Mattson Boze Kościół w Filadelfii w Chicago w 1954 roku, gdzie po raz pierwszy zainteresowali się Branhamem. Hrabia Martin nawiązał przyjaźń z Estle Beelerem który stopniowo zachęcał go do przyłączenia się do społeczności The Message.

Martin został osobiście przedstawiony Branhamowi po raz pierwszy w 1957 roku, kiedy podróżował do Jeffersonville aby dać Branhamowi 500 dolarów, które zebrał, aby pomóc Branhamowi w zakupie namiotu przebudzeniowego.² W 1961 roku bracia Martin zostali pastorami kościoła w Wardell w stanie Missouri, który stał się jednym z pierwszych kościołów orędziańskich. Niektóre z pierwszych konwencji Orędzia odbyły się w jego kościele w 1963 i 1964 roku, w których uczestniczył szeroki przekrój wczesnej Wspólnoty Orędzia i jej kaznodziejów ze Stanów Zjednoczonych i Kanady.

¹ Branham, William (1964-4-3) *Jehowa-Jireh #2* "A teraz, jutro rano, w tym i tamtym budynku, mój człowiek od public relations, dr Lee Vayle, jest tutaj. Jeśli masz jakieś pytania w głowie, przyjdź, on na nie odpowie, zrobi wszystko, co w jego mocy, aby ci pomóc. Doktor Vayle jest tutaj. Wydaje mi się, że jest teraz gdzieś na tyłach budynku. Bardzo dobry uczonek i bardzo dobrze wyszkolony człowiek do tej pracy. Tak więc, jeśli ktokolwiek ma pytanie, czy coś takiego, i zamiast próbować zadać je teraz, na publicznym spotkaniu takim jak to, proszę udać się do dr Vayle'a. Chętnie porozmawia o wszystkim, o czym chciałbyś z nim porozmawiać. A potem, rano, ma nabożeństwo. A my bylibyśmy szczęśliwi – spotkać się z tutejszymi ludźmi.

² Martin, Earl (ok. 2005) Świadectwo wczesnego Martina. "Nasze pierwsze osobiste spotkanie z bratem Branhamem miało miejsce 20 stycznia 1957 roku. Przez jakiś czas słuchaliśmy nagrań z taśmy {...} Po jakimś czasie zebraliśmy 500 dolarów, ale nie wystaliśmy ich jeszcze bezpośrednio do brata Branhama. Potem, kiedy przechodziliśmy przez trudny okres, używaliśmy go trochę i oczywiście wszystko zaczęło się psuć. Wystaliśmy mu więc pieniądze, tak jak powiedzieliśmy Panu. Kiedy spotkaliśmy się z nim w styczniu, opowiedzieliśmy mu, co zrobiliśmy. Roześmiał się i powiedział: "Wy, chłopcy, powinniście byli wiedzieć lepiej".

Martin wierzył, że Branham był objawionym synem Boga, ale nie przyjął w pełni kultu bóstwa.¹

Billy'ego Paula Branham

Billy'ego Paula Branham (1935-2023) był najstarszym dzieckiem Williama Branhama i jego pierwszej żony Hope. Miał dziewięć lat, gdy jego ojciec zyskał ogólnokrajową sławę. We wczesnych latach sławy jego wuj Howard Branham Towarzyszył ojcu w jego podróżach. Howard był odpowiedzialny za organizowanie kolejek modlitewnych i rozdawanie kartek modlitewnych.² Jako Billy Paul z wiekiem stopniowo przejmował rolę od Howarda, zaczynając w wieku około 16 lat. On i Howard grali tę rolę na zmianę do 1957 roku, kiedy Howard nie mógł już podróżować z Branhamem.³

Billy'ego Paula był niespokojnym młodzieńcem. W 1951 roku, gdy był jeszcze nieletni, uciekł z nieletnią dziewczyną, oboje skłamali na temat swojego wieku i pobrali się. Obie rodziny w końcu ich odnalazły i unieważniły małżeństwo.

William Branham oznajmił, że wysłał Billy'ego Paula do Boba Jonesa Uniwersytet w 1951 roku po unieważnieniu studiów, ale nie jest jasne, czy uczęszczał, czy nie.⁴ Począwszy od 1952 roku, Billy Paul spędził co najmniej dwa lata uczęszczając do Southwestern Bible Institute w Teksasie, który jest Zborami Bożymi seminarium.⁵ Zieleń gruszkowa był jego kolegą z klasy i obaj nawiązali bliską relację.⁶ Billy'ego Paula

¹ Martin, Earl (ok. 2005) Świadek wczesnego Martina. "Wierzę, że William Branham był najbliższym Jezusa Chrystusa, jakiego kiedykolwiek było na ziemi od czasów Jezusa Chrystusa. Miał służbę jako Jezus Chrystus, gdzie Elohim przejął jego ciało".

² Howarda Branhama był właścicielem i operatorem baru w Jeffersonville. O ile mi wiadomo, nigdy nie był zdeklarowanym chrześcijaninem.

³ Branhama, Billy'ego Paula (C 2000) Świadek Billy'ego Paula Branham. "Tata był bardzo blisko związany ze swoim bratem, Howardem Duffym. Podróżowali razem, dopóki wujek Howard nie musiał przestać podróżować z powodu choroby serca w 1957 roku.

⁴ Branham, William (1951-9-30) Oczekiwanie. — Mój chłopcze. Gdzie jesteś, Billy? On gdzieś tu jest. Ma ciężką pracę polegającą na rozdawaniu kart modlitewnych. Mieliśmy... To najtrudniejsza praca w kampanii, spowodowała, że trzech lub czterech różnych mężczyzn miało załamania. A potem Billy próbuje zająć to miejsce. Zupełnie jak szesnastoletni chłopiec, ale to dla niego ciężka praca, ale wraca ze mną z Afryki, jeśli dobry Bóg pozwoli, i wchodzi do Boba Jonesa Kolegium".

⁵ Uwaga autora: Źródła różnią się co do tego, jak długo uczęszczał; Być może do czterech lat.

⁶ Green, Peary (ok. 1995) Świadek Peary'ego Greena. "Poznałem Billy'ego Paula Branham w 1952 roku, kiedy uczęszczaliśmy do Południowo-Zachodniego Instytutu Biblijnego w Waxahachie w Teksasie. On był w ostatniej klasie liceum, a ja byłem na pierwszym roku studiów" Ale z Billym Paulem, natychmiast dali mu do zrozumienia, że nie jest mile widziany. Dowiedziałem się, że prodziekan ds. mężczyzn otrzymał zadanie dopilnowania, aby otrzymał 100 przewinień, które musiałyby zostać usunięte ze szkoły".

Nadal miał problemy w szkole i został wydalony. Krążyły pogłoski, że jego wydalenie było wynikiem jego nałogu palenia w szkole zielonoświątkowej, która uważała palenie za grzech śmiertelny. Billy'ego Paula Nawiązał do swojej trudnej młodości w swoim własnym świadectwie nawrócenia, które miało silne przesłanki, że on i jego rodzina byli nadal powiązani z przestępczością zorganizowaną w latach 50.¹

Powrót do pracy z ojcem, Billym Paulem nadal odgrywał istotną rolę w dziale uzdrawiania i rozeznawania podczas spotkań Branhama. Uważam, że można uczciwie powiedzieć, że Billy Paul brał czynny udział w oszustwie ojca i to nieco wbrew jego woli. Jest prawie pewne, że przekazywał ojcu niektóre informacje, które wykorzystał jako materiał "rozeznawania". Można sobie wyobrazić, że bycie dzieckiem i życie w takim środowisku byłoby niezwykle trudne. Mimo to przez całe życie utrzymywał to kłamstwo.

Billy'ego Paula Rolę ojca w późniejszych latach życia ojca można najlepiej opisać jako osobistego sekretarza Branhama. Ogólnie rzecz biorąc, William Branham zmarginalizował Billy'ego Paula za życia i nigdy nie dał mu żadnej pozycji kontrolnej nad instytucjami Przesłania, które budował. Czasami wyrzucał brudy i błędy swojego syna do całej społeczności Message w ramach swoich kazań w sposób, który musiał być całkowicie upokarzający dla Billy'ego Paula.² Można spekulować, że William Branham zrobił to, aby ograniczyć Billy'ego Paulawiarogodność i kontrolę ze względu na jego świadomość rodzinnej tajemnicy i historię bycia luźną armatą w młodości.

Wierzę Billy'emu Paulowi Represje były motywacją do tego, co wydarzyło się bezpośrednio po śmierci jego ojca. Billy'ego Paula wykorzystał fanatyzm Kultu Bóstwa i szemrany charakter Pearry'ego Greena stać się prawdziwym zakulisowym przywódcą największej sekty Przesłania.

¹ Branhama, Billy'ego Paula (C 2000) Świadectwo Billy'ego Paula Branham. "Zanim zostałem zbawiony, lubiłem grać w karty i uprawiać hazard. Czasami mogłem grać w karty całą noc i byłem na tyle dobry, że mogłem grać w niektóre duże gry. Pewnej nocy usłyszałem, że w mieście odbędzie się wielka gra w pokera. Grupa graczy przyjechała z Chicago na tę grę, a w grę wchodziłyby duże pieniądze. Oczywiście wszystko to było całkowicie nielegalne, a kiedy poszedłem na tył sali, gdzie się bawili, przy każdym drzwiach stał strażnik, który wypatrywał policji. Normalnie wszyscy się znali, ale tego wieczoru przy stole siedział nowy krupier i powiedział mi: "To jest zamknięta gra w pokera". Powiedziałem: "Zawsze tu gram". Powiedział: "Nie, to jest zamknięta gra, nie możesz teraz grać". Właściciel lokalu powiedział: "Och, nic mu nie jest. On zawsze gra. To jest syn wielkiego Branhama. Dystrybutor powiedział: "Och, jesteś chłopcem wielkiego Branhama?" {...} Siedziałem po drugiej stronie ulicy, w domu wujka Doca. (Uwaga: Billy Paul opisuje zorganizowaną przestępczość hazardową działającą w Chicago.)

² Branham, William (1964-8-30) Pytania i odpowiedzi #3. – Czy zdajesz sobie sprawę, że rozmawiam z moim własnym synem, Billym Paulem? Czy oszczędziłbym Billy'ego Paula?? Ależ skąd!"

Zieleń gruszkowa

Zieleń gruszkowa (1933-2015) był jedną z młodszych postaci w kierownictwie wczesnej Wspólnoty Orędzia, głównie ze względu na swój młody wiek. Green pochodził z zamożnej rodziny z Teksasu, która w 1949 roku zetknęła się z Branhamem, który stopniowo stał się ważnym sponsorem. On i jego rodzina byli związani z Biznesmenami Pełnej Ewangelii w latach pięćdziesiątych i na początku sześćdziesiątych. W latach 1952-1955 uczęszczał do Southwestern Assemblies of God Seminary wraz z Billym Paulem Branham. Podobnie jak w przypadku innych bogatych osób z kręgu Branhama, wkład finansowy jego rodziny wydaje się być kluczowym czynnikiem w objęciu Greena przez Branhama.

Green był spóźnionym zwolennikiem kultu jednostki Branhama. W swojej książce napisał: *Dzieje Proroka*, że w lutym 1964 roku po raz pierwszy uwierzył, że Branham jest powrotem Eliasza. Był kaznodzieją w Zborach Bożych kościołów w Beaumont w Teksasie, ale wkrótce potem zrezygnował i przeniósł się do Tucson, aby być bliżej Branhama.

Green założył Tucson Tabernakulum pod koniec 1965 roku, które stało się ważną kotwicą dla lokalnej społeczności Przesłania. Kościół służył jako kluczowa baza dla wysiłków misyjnych w nadchodzących dziesięcioleciach. Green twierdził, że Branham poprosił go, aby założył swój Tucson Istniała poważna debata na temat tego, czy Branham naprawdę to zrobił w tamtym czasie. Kilku innych, wyższych rangą ministrów dołączyło do Branhama w Tucson a także twierdził, że ma poparcie Branhama dla założenia kościoła. Green był powszechnie nielubiany przez wyższych rangą ministrów w tamtym czasie za to, że pozornie pojawił się znikąd i uzurpował sobie pozycję nad wszystkimi innymi, znacznie wyższymi rangą osobistościami. Stało się to kwestią sporną po śmierci Branhama, ponieważ Green szybko pozyskał Billy'ego Paulai stał się zdecydowanym przywódcą Tucson Społeczność wiadomości.

Green okazał się postacią bardzo dzielącą przez resztę swojego życia i spowodował niezliczone podziały i podziały w kościele oraz był zaangażowany w doprowadzenie wielu ludzi do samobójstwa. Ostatecznie pokłócił się z rodziną Branhamów podczas wojen o prawa autorskie do literatury Message i pamiątek po Branhamie. Green ma za sobą długą historię oszustw finansowych. Został oskarżony w dziesiątkach batalii prawnych, w których został oskarżony o popełnienie przestępstw finansowych, z których większość przegrał. Jednym z najgłośniejszych tego przypadków w społeczności The Message była sytuacja, w której córka Branhama, Sarah oskarżyła Green o oszukanie swojej rodziny ze spadku wkrótce po śmierci matki.

W innym przypadku Green oszukał Sidneya Jacksona wszystkich swoich oszczędności i pozostawił wdowy bez środków do życia.¹

Green został skazany za kradzież w późniejszym życiu i odsiedział wyrok federalny za swoje przestępstwa.² Jego wątpliwe praktyki rozpoczęły się we wczesnej Wspólnocie Przesłania, niemniej jednak stał się jedną z najbardziej wpływowych postaci w dziesięcioleciach po śmierci Branhama.

Roya Robersona

Roya Robersona (1912-2003) pochodził z południowej Indiany, który wstąpił do Bractwa Branhama na początku 1949 roku. Roberson, weteran niedawno powrócił ze służby w czasie II wojny światowej, nie uczęszczał regularnie do kościoła od prawie dziesięciu lat i wybrał przypadkowe uczęszczanie do Tabernakulum Branhama. Roberson zaczął podążać za Branhamem na spotkania przebudzeniowe niedługo po dołączeniu do niego. Pierwszym z nich były spotkania Branhama w Houston w 1950 roku Teksas, gdzie Best-Bosworth debaty. Roberson był pierwszą osobą, która regularnie nagrywała kazania Branhama. Wziął na siebie obowiązek nagrania kazań Branhama w Przybytku w grudniu 1949 r. z osobistym dyktafonem.

W 1953 roku Branham stworzył franczyzę, aby produkować i sprzedawać nagrania kazań, aby zwiększyć dochody po utracie sponsoringu ze Zborów Bożych. Osobista biblioteka taśmowa Robersona posłużyła jako początkowy zestaw taśm-matek.³ W tym samym roku Roberson został powiernikiem Przybytku Branhama. Później został powiernikiem Spoken Word publikacje i wykonał pełnoetatową pracę polegającą na zarządzaniu operacjami organizacji, która nadzorowała transkrypcje kazań Branhama i publikację literatury Message.

Jako powiernik dwóch kluczowych organizacji, Roberson brał udział w zarządzaniu finansami grup i pomagał Branhamowi w odpowiadaniu Urzędowi Skarbowemu podczas wieloletniego audytu w sprawie uchylania się Branhama od płacenia podatków począwszy od 1956 roku. Roberson nadzorował założenie

¹ Walker, Gerald (1992) Zamiar pozwania, s. 77-84 (Walker był Sarądwokata. Wyszczególnia obszerną listę wcześniejszych procesów sądowych i ich wyników w ramach zamiaru pozwania dokumentów dostarczonych do Peary Green.)

² Stany Zjednoczone i wsp. Green, 4:03-cr-02111-JC-1 (Sąd Okręgowy Stanów Zjednoczonych, Dystrykt Arizony (Tucson) 10 marca 2004) "Protokół: przed sędzią Jamesem C. Carruthem. Ct Rptr: css . pierwsze wystąpienie Peary Lee Green; poinformowany o prawach, zarzutach itp., Kaucja O/R ustalona dla Peary Lee Green, Peary Lee Green (1) zarzut(y) 1 przynajmniej do winy..."

³ Roberson, Roy (1991) Żołnierz. *Magazyn Only Believe*. s.11 "Zacząłem nagrywać kazania brata Branhama na temat mojej żony w grudniu 1949 roku". "Dopiero w roku 1953 lub 1954 brat Branham musiał zlecić sprzedaż nagranych wiadomości pod kierownictwem zarządu".

Stowarzyszenia Ewangelizacyjnego Williama Branhama w imieniu Branhama, rozpoczynając przetwarzanie w 1964 roku.

W połowie lat sześćdziesiątych Roberson zaczął twierdzić, że Branham był "Bogiem dla tego pokolenia" i że Branham osobiście doprowadził go do tego, że tak uwierzył, gdy obaj byli razem na polowaniu.¹ Roberson był cichym, ale ważnym administratorem instytucji Przesłania, który lojalnie wykonywał rozkazy Branhama i odegrał kluczową rolę w produkcji materiałów używanych do rozpowszechniania Przesłania po śmierci Branhama.

Józefa Colemana

Józefa Colemana (1927-2012) był afroamerykańskim pastorem z Nowego Jorku City, którego Branham wyświęcił w 1962 roku. Wraz ze swoim zastępcą pastorem Orlando Huntem byli, o ile mi wiadomo, jedynymi afroamerykańskimi kaznodziejami w "Poselstwie" przed śmiercią Branhama.

Coleman i Hunt zostali wprowadzeni w The Message przez Pata Tylera podczas wizyty w kościele pastora Anthony'ego Milano w Nowym Jorku Miasto w 1961 roku.² Pat Tyler zeznał, że nawrócił się na The Message po tym, jak stał się częścią Nowego Jorku motłoch.³ Tyler polecił parze odwiedzić Jeffersonville Tabernakulum Branhama, gdzie mogli spotkać proroka. Coleman udał się do Tabernakulum w 1961 roku.⁴ Orman Neville prorokował nad Colemanem i powiedział mu, że został wybrany przez Pana, aby być kaznodzieją, który zanieś poselstwo do jego (czarnego) ludu.⁵

W 1962 roku William Branham sfingował rozeznanie w sprawie Colemana i Hunta, udając, że są nieznanymi; Jest to dobre studium przypadku pokazujące, jak łatwo Branham mógł wprowadzić w błąd swoich słuchaczy i haniebnym sposobem, w jaki

¹ Roberson, Roy (1991) Żołnierz. *Magazyn Only Believe*. Pewnego razu brat Branham zapytał mnie: 'Bracie Roberson, czy naprawdę wiesz, kim był Mojżesz?' Kiedy ujął to w ten sposób, musiałem powiedzieć: "Nie, nie wiem", powiedział, "on był Bogiem dla tych dzieci Izraela i mógł powołać do istnienia pchły i wszelkiego rodzaju rzeczy, takie jak wiewiórki". A kiedy powiedział "wiewiórki", wtedy wiedziałam, że to nasz Mojżesz. On był Bogiem dla ludzi tego pokolenia..."

² Kościołem domowym Athony Milano był Późny Deszcz kościół stowarzyszony z Niezależnymi Zgromadzeniami Bożymi.

³ Branham, William (1960-3-10) *Eliasz i ofiara posiłku* "Brat Pat Tyler, który jest nawróconym gangsterem..."

⁴ Józefa Colemana Służby (2024) Biografia Josepha Colemana.

⁵ Jacksona, Raymonda. (2000-2-27) "Ta czarna rodzina przyszła [do Przybytku Branhama], byli zupełnie obcy. Tego ranka brat Neville miał zadzwonić do ołtarza. Jeden z czarnych mężczyzn w tej rodzinie wstał. [Józefa Colemana] Poszedł do ołtarza, przy ołtarzu byli inni ludzie. {...} [Proroctwo się pojawiło] "Synu mój, ileż razy mówiłem do ciebie do serca twego. Abyś oddał się mnie i pracy. Że przeznaczyłem dla ciebie, abyś niósł to poselstwo wśród twego ludu".

członkowie sekty grali razem.¹ Hunt i Coleman rzeczywiście grali razem. Ilekroć składali świadectwo o rozeznaniu, nigdy nie dzielili się tym, że byli już w Przybytku Branhama i znali Branhama przez ponad rok, zanim przyszło rozeznanie. Jeszcze w tym samym roku Branham wyświęcił ich i polecił otworzyć kościół w Nowym Jorku Miasto.² Byli posłuszni i otworzyli Lokalne Zgromadzenie Chrześcijańskie w Bronksie w grudniu 1963 r. – kolejny z pierwszych kościołów orędziarskich.

Należy zauważyć, że wyświęcenie Colemana i innych kaznodziejów Przesłania odbyło się w czasie Późnego Deszczu moda, która była pionierem w North Battleford. Proroctwo nakazało i ukierunkowało ich skupienie i misję. Nie dokonano przeglądu ich pochodzenia, wcześniejszych przekonań ani referencji. Ta metoda ordynacji nie jest typowa dla żadnej innej grupy zielonoświątkowej przed Późnym Deszczem i kolejny wyraźny przykład Późnego Deszczu wpływ na wczesną wspólnotę Orędzia.

Podczas gdy za życia Branhama był mało znaczącą postacią w społeczności The Message, Coleman stał się potęgą w społeczności The Message po śmierci Branhama. Gdy transkrypcje kazań Branhama stały się bardziej dostępne w latach po jego śmierci, Coleman stał się pionierem praktyki głoszenia kazań z cytatów Branhama. W rezultacie, Coleman był pionierem praktyki używania transkrypcji Branhama jako pisma świętego. Praktyka ta okazała się niezwykle popularna i rozpowszechniła się w wielu kościołach Message w latach siedemdziesiątych.

Granice Roya

Granice Roya (1926-1982) był ewangelistą Assemblies of God, który połączył się z Williamem Branhamem i Later Rain w 1948 roku. Borders odbył wspólne spotkania z George'em Hawtinem w 1949 roku i utrzymywał relacje z Latter Rain przywódców

¹ Branham, William (1962-4-22) *Renowacja drzewa panny młodej* "To kolorowy mężczyzna, siedzący z tyłu i patrzący na mnie. To jego... On jest – ma kogoś, kto jest chory. Zgadza się. Astma i zatoki. Zgadza się. Dotknęłaś Go. Nie jesteś stąd, sir. Przybywacie ze Wschodu, z północnego wschodu, tędy. Pochodzisz z Nowego Jorku. Tak, proszę pana. Zgadza się. Nazywasz się pan Hunt. Uwierzysz teraz. W porządku, proszę pana. To jest dobre. To twój przyjaciel siedzi obok ciebie i modli się. Wierzy pan, panie, że jestem prorokiem Boga? [Brat Coleman odpowiada twierdząco – przyp. red.] Przychodzisz tu z nim. Nazywasz się Coleman. ["Tak. Alleluja!"] A ty – modlisz się o ojca. ["Tak."] To ma udar. Tak mówi Pan. ["Alleluja!"] Wierzyć. Idź, uwierz teraz, to cię opuści".

² Branham, William (1963-7-7) *Akt oskarżenia* — Jak masz na imię, bracie? [Brat mówi: "Orlando Hunt." — przyp. red.] Brat Orlando Hunt, z Nowego Jorku Miasto. Czy słusznie? A bracie... [Drugi brat mówi: "Józef Coleman."] Józefa Colemana. A teraz, jeśli zwrócić się do publiczności, moi bracia. Brat Hunt i brat Coleman, Boże wezwanie w ich sercach. {...} A ponieważ ja, jako bracia z tego kościoła i tej grupy, sankcjonujemy to, kładąc na nich nasze ręce i dając im prawą rękę społeczności, abyśmy byli świadkami Jezusa Chrystusa, z naszym wsparciem tutaj, będziemy ich wspierać we wszystkim, co jest godne szacunku i słuszne w Ewangelii".

przez całe swoje życie. Borders nawiązał bliskie relacje z Branhamem w latach pięćdziesiątych. W 1959 roku zaczął podróżować jako część swojej świąty i pomagać w kampaniach. Objął stanowisko business managera i był odpowiedzialny za rezerwację miejsc i organizację logistyki.

Borders zaakceptował objawionych synów Branhama W 1963 roku podążył za nim do Arizony, gdzie spędził większość swojego życia jako prominentny członek społeczności The Message, pracując w Tucson Tabernakulum. Później powrócił do Jeffersonville obszaru, w którym Spoken Word otworzyła swoją pierwszą drukarnię. Border's wychwalał Branhama na Full Gospel Businessmen Fellowship Memorial w styczniu 1966 roku, gdzie poinformował wszystkich słuchaczy, że Branham był Eliaszem z Malachiasza 4 i Pością z Laodycei.

W 1965 roku Borders przejął odpowiedzialność za zarządzanie transkrypcją kazań Branhama. Lee Vayle wciąż redagował, a Banks Wood nadzorowanie dystrybucji w tym czasie. Po śmierci Branhama, Borders stopniowo przejmował pełną kontrolę nad wydawnictwem i z pomocą Billy'ego Paula oraz Pearry Green, założył Spoken Word Publikacje. Organizacja ta przepisała i wydrukowała większość kazań Branhama, które są dziś w obiegu. Słowo mówione zostało ostatecznie wchłonięte przez Głos Boga Nagrania po śmierci Bordersa w 1982 roku.

Jacka Palmera

Jacka Palmera (1920-2005) był przedsiębiorcą, który uczęszczał do Kościoła Świątliwości w Macon w stanie Georgia obszar. Po raz pierwszy spotkał Branhama w 1951 roku w Jack Moore's Shreveport W 1953 roku udał się na drugie przebudzenie Branhama, gdzie spotkał Estle'a Beelera. Palmer zaprzyjaźnił się z Beelerem który zachęcił ich do podróży do Jeffersonville regularnie za usługi.¹

Palmer sponsorował spotkania Branhama w Macon w 1955 roku; pierwsze znane spotkania, w których Branham współpracował z Jimem Jonesem jako wspierający ewangelista.² W 1959 roku Palmer powiedział Branhamowi, że rozpoznaje w nim

¹ Palmer, Pauline (ok. 1995) Świadectwo Pauline Palmer. "Bracie Estle Beeler, z którym byliśmy dobrymi przyjaciółmi, dowiedzieli się, że brat Branham będzie w Przybytku Na nieplanowaną usługę Jack pojechał do Jeffersonville." "Musieliśmy jechać 12 godzin, aby się tam dostać. (zanim powstały autostrady międzystanowe) Wstaliśmy przed świtem, aby stać w kolejce przez 3 lub 4 godziny na miejsce. Czasami temperatura spadała poniżej zera, a kiedy w końcu wchodziło się do środka, stopy były zmarznięte przez wiele godzin. Trzeba było to zrobić w ten sposób, żeby mieć miejsce, bo kiedy drzwi były otwarte, Tabernakulum właśnie się zapętnił. To był dobry czas. Kiedyś zatrzymałem się w Jeffersonville z Beelerami.

² Guinn, Jeff (2017) Droga do Jonestown: Jim Jones i Świątynia Ludu. Simon & Schuster. ISBN 978-1-4767-6382-8. Str. 82

proroka.¹ W następnym roku Palmer został wyświęcony przez Branhama i założył swój własny kościół, Gospel Tabernacle w Macon w stanie Georgia jako jeden z pierwszych kościołów orędziarskich. Kościół stał się ważnym ośrodkiem Orędzia w regionie.

Sidneya Jacksona

Sydney Jackson (1900-1982) mieszkał w okolicach Durbanu Republika Południowej Afryki kiedy spotkał Williama Branhama podczas jego podróży w 1951 roku. Jackson udał się do Jeffersonville w 1952 roku, aby dowiedzieć się więcej o Branhamie i powoli został wciągnięty w jego kult jednostki. Sporo czasu spędził w Jeffersonville i Tucson w latach 50. i 60. Jackson został wyświęcony na misjonarza przez Apostolic Faith Mission w 1952 roku. Posługując się dziewięcioma różnymi językami, Jackson był biegły w docieraniu do szerokiej grupy słuchaczy, a pod koniec lat pięćdziesiątych rozpowszechnił Przesłanie w ramach swoich wysiłków misyjnych.

Jackson był poligamistą i jest prawdopodobnie ojcem poligamii w Wiadomości.² Jego prywatna promocja poligamii Podróżował po wielu misjach, a nawet otrzymał nagrodę Pearry Greenmilczącej akceptacji tej praktyki.

Jackson był ważną postacią w szerzeniu wierzeń Przesłania na całym świecie. Stworzył pierwsze wspólnoty orędziarskie w Afryce Południowej, Rodezja (Zimbabwe), Zambia, Mozambik, Australii i Hollanda w wysiłkach misyjnych, głównie w latach po śmierci Branhama. Jego akceptacja poligamii sprawiła, że jego wersja Orędzia była atrakcyjna dla plemiennych Afrykanów, którzy praktykowali poligamię. Prowadził także działalność misyjną w Niemczech, Wielkiej Brytanii i Wenezueli; Nic mi nie wiadomo o żadnych trwałych wspólnotach Przesłania, które rozwinęły się w wyniku tych wysiłków.

Ewald Frank

Ewald Frank (1933-nadal żyjący) służył jako tłumacz Branhama podczas jego niemieckich wznowień w 1955 roku i tournée krajoznawczego po Niemczech Branham zrobił po przebudzeniu. Frank był Niemcem, który mieszkał w Kanadzie od co najmniej dwudziestu lat. Frank napotkał Późny Deszcz mieszkając jeszcze w Kanadzie. W latach pięćdziesiątych i sześćdziesiątych dzielił swój czas między Amerykę Północną i Niemcy, pracując jako niezależny pastor zielonoświątkowy.

¹ Palmer, Pauline (ok. 1995) Świadectwo Pauline Palmer. "W 1959 roku napisałem do niego list i powiedziałem, że zdałem sobie sprawę, że jest prorokiem".

² Kalonji, Thomas (2015-9-11) List otwarty do Ewalda Franka. Brat Green miał dość odwagi, jak już wspominałem, by uznać, że Branham nauczał o poligamii. Wiedział, że brat Sidney Jackson, mężczyzna z żółtą grzywą, był poligamistą, który miał dwie żony. Brat Branham nigdy go za to nie potępił".

Frank po raz pierwszy poznał Branhama na jego spotkaniach w Niemczech w 1955 roku. W tym samym czasie poznał również Paula Schäfera. Frank przez całe życie utrzymywał związek z Paulem Schäferem. On śledczy uważają, że pomagał Schäferowi i Colonia Dignidad z produkcją i sprzedażą broni w latach 1970. i 1980. Frank został wydalony z Chile po tym, jak odwiedził i mianował nowych przywódców w Colonia Dignidad zaraz po Schäferze uciek z kraju i ukrywał się w 2005 roku.

Frank otworzył Krefeld Free Mission w Krefeld w Niemczech w 1964 roku. Był to pierwszy kościół orędziański w Europie. Stał się jednym z najważniejszych ośrodków The Message i we współpracy z Spoken Word Publications, pomógł w stworzeniu większości obcojęzycznych tłumaczeń transkrypcji Branhama.¹ Kościół Franksa od samego początku był związany z instytucjami Amerykańskiego Przesłania. Jego kościół został założony z aprobatą Branhama jako centrum misyjne do drukowania i rozpowszechniania nauk Branhama w Europie.

Frank jest płodnym misjonarzem Orędzia i odniósł największy sukces w szerzeniu Przesłania w świecie nieanglojęzycznym, a na początku 2000 roku jego zwolennicy stali się drugą co do wielkości sektą wyznawców Przesłania na świecie. Jego tolerancja dla poligamii wspierał jego wysiłki misyjne w Afryce. Był pierwszą osobą, która rozpowszechniła literaturę orędzia w krajach radzieckich i założyła najstarsze kościoły orędziańskie w Europie Wschodniej.² Frank i jego współpracownicy są najbardziej odpowiedzialni za rozprzestrzenianie się Orędzia w Europie Środkowej i Wschodniej, Afryce Francuskiej i Brazylii oraz wyprodukowanie wielu pierwszych obcojęzycznych tłumaczeń transkrypcji Branhama w latach po śmierci Branhama.

Paulaseer Lawrie

Paulaseer Lawrie (1921-1989) spotkał Williama Branhama w jego Indiach w 1954 r., jak wyjaśniono w rozdziale 7. Podążył za Branhamem z powrotem do Stanów Zjednoczonych, aby spędzić czas w Jeffersonville i dowiedzieć się więcej o Branhamie i jego naukach. Lawrie został ochrzczony przez Ormana Neville'a w 1962 roku. Po

¹ Uwaga autora: Spoken Word bezpośrednio wyprodukował tłumaczenia na język hiszpański. Krefeld w szczególności pomagał w tworzeniu francuskich tłumaczeń. W 2024 roku największy odsetek wierzących w Orędzie stanowią francuskojęzyczni Afrykanie, a ich nawrócenie było możliwe dzięki tym wysiłkom.

² Jackson, Raymond (1977-1-20) *Księga Objawienia* "Człowiek w Europie jest człowiekiem bardzo dominującym, mam na myśli wybitnego człowieka, i o ile wiem, jest jednym z najwybitniejszych kaznodziejów tej szczególnej nauki w całym kraju Europy. Jest znany w całej Norwegii i Finlandii, Szwecji, Danii, Niemcy i Francja. Głosił kazania w całej Czechosłowacji, był za żelazną kurtyną, pomagał nawet tłumaczyć książki mówione na różne języki przemycane za żelazną kurtyną. Dwa lub trzy razy ledwo udało mu się uciec przez bramę żelaznej kurtyny, zanim najwyklesji urzędnicy dowiedzieli się, co knuje.

powrocie do Indii Lawrie stał się pierwszą postacią, która rozpowszechniła przesłanie Branhama w Indiach. Wkrótce po śmierci Branhama, Lawrie Uwierzył, że jest następcą Branhama i w 1969 roku zaczął nauczać, że jest następnym objawionym synem Boga.
1

W swojej literaturze z 1971 roku Lawrie twierdził, że założył sieć około dwudziestu kościołów w Indiach. Przyciągnął zwolenników ze Stanów Zjednoczonych i Kanady, aby podążyli za nim do Indii, aby mogli wziąć udział w jego pochwyceńcu w 1972 roku przewidywanie.² Stworzył jedną z najbardziej radykalnych sekt Przesłania. W pełni przyjęli wierzenia Kultu Bóstwa Branhama. Wyjątkowo, sekta Lawrie chrzczyła i modliła się w imię "Pana Branhama Chrystusa", podczas gdy wcześniejszy Kult Bóstwa robił to w imię "Williama Branhama". Lawrie i jego kult są główną spuścizną wizyty Branhama w Indiach w 1954 roku.

Inne znane postacie

Branham cieszył się dużym poparciem ze strony biznesmenów pełnej ewangelii, ale większość z nich nie należała do jego kultu. Trzej szczególnie ważni członkowie grupy byli jednak częścią społeczności The Message. Odegrały one kluczową rolę w przekazaniu środków finansowych FGBM Branhamowi i jego organizacjom. Jednym z nich był górnik Arganbright, wiceprezes i współzałożyciel organizacji. Carla Williamsa,

¹ Jackson, Raymond (2003-9-14) "[Paulasee Lawrie] przyszedł do Przybytku wiele lat temu został ochrzczony przez brata Neville'a. Potem zrobił sobie wspólne zdjęcie z bratem Branhamem. Mając to na uwadze, drukuje tę książkę, swoje świadectwo. Poznał wielu ludzi. Wydaje mi się, że było to w październiku 68 lub 69 roku, kiedy miało miejsce lądowanie na Księżycu. Gdy siedział w domu w Chicago Obserwując, jak ta wielka rzecz ląduje na Księżycu, a ci ludzie wysiadają i zaczynają chodzić po powierzchni Księżycu. Doznaje olśnienia. W tym czasie Jezus przyszedł na ziemię, wylądował w nim, a teraz nie jest ósmym postaćem, ale siódmym. On jest absolutnie synem człowieczym, manifestacją Chrystusa. Bracia i siostry, Bóg pozwolił temu człowiekowi biegać po całej Kanadzie, Anglii, Holandii i Francji. I bogaci ludzie dali się na to nabrać. Jedno jest pewne, jest bardzo niewielu biednych ludzi, którzy się na to zdecydowali, ponieważ nie mogą pójść za nim tam, dokąd on z tym idzie. A kiedy opuścił tę część świata, wrócił do Indii, a oto ci ludzie kłusujący do Indii. Zostawiają tu wszystko, ale zabierają swoje bogactwo. Chcą podążać za tym człowiekiem. On jest synem człowieczym. {...} Ci ludzie wywożą ich do Indii. To było w latach 60., na początku 70. Nie trwało to długo, ten człowiek założył kompleks. Przyjeżdżają do Indii, żyjąc w, powiedzmy, ciasnych pomieszczeniach, ponieważ chce zgromadzić wszystkich swoich wierzących, ponieważ jest Synem Człowieczym. Ale potem nagle usłyszałem, że to był obrzydliwy pokaz, który zaczął się dziać. A potem człowiek umiera, pozostawiając tych ludzi, którzy wypłuli tę linę i ciężarek".

² Thomas, S. (2009) Jak otrzymałem objawienie, że Chrystus Branham jest Panem. "Ponieważ Pochwyceńcu nie miało miejsca w 1972 roku, brat Lawrie zaczął głosić przesłania sprzeczne z przesłaniami wielkiego Proroka Branhama. Postanowiłem więc odejść".

z Chicago, był Międzynarodowym Sekretarzem/Skarbnikiem, a jego syn Evan Williams był przywódcą kapituły Pheonix. Obaj byli również członkami kultu jednostki Branhama.

Morrisa Ungrena Był znanym kaznodzieją Przesłania na początku lat sześćdziesiątych. Był rektorem Tulsa Bible College, zanim przeniósł się w okolice Memphis w stanie Tennessee. W 1968 roku otworzył w okolicy kościół Message.

Vernona Manna przez krótki czas był asystentem pastora w Branham Tabernacle pod koniec lat 60. Wcześniej był pastorem metodystycznym, który wstąpił do przybytku w 1954 roku. Dzielił swój czas między Tucson oraz Jeffersonville obszar.

Douglasa McHughesa był pastorem niezależnego kościoła zielonoświątkowego w San Jose w Kalifornii. Przyjaciel Roya Bordersa, zaczął podążać za Williamem Branhamem w połowie lat sześćdziesiątych. Branham poinstruował go i jego kongregację, aby sprzedali swoje domy i przenieśli się do Arizony w 1965 roku. Posłusznie usłuchał i zamknął swój kościół. Jego zbór trafił do Tucson Tabernakulum.¹

Rodzina Mosleyów bracia – Evan, Jim, Alen i Robert – byli członkami James Outlawkościół w Pheonix.² Bracia prowadzili firmę i posiadali kilka samolotów. Na początku 1965 roku Branham poprosił braci o zakup samolotu, który miał mu pomóc w służbie namiotowej, co też uczynili tuż przed jego śmiercią.³

¹ McHughes, Douglas (2006) Pokolenia. "Bracie Doug, czy wierzysz, że jestem prorokiem Boga?" Odpowiedziałem: "Tak, proszę pana. Wierzę w to całym sobą". Powiedział: "Czy zrobisz to, co ci każę?" Powiedziałem: "Najlepiej jak potrafię". Powiedział: "Wracasz do domu i wystawiasz swoją posiadłość na sprzedaż. Nie mów nic kościołowi i czekaj, aż Bóg to za ciebie rozwiąże".

² Uwaga autora: James Outlawkościół był związany z Elim Missionary Fellowship. Outlaw przyjął Późny Deszcz i był gospodarzem wielu spotkań Branhama, ale nigdy nie zaakceptował swoich roszczeń do Eliasza.

³ Mosley, Evan (2006) Pokolenia. Świadectwo Evana Mosely'ego: "Wiosną 1965 roku wraz z innym bratem, Alanem, wybrał się na polowanie na lwy w Utah. Zanim wrócili, nasze żony przygotowały "kolację" w domu Alana. Po obiedzie brat Branham podszedł do ciężarówki i poprosił nas, żebyśmy przywieźli mu samolot. Był bardzo poważny i powiedział, że będziemy wiedzieć, co znaleźć, i że pokryje wszystkie koszty. Potem szczegółowo opisał swój plan organizowania zebrania przez dwa tygodnie, a potem, gdy namiot był przenoszony, miał wyruszyć na pustkowie, łowiąc ryby i polując z kilkoma innymi braćmi. Jeździliśmy po całym świecie. Brat Branham nie powiedział, że Pan mu coś pokazał, ale wiem, że obiecał, że nie będzie latał samolotem ani nie miał z nim nic wspólnego, chyba że tak mówi Pan. Prorocy dotrzymują obietnic. Kiedy brat Branham zniknął ze sceny, nie mogłem zrozumieć, dlaczego poprosił nas o samolot, powiedział nam, co będziemy robić, a potem nagle zniknął. Byłam zdenerwowana i zaczęłam się modlić i szukać Pana".

Howarda Cappsa był liderem piosenki¹ w Tabernakulum Branhama w połowie lat sześćdziesiątych i otworzył kościół Message w Greencastle w stanie Indiana po śmierci Branhama.

James Dalton uczęszczał do Tabernakulum Branhama od około 1959 roku, zanim poszedł w ślady Leo Merciera do Arizony. Dalton został pastorem kościoła Message w Flagstaff i przewodził resztkom Merciera Po zamknięciu komuny w połowie lat 70.

David Mamalis pochodził z Grecji i mieszkał w Kalifornii, kiedy dołączył do zwolenników Williama Branhama na początku lat 60. W 1964 roku podążył za Branhamem do Arizony, gdzie zaczął pomagać w transkrypcji jego kazań. Po śmierci Branhama został pastorem nowego kościoła Message w Pheonix, gdzie stworzył najwcześniejsze konkordancje transkrypcji Branhama i odegrał kluczową rolę w wysiłkach misyjnych Message, szczególnie w Europie.

Edwarda Byskala było Niezależnym Zgromadzeniem Bożym kaznodzieja i przyjaciel A. W. Rasmussena oraz Josepha Mattsona-Boze'a. Byskal ożenił się z zamożną rodziną i był pastorem kościoła IoAG w Dawson Creek w 1961 roku, kiedy Rasmussen zachęcił go, aby zaprosił Branhama do organizowania przebudzeń w okolicy. Byskal był pod wpływem Późnego Deszczu Nie zaakceptował jednak twierdzeń Branhama o Eliaszu. Branham odwiedzał te tereny każdego roku w ramach swojego corocznego objazdu po Ameryce Północnej. Branham zwykle lubił polować z przewodnikiem w Kanadyjskie Góry Skaliste jako gość ludzi w okolicy. Za życia Branhama w tym regionie nie powstał żaden prawdziwy kościół Przesłania, ale wkrótce po śmierci Branhama, Byskal Inni otwierali nowe kościoły, a region stopniowo stawał się ważnym ośrodkiem Przesłania.

Neila Frisby'ego był ewangelistą z listy C z przebudzeń uzdrowieniowych, który przyjął Późny Deszcz w latach sześćdziesiątych XX wieku był sponsorowany przez biznesmena z Pełnej Ewangelii. Po śmierci Branhama otworzył kościół w kształcie piramidy w Phoenix z kamieniem wieńczącym brak od góry. Nauczał wielu Późnego Deszczu Branham przez pewien czas uważał Branhama za Eliasza i przedstawiał się jako postać Elizeusza. W latach siedemdziesiątych, jako pomniejszy kaznodzieja telewizyjny, rozpowszechnił wersję "Przesłania" wśród wielu słuchaczy. Frisby jest najbardziej znaną z wielu podobnych postaci, które naśladowały Branhama po jego śmierci, ale które nie były popierane przez Branhama ani instytucje The Message w żaden wyraźny sposób.

¹ Uwaga autora: "Lider Pieśni" to tytuł nadany przywódcom uwielbienia w Przesłaniu. Nie jest to powszechnie postrzegane jako stanowisko ministerialne. Howard Capps był również kaznodzieją, a także liderem pieśni. Curtis Hooper służył jako lider pieśni w The Tabernacle przed Howardem Cappssem.

David Terrella była inną postacią, taką jak Frisby, działającą w hrabstwie Brown w Teksasie. Postacie te nigdy nie zostały uznane za część "Przesłania" przez sekty, które miały wyraźniejsze bezpośrednie pochodzenie od Williama Branhama. Jednak lata, w których zaakceptowali twierdzenia Branhama o Eliaszu, uznałbym za gałęzie Przesłania. Żadna z tych postaci nie stworzyła trwałego ruchu i stopniowo ewoluowała swoją ideologię, odchodząc od zależności od twierdzeń Branhama o Eliaszu. Większość z tych postaci porzuciła wiarę w twierdzenia Branhama o Eliaszu w ciągu pierwszej dekady po jego śmierci, gdy stawało się coraz bardziej oczywiste, że jego proroctwa o rychłym powtórnym przyjściu nie mogły być prawdziwe. Chociaż powtarzane przyjście może być rzeczywiście bliskie – z pewnością nie było to w żadnym z ram czasowych, których Branham oczekiwał od swoich słuchaczy.

Centra Wiadomości

Wczesna wspólnota Przesłania rozwinęła dwa główne ośrodki w pierwszej dekadzie ruchu. Jeffersonville był zdecydowanie najważniejszy w początkowym okresie. Do połowy lat sześćdziesiątych XX wieku zamieszkiwała go największa część gminy. Branham i znaczna część społeczności podążyła za nim do Tucson Arizona w 1963 roku. Tucson następnie stał się drugim głównym ośrodkiem ruchu. Dzielnica Jeffersonville Obszar ten szczyci się wieloma kościołami oрудziarskimi, które zostały założone w latach 50. i na początku lat 60., długoletni członek Przybytku Branhama, pomagał w zakładaniu wielu kościołów z wczesnego Przesłania. Nie jest jasne, skąd pochodziło wsparcie finansowe, ale prawdopodobnie pochodziło ono od Tabernakulum lub samego Branhama.

Kościoły Przesłania w południowej Indianie w tym czasie obejmowały Raymond (Junior) Jackson's Gospel Tabernacle w New Albany (1955), a później przemianowany na Faith Assembly i przeniesiony do Clarksville (1960),¹ Dona Ruddle'a Pełne Tabernakulum Ewangelii w Sellersburgu (1957),² Willarda Crase'a Pełne

¹ Branham, William (1962-12-30) *Czy to znak końca, proszę pana?* "Pewnego wieczoru miałem nabożeństwo u brata Juniora Jacksona. Siedzi tu metodysta kaznodzieja, który otrzymał Ducha Świętego i został ochrzczony w imię Jezusa Chrystusa i jest pastorem jednego z naszych siostrzanych kościołów. Aby pokazać wam, jak Bóg postępuje z tym ludem, mówię to z całego serca. Nie znam żadnego zboru na całym świecie, zboru razem, w którym, jak wierzę, jest Duch Boży, niż w tym zgromadzeniu". (Uwaga: jest to kościół, w którym autor tej książki był pastorem.)

² Branham, William (1958-12-28) *Dlaczego Małe Betlejem?* "Wierzę, że dziś wieczorem odprawili nabożeństwo tutaj, w tabernakulum. A ja mam być tutaj dziś wieczorem z bratem Ruddellem, w dniu 62. Rozumiem, że będą mieli tutaj serwis zegarkowy. Brat Ruddell poprosił mnie o tę wartę, ale pomyślał, że może wróć do tabernakulum na tę noc, ponieważ zawsze

Tabernakulum Ewangelii był(a) w mieście Bloomington i stał się Kościołem Przesłania (ok. 1960 r.),¹ i oczywiście Tabernakulum Branhama się. W 1949 roku do Tabernakulum Branhama regularnie uczęszczało od siedemdziesięciu pięciu do stu osób.² Liczba ta wzrosła w latach przebudzeń uzdrowieniowych, gdy przybysze z zewnątrz, przyciągnięci do kultu jednostki Branhama, przenieśli się w te okolice. Do 1963 roku łączna liczba członków kościołów Przesłania w południowej Indianie nie przekraczała 1000. Samo Przybytek był największy, w którym regularnie uczęszczało około 500 osób.

Wraz z przeprowadzką Branhama do Tucson w 1963 r. blisko połowa Jeffersonville Społeczność wiadomości poszła w ich ślady. Utworzyli dwie wspólnoty w Arizonie. Jeden w Tucson gdzie Branham był postacią dominującą, a Pearry Green stał się dominującą postacią po śmierci Branhama. Drugi był w Prescott, gdzie Leo Mercier stała się postacią dominującą. Znany jako Park, MercierGmina liczyła około 130 członków.³ MercierKomuna ostatecznie implodowała i upadła w latach siedemdziesiątych, ale pozostał on pod kontrolą biblioteki taśm-matek aż do śmierci Branhama. Zieleń gruszkowa założył Tucson Tabernakulum w 1965 roku, które odegrało główną rolę w finansowaniu transkrypcji kazań Branhama i rozpowszechnianiu Przesłania na całym świecie po jego śmierci. W roku 1965 w Tabernakulum w Tucson uczestniczyło około 150 osób. W 1965 roku społeczność The Message w Arizonie liczyła nie więcej niż 500 osób, prawie wszyscy przenieśli się tam z Jeffersonville po 1963 r. Jamesa BanitaKościół w Phoenix, choć sam w sobie nie był kościołem Message, miał wiele rodzin, które były częścią kultu Branhama.

Trzecim znaczącym ośrodkiem Przesłania, które rozwinęło się we wczesnym okresie, było kilka rozproszonych kościołów w południowych Appalachach. Powstało wiele kościołów, których pastory przyjęli Branhama jako Eliasza we wczesnych latach sześćdziesiątych, włączając w to J. T. Parnella's Jerusalem Tabernacle w Edmonton, Kentucky (1958) jako Jack PalmerTabernakulum Ewangelii w Macon w stanie Georgia (1960) jako Ernest Fulcher Siostra, która założyła Christian Fellowship Tabernacle (1962) w Chambersburgu, Wirginia oraz Williama (Billa) Podarasa którzy założyli

starałem się być przy tabernakulum w noc sylwestrową. Chciałem tu wrócić z tutejszymi braćmi. Poszedłem więc trochę na kompromis i dziś wieczorem spotkam się z bratem Ruddellem, w 62, w starym klubie 62, który został przekształcony w kościół".

¹ Branham, William (1960-12-25) *Zapakowany dar od Boga* — A ten młodszy brat to jeden z naszych braci z Sellersburga, brata Willarda Crase'a.

² Roberson, Roy (1991) *Żołnierz. Magazyn Only Believe*. s.10 "Do Przybytku przychodziła tylko mała grupka W tamtych czasach prawdopodobnie od 75 do 100 osób".

³ Pisarze sztabowi (1967-10-28) *Osiem kolejnych rodzin. Republika Arizony*. s. 42 "Grupa liczy około 130 dorosłych i dzieci..."

Gospel Assembly Kościoł w King's Mountain Karolina Północna (1965). Parnell w pełni zaakceptował poligamię i zapoczątkował to, co przez wiele lat było najbardziej znaczącym poligamistą. Z drugiej strony, w tym samym czasie, w którym Biblia jest Bogiem, nie jest to regułą. Kościoły te służyły jako kotwice. Prawie wszystkie inne Kościoły Przesłania w regionie powstały jako rośliny lub odłamy od swoich grup. W 1965 r. łączna liczba osób w tych kościołach nie przekroczyła 500.

Czwartym znaczącym ośrodkiem Przesłania było wschodnie Ohio z Lee Vayle'em Kościoł Ewangelii Łaski w Sankt Paris. Kościoł Vayle'a. Nie jest jasne, kiedy dokładnie Vayle założył lub objął przywództwo w tym kościele, ale było to w pewnym momencie po 1959 roku. Inne znaczące kościoły Message zostały założone w Ohio po śmierci Branhama, ale kościoł Vayle'a był jedynym znaczącym kościołem przed 1965 rokiem. W chwili śmierci Branhama Lee Vayle liczył nie więcej niż 100 członków kościoł kościelny. Williama i Gladys Dauch zasługują również na wyróżnienie, ponieważ byli prawdopodobnie najbogatszymi członkami społeczności The Message. Mieszkali w Limie w stanie Ohio i pomogli zasponsorować założenie tamtejszego kościoła po śmierci Branhama. Byli częścią Full Gospel Business Men Fellowship i odegrali rolę w zaproszeniu Lonniego Jenkinsa do służby pastora; Jenkins sam był biznesmenem pełnej ewangelii, który dołączył do The Message wkrótce po śmierci Branhama. Rodzina Dauch przekazała również znaczne darowizny na rzecz Przybytku Branhama. Williama Daucha był dyrektorem banku, dyrektorem wykonawczym i właścicielem firmy Hinde and Dauch Firma papiernicza.

Piątym znaczącym ośrodkiem The Message był Nowy Jork Miasto, w którym Athony Milano miał mały kościół,¹ i Bronx, gdzie Joseph Coleman oraz Orlando Hunt Lokalne Zgromadzenie Chrześcijańskie w 1963 roku. W chwili śmierci Branhama w obu kościołach mieszkało nie więcej niż 75 osób. Milano oddzieliło się od The Message po śmierci Branhama, podczas gdy kościół Colemana wyrósł na potęgę jako jeden z najważniejszych kościoł Message w latach siedemdziesiątych. Coleman stał się przywódcą dużej globalnej sekty Przesłania. Sekta Colemana była prawdopodobnie największą sektą Przesłania w okresie jej największego rozkwitu w latach siedemdziesiątych. Robert Lambert, który odegrał ważną rolę w zakładaniu kościoł orędziańskich na Karaibach, był niezależnym kasnodzieją współpracującym z

¹Uwaga autora: Informacje na temat kościoła w Mediolanie są skąpe, ponieważ opuścił on Przesłanie i przestał istnieć kilkadziesiąt lat temu. Większość wiedzy, jaką mamy na ten temat, pochodzi od Josepha Colemana, który wskazał, że był to mały kościół domowy w 1961 roku, który był stowarzyszony z Niezależnymi Zborami Bożymi. Wszystko wskazuje na to, że został zapoczątkowany przez Późny Deszcz zwolennicy wyrzuceni przez grupy głównego nurtu gdzieś przed 1961 rokiem.

nowojorskim Wysyłaj wiadomości do kościołów w tamtym czasie. Coleman odegrał znaczącą rolę w rozpowszechnianiu przesłania w Indiach w późniejszych latach. Z pomocą swoich francuskojęzycznych siostrzanych kościołów w Kanadzie odegrał również ważną rolę w rozpowszechnianiu Orędzia zarówno we francuskojęzycznej, jak i anglojęzycznej Afryce.

Inny mniejszy ośrodek Przesłania powstał w regionie Ozarks. Hrabia Martin założył Kościół Tabernakulum Ewangelii w Waddell w 1961 roku, który był kotwicą wczesnej wspólnoty Przesłania w regionie, która stopniowo rozszerzała się na inne kongregacje w okolicy. W chwili śmierci Branhama kościół Martina liczył nie więcej niż 75 członków. Ralphi Piwowara ustanowiono Tabernakulum Wieczornego Światła w Thayer w stanie Missouri około 1965 roku, który w tym czasie liczył nie więcej niż 50 członków.

Ostatnim wyróżnieniem regionu, w którym znajdowały się dwa kościoły Message, było zachodnie wybrzeże. Po przebudzeniach Branhama w pobliżu Ukiah, Gordon Engmann zasadzone Tabernakulum Ewangelii w 1957 roku.¹ Orlanda Walkera, pastor Kościoła Pełnej Ewangelii Paramount w Springfield w stanie Oregon, dołączył tymczasowo do The Message w połowie 1960 roku, a później dołączył do Word of Faith ruch. Całkowita liczba członków tych kościołów na Zachodnim Wybrzeżu w chwili śmierci Branhama nie przekroczyłaby 150.

Poza Stanami Zjednoczonymi znajdowały się cztery znaczące ośrodki Przesłania, które nabrały znaczenia dopiero po śmierci Branhama. Leviego Larsona, Norweg, dołączył do kultu jednostki Branhama po jego pierwszym europejskim tournée i przeniósł się do Jeffersonville. Po śmierci Branhama powrócił do Skandynawii i zorganizował pierwsze kościoły orędziarskie w tym regionie. Ewald Frank spędził sporo czasu w Ameryce Północnej na spotkaniach Branhama i powrócił do Niemiec gdzie w 1964 roku otworzył Krefeld Free Mission. Sidneya Jacksona odegrała podobną rolę w Republice Południowej Afryki. Dołączył do kultu jednostki Branhama po jego tournée po Afryce Południowej w 1951 roku; spędził również sporo czasu w Jeffersonville i Tucson zanim powrócił, aby założyć pierwsze kościoły orędzia w Południowej Afryce w połowie lat sześćdziesiątych. Sidneya Jacksona odegrał również ważną rolę we wprowadzeniu "Orędzia do Australii" również w latach 1970. Paulaseer Lawrie podążać za wzorcem Franka i Jacksona; podążył za Branhamem do Stanów Zjednoczonych, aby spędzić czas w Jeffersonville i Tucson przed powrotem do Indii aby

¹ Uwaga autora: Jim Jones nadal pracował jako ewangelista wspierający Branhama podczas przebudzeń na obrzeżach Ukiah latem 1956 roku. W 1965 roku Jones przeniósł Świątynię Ludu do Ukiah.

założyć tam pierwsze kościoły orędzia. Lawrie twierdził w swojej literaturze, że do 1970 roku założył około 20 małych kościołów w Indiach.

Ostatnia znacząca wspólnota wierzących w Przesłanie miała miejsce na Karaibach, gdzie Branham odbył tournée w 1961 roku. Za jego życia na Karaibach nie powstały żadne kościoły orędzia, ale po śmierci Branhama Robert Lee Lambert pomagał osobom w Trynidadzie w założeniu pierwszego kościoła Przesłania Karaibskiego w 1967 roku; Lambert był niezależnym kaznodzieją, który zaakceptował twierdzenia Branhama o Eliaszu w 1958 roku.

Kościoły te nie powinny być postrzegane jako całość wczesnej wspólnoty Przesłania, ponieważ było wielu rozproszonych indywidualnych członków kultu jednostki Branhama w przyjaznym Późnym Deszczu lub kościoły zielonoświątkowe. Wiele kościołów, które współpracowały ze społecznością The Message, nie zaakceptowało twierdzenia Branhama o Eliaszu. Zwolennicy Branhama i szerszy Późny Deszcz w znacznym stopniu się pokrywali aż do jego śmierci. Niektóre z zaprzyjaźnionych kościołów nie były świadome twierdzeń Branhama o Eliaszu, inne nie były zaangażowane, a jeszcze inne bardziej otwarcie je odrzucały i miały nadzieję, że Branham zmieni kurs. Jacka Moore'a's kościół w Shreveport i kościół Grahama Snellinga w Utica w stanie Indiana, byłyby takimi przykładami.¹ Współpracowali z Branhamem, ale z pewnością odrzucili jego twierdzenia o Eliaszu. Branham był bardzo dwulicowy. Dla ludzi takich jak Jack Moore, Branham miał śliski sposób obwiniania swoich zwolenników za "szalone" przekonania, aby utrzymać otwarte dla niego drzwi.² Wielu ludzi po prostu nie mogło sobie wyobrazić, że Branham wprowadza ich w błąd. Jego przyjaciele, zarówno w społeczności The Message, jak i poza nią, znaleźli sposób, aby obwiniać innych za złe zachowanie Branhama. Wewnątrz społeczności The Message obwiniali za problemy inne postaci ruchu wyzwolenia. Wewnątrz ruchu

¹ Branham, William (1959-12-16) *Czym jest Duch Święty?* "Ale wiara w to, że ludzie tutaj w tabernakulum i w naszych siostrzanych kościołach (a jednym z nich jest) są świętością tabernakulum w Utica, które brat Graham Snelling jest pastorem, a w New Albany gdzie brat – brat Junie Jackson jest pastorem, a także na autostradzie, gdzie brat Ruddell jest pastorem), my i oni, siostrzane kościoły tego tabernakulum, staramy się przynieść... nasz lud do lepszej społeczności z Chrystusem".

² Price-Moore, Anna Jean (1972) Wywiad z Anną Jean Moore Price. Orala Roberts Biblioteka Uniwersytecka. Pamiętam, jak siedział tam tak słodko i pokornie, i powiedział: "Och, Anna Jeanne i bracie Jacku, nie chcę mieć książek. To jest zła rzecz. Te krótkie kazania, które głosiłem, były... Były na tamte czasy i nie zachowują się". Powiedział: "To błąd. Nie powinnam mieć książek". A on na to: "Proszę, czy mógłbyś to zrobić? Czy mógłbyś po prostu zgubić gdzieś te manuskrypty? Bracie Jacku, ty i Anna Jeanne, napiszcie książkę mówiącą o tym, w co wierzymy. Wszystko jest tak pomieszane. Wszystkie te tłumy ludzi, które tłoczą się wokół mnie, wprawiają mnie w zakłopotanie".

wyzwolenia obwiniali wyznawców kultu Branhama. Niewielu zdawało się zdawać sobie sprawę z tego, że tak naprawdę to Branham grał po obu stronach.

Podczas gdy istniały osoby, które były częścią kultu jednostki Branhama rozsiadane po całej Ameryce Północnej, w chwili jego śmierci istniało nie więcej niż trzydzieści pięć kościołów orędzia, z których większość została tutaj odnotowana, a większość z nich jest obecnie nieczynna.¹ Wspólnota Przesłania w swojej pierwszej dekadzie (1955-1965) jest najlepiej postrzegana jako część większego ruchu Późnego Deszczu. Utrzymywali oni społeczność głównie w ramach Niezależnych Zgromadzeń Bożych oraz Full Gospel International Fellowship, a w mniejszym stopniu Zjednoczony Kościół Zielonoświątkowy. Tak naprawdę nie istniała jako własna, w pełni niezależna grupa, aż do śmierci Branhama. Wiele postaci w Pełnej Ewangelii Biznesmeni a Niezależne Zgromadzenia Boże rozważały możliwość roszczeń Branhama do Eliasza, kiedy żył bez ich przyjmowania. Całkowicie odrzucili te roszczenia dopiero po jego śmierci. Doprowadziło to do podziału na kościoły Przesłania i szerszego Późnego Deszczu ruch. Oprócz około trzydziestu pięciu kościołów Message w chwili jego śmierci, wszystkie inne znaczące kościoły Message w Ameryce Północnej rozrosły się po śmierci Branhama.

Luizjana przedstawia studium przypadku tego, jak kościoły Message pojawiły się po śmierci Branhama. Branham organizował regularne coroczne spotkania w Jack Moore's Shreveport kościoł. Moore zaakceptował i nauczał elementów Późnego Deszczu teologię, ale nie był wyznawcą Poselstwa; odrzucił Branhama jako Eliasza. W międzyczasie, na początku lat pięćdziesiątych, niewielka grupa ludzi z regionu dołączyła do społeczności The Message. Ludzie ci odłączyli się od grup zielonoświątkowych w regionie i utworzyli własne kościoły po śmierci Branhama. Pierwszy prawdziwy kościół Przesłania w regionie, prowadzony przez duchownych, którzy wierzyli i promowali twierdzenia Branhama o Eliaszu, nie został założony jako kościół domowy aż do 1972 roku. Ziarna zasiane przez Branhama za jego życia wyrosły na wczesne kościoły domowe na początku lat siedemdziesiątych. Pod koniec lat siedemdziesiątych przekształciły się one w bardziej typowe, formalne kościoły. Obecnie w Luizjanie istnieje ponad tuzin kościołów orędziowych i jest to godne uwagi centrum Przesłania.

Zachodnia Kanada to kolejne studium przypadku, które podążało za wzorcem Luizjany: region ten miał znaczną liczbę osób, które były częścią kultu Branhama przed jego śmiercią. Branham regularnie zatrzymywał się w tym regionie przez cały okres

¹ Uwaga autora: Zdefiniowałem kościół Przesłania jako taki, który ma pastora, który wierzy i naucza, że Branham jest powrotem Eliasza.

swojej służby, ale członkowie wspólnoty The Message zakładali kościoły w zachodniej Kanadzie dopiero na początku lat siedemdziesiątych, po jego śmierci.

Jeśli przed śmiercią Branhama w 1965 r. istniały jakieś inne znaczące kościoły Przesłania, poza tymi, o których wspominałem w tym rozdziale, są one nieznane zarówno mnie, jak i Jeffersonville Wspólnota wiadomości – i dlatego byłaby nieznana samemu Branhamowi. W latach 1968-1973 Orędzie doświadczyło dużego napływu duchownych Zjednoczonego Kościoła Zielonoświątkowego we wschodniej Kanadzie i Apostolskiego Kościoła Pana Jezusa Chrystusa Duchowni z całego południa Ameryki oderwali się od swoich denominacji, aby przyłączyć się do The Message po nieustającej działalności misyjnej ze strony społeczności Message w Jeffersonville i Tucson. To właśnie w tym okresie powstała lub rozkwitła większość znaczących kościołów orędzia, które dziś dominują w Przesłaniu.

Podzieliłem się stanem kościołów Przesłania w pierwszej dekadzie ich istnienia, aby wyjaśnić, że Przesłanie samo w sobie było małą społecznością za życia Branhama, w porównaniu z tysiącami kościołów i milionami członków, w których się rozwinęło. Największy procent społeczności The Message w chwili śmierci Branhama mieszkał w Arizonie i południowej Indianie, a społeczność prawdopodobnie liczyła nie więcej niż 5000 osób, z nie więcej niż trzydziestoma pięcioma kościołami. Wciąż mieli społeczność z szerszym Późnym Deszczem ruchu zielonoświątkowego i zielonoświątkowców, głównie wśród Niezależnych Zgromadzeń Bożych. Wiele kościołów zewnętrznych nadal szanowało Branhama jako proroka, ale albo odrzucało, albo nie było świadomych jego twierdzeń i "objawień" Eliasza.

To, co istnieje dzisiaj jako wspólnota The Message, jest prawie w całości czymś wyprodukowanym po jego śmierci w 1965 roku i zbudowanym na dziedzictwie Branhama. Wiele kościołów i przywódców Przesłania celowo zaciemnia wątplą naturę ich związku z rdzeniem wczesnej społeczności Poselstwa i ich brak centralnej pozycji w latach, w których Branham wciąż żył. Powiązania z Williamem Branhamem były kluczem do przyznania legitymizacji przywódcom Przesłania w latach po jego śmierci.

Dalsza eksploracja społeczności po Przesłaniu Branhama będzie musiała poczekać do tomu II, w którym omówię interakcje między różnymi frakcjami społeczności Przesłania oraz zmieniające się sojusze, rozłamy i podziały, które zaczęły się pojawiać natychmiast po śmierci Branhama.

Prywatne rozmowy kwalifikacyjne

Jedną z ważnych cech wczesnej społeczności Przesłania był "prywatny wywiad". Sesje te były osobistym proroczym spotkaniem, które członkowie The Message mogli zaplanować z Williamem Branhamem. Billy'ego Paula Działał jako sekretarz swojego ojca, aby zarządzać nominacjami. Często odbywały się one przed nabożeństwem lub

w dniach przeznaczonych na ten cel. Lista oczekujących była zawsze dość długa i czasami ludzie musieli czekać miesiącami, aby zobaczyć Branhama.¹

Rozmowy i prywatne przepowiednie wygłaszane przez Branhama podczas tych sesji są legendarne wśród starych wyjadaczy Message. Mamy nagranie tylko jednej z tych sesji, które służy jako przykład tego, jak one działały.² Osoba przesłuchiwana przez Branhama przedstawiała swoją kwestię lub prośbę Branhamowi, który oferował duchowe przewodnictwo, często przekazując szczegóły, które, jak twierdził, zostały mu objawione w sposób nadprzyrodzony.

Ludzie prosili o interpretację swoich snów, pytali o duchowe znaczenie własnych doświadczeń lub starali się uzyskać wgląd w swoją przyszłość. Czasami rady dotyczyły radzenia sobie z osobistymi zmaganiem, problemami rodzinnymi, pomocą w podejmowaniu ważnych decyzji życiowych lub problemami zdrowotnymi. Elementy prywatnych rozmów mocno przypominają wróżbę. Starzy wyjadacze opowiadają o swoich prywatnych wywiadach w wielu nagranych zeznaniach. To była odznaka honoru doświadczyć prywatnej rozmowy z Branhamem.

W tych prywatnych wywiadach wielu ludziom dawano obietnice uzdrowienia, obietnice cudów i różnego rodzaju przepowiednie na przyszłość. Ponieważ sesje nie są nagrywane, mamy tylko słowo rozmówców, którzy mają być świadkami postępowania. Wielu starych wyjadaczy ceniło sobie swoje obietnice. Niestety, w wielu przypadkach obietnice nigdy się nie spełniły. Chociaż trzymali się mocno obietnic przez całe życie, niektórzy z nich nagle zdali sobie sprawę, że Branham oszukał ich dopiero na łożu śmierci. Istnieje kilka historii, w których starzy ludzie doświadczyli całkowitego załamania wiary, mówiąc wszystkim, że Branham oszukał ich w chwilach poprzedzających ich śmierć.

Branham często zachęcał swoich zwolenników do planowania sesji. Opowiadał słuchaczom o wielkich cudach, które miały miejsce w prywatnych wywiadach. Nie jest jasne, kiedy i jak rozpoczęła się praktyka prywatnych wywiadów. Praktyka ta z pewnością istniała na początku lat pięćdziesiątych i miała miejsce na spotkaniach przebudzeniowych, jak również w Branham Tabernacle usługi. Sesje były najbardziej dostępne w Jeffersonville Tabernakulum Branhama, które posłużyło do zachęcenia

¹ Branhama, Billy'ego Paula (2006) Pokolenia. "Umawiałem się na prywatne rozmowy z tatą z tygodniowym, a czasem kilkumiesięcznym wyprzedzeniem. Lista oczekujących zawsze liczyła od 500 do 600 osób. Jeśli ktoś miał fizyczną potrzebę, umawiałem się na pięciominutową rozmowę. Gdyby para miała problemy, poświęciłbym na to 15 minut".

² (1964-7-14) Prywatny wywiad z Georgią Bruce. (Uwaga: Georgia Bruce była członkinią kościoła, w którym ja byłem pastorem pomocniczym i przyjacielem rodziny. Cierpiała na chorobę psychiczną.)

niektórych ludzi do przeprowadzki do Jeffersonville w celu uzyskania większego dostępu do Branhama.

Jest oczywiste, że te prywatne wywiady były jednym z głównych narzędzi, których Branham używał do kontrolowania i manipulowania swoimi zwolennikami. Branham instruował w nich niektórych ludzi, aby podejmowali zmieniające życie i nieodwołalne decyzje. Najważniejsze decyzje finansowe, miejsce zamieszkania, kierunki kariery, wybór współmałżonka i decyzje o rezygnacji z leczenia to jedne z zeznań starych wyjadaczy na temat wskazówek, które otrzymali w prywatnych rozmowach. Nie wszyscy byli jednakowo otwarci na wskazówki Branhama, ale dla tych, którzy byli, Branham był w stanie wpłynąć na cały kierunek ich życia.

Styl życia wiadomości

Niektóre z unikalnych cech stylu życia The Message zaczęły się pojawiać na początku lat sześćdziesiątych. Podobnie jak szerszy Późny Deszcz ruchu i wczesnego zielonoświątkowca, pierwsi wierzący w Orędzie mieli tendencję do prowadzenia ascetycznego stylu życia. Wczesna wspólnota Orędzia w przeważającej mierze żyła w społecznościach wiejskich. Prosty agrarny styl życia został przedstawiony jako ideał. Duży procent wczesnej społeczności Przesłania stanowili rolnicy, choć nie stanowili oni większości. Społeczność była oporna na przyjęcie nowoczesnych technologii. Telewizja i filmy były niemal powszechnie potępiane i zakazane.

Przeciętny wierzący w Orędzie był bardzo pobożny, spodziewając się rychłego pochwycenia Kościoła, zaniepokojony zagrożeniem komunizmem, nieufny wobec katolików, ubodzy finansowo i w większości niewykształceni. Jarmarki, karnawały, festiwale i uroczystości świeckie były powszechnie uważane za źródła zła, którego należało unikać.

Duża część wczesnej społeczności Przesłania sprzeciwiała się obchodzeniu Bożego Narodzenia i urodzin, używając tego samego rozumowania, co świadkowie Jehowy – co jest prawdopodobnie źródłem, z którego Poselstwo importowało te wierzenia.

Podczas gdy zwolennicy The Message przestrzegali surowego dress code'u – nie był on tak surowy w latach 60., jak w latach po śmierci Branhama. W latach sześćdziesiątych kobiety miały tendencję do noszenia spódnicy do kolan lub nieco powyżej kolan, a przycinanie włosów było powszechne. Nadal powszechne było noszenie szortów przez chłopców, ale nie przez mężczyzn. Zakaz noszenia brody już istniał, ale nie był tak rygorystycznie egzekwowany, jak w późniejszych latach; prawdopodobnie dlatego, że sam Branham zapuścił brodę podczas swoich wypraw myśliwskich. Dzieci nadal mogły uprawiać sport; zakaz ten nie pojawił się aż do śmierci

Branhama. Muzyka świecka, zwłaszcza rock'n'roll, była surowo zakazana przez Branhama.

Większość dzieci uczęszczała do szkoły publicznej w latach 60., ale ponad połowa z nich zakończyła edukację przed ukończeniem szkoły średniej. Wczesna społeczność Przesłania cieszyła się znacznie silniejszymi więzami ze światem zewnętrznym. Ich izolacja rosła z czasem, gdy Przesłanie stawało się coraz bardziej odizolowane i opracowywało sposoby na zmniejszenie zależności od osób z zewnątrz w zakresie edukacji i zatrudnienia. Przejście do głębszej izolacji nastąpiło najszybciej w grupach, które zaczęły wdrażać elementy życia wspólnotowego. Większość grup Message wprowadziła pewien poziom życia we wspólnocie. Często zdarza się, że wierzący w Orędzie stopniowo gromadzą się w jednej dzielnicy. Często zdarza się, że wierzący w Orędzie przemieszczają się na duże odległości, aby mieszkać w sąsiedztwie z innymi wierzącymi w Orędzie. Wiele kościołów orędzia ma wielu imigrantów z powodu małżeństw, które mają miejsce między międzynarodowymi kościołami orędziarskimi; Na przykład w moim kościele byli imigranci z jedenastu różnych krajów. Zawieranie małżeństw poza Poselstwem jest generalnie zabronione, chociaż wymóg ten zaczęto rygorystycznie egzekwować dopiero po śmierci Branhama. Ograniczona pula małżeństw zwykle wymaga małżeństw międzynarodowych.

Jedną z unikalnych praktyk Przesłania, która rozwinęła się w latach sześćdziesiątych, było obsesyjne odtwarzanie nagranych kazań. Często zdarzało się, że rodziny odtwarzały wiele taśm każdego dnia w swoim domu. Puszczali kasety jak panie wykonywały prace domowe, w samochodach podczas podróży, gdy rodzina odpoczywała wieczorem lub jadła obiad i w ramach rodzinnych nabożeństw. W wielu domach taśmy Branhama były powszechne grać bez przerwy przez cały dzień. Rodziny wiadomości zaczęły gromadzić biblioteki taśm. Duże biblioteki stały się powodem do dumy. Umiejętność wyjaśniania tajemnic odkrytych przez Branhama była jedną z najwyższych cnót, do których mógł aspirować wierzący w Przesłanie. Ulubioną rozrywką wyznawców Przesłania było dyskusowanie o doktrynie i dzielenie się swoimi poglądami na tajemnice, które Branham odśłaniał.

Prawdziwym centrum społeczności The Message były nabożeństwa. Wszystko, co robili, kręciło się wokół uczęszczania do kościoła lub spotkań przebudzeniowych. Nabożeństwa trwały zwykle około trzech godzin. Często zdarzało się, że przyjeżdżaliśmy wcześniej i zostawaliśmy do późna, aby spędzić dodatkowy czas z przyjaciółmi. Dwa nabożeństwa w niedzielę i na ogół jedno lub dwa nabożeństwa w środku tygodnia były standardowymi targami. W Jeffersonville W okolicy było wystarczająco dużo przyjaznych kościołów z nabożeństwami rozłożonymi w czasie, tak że można było uczestniczyć w nabożeństwie prawie każdego dnia tygodnia. Niektórzy

właśnie to robili – a niektórzy nadal to robią. Zgromadzenia były wydarzeniami szczególnymi. Ilekroć zaplanowano tygodniową konwencję, zjeżdżali się na nią zwolennicy Przesłania z całego kraju. W latach sześćdziesiątych Branham zazwyczaj organizował od trzech do pięciu konwencji Przesłania rocznie. Przez resztę czasu były to niedzielne nabożeństwa lub weekendowe nabożeństwa odbywające się w kościele goszczącym.

Wyznawcy przesłania planowali swoje życie wokół nabożeństw i zgromadzeń. Urlopy od pracy wykorzystywali na udział w zgromadzeniach. Zamiast oszczędzać na wakacje, oszczędzali i marzyli o tym, by wziąć udział w przebudzeniu, lub przekazywali datki, aby pomóc w zakupie długo oczekiwanego namiotu Branhama na trzecie pociągnięcie. Dzielnica Jeffersonville Gmina, w której odbywała się większość zgromadzeń, otworzyła swoje domy dla przybyszów spoza miasta, aby pomóc im w pokryciu kosztów podróży. Znaczenie konwencji trwało przez dziesięciolecia po śmierci Branhama.

W latach sześćdziesiątych wysiłki misjonarzy z przesłaniem były ograniczone. Niewielu ludzi za granicą miało magnetofony. To sprawiło, że rozpowszechnianie Orędzia na taśmie było możliwe tylko w krajach rozwiniętych. Dopiero Spoken Word Misjonarze mogli łatwiej rozpowszechniać Orędzie w biedniejszych regionach świata. Podobnie było z Poselstwem, niewielu było aktywnych misjonarzy samego Poselstwa. Większość ludzi, którzy wpłacali datki na programy misyjne, przekazywała datki na programy misyjne Niezależnych Zgromadzeń Bożych, który szerzył bardziej typowe przesłanie zielonoświątkowe, aczkolwiek takie, które pozytywnie mówiło o Branhamie i zawierało głęboki Późny Deszcz wpływ. Sidneya Jacksona, Ewald Frankoraz Paulaseer Lawrie były głównymi postaciami rozpowszechniającymi Przesłanie poza Ameryką Północną w latach, kiedy Branham jeszcze żył.

Zdrowie psychiczne

Wysoki odsetek wczesnej społeczności Orędzia cierpiał na zaburzenia psychiczne Choroby. Być może aż połowa rodzin wczesnej wspólnoty Przesłania w Jeffersonville Obszar ten miał członków chorych psychicznie. Niektórzy, jak Ben Bryant warunki wypracowane w czasie II wojny światowej. Inni, jak Fred Sothman, wydawało się, że ma coś, co rozwinęło się naturalnie. U niektórych umysł Chorobę można opisać jako prostoduszność. W innych byłoby to coś, co dziś łatwo zidentyfikować jako zespół Aspergera lub autyzm. W wielu przypadkach problemy były dziedziczne i przekazywane przyszłym pokoleniom.

Często zastanawiałem się, czy wysoki wskaźnik choroba była wytworem Poselstwa, lub jeśli psychika choroba po prostu sprawiła, że ludzie stali się bardziej podatni na syreni śpiew z The Message? Inni byli członkowie Przesłania poczynili

podobne spostrzeżenia na temat zdrowia psychicznego społeczności. Społeczność Wiadomości zazwyczaj wierzy w to, co osoby z zewnątrz nazywają mentalnym Choroba jest formą opętania lub ucisku demonicznego lub po prostu kimś o złym zachowaniu. Leczenie chorób psychicznych choroba praktycznie nie istnieje w społeczności The Message. Trudno jest określić ilościowo problem. W Przekazie większość ludzi nie ma nawet pojęcia o tym, co mentalne choroba jest. Dopiero po ucieczce zyskałem jakąkolwiek prawdziwą świadomość psychiczną Choroby. Ludzie w Orędziu cierpią psychicznie Problemy są często określane przez resztę społeczności jako trudne, buntownicze, nerwowe, proste lub dziwne. Niewiele osób jest określanym jako chore psychicznie. Nadal oczekuje się od nich, że będą przestrzegać tych samych zasad i często znajdują się na końcu dyscypliny ze strony kierownictwa. W niektórych przypadkach osoby z tymi chorobami psychicznymi znajdują drogę do stanowisk kierowniczych. Widzenie wizji i słyszenie głosów jest uważane za dar nadprzyrodzony.

Relacje rasowe

Jak można się było spodziewać, wczesna społeczność Message była w przeważającej mierze biała. Tabernakulum Branhama Miał dwie czarne rodziny, które uczęszczały regularnie od 1950 do 1960 roku. Joseph Coleman oraz Orlando Hunt byli jedynymi dwoma afroamerykańskimi duchownymi w tym ruchu. O ile mi wiadomo, przed śmiercią Branhama istniał jedyny zбір z Afroamerykanami. Wczesna wspólnota Orędzia w Południowej Afryce za życia Branhama był głównie biały i indiański.

Chociaż dawni wyjadacze Przesłania byli generalnie tolerancyjni wobec obecności nie-białych, rasistowskie postawy były wyznawane przez większość członków wczesnej społeczności Przesłania, w tym przez samego Branhama. Wiara w równość ras nie istniała. Stereotypowe poglądy na temat nie-białych były szeroko rozpowszechnione i głęboko zakorzenione. Nie-biali byli postrzegani jako gorsi, a ci, którzy nie zaakceptowali swojej pozycji niższej klasy, nie byli mile widziani w kościołach orędziarskich. Utrzymuje się to w niektórych kościołach orędziarskich do chwili obecnej, gdzie nie-biali są akceptowani tylko jako klasa niższa. Nie-biały sprawujący władzę nad białym byłby nie do zniesienia we wczesnych kościołach Przesłania i nadal jest w większości kościołów Przesłania dzisiaj.

Branham i wczesna wspólnota Przesłania byli głęboko segregacyjnymi. Taka postawa utrzymuje się do dziś. Rasowo zintegrowane kościoły orędzia są rzadkością, a te, które istnieją, są prawie zawsze pod białym przywództwem.

Rasizm Branhama można opisać jako protekcyjną formę rasizmu. To złagodziło i złagodziło jego złe skutki, a także nadało rasizmowi Przesłania pozory akceptacji. Wielu wierzących w Orędzie, zarówno wtedy, jak i teraz, nie wierzy, że

rasistowskie jest stereotypizowanie ludzi tylko na podstawie ich koloru skóry. Nie wierzą również, że rasistowskie jest postrzeganie nie-białych jako gorszych, o ile traktują ich z "życzliwością" i "miłością". Sytuację można zilustrować, porównując rasizm Message do właściciela zwierzęcia, który kocha swojego kota. Właściciel zwierzęcia może kochać swojego zwierzaka, ale nie uważa go za równego sobie. Większość zwolenników Orędzia w Stanach Zjednoczonych utożsamia rasizm z poparciem dla niewolnictwa lub nienawiścią do innych ras. Branham sam podał tę definicję.¹ Doprowadziło to do tego, że przeciętny wierzący w Orędzie ma wypaczoną definicję "rasizmu". Większość z nich nie zdaje sobie sprawy z tego, że samo przekonanie, że ludzie o różnych kolorach skóry z natury różnią się od siebie, jest tym, co leży u podstaw rasizmu.

Rasizm: (rzeczownik) Przekonanie, że rasa jest podstawowym wyznacznikiem ludzkich cech i zdolności oraz że różnice rasowe wytwarzają wrodzoną wyższość danej rasy.

Słownik Mirriam Webster

Pod wieloma względami wczesna społeczność Przesłania generalnie utrzymywała rasę poglądy przeciętnego białego południowca tego okresu. Przesłanie jednak usankcjonowało te poglądy w kanonie ich religii i przeniósł je do czasów współczesnych.

Wyprawy myśliwskie

Podstawową formą akceptowalnego wypoczynku w The Message jest przebywanie na świeżym powietrzu; Biwakowanie, piesze wędrówki, polowanie, obserwowanie dzikiej przyrody – to słynne i akceptowane hobby. Są to również hobby, które Branham lubił, a przynajmniej twierdził, że lubił. Dla członków społeczności Message, którzy lubią tego rodzaju aktywność, istnieje możliwość rekreacji. Branham twierdził, że miłość do pustyni była znakiem, który mógł być użyty do zidentyfikowania człowieka, który miał namaszczenie Eliasza, ponieważ Eliaz był rzekomo człowiekiem

¹ Branham, William (1963-7-21) *Troszczy się. Czy cię to obchodzi?* "Właśnie mówiłem o Martinie Lutherze Kingu, o tej wielkiej katastrofie, która ma miejsce na Południu, z kolorowymi ludźmi. Powiedziałem: "Gdyby ci ludzie byli niewolnikami, wziąłbym mój kościół i pojechał na południe, aby pomóc im wyjść z niewoli". Na pewno... {} ... [Ale] kwestią jest segregacja w szkole. Byłem tam na pierwszym powstaniu, słyszałem je i wiem z tego, o czym mówię. Kolorowi ludzie mają dobre szkoły, czasami znacznie lepsze niż inne szkoły. I, na przykład, w Shreveport mają lepsze szkoły niż szkoła dla białych. Ale chodzi o to, żeby ktoś ich zainspirował, żeby poszli i połączyli się ze sobą".

pustyni. To sprawiło, że jego obsesja na punkcie polowania stała się częścią jego "nadprzyrodzonego namaszczenia". To sprawiło, że nikt nie zastanawiał się, dlaczego spędzał tyle czasu na polowaniach. Można śmiało powiedzieć, że Branham miał niezwykle obsesję na punkcie polowań, niepodobną do nikogo innego, o kim kiedykolwiek słyszałem. Trudno powiedzieć, czy była to ucieczka od presji życia, czy przykrywka dla czegoś bardziej ekscytującego.

Kiedy w Jeffersonville Nie było tygodnia, w którym Branham nie wybrałby się na polowanie. Jego najczęstszymi miejscami polowań w pobliżu domu był Raymond Jackson lub Clark State Forest. Branham twierdził, że to właśnie podczas polowania dotarło do niego wiele z jego objawień.

Branham brał udział w wielu tygodniowych wyprawach myśliwskich w roku, często z płatnymi przewodnikami, którzy pomagali mu tropić i lokalizować dużą zwierzynę. Największym zaszczytem, jaki Branham mógł obdarzyć członka społeczności The Message, było zaproszenie ich na jedną ze swoich egzotycznych wypraw myśliwskich. Przyłączenie się do wyprawy myśliwskiej było bardzo pożądanym zaproszeniem, o które ubiegali się członkowie społeczności The Message. Podczas polowań miało miejsce wiele rzekomych cudownych spotkań, a ludzie, którzy wracali z wypraw, chętnie dzielili się relacjami naocznych świadków dziwnych wydarzeń.

Freda Sothmana Twierdził, że był świadkiem, jak Branham powołał do życia wiewiórkę podczas polowania w Indianie. Na polowaniu w Arizonie, Roy Roberson twierdził, że widział trąbę powietrzną wychodzącą z nieba i uderzającą w pobliską ścianę skalną, która natychmiast eksplodowała. Eda Byskala twierdził, że Branham uciszył burzę podczas podróży w Kanadyjskie Góry Skaliste. W rozdziale 13 omówię niektóre z dziwnych incydentów związanych z polowaniami. Opowieści pochodzące z wyprawy myśliwskiej stały się kluczową częścią wiedzy o Przesłaniu jeszcze przed śmiercią Branhama.

Z wypraw myśliwskich wiąże się wiele niepokojących historii. Jedną z powtarzających się historii jest to, że Branham angażował się w praktyki okultystyczne podczas wypraw myśliwskich, gdy opowiadał o swoich prywatnych wierzeniach, których nigdy nie podzielał w swoich publicznych kazaniach. Większość podróży obejmowała ceremonię składania ofiar Wielkiemu Duchowi w sposób podobny do zwyczajów rdzennych Amerykanów. Branham miał tendencję do palenia czegoś w ognisku jako ofiary. Branham często odnosił się do Boga jako do "Wielkiego Ducha" w swoich kazaniach, ale nie wspominał o ofiarach, które składał prywatnie.¹

¹ Duzer, Peter (2012-12-6) Czy kaznodzieje z przesłaniem są wiarygodni? (Część 1) Uwierz w znak. "Ed [Byskala] Powiedział mi również, że nigdy nie mógł zrozumieć, dlaczego podczas polowań

Inną niepokojącą plotką, która płynęła z polowań, były szepty o homoseksualistach. Działa. Podczas niektórych wypraw większość towarzyszy polowań Branhama była znanymi homoseksualistami. Rzadko wybierał się w podróż bez przynajmniej jednego homoseksualisty Przyłączenie. Akty homoseksualne były wówczas nadal przestępstwem karalnym. Ktoś z partii Branhama został aresztowany za akty homoseksualne przez Królewską Kanadyjską Policję Konną po incydencie podczas podróży do Kanady około 1961 roku. Od tego czasu homoseksualiści Krążyły plotki o Branhamie.¹ Trudno powiedzieć, co sądzić o tych faktach i towarzyszących im plotkach.

Trzecią niepokojącą rzeczą, która wynikała z tych podróży, było to, że Branham zaczął insynuować swojemu wewnętrznemu kręgowi, że jest Bogiem w ciele i rozwija grupę ludzi, którzy zaczęli czcić go jako Boga. Roya Robersona, Freda Sothmana, Toma Simpsona, James McGuire i inni świadczą o tym, jak Branham aktywnie zachęcał do wierzeń w bóstwo, gdy towarzyszył mu podczas prywatnych wypraw myśliwskich. Branham przyznał nawet, że był czczony jako Jezus Chrystus przez niektórych z jego towarzyszy podczas niektórych z tych podróży.² Więcej informacji na temat Kultu Bóstwa opowiem w rozdziale 12.

William Branham nigdy nie modlił się ani nie czytał Biblii, podczas gdy jego towarzysze polowań to robili. Ed opowiadał również, że był zszokowany, gdy William Branham posypywał tytoniem ich ognisko, na cztery wiatry, jako ofiarę dla Wielkiego Ducha, kiedy obecni byli tubylcy.

¹ Branham, William (1961-6-18) *Objawienie, Rozdział piąty #2 "Tam, w Kanadzie, nawet... Otóż agenci złapali go jako homoseksualistę. Widzieć? Powiedział: "Niech Bóg da mi dar rozeznania". {...}* (Potem mężczyzna został zabrany przez FBI stąd, wysłane tam i zabrano go tam, Królewską Policją Konną). Stowarzyszenie duchowne przyszło do mnie i powiedziało: "HomoseksualistaMówią: "Przecież brat Branham jest prawdopodobnie tym samym".

² Branham, William (1961-6-11) *Objawienie, Rozdział Piąty #1 "Pewnego razu podczas wyprawy na ryby podeszli do mnie i powiedzieli: "Bracie Branham, czyż nie jesteś namaszczoneym Mesjaszem, Chrystusem? {...} Drogocenny, kochany brat przyszedł, aby wyznać swoje grzechy i przewinienia i wyznać, że wierzy we mnie jako w Jezusa Chrystusa".*

Rozdział 11

Kuzyni Przesłania

Człowieka poznaje się po towarzystwie,
w którym przebywa.

– Williama Branhama

Począwszy od lat pięćdziesiątych i przyspieszających w latach sześćdziesiątych, Późny deszcz Ruch podzielił się na wiele rywalizujących ze sobą frakcji. Każda frakcja koncentrowała się na niektórych lub wszystkich kluczowych, charakterystycznych doktrynach całego ruchu i własnej próbie wdrożenia pięciorakiego model służby prowadzony przez własnego apostoła lub proroka jako centralną postać.

Powody, dla których te różne grupy oddzieliły się od rdzenia ruchu, są różne. Pierwsze podziały nastąpiły na początku lat pięćdziesiątych, kiedy George Hawtin zaczęli konfrontować się z innymi ministrami i nalegać, aby spojrzeli na North Battleford jako przywódca ruchu, a jemu osobiście w urzędzie apostoła. Próba ta spaliła na panewce, a większość odmówiła i nalegała na zachowanie własnej niezależności. Twierdzili, że są apostołami lub prorokami o równym lub większym autorytecie. Myrtle Beal ze Świątyni Misyjnej Bethesda w Detroit był pierwszym, który odrzucił kierownictwo sierocińca Sharon i zaczęła budować własną frakcję. Pomimo narastających podziałów, większość grup nadal luźno współpracowała w ramach Niezależnych Zgromadzeń Bożych aż do wczesnych lat sześćdziesiątych, a większość z nich nadal okazywała cześć i szacunek Williamowi Branhamowi, Tommy'emu Osbornowi, Joseph Mattson-Boze i niewielkiej liczby innych postaci, którym udało się utrzymać ponad walką powoli narastających podziałów w ruchu. Jednak począwszy od wczesnych lat 60. i 70. XX wieku, Późny Deszcz Ruch całkowicie podzielił się na wiele nieprzejednanych frakcji, które rozeszły się na swoich własnych, unikalnych, ale podobnych trajektoriach.

Badając niektóre grupy kuzynów Późnego Deszczu, Apologeta Orędzia wskaże różne szczegóły, aby wyjaśnić, czym Przesłanie różni się od pozostałych. Chociaż prawdą jest, że istnieją różnice doktrynalne w różnych dziedzinach, podstawowe ramy i główny nurt tych grup są prawie identyczne.

Każda grupa wzięła pięciokrotną Strukturę duszpasterską Późnego Deszczu ruchu i wdrożyli go do sztywnego systemu, który kontrolował członków ich grupy. Wszyscy oni postawili sobie za cel przywrócenie kościoła do jego czystej formy poprzez dążenie do doskonałości w doktrynie, stylu życia, darach ducha i jedności. Wierzyli, że są elitarną grupą, która ucieknie przed sądnym dniem. To, co opisuję ogólnie, to Objawieni Synowie Teologii Boga. Dokładna terminologia i szczegółowe informacje na temat tego, jak wygląda ta doskonałość, różnią się w zależności od grupy – ale ramy są takie same. I to właśnie ramy tworzą kult – a nie różnice w terminologii czy różne wizje doskonałości (osobistej, zbiorowej czy doktrynalnej). System zamienia ludzi w owce, które będą bezmyślnie posłuszne swoim przywódcom. Efekt końcowy i poziom nadużyć, które z tego wynikną, zależą od tego, jak radykalny lub wrogi jest przywódca.

Niektóre grupy okazały się mniej radykalne niż The Message, inne znacznie bardziej radykalne. Pozwólcie, że podzielę się niektórymi godnymi uwagi bliskimi Późnym deszczem kuzyni Orędzia, które wy. Każda z grup omówionych w tym rozdziale narodziła się wraz z The Message w latach sześćdziesiątych. Każdy z nich był przynajmniej częściowo pod wpływem Williama Branhama i obejmował większość lub wszystkie podstawowe cechy charakterystyczne Późnego Deszczu ruch.

Nie jestem ekspertem w żadnej z tych grup, chociaż kilka z nich dokładnie przestudiowałem. Dzielę się krótką recenzją każdego z kilku z nich, ponieważ odkrywanie ich unikalnych doświadczeń z tymi samymi doktrynami może służyć jako przestroga przed tym, dokąd ta ideologia może cię zaprowadzić.

Przeprowadzka

Kilka lat temu, będąc jeszcze w sekcji The Message, zacząłem oglądać serial dokumentalny o sektach. Większość z nich wydaje się dziwaczna, odległa i zupełnie niemożliwa do utożsamienia. Ale potem był The Move. W miarę jak program stopniowo dzielił się historią The Move, z przerażeniem obserwowałem, jak na ekranie otwiera się przede mną dziwny lustrzany wszechświat.

Szli tak jak my. Mówili tak jak my. Śpiewali tak jak my. Głosili tak jak my. Ubierali się tak jak my. Wyglądali jak my. Zachowywali się jak my. Wierzyli w rzeczy takie jak my. Ich prorok zginął w strasliwym wypadku, tak jak my. Miał tylko inne imię. Do jakiego dziwnego wymiaru zostałem przeniesiony? Poselstwo było domem prawdy. Tylko nasz prorok otrzymał objawienie prawdy od aniołów. Jak to możliwe, że "The Move" jest tak podobny do "The Message"? To było zdumiewające.

Na początku myślałem, że ta niesamowicie podobna grupa musi być w jakiś sposób powiązana z Przesłaniem i musiała w jakiś sposób pozyskać nauki Branhama i je skopiować. Ku mojemu wielkiemu zdumieniu, moje wysiłki zmierzające do rozwikłania tej tajemnicy doprowadziły mnie do uświadomienia sobie, że nauki Przesłania pochodzą przede wszystkim z szerszego Późnego Deszczu i że na świecie istnieją liczne grupy, które są bliskimi kuzynami Orędzia pod względem ideologicznym. The Move, zapoczątkowany przez Sama Fife'a, była jedną z takich grup. Fife poznał Późny Deszcz nauki przez Billa Britona, który był aktywnym uczestnikiem sierocińca Sharon i wczesny Późny Deszcz Konwencie.

Sam FifeRuch, podobnie jak The Message, pojawił się w latach sześćdziesiątych. Ruch przyciągnął zróżnicowaną grupę zwolenników, których przyciągnął dynamiczny styl głoszenia Fife i obietnica żywej wspólnoty duchowej, obietnica objawionych synów Boże i pragnienie przygotowania się na rychły koniec dni.

Ruch kładł silny nacisk na życie we wspólnocie, a jego zwolennicy często mieszkali razem w intencjonalnych społecznościach. Wspólnoty te charakteryzowały się

wspólnym zaangażowaniem w nauki ruchu, wspólnotowym stylem życia i odrzuceniem głównego nurtu społeczeństwa. Wspólnotowy aspekt Ruchu sprzyjał poczuciu przynależności i jedności wśród jego członków, ale także prowadził do izolacji od szerszego społeczeństwa. Oczekiwano, że członkowie będą przestrzegać zestawu surowych zasad i przepisów, wzmacniając ściśle kontrolowane środowisko.

W latach siedemdziesiątych, ze względu na zbliżający się strach przed wojną nuklearną, wielu członków The Move przeniosło się do odległych obszarów świata, takich jak Alaska i Kanadyjska Dżicz, południowoamerykańska dżungla, Nowa Zelandia i odległe obszary Australii gdzie budowali komuny. Okropności nastąpiły, gdy pracowali nad przygotowaniem się na nadchodzące objawienie się Synów Bożych. Wielu wyznawców Ruchu nadal żyje w tych odległych społecznościach, odizolowanych od świata.

Krytycy The Move wyrazili zaniepokojenie autorytarnym charakterem ruchu stworzonego przez ich pięciokrotnego przekonania ministerstwa, powołując się na zarzuty manipulacji psychologicznej i znęcania się emocjonalnego. Osoby, które przeżyły, zgłaszały samobójstwa, gwałty i molestowania. Raporty sugerują, że zwolennicy byli poddawani intensywnej indoktrynacji, a sprzeciw lub kwestionowanie przywództwa było często zniechęcane i spotykało się z obiema karami psychologiczno-fizycznymi. Wiele dzieci padło ofiarą przemocy. Izolacjonistyczne tendencje ruchu i ścisła kontrola nad jego członkami doprowadziły do oskarżeń w prasie o zachowania przypominające sekty.

Ruch wywarł trwały wpływ na tych, którzy byli jego częścią, a niektórzy byli członkowie opisywali zarówno pozytywne, jak i negatywne aspekty swoich doświadczeń. Podczas gdy ruch zapewniał niektórym poczucie wspólnoty i duchowego spełnienia, rodził również etyczne i moralne pytania dotyczące metod stosowanych w celu utrzymania kontroli nad swoimi wyznawcami. Dziedzictwo The Move służy jako przestroga przed potencjalnymi zagrożeniami związanymi z charyzmatycznymi przywódcami i wyzwaniem związanymi z równoważeniem życia we wspólnocie z wolnością jednostki.¹

¹ Istnieje niewiele spisanych historii The Move i nie są one obecne w Internecie. Moja wiedza o ich ruchu pochodzi przede wszystkim z serii telewizyjnych filmów dokumentalnych, w których przeprowadzałem wywiady z byłymi członkami ruchu. Według Steve'a Montgomery'ego, Sam Fife został wprowadzony do Późnego Deszczu Autor: Bill Britton gdzieś w latach pięćdziesiątych. Jest to słabo udokumentowane, ale opiera się na wywiadzie z Buddym Cobbem, najwyższym rangą porucznikiem i następcą Fife'a po jego śmierci.

Spacer

Inna niesamowicie podobna grupa była znana jako The Walk, prowadzona przez Johna Roberta Stephensa. Jak liderzy w sierocińcu Sharon Stephensa zaczynał pod auspicjami Foursquare. Prawdopodobnie był już wystawiony na działanie strumienia brytyjskiego Izraela idee, które istniały we frakcjach ich wyznania. Podobnie jak Hawtin, był zdumiony i zachwycony Williamem Branhamem. Stephens uczestniczył w wielu Późnym Deszczu konwencji w latach pięćdziesiątych.

Stephens zaczął popadać w konflikt z Foursquare w 1950 roku, a następnie został odwołany przez denominację jako pastor jednego z ich kościołów. W 1955 roku Stephens założył własną organizację, która rozrosła się do dużej liczby zwolenników, głównie w Stanach Zjednoczonych, z 51 różnymi kościołami stowarzyszonymi i kolejnymi 23 w Kanadzie. Większość członków odnosiła się do grupy jako "The Walk", podczas gdy oficjalnie nazywała się ona Living Word Fellowship.¹ Grupa szeroko przyjęła wczesne nauki Branhama i uważała go za ważnego proroka, chociaż nie akceptowała jego twierdzeń o Eliaszu.

Centralnym punktem filozofii The Walk było promowanie intymnej, osobistej więzi z Bogiem i tworzenie ściśle powiązanej wspólnoty duchowej. U podstaw charakterystycznych cech The Walk leżał nacisk na prorocтво, uzdrawianie i aktywną manifestację darów duchowych – wszystko to działało w ramach Późnego Deszczu Synowie Boga. Stevens, często nazywany "Apostolem", odegrał kluczową rolę w kierowaniu duchowym rozwojem The Walk. Wspólnota przyjęła wiarę w nieustanne objawianie Słowa Bożego, co sprzyjało dynamicznej i rozwijającej się wierze wśród jej członków.

Przywódtwo Johna Roberta Stevensa w The Walk charakteryzowało się silnym poczuciem duchowego autorytetu i zaangażowaniem w promowanie holistycznego doświadczenia chrześcijańskiego. Wspólnota kładła duży nacisk na praktykę życia wspólnotowego i świętego, w którym członkowie dzielili się zasobami i wspierali się nawzajem w swoich duchowych podróżach. Ten wspólnotowy styl życia był postrzegany jako ucieleśnienie wczesnochrześcijańskich ideałów jedności i wzajemnej troski. Nauki Stevensa często obracały się wokół znaczenia miłości, służby i dążenia do głębszego zrozumienia Bożego planu dla jednostek w społeczności.

Stephens był jednym z najbardziej radykalnych orędowników Objawionych Synów i wdrożył jeden z najbardziej sztywnych pięciokrotnych budowle wśród gałęzi Późnego Deszczu Rygorystycznie pracował nad udoskonaleniem ludzi do

¹ Moriarty, Michael (1992). Nowi charyzmatycy. Zondervan. ISBN 978-0310534310. Strony 72-75

nadchodzącej manifestacji. Nastąpił horror. W 2018 roku, po śmierci Stephena, The Walk został rozwiązany po pozwach dziesiątek dorosłych dzieci, które złożyły pozwy o odszkodowanie związane z ekstremalnym molestowaniem seksualnym, którego doświadczają jako dzieci.¹

Sledczy donieśli, że "operacyjne cechy charakterystyczne organizacji obejmują przymus, zawstydzanie, wymuszanie członkostwa w trwałym ubóstwie dla chwały i satysfakcji kierownictwa organizacji..." i że "przez lata organizacja wiedziała o szerzących się nadużyciach seksualnych i milcząco tolerowała pedofilię w swoich szeregach, ale za każdym razem nic nie robiła".²

Ciało

Kolejna ciekawa gałąź Późnego Deszczu Jest Zgromadzeniem Ciała Chrystusa, zwykle nazywany po prostu Ciałem. Ich grupa powstała w Seattle pod koniec lat 60., kiedy to dawny sierociniec Sharon starszy James Watt współpracował z Ern Baxter oraz Dereka Prince'a w Seattle's Broadway Tabernacle. Ich grupa w mniejszym stopniu skupiała się na objawionych synach eschatologii, ale kładł silny nacisk na pięciorakie koncepcje duszpasterskie. Tam zapoczątkowali model, który później przekształcił się w Ruch Pasterski.

Po tym, jak Prince i Watt odeszli z kościoła w Seattle, Ramon Haas przejął przywództwo około 1969 roku. Haas rozpoczął działania informacyjne, które zbudowały krajową wspólnotę około dwudziestu pięciu różnych kościołów, które utworzyły The Body. Grupa związała się nawet z Ruchem Pasterskim przez kilka lat dzięki kontaktom z firmą Baxter i Prince'a, którzy służyli jako liderzy Ruchu Pasterskiego.

Organ ten wdrożył sztywną strukturę autorytarnej kontroli poprzez pięciokrotne Służba, w której poddanie się było przedstawiane jako klucz do duchowego sukcesu.

¹ Jenningsa, Jamesa. "Przyszłość Szilo stoi pod znakiem zapytania po tym, jak Żywe Słowo się rozpuści". *Wiadomości*. [dostęp 22 maja 2021]. "The Living Word Fellowship – również założona przez Stevensa – ogłosiła pod koniec listopada, że w związku z zarzutami o niewłaściwe zachowanie seksualne zamyka organizację i jej centralny organ zarządzający".

² Rowe, Peter (2019-5-29) Trzy kobiety pozywają Living Word Fellowship, zarzucając im wykorzystywanie seksualne. *Trybuna Untion-Tribune w San Diego*. "W październiku ubiegłego roku byli członkowie opublikowali na Facebooku list, w którym oskarżają przywódców kościoła o przymykanie oczu na wszechobecną kulturę wykorzystywania seksualnego dzieci". "Operacyjne cechy charakterystyczne organizacji obejmują przymus, zawstydzanie, wymuszanie członkostwa w trwałym ubóstwie dla chwały i satysfakcji kierownictwa organizacji..." "Przez lata organizacja wiedziała o szerzących się nadużyciach seksualnych i milcząco tolerowała pedofilię w swoich szeregach, ale za każdym razem nic nie robiła".

Nastąpił horror. Molestowanie seksualne dzieci miało miejsce w ruchu co najmniej od wczesnych lat siedemdziesiątych.¹

Sposób

Kolejna godna uwagi grupa, która odradza się z Późnego Deszczu ruch jest znany jako Droga. (Podejrzewam, że zaczynasz dostrzegać pewien wzorec w chwytliwych nazwach tych grup). Oficjalnie grupa była znana jako Maranatha Campus Ministries. Jego początkowy sponsor pochodził od Global Missions, Inc, która była organizacją religijną utworzoną przez Sharon Orphanage starsi po rozstaniu z George'em Hawtinem.

Maranatha Campus Ministries została założona w 1971 roku przez Boba Weinera i skupiała się na rozpowszechnianiu swojego przesłania wśród studentów na kampusach uniwersyteckich. Grupa utrzymywała luźne relacje z Ruchem Pasterskim i sierotnic Sharon przez wiele lat. Grupa była szczególnie pełna szacunku dla Dereka Prince'a Pisma o pasterstwie pięciorakim i wdrożył sztywną, autorytarną strukturę przywództwa z Wienerem jako głównym apostołem.

Duszpasterstwo Kampusu Maranatha propagował wiele nauk z Późnego Deszczu ruch. Jednym z kluczowych aspektów tego wpływu był nacisk na dary duchowe, takie jak mówienie językami, prorocтва i uzdrawianie – wszystko to w przejawionych synach ram Boga. Wyznawcy Maranatha wierzyli w bezpośrednią i ciągłą manifestację tych darów, postrzegając je jako istotne składniki żywego i autentycznego doświadczenia chrześcijańskiego oraz wypełnienia się dni ostatecznych Prorokuje. Odzwierciedlało to nacisk na dary duchowe w Późnym Deszczu ruchu, w którym wierzący byli zachęceni do poszukiwania i aktywnego działania w manifestacjach Ducha Świętego.

Inna godna uwagi nauka wywodząca się z Późnego Deszczu Ruch ten był oczekiwaniem na nadchodzące przebudzenie, czyli wylanie Ducha Świętego, które miało osiągnąć punkt kulminacyjny w ostatecznym objawieniu się synów Bożych. Wyznawcy Maranatha podzielili się Późnym Deszczem wiara w rychłe nadejście transformującego duchowego przebudzenia, które przyniosłoby znaczące zmiany w Kościele i społeczeństwie. To oczekiwanie na przebudzenie przyczyniło się do żarliwych i dynamicznych praktyk uwielbienia ruchu, ponieważ zwolennicy starali się dostosować do tego, co postrzegali jako boskie poruszenie Boga. Chociaż nauki te przyczyniły się do szczególniego charakteru Maranatha Campus Ministries, stały się

¹ Stefan, Jake Były pastor oskarżony o gwałt na dziecku zwolniony za kaucją w wysokości 100 000 dolarów. *Aktualności z akcji*. 30 maja 2323 "... pastor w Assembly of the Body of Christ Church stoi w obliczu dwóch zarzutów pobicia seksualnego na nieletnim poniżej 12 roku życia".

również przedmiotem kontrowersji. Podobnie jak inne Późne Deszcze Grupy, The Way, wywierały wysoki poziom kontroli nad tym, kogo uczniowie, w tym nad tym, kogo mogą poślubić, jakie relacje mogą utrzymywać, i stosowały przemoc fizyczną, próbując wypędzić demony ze swoich członków. Nastąpił horror i ruch rozpadł się w latach 90.¹

Ruch pasterski

Prawdopodobnie najbardziej znana gałąź Późnego Deszczu i jeden z najbardziej udanych w rozprzestrzenianiu Późnego Deszczu ideami jest ruch pasterski. Prowadzony przez Dereka Prince'a, Ern Baxter, Boba Mumforda, Charlesa Simpsona i Dona Bashama, pięciu mężczyzn starało się naśladować pięciokrotnego wzorem służby do naśladowania dla innych. W praktyce pięć z nich służyło jako wierzchołek piramidalnej struktury, która ustanowiła podporządkowaną pięciokrotną grupy, które następnie, gdy wychodzą i ustanawiają swoje podporządkowane pięciokrotnie Grupy – każda warstwa podlegająca powyższej. Ciało i Droga były w pewnym momencie podjednostkami Ruchu Pasterskiego.

Jak późny deszcz ruch pasterski kładł nacisk na koncepcję "zakrywania", w której jednostki podporządkowywały się duchowemu autorytetowi w celu uzyskania przewodnictwa i odpowiedzialności. Ta hierarchiczna struktura miała na celu wspieranie rozwoju duchowego i utrzymanie porządku we wspólnocie. Po drugie, ruch pasterski objął Późny Deszcz nacisk kładziony jest na przywrócenie posług apostoelskich i prorockich, wierząc we współczesne znaczenie tych ról dla Kościoła. Ruch kładł mniejszy nacisk na objawionych synów Boga i podtrzymywał wiarę w tę manifestację jako po pochwyceniu zdarzenie. Podczas gdy większość innych Późnych Deszczy Gałęzie wierzyły, że jest to okres przed pochwyceniem lub wydarzenie poprzedzające ucisk.

Ruch pasterski stał się głęboko autorytarny, a skandale i doniesienia o nadużyciach i zachowaniach przypominających sekty okazały się kłopotliwe dla bardziej popularnych grup, które nasyciły Późny Deszcz idee: Słowo Wiary oraz kaznodziejów Ewangelii Sukcesu. Pracowali przez Pata Robertsona aby ograniczyć wpływ ruchu pasterskiego. Robertson zaczął z Derekiem Prince'emi zagrozić, że jeśli nie opuści Ruchu Pasterskiego, wyrzuci go z CBN i TBN. To zadziało na korzyść

¹ Enroth, Ronald M. (1992). Kościoły, które nadużywają. Wydawnictwo Zondervan. ISBN 0310532906. Strony 125-144

Prince'a, ponieważ był w stanie odejść, zanim wyszły na jaw najgorsze rewelacje o ruchu.¹

Dochodziło do licznych nadużyć, które były zgłaszane.² Bob Mumford był pierwszym przywódcą wyższego szczebla, który ujawnił nieprawdowości, publicznie przyznając się do nadużyć i przeprasząc w 1990 roku. Gdy pierwsza piątka rozpadła się, ruch podzielił się na różne frakcje, z których niektóre istnieją do dziś.

Dzieci Boże

Davida Berga był założycielem Dzieci Bożych kult. Dzieci Boże są jednym z najstraszliwszych kultów ostatniego stulecia. W szczytowym momencie liczyły 30 000 członków. Byli oni zasadniczo kultem wolnej miłości, który rekrutował członków i finansował swoją działalność poprzez prostytutkę religijną. W końcu przerodziły się w powszechne molestowanie dzieci, gwałty na dzieciach, kazirodztwo i pornografię dziecięcą. Istnieje bardzo wysoki wskaźnik samobójstw wśród członków i ocalałych z sekty. Dzieci Boże są zdecydowanie jednym z najbardziej nikczemnych kultów najnowszej pamięci.

Davida Berga Matka była kaznodzieją w Chrześcijańskim Sojuszu Misyjnym która dużo podróżowała dla swojej służby, poruszając się w kręgach wczesnego zielonoświątkowca. W latach czterdziestych ich rodzina mieszkała w Louisville w stanie Kentucky, zaledwie pięć do dziesięciu mil od Przybytku Branhama w Jeffersonville. Było to w tym samym okresie, w którym William Branham zyskał ogólnokrajową sławę. W tym samym roku David Berg został ordynowanym kaznodzieją w Chrześcijańskim Sojuszu Misyjnym.

Davida Berga William Branham miał bardzo podobne wpływy ideologiczne w latach swojej młodości i wczesnej służby. Davida Berga nauczał kilku o tożsamości

¹ Robertson, Pat (1975-6-27) List otwarty do Piątki z Fort Lauderdale. – Niektóre z tych doniesień nadwyreżyły moją wiarę, bo nie mogłem uwierzyć, że takie rzeczy mogą pochodzić od ciebie, Derek Prince oraz Charlesa Simpsona. Jednak dwóch naszych inżynierów CBN opuściło nas i przyjechało do pracy w Fort Lauderdale. Załączone podpisane oświadczenie jednego z nich, Wayne'a

Fast, potwierdza drugi, Allan McCarty, obaj wskazują bezpośrednio na ciebie jako źródło tego, co wydaje się być kolejną charyzmatyczną herezją na porządku "objawionych synów" - późny deszcz""

² Burks, Ron., Burks, Vicki. Zranieni uczniowie: ofiary autorytarnych kościołów i ruchu pasterskiego. Stany Zjednoczone: Zondervan Publishing House, 1992.

chrześcijańskiej Pojęcia. Głosił rasową wersję nasienia wężai był otwarcie rasistowski w swoich kazaniach, zwłaszcza przeciwko Żydom.¹

Około 1951 roku, David Berg przeniósł się do Arizony, gdzie w 1951 roku został pastorem Community Church w Valley Farms w Arizonie, należącego do Chrześcijańskiego Sojuszu Misyjnego kościołów. Kiedy służył tam jako pastor, był zamieszany w skandal seksualny w kościele z nieletnią dziewczyną.

Widzimy to z Davidem Bergiem ten sam wzorzec znajdujemy u innych postaci, takich jak Jim Jones i Paula Schafera. Davida Berga został wydalony z kościoła za swoje zachowanie, a następnie trafił do Późnego Deszczu ruch. Według jego osobistego świadectwa, tuż po tym, jak został wyrzucony z kościoła za niewłaściwe zachowanie seksualne, David Berg brał udział w kampanii Williama Branhama w Pheonix w 1951 roku

Davida Berga siedział w pierwszym rządzie podczas nabożeństwa. Po kazaniu, kiedy wygłaszał swoje rozeznanie i trzymał linię modlitwy, William Branham spojrzął Bergowi w oczy i powiedział mu, że Bóg ma dla niego plan. Po skończonym nabożeństwie, jako David Berg Wychodząc z budynku, minął Williama Branhama stojącego przy tylnych drzwiach kościoła, który ścisnął dłonie wszystkich, gdy wychodzili. Davida Berga upadł z płaczem na Williama Branhama. Branham objął i ucałował Davida Berga a potem prorokował do niego.

Pan otworzy wielkie drzwi, których żaden człowiek nie będzie mógł zamknąć. On zamknie wszystkie te inne drzwi, których żaden człowiek nie może otworzyć. Nawet nie próbuj ich otwierać. Pan otworzy wielkie drzwi, większe niż wszystko, o czym kiedykolwiek marzyłeś!"²

¹ Mo List 1465 "BĘDZIEMY JAK SUPER-RASA, KTÓRA BĘDZIE PONAD WSZYSTKIMI INNYMI! Ach, rasizm! Tak, Bóg jest rasistą! Ma specjalną elitarną rasę nadludzi, którzy będą żyć ponad wszystkimi innymi w Świętym Mieście".

² BergDavis. (1979-12-29) Mo List 897. "BYŁEM NAPRAWDĘ ZNIECHĘCONY I ZASTANAWIAŁEM SIĘ, CO ROBIĆ. Byłem biednym kaznodzieją z czwórką dzieci i zostałem wyrzucony z mojego kościoła i praktycznie z mojej denominacji, ponieważ nie chcieli mi dać innego kościoła. Cóż miałem zrobić? Właśnie wróciłem do college'u na rachunek za GI Bill. Sesja wiosenna dobiegała końca. Zbliżało się lato, a w tej szkole nie mieli zbyt wielu kursów w okresie letnim. ZASTANAWIAŁIŚMY SIĘ, CO ROBIĆ, DOKĄD JECHAĆ. Mieliśmy tego małego, starego Forda Model A, małego V-ósemki, który kupiliśmy od starszej pani za 400 dolarów, a ja miałem projektor z filmem o Palestynie. To było wszystko, co posiadałem, nie licząc wielkiej biblioteki książek, którą w końcu rozdałem college'owi w Tempe. Siedziałam tam, ssąc go i czerpiąc z niego, po prostu bardzo głodna, aby otrzymać od niego jakieś słowo zachęty. Wiele z nich było bardzo

To błogosławieństwo Williama Branhama z 1951 roku stało się kluczową częścią mitu i referencji, które David Berg przedstawiony słuchaczom, aby opisać, w jaki sposób otrzymał swoje szczególne powołanie. Davida Berga To spotkanie z Williamem Branhamem uznał za punkt zwrotny, który doprowadził do powstania kultu Dzieci Boga.

Za Davidem Bergiem został zaproszony na kolację z Branhamem i innymi duchownymi do pobliskiego hotelu. Zdecydowali się sponsorować Davida Berga i pomóc mu kontynuować służbę. Davida Berga przeprowadził się do Los Angeles gdzie został przyjęty do seminarium w Świątyni Angelusa.

Po ukończeniu seminarium, David Berg spędził sporo czasu w Leroy KoppŚwiątynia Kalwarii. Paweł Kain i jego menedżer kampanii, Chuck Smith Kaplicy Kalwaryjskiej sławy, byli też często w tym kościele w tych samych latach. Davida Berga oraz Chucka Smitha poznali się, prawdopodobnie w Świątyni Kalwaryjskiej. W latach 1967 i 1968 David Berg A jego matka założyła służbę pomocową, która zaczęła przyciągać zwolenników wśród społeczności hipisowskiej. Chucka Smitha robił to w tym samym czasie, rozpoczynając współpracę z Lonnie Frisbee po zniknięciu Paula Caina. Jeśli wierzyć Davidowi BergowiTwierdził, że on i jego matka pracowali najpierw

zachęcających. To musiało być tak oczywiste w Duchu, duchowy magnetyzm musiał być tak silny, bo przecież on był prorokiem i miał te wszystkie doświadczenia związane z ludźmi. RYSOWAŁAM NA NIM TAK MOCNO, ŻE PATRZYŁ MI PROSTO W OCZY! Na tym wielkim obiedzie było około 300 kaznodziejów i wyglądało to tak, jakby mówił do nich wszystkich w pewnym sensie, ale patrzył mi prosto w oczy i wiedziałem, że mówi do mnie. To oczywiście mogło dotyczyć wielu chłopaków, ponieważ wszyscy byliśmy na środku pustyni w Phoenix. Powiedział: "TO NIE MA ZNACZENIA, MŁODY CZŁOWIEKU, JEŚLI PRZYSZEDŁEŚ TUTAJ NA ŚRODKU PUSTYNI, aby być pastorem małego kościoła, a oni cię nie doceniają. Po prostu bądźcie wierni Panu, a Bóg uczyni dla was wielkie rzeczy". A ja po prostu się załamalam i płakałam, bo wiedziałam, że to jest słowo dla mnie! Potem, gdy wychodziliśmy, stanął przy drzwiach jak typowy pastor czy kaznodzieja, ściskając dłonie wszystkich wychodzących. Oczywiście widział w swoim przemówieniu, że byłem głęboko poruszony i siedziałem tam i płakałem. Kiedy podeszedłem do niego, aby uścisnąć mu dłoń wychodząc za drzwi, objął mnie ramionami, przytulił, pocałował i powiedział: "Nie martw się, synu, nie martw się. Wszystko będzie dobrze". Następnie zacytował ten sam krótki werset z Przepowiedni Filadelfijskiej. (Patrz List nr 695). Powiedział: "PAN OTWORZY WAM WIELKIE DRZWI, KTÓRYCH NIKT NIE MOŻE ZAMKNAĆ. On zamknie wszystkie te inne drzwi, których żaden człowiek nie może otworzyć. Nawet nie próbuj ich otwierać. Pan otworzy przed tobą wielkie drzwi, większe niż wszystko, o czym kiedykolwiek marzyłeś--Drzwi, których żaden człowiek nie może zamknąć!" (Obj. 3:7-18). Oczywiście nie miałem pojęcia, co to jest. Pomyślałam, że to może być jakiś duży kościół czy coś w tym stylu, rozmawiając o drzwiach. {...} [potem poszedłem do] LIFE BIBLE COLLEGE, który należał do Amiee Semple McPherson. Mama też do tego zachęcała, bo lubiła Amiee. Była to duża uczelnia, dobrze znana i szanowana w Angeles Temple. To był Foursquare, denominacja zielonoświątkowa..."

ze społecznością hipisowską, a Chuck Smith skopiował od niego pomysł. Trudno powiedzieć, czy David Berg mówił prawdę czy nie.

Lato miłości miało miejsce w 1967 roku. Nastąpiła masowa migracja hipisów do południowej Kalifornii. Wielu hipisów było w rzeczywistości dziećmi, które uciekły z domu. Do południowej Kalifornii przyjechali autostopem z całych Stanów Zjednoczonych. Bez pracy i pieniędzy, a wielu z nich było nieletnich, byli bardzo bezbronni.

Na marginesie lata miłości, David Berg A jego matka prowadziła pomoc, oferując hipisom darmowe jedzenie, jeśli wysłuchali kazania. Po kilku latach przyciągnęli około 150 pierwszych zwolenników. W ten sposób David Berg zwerbował pierwszych członków Dzieci Bożych, począwszy od połowy i końca lat 60. Początkowo David Berg i jego matka nauczali bardzo typowej moralności w stylu zielonoświątkowym. Ale z tego, co mówią źródła, i według Davida BergaZaczął wierzyć w poligamię około 1965 roku i zaczął potajemnie praktykować poligamię z niektórymi swoimi zwolennikami.¹ Po śmierci matki w 1968 roku zaczął uprawiać poligamię poglądy publiczne dla szerszego grona jego zwolenników. Stopniowo poligamia Poglądy przekształciły się w wolną miłość na początku lat siedemdziesiątych.Nikt nie był niedostępny, nawet małe dzieci. Przeglądany przez władze rządowe, Berg uciekł do Australii w latach siedemdziesiątych, a następnie na Filipiny w latach osiemdziesiątych.

Oprócz nauk o wolnej miłości, inni kluczowi lokatorzy Dzieci Bożych teologia byłaby bardzo rozpoznawalna przez wyznawców Poselstwa jako te same zasadnicze ramy nauczania, które składają się na Przesłanie. Dzieci Boże i The Message odziedziczyli większość swojej ideologii po Późnym Deszczu ruch.

Świątynia Ludu

Historia Jima Jonesa' Świątynia Ludu to taki, który większość ludzi zna. Części ich historii z lat 1950-1957, które dotyczyły Williama Branhama, zostały już omówione w rozdziałach ósmym i dziewiątym. Po rozstaniu Williama Branhama z Jimem Jonesem W 1957 roku Jones odwiedził Ojca Boskiego w Filadelfii w 1958 roku. Jone zaczął mieszać praktyki Ojca Boskiego z tymi, które nauczył się podczas Późnego Deszczu i stworzył unikalną ideologię Świątyni Ludu.

Jones zaczął głośniej mówić o prawach obywatelskich po zerwaniu z Branhamem i coraz bardziej paranoicznie po atakach na Świątynię Ludu przez Klan. Kościół początkowo skupiał się na postępowych ideałach, rasowych integracji i sprawiedliwości społecznej, z Późnym Deszczem teologiczne uzasadnienie tego

¹ Uwaga autora: Warto zauważyć, że William Branham "przypadkowo" poparł poligamię w 1965 roku i w tym samym roku zaczął być praktykowany przez niektórych wyznawców Orędzia.

wszystkiego. Jones opisał swoje cele jako "apostolski styl życia" i postrzegał go jako spełnienie przekonań restauracjonistycznych.

W latach sześćdziesiątych XX wieku Świątynia Ludu zyskał popularność dzięki swoim programom społecznym i aktywizmowi. Zaczęły się jednak pojawiać obawy związane z autorytarnym przywództwem Jonesa i zarzuty o nadużycia. Podobnie jak inne Późne Deszcze Jones postługiwał się pięciorakimi koncepcjami służby, aby uzyskać całkowitą władzę nad swoimi wyznawcami i oferował im drogę do spełnienia, które objawili synowie Boga.¹

Pod koniec lat sześćdziesiątych Jones przeniósł Świątynię Ludu z Indiany do Kalifornii, osiedlając się w San Francisco. W 1976 roku przeprowadził się po raz drugi do Jonestown w Gujanie, gdzie, jak twierdził, zakładał utopijną społeczność. W rzeczywistości próbował uciec przed rosnącą kontrolą nadużyć w Świątyni Ludu.

¹ Jones, Jim (1972-7-5) Q1020. "Mam wszystkie dziewięć darów i mam każdy z pięciu służby, które objawiły się przeze mnie". {...} "Mamy być doskonali, tak jak On i Ojciec Niebieski są doskonali. Celem jest bycie dokładnie takim jak Bóg. Być miniaturowymi replikami Boga Wszchemogącego na ziemi. Mateusza 5:48, "Bądźcie więc doskonali, jak doskonały jest Ojciec wasz, który jest w niebie." {...} "Jeśli jesteś gotów to zrobić, myślę, że możesz – może nie tylko mieć tak precyzyjny dar, jaki ja mam w stukrotnej manifestacji, ponieważ w Bogu jest trzydzieści razy, sześćdziesiąt razy, stokrotnie więcej królestw... Nie każdy może od razu znaleźć się w stukrotnym towarzystwie. Wszyscy w różnym czasie dochodzimy do świadomości Chrystusa, ale tak jak w Adamie wszyscy umierają, tak w Chrystusie wszyscy zostaną ożywieni. Ale każdy człowiek na swój własny rozkaz ... To właśnie sprawia, że stokrotny wychodzi w tobie na jaw. Niektórzy z was, którzy są apostołscy od lat, rozumieją, że jest to trzydzieści razy, sześćdziesiąt razy i stokrotnie. Większość kościołów zadowala się tylko trzydziestoma procentami napełnienia Bogiem. To nie wystarczy Bogu, aby przeprowadzić cię przez te czasy. Niektórzy zadowalają się sześćdziesięciokrotnym – doświadczeniem zielonoświątkowym, nieco głębszym. Ale to wciąż tylko sześćdziesiąt procent Boga. A potem niektórzy dążą do nagrody i mety wysokiego powołania, która jest w Chrystusie Jezusie: Sto procent Bóg Jeśli jesteś gotów to uczynić, myślę, że możesz – może nie tylko mieć tak dokładny dar, jak ja mam w stukrotnej manifestacji, ponieważ jest trzydziestokrotny, sześćdziesięciokrotny, stokrotnie w Bogu... Nie każdy może od razu znaleźć się w stukrotnym towarzystwie. Wszyscy w różnym czasie dochodzimy do świadomości Chrystusa, ale tak jak w Adamie wszyscy umierają, tak w Chrystusie wszyscy zostaną ożywieni. Ale każdy człowiek na swój własny rozkaz ... To właśnie sprawia, że stokrotny wychodzi w tobie na jaw. Niektórzy z was, którzy są apostołscy od lat, rozumieją, że jest to trzydzieści razy, sześćdziesiąt razy i stokrotnie. Większość kościołów zadowala się tylko trzydziestoma procentami napełnienia Bogiem. To nie wystarczy Bogu, aby przeprowadzić cię przez te czasy. Niektórzy zadowalają się sześćdziesięciokrotnym – doświadczeniem zielonoświątkowym, nieco głębszym. Ale to wciąż tylko sześćdziesiąt procent Boga. A potem niektórzy dążą do nagrody i do mety wysokiego powołania, która jest w Chrystusie Jezusie: stuprocentowego Boga"

W połowie lat siedemdziesiątych pojawiły się doniesienia o fizycznym i psychicznym znęcaniu się w Świątyni Ludu co doprowadziło do wszczęcia śledztwa przez media i zaniepokojonych krewnych. W listopadzie 1978 roku amerykański kongresman Leo Ryan odwiedził Jonestown, aby zbadać te zarzuty. Podczas wizyty Ryana kilku członków wyraziło chęć odejścia razem z nim. Obawiając się, że prawda o tym, co dzieje się w Jonestown, wycieknie do opinii publicznej, Jones nakazał zamordowanie kongresmena i całej jego partii. Niestety, na pasie startowym Port Kaituma uzbrojeni ludzie związani ze Świątynią Ludu zaatakowali i zabili Ryana, a także dziennikarzy i uciekinierów.

Po incydencie na lądowisku Jones wydał rozkaz masowego morderstwa-samobójstwa w Jonestown. 18 listopada 1978 roku ponad 900 osób zginęło w masakrze w Jonestown, co czyni ją największą ofiarą cywilną Amerykanów w wyniku celowego czynu do czasu ataków z 11 września. Tragiczne wydarzenia w Jonestown doprowadziły do wzmożonej kontroli kultów religijnych, co skłoniło do zmian w sposobie monitorowania tych grup. Świątynia Ludu pozostaje przestrożą przed niebezpieczeństwami niekontrolowanego przywództwa i potencjalnymi nadużyciami w charyzmatycznych ruchach religijnych.

Świątynia Ludzi reprezentuje najbardziej radykalną skrajność, do której doprowadził Późny Deszcz Nauki mogą być rozciągnięte.

Colonia Dignidad

Po przebudzeniu Branhama w 1955 roku w Niemczech które omówiłem w rozdziale ósmym, Paul Schäfer powrócił do Bonn, gdzie zaczął wprowadzać w życie niektóre nauki i koncepcje, które przejął od Williama Branhama. Jest pewna wskazówka w *Herold Wiary* że Niezależne Zgromadzenia Boże być może wspierał finansowo Schäfer. Dom dziecka w ramach większej akcji charytatywnej w Niemczech w tamtym czasie. Józefa Mattsona-Boze'a W 1958 r. odwiedził Bonn, gdzie spotkał się z Niemcami, którzy byli sponsorowani, ale nie podano nazwisk. Schäfer kontynuował praktykę molestowania młodych chłopców w domu dziecka, który prowadził do 1959 roku, kiedy to został zgłoszony na policję. Schäfer uciekł z Niemiec i spędził 1960 r. w Izraelu i Syrii, aby uniknąć aresztowania. W jakiś sposób nawiązał kontakt z ambasadorem z Chile i otrzymał zaproszenie do założenia komuny religijnej i towarzystwa charytatywnego w Chile. Można tylko spekulować, co się tutaj wydarzyło. Być może baron von Blomberg przyłożył rękę? Być może naziści, którzy chcieli stworzyć bezpieczną przystań na końcu swoich południowoamerykańskich linii sznurów, byli w to zamieszani? Być może William Branham był z tym związany? Dowody wskazują na to, że Ewald Frank był z nim związany. W jaki sposób zbiegły seryjny pedofil otrzymał takie zaproszenie, jest zagadką, która wciąż pozostaje do rozwiązania.

Paweł Schäfer wyemigrował z kilkoma zwolennikami do Chile w 1961 r. założył Colonia Dignidad. Kiedy budowali obiekty, sprowadził resztę swoich zwolenników w dwóch falach w 1962 i 1963 roku. Colonia Dignidad powstała jako pozornie życzliwa komuna religijna w Chile. Społeczność twierdziła, że promuje utopijne ideały, kładąc nacisk na życie wspólnotowe i przedsięwzięcia charytatywne oraz promując szereg Późnego Deszczu Nauki. Stanowią one przykrywkę dla czegoś znacznie bardziej złego i złowrogięgo: Colonia Dignidad była rajem dla pedofilów, który istniał tylko po to, by Schäfer mógł Nieograniczony dostęp do młodych chłopców.

Z biegiem czasu Colonia Dignidad przekształciła się w koszmarną enklawę charakteryzującą się surowym autorytaryzmem i szerzącymi się nadużyciami. Mieszkańcy byli poddawani torturom zarówno psychicznym, jak i fizycznym, w tym torturom i pracy przymusowej, utrwalanym przez Schäferadespotycznego przywództwa. Kobiety najbardziej ucierpiały z powodu przemocy. Małżeństwo było ogólnie zabronione, a wszystkie dzieci, które się urodziły, były wychowywane wspólnie, nie wiedząc, kim są ich rodzice.

W książce "Le Secta Perfecta" dziennikarz Carlos Basso przedstawia przegląd dowodów i zeznań członków Colonia Dignidad odkrywające ich związek z Williamem Branhamem, Przesłaniem, a zwłaszcza Ewaldem Frankiem.¹

Colonia Dignidad związał się z opresyjnym reżimem Pinocheta i kolaborował z jego dyktaturą wojskową. Komuna służyła jako tajne miejsce tortur i przesłuchań, co jeszcze bardziej umacniało jej mroczną i złowrogą reputację. Komuna współpracowała z Niemcami jeszcze w Krefeld, gdzie Ewald Frank w celu zbudowania ośrodków produkcji broni, które dostarczały broń i nielegalną amunicję do Chile i innych antykomunistycznych milicji w innych częściach świata. Colonia Dignidad była przypominającą fortecę bazą wojskową z wysokimi murami zwieńczonymi drutem kolczastym, wieżami strażniczymi i rozległą siecią podziemnych bunkrów. Colonia Dignidad stała się w efekcie prywatną bazą wojskową i centrum produkcji broni zarządzanym przez kult z wypranymi mózgami.

Izolacja Colonia Dignidad pozwalała jej działać potajemnie, chroniony przed zewnętrznym nadzorem. Silnie ufortyfikowany kompleks ułatwiał utrwalanie rażących naruszeń praw człowieka i okrucieństw wobec jego mieszkańców. Ostateczne ujawnienie ponurej rzeczywistości Colonia Dignidad wyszło na jaw, gdy śledztwa ujawniły powszechne wykorzystywanie dzieci i poważne naruszenia praw człowieka, poczynsz od połowy lat 90. To odkrycie doprowadziło do wzmożonej kontroli,

¹ Basso Prieto, Carlos. La secta perfecta. Chile: AGUILAR, 2022.

zarówno w kraju, jak i za granicą, ujawniając złowrogie podbrzusze niegdyś pozornie idyllicznej komuny.

Komuna była zaangażowana w masowe mordy na dysydentach i produkcję broni masowego rażenia. Liczba osób straconych w Colonii nie jest znana, ponieważ szczątki zostały całkowicie zniszczone przez wrzucenie ich do oceanu. Możliwe, że w Colonii zginęły tysiące ludzi, a członkowie kultu byli zaangażowani w tortury, morderstwa i pozbywanie się szczątków. Niektórzy członkowie Colonia Dignidad do dziś są zwolennikami Wiadomości. Niektórzy z najgorszych przestępców uciekli z Chile i schronił się w kościele Ewalda Franka w Niemczech. Sam Frank odwiedził Colonię kilka razy i wyznaczył nowych przywódców grupy wkrótce po tym, jak Shafer zaczął się ukrywać.

Rozdział 12

Tajemnice ujawnione 1960-1962

Prawdę zawsze można znaleźć w prostocie, a nie w wielości i pomieszaniu rzeczy.

– Izaak Newton

Lata sześćdziesiąte to dni chwały "Przesłania", podczas których William Branham rozpoczął pełnoprawne popieranie objawionych synów Boga. Ujawnił powolny, ale stały strumień "tajemnic", które są cennymi klejnotami dla wierzących w Przesłanie.

Gdy nadszedł rok 1960, William Branham zaczął głosić Późny Deszcz według nazwy. W swoim pierwszym kazaniu pod tym tytułem wyjaśnił, że zarówno ten drugi, jak i poprzedni deszcz miały miejsce razem, a to zdarzenie sygnalizowało, że Syn Człowieczy miał się wkrótce objawić. Podążanie za tym samym wzorcem i użyciem pism świętych, co Późny Deszcz ruch¹ Branham połączył Późny Deszcz do objawienia się synów Bożych, mówiąc: "Właśnie w tym czasie" Bóg przyjdzie ponownie "okryty ludzkim ciałem".²

¹ Warnock, Jerzy (1951) *Święto Namiotów*. "Oczekujemy nie tylko późnego deszczu, ale także drugiego i poprzedniego! Co to oznacza?" "Bóg obiecał uczynić coś bardzo niezwykłego; albowiem dał nie tylko poprzedni deszcz, który należy do tego miesiąca, ale dał pierwszy deszcz i drugi deszcz razem wzięte". "To wielkie zgromadzenie jest żniwem, na które rolnik czekał od założenia Kościoła. Dary Ducha Świętego nie są w rzeczywistości dowodem duchowych osiągnięć; Bóg obdarza Swoją łaską darmo, przez Swoją łaskę, kogokolwiek chce. Ale z owocami jest zupełnie inaczej. Owoce muszą rosnąć; Bóg nigdy nie zamierzył, aby Ciało Chrystusowe kiedykolwiek przynosiło owoc, chyba że przez nieustanny wzrost w Duchu Bożym. Dary Wniebowstąpienia, o których wspomnieliśmy, mają na celu zwiększenie Bożego Ogrodu, abyśmy "mogli wzrastać w Nim" (Ef 4:15). Bóg nie przyjdzie do nas po dary, ale po owoce Ducha. On dał nam swoje dary za darmo dzięki swojej łasce, a wszystko, co musieliśmy zrobić, to je przyjąć i z nich korzystać. To, czego Bóg teraz chce, to owoc, ponieważ jest to coś, co może od ciebie otrzymać. To jest coś, co musi wzrastać w tobie przez twoje cierpliwe i nieustanne chodzenie z Bogiem i przyswajanie sobie Jego Ducha. Aż do tej pory Rolnik przychodził do Swego ogrodu, przycinając, uprawiając, podlewając – nie oczekując niczego w zamian. Lecz teraz zbliża się czas żniwa i wkrótce On nawiedzi Swój ogród tylko w jednym celu: szukając owocu i ufając, że Jego troskliwa opieka nad krzewem winnym wydała prawdziwy owoc Ducha. Nigdy nie zapominajmy, że owoce Ducha Świętego, a nie dary Ducha, stanowią prawdziwą próbę życia duchowego; albowiem te ostatnie są dane, aby wydać pierwsze, i to właśnie owoc jest ucieleśnieniem i wyrazem podobieństwa do Chrystusa w sercu i duszy. Dlatego Paweł nawoływał: "Podążajcie za miłością i pragnijcie darów duchowych..." (1 Kor. 14:1). Dary są absolutnie konieczne, ponieważ są środkiem do celu; ale Miłość jest celem, spełnieniem, owocem, na który Bóg czeka. Miłość jest Ostateczna, ponieważ "Bóg jest Miłością" i Jego celem jest upodobnić świętych do "obrazu Syna Jego, aby był pierwotnym między wielu braćmi"

² Branham, William (1960-3-3) Były i Późny deszcz. "A On powiedział do przyrodzonych, do ludzi, co oni widzą. Teraz mówi do kościoła, że będzie późny deszcz, deszcz spadnie w dniach ostatecznych. A my mieliśmy późny deszcz. "Cóż to za przyjście Syna Człowieczego? Kościół pochodzi z usprawiedliwienia, uświęcenia, chrztu Duchem Świętym, a teraz przychodzi zarówno poprzedni, jak i późny deszcz". "Cuda i działanie Boga stały się o wiele większe niż to w dzisiejszych czasach, aż do momentu, gdy to jest sprawa wsteczna, ponieważ mamy razem pierwszy i późny deszcz. To jest godzina. Wierzysz w to? — Słyszałeś to od zawsze. Ale Biblia

W tym samym roku William Branham również zaczął nauczać objawionych synów Boga po imieniu. W swoim pierwszym kazaniu pod tym samym tytułem powiedział słuchaczom, że objawia tajemnicę, która była ukryta od założenia świata, a która została ujawniona w dniach ostatecznych.¹ Branham całkowicie wprowadził w błąd swoich słuchaczy. Wiara ta była nauczana wśród Późnego Deszczu co najmniej od 1950 roku i miał już dziesięć lat, gdy "odstłonił" tajemnicę. Co gorsza, cała wiara opierała się na znacznie starszych naukach Jane Lead które dostały się w ręce Późnego Deszczu przywódców, prawdopodobnie za pośrednictwem Charlesa Price'a, o czym pisałem w rozdziałach szóstym i dziewiątym.

W prawdziwym brytyjskim Izraelu Branham połączył swoje nauki z objawieniem ukrytym w piramidach i zodiaku.² Fascynacja Przesłaniem zwieńczeniem piramidy ma swój początek w adaptacji Williama Branhama Objawionych synów teologii Boga. Nie ma dostrzegalnej różnicy między Manifestowanymi Synami Branhama z 1960 roku Bożego kazania i wersji nauczania już zaobserwowanej przez szerszy Późny Deszcz ruch. Jego nauczanie było zgodne z nauczaniem Jane Lead's *Sześćdziesiąt propozycji*, przyjęty przez główny nurt Późnego Deszczu ruch. Branham nauczał, że objawienie się synów Bożych nastąpi przed tysiącletnim królestwem, w ostatnich dniach wieku ostatecznego.³

Warto zauważyć, że William Branham starannie unikał gorącej debaty w ramach szerszego Późnego Deszczu Ruch, który szalał wśród różnych frakcji od około 1955 roku: czyli jak dopasować Objawionych Synów Boga do premillenarystycznego

mówi, że w dniach ostatecznych, właśnie w tym czasie, przed przyjściem Pana, Duch zstąpi na ziemię w ludzkim ciele --- człowieku, tak jak to było w Sodomie --- i będzie w stanie rozeznaczyć myśli umysłu, tak jak to uczynił ten anioł, tak jak to było w dniach Sodomy. Ilu z was to rozumie? Po prostu podnieście ręce, że to złapaliście, wiecie. No właśnie. Kto to był? To był Chrystus w tym człowieku. Teraz był człowiekiem. Nie był teofanią, nie był mitem. Nie był mitem; Był mężczyzną. Jadł mięso, pił mleko, jadł chleb. Nie jestem tym człowiekiem, ale Duch Jezusa Chrystusa jest tutaj. A ty możesz być tym człowiekiem lub kimkolwiek, kogo On wybrał, aby nim być"

¹ Branham, William (1960-5-18) Objawieni synowie "Dochodzimy teraz do tej wielkiej ukrytej tajemnicy, która była ukryta od założenia świata, a teraz jest objawiana w dniach ostatecznych synom Bożym. Czy wierzysz, że to prawda, że objawiają się synowie Boży?"

² Branham, William (1960-5-18) Objawieni synowie "Teraz, i w Biblii, żyjemy w dniach ostatecznych, na szczycie piramidy, skrzyżowanych rybach wieku raka w zodiaku, w czasie przyjścia lwa Lwa, w kamieniu wieńczącym i w dniach objawienia się synów Bożych w Biblii, widzieć. Widzisz, na jakim etapie jesteśmy? Jesteśmy tuż przy końcu czasów".

³ Branham, William (1960-5-18) Objawieni synowie Boga "Jak myślicie, kto napisał tę książkę, widział ją i widział, gdzie się ona objawi w dniach ostatecznych...? Czekając i wzdychając, aż ci synowie Boży zmartwychwstaną w dniach ostatecznych, z mocą Ducha Świętego przy końcu wieku".

systemu dispensacjonalistycznego, że większość Późnego Deszczu Nastąpił ruch. Wierzę, że fakt, iż starannie unikał kontrowersji na początku, jest mocnym dowodem na to, że był on w pełni świadomy tego, w jaki sposób doktryna była badana przez różnych Późnych Deszczy i starały się unikać zajmowania stanowiska w drażliwej kwestii.

Nie pozostało to jednak na zawsze. Niezależne Zgromadzenia Boże zdecydowanie opowiadał się za tradycyjnymi wierzeniami zielonoświątkowymi otaczającymi pochwylenie. Branham ostatecznie zajął to samo stanowisko i umieścił objawionych synów Boga jako przedpochwylenia po którym nastąpi dosłowny cielesny powrót Chrystusa pod koniec ucisku.

Wieki Kościoła (1960)

W 1960 roku William Branham odsłonił następną wielką ukrytą tajemnicę, kiedy wygłosił serię kazań w grudniu, które stały się jednymi z najważniejszych i najbardziej cenionych przez wierzących w Przesłanie: Wieki Kościoła. Znaczenie nauczania siedmiu wieków kościoła do Orędzia nie można przecenić. Na wysokim poziomie Branham skopiował schemat Clarence'a Larkina który twierdzi, że siedem kościołów w drugim i trzecim rozdziale Księgi Objawienia jest reprezentatywnych dla określonych wieków. Branham nieznacznie skorygował daty początkowe Efezu i Laodycei, ale poza tym skopiował Larkinaw całości.

Od Świadców Jehowy założyciel, Charles Taze Russell,¹ Branham skopiował również koncepcję posłańców wieku kościelnego.² W ujęciu Russella:³ Russell twierdził, że sam jest siódmym posłańcem.⁴ Branham usunął Russella z listy, pozostawiając siódmego posłańca niezidentyfikowanym; A jednak Branham opisał

¹ Russell, Charles (1918) *Dokonana tajemnica*, s. 20 "Gwiazdy reprezentują specjalnych ministrów..." "Zauważmy, że poselstwo do różnych kościołów jest wysyłane przez tych gwiazdnych posłańców, aniołów, jak gdyby nasz Pan dał nam do zrozumienia, że odpowiednie poselstwo dla każdej odpowiedniej epoki w doświadczeniu kościoła będzie wysłane przez Pana, będzie wysłane przez Pana przez szczególną gwiazdę, czyli posłańca, którego On specjalnie wyznaczył na swojego przedstawiciela".

² Branham, William (1960-12-4) *Wizja Patmos* "A teraz następną rzecz. Została ona dana przez Chrystusa Janowi przez anioła, aby została dana Jego (jakim?) kościołom, aby objawić ją Jego kościołom. A siedem gwiazd w jego ręku było siedmioma posłańcami siedmiu kościołów".

³ Jedynymi znanymi mi grupami sprzed 1900 roku, oprócz Russella, które wierzyły w posłańców z epoki Kościoła, byli mistycy z Brytyjskiego Izraela z Southcott, tacy jak kult Domu Dawida.

⁴ Russell, Charles (1918) *Dokonana tajemnica*, str. 169 "Pastor Russell był siódmym aniołem z Objawienia 3:14"

siódmego pośląńca jako kogoś, kto brzmiał bardzo podobnie do niego samego.¹ Wszyscy jego zwolennicy wierzyli, że William Branham jest siódmym pośląńcem, chociaż Branham nigdy nie twierdził tego publicznie bezpośrednio. Stając się Pośląńcem, Branham wzmocnił nazwę, pod którą jego nauki miały być znane: Przesłanie. Termin ten był już używany od późnych lat czterdziestych XX wieku, ale wraz z Wiekiem Kościoła Pośląniec i Przesłanie stały się ze sobą na stałe powiązane.

Charlesa Russella Użył polecenia każdemu "pośląńcowi", aby "napisał" jako wskazówkę, że każdy pośląniec musi pozostawić po sobie ważne pisma. To kierowało wyborem pośląńców przez Russella. Branham użył jednak innego kryterium – skupił się na wskazaniu Russella, że "gwiazda" związana z każdym pośląńcem jest symbolem, jest związana z aureolą światła.² Powiązał "gwiazdę" ze swoim własnym "słupem ognia", który rzekomo towarzyszył mu jako gwiazda od wczesnych dni przebudzenia uzdrowienia.³ Ten nacisk na "gwiazdę" jako znak pośląńca doprowadził Branhama do wybrania postaci, które miały doniesienia o aureoli lub świetle, które im się ukazało. W rezultacie, Branham tylko częściowo wykorzystał listę pośląńców Russella.

Jeśli chodzi o pozostałych pośląńców, Branham polegał na *Jak do tego doszło?*, przez Rachel Hazeltine, aby zidentyfikować postacie.⁴ Książka została opublikowana w 1958 roku i była sprzedawana przez *Głos Uzdrowienia*. Znajdował się w osobistej bibliotece Branhama. Książka zawiera krótką biografię wybitnych postaci kościelnych na przestrzeni dziejów i wydaje się, że Branham wybiórczo wybrał postacie z doniesieniami o Chrystusie lub światłem, które im się ukazały, aby wypełnić swoją listę Pośląńców.⁵ Branham obszernie cytował z książki Hazeltine'a w swoim kazaniu;

¹ Branham, William (1961-1-16) *Królowa Saby*. "A wtedy przesłanie Jana w dniach ostatecznych (lub przesłanie Eliasza, Ducha, który będzie w kościele) będzie brzmiało: zabierz serca ludzi, którzy odpadli od ojców zielonoświątkowych i zwróć ich serca z powrotem do pierwotnego Poselstwa Pięćdziesiątnicy, tak jak się zaczęło. Pośląńcu przymierza, siódmej gwieździe dnia, żyjemy w tym dniu".

² Russell, Charles (1918) *The Complete Mystery (Dokonana tajemnica)*, str. 20 "Jego specjalni pośląńcy w Kościele przez cały okres Wieku Ewangelii są wystarczająco konsekwentnie przedstawiani jako gwiazdy".

³ Branham, William (1950) *Wierzyście, że jestem w stanie to zrobić? I z nieba zstąpiła ta zieleń, wirując w oddali jak wielka gwiazda. Kiedy się zbliżył, było to Światło, Słup Ognia.*

⁴ Uwaga autora: Branham wyjaśnił swoje źródła dla Pośląńców w prywatnym liście audio do Lee Vayle'a które wyciekły do opinii publicznej.

⁵ Hazeltine, Rachel (1958) *Jak to się stało?* Strony 13-20

biografia, którą podał na temat każdego wieku kościoła, pasuje linijka po linijce do jej książki.¹

Branham stworzył tabelę, aby zilustrować swoje nauki. Wykres zawierał menorę z okręgiem pokazującym fazy księżyca jako płomień na menorze. Światło nad każdą łodygą menorę przechodziło od pełni księżyca na pierwszej pniu do prawie całkowitego zaćmienia na siódmej pniu.

Po wygłoszeniu ostatniego kazania na temat wieków kościoła W 1960 roku miało miejsce legendarne wydarzenie w historii Message. Jako boskie potwierdzenie autentyczności kazań Branhama, na tylnej ścianie Przybytku Branhama pojawiło się światło. Ono przybrało kształt zaćmienia Księżyca, które Branham narysował na swoim wykresie, po czym w tajemniczy sposób zniknęło. Przynajmniej w ten sposób William Branham opowiedział tę historię.² Według wielu naocznych świadków, w tym mojej rodziny, która była obecna, gdy to się stało, światło było spowodowane przez reflektor samochodowy, który świecił przez okno w Branham Tabernacle, gdy skręcał za róg na Penn Street.³

¹ Przykład: (Hazeltine, str. 241) "Życie duchowe św. Marcina zaczęło się od cudu. Pewnej zimnej nocy wyszedł z domu i zobaczył żebraka (bez płaszcza), więc dał mu część swojego płaszcza. Tej nocy Jezus ukazał się Marcinowi ubrany w tę część wybrzeża, którą podarował żebrakowi. To dowiodło Marcinowi, że co uczynił jednemu z tych najmniejszych, uczynił to Jezusowi". (Branham, *The Permean Church Age (1960-12-7)*) "Życie świętego Marcina było... jest jednym z najwspanialszych, wypełnionych cudami żywotów kogokolwiek w wiekach kościoła. Od samego początku, od św. Pawła, był jednym z najbardziej uduchowionych ludzi. Był... Jednym z jego pierwszych cudów było... Wydaje mi się, że był żołnierzem. Aż pewnego dnia przechodził obok i był ktoś... A – człowiek leżący, zziębnięty i drżący, i wszyscy ludzie, którzy byli chętni... albo, nie chcąc, ale mogąc pomóc temu człowiekowi, po prostu go ominęli, tak jak to uczynili kapłan i lewicy w miłosiernym Samarytaninie. Ale kiedy przyszedł święty Marcin, zdając sobie sprawę ze swego obowiązku jako wierzącego chrześcijanina, miał jeden płaszcz, płaszcz na ramionach, przeciął go mieczem na dwoje i połowę oddał żebrakowi, drugą połowę wziął. I tej nocy rozpoczęła się jego działalność, gdyż ukazał mu się Jezus Chrystus w widzeniu, owinięty w tę samą szatę, którą przeciął na pół; które wypełniło się Pisma: "Wszystko, co uczyniliście tym, Mnieście uczynili".

² Branham, William (1961-1-17) *Mesjasz* "Trzysta lub więcej ludzi stało i patrzyło na Niego przez piętnaście minut, krzyżąc, płacząc i chwając Boga. Wszyscy spojrzeli. Pierwszy raz w życiu przyszło to w ten sposób przed naszym kościołem: po prostu wejść, przesunąć się tam i stać tam. Zapytałem: "Widzisz to?" Wszyscy zaczynają krzyżać i upadać. I oto tam stał – wielkie, bursztynowe Światło Słupa Ognia, równie idealnie okrągłe. Potem zaczął się zacieniać i ocieniał każdy z tych wieków kościoła dokładnie tak, jak ich uczyłem, w tym Stupie Ognia. Bóg wie, że to jest prawda przed Jego Biblią. Że... On... Z pewnością żyjemy w czasach ostatecznych".

³ Perkins, Sylwia (2017-6-14) Wywiad z Sylwią Perkins, część 1. Uwierz w znak. "Z wyjątkiem kilku rozhysterizowanych kobiet, wszyscy zdawali się dochodzić do wniosku, że to nic innego jak

Tym, co jest bardziej subtelne w nauczaniu Wieku Kościoła i zdecydowanie najważniejszym elementem myślenia o poselstwie, jest koncepcja, że z każdym wiekiem wymagania i formuła zbawienia były modyfikowane.¹ Wiara w to, że formuła zbawienia zmienia się z każdym wiekiem, jest kluczowym elementem myślenia o Przesłaniu. Upoważnia ona kaznodziejów i przywódców Poselstwa do okresowego aktualizowania i rewidowania wymagań dotyczących zbawienia. William Branham sam był pierwszym ogniwem w tym łańcuchu rewizji.²

Branham nauczał, że wczesny kościół doświadczył rosnącego zepsucia w Drugiej Erze i że prawdziwe zrozumienie nauk apostoelskich zostało utracone. W rezultacie, w trzecim i czwartym wieku, Bóg udzielił zbawienia z mniejszymi wymaganiami. Posłańcy, których Branham zidentyfikował w tych dwóch wiekach, byli rzymskokatolickimi. Następnie, poczynając od piątego posłańca, wybrał "reformatorów", którzy przywracali pierwotne nauki apostoelskie. Marcin Luter przywrócił usprawiedliwienie przez wiarę, John Wesley przywrócił uświęcenie, a w ostatnim wieku Pięćdziesiątnicy przywrócił chrzest Duchem Świętym. Wyższe życie Ruch, z którego wyłonił się zielonoświątkowiec, już wcześniej wierzył w usprawiedliwienie i uświęcenie jako dwa uczynki łaski, a wielu wczesnych zielonoświątkowców postrzegało chrzest Duchem Świętym jako trzecie dzieło łaski. Branham jedynie powtarzał powszechne nauczanie, które było już wyznawane w

samochód skręcający za rogiem i światła odbijające się w tylnej ścianie". {...} "I zrobiliby wszystko, co w ich mocy, aby utrzymać to pozory przed innymi ludźmi. W Orędziu, było to absolutnie w czasach, kiedy on żył, wszyscy wiedzieliśmy, że było dużo kłamstwa. Zostało to jednak utrzymane, ponieważ nie chcieliśmy, aby prorok wyglądał źle. Moja matka była okropną kłamczuchą. Wiedziałam, że wiele rzeczy się dzieje, a żeby to udowodnić, wiele lat później, w pierwszym kościele Przesłania, do którego należałam przez męża, po ślubie, odkryto, że głoszone kazania były molestowaniem. Poszliśmy bezpośrednio do Billa Paula i rozmawialiśmy z nim w jego biurze, rozmawialiśmy z nim o tym w jego biurze, ponieważ myśleliśmy, że być może należy coś zrobić z tym facetem. A on powiedział nam: "Słuchajcie, powiedział, nigdy nikomu o tym nie mówcie, bo jeśli to zrobicie, to sprawicie, że poselstwo będzie wyglądało źle".

¹ Branham, William (1965-11-25) *Niewidzialny związek Oblubienicy Chrystusa* "Słowo, które padło w dniu Pięćdziesiątnicy, nie zadziała w tym dniu. Nie, proszę pana. To było na Pięćdziesiątnicę. To jest dla Oblubienicy, która wraca do domu Oblubienicy. My dostaliśmy coś innego".

² Uwaga autora: Niektórzy kaznodzieje Przesłania mogą wyrażać to jako zmianę kryteriów bycia częścią Oblubienicy Chrystusa w każdym wieku, w przeciwieństwie do zmiany kryteriów zbawienia. Sam Branham wygłaszał sprzeczne oświadczenia w tej kwestii.

szerszym ruchu zielonoświątkowym, ale uczynił to, umieszczając je w kościelnych ramach wiekowych.¹

Kiedy jego słuchacze otworzyli się na ideę, że formuła zbawienia może być zmieniana w każdym wieku przez jego Posłańca, w końcu wprowadził swoją własną modyfikację do formuły zbawienia. Punkt kulminacyjny nastąpił w roku 1963, kiedy głosił *Żeton*, w którym wyjaśnił, że aby uciec przed gniewem Bożym, "Znak" był potrzebny.² Opisał on "Token" jako składająca się z wielu elementów, które obejmowały usprawiedliwienie przez krew Chrystusa, całkowite i doskonałe posłuszeństwo Słowu Bożemu,³ chrzest w Duchu Świętym, wiara w Orędzie Godziny i "zjednoczenie się ze Słowem". Wyjaśnił, że jego Przesłanie było jedynym sposobem, w jaki "Żeton" mógł być zastosowany.⁴ Przytaczał również negatywne przykłady,

¹ Branham, William (1960-7-20) *To ja* "Marcinie Lutrze, usprawiedliwienie było przez wiarę. John Wesley miał uświęcenie, drugie dzieło łaski. W dniu Pięćdziesiątnicy nastąpiło przywrócenie darów. Następną rzeczą jest przyjście Pana. Tak więc to przesłanie daru mówienia językami, tłumaczenia języków i innych rzeczy, które mieliśmy, teraz się naprzód, aż teraz jest w godzinie kościoła w mniejszości, ponieważ oni schodzą od Wesleya, Lutra i dalej w dół. Teraz są aż do samego końca. A teraz wiercie z całego serca".

² Branham, William (1963-9-1) *Żeton*. "A to jest wieczór epoki, w której żyjemy. To jest wieczór dla Kościoła. To jest dla mnie wieczór. To jest wieczorny czas mojego Orędzia. Umieram. Idę. Wyprowadzam się wieczorem, kiedy Ewangelia jest wieczorem. Doszliśmy do tego poprzez usprawiedliwienie i tak dalej, ale to jest czas, w którym Żeton należy zastosować. Powiedziałem ci w zeszłą niedzielę, że mam coś, o czym chcę z tobą porozmawiać; To jest to. Czas, w którym po prostu nie możesz się tym bawić. To musi być zrobione. Jeśli coś ma być zrobione, to musi być zrobione teraz. Ponieważ, widzimy, że gniew jest prawie gotowy, aby przejść przez ziemię i wszystko spod tego Znak zginie."

³ Branham, William (1963-9-1) *Żeton*. "Kiedy jesteś w pełni posłuszny Słowu Bożemu, w całkowitym poddaniu się Jemu, masz prawo do Znak. Tak, proszę pana. Posłuszeństwo! "Nie ten, który mówi: 'Panie, Panie', ale ten, kto pełni wolę".

⁴ Branham, William (1963-9-1) *Żeton*. — Nie obchodzi mnie to, mogłeś wypędzić diabły. Być może uzdrawiałeś chorych swoją modlitwą wiary. Mogłeś zrobić wszystkie te rzeczy. Ale jeśli ten token nie ma cię tam, jesteś pod gniewem Boga. Być może jesteś wierzący. Możesz stanąć za kazalnica i głosić ewangelię. "Wielu przyjdzie do Mnie w owym dniu i powie: 'Panie, Panie, czyż nie prorokowałem w Twoim imieniu, nie głosiłem w Twoim imieniu? Czyż nie wyganiałem diabłów w Twoje Imię?' " To obaj metodyści, baptystów i zielonoświątkowców. Jezus powiedział: "Odejdźcie ode Mnie, wy, którzy czynicie nieprawość. Nawet cię nie znamem. "Ale kiedy widzę Żeton, ominę cię. To Boże wymaganie w tej chwili. Wieczorne Przesłanie, jest zastosowanie Tokena."

twierdząc, że każdy, kto nie wierzył w Przesłanie lub odrzucał Pościańca, nie miał "Żetonu".¹ i wciąż był pod gniewem Bożym.¹

Branham wskazał na "Token" był etapem uwielbienia, w którym ludzie stają się "jednością ze słowem". W istocie, otrzymanie tego symbolu było stawianiem się zmanifestowanym synem Boga.² Jego nauki były adaptacją tej koncepcji już w ramach szerszego Późnego Deszczu ruchu, który nauczał, że ci, którzy odrzucili Późny Deszcz wiadomość zostanie utracona.³

Nie obchodzi mnie, kim jesteś. Bez tego przymierza gniew Boży spoczywa na tobie. Zgadza się. Dopadł cię. tak. "Twoje grzechy cię

¹ Branham, William (1963-9-1) *Żeton*. "Nie obchodzi mnie, kim jesteś. Bez tego przymierza gniew Boży spoczywa na tobie. Zgadza się. Dopadł cię. tak. "Twoje grzechy cię znajdują". Czym jest grzech? Niewiary. Nie uwierzyliście w to poselstwo. Nie uwierzyliście Słowu. Nie uwierzyłeś świadkowi Żetonu Ona sama, kiedy utożsamia się z nami pośród nas. A czy ty w to nie wierzysz? Bez względu na to, jak bardzo w to nie wierzysz, To musi być zastosowane".

² Branham, William (1963-9-1) *Żeton*. "Ale pozwól Słowu i tobie stać się Jednym, a wtedy Ono urzeczywistni Siebie. Jesteś chodzącym listem Jezusa Chrystusa, kiedy On ma kompletne oszustwo-... Całkowita kontrola nad wami, aby każde Słowo było sprawowane w Kościele. Jeśli On przychodzi w ten sposób: "Chcę to uczynić", a ty mówisz: "Nie, nie, nie wierzę w to", to widzisz, nie jesteś jeszcze w Słowie. Widzieć? W pełni, teraz czuwajcie, w zupełnie, teraz, w pełni posłuszeństwo całemu Słowu Bożemu uprawnia nas do Znak. Wtedy, kiedy płacimy, modlimy się, musimy mieć Żeton aby przedstawić naszą modlitwę. Jeśli powiesz: "Modlę się, Panie, ale tak naprawdę tego nie robię..." Otóż nie. Równie dobrze mógłbym się zatrzymać, zobaczyć, do... Śmiało, najpierw zdobądź żeton, zobacz, bo ten token jest tym, co On rozpoznaje. Widzieć? Tak, proszę pana! Kiedy się modlimy, musimy przedstawić Żeton "Panie, byłem Ci w pełni posłuszny. Odpokutowałem za swoje grzechy. Czuję, że mi przebaczyłeś. Zostałem ochrzczony w imię Jezusa Chrystusa. Duch Święty spoczywa na mnie. Teraz potrzebuję pewnej rzeczy dla Twojej chwały". "Cóż więc czyni? Kiedy masz, możesz przedstawić token swoją modlitwą, pokazuje, że w pełni doszedłeś do posłuszeństwa całemu Słowu Bożemu. Kiedy masz żeton, pokazuje, że byłeś posłuszny każdemu Słowu. Wtedy ty i Słowo jesteście jednym. Wtedy, gdy ty i Słowo staniecie się jednym, każda obietnica, chwała Bogu, każda obietnica będzie wasza. Jest ci posłuszny. Wtedy chcesz oglądać to, co chcesz robić. Nie włożyłbyś ręki do ognia, tylko po to, by powiedzieć: "Zobacz, jak to robię". O nie, nie! Widzieć? Ale jeśli w tym ogniu jest coś, po co muszę sięgnąć, to będzie mi posłuszne. Widzisz?"

³ Warnock, Jerzy (1951) *Święto Namiotów*. "[Objawienie 2 i 3 odnosi się] do siedmiu historycznych okresów kościelnych od Pięćdziesiąticy aż do chwili obecnej". "Jeśli ludzie zdecydują się pozostać tam, gdzie są w swoim chrześcijańskim doświadczeniu, to to przesłanie nie jest dla nich. Bogu niech będą dzięki, że mogą jeść mannę, która spada z nieba, i pić wodę, która wypływa ze skały, i otrzymać uzdrowienie i siłę na drogę. Ale przykro mi to mówić, ale umrą w pustyni i nie ujrzą tego dobrego dziedzictwa Ducha". "Obietnica ta jest więc dana nam przy końcu wieków, jak żadnemu innemu ludowi w żadnej przeszłej dyspensacji".

znajdą". Czym jest grzech? Niewiary. Nie uwierzyliście w to poselstwo. Nie uwierzyliście Słowu. Nie uwierzyłeś świadkowi ŻetonuSię.¹

Branham był bezpośredni i bezpośredni w kwestii implikacji swoich przekonań. Przy wielu okazjach wyraźnie mówił swoim słuchaczom, że nowotestamentowe nauki apostołów nie są już wystarczające.² i bezpośrednio wskazał kazanie Piotra na Pięćdziesiątnicę jako nieskuteczne.³ Według Branhama, bez "Tokena" Ewangelia nauczana przez apostołów nie była wystarczająca, aby uniknąć gniewu Bożego.

Poselstwo rozwinęło kilka eufemistycznych sposobów odnoszenia się do tej nowej doktryny. "Będąc utwierdzonym w teraźniejszej prawdzie", "mając zastosowany znak", "otrzymując poselstwo na swoje godziny" to wyrażenia, które zasadniczo oznaczają, że musisz przyjąć nauki Williama Branhama, aby uciec przed nadchodzącym gniewem Bożym.

Zakończę ten rozdział werselem z Pisma Świętego.

Bóg poleca nam swoją miłość przez to, że Chrystus umarł za nas, gdyśmy byli jeszcze grzesznikami. Tym bardziej więc, będąc teraz usprawiedliwieni Jego krwią, będziemy przez Niego zachowani od gniewu. (List do Rzymian 5:8-9)

Eschatologia orędzia (1961)

Wraz z nadejściem roku 1961 przyniosło to odkrycie nowych tajemnic. William Branham rozpoczął proces artykułowania kluczowych filarów eschatologii Orędzia.⁴ Latem 1961 roku rozpoczął studia nad starotestamentową Księgą Daniela. Jego głównymi źródłami inspiracji były *Księga Daniela i Objawienie*, autorstwa Uriaha Smitha, *Księga Daniela*, autorstwa Clarence'a Larkinai *Nadchodzący książę*, autorstwa Roberta Andersona.⁵ W przeciwieństwie do większości kazań, Branham był dość otwarty na temat swoich źródeł w czasie, gdy wygłaszał kazania na temat Księgi

¹ Branham, William (1963-9-1) *Żeton*

² Branham, William (1964-1-12) *Shalom*. "Słowo za dni apostołów nie działa w tym dniu".

³ Branham, William (1965-11-25) *Niewidzialne zjednoczenie Oblubienicy Chrystusa*. "Słowo, które padło w dniu Pięćdziesiątnicy, nie zadziała w tym dniu".

⁴ Uwaga autora: W Orędziu eschatologia byłaby nazwana "naukami czasów ostatecznych".

⁵ Uwaga autora: Branham nigdy nie wspominał o czytaniu *Nadchodzący książę*, ale w jego kazaniach znajdują się wyraźne cytaty z książki. Zauważ, że Larkin's *Księga Daniela* opierał się również na o *Nadchodzącym Księciu* jako źródło. Prawdopodobnie przez Larkina Książka Branhama, z którą zapoznał się Branham *Nadchodzący książę*.

Daniela.¹ Dopiero po wygłoszeniu kazań napisał historię na nowo, twierdząc, że otrzymał ją w boskim objawieniu.

Larkin Smith podążył za dwoma bardzo różnymi systemami proroczej interpretacji. Nauki Smitha były ewolucją idei, które wywodzą się od Williama Millera i milleryści poczynając od 1820 roku. Miller podał genezę idei i koncepcji, z których wywodzili się adwentyści i Świadkowie Jehowy pojawił się pod koniec XIX wieku; ich gałąź proroczej interpretacji zawierała elementy brytyjskiego izraelizmu. Początek lat 1860.

Larkin a jego koncepcje są ewolucją idei, które wywodzą się od Johna Nelsona Darby'ego Braci Plymouth w 1830 roku.² Wariacje Darby'ego Nauczanie to znalazło szeroką akceptację wśród ewangelicznych chrześcijan głównego nurtu, zwłaszcza baptystów (takich jak Larkin) i zielonoświątkowców pod koniec XIX wieku.

Te dwa systemy – millerowski i darbyowski – są dwoma podstawowymi gatunkami dyspensacjonalizmu, które pojawiły się przed Branhamem. Jest rzeczą niezwykłą, że Branham zmieszał te dwa systemy, ponieważ są one zupełnie niekompatybilne. Choć obaj mają podobną interpretację pierwszych trzech rozdziałów Księgi Objawienia i obaj uważają, że Księga Objawienia jest przedstawiona jako seria wydarzeń, które miały się wydarzyć chronologicznie, ich interpretacja Objawienia, poczynając od rozdziału 4, jest bardzo zróżnicowana. Rozbieżność jest tak wielka, że nie da się jej pogodzić. Skowronek\Darby System wierzy, że wszystko, co nastąpiło po 3 rozdziale Księgi Objawienia, jest wydarzeniami przyszłymi. System Millera/Smitha uważa, że wydarzenia z rozdziałów 5 i 6 miały miejsce do 1700 roku, a wydarzenia z rozdziałów 7 i 8 miały miejsce w 1800 roku. Świadkowie Jehowy kontynuowali ten schemat i wierzyli, że wydarzenia opisane w rozdziałach od 9 do 14 miały miejsce pod koniec XIX wieku i na początku XX wieku.

Zapożyczanie z obu systemów tworzy tę i z powrotem sytuację, w której Księga Objawienia nie może być już czytana jako chronologiczny ciąg wydarzeń. Niektóre fragmenty odnoszą się do przeszłości, inne do przyszłości, potem znowu do przeszłości, a jeszcze inne do przyszłości. Ponieważ Branham pomieszał te systemy, Orędzie ma "chronologicznie zagmatwany" pogląd na Księgę Objawienia. Wierzący w

¹ Branham, William (1961-8-6) *Siedemdziesiąty tydzień Księgi Daniela* "Czytałem wiele ich komentarzy na ten temat. Jestem bardzo wdzięczny panu Smithowi z adwentyistów Kościoła, za jego poglądy. Jestem bardzo wdzięczny doktorowi Larkinowi, jego poglądom. Jestem wdzięczny wszystkim tym wielkim uczonym za ich poglądy na ten temat. A czytając je, bardzo mnie oświeca, że mogę znaleźć miejsca, które wyglądają dobrze".

² Uwaga autora: Wyznawcy Darby'ego przekształcili się w Ekskluzywnych Braci, jeden z najbardziej odizolowanych kultów ery nowożytnej.

przesłanie nie czytają Księgi Objawienia w sposób linearny. Branham zmieniał, które wersety są przeszłe, teraźniejsze lub przyszłe, poczynawszy od rozdziału 4. Na przykład, The Message postrzega część rozdziału 6 jako przeszłość, część jako teraźniejszość, a część jako przyszłość. To samo dotyczy rozdziału 10, z których część jest postrzegana jako przeszłość, część jako teraźniejszość, a część jako przyszłość. Ten wzorec powtarza się w całej Księdze Objawienia w teologii Przesłania.

W ten sposób The Message jest rzeczywiście wyjątkowy – wyjątkowy w tym, jak połączył systemy Darby'ego i Millera. Chociaż mieszanie jest wyjątkowe – żadna z rzeczywistych interpretacji nie jest wyjątkowa. Branham po prostu połączył te dwa systemy w sposób, który wydaje się całkowicie arbitralny.

Zarówno darbycki, jak i millerowski system interpretacji Objawienia opierają się na interpretacji siedemdziesięciu tygodni Daniela jako warunku wstępnego. W zależności od tego, do którego systemu się zastosujesz, określisz, czy pozostało siedem, czy trzy i pół roku. W zależności od tego, który system zostanie użyty, określ również, czy ostatnie lata odnoszą się do Kościoła, czy do narodowego Izraela.

W swoich kazaniach z 1961 roku na temat siedemdziesięciu tygodni Daniela, Branham wyraźnie podążył za Darby'm. Larkin system.¹ Najłatwiej to dostrzec we wzorach matematycznych użytych przez Branhama, chociaż Branham nieco pomylił matematykę.² Przegląd matematyki Branhama ujawnia, że nieco błędnie zacytował Larkina obliczenia, w wyniku czego równanie nie do końca się sumuje. Widać to również w fakcie, że Branham, podobnie jak Larkin,³ dochodzi do wniosku, że w

¹ Larkin, Clarence (1918) *Księga Daniela*. Tamże, s. 129. "Zgodnie ze zwykłą chronologią, 475 lat od 445 r. p.n.e. do 30 r. n.e. włącznie to lata "słoneczne" trwające 365 dni każdy. Licząc lata pomiędzy tymi dwiema datami (444 + 29 = 473 lata) i licząc 1 rok p.n.e. i 1 n.e. jako 2 lata, mamy 473 lata "słoneczne". Pomnóżmy to przez 365 (liczbę dni w roku "słonecznym"), a otrzymamy 172 645 dni, do których dodajmy liczbę dni włącznie od 14 marca do 31 grudnia p.n.e. 445 = 293 dni i liczbę dni od 1 stycznia do 2 kwietnia n.e. 30 = 92 dni, otrzymamy 172 645 + 293 + 92 = 173 030 dni. Dodajmy do tego 116 dni dla "lat przestępnych" i otrzymamy 173 146 dni. Podzielmy to przez 360, liczbę dni w "roku proroczym", a otrzymamy 481 lat, pomniejszonych o 14 dni, lub w ciągu 2 lat i 14 gliniastych po 483 lata, liczbę "dni rocznych" w "69 tygodniach".

² Branham, William (1961-8-6) *Siedemdziesiąty tydzień Daniela*. Otóż lata od 475 r. p.n.e. do 30 r. n.e. są latami juliańskimi, czyli astronomicznymi, które trwają trzysta sześćdziesiąt pięć i jedną czwartą dnia w każdym z nich. Ale kiedy zredukujemy te dni do naszego proroczego kalendarza... "A teraz, tam, przypomnij sobie teraz, że ten proroczy rok, trzysta sześćdziesiąt dni w roku". (Uwaga: Branham błędnie cytuje rok 475 p.n.e.; matematyka działa tylko w przypadku 445 r. p.n.e.)

³ Branham, William (1961-8-) *Siedemdziesiąty tydzień Daniela*. "Otóż, jeśli to było dokładnie siedem lat, każdy z tych tygodni, a my mieliśmy już sześćdziesiąt dziewięć tygodni, to mamy wiek

siedemdziesiątym tygodniu Księgi Daniela pozostało siedem lat.¹ Skowronek\Darby System postrzega ostatnie siedem lat jako okres zajmowania się narodowym Izraelem i Żydami. W czasie kazań z 1961 roku Branham stworzył ręcznie rysowaną tabelę na tablicy, która była kopiowana przez obecnych i krążyła wśród wczesnej społeczności Przesłania. Ten wykres podążył za Darby\Larkin system. Branham wyraźnie odrzucił w tym czasie system millerowski.

W późniejszych latach Branham albo pomylił swoje źródła, albo zmienił zdanie. Od czasu do czasu przechodził na stronę systemu Millera/Smitha w interpretacji Księgi Objawienia.² Skrócił ten ostatni okres z siedmiu do trzech i pół roku.³ Podobnie jak większość sprzeczności Branhama, spowodowało to podziały w Przesłaniu

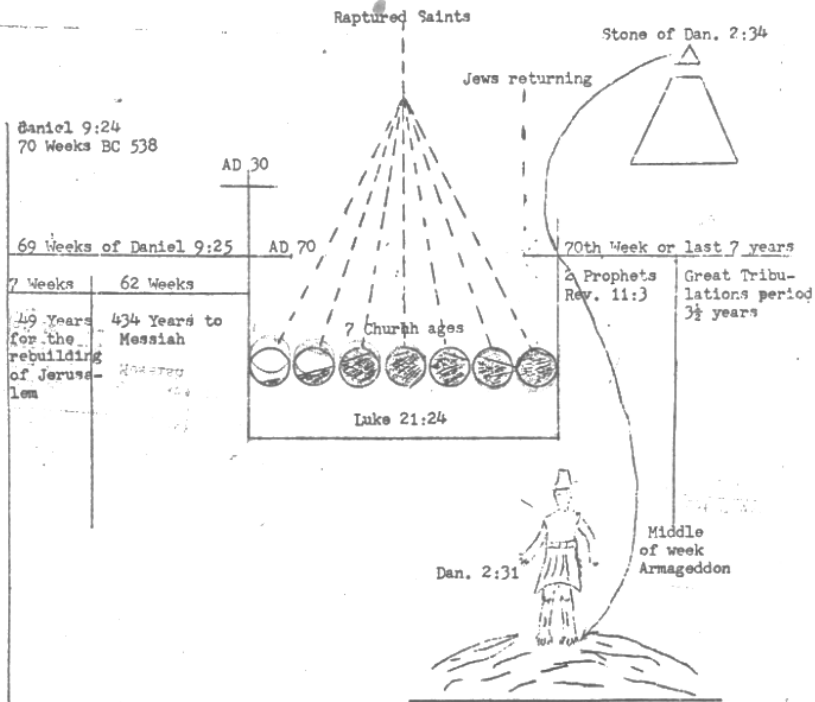
pogan i wiemy, że jesteśmy na końcu wieku pogan, to dla Żyda pozostał jeszcze jeden tydzień. Czy słusznie? A to dokładnie siedem lat. Jeśli to było siedem lat, to znaczy siedem lat, ponieważ On powiedział: "Siedemdziesiąt tygodni zostało wyznaczone ludowi twojemu". Wiemy więc, że dostaliśmy siedem lat dla Żydów".

¹ Larkin, Clarence (1918) *Księga Daniela*. s.138 "Do tej pory upłynął 483 lata z 490 "Siedemdziesięciu tygodni" Daniela. Jest jeszcze "jeden tydzień", czyli siedem lat, które mają się wypełnić". "Na razie Żydzi są poza łaską Bożą, a Boży "czasomierz", jeśli chodzi o Żydów, zatrzymał się pod koniec "69 tygodnia" "siedemdziesięciu tygodni" Daniela, kiedy ukrzyżowali Pana. Żyjemy w "przerwie" między "69" a "70 tygodniem", a "70 tydzień" nie może się rozpocząć, dopóki Bóg nie zacznie ponownie zajmować się Izraelem.

² Smith, Uriah (1897) *Daniel i Objawienie*. str. 173 "... Środek tygodnia miał nastąpić trzy i pół roku później, kiedy miało miejsce ukrzyżowanie [pozostało jeszcze trzy i pół roku]".

³ Branham, William (1963-3-24) *Pytania i odpowiedzi na temat pieczęci*. Pytanie: Bracie Branham, zauważyłem, że odnosisz się do siedemdziesięciu tygodni Daniela w Pierwszym Posłaniu Pieczęci. Rozumiem, że w Księdze Daniela, na taśmie Księgi Daniela, kiedy Ewangelia powróci do Żydów, rozpocznie się siedemdziesiąt tygodni. Czy jest jeden siedemdziesiąt... tydzień, siedem lat, zostało Żydom? A może zostało im tylko pół tygodnia, trzy i pół roku? Odpowiedź: Tylko pół tygodnia. Jezus prorokował, przez pierwsze pół tygodnia, tak jak było przepowiedziane. Zostało im tylko pół tygodnia.

CHART OF DANIEL'S SEVENTY WEEKS AS DRAWN
by
BROTHER WILLIAM BRANHAM



TA ULOTKA ZOSTAŁA STWORZONA DLA PUBLICZNOŚCI PODCZAS KAZANIA W 1961 ROKU.
ZAUWAŻ, ŻE ŻADNA Z TYCH OBLICZEŃ NIE SUMUJE SIĘ POPRAWNIE, ANI NIE PASUJE W PEŁNI
DO KAZANIA.

wspólnota po jego śmierci. Młynarz i Świadek Jehowy skupił się na zastosowaniu Księgi Objawienia w Kościele. Ich systemy wykorzystują formę teologii zastąpienia wywodzącą się z brytyjskiego Izraela wpływ.

Z biegiem czasu Branham jeszcze bardziej pomylił symbolikę tych dwóch systemów. W niektórych kazaniach¹ użył wersji interpretacji Millera/Smitha, w której

¹ William Branham (1961-3-18) *Przymierze Abrahama potwierdzone* "Zauważcie w Biblii, w 12 rozdziale Księgi Objawienia, kobietę z księżycem pod stopami i słońcem u jej głowy, ukazującą zanikanie prawa. Gdy tylko wszędzie słońce, księżyc zachodzi. Księżyc jest żoną słońca. Och, uwielbiam takie czytanie Biblii. Widzicie, słońce i księżyc są typem na Chrystusa i Kościół".

zastosował symbolikę do kościoła.¹ W innych kazaniach używano Darby'ego\Larkin system² w którym zastosował te same symbole do narodowego Izraela.³ Pomieszenie przez Branhama symboliki Objawienia doprowadziło po jego śmierci do licznych podziałów i znaczących różnic w sposobie, w jaki kolejne sekty Przesłania interpretowały Księgę Objawienia.

Wydaje się mało prawdopodobne, aby Branham miał jakiegokolwiek autentyczne przekonania na te tematy, o czym świadczą jego zmienne wyjaśnienia i całkowity brak oryginalnych pomysłów. Powolne, ale systematyczne odstawianie tajemnic i ukrytych znaczeń symboli służyło jedynie jako atrakcja dla publiczności. Branham miał zwyczaj mówić, że po prostu nie ma wystarczająco dużo czasu, aby zagłębić się we wszystkie szczegóły swojego tematu. Używał tego jako wymówki, by szybko mówić skomplikowane rzeczy, usprawiedliwiać wygłaszanie oświadczeń bez podawania żadnych podstaw biblijnych i udawać, że wie więcej, niż wie w rzeczywistości. Takie wypowiedzi pozwalały mu na mówienie słuchaczom rzeczy w oczywisty sposób sprzecznych. Pozostali wierząc, że w końcu wyjaśni swoje wypowiedzi. Ufali, że ma szczególną wiedzę na tematy, których im brakowało. Całkowicie odłożyli całą interpretację Pisma Świętego na Branhama.

Wszystko to sprawiło, że jego najliczniejsi fani musieli kupować stały strumień taśm aby być na bieżąco z najnowszymi "rewelacjami". W 1963 roku Branham twierdził, że jego taśmy miał 10 000 słuchaczy.⁴ To dałoby dochód brutto w wysokości około 500 000 dolarów rocznie w tamtym czasie, skorygowany o inflację.⁵

¹ Smith, Uriah (1897) *Daniel i Objawienie*. str. 416 "Niewiastą jest kościół ewangeliczny".

² Larkin, Clarence (1924) *Księga Objawienia*. s.90 "Faktem jest, że "Niewiasta" nie jest ani Dziewicą Maryją, ani Kościołem. Ona jest IZRAELEM".

³ Branham, William (1964-8-30) *Pytania i odpowiedzi #4 12* rozdział Księgi Objawienia nie odnosi się do Oblubienicy. Objawienie, rozdział 12 (nie sprawdzałem tego, ale wiem), to kobieta stojąca w słońcu z księżycem pod stopami. Księżyc reprezentował prawo; niewiasta reprezentowała Izrael, Kościół; A dwanaście gwiazd na jej czole to tych dwunastu apostołów, dwanaście wieków kościoła tak dalek, które właśnie minęły. Widzieć? A słońce świeciło jej na głowę. Widzisz, księżyc jest cieniem słońca, a prawo było cieniem przyszłych dóbr. A tą niewiastą jest Izrael, a nie Oblubienica".

⁴ Branham, William (1963-6-6) *Pokaż nam Ojca* A teraz zdaję sobie sprawę, że to jest nagrywane. I te taśmy, mamy służbę taśmową na całym świecie. I wielu ludzi, właśnie tutaj dziś wieczorem, gdzie słucha około tysiąca osób. Zanim ta taśma się skończy, usłyszysz ją dziesięć razy dziesięć tysięcy ludzi na całym świecie. (Uwaga: to z pewnością przesada.)

⁵ Uwaga autora: Kasety były sprzedawane po 5 dolarów za sztukę w 1963 roku, plus wysyłka.

Słowo mówione (Słowo wiary) (1961)

W 1961 roku Branham przeniósł swoje nauki "Trzeciego Pociągnięcia" na wyższy poziom. Zaczął wyjaśniać społeczności The Message, że trzecie przyciąganie obejmuje moc powoływania rzeczy do istnienia. Niektórzy nazywają je "cudami twórczymi", powołując się na nie jako na akt stworzenia. Nauczanie to było naturalną ewolucją zarówno pozytywnego wyznania, jak i objawieni synowie teologii Boga. Branham mówił o "Słowie mówionym" w związku z jego pozytywnym wyznaniem wierzeń z najwcześniejszych dni przebudzenia. Dopiero gdy ujawnił swoje tajemne nauki, zaczął wyjaśniać, że moc Słowa Mówionego (Rehma) może być użyta przez ludzi do powoływania rzeczy do istnienia.¹ Skoro Bóg sam był stwórcą, byłoby rzeczą naturalną, że Jego dzieci również byłyby stwórcami dokładnie w ten sam sposób – tak głosi teoria.

Branham nauczał, że moc kryjąca się za "Słowem mówionym"(Rehma) było Słowem (Logosem).² Wyjaśnił, że Słowo (Logos) znajduje się w umyśle Boga, a kiedy zostało wypowiedziane (Rehma), było jak ziarno. Po posadzeniu sam by się rozmnażał. Wyjaśnił, że w ten sposób Jezus został stworzony, kiedy Słowo stało się ciałem; było to aktem Słowa (Logos) reprodukcją Słowa Mówionego (Rhema). Twierdził dalej, że prorocy, którzy zostali posłani przez Boga wraz z Jego Słowem, byli również



BRANHAMA I OSBORNA

¹ Branham, William (1961-2-7) *Oczekiwanie* "Na początku było Słowo, a Słowo było u Boga, a Bogiem było Słowo". Cóż, powinni byli wiedzieć, że On był objawionym Słowem Bożym. Teraz, to samo wypowiedziane Słowo Boże, Duch Święty, może objawić każdą obietnicę Bożą, jeśli tylko w nią uwierzysz".

² Jego wyjaśnienia były różne. Czasami mówił, że to sam Logos, innym razem jest podobny do Logosu, ale nie do końca.

manifestacją Słowa mówionego, a zatem byli również bogami.¹ Kwintesencja kazania Branhama na ten temat nosiła tytuł *Słowo mówione jest pierwotnym nasieniem*.²

Wiele słów wiary Postacie, które były pod wpływem tej teologii, używają wyrażenia "mali bogowie". Branham użył również terminu "mały bóg":³ ale wolał określenie "mesjasz-ette" – oznaczające małego mesjasza.⁴ Branham stał na czele głoszenia tych doktryn na dziesięciolecie przed tym, jak Kenneth Hagin zapoczątkował ruch Słowa Wiary i jego współpracowników. Błędem byłoby stwierdzenie, że Branham był pierwszym, który nauczał tych doktryn, ponieważ te same podstawowe koncepcje były powszechne w szerszym Późnym Deszczu ruch. Branham odegrał jednak wyjątkową rolę w popularyzacji i wpływaniu na rozwój tego wierzenia. Należy zauważyć, że Branham i Hagin pracowali razem regularnie w latach 60., a Hagin a inni mężczyźni, którzy stali się przywódcami Słowa Wiary, otrzymali w tamtych latach nagrane kopie nauk Branhama.⁵

Większość chrześcijan uznałaby nauki Branhama w tej dziedzinie za skrajną herezję. Sugerowanie, że ktokolwiek poza Jezusem Chrystusem jest "mesjaszem" lub zbawicielem, jest odrażające. Jednak to jest dokładnie to, czego nauczał Branham. Uzupełniało to przekonanie, że ludzie potrzebują "słowa na swój dzień" od swojego "posłańca godziny". Jeśli posłańcem proroka było Słowo Mówione (Logos-Rehma) lub "mesjasz-ette" swoich czasów, potrzebujesz jego przestania, aby zostać zbawionym.

¹ (1962-3-18) *Słowo mówione Jest oryginalnym nasieniem*. "Czyż Jezus nie powiedział o prorokach, do których przyszło Słowo Boże... Do kogo dotarło Słowo Boże? Proroków. Czyż Jezus nie nazwał ich "bogami"? Dlaczego? Bóg objawił się w nich. Co to było? Słowo mówione się zmanifestowało. Widzieć? Otóż to. Powiedział: "Jak możesz zaprzeczać, powiedzmy... Gdybyś miał choć odrobinę mądrości, zrozumiałbyś". Powiedział: "Ja... Jak możesz mówić, że... Nazywamy je... Sam Bóg nazwał ich 'bogami'".

² Uwaga autora: Egzaminatorzy nauk zauważyli, że Branham pomylił użycie Logosu (Słowa) i Rehma (Słowa Mówionego) w swojej prezentacji.

³ Branham, William (1960-5-22) *Adopcja #4* "Wtedy stworzył człowieka, tego małego boga".

⁴ Branham, William (1961-1-17) *Mesjasz* "Więc jeśli został nazwany Mesjaszem, którym był, ponieważ został namaszczoney tym Duchem Świętym... A każdy kościół, który jest namaszczoney tym samym Duchem Świętym, jest Mesjaszem, małym, mniejszym bogiem".

⁵ Jackson, Raymond (1999-7-25) *Siedem przypowieści*. "Tommy Osborne otrzymał te [Siedem Pieczęci] taśmy. Oni [Osborn oraz Hagin] pościł przez tyle dni i puszczał te taśmy."

Jackson, Raymond (2004-10-24) *Pamiętam Braci i Siostry w Przybytku* kiedy był pogrzeb, bo miałem małą rolę do powiedzenia. Tommy Osborne siedział tuż za mną... {...} "Tommy Osborne szukał woli Bożej i Bóg zaczął go czcić, a jego służba modliła się za chorych. Zaczął jeździć w różne miejsca na całym świecie. {...} Tommy Osborne chciał usłyszeć, co brat Branham powiedział o pieczęciach. Wziął te taśmy uszczelniającej pościł, i pościł w dniach, w których grał te taśmy z pieczęciami. Gdy skończył ich słuchać, przyniósł je z powrotem i dał człowiekowi, który im dał, i powiedział: Nie chcę mieć z tym nic wspólnego".

Głębia bluźnierstwa, w które pogrążył się Branham, gdy powoli i konsekwentnie uzurpował sobie rolę zbawiciela i Boga dla swojego ludu, zapiera dech w piersiach. Jako ktoś, kto uciekł z tego kultu, wzdrygam się. Napisanie tego rozdziału jest dla mnie wyzwaniem. Horror bycia ofiarą takiego oszustwa jest trudny do wyjaśnienia.

Na początku lat sześćdziesiątych William Branham zaczął mówić swoim słuchaczom, że otrzymał moc Słowa Mówionego. Zaczął łączyć tę moc z "Trzecim Pociągnięciem" ze swojej wizji namiotu i z nową służbą, którą zaczynał wykonywać. Na domiar złego wyjaśnił, że dowodem na to jest moc Słowa Mówionego. Podczas polowania powołał do życia trzy wiewiórki, które natychmiast zastrzelił i zjadł.¹ Freda Sothmana twierdził, że jest świadkiem tego aktu stworzenia mocą Słowa Mówionego. Dość słynny Sothman wyjaśnił, że dźwięk "blirp" można usłyszeć, gdy każda wiewiórka został utworzony. Poinformował, że kiedy wiewiórki zostały obdarte ze skóry, nie miały pępeków wskazujących, że nie urodziły się naturalnie. Plotka głosi, że jedna z wiewiórek została zamrożona, aby zachować dowody, i podobno jeszcze na początku 2000 roku znajdowała się na lodzie. Byłoby interesujące poddać ciało jakimś rzeczywistym testom, jeśli to prawda.

Akt stworzenia wiewiórek przez Branhama jest jedną z najśłynniejszych historii z życia Branhama wśród zwolenników Przesłania. Istnieją wyraźne przesłanki, że William Branham prywatnie przewodził społeczności The Message, aby zaakceptować jego twierdzenia, że jest Bogiem w następstwie wiewiórki kreacja.²

Czy to wszystko było podstępem? Czy była to działalność demoniczna? Zdania są różne. Jednym z możliwych sposobów, aby się tego ostatecznie dowiedzieć, byłoby zlokalizowanie i przetestowanie zamrożonej wiewiórki. Moim zdaniem, uważam, że był to podstęp, jaki William Branham spłatał choremu psychicznie człowiekowi. Nie sądzę, aby ktokolwiek o rozsądnym umyśle mógł oglądać materiał wideo Freda Sothmana Nie stwierdzając, że jest chory psychicznie.

Jestem pewien, że dla osób postronnych myśl o człowieku tworzącym wiewiórki dzięki mocy Słowa Mówionego brzmi dość dziwacznie. Wewnątrz kultu jest to ukochana i ceniona historia. Patrząc wstecz, zdaję sobie sprawę, że jest to jedna z

¹ Branham, William. (1961-8-27). *Orędzie Łaski* "W zeszłym roku, jak wszyscy wiecie, co jest w druku, a także w zeznaniach i na taśmach Siedziałem w miejscu tutaj w Indianie, gdzie Pan Bóg zstąpił i przemówił do mnie, że moja druga służba, która jest gotowa do odbycia w niedalekiej przyszłości. I oto powstały trzy wiewiórki".

² Roberson, Roy (1991) Żołnierz. *Magazyn Only Believe*. Pewnego razu brat Branham zapytał mnie: 'Bracie Roberson, czy naprawdę wiesz, kim był Mojżesz?' Kiedy ujął to w ten sposób, musiałem powiedzieć: "Nie, nie wiem", powiedział, "on był Bogiem dla tych dzieci Izraela i mógł powołać do istnienia pchły i wszelkiego rodzaju rzeczy, takie jak wiewiórki". A kiedy powiedział "wiewiórki", wtedy wiedziałam, że to nasz Mojżesz. On był Bogiem dla ludzi tego pokolenia..."

najbardziej absurdalnych rzeczy, w które wierzyliśmy. Być może najdziwniejsze ze wszystkich jest to, że niektórzy członkowie kultu wierzą, że nie było wiewiórek, zanim Branham nie powołał ich do istnienia; Innymi słowy, wierzą, że William Branham powołał do istnienia wszystkie wiewiórki około 1961 roku. To dziwne przekonanie.

Kult bóstwa zdemaskowany (1961)

Do 1961 roku kult bóstwa Williama Branhama był żywy i miał się dobrze. Jak już wyjaśniłem, Branham od dłuższego czasu prowadził kilku swoich zwolenników do wniosku, że jest Bogiem. Kult Bóstwa Branhama jest jedną z najbardziej ekstremalnych sekt Przesłania. "Kult Bóstwa" jest terminem używanym przez inne sekty Poselstwa w odniesieniu do wierzących w Przesłanie, którzy chrczą i modlą się w imieniu Branhama. Kult bóstwa uważają się za prawdziwą gałąź Poselstwa. Wierzą, że William Branham był Bogiem wcielonym jako powtórne przyjście Jezusa Chrystusa i czczą go jako Pana Branhama Chrystusa.¹ Zaskakująco wielu ludzi wierzy w to we współczesnym ruchu Przesłania. Za życia Branhama było to nie mniej niż 100 osób, ale być może nawet 250.

Pochodzenie Kultu Bóstwa jest dość dobrze strzeżoną tajemnicą. Niewiele osób w szerszej społeczności Wiadomości jest świadomych historii pochodzenia. Jest bardzo niewiele wierzących w Przesłanie, którzy podążali za Branhamem przed Kultem Bóstwa narodził się; większość z tych ludzi trafiła do sekty Przesłania, z którego pochodzą. Pomogło to utrzymać pochodzenie Kultu Bóstwa w tajemnicy.

Kult bóstwa nie pochodzi z Jeffersonville. Nie pojawiło się ono wśród starych wyznawców Williama Branhama od wczesnych dni jego służby. Kult Bóstwa narodził się w Saskatchewan wśród ludzi, którzy byli związani z Późnym Deszczem w North Battleford: Kult Bóstwa narodził się w sercu Późnego Deszczu ruch. Nie wiadomo

¹ Thomas, S. (2009) Jak otrzymałem objawienie, że Chrystus Branham jest Panem. W przesłaniu "Sześcióraki cel nawiedzenia Gabriela", aby namaścić Miejsce Najświętsze, tutaj Chrystus Branham powiedział, że to Miejsce Najświętsze, które miało być namaszczone w tym Czasie Ostatecznym, nie może być Panem Jezusem Chrystusem, ponieważ On był już namaszczone i powiedział, że Miejscem Najświętszym jest Przybytek których Pan użyje w Tysiącleciu. W książce "Zobaczylibyśmy Jezusa" – Chrystus Branham powiedział, że nie zobaczymy Jezusa Chrystusa w tym samym ciele, z długimi włosami, długą brodą, w długiej szacie, jaką był na świecie, a także powiedział, że każdy hipokryta może to naśladować, a także powiedział, że życie Jezusa Chrystusa jest Kościołem i to życie będzie odtwarzać Chrystusa wśród ludzi zobacz Chrystusa. W tym samym poselstwie powiedział, że Posłaniec Ducha Świętego jest w Kościele i czyni dokładnie te same rzeczy, które czynił Jezus Chrystus; to czyni go Chrystusem tym samym wczoraj, dziś i na wieki. Tak więc Posłańcem Ducha Świętego był sam Prorok Branham i robił dokładnie to samo, co Jezus, więc jest całkiem oczywiste, że Prorok Branham stał się odwzorowanym Chrystusem.

dokładnie, kiedy to się zaczęło. Wiele wskazuje na to, że członkowie North Battleford Grupa wierzyła, że William Branham jest objawionym synem Bożym od pierwszego lub dwóch lat przebudzenia (1948 lub 1949). Jednak członkowie Kultu Bóstwa zaczęli wchodzić do wewnętrznego kręgu Williama Branhama dopiero około 1955 roku, w samym środku jego pogarszających się relacji z Gordonem Lindsayem i *Głos Uzdrawienia* co sprawiło, że potrzebował ludzi do pomocy w prowadzeniu swoich przebudzeń. Niektóre z pierwszych postaci Kultu Bóstwa zajmowały te wolne stanowiska.

Lee Vayle donosił o spotkaniu z Kultem Bóstwa w 1958 roku na spotkaniach przebudzeniowych w Kanadzie. Z zeznań Vayle'a wynika, że ludzie już przed spotkaniem z nimi utrzymywali wiarę w bóstwo. Vayle poinformował również, że William Branham otwarcie zachęcał do wiary w bóstwo na spotkaniach w 1958 roku i wydawał się grać razem z nimi. Vayle twierdził, że Branham wygłosił przepowiednię, że wierzenia bóstw wzrosną.¹ Inni starzy wyjadacze, tacy jak Raymond Jackson podzielić się podobną historią, wyjaśniając, w jaki sposób Kult Bóstwa wyemigrował z Kanady do Jeffersonville.

Powiązania Kultu Bóstwa z sierocińcem Sharon przejawia się również w ich unikalnej wersji przekonań dotyczących przesłania.² Większość z nich, jak Fred Sothman, wyznawali dominionistyczne przekonania amillenarne zgodne z ramami przestrzeganymi przez starszyznę, która pozostała pod kontrolą sierocińca Sharon. Kult bóstwa Powszechnie uważa się, że powtórne przyjście nastąpiło w Williamie Branhamie i że od tego czasu ziemia znajduje się w Wieku Tysiąclecia. W

¹ Vayle, Lee (1986-4-13) Reminiscing. "It was in 1958, {...} I ran across the Deity Cult spirit, which was a Canadian spirit from the people in Saskatchewan. I'm blaming the Canadians now, because this is the truth. {...} I think we were all there for about eight days. Suddenly I heard Bro. Branham telling everyone in the crowd that he was the Lord Jesus Christ. And I said, "Oh God. What have I got into? This man is telling everybody, he is the Lord Jesus Christ." After service we get in the car and go out and eat and associate {...} Next night I say, "Oh God, what have I got into? What is this guy? He's told everybody he's the Lord Jesus Christ. {...} Just before that [meeting], I said, "Bro. Branham, do you know that these guys here are making you the Lord Jesus Christ?" He said, "Yes Bro. Vayle, I know that. And furthermore I know that they have or will strike a medal. And on the medal they will print these words. 'William Branham is the Lord Jesus Christ, and they'll baptize in my name.'" I said, "Bro. Branham, I love you. You are a fine brother, but you are not the Lord Jesus Christ. You did not bleed and die for me. You are not my saviour, but you're a good brother. He said, "Bro. Vayle, that's exactly right." And from that time on, that spirit didn't bother me. And I could hear Bro. Branham say that Jesus was Lord and not William Branham."

² Vayle, Lee (1986-4-13) Reminiscing. "That bunch that came down from Canada, Saskatchewan. They call Brother Branham the Lord Jesus Christ."

przeciwieństwie do sierocińca Sharon, wierzą, że objawieni synowie wypełniło się w Branhamie.

Na podstawie świadectwa Williama Branhama, Kult Bóstwa chrzcili i modlili się w jego imię w Kanadzie w połowie lat pięćdziesiątych. W miarę jak ich liczba rosła, niektórzy z nich, którzy byli zdolni finansowo, dołączyli do świty Williama Branhama i zaczęli z nim podróżować. Freda Sothmana James McGuire był jednym z nich, Tom Simpson trzecim. Na marginesie spotkań przebudzeniowych Williama Branhama nawracali i próbowali nawracać ludzi na ich boskie wierzenia. To było coś, co robili w ukryciu, po cichu. Potem potajemnie chrzcili nowych rekrutów imieniem Williama Branhama.¹

Warto zauważyć, że każda z tych postaci twierdziła, że William Branham osobiście powiedział im, że jest Mesjaszem.² W miarę rekrutacji coraz większej liczby osób, niektórzy z nich zaczęli przenosić się do Jeffersonville być bliżej Williama Branhama i uczestniczyć w jego spotkaniach w Tabernakulum Branhama. Tam mogliby być obecni, ponieważ odsłaniałby przed ludźmi "tajemnice" i miałby lepszy dostęp do prywatnych wywiadów.

Gdy to się stało, wczesna wspólnota Prześlania w Jeffersonville wzrosła z około 125 w 1950 r. do około 1000 w 1963 r. To stopniowo wyparło wielu pierwotnych zwolenników Williama Branhama, którzy pochodzili z Jeffersonville Mieszkańców. Sytuacja ta doprowadziła do tarć między obiema grupami. Niektórzy miejscowi, jak Roy Roberson, przyłączyli się do Kultu Bóstwa siebie. Większość wcześniejszej społeczności pozostała wierna osobie "Eliasa" Branhama i z góry odrzuciła wierzenia w bóstwo.

Sprawy osiągnęły punkt kulminacyjny w 1961 roku, kiedy Kult Bóstwa został zdemaskowany przez Josepha Mattsona-Boze'a. Boze i Niezależnych Zgromadzeń

¹ Jackson, Raymond (1999-4-24) *The Third Pull*. "It slowly began to get circulated. Fred Sothman, the Simpsons, and the McGuires, all from Canada. They began to pull up the stakes and move into the Jeffersonville area. {...}. But it became very evident wherever there were individuals of money and nature that could afford to leave out of one place and move to another to become important in around a man's [Branham's] life. These were some of the first ones that began to make their visible presence here in Clark County in the Jeffersonville area. {...} I've had men to testify to me, said they'd be in one brother's house [Fred Sothman], mentioned something or another how that they didn't believe the Brother Branham was the Messiah or the Word. And the man, the occupant of that home, would shake his fist. 'I'll have you to know he was God incarnate. He was Jesus Christ. He was the Word of God.'"

² Sothman, Fred (2009) Interview with Fred Sothman. "Brother Tom Simpson and I were coming home from Shreveport with him, and Brother Branham said, I am Moses, I am Elijah, and I am the Messiah! And don't tell anyone else."

Bożych byli ostatnimi wiarygodnymi denominacyjnymi sponsorami Branhama.¹ Prosto w główny nurt Późnego Deszczu wiele nauk Branhama było zgodnych z ich poglądami w tamtym czasie. Chrzest i modlitwa w imię Williama Branhama były jednak zbyt daleko nawet dla nich. Boże zadzwonił do Branhama, aby zapytać o jego stanowisko w sprawie kultu bóstwa. Wieści rozeszły się lotem błyskawicy i Branham szybko odbierał telefony i wiadomości od wielu innych Późnych Deszczu grupy pozostające w jego społeczności.²

Nagła konfrontacja zmusiła Branhama do reakcji. Pewnego dnia 11 czerwca 1961 roku Branham wygłosił jedno z najbardziej legendarnych kazań Przesłania: *Zmiażdżony wąż* – kazanie, w którym skonfrontował się z Kultem Bóstwa.³ W kazaniu powiedział słuchaczom, że od wielu lat wie, że ludzie modlą się i chrzczą w jego imię i przyznał, że wielokrotnie spotykał się z tą praktyką.⁴ Co ważne, w kazaniu całkowicie potępił kult Bóstwa i odrzucił ideę, że jest Jezusem Chrystusem. Pozwoliłoby to większości jego zwolenników i zwolenników upierać się, że Branham nigdy nie popierał kultu bóstwa.

William Branham dał w kazaniu wskazówki, kim byli winowajcy. Jedną ze wskazówek jest to, że po raz pierwszy zetknął się z wiarą bóstwa podczas wyprawy wędkarskiej. William Branham zabierał swój najbliższy krąg tylko na polowania i wyprawy wędkarskie. Drugą wskazówką jest to, że spodziewał się, że będą obecni w Przybytku Branhama, kiedy wygłaszał kazanie.⁵ William Branham wyraźnie opisywał ludzi ze swojego najbliższego kręgu, którzy mieszkali w Jeffersonville. Według zeznań

¹ Author's Note: Individual UPC and Foursquare churches were also still sponsoring Branham at the time. There was no denominational level support provided though.

² Branham, William (1961-6-11) *Revelation, Chapter Five #1* "I have got letters at home, and calls from Chicago and different places, asking me if I believe that dogma. And I got all kinds of letters that's come in the last few days, and calls from different places, so, saying that I was Christ."

³ The "Bruised Serpent" is the term used to refer to the sermon by Message followers. The official title was in fact Revelation Chapter 5, Part 1.

⁴ Branham, William (1961-6-11) *Revelation, Chapter Five #1* "I heard of it a few years ago and I thought it was a joke. And I met a couple brethren (which I don't see neither one of them in the meeting this morning), two or three of them, one time in a fishing trip, and they approached me by the subject of saying, "Brother Branham, aren't you the anointed Messiah, the Christ?" "And I put my arms around the neck of both brethren, or all of them, and I said, "Brethren, as much as I have tried to be a true servant of Christ, I would not that you would say such a thing as that. And if it would ever be said of me, then I will leave the field with a clear conscience; and you who do that will be responsible for every soul that I would have saved during that time, see--for taking me from the field." And I thought that ended it. And I heard it a few more times. But it wasn't so."

⁵ Branham, William (1961-6-11) *Revelation, Chapter Five #1* "I don't see neither one of them in the meeting this morning."

wielu świadków, trzema przywódcami grupy był Fred Sothman, jego zięcia Jamesa McGuire'a i Toma Simpsona. Mężczyźni rekrutowali się do Kultu Bóstwa co najmniej od 1958 roku.¹

Toma Simpsona był zamożną postacią. Stworzył srebrne medaliony wielkości pięćdziesięciocentówki. Medaliony były wygrawerowane imieniem Williama Branhama i były wręczane ludziom, których ochrztili w swoim kuldzie.² Branham zaznaczył, że również widział te żetony.³ W rzeczywistości, według Vayle'a, Branham przepowiedział Kultowi Bóstwa w 1958 roku, że mają stworzyć te medaliony.⁴

Jednym z spostrzeżeń, jakie można wyciągnąć z tych faktów, jest to, że William Branham tolerował istnienie tego kultu Bóstwa działającego w jego wewnętrznym kręgu przez lata. Dopiero po naciskach zewnętrznych w końcu coś z tym zrobił. Możemy bezpiecznie wierzyć, że Branham nadal pozwalałby Kultowi Bóstwa działać bez przeszkód, gdyby nie otrzymywał telefonów od swoich najważniejszych popleczników w Chicago.

To bardzo źle świadczy o Williamie Branhamie. Fakt, że potrzeba było tej presji, aby zmusić go do potępienia Kultu Bóstwa, jest znamieny i nie należy go przeoczyć. Powinien był potępić i ekskomunikować Kult Bóstwa, gdy po raz pierwszy usłyszał, że chrzczą i modlą się w jego imię. William Branham twierdził, że wcześniej usprawiedliwiał ich zachowanie, ponieważ myślał, że żartują – ale to nie jest coś, z czego żartujesz.

¹ Jackson, Raymond (1991-7-6) *This Is That Day* "I'll never forget about 1958, when a young preacher come to my house and he connivingly begin to ask the question, do you think anybody would recognize Jesus Christ if he was to come in our generation? I said what do you mean? Well if Jesus was to be born in our day and was to come and walk among us, let's say he would dress like us, do you think we'd know him? I said we'd have to know him just the same way the disciples then. Then he said, who do you think William Branham is? And it hit me..."

² Jackson, Raymond (1999-7-19) *Judgement Begins At The House of God*. "I remember brother and sister when Brother Branham ran into them. They had to come home from Canada, and that's when he preached *The Bruised Serpent*. I knew all along. A lot of us other people did. That there was men that was following him, they was making him God. [Saying] he's Jesus Christ, he's this, he's this, he's this. That was a going among the people like wildfire. {...} They was up secretly passing out these little medallions to people when they baptized them the name of William Branham."

³ Branham, William (1961-6-11) *Revelation, Chapter Five #1* "And the other day, in Canada, a brother showed me a little ticket of a thing he was packing in his pocket, said, "William Branham is our Lord," baptizing in the name of William Branham."

⁴ Vayle, Lee (1986-4-13) *Reminiscing*. "I said, "Bro. Branham, do you know that these guys here are making you the Lord Jesus Christ?" He said, "Yes Bro. Vayle, I know that. And further more I know that they have or will strike a medal. And on the medal they will print these words. 'William Branham is the Lord Jesus Christ, and they'll baptize in my name.'"

William Branham odrzucił biblijny wzorzec w sposobie, w jaki radził sobie z kultem bóstwa w swoim kazaniu z 1961 roku. Pismo Święte wyraźnie instruuje kościół, aby wyrzucił takie postacie poprzez ekskomunikę.¹ Zamiast podążać za biblijnym wzorcem, Branham prywatnie wyjaśnił swoim zwolennikom, że otrzymał sen. We śnie zobaczył węża, który próbował go ukąsić, ale strzelił do niego ze strzelby. Wąż wymknął się, ranny. Jakiś głos powiedział mu, że musisz to wykończyć. Lecz on odpowiedział: Zostawcie go w spokoju, jest ranny, a umrze. Sen ten został zinterpretowany jako oznaczający, że Branham zadał śmiertelną ranę Kultowi Bóstwa i pozwolił jej odejść i umrzeć. Branham wykorzystał ten sen, aby pozwolić przestępcom iść naprzód, nie ponosząc żadnych konsekwencji.²

W rzeczywistości wszystkie postacie Kultu Bóstwa mogły zachować swoje pozycje w sztabie Branhama i w jego wewnętrznym kręgu. Co gorsza, w ciągu dwóch lat od głoszenia *Ten Posiniaczony wąż* Branham umieścił członków Kultu Bóstwa w pełnej kontroli nad każdą kluczową instytucją Przesłania.

Kiedy znajdujesz się w Poselstwie, trudno jest rozpoznać rzeczywistość sytuacji z Kultem Bóstwa. Kiedy głosił *Zmiażdżony wąż* William Branham wydawał się całkowicie odrzucać kult bóstwa, ale jak zobaczymy dalej, William Branham bardzo wyraźnie prowadził swoich wyznawców do przekonania, że był powtórny przyjściem Jezusa Chrystusa. Myślę, że najbezpieczniejszym sposobem interpretacji sytuacji z 1961 roku byłoby postrzeganie konfrontacji Branhama z Kultem Bóstwa jako czegoś, co zostało mu narzucone wbrew jego woli. Znajdował się w sytuacji, która wymagała od niego potępienia kultu bóstwa lub zmierzenia się z całkowitym upadkiem wszelkiego zewnętrznego wsparcia. Dowody potwierdzają, że to strach przed tymi konsekwencjami – a nie sam Kult Bóstwa – skłonił go do głoszenia kazań *Zmiażdżony wąż*. Gdyby miał szczerzy sprzeciw wobec Kultu Bóstwa, wyrzuciłby ich ze swojej społeczności w 1958 roku, usunąłby ich z ich stanowisk i wydalili. Na podstawie Lee Vayle'a Widzimy, że Branham całkowicie fałszywie przedstawiał głębię swojej wiedzy na temat kultu Bóstwa, kiedy głosił kazania *Zmiażdżony wąż*. Podstęp zastosowany przez Branhama zapiera dech w piersiach.

Zamiast wypędzić Kult Bóstwa w następstwie *Zmiażdżony wąż* Branham postąpił dokładnie odwrotnie. Jeszcze bardziej wzmocnił Kult Bóstwa jeszcze większą kontrolą niż ta, którą już mieli. Uważam, że ważne jest, aby osądzić działania Williama

¹ Galatians 1:8 "But even if we or an angel from heaven should preach a gospel other than the one we preached to you, let them be under God's curse!"

² Allen, James (2010-5-16) "Whenever he had the dream of the bruised serpent, he thought that spirit was dead. He even said that he thought it was when they had worshiped him, people coming out of Canada. Fred Sothman and that bunch.

Branhama w tej sprawie, bardziej niż jego słowa. William Branham rzeczywiście zdawał sobie sprawę z tego, że praktyki bóstwa były kontynuowane po tym, jak głosił kazania *Ten Posiniaczony wąż*. Prywatnie wyjaśnił, że jest świadomy kontynuacji praktyki wysyłania wiadomości do starych wyjadaczy. Jako czynnik motywujący do podjęcia decyzji o przeprowadzce do Arizony pod koniec 1962 roku podał ciągłe praktyki bóstw.¹

Jedną z praktyk, która jest powszechna wśród przywódców kultu, jest przedstawianie się jako stojący ponad walką. Wszystko, co ma negatywny wygląd, jest czymś, co robią ich podwładni. W ten sposób mają możliwość zaprzeczenia i utrzymują swój wizerunek. Mają różne maski i zmieniają maskę w zależności od tego, z kim rozmawiają. Zmuszają swoich egzekutorów do stosowania dyscypliny. Zmuszają swoje latające małpy do nękania wrogów.² Wykorzystują swoich wiarygodnych fałszywych świadków do rozsiewania plotek. Używają swoich najbardziej pochlebnych wielbicieli, aby ich chwalić i czcić. Wewnętrzny krąg ma kluczowe znaczenie dla tworzenia i utrzymywania aury lidera. Kiedy coś idzie bokiem, podwładny bierze na siebie upadek, ponieważ przywódca kultu zachował wystarczający dystans, aby można było wiarygodnie zaprzeczyć. Praktyki te są powszechne we wszystkich kultach, a wszystkie te zjawiska są obecne u Williama Branhama i jego najbliższego kręgu.

Do czasu śmierci Williama Branhama dał on członkom Kultu Bóstwa całkowitą kontrolę nad instytucjami przekazu. Mieli kontrolę nad biblioteką kaset Wiadomości, mieli kontrolę nad Słowem Mówionym transkrypcje, mieli kontrolę nad tym, co przekształca się w Głos Boga. Mieli oni kontrolę nad Tabernakulum Branhama i otrzymali kontrolę nad stowarzyszeniem ewangelizacyjnym Williama Branhama. ***William Branham wiedział, że ludzie, których wzmocnił, wierzyli, że jest Bogiem. Nie ma wątpliwości, że nie wiedział.***

W latach po śmierci Branhama kult bóstwa potajemnie rozpowszechnił swoją wiarę na wszystkich i na wszystkich. Wyjaśniając *Zmiażdżony wąż* kazanie do innych członków Kultu Bóstwa, Freda Sothmana powiedział: "William Branham zwiastował *Zmiażdżony wąż* aby powstrzymać ludzi od "myślenia", że jest Bogiem, i to zadziałało; Nikt potem nie "pomyślałby", że Branham był Bogiem. "Myśliciele" przestali myśleć,

¹ Hooper, Curtis (2006) Interview with Curtis Hooper. *Generations* "Brother Bill called me one day [in 1962] and he said, "Curt, I have something to tell you. I have to get out of here. The people are trying to make me a Messiah, and they are baptizing in my name..."

² Author's Note: When you encounter flying monkey's, it is a solid indication that a wicked witch is nearby.

ale "wiedzący" nigdy nie przestali wiedzieć. Sothmana przypisał to wyjaśnienie samemu Williamowi Branhamowi.¹

Na domiar złego, w następnym kazaniu William Branham wygłosił po *Zmiażdżony wąż*, powiedział swoim słuchaczom, że został również oskarżony o to, że jest homoseksualistą przez stowarzyszenie ministerialne.² Szczegóły, którymi się dzieli, malują rozmyty obraz. Akty homoseksualne były w tamtych czasach przestępstwem, karanym grzywną i więzieniem. Branham poinformował, że nieznaną z nazwiska osoba uczestnicząca z nim w przebudzeniu w Kanadzie została aresztowana przez Kanadyjską Królewską Policję Konną za popełnienie homoseksualizmu Działła. Kiedy to się stało, zaangażowane stowarzyszenie duchowne oskarżyło Williama Branhama o to, że jest homoseksualistą także. Jediną grupą kaznodziejską, z którą Branham wciąż współpracował w tym czasie, były Niezależne Zgromadzenia Boże. Uważam, że możemy bezpiecznie spekulować, że to ministrowie z ich grupy wysunęli oskarżenia.

Eda Byskala był kaznodzieją w Niezależnych Zgromadzeniach Bożych. Branham opisał go jako człowieka o "wielkim wpływie" w ich stowarzyszeniu ministerialnym w Kanadzie, w regionie, w którym Branham przeprowadził swoje przebudzenie. Byskal był na polowaniach z Branhamem i prawie na pewno ma wiedzę z pierwszej ręki o tych

¹ Sothman, Fred (2018) Interview with Fred Sothman. "He [William Branham] said to me, 'they started to "think" in Canada that I was Jesus Christ'. He said, 'It was all stopped just like that. The "thinkers" was stopped. The "knowers" weren't stopped'."

² Branham, William (1961-6-18) *Revelation, Chapter Five #2* "Now, when I was in Canada they picked up this fellow that went up there. And said (right in among a bunch of Norwegians), and he said, "The Lord tells me that somebody in here..." a crowd about ten times this size, "somebody by the name of 'John,' maybe 'Johannes,' 'Johann.'" Said, "Right along in here, I believe." He said, "No," said, "it's right along in here somewhere"; course, he took in the whole...In a Norwegian country? And everybody had...Ninety percent of them is Petersons, Carlsons, John, Johannes, and, why, certainly. See, he's certainly...It's got to get in there somewhere. Then, "The Lord tells me somebody has got back trouble, I feel my back hurting." Anybody that's been raised through the Scripture knows that that's psychology. That's...Certainly, it is. But, see, what did it do? (Then the man was picked up right there by the—the FBI from here, sent up there and picked him up up there, the Royal Mounted Police.) And the ministerial association come to me, and, "A homosexual," they say, "why, Brother Branham's probably the same thing. That's just the way it runs, see." (Note: The way Branham tells stories such as these make it very challenging to make sense of his statements, or what pieces belong together. But seems clear here, is that someone working with him was arrested for committing homosexual acts, and a ministerial association accused him of being a homosexual at the same time.)

wydarzeniach. O ile mi wiadomo, Byskal nigdy nie ujawnił publicznie szczegółów.¹ Sposób, w jaki porucznicy Branhama kryli go przez dziesięciolecia, jest karygodny. Za zamkniętymi drzwiami ministrowie będą szeptać o tych homoseksualistach plotki – tak po raz pierwszy się z nimi zetknąłem. Byłem członkiem kierownictwa wyższego szczebla w Jeffersonville. James Allen i Willard Crase – dwaj kaznodzieje, którzy głosili w Przybytku w latach sześćdziesiątych, kiedy Branham jeszcze żył – byli pierwszymi, którzy podzielili się ze mną plotkami po tym, jak zostałem pastorem pomocniczym w Faith Assembly. Prywatnie szepczą plotki, ale publicznie udają, że to się nigdy nie wydarzyło. Jak można to nazwać, jeśli nie czystym oszustwem?²

Uważam za godne uwagi, że Branham zwrócił się do tych homoseksualistów plotki natychmiast po konfrontacji z Kultem Bóstwa. Uważam, że uzasadnione jest podejrzenie, że William Branham został skonfrontowany z oskarżeniami o kult bóstwa i homoseksualistów plotki dokładnie w tym samym czasie. Wierzę, że ma to sens, ponieważ wiele postaci w Kulcie Bóstwa było homoseksualistami.

Oścień genowy oraz Leo Mercier byli homoseksualistami Miłośników. Freda Sothmana chwalił się zaproszeniem do spania w łóżku Williama Branhama. Willarda Collinsa zgłosił, że śpi w tym samym łóżku co Branham. Homoseksualiści tacy jak Paul Cain, Frary von Blomberg, a nawet więcej, wszyscy regularnie spędzali noc z Branhamem podczas jego kampanii wyborczej i wypraw kempingowych. W rzeczywistości, podczas wielu wypraw myśliwskich i wędkarskich Branhama, większość mężczyzn w grupie Branhama była znanymi homoseksualistami.

Jako kaznodzieja Orędzia towarzyszyłem przy łóżkach wielu umierających ludzi. Tutaj, w okolicach Jeffersonville, byli to starzy wyjadacze, którzy znali Williama Branhama. Jednym z najbardziej niepokojących doświadczeń było to, kiedy mężczyzna, który był w ostatnich dniach życia, zapłakał i opowiedział mi historię o tym, jak został siłą sodomizowany podczas polowania z Branhamem. Nie podał nazwiska sprawcy. W tamtym czasie byłem jeszcze głęboko zindoktrynowany i byłem przekonany, że ma po prostu jakiś rodzaj psychicznego błęd. Pocieszyłem go i nie dociekałem dalej. Teraz myślę, że próbował mi coś powiedzieć. Niech spoczywa w pokoju. Kiedy wdowa po nim odejdzie, ujawnię jego imię. Jestem w pełni przekonany, że podczas polowań dochodziło do aktywności homoseksualnej.

¹ Branham, William (1964-5) Audio Letter to Lee Vayle. "I'd been up there on a hunting trip with a Christian brother named Eddie Byskal, which is a great man influenced... great influence in the Canadian ministerial group."

² Author's Note: There are two men in the ex-message community who claim their fathers were sexually molested by Branham. Their claims have been published in the ex-message forums.

Czy William Branham był zaangażowany w homoseksualizm? Działa z tymi ludźmi? Trudno powiedzieć. Z pewnością jednak możemy zrozumieć, dlaczego stowarzyszenie ministerialne może być podejrzliwe i wysuwać takie oskarżenia. Byłoby pomocne, gdyby Ed Byskal Dzielił się ukrytymi szczegółami z opinią publiczną, ponieważ prawie na pewno był tego naocznym świadkiem.¹

Niektórzy członkowie Kultu Bóstwa wierzyli, że ponieważ powtórne przyjscie miało miejsce w Branhamie, ziemia weszła w doskonały wiek. W rezultacie nic nie było grzeszne. Ci, którzy mieli takie przekonanie, stali się antynomiami. Fred Sothman twierdził, że nauczył się nauk od Branhama, a Upierał się, że narkotyki, seks, pijaństwo lub cokolwiek, co przeciętny chrześcijanin uważałby za grzeszny występki, stało się akceptowalnym zachowaniem, ponieważ ludzkość żyła teraz w doskonałym wieku. Można sobie tylko wyobrazić, dokąd takie idee mogą doprowadzić zdeprawowany umysł. Pogląd ten z pewnością nie jest akceptowany przez inne sekty Poselstwa.

Sothmana a inni członkowie Kultu Bóstwa byli częstymi gośćmi w McDonalddie w Clarksville. Rzetelnie dzielili się swoimi wierzeniami z każdym, kogo rozpoznali jako wierzącego w Przesłanie, kto wchodził do restauracji. Był to częsty przystanek dla większości Jeffersonville Społeczność wiadomości. Słyszałem Sothmana wielokrotnie podaje szczegółowe wyjaśnienia swoich przekonań. Podczas spotkania z członkami Kultu Bóstwa w okolicach Jeffersonville Często witali cię słowami w rodzaju: "To wspaniały dzień, którym brat Branham nas dzisiaj pobłogosławił".²

Zły omen (1962)

Niedługo po zdemaskowaniu Kultu Bóstwa seria niezwykłych wypadków, które miały miejsce we wczesnej wspólnocie Orędzia. Zaczęło się od tragicznej śmierci Tommy'ego Hicksa Brat w wypadku samochodowym. Branham ostrzegł swoich wiernych, że szatan działa, próbując ich zniszczyć.³ Następnie Willard Crase, pastor Full

¹ Author's Note: In 2009, it was reported by members of his church that Byskal had engaged in years of coverup of sexual abuse of a minor. His track record on these things is not good. It is unlikely he will ever disclosure the truth.

² Allen, James (2009-4-23) "I went to the post office yesterday and I was coming out of the post office. [A man] says, 'beautiful day', just walking out of the post office, down here in Jeffersonville. I said, 'yes, beautiful day'. He said, 'Brother Branham, sure give us a good day, didn't he?'"

³ Branham, William (1962-2-18) *Perseverance* "And you are defeated, and you're only a bluff. And if we'll accept your bluff, you'd kill us prematurely. But you can't do it. We're coming, challenging that by the Word of God, by the vicarious suffering of Jesus. We defeat your bluff. We call your hand, Satan. And we're coming out after that sheep, like the lion in the days of David. We're coming to bring that sheep back to good health and strength. Turn them loose, in

Gospel Tabernacle w Bloomington uległ poważnemu wypadkowi samochodowemu i został ciężko ranny.¹ Ormana Neville'a był kolejnym "celem Szatana", gdy również uległ poważnemu wypadkowi samochodowemu.² W miarę jak każdy incydent się rozwijał, Branham odgrywał to ze swoimi słuchaczami, mówiąc im, że diabeł próbował ich zabić, aby wykoleić Boży plan.

Nawet Branham nie był odporny na nagłe wybuchy dziwnych wypadków. Podczas strzelania na strzelnicy w pobliżu jego Jeffersonville dom³ Pistolet Branhama eksplodował w jego dłoni.⁴ Wypadek pozostawił Branhama z bliznami na twarzy. Branham zauważył nawet, że wyglądało to tak, jakby Bóg karmił jego i jego naśladowców za "wychodzenie poza wolę Bożą".⁵ Wydarzenia te były postrzegane przez społeczność The Message jako zły omen i dowód na to, że szatan działał pośród nich, aby przeszkodzić Branhamowi w misjach odsłonięcia ukrytych tajemnic przed oblubienicą Chrystusa. To właśnie pośród tych złych omenów Branham zaczął odsłaniać przed swoimi zwolennikami jasny system kontroli myśli.

the Name of Jesus Christ! Come out of this place! Get out of this people, Satan! We rebuke you, in the Name of Jesus Christ."

¹ Branham, William (1962-5-6) *Possessing All Things* "Brother Crase, one of our brethren here, Satan after him just recently, hit a culvert, oh, it just cut his...completely. I don't see how he ever got out of it alive. And so he was laying out there in the hospital and said there was a little brother come in from New Albany, named Medcalf, and he said, "Brother Crase, I—I'm—I'm not worthy to come pray for you, but," said, "the Lord just put it on my heart, so I couldn't help it." And just come out and knelt down, and said a little prayer and went out. God healed Brother Crase right there."

² Branham, William (1962-5-31) *The Conflict Between God And Satan* "We pray for our precious and most noble Brother Neville. And now, as yesterday, Satan would try to pull him from the scene, smashing him into that car. And he would try to do something bad, but You was there on the scene."

³ Branham, William (1962-5-31) *The Conflict Between God And Satan* "God, he tried to take me the other day, down at the rifle range, but You was there on the scene."

⁴ Branham, William (1962-7-11) *Hear Ye Him* "I do a lot of target shooting, and I—I was testing this gun that somebody had made it over—had Weatherby to make it over. But he didn't make it right. Somehow it blew back. Instead of going out, it blew back, and all the mechanism just melted in my hands. And some...The barrel blew out on the fifty yard line, and the scope and pieces struck off the trees, and the stock went about twenty-five, thirty yards behind me, what was left of it. I was just standing there, just bleeding, and blood flying every way. All I seen was red fire go about as high as the ceiling there, and that's all I remembered for a second or two. Well, I got a sermon out of it."

⁵ Branham, William (1962-6-1) *Taking Sides With Jesus* "He got out of the will of the Lord, somewhere," in somebody's idea. When the gun blew up, on me, "Well, he was out of the will of the Lord."

Message Thought Control (1962)

W miarę upływu 1962 roku Branham coraz głośniej potępiał denominacje. Jego kłótnia z Foursquare Teraz, w przeszłości, Branham zaczął wyładowywać się na wszystkich denominacjach zielonoświątkowych i upierać się, że każda denominacja przyjęła znamię bestii. Tłumiony gniew z powodu ich długiej kampanii sankcji w końcu wybuchł, gdy ogłosił klątwę śmierci nad nimi wszystkimi.

Nie żyją. To są denominacje, a każda denominacja jest martwa. Dokładnie tak. Już nigdy się nie podniesie. Żadna denominacja nigdy nie powstanie. Zgromadzenia, mieliście swój dzień. Jedność, miałeś swój dzień. Foursquare, miałeś swój dzień... Stare apele szkolne miały swój dzień. Cóż, co zrobicie? Określiłeś siebie i oddzieliłeś się. Nigdy nie przyjmiesz żadnej denominacji, ponieważ była katolicka porządek na pierwszym miejscu, który Bóg potępił na początku; nigdy nie wejdzie, ani baptysta, ani prezbiterianin, ani nic innego. Ale Bóg wyciągnie głodne serce z każdej denominacji, jaką tylko może, ponieważ to jest Jego ciało, które On przyjmie, ci, którzy są zapieczętowani przez Ducha Świętego. Zrobili to na znak bestii. Spójrzcie na to teraz, kościół zielonoświątkowy pokazał swoje barwy. Teraz to zostało wyplute.¹

Podobnie jak w przypadku wszystkich nauk Branhama, spóźnił się on na mecz. Późny deszcz Ruch nauczał tego samego od wczesnych lat pięćdziesiątych.² Wypowiedzi Branhama na temat denominacji służyły wielu celom. Jednym z celów było pokazanie jego przynależności do głównego nurtu Późnego Deszczu ruchu i stać się atrakcyjny dla swoich zwolenników. Ważne jest, aby pamiętać, że Kult Bóstwa i wiele innych postaci z jego najbliższego kręgu, wszystkie pochodziły bezpośrednio z North Battleford obszar. Wypowiedzi Branhama mogą być również postrzegane jako próba wzmocnienia poparcia takich postaci, które przyniosły ze sobą te przekonania z wcześniejszych doświadczeń w Późnym Deszczu.

Potępienie denominacji może być rozumiane jako wyraz tłumionej wściekłości Branhama za sposób, w jaki został odrzucony i ukarany przez przywódców

¹ Branham, William (1961-2-16) *The Mark Of The Beast And The Seal Of God #1*

² Warnock, George (1951) *The Feast of Tabernacles*. "God will certainly vindicate His word and His oath, and cause them to possess the land with the new generation that God is now raising up. But as a whole, the people whom God chose from amongst the denominations and called apart into a new fellowship in the Spirit and baptized with the Holy Ghost."

denominacyjnych. Kiedy rzucał przekleństwa i wygłaszał potępiające oświadczenia, mówił z wyraźnymi emocjami gniewu, goryczy, a nawet nienawiści do denominacji. Jego emocje prawdopodobnie spowodowały, że mówił bardziej radykalnie, niż naprawdę chciał. Przesadne stwierdzenia – takie jak klątwy śmierci – są dowodem na to, że Branham tracił samokontrolę.

Inny efekt antywyznaniowości Nauczanie miało na celu usidlenie jego naśladowców. Gdyby wszystkie denominacje przyjęły znamię bestii, nie byłoby dokąd pójść. Pozostanie z Branhamem było jedyną opcją. Opuszczenie Branhama oznaczałoby potępienie. Nawet myśl o odejściu oznaczałaby "Token" nie został zastosowany. Branham powoli opuszczał całun kontroli myśli Przesłania nad swoimi zwolennikami.

Ziarno już dawno zostało zasiane jego pozytywnym wyznaniem Nauki. Pozytywna spowiedź wyszkolił ludzi, aby wierzyli w kłamstwo i głosili kłamstwo. Zacząć wątpić w kłamstwo, byłoby brakiem wiary. Musieli podtrzymywać kłamstwo, bez względu na wszystko, w przeciwnym razie nie mieliby nadziei na otrzymanie tego, co fałszywie twierdzili, że już mają. To jest pozytywne wyznanie – jest to coś, co uczy ludzi, by wierzyli w kłamstwo. Jest to ważny element składowy kontroli myśli.

W 1962 roku Branham wygłosił kazanie, które uważam za kwintesencję jego kazania o kontroli myśli, w którym przyznał się do winy do przerażającej skrajności. To była prawdziwa broń pozytywnego myślenia. Jest to jedno z najsytniejszych kazań wygłoszonych przez społeczność Przesłania. Zostało mi ono przedstawione jako dziecku przez duchownych w naszym kościele, którzy otwarcie nauczali tych samych pojęć i zalecali wysłuchanie oryginalnego nagranych kazania Branhama na ten temat. Pamiętam, że słuchałem jej kilka razy jako dziecko. Kazanie jest studium kontroli myśli, w rzeczywistości Branham był bezpośredni w odniesieniu do tematu w kazaniu. *Największa bitwa, jaką kiedykolwiek stoczono* był tytuł. Co to była za bitwa, możesz się zastanawiać? Jest to walka umysłu.

Kiedy na ziemi rozpoczęła się ta wielka bitwa, musiało być miejsce wzajemnego spotkania. Musiało być wybrane miejsce, aby bitwa mogła się rozpocząć i aby bitwa się rozgorzała. A te pola bitwy zaczynają się w ludzkim umyśle. Tam zaczyna się bitwa. Ludzki umysł został wybrany na miejsce bitwy, gdzie się ona rozpoczęła, a to dlatego, że decyzje są podejmowane z umysłu, z głowy.¹

¹ Branham, William (1962-3-11) *The Greatest Battle Ever Fought*

Kazanie jest mistrzowską lekcją w uczeniu jego zwolenników, jak zawiesić krytyczne myślenie. W rzeczywistości zawieszenie krytycznego myślenia jest całkiem otwarcie tematem kazania. Głównym celem kazania jest przekonanie słuchaczy, że każda krytyczna myśl, która może doprowadzić ich do niewiary w jego nauki, jest dziełem szatana i takie myśli powinny być natychmiast zablokowane i odrzucone, ponieważ każda niewiara jest oznaką demonicznej aktywności, która doprowadzi ich do potępienia.

Teraz Szatan namaszcza swoje sługi. Och, jasne. Uh-huh. Pewny. Namaszcza swoje sługi. Czym ich namaszcza? Z niewiarą. Szatan i jego demony namaszczeją ludzkość, by nie uwierzyła w Słowo Boże.¹

Branham przez kilka lat uwarunkowywał swoich zwolenników, aby wierzyli, że kłamstwo nie jest grzechem.² W tym samym czasie indoktrynował ich, aby wierzyli, że największym i najbardziej niewybaczalnym grzechem jest "grzech niewiary".³ W gruncie rzeczy nie było grzechem dla niego okłamywanie ich, ale grzechem było dla nich niewierzenie w jego kłamstwa. Śmiałość jego nauk jest niezwykła, a to, że robił to w prostych słowach, jest dowodem na moc jego technik kontroli myśli. Czy celowo stworzył ten doskonały koktajl kontroli myśli? Czy natknął się na nią przypadkiem? Nie jestem pewien.

Końcowy rezultat był taki, że jego naśladowcy nie pozwolili, aby krytyczna myśl o jego naukach weszła do ich umysłu, ponieważ wierzyli, że samo wejście takiej myśli do ich umysłu było egzystencjalnym zagrożeniem dla ich wiecznego przeznaczenia. Odrzucali kłamstwa i kłamali, ponieważ byli przekonani, że kłamstwo jest demonstracją wiary. Powiedziano im, że każdy inny kościół, miejsce, w którym mogą być narażeni na inne wpływy, które mogłyby pobudzić krytyczne myślenie, przybrał znamię bestii. Branham skutecznie odciął ich od wszelkich wpływów, które mogłyby im pomóc wyrwać się z uścisku kontroli myśli.

Reżim kontroli myśli, taki jak ten, wymaga od nawróconych dobrowolnego wejścia w ten system. Kontrola myśli, która nie jest egzekwowana za pomocą kar

¹ Branham, William (1962-3-11) *The Greatest Battle Ever Fought* (Note: By God's Word, Branham includes the "Spoken Word" he was preaching.)

² Branham, William (1960-2-29) *The Oncoming Storm* "Many people think that lying is a sin. It isn't."

³ Branham, William (1956-4-27) *Faith*. "Don't doubt. Unbelief is sin, unpardonable sin. Just believe. That's all He wants you to do."

fizycznych, wymaga od nawróconych dobrowolnego wejścia.¹ Jednakże, gdy jednostka znajdzie się w systemie, nie może uciec bez wpływu spoza zamkniętego systemu, aby stymulować i przywracać zdolność krytycznego myślenia. Wiele osób jest zaniepokojonych samą koncepcją kontroli myśli – ale jest to prawdziwe zjawisko, które zostało zbadane i opisane przez kilku znanych naukowców behawioralnych. System kontroli myśli Branhama obejmuje każdą podstawę. Chociaż kary fizyczne nie były stosowane w celu wymuszenia kontroli myśli na dorosłych i pierwszych konwertytach, były szeroko stosowane wobec dzieci kolejnych pokoleń wychowanych w sekcie, co czyniło ją jeszcze bardziej skuteczną.

Branham zachęcał do stosowania kar cielesnych wobec kobiet i dzieci, które nie stosowały się do ścisłej kontroli zachowania sekty.² Przemoc fizyczna była szeroko rozpowszechniona w całym The Message w pierwszych dniach. Dzieci, które nie przestrzegają przepisów, często są bite. Orędzie zawiera również szeroko stosowane środki kar niefizycznych w celu wymuszenia posłuszeństwa. Unikanie kontaktów, przymusowe rozwody, separacja od dzieci i rodziny, utrata dochodów, utrata pracy, publiczne zawstydzanie i upokarzanie, plotki niszczące reputację i wiele innych, to narzędzia używane przez społeczność The Message od czasów Williama Branhama, aby atakować tych, którzy nie pozostają posłuszni.

Jeśli pochodzisz z tego samego środowiska co ja i wierzysz, że wszystkie te rodzaje złudzeń są dziełem demonicznej aktywności – mogę ci zasugerować, że nadal cierpisz z powodu skutków technik kontroli myśli Williama Branhama. Zastanówmy się, w jaki sposób ten ewidentnie zwodniczy człowiek stworzył ruch, który dziś liczy miliony ludzi. Co jest bardziej rozsądne: siły demoniczne czy ten bardzo wytłumaczalny akt nakłaniania ludzi do wdrożenia technik kontroli myśli, które uniemożliwiają krytyczne myślenie? Uświadomienie sobie, że jest to produkt znanej metodologii kontroli myśli, a nie sił demonicznych, pomoże komuś obudzić się i uwolnić się od tego systemu oraz podjąć kroki, aby upewnić się, że go nie utrwała. Zrozumienie, jak to

¹ Author's Note: The same is not true for children born into a thought control system. They are forcibly indoctrinated from birth by their family; with children, physical punishment is used to enforce the thought control from an early age. Children have no choice in the matter.

² Branham, William. (1958, Mar 24.) *Hear Ye Him*. "Now, you can take some of these little two-by-fours if you want to, but that's what God said. That's what Christ said. Now, that's the truth. Oh, God be merciful. What must the great Holy Spirit think when He comes before the Father? You say, "Why you picking on us women?" All right, men, here you are. Any man that'll let his wife smoke cigarettes and wear them kind of clothes, shows what he's made out of. He's not very much of a man. That's exactly right. True. He don't love her or he'd take a board and blister her with it. You know that's the truth. Now, I don't say that to be smart. I'm telling you the truth. That's right."

działa, pomoże również uniknąć powrotu pod wpływ innego systemu kontroli myśli po ucieczce z Przesłania.

Uważam za niezwykle, jak wielu ludzi, którzy analizują Przesłanie, pomija najbardziej oczywiste kazania dotyczące kontroli myśli. To nie dziwaczne nauki Branhama usidlają ludzi. To kazania kontrolujące myśli usidlają ich. Kiedy konfrontujesz wierzących w Przesłanie z faktami i dowodami, to kontrola myśli uniemożliwia im przetwarzanie informacji, którymi się z nimi dzielisz.

Pomysł, że możesz ulec wpływowi, który może ograniczyć twoją zdolność do krytycznego myślenia, nie jest wygodną rzeczą do rozważenia. Jednak wielokrotne badania naukowe, począwszy od zbadania komunistycznych technik reformy myśli w latach pięćdziesiątych, wyraźnie udokumentowały, jak działa kontrola myśli. Przekaz zawiera system rygorystycznych technik kontroli myśli, które stworzyły ograniczone środowisko, w którym niektóre obszary krytycznego myślenia zostały skutecznie wyeliminowane. Niektórzy eksperci nazywają to ograniczonym wyborem. Dozwolony jest ograniczony zakres wolnej myśli, ale poza tym ograniczonym zakresem krytyczna myśl jest tłumiona. Nie jest ona tłumiona przez jakiś rodzaj mistycznej kontroli hipnotycznej – jest tłumiona przez same jednostki, które zostały uwarunkowane, aby wierzyć, że pewne formy krytycznego myślenia są egzystencjalnym zagrożeniem.¹

Kontrola myśli lub "pranie mózgu" nie działa za pomocą jakichś mistycznych środków, w których jakaś zewnętrzna siła fizycznie kontroluje twój umysł. Działa poprzez trening samokontroli własnych myśli, przede wszystkim poprzez przekonanie, że pewne rodzaje myśli narażają cię na zagrażające życiu niebezpieczeństwo. Dlatego natychmiast odrzucisz tego typu myśli, gdy się zaczną, lub będziesz ćwiczyć techniki blokowania myśli, aby odwrócić uwagę od krytycznych myśli.

Poselstwo uczy swoich wyznawców, że każda forma niewiary w słowa wypowiedziane przez ich przywódców doprowadzi do pewnego potępienia. Zostali uwarunkowani, aby myśleć, że niewiara jest niewybaczalnym grzechem. Przesłanie dostarczyło również swoim wyznawcom obszerny zestaw technik blokowania myśli, chociaż zwolennicy Poselstwa nie rozpoznaliby ich jako takich. Najczęstszą formą blokowania myśli jest słuchanie nagrania z nabożeństwa. Inne popularne techniki blokowania myśli używane przez wierzących w Przesłanie obejmują intonowanie i śpiewanie, a w niektórych przypadkach mówienie językami. Te rzeczy same w sobie nie są złe, ale są skutecznymi narzędziami do odwrócenia uwagi od myślenia.

¹ Author's Note: If studying this further interests you, there are recommended resources on this topic in the further reading section at the end of this book.

Nie jestem osobą, która lubi myśleć spiskowo, ale muszę zwrócić uwagę na tytuł kluczowego kazania Branhama na temat kontroli myśli: *Największa bitwa, jaką kiedykolwiek stoczono*, został oparty na oświadczeniu Richarda Nixona do Williama Branhama w 1953 roku, kiedy Nixon zaapelował do Branhama i innych czołowych ewangelistów o podjęcie międzynarodowej krucjaty przeciwko komunizmowi w walce o serca, umysły i dusze ludzi.¹ Nie można nie zastanawiać się, czy Branham miał jakieś szkolenie w zakresie wdrażania kontroli myśli. Czy rząd zapewnił szkolenie ewangelistom wyzwolenia, aby zmaksymalizować ich zdolność do wpływania na ludzi w obcych krajach podczas ich zagranicznych kampanii? Trudno powiedzieć, ale nie wykluczam.

W każdym razie porównanie kazania do NixonaPrzemówienie ujawni, że Branham wyraźnie reagował na NixonaKomentarze na temat komunizmu w kazaniu *Największa bitwa, jaką kiedykolwiek stoczono*. Dziękuję, Richardzie Nixonie.²

¹ Lindsay, Gordon (September 1954) Vice President Richard Nixon's Message To The Full Gospel Business Men's Convention. *Voice of Healing*. pp. 4-6

² Author's Note: This is sarcasm.

Rozdział 13

Objawienie Siedmiu Pieczęci (1962-1963)

Ani w niebie, ani na ziemi, ani pod ziemią nie był w stanie rozpuścić pieczęci, aby otworzyć księgę, ani na nią spojrzeć.

– Św. Jan

Treść tego rozdziału jest prawdopodobnie najważniejsza w całej książce. Douga Weavera dobrze to ujął i jego biografia Williama Branhama z 1987 roku, kiedy powiedział, że siedem pieczęci jest centralnych dla tożsamości Williama Branhama jako proroka. William Branham uważał objawienie siedmiu pieczęci za szczyt swojej służby i ostateczny cel proroka. Wracając do pism Jane Lead, który prawdopodobnie dostał się do Późnego Deszczu Ruch za pośrednictwem Charlesa Price'a Objawienie Siedmiu Pieczęci zostało ustanowione jako kluczowa tajemnica, która musi zostać rozwikłana, aby Kościół mógł osiągnąć status objawionych synów Boga.¹

Jest to jeden z najtrudniejszych aspektów Orędzia z kilku powodów. Jednym z wyzwań jest odpowiednie przekazanie znaczenia wydarzeń związanych z siedmioma pieczęciami i ich krytycznego znaczenia dla Przesłania. Innym wyzwaniem jest poziom i zakres oszustwa zastosowanego przez Williama Branhama wokół pieczęci, co sprawia, że jest to jeden z najtrudniejszych aspektów Przesłania do rozwikłania.

Trudno jest również zrecenzować ten aspekt Poselstwa i służby Williama Branhama w sposób, który zarówno wtajemniczony, jak i zewnętrzny mogą łatwo zrozumieć. Osobom postronnym trudno jest rozpakować cały przeładowany język i specjalistyczną terminologię używaną przez The Message. Dla wtajemniczonego wydarzenia te są mityczne i istnieje wiele różnych zniuansowanych wyjaśnień tych wydarzeń wśród różnych sekt Przesłania. Trudno jest mówić o tych wydarzeniach w sposób, który wszystkie sekty uznałyby za akceptowalny lub zrozumiałyby bez użycia specjalnej terminologii Przesłania. Mówienie o tym temacie zbyt szczegółowo w terminologii jednej sekty doprowadziłoby inne sekty do założenia, że jestem po prostu zdezorientowany, a zatem nieświadomy "właściwego" sposobu zrozumienia tego, co stało się z objawieniem pieczęci. Z tego powodu staram się mówić na ten temat nieco ogólnikowo, ale jednocześnie staram się przekazać elementy, co do których większość zwolenników Orędzia zgodzi się, że są trafne.

Wszystkie sekty Przesłania wierzą, że William Branham otrzymał boskie nawiedzenie w 1963 roku, podczas którego została mu objawiona ukryta tajemnica siedmiu pieczęci.² Niektórzy mówią, że William Branham stworzył pieczęcie, podczas gdy inni, że Jezus Chrystus stworzył pieczęcie, a następnie przekazał ich objawienie Branhamowi za pomocą nadprzyrodzonych środków. Powszechnie uważa się, że w objawieniu siedmiu pieczęci – a dokładniej w niektórych sektach w siedmiu gromach

¹Author's Note: See chapter 6

² Author's Note: Some Message sects believe only six seals were revealed by Branham, and the seventh remains hidden.

lub siódmej pieczęci – zawarta jest tajemnica "wiary pochwyconej".¹ Ta porywająca wiara Powszechnie uważa się, że jest to to, co jest wymagane do osiągnięcia ostatecznej doskonałości kościoła "oblubienicy". Ta ostateczna doskonałość będzie wydarzeniem klimatycznym, w którym cały kościół "oblubienicy" stanie się objawionymi synami Boga.² Nie wszystkie grupy używają terminu "wiara porywająca". Niektórzy wolą opisywać to jako "przebudzenie oblubienicy" – ostatnie wydarzenie dnia ostatecznego, kiedy kościół jest upełnomocniony jako Chrystus na ziemi, tuż przed pochwyconiem. Większość grup, ale nie wszystkie, wierzy, że ten proces przygotowań rozpoczął się w 1963 roku, kiedy Chrystus powrócił w jakiś duchowy sposób do kościoła, aby rozpocząć proces przygotowania oblubienicy Chrystusa do pochwyconia.³

Pomimo odmiennej terminologii i niuansów różnic między sektami, jest to istota tego, czego sam Branham nauczał jako znaczenia objawienia siedmiu pieczęci i wydarzeń, które miały miejsce w 1963 roku. To "objawienie" stanowi główną myśl i program Poselstwa. Wyznawcy Poselstwa znajdują się w stanie niekończących się przygotowań do pochwyconia. Przygotowują się od 1963 roku. Proces, który dla wielu ludzi był dość męczący, wiąże się z nieustannym dążeniem do doskonałości zarówno osobistej, jak i korporacyjnej, a także niekończące się studiowanie Poselstwa w przekonaniu, że zrozumienie jego tajemnic jest kluczowe dla uczestnictwa w pochwyconiu. Program ten został wprowadzony w życie przez wydarzenia związane z Objawieniem Siedmiu Pieczęci w 1963 roku.

Niestety, i to przerażające dla wyznawców Przesłania, cała seria wydarzeń związanych z objawieniem siedmiu pieczęci była misterną mistyfikacją popełnioną

¹ Author's Note: Not all sects use the term "rapturing faith" like Branham did. Some use the term "brides revival" or "the seven thunders" with the same essential meaning: whatever is contained within it is necessary to participate in the rapture of the church.

² Author's Note: Few Message sects have continued to use the phrase "manifested sons" after the 1990s. The more recent common terms are "stature of the perfect man", "one with the Word", "Word made flesh", "perfection", or "stature and fullness of Christ"; my own sect ceased usage of the "manifested sons" term in the 1980s in favor of new terms. (Jackson, Raymond (1971-3) *Manifested Sons of God. The Contender*. "Recall, that bride will be made up of every over-comer throughout all seven church ages and that over-comer is a son of God who was adopted into the family of God, and when his body is changed into the glorious image of Christ's body at the second phase of adoption, he will then be a manifested son of God. His glorified body proves that he made the journey successfully...")

³ Author's Note: The various sects have different terminology to describe this event. "Parousia", or the "return of Christ's presence", the "bride's coming", the "mystical" coming, or the "angelic" coming, are all terms that are employed to explain the way in which Christ returned. The Deity Cult believes William Branham became God incarnate in 1963, as the second coming.

przez Williama Branhama na społeczności The Message. Jest to być może największe ze wszystkich oszustw Branhama.

Podstawowa koncepcja Branhama związana z Objawieniem Siedmiu Pieczęci jest w całości zaadaptowany z nauk Jane Lead. Nie byłem w stanie zidentyfikować Branhama, który miał bezpośredni dostęp do pism Leada lub Towarzystwa Filadelfijskiego z imienia i nazwiska. Jednak Branham był w pełni świadomy Charlesa Price'a przepowiednia o przebudzeniu, która w rzeczywistości była przedrukem przepowiedni Leada. *Sześćdziesiąt propozycji*; Omówiłem to w rozdziale 5.¹ Podejrzewam, że Branham nie zdawał sobie sprawy, że prawdziwą autorką była Jane Lead. Jakkolwiek by nie było, możemy być pewni, że Branham wykonywał pozory, wcielając w życie to, czego nauczył się od *Sześćdziesiąt propozycji*, za pośrednictwem Charlesa Price'a.

Wiara w to, że tajemnica ukryta w siedmiu pieczęciach doprowadzi do doskonałości Kościoła, aby mógł wstąpić do nieba, pochodzi bezpośrednio z Kościoła. *Sześćdziesiąt propozycji* wydane przez Jane Lead's Philadelphian Society.² Tej przesłanki nie można znaleźć w Piśmie Świętym. Moim zdaniem, Branham nauczył się tej przesłanki przede wszystkim z pism Charlesa Price'a, innego Późnego deszczu przywódców świata oraz z pism Charlesa Taze'a Russela, a nie bezpośrednio z ołowiu. Być może wyjdzie na jaw więcej dowodów, które mogą zmienić moją opinię.

Budowa (1962-1963)

Branham powoli zaczął budować napięcie przed ujawnieniem siedmiu pieczęci w drugiej połowie 1962 roku, w dużej mierze podążając za Charlesem Russellem's przykład z *Dokonana tajemnica*. Podobnie jak Russell w swojej książce, Branham zaczął mówić swoim słuchaczom, że ostatnie tajemnice Biblii są ukryte w siedmiu pieczęciach i że ich objawienie uczyni dostęp do pochwylenia wiary.

¹ Branham, William (1959-4-4) *What Is The Works Of God?* "Dr. Price {...} looked and prophesied of the day coming when the Church would receive its manifestation of the Presence of its Saviour among them in greater ways that it was receiving it then." (Note: Branham is referencing the Prices' reprint of Lead's *Sixty Propositions*.)

² Lead, Jane (1697) *Sixty Propositions*. The Philadelphian Society. "The completion of such a redemption is withheld and obstructed by the apocalyptic seals. Wherefore as the Spirit of God shall open seal after seal, so shall this redemption come to be revealed, both particularly and universally. In this gradual opening of the mystery of redemption in CHRIST, doth consist, the unsearchable wisdom of God, which may continually reveal new and fresh things to the worthy searchers."

Branham wielokrotnie podkreślał, że jego zamiarem było głoszenie objawienia siedmiu pieczęci w 1962 roku.¹ Jednak w Tabernakulum Branhama trwa przebudowa. Trwało to dłużej niż oczekiwano i wymagało tymczasowego zamknięcia budynku, przerywając plan Branhama. Branham wskazał, że problem był spowodowany niedoborem funduszy związanym z kościołem, który próbował pomóc mu spłacić 40 000 USD (475 000 USD skorygowane o inflację w 2024 r.) zaległych podatków. Był winien po ugodzie z IRS w sprawie o uchylanie się od płacenia podatków.² Branham zasugerował społeczności The Message, że będzie w stanie ujawnić im tajne objawienie po tym, jak jego problem finansowy zostanie rozwiązany; Być może opóźnienie w głoszeniu Pieczęci miało na celu zachęcenie do składania datków?

Przebudowa w 1962 roku polegała na dodaniu nowej ceglanej elewacji budynku. Z boku konstrukcji zainstalowano zupełnie nową tablicę "Założona w 1933 roku", dodano nowe siedzenia, a co najważniejsze, instalacja klimatyzacji została zakończona latem 1963 roku.³

W grudniu 1962 roku, w tym samym czasie, gdy Branham ogłosił swoje zamiary przeprowadzki do Arizony, opowiedział o wizji, której doświadczył. W wizji, gdy był ze swoim synem Józefem, usłyszał wybuch i zobaczył konstelację pięciu aniołów lecących w kształcie piramidy, aby się z nim spotkać. Powiedział swoim słuchaczom, że wierzy, iż była to wizja aniołów przynoszących mu jego poselstwo.⁴

¹ Branham, William (1962-9-9) *In His Presence* "We will, just as soon as I can, I will announce when we are going to maybe start, I've had some calls this afternoon, knowing when we was going to start on these books, or this chapters. And I think, if the Lord willing, I want to take, the next time that we start, on the Seven Seals of Revelation."

² Branham, William (1962-11-25) *Convinced And Then Concerned* "I want to say to the folks at the tabernacle here: soon, now, we don't know, they won't let us improve that church till we can buy grounds to put more parking facility. And we can't buy the ground. We'll probably have to move it. And church trying to help me get out of this debt of forty thousand dollars. They're going to...I had to borrow three thousand from the tabernacle to make that up, part of that. And it's kind of hard for us to buy a church at the time. But I promised after them Seven Church Ages we'd talk on the Seven last Seals."

³ Branham, William (1954-7-26) *Recognizing Your Day And Its Message*. "I'm very happy for all of you. And Brother Wood, Brother Roy Roberson, many other brethren, has worked faithfully the last two days, to air-condition this building for this purpose."

⁴ Branham, William (1962-12-23) *The Reproach For The Cause Of The Word* "I heard that explosion, like, or like a blast that went out, like a sound barrier. And when it did, I thought, "Well, this must mean that I'm fixing to be killed, see, in a blast of some sort." And—and I just...While I thought on those things, I thought, "No, it wouldn't be that. Because, if it was a blast, it would have got Joseph, too. Cause, there he is, still talking, thinking I'm there. I can hear him. It wasn't that." Now, this is all still in the vision. It wasn't...See? It was in the vision. And

W następnym tygodniu powtórzył tę wizję swoim słuchaczom, ale tym razem konstelacja aniołów zwiększyła się z pięciu do siedmiu i spekulował, że może to mieć coś wspólnego z Objawieniem siedmiu pieczęci, jego trzecim pociągnięciem, siedem grzmotów i "przynosząc kamień wieńczący" z powrotem, aby dokończyć piramidę.¹ Wiemy, że pomiędzy pierwszym a drugim opowiadaniem o wizji, odbył prywatne spotkanie z Lee Vayle'em. Vayle zasugerował mu, że wizja może być związana z siedmioma pieczęciami i siedmioma gromami. Być może to właśnie skłoniło go do zmiany liczby aniołów na siedem.²

Branham opuścił Jeffersonville i przeniósł się z rodziną do Tucson Arizona pod koniec 1963 roku z obietnicą, że powróci, a kiedy to zrobi, będzie głosił objawienie

then, all at once, as I realized that I had been...They were around me. I couldn't see Them, but I had been brought into this constellation of a pyramid of Them, inside this constellation of—of Angels, of five. And I thought, "Now, death Angel would be one. Five would be grace." I was thinking that. I thought, "Oh! It's—It's coming with my Message. That's my second climax. They're coming to bring me the Message from the Lord."

¹ Branham, William (1962-12-30) *Is This The Sign Of The End, Sir?* "Those, blasting, the other morning, that shook me plumb till I raised up in the air, as high as this building, that constellation of Angels, seven Angels in the form of a pyramid. Is that them Thunders that's coming forth? Could it be? This is all interpreted. According to his dream, it was all finished. According to God's Word, the seventh messenger will finish, seventh Message will be finished, and then the Seven Thunders. And he saw the capstone rolled Which, many people don't even know there is Seven Seals to be revealed. {...} "What if it is?" If it's Scriptural, that sounds very close to it. Don't you think so? [Congregation says, "Amen."—Ed.] Look. Then, look, the capstone was not interpreted. See? "Get west, and come back." Or, is it this, it's these seven Angels in this constellation that came to me? And when I meet you at the Day of the resurrection, you'll see that I lie not; God, my Judge. Or, is this that second climax that I talked about the other day? Is it of something coming forth for the Church? I don't know. I could stay on that a little bit, but I'll move on. Could it be that, the mighty thunder, or the seventh Angel in the seven, constellation, seventh-period constellation, their pyramid made in a form (three on a side, and one on top), and they dropped from Eternity? Could it be? Is this the mystery, of the Thunders, that will bring back the Headstone? You know, the pyramid never was capped. The Headstone is yet to come. It's been rejected. Could it be, brethren, sisters? Or, is this that Third Pull that He told me, three or four years ago?"

² Vayle, Lee (1970) *Twentieth Century Prophet*. p. 62 "Having discussed this peculiar vision with [Lee Vayle] on Dec. 26, [Branham and Vayle] felt, knowing this wonderful prophet of God, that the angels who came with the voice of thunder were sent from God as a token that he would know what was in the tenth chapter of Revelation concerning the seven thunders that John heard but did not write. This was a supposition."

siedmiu pieczęci.¹ Scena była gotowa, a społeczność The Message czekała z zapartym tchem na jego powrót i tajemnice, które miał odkryć.

Pamiętam, że słyszałem historię od wielu starych wyjadaczy Przesłania o tym, jak byli pochłonięci oczekiwaniem w tym czasie. Wielu spodziewało się pochwycenia Miało to miejsce natychmiast po tym, jak skończył odśpiewać siedem pieczęci. Było to powszechne oczekiwanie wśród jego zwolenników i gwarantowało, że przy odsłonięciu tajemnicy będzie obecny maksymalny tłum. Samo Tabernakulum Branhama mieściło około 400 miejsc siedzących, z dodatkowymi miejscami stojącymi dla około stu kolejnych, a sala przepelniona mieściła dodatkowe miejsca siedzące dla około pięćdziesięciu kolejnych. Kto nie mógł się zmieścić w budynku, stał na zewnątrz i nasłuchiwał przez drzwi i okna. Tabernakulum ustawiło mały nadajnik radiowy, aby ludzie na parkingu mogli dostroić się do kazania za pomocą radia samochodowego. Niektórzy ludzie gromadzili się w domach wierzących w Przesłanie, którzy mieszkali w bloku wokół Przybytku, aby się dostroić.

Jeden z siostrzanych kościołów Tabernakulum Branhama – zazwyczaj albo Raymond Jackson, albo lub Dona Ruddle'a kościół – służyłby jako obiekt zapasowy. Oba znajdowały się w odległości mniejszej niż pięć mil od Przybytku Branhama i mogły pomieścić kilkaset dodatkowych osób. Ludzie mogli przychodzić do ich kościoła i słuchać Branhama na żywo przez "połączenie telefoniczne".² W istocie, telefon był używany do łączenia systemu nagłośnieniowego odległych kościołów z Tabernakulum Branhama, pozwalając im słuchać Branhama w czasie rzeczywistym.³

Branham przyciągał od 1000 do 1500 swoich zwolenników na spotkania w Jeffersonville w ostatnich latach swojego życia. Postać ta reprezentowała większość społeczności Przesłania Północnoamerykańskiego – i wszyscy oni przybyli, aby usłyszeć jego objawienie o siedmiu pieczęciach.

¹ Branham, William (1962-12-31) *The Contest* "Now, remember, we'll announce it now, the Lord willing, just as soon as the church is finished, which they claim will be about the tenth of February, why, we're, the Lord willing, we want to take at least eight or ten days, or maybe two weeks, on those Seven Seals of Revelation. And we'll sound out cards to our visiting people from around, from home here, and let them know plenty time ahead so if they take a notion to come, well, we sure be glad to have you here. And maybe the Lord will give us another display of His Presence like He did the last time when we got through with the Seven Church Ages."

² Jackson, Raymond (1977-8-21) *The Apostles Office, Part 4*. "Our church was down here in New Albany. He had us hooked upon the telephone hookup."

³ Branham, William (1964-8-23) *Questions And Answers #1* "And as I see you all all assembled this morning and everything packed around, and I think we got a overflowing crowd in—in another church. A sister church has picked up a—a radio or some kind of a—a telephone hookup."

Kanion Sabino i Królewski Miecz (1963)

Historie, które William Branham opowiadał swoim słuchaczom o nadprzyrodzonych wydarzeniach na pustyni w Arizonie w pierwszych miesiącach 1963 roku, są najważniejszymi legendami całego Przesłania. Ich znaczenie było przedmiotem dziesięcioleci badań przez każdą sektę Poselstwa.

Branham podzielił się ze słuchaczami szczególnie dwoma wydarzeniami, które, jak twierdził, miały duchowe znaczenie związane z objawieniem siedmiu pieczęci. Pierwszym z nich jest historia Miecza Króla w Kanionie Sabino, a druga to historia Tajemniczej Chmury. Zbadam je szczegółowo oba.

Branham po raz pierwszy opowiedział historię Miecza Królewskiego w Sabino Canyon, kiedy wygłosił kazanie "Wyłom między siedmioma wiekami kościoła a siedmioma pieczęciami", które bezpośrednio poprzedzało jego kazania na temat siedmiu pieczęci w marcu 1963 roku. Wspomniał o tej historii po raz drugi, gdy tydzień później głosił Siódmą Pieczęć. Co ciekawe, po wygłoszeniu siódmej pieczęci zlecił zredagowanie oryginalnego nagrania przez Freda Sothmana i Jamesa McGuire'a, aby usunął historię Królewskiego Miecza i zastąpił ją nowym nagraniem, którego dokonał w pokoju hotelowym później tego samego dnia. Nie jest jasne, dlaczego zdecydował się usunąć historię King's Sword z nagrania. Poza tymi dwoma pierwszymi przypadkami, Branham wielokrotnie opowiadał historię Królewskiego Miecza w ostatnich trzech latach swojego życia.

Jak głosi historia, 10 stycznia Branham poczuł powołanie, by udać się na pustynię. Zaraz po odwiezieniu dzieci do szkoły, Branham polecił żonie, aby podrzuciła go przy wejściu do Sabino Canyon, parku narodowego na obrzeżach Tucson. Branham wspiął się szlakiem na najwyższy punkt, do którego miał go zaprowadzić. W końcu dotarł do celu, zaczął się modlić i rozmyślać nad znaczeniem wizji, którą otrzymał w grudniu. Kiedy się modlił, nagle w jego dłoni pojawił się miecz. Na początku myślał, że to wizja, ale zdał sobie sprawę, że w rzeczywistości był to dosłowny miecz, który pojawił się w jego dłoni. Gdy podniósł go i zobaczył, że lśni w słońcu, usłyszał głos mówiący: "To jest Miecz Króla." W swojej interpretacji tego wydarzenia doszedł do wniosku, że mieczem było Słowo Boże (lub symbol Słowa Bożego), które jest "ostrzejsze niż miecz obosieczny". Zinterpretował to wydarzenie w ten sposób, że Słowo Boże zostało złożone w jego rękach, a on otrzymał specjalne upoważnienie do jego interpretacji i władania nim – co właśnie czynił, gdy objawiał tajemnicę siedmiu pieczęci.

Krytyczne zbadanie historii Branhama jest trudne, ponieważ nie ma żadnych świadków tego wydarzenia poza nim samym. Pozostaje nam zdecydować, czy wierzyć w historię opartą wyłącznie na słowach Branhama, czy też nie. Branham nie wspominał

o zabraniu miecza ze sobą do domu i nikt nigdy nie powiedział, że Branham pokazał mu miecz. Tak więc weryfikacja wyglądu miecza nie jest możliwa.

Branham podał również wystarczająco szczegółowe wskazówki do miejsca, w którym miało miejsce to wydarzenie, aby zidentyfikować lokalizację. Wyznawcy przesłania uważnie podążali za wskazówkami Branhama do miejsca, które znajduje się po wschodniej stronie Kanionu Sabino. Jedną z kwestii odkrytych przez wierzących w Przesłanie jest to, że w styczniu słońce świeci po wschodniej stronie Kanionu Sabino dopiero po godzinie 11 rano. Ale historia Branhama umieszcza go tam wczesnym rankiem, kiedy nie byłoby słońca, które mogłoby zabłysnąć na mieczu, jak opisał w opowiadaniu.¹ Jest to jedyny wewnętrzny dowód w tej historii, który wydaje się poddawać w wątpliwość jej autentyczność.

W każdym razie, akceptując autorytet Branhama do podania boskiej interpretacji siedmiu pieczęci opartych na tym Królewskim Mieczu Sama historia byłaby szczytem głupoty. Historia ta nie dostarcza żadnego weryfikowalnego świadectwa co do autorytetu Branhama w ujawnianiu tego, co miało być najważniejszymi objawieniami od Boga od czasów apostołskich. Nie ma to również żadnego oczywistego związku z jego rzekomą wizją z grudnia 1962 roku. Używanie tej historii do uwiarygodnienia Williama Branhama jako kogoś, kto ma autorytet do objawienia boskiego objawienia od Boga, narusza podstawowe wymagania Pisma Świętego, że powinniśmy akceptować takie twierdzenia tylko z ust dwóch lub trzech świadków.² Ta historia po prostu nie spełnia biblijnych wymogów, aby uwiarygodnić takie twierdzenie. Wiara w to, że Branham miał autorytet do objawienia boskiego objawienia, opartego tylko na tym wydarzeniu, wymagałaby przyznania, że ufa się wyłącznie słowom Branhama co do jego autorytetu w tej sprawie.³

¹ Branham, William (1963-3-24) *The Seventh Seal* "Up in the mountain, real early before day, going up through this little foot-trail, rolling rocks along. I felt led to turn this a way. {...} In Sabino Canyon, sitting up there that morning, I had my hands up. {...} And it struck my hand. And I looked, and it was a sword."

² Author's Note: A faithful witnesses at that... Which comes from scripture. Not brainwashed cult follower witnesses.

³ Author's Note: The mere idea that there is such a thing as a "mystery" of the seven seals which is yet to be revealed is itself a construct of Branham and the literature he was drawing from. The bible does not actually state there is any such mystery or be revealed. Most reliable bible scholars and teachers affirm that the "mystery" of Revelation 10:7 is the same mystery as the one explained by the apostle Paul (Ephesians 3), which is the gospel of salvation by grace. This has been the historic teaching of the church. I am of the same viewpoint. There is no mystery to be revealed, and Branham – relying on Russel and Lead – made a serious error in the interpretation of Revelation 10:7. His entire framework of approach was flawed.

Kiedy William Branham głosił swoje boskie objawienie siedmiu pieczęci, głównym źródłem autorytetu, do którego się odwoływał, były wydarzenia w Kanionie Sabino, w których Miecz Królewski pojawił się w jego rękach.¹ Podał także drugą, mniejszą podstawę swojego autorytetu, kiedy wygłaszał kazania. Poinformował swoich słuchaczy, że Raymond Jackson miał sen o piramidzie – co powiązał ze swoją wizją aniołów odwiedzających go w formacji konstelacji piramidy. Branham wyjaśnił, że sen Jacksona przepowiedział mu otrzymanie objawienia siedmiu pieczęci i był boskim potwierdzeniem wizji, którą otrzymał.² Niestety, chociaż Raymond Jackson miał sen – nie był to sen o piramidzie. William Branham całkowicie sfabrykował każdy element marzenia Raymonda Jacksona dla swojej publiczności.³ Sen o piramidzie i

¹ Branham, William (1963-3-17) *The Breach Between The Seven Church Ages And The Seven Seals* "I thought, "If It would have said, 'a king's sword,' it might have been that I would have understood it. But It said, 'the King's sword.'" So I may not have this right, but I thought, "There is only One, the King, that's God. And His sword is This, 'Sharper than a two-edged sword,' see. 'And ye abide in Me, and My Words...'" See? {...} Even though the sword be the Word, it takes the hand of strong faith to hold It there, to bring It to the heart of the enemy. Now, not knowing these things, but just...All that I have received of Him, that I can tell, I have told you. So, that, you know, I believe it was...Wasn't it our Lord said, all that He had received of the Father, that He had told, and withheld nothing? And—and so we want to do those things just as they come. Now, if you'll be real wise, and pray, I'm sure you'll understand something pretty soon, now, something that I hope is revealed. Now, in this Book, let's all turn now to the—the 5th chapter of the Book which is called The Revelation of Jesus Christ."

² Branham, William (1962-12-30) *Is This The Sign Of The End, Sir?* "Junie, I want to take your dream. Look. Junior, before the Pyramid was ever preached, months before it, seen this dream. You say, "What about a dream?" 376 Nebuchadnezzar dreamed a dream that Daniel interpret, told the beginning of the Gentile age and when it would leave. And it's done just exactly that way. Not one bit has failed. You notice? The writing that the...was on the rocks, I was interpret It for them. They were elated. That's "the mystery of God" that's been not understood, for years. Could that be that? And then notice. In some mysterious way, we picked up, out of the air, a sharp tool that opened up the top. And in there was white granite, but It wasn't interpreted. There was no letters. I didn't interpret That, Junior. I just looked at It, and said to the brethren, "Look on This." And that's fulfilled, tonight. And while they were studying That, I slipped towards the west. What for? Maybe to understand the interpretation of what's written in the top of This. Could it be? And Those, blasting, the other morning, that shook me plumb till I raised up in the air, as high as this building, that constellation of Angels, seven Angels in the form of a pyramid. Is that them Thunders that's coming forth? Could it be? This is all interpreted. According to his dream, it was all finished. According to God's Word, the seventh messenger will finish, seventh Message will be finished, and then the Seven Thunders. And he saw the capstone rolled over."

³ Jackson, Raymond (2002-9-8) "He'd just gotten through telling about the dream that the man by the name of Walker had came and told him. [quoting William Branham] "The next morning

Królewski Miecz były jedyną podstawą, na której społeczność The Message początkowo zaakceptowała kazania.

Tajemnicza chmura (1963)

Drugim i znacznie ważniejszym "nadprzyrodzonym" wydarzeniem z 1963 roku jest pojawienie się Tajemniczej Chmury. Branham jednak nigdy nie wspominał o istnieniu Tajemniczej Chmury aż do maja 1963 roku, około dwa miesiące po tym, jak wygłosił kazanie na temat siedmiu pieczęci. Jego pierwsza wzmianka o chmurze pojawiła się około tygodnia później *Życie* Magazyn opublikował zdjęcie chmury. Można śmiało wywnioskować, że Branham po raz pierwszy dowiedział się o istnieniu chmury, gdy zobaczył ją w czasopiśmie w maju.

Pewnego razu Branham ujawnił historię Tajemniczej Chmury W maju szybko przyćmił historię Królewskiego Miecza, stając się kluczowym dowodem, na który się powoływał, aby zademonstrować swój autorytet w ujawnianiu ukrytych tajemnic siedmiu pieczęci.¹ Do dziś pozostaje kluczowym dowodem cytowanym przez większość sekt Orędzia. Opowieść Branhama o Tajemniczej Chmurze jest największym oszustwem jego służby.

W maju 1963 roku Branham zaczął twierdzić, że podczas polowania na javalinę z Fredem Sothmanem i Gene'a Normana (obaj członkowie kultu Bóstwa Branhama), że usłyszał wielki wybuch. Spojrzał w górę i zobaczył siedmiu aniołów zbliżających się do niego w kształcie konstelacji piramid. Powiedział, że obraz Tajemniczej Chmury w *Życie* Czasopismo było zdjęciem tych samych aniołów, tak jak mu się ukazywali, i że sami

Junior Jackson who dreamed about the pyramid." [Jackson commenting] I never dreamed about the pyramid. That's just the way he [Branham] said it. But I can't change it, because it's his words. But I know how I said it, to him. [quoting William Branham] "Yes, you know, when I went out west. You remember that he called me a month or two before that. He had a dream that was burning he had to tell me, I said 'Billy, there's about twenty standing out there and he said that Junior Jackson down there said that he had to tell you that dream. I said send him in just about five minutes. He brought his wife in. and he said for a witness, he said, 'I dreamed brother Branham that me and my wife were out riding, and I looked back in the east and I saw, looked like a spot. Like one of those flying saucers.'" [Jackson commenting] I never said no such a thing! But can I change that? No! He said it! I hope you begin to see a picture of this man."¹ Branham, William (1965-11-26) *Works Is Faith Expressed* "And then you turn that picture sideways, if you've got Look Magazine or Life Magazine, turn sideways. There He is, just perfectly, Hofmann's Head of Christ, looking right down where I was standing; there it is in the magazine! How many's ever seen it? Course, you've all seen. There, looking right back, proved exactly the revelation was correct."

aniołowie byli widoczni na zdjęciu.¹ Wyjaśnił, w jaki sposób aniołowie stworzyli obłok na niebie, a następnie powiedział, że stał tuż pod obłokiem, gdy się pojawił.²

Odwróciwszy obraz na bok, pokazał słuchaczom, w jaki sposób kształt obłoku przypomina głowę Chrystusa Hoffmana. Powiedział nawet swoim słuchaczom, że obłok jest widoczny w obłoku. Wyjaśnił, że była to nadprzyrodzona manifestacja samego Chrystusa, spoglądającego z góry na swojego pokornego proroka, jako ostatecznego potwierdzenia Poselstwa i jego Posłańca.³ Powiedział swoim słuchaczom, że tuż przed ich odejściem aniołowie poinstruowali go, aby wrócił do Jeffersonville i głosić Siedem Pieczęci Objawienia, które miały być objawione.

Z czasem wydarzenie to zostało powiązane z "okrzykiem" z 1 Tesaloniczan 4 i prawie każda sekta Przesłania wierzy, że tego dnia na pustyni w Arizonie miało miejsce duchowe powtórne przyjscie Jezusa Chrystusa.⁴ Różne sekty posługują się różną

¹ Branham, William (1963-6-23) *Standing In The Gap* "And, now, I didn't know at the time, that they were taking pictures of that, scientists was, as the Angels lowered themselves from Heaven, to bring the Message. And you remember, I said the One on the right side of the constellation had, kind of, His chest back, and His wings. You remember me saying that, all of you? [Congregation says, "Amen."—Ed.] And how that I watched Him? He was very distinctive from the others. And I didn't know they were taking a picture of It, 'cause immediately I hurried East. But going back home to Tucson, there It was all through the papers that had been seen almost nation-wide, or plumb into Mexico, and all the Western States, and I think the Courier over here. It was on the Associated Press. How many saw, "A mysterious cloud in the sky"? You see the hands. And now the *Life* magazine picked it up. And I have the—the article here this morning, in the *Life* magazine here, to show. Now here It is, the same time I was there. See the pyramid of the Cloud? I was standing just below this. And there, see the distinctive Angel on the right-hand side? See the pointed wing of It?"

² Branham, William (1963-6-28) *O Lord, Just Once More* "There is a Cloud hanging, twenty-six miles high. That's fifteen miles, or twenty, above even where vapor is at. They don't know what it's all going about, and they are trying to investigate It. And there, right under It, I was standing."

³ Branham, William (1965-4-18) *It Is The Rising Of The Sun* "Well, if you'll turn the picture like this and look, you can probably see it from the audience, it's Christ. See His eyes looking here, just as perfect as it could be; wearing the white wig of Supreme Deity and Judge of all heavens and earth. Can you see His eyes, nose, His mouth? [Congregation says, "Amen."—Ed.] Just turn the picture from this, the way they had it; this a way, the way it's supposed to be. And you...Can you see it? ["Amen."] He is Supreme Judge. There is none other but Him. And that is a perfect identification again, a vindication that this Message is the Truth."

⁴ Branham, William (1965-12-4) *The Rapture* "The first thing comes, when He starts descending from the Heaven, there's a shout. What is it? Is a Message, to get the people together. A Message comes forth, first. Now, lamp-trimming time, "Rise and trim your lamps." What watch was that? The seventh, not the sixth. The seventh, "Behold, the Bridegroom cometh. Rise and trim your lamps." And they did. Some of them found they didn't even have any Oil in their lamp.

terminologią opisującą to wydarzenie. Żaden z nich nie używa wyrażenia "duchowe powtórne przyjście". Niektórzy nazywają to "mistycznym przyjściem",¹ inni "przyjście oblubienicy",² inni Nazywaj to "paruzją" lub obecność.³ Kult bóstwa wierzą, że Branham stał się w tym momencie wcielonym Bogiem. Większość innych sekt wierzy, że Chrystus powrócił w tym momencie do kościoła zbiorowego w jakiś mistyczny i duchowy sposób.

TAJEMNICZA CHMURA WIDZIANA W MAGAZYNIE *LIFE*, OPUBLIKOWANYM W MAJU 1963

See? But it's lamp-trimming time. It's Malachi 4 time. {...} For the Lord himself (16th verse) shall descend from heaven with a shout, and with the voice of the archangel, and...the trump of God:... Three things happens: A voice...A shout, a voice, a trumpet, has to happen before Jesus appears. Now, a shout...Jesus does all three of them when He's—He's—He's—He's descending. A shout, what is the shout? It's the Message going forth..."

¹ Jackson, Ramond (1985-10-13) *Jesus As Our Elder Brother* "It's because they can't see Jesus the way he's courting his church. That's why this must be understood a spiritual coming of the Lord. It's the way the Holy Ghost takes certain aspects of Him and manifests Itself. It don't change the comings from the scripture setting at all. It is to prepare a people. And I have to say, It started through the ministry of Brother Branham, but it'll not leave until it has literally courted that little church, escorted her right straight to the threshold of the catching away."

² Walloch, Jack (2023-2-15) "Your Name and the White Stone. "In order to understand the mystery of God, which is Christ revealed in this hour in the form of the Bride, the bride's coming of Christ in us all..."

³ Vayle, Lee (1981) Does God Ever Change His Mind About His Word #16 "...until the appearing of our Lord Jesus Christ, until the appearing which Brother Branham has said is entirely different from the second coming, and he nailed it down to say that the presence which is the parousia, my message is to declare that he, the is parousia he is here.."

...And a High Cloud Ring of Mystery



Hovering like a giant's smock ring, a great cloud appeared at sunset over Flagstaff, Ariz., last Feb. 28 and set off a continuing scientific mystery. Watchers struck by the cloud's odd shape and huge size, took pictures, like those four, at different times and from widely scattered locations in the state. Dr. James McDonald, a meteorologist at the Institute of Atmospheric Physics in Tucson, has been accumulating the pictures. Using them as the basis for trigonometric calculations, he has made a startling discovery: that the cloud was at least 26 miles high and 30 miles across—"a lot higher and bigger," he says, "than a cloud should be." The circle was too high to be made by a jet plane, and so far as Dr. McDonald can determine, there were no rockets, rocket planes or bombs being tested nearby that day. He hopes anyone else with pictures will lend them to him, for he would like some more clues about the cloud. It's miles up—no water droplets exist at that height to make a cloud.



8:10 P.M., N.E. OF PRESCOTT



6:15 P.M., N. OF PHOENIX



8:30 P.M., W.N.W. OF WINIFLOW

To zapoczątkowało proces przygotowania "oblubienicy Chrystusowej" do pochwylenia. W rezultacie, to duchowe powtórne przyjście było początkiem procesu, który miał doprowadzić do objawienia się synów Bożych w zbiorowym kościele.

To wydarzenie ma kluczowe znaczenie dla Orędzia. Można śmiało powiedzieć, że bez wydarzeń z 1963 roku nie ma Orędzia. Cały program i centralny nurt Orędzia przygotowuje się do pochwylenia. Wydarzenia te wprawiły ten program w ruch. Są to wydarzenia, które nadają poselstwu unikalne doktryny, które odróżniają się od szerszego Późnego Deszczu ruch. W efekcie – zwolennicy Poselstwa wierzą, że proces przynoszenia objawienia się synów Bożych rozpoczął się w 1963 roku.¹ Jest to wyjątkowa adaptacja objawionych synów w The Message teologii Boga.

Gdzie był William Branham 28 lutego 1963 roku?

Przypomniałem znaczenie Objawienia Siedmiu Pieczęci i wydarzenia, które go otaczały w 1963 roku w poprzedniej części. W tej części zaczniemy przechodzić przez prawdę kryjącą się za tymi wydarzeniami. Dowody na to, że William Branham całkowicie sfabrykował tę historię, są dość przytłaczające. Pierwszą ważną rzeczą do rozważenia są dowody związane z miejscem pobytu Williama Branhama w dniu, w którym pojawiła się chmura. Tajemnicza chmura jest dość dobrze udokumentowana, a wszystkie źródła wskazują, że pojawiła się kilka mil na północ od Flagstaff w Arizonie, tuż przed zachodem Słońca 28 lutego 1963 roku.²

Branham nie był jednak na polowaniu z Fredem Sothmanem i Gene'a Normana tego dnia. Zamiast tego pracował z grupą zielonoświątkowców w Houston, Teksas, którzy starali się o złagodzenie wyroków śmierci dla Leslie Douglasa Ashleya i Caroliny Limy. Para była homoseksualna prostytutki, które zamordowały klienta, gdy ich związek się nie powiódł. Spalili jego ciało, wrzucili je do rowu, a następnie ukradli samochód. Po ogólnokrajowej obławie zostali aresztowani, skazani i skazani na śmierć.³

Dlaczego Branham zdecydował się zaangażować w tę sprawę, pozostaje tajemnicą. Istnieje kilka możliwych wyjaśnień. Rodzina Ashleya posiadała prawa autorskie do zdjęcia Branhama z aureolą; Wujek Ashley był fotografem, który zrobił słynne zdjęcie podczas debaty między Bosworthem i Best, które omówiliśmy w

¹ Author's Note: Terminology varies by sect of The Message for describing this.

² McDonald, James (1963-4) *Science*, Volume 140, Issue 3564, pp. 292-294

³ Cleaves, Steward (1963) *The Bizarre Sexed Up Kiss*. pp. 24-26 "She hated men, he hated women. So the teen-age lesbian and the prancing nance decided to put their crossed wires together in the queerest mating this side of Sodom and Gomorrah. Soon she had to become a prostitute to help pay for their purple passions. It was the most perverted partnership and the end result was sheer, unadulterated murder!"

rozdziale 5. Być może miało to coś wspólnego z zainteresowaniem Branhama tą sprawą? Ashley sam pracował w tym czasie z fotografami i według jego własnych zeznań już w roku, w którym zrobiono zdjęcie, prostytuował się.¹ Być może Ashley zaczepiała się na uboczu debaty między Bestem a Bosworthem? Inną możliwością jest to, że Ashley mogła mieć powiązania z członkami sztabu wyborczego Branhama. Gene i Leo mieszkali w Gary w stanie Indiana lub w jego pobliżu i mogli uczęszczać do szkoły z Ashleyem, gdy mieszkał w Indianie. Leo był w tym samym wieku co Ashley i mógł nawet być jego kolegą z klasy, gdy oboje mieszkali w Gary. Można spekulować na temat różnych powodów, dla których Branham mógł zdecydować się zaangażować w sprawę Ashley, z których żaden nie świadczy dobrze o Branhamie.

Jakkolwiek by nie było, Branham udał się do Houston 4 marca 1963 roku wygłosił przemówienie podczas czuwania modlitewnego w intencji tej pary. Branham wygłosił kazanie zatytułowane *Absolut*. Fakt, że mamy nagrania kazania wskazuje, że Gene lub Leo musieli być obecni z nim podczas czuwania, aby je stworzyć.² Wracając z czuwania, Branham w końcu udał się na polowanie z Normanem i Sothmanem 8 marca 1963 roku – ponad tydzień po pojawieniu się chmury.

Wielu świadków potwierdziło miejsce pobytu Branhama przez cały ten okres. Lee Vayle, który w tym czasie koordynował z Branhamem prace nad kościelną księgą wieku, potwierdził, że był w Teksasie w dniu, w którym pojawiła się chmura.³ Zieleń gruszkowa, który mieszkał w Tucson z Branhamem w tym czasie, podobnie potwierdził, że był w Teksasie w dniu, w którym pojawiła się chmura.⁴ Córka Branhama, Rebekah, która mieszkała w tym samym domu co Branham, również

¹ Bentley, Robert L. *Dangerous Games: The True Story of a Convicted Murderer on Death Row who Changed His Sex and Won Her Freedom*. United States: Carol Publishing Group, 1993.

² Branham, William (1963-3-4) *An Absolute*

³ Vayle, Lee (2009-8-2) *Last Day Thoughts*. "And he always referred to that cloud of angels as being that Cloud that you see there on the picture on the wall. Well, the actual fact of the matter is that Bro. Branham was in Houston, Texas, at that time, appearing before a judge, pleading for the life of a young man, who, actually according to the law, should have been taken from off this earth for the callous butchering he perpetrated upon a couple when he was with a young woman, whom I presume was his wife."

⁴ Branham, William (2009-7-29) *Introduction to Clarification* "You know what, you got to look at it. Brother Branham was not in the mountains on February 28. {...} The truth is, brother Branham did not see that cloud on February 28. {...} If you got William Branham seeing something on February 28 when he wasn't even there, and hadn't been there, but then he went a week later, and an event happened, you got something that looks stranger than a cow eating grass out of the top of a tree."

potwierdziła, że nie był on na polowaniu 28 lutego.¹ Gene Norman i Fred Sothman obaj potwierdzili, że polowanie miało miejsce w marcu.² Wreszcie William Branham wskazał, że strzelał do oszczepu dzień przed pojawieniem się chmury – ale sezon polowań na oszczepy w Arizonie rozpoczął się w marcu, co wskazuje, że kłusowałby, gdyby był pod chmurą 28 lutego.

Dowody są całkiem niezbite, że Branham nie był nawet w stanie Arizona, kiedy pojawiła się chmura, nie mówiąc już o staniu pod nią, jak wielokrotnie twierdził. W rzeczywistości, kiedy po raz pierwszy przedstawił chmurę swoim słuchaczom, William Branham wskazał, że nie było go tam w dniu, w którym chmura się pojawiła.³ Dopiero gdy po raz drugi opowiedział tę historię, zaczął twierdzić, że znajduje się pod chmurą. To klasyczna rybka Branhama do wzoru wieloryba. I to jest karygodne.

¹ Branham-Smith, Rebecca (1992) Road To Sunset. *Only Believe Magazine*. “The 1963 hunting season for javelina in Arizona began on the first of March and lasted for ten days. Normally, Brother Branham would have been on his way to Sunset for opening day, but unexpectedly, he had been invited to speak at a prayer gathering on the fourth of March in Houston, Texas, and he accepted. {...} It was already mid-day when they left for Sunset in Brother Sothmann’s white pick-up truck. The was March 6, 1963.”

² Norman, Gene. Recorded Testimony of Gene Norman. “I hunted, oh, probably about a half hour, and that blast went off. It sounded like it was just right above my head. And, I looked up, and, I didn’t see nothing. {...} And Bro. Branham killed his pig on March the sixth, and he went up there on March the seventh.”

³ Branham, William (1963-6-1) *Come, Follow Me* “And just as I looked, right there was them Angels just as plain as They could be, setting right there in that picture. See? I looked to see when it was, and it was time, same, about day or two before, or day or two after I was up there.”

State of Arizona

1962

BIG GAME

Map and Hunt Regulations

ARIZONA GAME & FISH DEPARTMENT

R. J. SMITH, Director

COMMISSIONERS

Marcell Forman, Yuma, Chairman

Harry Funk, Member, Prescott

Maury Sizer, Member, Clifton

Lee Moyer, Member, Phoenix

C. J. Mantle, Member, Tucson

1962 - 63 HUNTING LICENSE FEES

Class	Res.	Non-Res.	Class	Res.	Non-Res.
F. Hunting and Fishing	\$ 9.00	\$ 25.00	Turkey Tag	1.00	1.00
G. General Hunting	5.00	20.00	Bear Tag	1.00	10.00
I. Archery Hunting		15.00	Deer Tag	1.00	25.00
Javelina Tag	1.00	1.00	Antelope Tag	10.00	35.00
Archery Tag	1.00	1.00	Elk Tag	15.00	55.00
			Bighorn Tag	25.00	125.00

GROUND-AIR EMERGENCY CODE

I 1. Require doctor — serious injuries	II 2. Require medical supplies	X 3. Unable to proceed	F 4. Require food and water	≡ 5. Require firearms and ammunition	K 6. Indicate direction & proceed
↑ 7. Am proceeding in this direction	↳ 8. Will attempt to take off	⊞ 9. Aircraft badly damaged	△ 10. Probably safe to land here	LL 11. All well	L 12. Require fuel and oil
N 13. No — negative	Y 14. Yes — affirmative	JL 15. Not understood	W 16. Require engineer	□ 17. Require compass & map	! 18. Require signal lamp

IF YOU ARE LOST, OR IN NEED OF EMERGENCY SUPPLIES OR MEDICAL CARE, use this Ground-Air Emergency Code to signal to search planes. The signals can be stamped into the snow or made with brush in a cleared place. They are taken directly from the Air Force Survival Manual and will be understood by all planes.

The bighorn hunt areas are closed to all other hunting except migratory birds, small game and predator hunters with shotgun only, and except that it shall be lawful for the holder of a valid bighorn tag to take predatory animals. Bighorn tag is not valid for the taking of predatory animals after a sheep has been killed. The use of dogs except for small game hunting is prohibited.

CHECKING STATION LOCATIONS

Checking stations will be operated at Gila Bend, Kingman, Salome and Yuma in the U. S. Fish and Wildlife Service office at 256 First Street. Checking station hours will be in accordance with Commission Order P-33 and operated as permanent checking stations EXCEPT the Yuma Station will operate during the hours of 6 a.m. to 10 p.m.

Each hunter must personally check in at a checking station before hunting and must personally check out before leaving the hunt area. Successful hunters must personally check the head and carcass through a department checking station.

Bighorn cannot be lawfully possessed outside of the specified hunt area unless it has the proper seal attached to the horn by the checking station operator. FAILURE TO CHECK IN AND OUT OF THE CHECKING STATION OR FAILURE TO COMPLY WITH ANY SECTION OF THIS ORDER IS A VIOLATION.

T-12, JAVELINA HUNT REGULATIONS

SEASON: March 1 - March 30, 1963, inclusive.

LEGAL ANIMAL: One javelina, any age, either sex.

BAG AND POSSESSION LIMIT: One javelina. See Commission Order P-36.

OPEN AREA: Statewide, EXCEPT Three Bar, Santa Rita, Tucson Mountain, Robbins Butte, and Arlington Wildlife Areas, and Game Management Unit 20, and posted portions of the Cibola and Topock Wildlife Areas.

A valid Class F or G license and valid javelina tag must be in possession of any person hunting javelina.

FORT HUACHUCA MILITARY RESERVATION SPECIAL JAVELINA HUNT.

SEASON: March 1 - March 10, 1963, inclusive.

NUMBER OF PERMITS: 125

DESCRIPTION OF AREA:

The Fort Huachuca Military Reservation lying within Game Management Unit 35. The Fort Huachuca Military Reservation shall be open only to hunting by properly licensed civilian and military personnel attached to Fort Huachuca.

Hunters will be selected by drawing with the numbers of civilian and military hunters to be determined on the basis of the ratio of civilian to military applications. Application blanks will be available beginning January 28, 1963, at Fort Huachuca. Applications will be received at Fort Huachuca on or after January 28, 1963, and before noon on February 15, 1963, and quotas for the hunt will be filled by public drawing at Fort Huachuca in the presence of Arizona Game and Fish Department personnel on February 15, 1963. Permits will not be valid until countersigned by the Commanding General, or his representative, at the time and place designated by him.

All hunters must personally check into and out of the area through a checking station as designated by the Commanding General.

T-13, SPECIAL ARCHERY JAVELINA HUNT REGULATIONS

SEASON: January 1, 1963 - January 31, 1963, inclusive.

DESCRIPTION OF OPEN AREA:

All of Game Management Units 23, 26*, 27, 28, 29, 30, 31, 32 and the Tucson Mountain Wildlife Area.

NUMBER OF PERMITS: No limit.

LEGAL JAVELINA: One javelina, any age, either sex.

BAG AND POSSESSION LIMIT: One javelina. (see Commission Order No. P-36).

Special archery javelina tags will be available for this special season at the Phoenix and Tucson offices of the Department and all license dealers beginning August 15, 1962, and continuing through the duration of this season.

A nonresident wishing to purchase a license and tag must submit in addition to \$1.00 for the archery javelina tag, \$25.00 for a nonresident Class F combination hunting and fishing license, or \$20.00 for a nonresident Class G general hunting license or \$15.00 for a Class I archery license. Payment must be made by money order, cashier's check or certified check and made payable to the Arizona Game and Fish Department and mailed or delivered to the Phoenix office of the Arizona Game and Fish Department. Cash is acceptable when applying in person at the Phoenix or Tucson offices of the Department beginning August 15, 1962.

A resident participating in the special archery javelina hunt must have a valid Class F or G license and archery javelina tag and a nonresident must have a valid Class F, G, or I license and archery javelina tag while hunting in or possessing a javelina taken during a special archery javelina hunt. No hunter may purchase more than one special archery javelina tag.

Predators and small game in season may be taken by archery hunters by bow and arrow only during the special hunt. After a javelina has been killed the permit is not valid for the taking of predators or small game.

*In addition to a Class F, G, or I license and javelina tag, a hunter desiring to hunt in Unit 26 must purchase and have in possession a SAN CARLOS javelina archery permit.

T-14, BEAR HUNT REGULATIONS

SEASON: September 1, 1962 - February 28, 1963, inclusive.

OPEN AREA:

Statewide, EXCEPT Management Units 12, 13, 33, 34, 35 and 36 and elk hunting units during the open seasons for this particular species, except as specifically stated in Commission Orders No. T-4, T-8, T-9, and T-10.

BAG LIMIT: One bear, any age, either sex.

Co stworzyło tajemniczą chmurę?

Branham twierdził, że obłok został stworzony przez aniołów i był nadprzyrodzonym obliczem Jezusa na niebie. To również zostało całkowicie obalone. W dniu pojawienia się tajemniczej chmury, prof. James McDonald rozpoczął badania nad jej pochodzeniem na Uniwersytecie Fizyki Atmosfery w Arizonie. McDonald od kilku lat badał niezwykle zjawiska atmosferyczne. Chmura była rzeczywiście bardzo niezwykła. Pojawił się na skraju kosmosu. Znajdował się on o kilka mil wyżej, niż para wodna jest w stanie przebyć. Ogromna chmura miała pięćdziesiąt mil szerokości, co również było niezwykle. Dziwny charakter niezwyklej chmury skłonił do przeprowadzenia dochodzenia.¹

McDonald opublikował swoje odkrycia w wielu artykułach w *Pogoda i Nauka* Czasopisma. Odkrył, że rakieta została wystrzelona z bazy sił powietrznych Vandenberg wcześniej, 28 lutego, a prędkość wiatru między Flagstaff a Vandenburgiem była "kusząco bliska" prędkości wymaganej do naturalnego dryfowania chmury z Vandenburga do Arizony na czas przed jej pojawieniem się na krótko przed zachodem słońca.²

McDonald Teoria okazała się słuszna. Tego dnia Siły Powietrzne Stanów Zjednoczonych wystrzeliły dwie rakietę na orbitę z Vandenburga. Jednym z nich był tajny satelita szpiegowski, który miał problemy w locie i został oznaczony przez załogę startową, zanim znalazł się na orbicie. Detonacja na skraju kosmosu uwolniła paliwo raketowe, które rozprzestrzeniło się i zamarło, tworząc chmurę w kształcie pierścienia. Siły Powietrzne Stanów Zjednoczonych oficjalnie przyznały się do odpowiedzialności za stworzenie chmury,³ Inżynierowie z zespołu startowego dokonali widocznego potwierdzenia, że ich rakieta stworzyła chmurę tego samego dnia, w którym się pojawiła.⁴ Louis Battan, dyrektor Arizona Institute for Atmospheric Physics wystosował list, w którym stwierdził, że on i cały McDonald Koledzy zostali przekonani w 1963 roku dowodami, że chmura została stworzona przez raketę.⁵

Dziś tego rodzaju chmury są powszechnie rozumiane jako powszechne zjawisko w czasach, gdy każdego roku na orbitę wynoszone są setki satelitów. W 1963 roku była to jednak nowość. Amerykański program kosmiczny miał niespełna pięć lat. Była to jedna z pierwszych rakiet, które eksplodowały na skraju kosmosu. Ze względu na

¹ McDonald, James (1963-4) *Science*, Volume 140, Issue 3564, pp. 292-294

² McDonald, James (1963-6) *Weatherwise*, pp. 99,148

³ Correspondence with the United States Air Force (1995-1-26)

⁴ Correspondence with Aden Meinel (1996-8-23)

⁵ Correspondence with Robert Moore (1980-6-5)

ciemną naturę takich chmur, stają się one widoczne dopiero przy zachodzie słońca, gdy światło słoneczne osiąga odpowiedni kąt, aby je oświetlić.

Członkowie społeczności ex-Message zaczęli składać te szczegóły w całość w latach 1970-tych, co doprowadziło do tego, że niektórzy z nich opuścili The Message – Peter Duyzer był wśród nich. Członkowie społeczności The Message w Arizonie z Pearry Green Tabernakulum w Tucson nękało Jamesa McDonalda Przez lata wywierał na niego presję, aby zmienił swoje poglądy i zgodził się z nimi, że chmura jest nadprzyrodzona. McDonald W okresie nękania przeszedł przez rozwód, a następnie popełnił samobójstwo. Zwolennicy wiadomości, prowadzeni przez Pearry Green, uczęszczali do McDonalda Na pogrzebie wyśmiewano go, nazywając "szaleńcem" i ogłosili jego śmierć jako sąd Boży.¹

Niemniej jednak dowody są rozstrzygające. Zachowanie przywódców Przesłania było przerażające w Arizonie. Obłok nie został stworzony przez aniołów. Został stworzony przez eksplodującą raketę wystrzeloną przez Siły Powietrzne Stanów Zjednoczonych. William Branham nie stał pod nim; był w Teksasie. Wszystko, co Branham powiedział nam o tej chmurze, jest mistyfikacją. A liderzy Przekazu przyczynili się do samobójstwa mężczyzny, który prowadził śledztwo.²

W społeczności The Message chmura jest czczona. Uważa się, że jego obrazy są dosłownymi obrazami Jezusa Chrystusa. Tak jak typowe kościoły chrześcijańskie mogą pokazywać krzyż, tak Kościoły Przesłania zazwyczaj wyświetlają obrazy chmury. Wraz

¹ Green, Pearry (2013-1-5) *Pearry Green Personal Knowledge about the cloud 1963 Bro William Branham* "I paid about \$65 and I got on the plane in Houston and was sitting next to Dr. James McDonald. [explains confronting him and arguing with him on the plane] {...} I go over to eat a steak and Dr. McDonald is there at the bar... [explained another confrontation] {...} A man came here from Switzerland and he went to see Dr. McDonald at the University of Arizona [explained another confrontation] {...} and then there was a brother from California came to see Dr. McDonald [explains another confrontation] {...} Dr. McDonald said, what is the religious significant being put on this cloud? There is no religion significance to this cloud. {...} And they told Dr. McDonald if you want to know anything about it, call Rev. Green. And he did. And I reminded him about the time I met him on the airplane, and over at the bar. {...} When it was published in the newspaper in Pheonix and published in the newspaper all over Arizona, Dr. McDonald got very angry and called me and said all this is superstition. And he said, Rev. Green should keep the superstition in the 14th century. So I called Dr. McDonald again... {...} Well the next thing I heard about Dr. McDonald was that he was in the veterans hospital where he had endeavored to commit suicide, and then I heard he had been released. And he succeeded in committing suicide. And there was going to be a memorial service for him over at the Unitarian church, over here at 22nd street. Brother Sidney Jackson was in town and I got Brother Jackson and Brother Marconda and we went to that memorial service... [proceeds to explain that they mocked McDonald's funeral and celebrated his death.]"

² Author's Note: Thanks be to God for Prof. James McDonald. May he rest in peace.

ze zdjęciem z aureolą Branhama – jest to najważniejszy ikoniczny relikwiarz Przesłania. Dość szokujące jest to, że William Branham doprowadził swoich zwolenników do przekonania, że chmura odłamków rakiety była duchowym powtórzeniem przyjsciem Jezusa Chrystusa. Miliony wierzących w Orędzie akceptują te twierdzenia po dzień dzisiejszy.

Badając wydarzenie po tej stronie kultu, jest oczywiste, że pojawienie się chmury było dla Branhama wydarzeniem przypadkowym. Pojawił się w odpowiednim momencie, aby wpasować się w jego narrację. Tak jak robił to wiele razy w swoim życiu, William Branham po prostu przepisał przeszłość, aby dodać nowe szczegóły, które wzmocniłyby historię. Ani jeden strzęp tego nie był prawdą.



DEPARTMENT OF THE AIR FORCE
30TH SPACE WING (AFSPACECOM)

26 January 1995

30th Space Wing
History Office
747 Nebraska Ave
Vandenberg AFB, CA 93437-6264

Chaplain George B. Greene
Calvary Christian Awareness Fellowship

Dear Chaplain Greene:

Thank you for your letter of 19 January 1996 requesting information about the photographs of the "so-called mystery" cloud that were published in *Life* magazine dated 17 May 1963.

Based on the information that you sent me and a cross-check of the missile launch records at Vandenberg Air Force Base, Dr. James McDonald, Institute of Atmospheric Physics, University of Arizona, is absolutely correct; the cloud that appeared over Flagstaff, Arizona, on 28 February 1963 was caused by the release of unburned missile propellant particles and water deposited into the less dense upper atmosphere by a missile launched from Vandenberg. When a residual cloud is formed it is known as the "Twilight Phenomenon." Although the phenomenon is most often visible at night, the cloud of frozen water and propellant can occasionally be seen after a daytime launch.

On 28 February 1963, the Air Force launched two missiles from Vandenberg. The first missile was an Atlas D, nick named "Pitch Pine." Launched at 0102 local time, the vehicle was aimed toward the South Pacific where it was targeted by an Army Nike-Zeus missile. The second missile was a Thrust Augmented Thor (TAT) space booster, fired at 1348. Because of an engine malfunction, Range Safety Officers destroyed the vehicle two minutes after liftoff. It is difficult to say with absolute certainty which of the two missiles was responsible for creating the "mystery" cloud that reportedly drifted over Arizona, a few hours after the launch. In any event, the sighting reported in *Life* was the result of a military operation, not divine intervention.

Enclosed are declassified post flight summary mission reports, confirming the two missile launches on 28 February 1963, and pictures of both vehicles. I am also

enclosing an Air Force "Fact Sheet" and a 1 September 1995 copy of the *Space & Missile Times* that explain in detail the Twilight Phenomenon.

I hope this information is useful and wish you all the best of luck.

Thank you for your interest in the Air Force.

Sincerely,

Jeff H [REDACTED]
JEFFREY G [REDACTED]
Chief, Office of History

PS: Your offer to add my name to your mailing list is appreciated, but not necessary. I'm happy to be of assistance to you.

Enclosures

~~CONFIDENTIAL~~

PROGRAM 162

MISSILE: Thrust Augmented Thor 354/Agena 1159

LAUNCHED: 1348 PST, 28 February 1963, Pad 5

COUNTDOWN HISTORY:

1. First Attempt: The countdown was initiated at 0355 PST on 27 Feb 63, and was cancelled due to a problem in the solid booster circuitry.
2. Second Attempt: The count was initiated at 0355 PST on 28 Feb 63 and proceeded to liftoff with one hold imposed at T-15 minutes for a duration of 48 minutes due to an Agena AGE oxidizer pump problem and range clearance.

FLIGHT PERFORMANCE:

<u>Event</u>	<u>Predicted Time</u>	<u>Actual Time</u>
1. MECO	148.5	Vehicle breakup occurred at T-127 seconds
VECO	157.5	
Separation	161.5	
Ignition	170.8	
Burnout	410.4	

2. Agena Airborne Systems: Performance was satisfactory until termination of flight.

Thor Airborne Systems: Solid motor No. 2 did not ignite at liftoff and did not jettison as planned at T+70 seconds. Complete loss of control at approximately T+100 seconds resulted in vehicle breakup and destruction at approximately T+127 seconds.

3.

	<u>Predicted</u>	<u>Actual</u>
MECO Inertial Velocity	12,344 fps	Orbit was not achieved
Injection Inertial Velocity	25,893 fps	" " " "
Apogee	249.3 N.M.	" " " "
Perigee	90.3 N.M.	" " " "
Period	90.72 min	" " " "
Inclination Angle	74.99 deg	" " " "

AEROSPACE GROUND EQUIPMENT PERFORMANCE:

Both Thor and Agena AGE performed satisfactory.

DOWNGRADED AT 3 YEAR INTERVALS,
CLASSIFIED AFTER 12 YEARS
DOD DIRECTIVE 5200.10

REMARKS:

1. This was the first TAT to be launched.
2. This was the first known combination of liquid plus solid boosters.

Cy # 1130p

~~CONFIDENTIAL~~
6 Jan 67

6595-63-0986

Aden & Marjorie Meinel

Santa Barbara, CA

Chaplain George Greene
PO Box
Tucson, Az

23 Aug 1996

Dear Chaplain Greene:

Your inquiry brought back memories of over 30 years ago when we lived out east, at 10121 Mt. Lemmon (or Catalina) Highway. Yes, we saw night-luminous clouds, some before 1963 but with increasing frequency in the years following.

Of particular interest was one reported by Dr. James McDonald, who at that time thought it was a new type of natural cloud that somehow formed at very high altitude. The picture, taken from Flagstaff, was indeed spectacular. A giant 'smoke ring' fringed with small wisps. It wasn't like the explosion later of the Shuttle which had a trail of smoke from the solid strap-on boosters (that led to the disaster). However, the Titan II is liquid fueled and thus has no trail up to the point of the explosion.

Aden was involved with the launch of rockets from Vandenberg AFB, California, and immediately recognized the McDonald cloud as from an explosion of a rocket the afternoon of 28 February 1963. We told McDonald of the event.

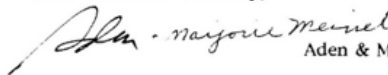
Since natural 'noctilucent clouds' are seen at high latitudes during summer months it was a reasonable conclusion by McDonald that his 'ring cloud' was also of natural origin. He was disappointed to learn that it was only a man-made cloud.

We have a short section on such man-made clouds in our popular book *Sunsets, Twilights, and Evening Skies*, Cambridge University Press, 1983, (ISBN0-521-40647-1) Chapter 9, Noctilucent Clouds, p. 88-89, now in paperback. There is a color picture (plate 9-3) of a Vandenberg rocket trail seen after sunset.

We published a number of scientific papers on such rocket clouds. You said you knew of the one with Barbara Middlehurst and Ewen Whitaker (Science 141, 1176-1178, 1963). We published another: A. B. Meinel & M. P. Meinel, *Low latitude noctilucent cloud of Nov. 2, 1963*, Science 143, p.38-39, 1964.

At that point they became so common we felt it unnecessary to report on them since everyone in the science community now knew whence they came.

We hope this answers your questions. Sincerely,



Aden & Marjorie Meinel



THE UNIVERSITY OF ARIZONA
TUCSON, ARIZONA 85721

INSTITUTE OF ATMOSPHERIC PHYSICS
BUILDING #81

June 5, 1980

Mr. Robert A. Moore

Dear Mr. Moore:

Dr. McDonald did not publish any further studies of the ring-shaped cloud that appeared over Flagstaff, other than the article in *Weatherwise* that you cited in your letter of June 2, 1980. He convinced himself and others here at the Institute that the cloud was caused by the release of water into the upper atmosphere by the detonation of a rocket fired from Vandenberg.

Dr. McDonald was interested in many problems at the same time and had a tendency to move quickly to new problems, putting off publication to a future time, if at all.

Incidentally, he was much disturbed by people who claimed that the cloud was actually a ring of angels carrying a divine message. That story has been propagated by a preacher whose views found their way into a book. Over the years, we have received letters from people who are interested in the religious significance of the cloud. In my view, there is none. The cloud originated in the manner suggested by Dr. McDonald.

Sincerely yours,

A handwritten signature in dark ink, appearing to read "Louis J. Battan".

Louis J. Battan
Director

LJB/msr

Otwarcie pieczęci (1963)

Branham wrócił do Jeffersonville aby głosić siedem pieczęci w marcu. Pod koniec stycznia Branham wyreżyserował swojego syna Billy'ego Paula aby rozesłał do swoich wyznawców ogłoszenia, że powróci, aby głosić Objawienie Siedmiu Pieczęci w Jeffersonville od 17 marca do 24 marca.¹ Jest niezwykłą sprzecznością, że Branham rozesłał ogłoszenia dotyczące daty i godziny swoich kazań na temat Siedmiu Pieczęci pod koniec stycznia, kiedy aniołowie spotkali się z nim dopiero miesiąc później i dali mu instrukcje, aby im głosił. Czas ten jeszcze bardziej uwiarygadnia ideę, że Branham miał już wcześniej zaplanowane te wydarzenia i że nie były one natchnione w sposób nadprzyrodzony.

Większość społeczności Północnoamerykańskiego Orędzia zjechała do Jeffersonville, aby posłuchać jego wygłaszania Objawienia Siedmiu Pieczęci. Ci w Arizonie, którzy nie mogli odbyć podróży, dołączyli do "połączenia telefonicznego", aby posłuchać. Ta innowacja stała się powszechnym sposobem dla rosnącej liczby kościołów orędziarskich, aby być na bieżąco z najnowszymi kazaniem Branhama w latach sześćdziesiątych.² Do 1963 roku w Ameryce Północnej istniało około dwudziestu innych małych kościołów orędzia. Wielu z nich niezawodnie dołączyło do połączenia telefonicznego ilekroć Branham to zapewniał.³

Do 1963 roku społeczność The Message wisała na każdym słowie Branhama. Szczerze wierzyli, że On dostarczy im tajemnicy "porywającej wiary", co pozwoliłoby im uciec przed nadchodzącym sądnym dniem. Branham opowiadał im o tej

¹ Branham, Rebecca (1992) Road to Sunset. *Only Believe Magazine*. p. 6 "One evening in late January, Brother Branham stopped and asked Billy Paul if he had brought the mailing list with him from the Jeffersonville office. He wanted to send out announcements for a series of services to be held at the Tabernacle during the week of March 17 through 24. He said that his subject would be," The Revelation of the Seven Seals."

² Jackson, Raymond (1991-7-3) *To Be A Witness, Part 2* "[Most] of the last messages he preached, both at the tabernacle as well as in Shreveport, Louisiana, and I think another place or two, we was privileged to bring it in by telephone hookup."

³ Branham, William (1965-11-25) *The Invisible Union Of The Bride Of Christ* "Now I want to pass greetings on down the line, to the churches now that's hooked up across the state. We're on the telephone hookup, which is a fine little system that we have been able to get, through our Brother Peary Green from Beaumont, Texas. And the churches, completely, that's following the Message, all the way across the United States, is hooked up, tonight. We send greetings, up and down the West Coast, all the way from Vancouver down to Tijuana, Mexico, through San Jose, Los Angeles. All the groups over in there, we greet you from Shreveport. Also, all the way to Prescott, Arizona, to the group up there that's waiting on the Lord, we send greetings to you, and to Tucson, also Sierra Vista. All the way to New York, up and down, across the nation, the Lord bless you, each one."

"porywającej wierze"" od lat. Po raz pierwszy zaczął o tym wspominać w 1953 roku, kiedy zaczął akceptować Późny Deszcz ruch.¹ Wspólnota Przesłania już wierzyła w nadchodzącą "wiarę pochwylenia"" przez kilka lat przed 1963 rokiem. Odniesienia Branhama do nadchodzącej "pochwyconej wiary"" stawało się coraz częstsze na początku lat 60. i przerodziło się w obsesję. Przed wyjazdem do Arizony zasugerował swoim słuchaczom, że jego kazania z Siedmioma Pieczęciami mogą w końcu przynieść "porywającą wiarę"" do nich.² Tam sama sugestia wprawiała jego zwolenników w szal. Istnieje wiele świadectw jego naśladowców, którzy podzielają ich poczucie pilności, gdy z niepokojem czekali, aż objawi on pieczęcie.³

Branham przygotowywał się do dostarczenia pieczęci w typowy dla siebie sposób. Zgodnie z praktyką, która stała się powszechna dla wielu kaznodziejów w The Message, Branham nie uczestniczył w nabożeństwie. Pozostał w prywatnym gabinecie z boku podium, przygotowując się do kazania aż do ostatniej chwili przed wygłoszeniem kazania. Kiedy dał sygnał, nabożeństwo zakończyło się, a on wszedł na podium. Pozwoliło mu to na dramatyczne wejście, a także na uniknięcie niechcianych interakcji ze zbozem przed nabożeństwem.

Każdego wieczoru, gdy wchodził na podium, aby wygłosić kazanie na temat siedmiu pieczęci, mówił swoim słuchaczom, że spotkał się z aniołem lub Duchem Świętym w nadprzyrodzonym spotkaniu w swoim małym biurze tuż przed nabożeństwem. Jego słuchacze byli przekonani, że boskie objawienie pieczęci objawia mu się noc po nocy, tuż przed wyjściem ze swojego biura.⁴ Branham wyjaśnił, w jaki sposób odwiedziny w biurze podyktowały mu objawienie.⁵ Branham wyjaśnił również,

¹ Branham, William (1953-3-26) *Israel And The Church #2* "God's just now loosening up the church everywhere, getting in order now so He can get into the Rapture, got to give it rapturing faith before it can go in the Rapture."

² Branham, William (1962-12-30) *Is This The Sign Of The End, Sir?* "Is it—is it time? Is the minis...the mystery all finished? Has the sounding all over? Is that really them Seven Thunders, fixing to utter out something, that the little group that is gathered together will receive a Rapturing Faith, to go in the Rapture when He comes?"

³ Author's Note: I have personally known well over a hundred individuals who were present for these sermons, and intimately acquainted with many; my own family was there as well. Many expected the rapture was likely to occur after he finished his series on the seven seals.

⁴ Branham, William (1963-3-18) *The First Seal* "At about twelve o'clock in the day, the Holy Spirit just swept right down into the room, and the whole thing just opened up to me, and there it was, see, so...of this—of this First Seal being opened. I'm as positive as I'm standing here tonight, that this is the Gospel Truth..."

⁵ Branham, William (1963-3-19) *The Second Seal* "And you remember, on this, we're just striking the highlights of it. Just, my, if...When I get in that room there, and—and that Anointing comes

że to, co ujawniły wizytacje, nie przypominało niczego, co czytał lub czego nauczył się od innych.

Słuchacze Branhama byli zdumieni jego objawieniem siedmiu pieczęci. Douga Weavera wskazał, że większość kazań Branhama na temat Siedmiu Pieczęci były w rzeczywistości powtórzeniem tych samych rzeczy, które już głosił w swoich kazaniach na temat siedmiu wieków kościoła. Najbardziej niepokojące, w przeciwieństwie do tego, co mówił swoim słuchaczom, było to, że wszystkie kazania zostały wyjęte z książek jego biblioteki. Zdarzało się, że dokonywał wielostronicowych, dosłownych cytatów z książek bibliotecznych.¹

Wzorem Charlesa Taze'a Russela Branham oświadczył, że każdy z czterech jeźdźców reprezentował ducha antychrysta działającego w różnych epokach historii Kościoła, które przejawiały się w Kościele rzymskokatolickim. Papiestwa. Umieszczając jeźdźców konnych w dyspensacyjnych ramach Russella z systemu millerowskiego, Branham posłużył się przede wszystkim Clarence'em Larkinem w celu wyjaśnienia symboliki związanej z każdym z jeźdźców. Oprócz Larkina i Russella, korzystał również z pism Johna Gilla i Uriaha Smitha aby je zaokrąglić. W związku z tym nie ma takiego aspektu "objawienia" jeźdźców przez Branhama, którego nie można by znaleźć w ich pismach.

W przypadku piątej pieczęci, która dotyczy dusz stojących przed ołtarzem, Branham w większym stopniu polegał na Larkinie. Branham popełnił jedno ze swoich najbardziej zapierających dech w piersiach kłamstw podczas głoszenia piątej pieczęci. Falszywie powiedział swoim słuchaczom, że każdy pisarz, którego czytał, wierzył, że

in, if I could write down what He...what all goes on, I'd be here for three months on [just] one of the Seals."

¹ Author's Note: For example, when preaching the sixth seal, without telling his audiences what he was doing, he read nearly verbatim six pages of Clarence Larkin's *Book of Revelation* to them. (pages 60-65) Examples can be found in Appendix B.

dusze przed ołtarzem były męczennikami wczesnego kościoła.¹ Potem natychmiast przystąpił do dzielenia się² Clarence'a Larkina Piątą pieczęć jest jego własna.³

Pozwólcie, że zatrzymam się w tym miejscu, aby wyrazić moje osobiste przerażenie po otrzymaniu egzemplarza Larkina. Zupełnie przypadkowo i odkrywając przez czysty przypadek, że Clarence Larkin otrzymał "objawienie piątej pieczęci" w 1921 roku. Było to objawienie, o którym William Branham powiedział nam, że było dotąd nieznane, dopóki nie zostało mu objawione przez aniołów w 1963 roku. Oszustwo, którego użył Branham, zapiera dech w piersiach komuś, kto jest jego ofiarą. Jeśli jesteś wyznawcą Orędzia i czytasz je po raz pierwszy, chciałbym wyrazić ci mój najszerszy smutek i pocieszenie. Tak mi przykro, mój drogi przyjacielu, z powodu utraty twojej niewinności. Odkrycie niewierności Williama Branhama wobec nas jest naprawdę ostateczną zdradą, jakiej ty lub ja możemy doświadczyć w tym życiu. Niech twoja dusza zostanie pocieszona tą prostą prawdą: William Branham mógł być fałszywym prorokiem, ale Jezus Chrystus jest prawdziwym zbawicielem. On nigdy cię nie zdradzi, a twoja wiara w Niego nigdy nie jest źle ulokowana.

Źródło objawienia Branhama

Bardziej obszerny, ale w żadnym wypadku nie wyczerpujący, zestaw przykładów Branhama twierdzących, że pisma w jego książkach bibliotecznych zostały mu objawione przez boskie objawienie, można znaleźć w Dodatku B tej książki. Pozwólcie, że przytoczę tutaj jeden przykład głębi, do której Branham zaadaptował i powtórzył

¹ Branham, William (1963-3-22) *The Fifth Seal*. "Now notice, now, in the 9th verse, "Souls under the altar." Now, here is where I'm going to get some real disagreements. But you just watch just a minute. And just...See? I thought that, too, but it didn't come that way. We have...I have always thought that these souls under the altar were the—the—the martyrs of the early Church. And I'm sure that, well, Dr. Uriah Smith, and every one of them, says it is. See? But, I thought so, myself. But when the Holy Spirit showed the vision to it, it wasn't."

² Branham, William (1963-3-22) *The Fifth Seal* "These cannot be them souls. Because, the—the souls of the—of the righteous, martyred, and the righteous people, the Church, the Bride, has done been took up, so they wouldn't be under the altar. They would be in Glory, with the Bride. Now watch. For, they are gone in the Rapture, in the 4th chapter of Revelation. They was taken up. Now, who are these souls, then? That's the next thing. Who are they, then, if they're not the early Church? This is Israel that's to be saved as a nation, all them that are predestinated. That's Israel. That's Israel, itself."

³ Larkin, Clarence (1921) *The Book of Revelation*. p. 32-59 "The removal of the church at the end of the third chapter opens the way for God to renew His dealings with Israel." {...} "They were not the martyrs of the Christian church, for they had been resurrected and taken up with the Church. These martyrs are those who will be killed for the 'Word of God' and their 'testimony' after the church is caught out." {...} "These martyrs who souls are seen are mainly Jews."

LarkinaPisma z kilkoma przykładami z jego ostatniego kazania na temat siódmej pieczęci.

Branham: O rany. Teraz utracony tytuł własności znajduje się teraz w rękach pierwotnego Właściciela, Boga Wszechmogącego. Tytuł własności do ziemi...

Larkin: Czym była ta "MAŁA KIAŻECZKA"? Niektórzy twierdzą, że była to "Siedem Zapieczętowanych Ksiąg", obecnie otwarta, a zatem "TYTUŁ WŁASNOŚCI" dla Ziemi...

Branham: To koniec Siedmiu Pieczęci. To koniec trąb. To koniec fioletów, a nawet koniec zapoczątkowania tysiąclecia; to jest na Siódmej Pieczęci.

LarkinNie wolno nam zapominać, że "siódma pieczęć" obejmuje wszystko, co dzieje się podczas bicia w "trąby" i wylewania "czasu", a więc rozciąga się aż do zapoczątkowania Tysiąclecia.

Branham: Dwudziestu czterech starszych, którzy stali przed Bogiem i grali na harfach, przestali grać na harfach. Aniołowie uciszyli swój śpiew w niebie. Pomyślcie, święci Cherubini i Serafinowie, że Izajasz widział to w świątyni z sześcioma zestawami... albo trzy pary skrzydeł, trzy na jego twarzy i dwa na nogach, i latające. A On dniem i nocą jest przed Bogiem, mówiąc: "Święty, święty, święty jest Pan Bóg Wszechmogący". A nawet kiedy wchodzili lub wchodzili do świątyni, słupy świątyni poruszały się wraz z ich obecnością. I ci święci Serafini umilkli. Aniołowie przestają śpiewać. (Ufff.) Latanie w Obecności Boga, śpiewanie: "Święty, święty, święty..." Zamykają się. Byli tym zachwyceni...

Larkin"CISZA", która nastąpiła po złamaniu "Siódmej Pieczęci", była przygotowaniem do tego, co miało nastąpić podczas bicia w "Trąby" i wylewania "Fioletów". Ta "CISZA" była czymś niezwykłym. Dwudziestu Czterech Starszych przestało grać na harfie; Aniołowie uciszyli swe głosy, a Cherubini, Serafini i całe zastępy Niebios milczały, a cisza była tak wielka, że całe Niebo się nią zachwyciło.

Branham: Pół godziny może nie być długie, jeśli dobrze się bawisz, ale w napięciu między śmiercią a życiem wydawało się, że minęło tysiąclecie

LarkinOtóż "pół godziny" nie jest długie, gdy jest zajęte jakimś przyjemnym zajęciem, ale powoduje rozdzierające nerwy napięcie, gdy nie wiemy, co się

wydarzy, a kiedy stawką jest życie, minuta, a nawet kilka sekund, wydaje się godzinami. Napięcie półgodzinnego "Milczenia w niebie" było ogromne.

Branham: To tak, jakby wystrzelić raketę w powietrze, a ta raketa eksploduje tutaj, leci w górę, a potem znowu eksploduje. Wystawia pięć gwiazdek. Jedna z tych gwiazd eksploduje i wysadza z niej pięć gwiazd; a potem jedna z nich eksploduje, zdmuchuje z niej pięć gwiazd (Widzisz?); zanika na zewnątrz. To jest to, co Siódma Pieczęć; To po prostu kończy czas dla świata. Na tym kończy się czas. To oznacza, że nadszedł na to czas. Na tym kończy się czas. To kończy czas... Wszystko po prostu znalazło się na tej Siódmej Pieczęci.

Larkin Aby to zilustrować, raketa wystrzelona w powietrze może rozerwać się na "siedem gwiazd", a jedna z tych gwiazd na "siedem innych gwiazd", a jedna z drugiej grupy gwiazd na trzecią grupę "siedmiu gwiazd". Tak więc "siódma" pieczęć zawiera "siedem trąb", a "siódma" trąba zawiera "siedem czasz".

Branham: Będzie siedem głosów tych grzmotów, które ujawnią wielkie objawienie w tym czasie. Wierzę więc, że nam, którzy... Jeśli tego nie wiemy, a my – my – nie dowiemy się tego aż do tego czasu, ale zostanie to ujawnione w tym dniu, w godzinie, w której powinno się objawić.

Larkin: John usłyszał "Siedem Grzmotów" wydanych przez ich głosy. Te "GRZMOTY" przemówiły, gdyż Jan usłyszał, co mówili, a ponieważ nakazano mu napisać to, co miał zobaczyć i usłyszeć, przystąpił do pisania tego, co mówili "głosy" "SIEDMIU GRZMOTÓW", ale powiedziano mu, aby "zapieczętował to, co powiedziało "SIEDEM GRZMOTÓW, i nie zapisywał ich". To, co powiedzieli, nigdy nie zostało jeszcze objawione, ale bez wątplenia będzie, gdy nadejdzie czas na dokonanie objawienia.

Branham: Porównajmy to z Księgą Objawienia w 10 rozdziale, wersetami od 1 do 7, a zobaczymy tutaj w tym Objawieniu – Objawienie tutaj, 10:1-7, że w dniach rozbrzmiewania poselstwa siódmego anioła miało dopełnić wszystkie tajemnice Boże.

Russel: "Lud Boży przez cały Wiek Ewangelii miał przywilej wiedzieć co nieco o 'tajemnicy Pańskiej' – o Boskim planie. Ale dopiero gdy ostatnia pieczęć zostanie złamana, zwój otwiera się na oścież, pozwalając na pełne objawienie "Tajemnicy Bożej"; jak jest napisane: "W dniach głosu siódmego anioła, gdy zaczniesz rozbrzmiewać, dopełni się tajemnica Boża, jak oznajmił sługom swoim prorokom". (Obj. 5:1; 10:7).

Kiedy widzi się tak wyraźne przykłady Branhama powtarzającego to, co czytał w swoich książkach bibliotecznych, trudno nazwać to, co robi, inaczej niż czystym oszustwem. Nie będzie przesadą stwierdzenie, że każdy kluczowy element kazania można w podobny sposób wykazać, że pochodzi z połączenia książek z jego biblioteki.

Branham: Chcę, żeby to było naprawdę jasne. Za każdym razem, za każdym razem, gdy te Pieczęcie przybywały na to miejsce; Wszystko, w co kiedykolwiek wierzyłem i co czytałem o innych ludziach, było sprzeczne z tym, co przychodziło do mnie w pokoju.

Pieczęcie zostały skopiowane od innych ludzi, nie były boskim objawieniem od Boga dla Williama Branhama. Jedyne, co działo się w tym pokoju, to mikstura ogromnego oszustwa. Chmura nie była nadprzyrodzona, powstała w wyniku eksplozji rakiety. William Branham nie był na polowaniu, kiedy aniołowie rzekomo spotkali go na Sunset Mountain i zlecili mu głoszenie o pieczęciach. Objawienie siedmiu pieczęci przedstawione przez Williama Branhama jest *całkowitą mistyfikacją*.

Objawienie Siedmiu Pieczęci & Apologeta Przesłania

Apologeta Orędzia ma kilka odpowiedzi na te fakty, które przedstawiłem.¹ Niektóre z nich są dość dziwaczne. W odpowiedzi na fakt, że Branham nie polował w Arizonie 28 lutego, niektórzy apologetci Przesłania upierają się, że 8 marca Branham cofnął się w czasie przez alternatywny wymiar. Podróżując w ten sposób w czasie, 28 lutego stanął pod chmurą, dokładnie tak, jak opisywał. Inni upierają się, że dowody na to, że nie polował 28 lutego, są sfabrykowane. Inni sugerują, że 8 marca pojawiła się druga chmura, a Branham po prostu pomylił te dwie chmury z tą samą pojedynczą chmurą. Wreszcie, niektórzy zgadzają się, że Branham sfabrykował tę historię i w rzeczywistości nie stał pod chmurą. Odrzucają jego kłamstwo jako nieistotne, ponieważ wierzą, że chmura jest nadprzyrodzona, niezależnie od tego, czy Branham tam był, czy nie.

Apologetci Przesłania mają również odpowiedzi na pytania dotyczące pochodzenia chmury. Niektórzy uważają, że doniesienia, które dowodzą, że rakieta stworzyła chmurę, są produktem rządowego spisku mającego na celu podważenie Przesłania. Uważają, że wszystkie dowody są sfabrykowane. Inni zgodzą się, że chmura mogła zostać stworzona przez raketę, ale upierają się, że w każdym razie jest to ważna

¹ Author's Note: I am not the first or only person who have presented these facts. The collection of this information has been a decades long process that began with Peter Duyzer in the 1970s.

manifestacja Boga. Inni przyznają, że chmura została stworzona przez rakiety i przyznają, że Branham sfabrykował tę historię, a następnie upierają się, że kłamstwo jest nieistotne. Twierdzą oni, że Branham wprowadził te fałszywe elementy do historii, aby odwrócić uwagę niewybranych i zaślepić ich na prawdziwe objawienie pieczęci. Na ogół wskazują na historię Miecza Króla w Sabino Canyon jako prawdziwy dowód autorytetu Branhama do ujawnienia pieczęci.

Fakt, że możemy znaleźć Objawienie Siedmiu Pieczęci zawarte w książkach bibliotecznych Branhama zawiera również wyjaśnienie apologety Przesłania. Ogólnie rzecz biorąc, apologeta Przesłania będzie udawał, że Branham nigdy nie twierdził, że otrzymał każdy aspekt objawienia siedmiu pieczęci w Boskim objawieniu. Będą upierać się, że zamiast tego Branham miał na myśli tylko to, że pewne elementy zostały przyjęte w boskim objawieniu. Zazwyczaj porównują kazania Branhama z jednym źródłem, a nie ze wszystkimi źródłami, z których korzystał. Stwarza to wrażenie "luk" i będą upierać się, że te "luki" były boskim objawieniem, które otrzymał Branham. Jednak "luki" są jedynie wynikiem braku kompleksowego przyjrzenia się wszystkim źródłom Branhama. Prawdę mówiąc, nie ma żadnych luk. Każdy istotny element można znaleźć w literaturze i materiałach źródłowych, do których miał dostęp.

Niektórzy apologetci Orędzia posuną się nawet do przyznania, że pieczęcie zostały skopiowane od innych pisarzy, a natchnienie Branhama było jedynie natchnieniem do tego, jak poprawnie sortować i łączyć ich pisma. Oczywiście, w tym momencie apologetci Przesłania pośrednio przyznali, że Branham oszukał nas w całej sprawie – więc nie ma sensu z nimi dyskutować. Branham twierdził, że otrzymał całość objawienia pieczęci w sposób nadprzyrodzony i że było ono dotąd nieznanne. Jeśli to nieprawda, to nie potrzebujemy już Branhama. Mogliśmy polegać bezpośrednio na jego źródłach i pominąć go jako pośrednika. Prawda jest taka, że każdy, kto miał dostęp do książek z biblioteki Branhama, mógł je przeczytać i wymyślić to samo, co on głosił. Prawdopodobnie zrobiliby to lepiej.

Głos Siódmego Anioła

Jedną z najważniejszych rzeczy, które zostały "objawione" przez Branhama w jego serii o pieczęciach z 1963 roku, była interpretacja Objawienia 10:7, którą zaimportował z pism Świadców Jehowy Charlesa Taze'a Russela. W książce *The Finished Mystery (Dokonana tajemnica)* Russell powiązał "anioła" z Księgi Objawienia 10:7 z aniołem z Laodycei z Księgi Objawienia 3:14; Russell oznajmił, że byli to ci sami aniołowie – siódmy "postanec wieku kościoła". Wiara ta była charakterystyczna tylko dla Świadców Jehowy. Wszystkie inne wcześniejsze nurty chrześcijaństwa wierzyły, że anioł z Księgi Objawienia 10:7 jest aniołem siódmej trąby, co jest naturalnym odczytaniem tego fragmentu.

Russell zinterpretował stwierdzenie, że "tajemnica Boża powinna się dopełnić" oznaczała, że siódmy posłaniec przyniesie pełne i doskonałe zrozumienie Biblii, które było ukryte przed poprzednimi pokoleniami. Główny nurt chrześcijaństwa interpretuje tajemnicę Boga używając definicji podanej przez Apostoła Pawła w Liście do Efezjan 3 i Apostoła Piotra w 1 Liście Piotra 1. Paweł stwierdził, że "tajemnicą" jest ewangelia zbawienia objawiona apostołom we wczesnym kościele. Prowadzi to do powstania dwóch radykalnie różnych poglądów na Objawienie 10:7. Posługując się historycznym czytaniem chrześcijańskim, Księga Objawienia 10:7 odnosi się do dopełnienia zbawienia i odkupienia na dźwięk siódmej trąby. W systemie Russela oznacza to, że ostatni wielki kaznodzieja odśłania zrozumienie tajemnic, których wcześniej nie rozumiał.

Russell i jego zwolennicy wierzyli, że jest on siódmym posłańcem, a jego nauki są zakończone z tajemnicą, stąd tytuł jego książki *"Dokonana tajemnica"*. Interpretacja Księgi Objawienia 10:7 przez Russela posłużyła jako podstawowa przesłanka całego jego komentarza do Księgi Objawienia. Przyjmując model Russela, Branham po prostu postawił się w roli Russela. Branham przekonał swoich naśladowców, że żyją "w dniach głosu", o których mowa w Księdze Objawienia 10:7 – i że ten głos był jego własnym głosem. To połączenie Branhama z "głosem" miało głęboki wpływ na społeczność The Message. Wielu wierzyło, że zachowali ten głos na nagraniach Branhama.

Większość zwolenników Branhama nie miała pojęcia, że całkowicie zapożyczył on całą przesłankę "głosu" od Charlesa Russella i Świadców Jehowy. Branham był bardzo zwodniczy w zatajaniu tych informacji przed swoimi słuchaczami. Przedstawił ten pomysł swoim słuchaczom tak, jakby nie było to kontrowersyjne założenie. Nie zdawali sobie sprawy, że czerpie z pism marginalnej grupy. Większość chrześcijan określa Świadców Jehowy jako sektę niechrześcijańską. Nie są one wiarygodnym źródłem doktryny. Łatwość, z jaką słuchacze Branhama przyjęli jego wyjaśnienie bez zadawania pytań, pomimo jego oczywistej niezgodności z naturalnym odczytaniem tego fragmentu, świadczy o stopniu, w jakim już wcześniej zawiesili krytyczne myślenie. W pełni zlecili interpretację Pisma Świętego Branhamowi i bezkrytycznie zaakceptowali każdą przesłankę, którą się z nimi dzielił, jak gdyby słyszeli od samego Boga. Branham przekonał ich, że Jezus Chrystus ukazał się w niebiosach jako znak sankcjonujący wszystko, co mówił i czynił – a oni w pełni mu uwierzyli. Wyrafinowane oszustwo Williama Branhama polegające na udawaniu Jezusa Chrystusa nad pustynią w Arizonie było mistrzowskim posunięciem.

Rozdział 14

Eliaszem tego dnia jest Pan Jezus Chrystus 1963-1965

Powstaną fałszywi Chrystusowie i fałszywi prorocy, i będą czynić wielkie znaki i cuda; Do tego stopnia, że gdyby to było możliwe, zwiedliby nawet wybranych. Oto powiedziałem wam już wcześniej. Jeśli więc powiedzą wam: Oto jest na pustyni; Nie wychodźcie, oto jest w tajemnych komnatach; Nie wiercie w to.

– Jezus Chrystus

Spisek papieski (1960-1965)

Jednym z tematów, który wysunął się na pierwszy plan podczas kazań Branhama na temat siedmiu pieczęci, było jego coraz szersze wyjaśnienie papieskiego spisku, który miał doprowadzić do końca dni. Był to temat, który rozwijał w kolejnych miesiącach i latach.

Wielu protestantów do początku XX wieku uważało papieństwo za siedzibę antychrysta i postrzegało rzymskokatolicki Kościół jako wielką nierządnica z Objawienia. Pod tym względem Branham nie odbiegał zbyt od typowej interpretacji symboliki z wcześniejszej epoki protestanckiej. Branham zaczął jednak stawać się o wiele bardziej konkretny w swoich wypowiedziach. Stopniowo odsłaniał szczegółową teorię spiskową na temat tego, w jaki sposób rzymski papież przejmie władzę pod koniec dni – taki, który w dużej mierze czerpał z motywów społeczności białej supremacji z jęgi epoki.

Branham sformułował przekonanie, że "przymierze" rozpoczynające dni ostateczne polegałoby na porozumieniu między Papieżem Rzymskim i naród żydowski,¹ którzy potajemnie kontrolowali komunizm.² Branham wyjaśnił, że Rosja była zamieszkała przez Żydów.³ Uważał, że żydowscy naukowcy w Rosji dają Związkowi Radzieckiemu przewagę w nauce.⁴ Wierzył w zjednoczoną władzę Żydów, komunizmu i katolicyzmu pod kontrolą papieża, byłby nie do powstrzymania i pozwoliłby im przejść władzę nad światem. Łączył wszelkie wiadomości o komunistach, katolikach, lub działalność żydowska, rzeczywista lub domniemana, aż do końca dni spisek.

Jednym z głównych wrogów Branhama w tym względzie był ruch praw obywatelskich. Często określał ruch praw obywatelskich i jego przywódców mianem komunistów.⁵ Wraz z wyborem Johna Kennedy'ego na prezydenta Stanów

¹ Branham, William (1961-7-30) *Sześcióraki cel wizyty Gabriela u Daniela* "Rzym zrobi to. Konfederacja kościołów skonsoliduje ich razem i doprowadzi do powstania Żydów..."

² Branham, William (1963-8-18) *Czas zjednoczenia i znak* "Żydzi zjednoczyli się przeciwko Jezusowi, jako swoi – jako ich Mesjasz. Dlatego widzimy, co się stało. Teraz widzimy to samo, komunizm jednoczący się, by zniszczyć Kościół".

³ Branham, William (1954-1-3) *Pytania i odpowiedzi #1 "Jedziesz do Rosji, znajdujesz Żydów"*.

⁴ Branham, William (1958-3-9) *Pismo na ścianie* "Ale Rosja, według naszej własnej nauki, wyprzedza nas o pięć lat. A kiedy nas dogonimy, za pięć lat, oni będą dziesięć lat dalej w drugą stronę. Bóg pozwala bezbożnemu narodowi, bezbożnemu ludowi, który zabrał tam tych żydowskich naukowców, a oni są daleko przed nami".

⁵ Branham, William (1964-4-18) *Paradoks* "Jak powiedziałem, ten Martin Luther King prowadzi swój naród do ukrzyżowania. To jest komunistyczne".

Zjednoczonych w 1960 roku,¹ Jego teorie spiskowe nasiliły się.² Patrzyć na katolików sojusz prezydenta z przywódcami praw obywatelskich jako wyraźny dowód na to, że siły antychrysta były bliskie przejęcia Stanów Zjednoczonych. Branham wierzył, że siły komunizmu zatriumfują w przejęciu władzy nad światem, ale ostatecznie będą podporządkowane Rzymowi.³ Wierzył również, że siły komunistyczne powstaną w Stanach Zjednoczonych i przy wsparciu z zewnątrz obalą rząd.⁴

Kiedy papież przejął władzę świecką, Branham wierzył, że wszystkie wyznania protestanckie utworzą konfederację z kościołem rzymskokatolickim Kościoł. Branham postrzegał każdą wiadomość o ekumenizmie jako dowód na to, że papieństwo miało zamiar podporządkować sobie całe chrześcijaństwo. Światowa Rada Kościołów stała się kolejnym boogiemanem, jak Branham nazwał grupę "obrazem bestii".⁵ Siał strach wśród słuchaczy sugestią, że każdy, kto odmówi przyłączenia się do Światowej Rady Kościołów, zostanie zesłany do gułagu, który – jak twierdził – rząd Stanów Zjednoczonych budował na Alasce.⁶

Szczyt antykatolickich obaw Branhama został zrealizowany, gdy papież Paweł VI odbył pierwszą papieską wizytę w Stanach Zjednoczonych w październiku 1965 roku. Dla Branhama i jego zwolenników był to niewątpliwym dowód na to, że nadchodzi sądny

¹ Branham, William (1963) *Czwarta pieczęć*. "Mieliśmy Washingtona i Lincolna, ale spójrzcie, co mamy teraz. A chodzi o to, że ożenił się, przesiał puchem i ufarbował się w wełnie dla Jezebel".

² Branham, William (1960-12-07) *Epoka Kościoła Pergameńskiego* "Tak jak mówiłem: "Ten kraj powiedział: 'Cóż, jeśli pan Kennedy zostanie wybrany, katolicy przejmie kontrolę'". Przejąć? Robili to już dawno temu, a ty nic o tym nie wiedziałeś.

³ Branham, William (1962-6-24) *Super znak* "Biblia mówi, że Rzym będzie rządził światem, a nie komunizmem. Och, komunizm to tylko marionetka..."

⁴ Branham, William (1958-3-26) *Wiara przez doświadczenie* "Wkrótce Ewangelia ponownie trafi do Żydów i wypełni się siedemdziesiąt tygodni Daniela. Pogański kościół będzie zamknięty, jak głosiłem wczoraj wieczorem, a wy będziecie bez nadziei, bez Boga. Będziesz dziewicą, która nie miała oliwy w swojej lampie, i będzie płacz, zawodzenie i zgrzytanie zębów, gdy armia rosyjska przyjdzie tutaj i porwie kobiety na ulicach; przejmuje wasze domy; pali wasze domy; i rzeczy, które robią, gdy tu uderzą: świat komunistyczny; którym nasz naród jest nim przesiąknięty".

⁵ Branham, William (1963-1-19) *Droga prawdziwego proroka* "Wszystkie kościoły wchodzą do Światowej Rady Kościołów i myślą, że to jest jedność Boga. Ponieważ wszystkie kościoły, Zjednoczeni Bracia, ludzie fundamentalnych kościołów, wchodzą do tej wielkiej, wielkiej organizacji. Dzieje się tak z powodu braku znajomości Słowa Bożego. Prorok powiedział, że to się stanie: "Uczynią posąg bestii, a ona będzie miała moc mówić".

⁶ Branham, William (1962-10-13) *Wpływ innego* "Rozumiem, że wszyscy, którzy się nie zgodzą i wejdą do... Międzynarodowa Umowa Tej Wspólnoty, którą starają się utworzyć, umieścić, zjednoczyć wszystkie Kościoły razem, Federację Kościołów; że wszyscy, którzy nie przyjdą i nie zjednoczą się z nim, zrobią z niego małą prowincję. Wyślą ich na Alaskę. Równie dobrze możesz przygotować się na zimną pogodę, bo wygląda na to, że nadchodzi.

dzień. Branham powiedział swoim słuchaczom, że kiedy papież był w St. Louis Nastąpiło niezwykle zaćmienie Księżyca. Jego fazy rzekomo zmieniały się w sposób identyczny z diagramem, który narysował na wykresie wieku kościoła w 1960 roku.¹ Był to wyraźny znak, że Bóg pozwala, aby całkowita ciemność ogarnęła Amerykę i że koniec jest bliski.²

Branham wierzył, że komuniści spowodują wybuch wojny rasowej w Stanach Zjednoczonych, która zakończy się obaleniem rządu.³ Kiedy papież przejął władzę, Branham wierzył, że papież zwróci się przeciwko Żydom i dokona drugiego holokaustu, który byłby boskim sądem nad Żydami za to, że wzmocnili antychrysta.⁴

¹ Uwaga autora: Jest to z pewnością sfabrykowana historia. Nad St. Louis miało miejsce zaćmienie, ale Księżyc musiałby dwukrotnie odwrócić swoją orbitę, aby wytworzyć zaćmienie, które odzwierciedlałoby ilustrację na wykresie wieku kościoła Branhama.

² Branham, William (1965-12-4) *Pochwycenie* "Czy to nie dziwne, że nie tak dawno temu na Wschodnim Wybrzeżu doszło do wielkiego zaciemnienia? Nie mogli tego zrozumieć. Teksas stracił przytomność w zeszłym tygodniu. Nie mogą tego zrozumieć. Czy nie zdajesz sobie sprawy, że to znak? Czy nie wiesz, że narody się łamią? Izrael jest w swojej ojczyźnie. A te znaki wskazują, że jesteśmy na końcu. W tym samym czasie, gdy zapada ciemność, czy nie wiecie, że jest to znak, który powiedział prorok? tak. "Lecz światło będzie około wieczora", że światło wyjdzie wieczorem, kiedy zaciemnienia i rzeczy będą się toczyć tak, jak teraz. Spójrz, jak to się stało. Papież po prostu tu przyjechał. Pamiętajcie, w tabernakulum, kiedy... Masz taśmy. Myślę, że wszyscy je bierzecie. Jakże Pan pokazał tam, tam, w przybytku, gdzie ten kościół się starzeje byłiby i jacy by byli! Kazałem je narysować na tablicy, wieki kościoła które widzicie tutaj narysowane w książce. A gdyby ten Duch Świąty nie zstąpił w wielkim słupie ognia i nie wrócił tam na ten mur i nie wyciągnął ich na zewnątrz, On sam, podczas gdy trzysta lub czterysta ludzi siedziało i patrzyło na Niego! I właśnie wtedy, gdy papież zaczynał tutaj, księżyc jakoś zaćmił się. Zrobili zdjęcia w taki sam sposób, w jaki zostały narysowane na peronie. Trzynastego odbył swoją podróż, przeszedł trzynaście kroków, podał komunię trzynastce, narodowi, który jest trzynaście, a przerwy w dostawie prądu nadchodzą wszędzie. Nie widzisz, gdzie jesteśmy? Jesteśmy w czasach ostatecznych".

³ Branham, William (1963-6-30) *Trzeci Exodus* "Właśnie – tak jak Hitler w Niemczech, doprowadził ich prosto w śmiertelną pułapkę, tych drogich Niemców. I leżały miliardy, a może nawet miliony, ułożone jeden na drugim. I to jest dokładnie to samo. I pamiętajcie, że jestem na taśmie. Zobaczycie to potem, może po moim odejściu. Dokładnie tak się stanie. Ci cenni ludzie zginą tam na dole, jak muchy. Rozpoczyna rewolucjonistę, zarówno biali, jak i kolorowi będą walczyć ponownie i zginą jak muchy. A co masz, kiedy to wszystko się skończy? Banda martwych ludzi.

⁴ Branham, William (1963-3-22) *Piąta pieczęć* "A teraz patrzcie. Muszą zostać umęczeni przez antychrysta; po prostu przechodzimy i zauważymy, że w jego ostatniej przejażdżce łamie to przymierze z tymi Żydami tam na dole, a ona tam jedzie. Widzieć? Ci Żydzi... {...} Otóż jest grupa Żydów, którzy są reneatami, tak samo jak są Goje. Ale prawdziwy Żyd, Bóg umieścił swoje imię w Księdze przed założeniem świata, a tutaj został zamordowany w tym czasie. I pamiętaj...

Nauczanie Branhama w tej dziedzinie jest identyczne z nauczaniem Wesleya Swifta i tożsamość chrześcijańska ruch. Było to również zgodne z przekonaniami białych suprematystów w Ku Klux Klanie. Pierwszy pastor i mentor Branhama, Roy Davis, awansował do rangi Imperialnego Czarodzieja – narodowego przywódcy – Oryginalnych Rycerzy Ku Klux Klanu w 1959 roku. Awans Davisa na pierwsze miejsce w Klanie zbiega się z rosnącym zaniepokojeniem Branhama papieskim spiskiem żydowsko-komunistycznym. Davis piastował to stanowisko co najmniej do 1966 roku. To bardzo podejrzane, że Branham otwarcie głosił te same teorie spiskowe, które były promowane przez Ku Klux Klan w tamtym czasie.

Davis uczestniczył w przebudzeniach Branhama w tamtych latach. Branham również wyrażał entuzjastyczne poparcie dla Davisa. William Branham otwarcie popierał narodowego Imperialnego Czarodzieja z Ku Klux Klanu w swoich kazaniach w tych latach (1959-1965).

W tych samych latach Branham i wielu jego zwolenników rozpoczęło wieloletnią praktykę gromadzenia broni. Wielu członków społeczności The Message obawiało się, że będą musieli przetrwać początkową falę komunistycznego powstania wojny rasowej przed pochwytem dostarczyć je. Branham wzmocnił ich obawy, opisując w drastycznych szczegółach okropności, których doświadczyli, gdy wybuchnie powstanie komunistyczne.¹

Branham i jego zwolennicy wszędzie widzieli papieskie i komunistyczne boogiemy, a większość jego zwolenników do dziś nosi w sobie spuściznę tych teorii spiskowych. Pozostaje uporczywy strach przed obaleniem rządu Stanów Zjednoczonych przez komunistów, rychłym wyścigiem wojna gdzie komuniści (nie-biali) powstaną przeciwko większości, a każdy, kto odmówi podporządkowania się, zostanie eksterminowany.

William Branham i Cesarski Czarodziej (1960-1965)

Lata 30. i 40. były ciężkie dla Klanu. Ich członkostwo upadło, rząd rozprawił się z nimi, a wielu ich przywódców trafiło do więzienia – w tym Roy Davis. The Klan podzieliła się na kilka różnych konkurujących ze sobą grup regionalnych. Nie była to

Pomyśl o tym teraz, jakie to jest doskonałe. Zaraz po nich miliony wymordowanych Żydów, niewinnych ludzi, przez narody świata, oto Pismo Święte mówi właśnie w tym czasie..."

¹ Branham, William (1958-1-8) *Pismo na ścianie* "Co się stanie z wami, młodymi dziewczętami, z wami, młodymi mężczyznami i z wami wszystkimi w tym czasie? Za grzech trzeba zapłacić! Bez względu na to, jaki to naród i kim jest, robi to. Indywidualnie lub narodowo, zostanie to opłacone! A banda brutalnych, bezbożnych, wąsatych, komunistycznych żołnierzy porwałaby wasze żony i porwała je, wasze młode dziewczęta. A ty byś stał i lubił to, nic nie możesz na to poradzić".

już centralnie sterowana organizacja o jednolitej strukturze dowodzenia. Kiedy Roy Davis został zwolniony z więzienia w Teksasie w 1942 roku, założyłby Klan podzielony na wiele różnych grup regionalnych z niezależnymi strukturami przywódczymi. Czasem te regionalne Klany Grupy współpracowały, a innym razem rywalizowały.

Jak już wspomniałem w rozdziale piątym, kiedy Roy Davis został zwolniony z więzienia, udał się do Los Angeles obszar, w którym znajduje się zachodnie wybrzeże Klanu na czele stanął Gerald L. K. Smith; Wesleya Swifta – Czworokąt kaznodzieja ze świątyni Anioł Pański – był rzecznikiem Kalifornijskiego Klanu w tym czasie.¹ Kalifornijski Klan miał powiązania z wieloma kościołami zielonoświątkowymi w Los Angeles. Pod koniec lat czterdziestych i na początku pięćdziesiątych William Branham i Roy Davis obaj obracali się w tych samych kręgach fundamentalistycznych zielonoświątkowców na zachodnim wybrzeżu.

W 1958 roku Roy Davis został Wielkim Smokiem Teksasu jako regionalny przywódca amerykańskich klanów w Teksasie. Pełniąc tę funkcję, Roy Davis przeprowadził wysiłkom na rzecz powstrzymania integracji szkół publicznych. W tym samym czasie Branham zaczął otwarcie popierać Serpent Seed – lub jak to jest znane Ku Klux Klanowi: Tożsamość chrześcijańska. Branham twierdził również, że był obecny na pierwszym proteście.²

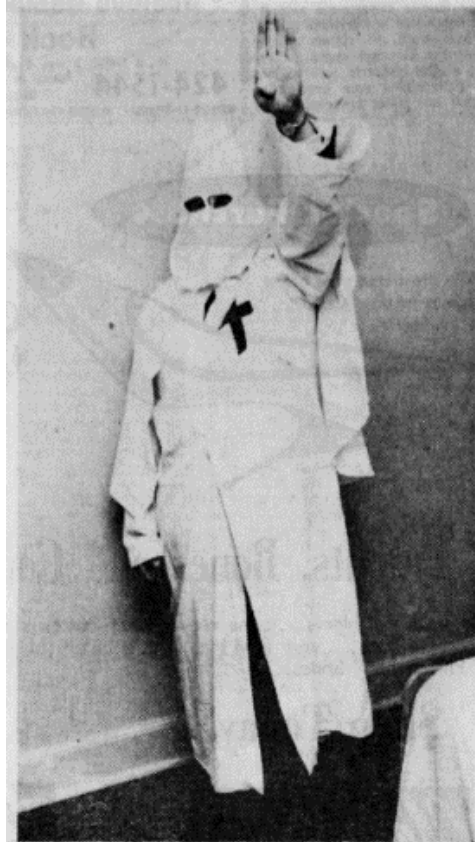
Eldon Edwards mieszkał w Georgii i twierdził, że jest w bezpośredniej linii sukcesji po Williamie Simmonsie. Edwards był przywódcą najważniejszego oddziału Klanu w latach pięćdziesiątych. Według gazet i raportów FBI, Eldon Edwards mianował Roya

¹ Uwaga autora: W FoursquareO ile mi wiadomo, nie ma już wśród nich postaci podobnych do Wesleya Swifta – wszyscy już dawno odeszli, a ludzie, którzy ich przyjęli, już dawno nie żyją. Niesprawiedliwe jest karanie dzieci za grzechy ich rodziców. Z pewnością nie chciałbym, aby ktokolwiek pomylił się co do mojego poglądu na tę kwestię. Ponieważ te postacie już dawno odeszły, a Foursquare Jest to dziś bardzo tolerancyjna grupa, byłoby godne uwagi z historycznego punktu widzenia, gdyby opublikowali wszelkie zapisy, jakie posiadają na temat Wesleya SwiftaCzas spędzony w Świątyni Anioł Pański, Instytut Biblijny L.I.F.E. oraz jego praca w Ewangelicznym Stowarzyszeniu Świątyni Angelus. To rzuciłoby bardzo potrzebne światło, które pomogłoby nam lepiej zrozumieć, w jaki sposób te postacie wykorzystywały (i nadużywały?) Foursquare w tamtych latach. Jestem wdzięczny, że Foursquare obrał drogę reformatorską w stosunku do brytyjskiego izraelizmu i tożsamość chrześcijańska i mam nadzieję, że The Message i inne grupy, które dotknęły ich podobnymi problemami, pójdą za ich przykładem. Rzucanie światła i zwracanie uwagi na te rzeczy to obszar, w którym Foursquare mógł oddać wielką przysługę Kościołowi chrześcijańskiemu.

² Branham, William (1963-7-21) *Troszczy się. Czy cię to obchodzi?* — Otóż byłem tam na pierwszym wzniesieniu, słyszałem je i wiem z tego, o czym mówię. Kolorowi ludzie mają dobre szkoły, czasami znacznie lepsze niż inne szkoły. {...} Ale chodzi o to, żeby ktoś ich zainspirował, żeby poszli i połączyli się ze sobą".

Davis W 1958 roku został Wielkim Smokiem Teksasu.¹ Jest prawdopodobne, że Davis już wtedy przewodził niezależnemu Klanowi Mianowanie go na Wielkiego Smoka mogło być próbą doprowadzenia obu grup do sojuszu. Po tym, jak Davis został mianowany, wydaje się, że wywiązała się walka o władzę między Eldonem Edwardsem a Royem Davisem. Gdy to się rozwinęło, Roy Davis rozszerzył swoją kontrolę na sąsiednie państwa wokół Teksasu. Pod koniec 1958 roku Roy Davis był czołową postacią KKK w Teksasie, Oklahomie, Arkansas, Luizjana i Missisipi.

W 1959 roku zmarł imperialny czarodziej Eldon Edwards, a Roy Davis zaczął twierdzić, że jest Imperialnym Czarodziejem Oryginalnych Rycerzy Ku Klux Klanu (w aktach FBI w skrócie OKKK). Davis przedstawił się jako następca Eldona Edwardsa, choć nie jest jasne, czy roszczenie to było uzasadnione. Od 1959 roku Roy Davis podróżował po południowych Stanach Zjednoczonych prowadząc Klan rekrutacja.² W 1960 roku okazało się, że Roy Davis przewodził największemu



DEMONSTRATING the Klan salute in his white robe is R. E. Davis, National Imperial Wizard of the Original Knights of the Ku Klux Klan, an organization labeled subversive by the U.S. attorney general. Davis, of Dallas, Tex., has been recruiting klansmen in the Shreveport area for the past several days and said yesterday that some 1,000 men have joined the Klan in Northwest Louisiana. The robe displayed here is that of a "buck private" klansman and not Davis' purple Imperial Wizard robe. State law forbids the wearing of the hoods in public. (Times Photo by Langston McEachern).

¹ Associated Press (1958-3-28) Emerytowany kaznodzieja twierdzi, że ubiega się o czołową pozycję w Dallas Klan Post. *Poranna lawina w Lubbock*. "[Roy Davis] zaoferowano przywództwo nad 40 000 do 50 000 członków Ku Klux Klanu [w Teksasie]. {...} Eldon L. Edwards, Wielki Imperialny Czarodziej Klanu, z Atlanty w stanie Georgia, złożył wniosek". {...} "Nie przyjąłem jeszcze tej nominacji", powiedział wielebny Davis, ale dodał, że prawdopodobnie to zrobi. Powiedział, że może przyjąć wyższe stanowisko w Kloncilium, Klanie w tym samym czasie".

² Komitet ds. Działalności Antyamerykańskiej (1967). *Działalność Ku Klux Klanu Organizacje Stanów Zjednoczonych*; Części 1-5. Kongres Stanów Zjednoczonych. str. 12.

KKK organizacji w Stanach Zjednoczonych.¹

Klan nie napisał żadnej oficjalnej historii. Jako tajne stowarzyszenie, większość ich działalności jest ukryta. Klan Historia musi zostać poskładana z artykułów prasowych, raportów FBI i kilku wywiadów, które zostały przeprowadzone z czołowymi członkami Klanu Dane. Jednym z najważniejszych dokumentów jest raport Kongresu na temat KKK który został stworzony przez Kongres po zabójstwie Kennedy'ego. Kongres wezwał wielu wysokich rangą przywódców Klanu, w tym Wielkie Smoki Missisipi i Luizjany,² oraz Roya Davisa Najwyższy rangą porucznik i zastępca dowódcy – Royal Young. Ich zeznania przed Kongresem potwierdzają, że Davis rzeczywiście był narodowym przywódcą Klanu i mianował ich na ich stanowiska.³

The Klan była jedną z wielu grup badanych w związku z zabójstwem Kennedy'ego w 1963 roku. Według raportów FBI, Lee Harvy Oswald był członkiem Klanu i mieszkał w tej samej dzielnicy co Roy Davis. Raport FBI stwierdzał, że James Venable był informatorem, który zdemaskował Oswalda jako członka Klanu. Venable był prawnikiem, który służył jako doradca prawny Davisa i jego poruczników podczas śledztwa.⁴ Ta informacja w naturalny sposób pozycjonowała Klan jako jeden z wielu podejrzanych, którzy mogli stać za zabójstwem Kennedy'ego. The Klan Teoria, podobnie jak wszystkie inne teorie o zabójstwie Kennedy'ego, nigdy nie została udowodniona – wystarczyła jednak, by uzasadnić śledztwo. Zarówno Kongres, jak i FBI opublikowały obszerne dokumenty na temat Klanu w latach 1960.

Chociaż szczegóły są niejasne, tak naprawdę nie ma wątpliwości co do tego, kim jest Roy Davis było lub co ogólnie robił w tamtych latach. Był jednym z najpotężniejszych członków Klanu w Stanach Zjednoczonych. Jego poparcie było najsilniejsze w Luizjanie, Teksasie, Arkansas, Oklahomie i Missisipi. Jeśli weźmie się pod uwagę, że Davis odwiedzał przebudzenia Branhama⁵ i otwarcie popierany przez

¹ UPI (1959-8-25) Klan Walka o karty wyborcze. *Amerikanin z Odessy*. Wielebny Davis z Dallas w Teksasie, imperialny wielki smok Stanów Zjednoczonych, był jedynym członkiem Klanu, który pojawił się bez maski. Davis, 71-letni pastor baptystów, powiedział, że Floryda's Klan jest najszybciej rozwijającym się w kraju".

² Komitet ds. Działalności Antyamerykańskiej (styczeń 1966). *Działalność Ku Klux Klanu Organizacje w Stanach Zjednoczonych*; Części 1-5. Kongres Stanów Zjednoczonych. str. 2334–2336.

³ Komitet ds. Działalności Antyamerykańskiej (styczeń 1966). *Działalność Ku Klux Klanu Organizacje w Stanach Zjednoczonych*; Części 1-5. Kongres Stanów Zjednoczonych. Tamże, s. 48.

⁴ Sullivan, W. V. (1965-11-9) Notatka FBI dla Komisji Izby Reprezentantów ds. Działalności Nieamerykańskiej: Klan Śledztwo "Venable wykazało, że Oswald brał udział w kilku zamachach bombowych w Alabamie..."

⁵ Branham, William (1964-3-8) *Żeton* "Mam nadzieję, że mój stary nauczyciel siedzi tu dzisiaj. Doktor Roy E. Davis, wielu z was go zna. (Uwaga: To przebudzenie miało miejsce w Shreveport.)

Branhama z mównicy,¹ Budzi to poważne obawy co do tego, co mogło się dzieć tuż pod powierzchnią tych spotkań.

Dziwnym zbiegiem okoliczności jest to, że po Royu Davisie stał się Imperialnym Czarodziejem, wygląda na to, że Klan przyjął motto "Wczoraj, dziś i na wieki". Znaki, naklejki, plakaty i ulotki zawierały frazę "Wczoraj, dziś i na zawsze". Jest to zadziwiająco podobne do motto, którego William Branham używał podczas swoich własnych spotkań wyborczych: "Jezus Chrystus ten sam, wczoraj, dziś i na wieki". Być może to tylko zbieg okoliczności, ale dziwny.

Innym poważnym powodem do niepokoju jest pewność, że Branham i część społeczności The Message byli świadomi pozycji Davisa w Klanie w latach, kiedy Davis uczestniczył w przebudzeniach Branhama. Przynajmniej niektórzy liderzy Przesłania – w tym William Branham – byli w pełni świadomi "sekretniej" tożsamości Davisa. W 1961 roku Roy Davis został aresztowany za spalenie krzyża przed domem kongresmena Stanów Zjednoczonych Overtona Brooksa w Shreveport.² Aresztowanie i spalenie krzyża miało miejsce zaledwie kilka przecznic od domu i kościoła Jacka Moore'a. Wiadomość trafiła na pierwszą stronę w tej części kraju i zawierała zdjęcia Davisa. Shreveport był częstym przystankiem dla Williama Branhama. Kiedyś mieściła się tu siedziba *Głos Uzdrawienia*. Co więcej, Roy Davis mieszkał na tym samym przedmieściu Dallas co Gordon Lindsey, Kenneth Hagin, Raymond Hoekstrai nie tylko. Zdjęcie Davisa i Historia ta została rozpowszechniona w prasie w tych rejonach. To jest *niepojęty* że Branham i społeczność The Message mogli nie wiedzieć dokładnie, kim i czym jest Roy Davis Został.

Czy niektórzy członkowie sekty Branhama byli nieświadomi tego wszystkiego? Tak, wielu nie zdawało sobie z tego sprawy. Czy wszyscy byli nieświadomi? Absolutnie nie. Jak głęboko



KU KLUX KLAN LABELS like the one shown in this enlarged photo were reported yesterday on Texas Avenue. A merchant said they were pasted on windows of firms and vacant buildings Tuesday and Wednesday nights. The red and white labels, which are about an inch and half by one inch in size, were reported on buildings in the 1000, 1100 and 1200 blocks of Texas. (Times Photo by Langston McEachern)

¹ Branham, William (1963-7-21) *Troszczy się. Czy cię to obchodzi?* "Pamiętam doktora Roya Davisa, a— a— mój osobisty przyjaciel".

² Leslie, Jim (1961-4-7) Klan Przywódca odebrany ostrzeżony przez policję. *Czasy Shreveport*. s.2 "Klan Wczoraj aresztowano tu urzędnika R. E. Davisa z Dallas i przez dwie godziny przesłuchiowano go w sprawie jego lokalnej działalności i Shreveport palenie krzyża".

Branham i The Message byli związani z tym, co działo się w KKK w latach sześćdziesiątych? To kwestia otwarta. Pozwolę ci zdecydować.

The Klan była organizacją terrorystyczną, która w tamtych latach zabiła wielu ludzi i w większości przypadków uchodziło jej to na sucho. Każdy, kto jest związany z ich organizacją, ma wiele do ukrycia. Dokumenty Kongresu potwierdzają, że ludzie kierujący tą działalnością byli współpracownikami Roya Davisa. Obawiam się, że dlatego niektórzy członkowie społeczności The Message tak złośliwie reagują na tę informację. Osobiście uważam za dość przerażające, że niektórzy posłowie nie są zainteresowani dotarciem do sedna tego, co się tutaj działo. Jeśli nie ma nic do ukrycia, nie ma powodu do niepokoju. Niestety, obawiam się, że jest wiele rzeczy, które starzy przywódcy Orędzia chcą pozostać w ukryciu. Branham wygłaszał takie stwierdzenia w swoich nagraniach.

*The Ku Klux Klan, zapłacił za mnie rachunek za szpital, masoni...*¹

*Wszyscy moi ludzie są masonami...*²

Nie oznacza to, że wszyscy masoni są członkami Klanu, ale Branham zasugerował, że to nakładanie się istniało w jego społeczności. Roya Davisa Sam stwierdził w wywiadach prasowych, że większość jego członków Klanu była również masonami. Wielu członków wczesnej społeczności Przesłania było rzeczywiście masonami – znałem ich osobiście.

W moich wywiadach ze starymi wyjadaczami Message, pewien długoletni pastor Message powiedział mi: "Wszyscy byliśmy w Klanie Wtedy. Wielu członków społeczności byłych wiadomości może zeznać, że starsi członkowie ich rodzin byli członkami Klanu. Wiem też, że członkowie mojej rodziny należeli do Klanu w latach 20. i 30. Wiele wczesnych Kościołów Przesłania zostało zorganizowanych i odbywało swoje wczesne spotkania w salach masońskich w Stanach Zjednoczonych i salach Orangeman w Kanadzie. (Oranżyści byli łagodniejszą kanadyjską wersją Klanu.) Jestem przekonany, że coś nikczemnego działo się z Royem Davisem i kilku starych wyjadaczy Przesłania w latach 1960-tych, ale upływ czasu sprawił, że szczegóły stały się niejasne.

Śledztwo w sprawie Mississippi Burning – rządy Klanu terror w Missisipi w 1964 r. – przedstawiono dowody na to, że ludzie zwerbowani i mianowani przez Roya Davisa byli zaangażowani w tę działalność terrorystyczną. Samuel Bowers, Wielki Smok Missisipi, został mianowany przez Roya Davisa. Kiedy Robert Shelton doszedł do

¹ Branham, William (1963-11-10) *Dusze, które są teraz w więzieniu*

² Branham, William (1961-4-14) *Nie bój się, to ja*

władzy po śmierci Davisa w 1966 roku, Klan kontynuował swoje rządy terroru. To on stał za zamachami bombowymi w Birmingham, gdzie wysadzali w powietrze kościoły i domy. Wiele osób zostało zamordowanych w tamtych latach przez Klan.

Branham często mówił swoim słuchaczom, że powodem, dla którego zerwał z Royem Davisem było tak dlatego, że wyświęcał kobiety na kaznodziejów.¹ Wiemy jednak, że to nieprawda, ponieważ Branham ożenił się z Royem Davisem "kobięcych" kaznodziejów. To przerażające, że spośród wielu powodów, które William Branham mógł przytoczyć jako zastrzeżenia wobec Roya Davisa jego jedynym zarzutem było to, że Davis wyświęcał kobiety na kaznodziejów. Nie sprzeciwiał się rasizmowi, linczm, morderstwom, mowie nienawiści, gwałtom na dzieciach czy kradzieżom. Sprzeciwiał się jednak wyświęcaniu kobiet na kaznodziejów.

Niepowodzenie Williama Branhama w powiedzeniu publiczności, kim jest Roy Davis był i ujawnienie jego długiej kryminalnej przeszłości jest całkowicie przerażające.² Fakt, że Branham poparłby w jakikolwiek sposób krajowego przywódcę Ku Klux Klanu, samo w sobie wystarczy, aby całkowicie potępić Williama Branhama i zepchnąć go do rangi postaci, którą należy całkowicie zignorować. Co gorsza, etyczne i moralne niepowodzenie Branhama w ujawnieniu publiczności prawdy o mrocznej historii Davisa jest grzechem najgorszego rodzaju. Te uchybienia wystarczą, aby zdyskwalifikować Branhama jako kaznodzieję zgodnie z biblijnymi wymaganiami 1 Listu do Tymoteusza 3 i Listu do Tytusa 1. Po prostu nie ma żadnej wymówki, która mogłaby uratować reputację lub spuściznę Branhama przed tym całkowicie nagannym zachowaniem.

Apologeta Orędzia powie nam, że nie ma nic w tych rzeczach, a każdy, kto szuka winy w tej dziedzinie służby Branhama, po prostu zarzuca winę przez skojarzenie. Jest to oczywista nieprawda. William Branham publicznie poparł krajowego przywódcę KKK w latach sześćdziesiątych XX wieku w swoich kazaniach. Krajowy przywódca KKK

¹ Branham, William (1965-4-18) *Czy Bóg kiedykolwiek zmienił zdanie na temat swojego słowa?* "Właśnie w ten sposób zerwałem z Misjonarzami Baptistami. Doktor Roy E. Davis, ilu go kiedykolwiek słyszało? Jasne, że tak, widzisz. Chciał wyświęcić kilka kobiet na kaznodziejów, a ja odpowiedziałem: "Nie, proszę pana".

² Branham, William (1964-4-27) *Próba* "Dr Roy E. Davis wyświęcono mnie na jednego z miejscowych pastorów, a następnie państwo przyznało mi prawo do zawierania małżeństw, grzebania, chrztu i tak dalej. Spłonął Misyjny Kościół Baptistów, w którym byłem wtedy pastorem. A pan Davis wrócił do Teksasu, do którego pochodził z gór Davisa, i w dół w pobliżu Van Horn w Teksasie. Stąd się biorą. I tak pod jego nieobecność zacząłem przejmować zbor". (Uwaga: Dlaczego Branham pominął krytyczny szczegół, że Davis musiał wyjechać do Teksasu, ponieważ jechał tam, aby odbyć karę więzienia? Jest to bardzo skorumpowane zachowanie Branhama i niewątpliwy dowód na to, że ukrywa on pewne rzeczy.)

był na przebudzeniach Branhama.¹ Branham nauczał o nasieniu węża Tożsamość chrześcijańska dla swoich słuchaczy – kluczowe przekonanie ruchu białej supremacji. Branham otwarcie popierał segregację w Stanach Zjednoczonych,² i często potępiał ruch na rzecz praw obywatelskich.³ Już same te fakty uzasadniają całkowite i całkowite potępienie Williama Branhama i wystarczą, aby poddać w wątpliwość całą jego służbę. Niczego więcej nie musimy udowadniać – jest ich już wystarczająco dużo.

Niechęć apologety Orędzia Zdecydowane potępienie zachowania Branhama w tej dziedzinie jest moralną porażką samą w sobie. Co więcej – zamiast udawać, że to się nigdy nie wydarzyło – członkowie społeczności The Message, którzy byli zaangażowani w Klan, powinni ujawnić się i podzielić się szczegółami, abyśmy mogli naprawdę dotrzeć do sedna tych rzeczy. Gotowość do otwarcia się na te sprawy nie spotkałaby się z potępieniem, ale z wdzięcznością ze strony tych, którzy miłują prawdę.

Park (1963-1965)

Duża część społeczności The Message szybko podążyła za Branhamem do Arizony po jego przeprowadzce do Tucson w styczniu 1963 roku. Tyle samo z nich przeniosło się do Jeffersonville Aby być blisko niego, wiele z tych samych rodzin spakowało się i podążyło za nim do Arizony.

Historie, którymi dzielą się starzy wyjadacze o swoich decyzjach o pozostaniu w Jeffersonville lub przeprowadzka do Arizony jest różna. Niektóre rodziny – podobnie jak moja – zostały skierowane przez Branhama do pozostania w Jeffersonville kiedy zbliżyli się do niego z chęcią przeprowadzki. Innym polecono sprzedać wszystko, co mieli, i przenieść się.⁴ Zastanawiam się, czy być może osobiste wskazówki Branhama dla członków jego kultu były częścią próby podzielenia ich na dwie grupy: wyznawców, którzy przyjęli go jako Eliasza i zwolenników, którzy przyjęli go jako Jezusa Chrystusa.

¹ Branham William (1964-4-16) *A kiedy otworzyli oczy, poznali go* "Stary doktor Davis siedzi tutaj"

² Branham, William (1964-12-27) *Kogo to według ciebie jest?* "Bóg jest segregacjonalistą. Ja też. Każdy chrześcijanin jest segregacją. Bóg oddziela Swój lud od całej reszty. Tam – zawsze istniała segregacja. Wybrał naród. On wybiera lud. Jest segregacjonalistą. On stworzył wszystkie narody. Prawdziwy chrześcijanin musi być segregacjonalistą. Oddzieliwszy się od rzeczy tego świata i wszystkiego, a przyjść do jednego celu, do Jezusa Chrystusa".

³ Branham, William (1963-7-21) *Troszczy się. Czy cię to obchodzi?* "Martin Luther King jest inspirowany komunizmem, co doprowadzi około miliona ludzi do absolutnie śmiertelnej pułapki".

⁴ McHughes, Douglas (2006) Pokolenia. "Bracie Doug, czy wierzysz, że jestem prorokiem Boga?" Odpowiedziałem: "Tak, proszę pana. Wierzę w to całym sobą". Powiedział: "Czy zrobisz to, co ci każę?" Powiedziałem: "Najlepiej jak potrafię". Powiedział: "Wracasz do domu i wystawiasz swoją posiadłość na sprzedaż. Nie mów nic kościołowi i czekaj, aż Bóg to za ciebie rozwiąże".

Przegląd ludzi, którzy przenieśli się do Arizony, ujawnia, że w przeważającej większości należeli do Kultu Bóstwa lub sympatyzowali z nim. Odosobnienie Kultu Bóstwa na odległej pustyni byłoby mądrym wyborem, aby ukryć go przed Josephem Mattsonem-Boze'em i sponsorów finansowych w Biznesmenach Pełnej Ewangelii.

Wśród tych, którzy przenieśli się do Arizony, znaleźli się Gene Goad oraz Leo Mercer. Zorganizowali grupę około dwudziestu rodzin, które miały się z nimi przenieść, w sumie około stu pięćdziesięciu osób. Rodziny sprzedały swoje domy i dobytek, aby kupić przyczepy kempingowe, które mogły ciągnąć za swoim pojazdem do Arizony. Po przybyciu do Arizony założyli swoją komunę na parkingu dla przyczep kempingowych na północ od Phoenix w małym miasteczku Prescott. Gmina znana była jako Park.

Rodziny, które się przeprowadziły, zostały zebrane przez Branhama do społeczności The Message, głównie pod koniec lat pięćdziesiątych i pochodziły z całej Ameryki Północnej. Chociaż wiele osób chciało przeprowadzić się do Arizony, niewielu było chętnych do zrobienia tego bez błogosławieństwa Williama Branhama. W prywatnych wywiadach zwracano się do niego o radę, aby pomóc wielu rodzinom w podjęciu decyzji.¹ Słowo od Branhama, aby zatrzymać się w Jeffersonville to wszystko, czego potrzeba, aby powstrzymać ich przed wykonaniem ruchu.² Leon wierzył w koniec dni było nieuchronne. Otwarcie powiedział pozostałym członkom The Message, że ich czas w Arizonie będzie krótki, a ich oszczędności wystarczają, aby utrzymać ich do czasu nadejścia powtórnego przyjścia Chrystusa.³ Po śmierci Branhama Gene Goad

¹ Thibodeau, Deborah (2022) Wywiad z Deborah Thibodeau. Uwierz w znak. "Tata zapytał Williama Branhama o tę wielką przeprowadzkę, ponieważ była to wielka przeprowadzka. Mówisz o całej rodzinie składającej się z 12 rodzeństwa, a kilkoro z nich było żonatych i miało własne dzieci. Opisał mi moment, w którym William Branham położył ręce na jego ramionach i powiedział do niego: "Idź dalej, bracie Dalton. Widzę, że to wyjdzie w porządku. Nic nam nie będzie".

² Allen, James (2003-11-13) *Wielu jest powołanych, ale niewielu jest wybranych*. "Kiedy w 1965 roku zaczęliśmy snuć plany, pojechaliśmy do Arizony. Podszedł do mnie i powiedział: Howard Capps był tym, kim był. Podszedł do mnie i powiedział: "Czuję, że powinienem pojechać do Arizony, chcę, żebyś pojechał. Jim Humes, jego rodzina, wtedy wszystko się ułożyło, Bóg jest w tym, jest nas 21". Moi dobrzy przyjaciele w tamtym czasie. Rodziny wielodzietne, było nas wtedy pięćoro. Ale Bóg miał inne plany. Cieszę się, że to zrobił. Miałem około tygodnia do wyjazdu, zanim zamierzałem pojechać do Arizony. Miałem zamiar wyjść i pomóc prorokowi. Potrzebował mnie tak samo, jak ja potrzebuję rakiet śnieżnych stojących tutaj. Powiedział: "Nie wychodźcie stąd", ale niektórzy z nas nie słyszeli zbyt dobrze. Brat Branham powiedział: "Nie wychodź stąd".

³ Jackson, Raymond (2003-9-26) *Tajemnica zbliża się ku końcowi* "Nigdy nie zapomnę, jak wiele lat temu brat Branham właśnie głosił pieczęcie. Poszedłem do Brownville Townsend Barbershop następnego dnia po tym, jak skończyło się w poniedziałek. W poniedziałek. Siedział tam Leo Mercer, który obcinał włosy. Spojrzał na mnie i powiedział: "Bracie Jackson, nie potrwa to długo,

Leo Mercer doszedł do wniosku, że rok 1963 rozpoczął się Wiek Tysiąclecia; pogląd ten podziela również Fred Sothman i segment Kultu Bóstwa.¹

Przeniesienie wszystkich tych postaci do Arizony spowodowało zakłócenia w przepływie taśm. Gene i Leo nadal byli odpowiedzialni za nagrywanie i powielanie taśm, a James McGuire był w tym czasie odpowiedzialny za wysyłkę. Pod koniec 1963 roku zaczęły napływać skargi od ludzi, którzy wysyłali pocztą płatności za swoje kasety, ale nie otrzymali rozkazów. Jest to federalne przestępstwo oszustwa pocztowego. Mogli trafić do więzienia, gdyby ktoś wniósł oskarżenie. Branham w końcu zainterweniował po tym, jak zaczęły napływać do niego skargi. Co ciekawe, wśród skarg znalazły się zarzuty, że niektóre taśmy były łączone ze sobą z wielu źródeł.²

Gene i Leo zbudowali studio do powielania taśm w Parku. Najwięcej taśm z wiadomościami w latach 1960. były produkowane i wysyłane z The Park. Wszyscy w gronie zwolenników Branhama odgrywali istotną rolę we wspieraniu finansowym Gene'a, Leo i The Park za każdym razem, gdy kupowali kasetę. Z jakiegoś powodu intensywnie edytowali nagrania Branhama.

Nadużycia w Parku zaczęły się wcześniej i stopniowo nasilały się z czasem. Podczas jednej z osobistych wizyt Branhama w Parku w 1964 roku, podeszło do niego wiele osób, które opowiedziały mu o zachodzących działaniach i swoich obawach. Prosil go o błogosławieństwo, aby odejść, ale Branham zachęcał ich wszystkich, aby zostali i pokładali wiarę i ufność w Leonie. W swoim kazaniu *Dziwak* – tytuł był nawiązaniem do Lwa – Branham chwalił wspólnotę i pytał, dlaczego ktokolwiek miałby

prawda?" Powiedziałem, że nie. Cóż, z mojego punktu widzenia mam teraz wystarczająco dużo zaoszczędzonych, aby mnie zatrzymać. Nie będę musiał nic robić, dopóki Jezus nie przyjdzie. Cóż, później przeniósł się do Arizony.

¹ Jackson, Raymond (1990-12-18) Siedem symboli. "[Gene Goad "Wiecie, w 1963 roku, kiedy anioł Pański zstąpił w 10 rozdziale Księgi Objawienia i zawołał, powiedział: 'Niech już nie będzie czasu'. Mówi: "Czas skończył się w 1963 roku. Żyjemy w wieczności". I oczywiście teraz już wiesz, jak to wpływa na twoje uszy. Patrzyłem na niego i pomyślałem: "Na pewno bardzo się zmieniłeś od czasu, gdy widziałem cię po raz ostatni". A potem poszedł z tym i rzekł: 'A Pan powrócił tak, jak powiedział, gdy odszedł. Odszedł w obłokach chwały i powrócił w 1963 roku w obłokach chwały". Cóż, wiem, co on ma na myśli, mówi o formowaniu się chmur, które miało miejsce w Arizonie. Innymi słowy [według Goad], żyjemy teraz w wieczności. Pan jest tutaj, a my jesteśmy w pewnym wymiarze".

² Branham, William (1963-12-26) *Porządek kościelny*. "Ostatnio było wiele skarg na to, że nie dostaję ich taśm. Ludzie dzwonili do mnie z całego kraju. A potem kolejny, będący, odtworzono taśmy To będzie granie jednej rzeczy w jednej minucie, a odtwarzanie drugiej, innej rzeczy, a potem nawet nie będą mogli zrozumieć, czym one są".

chcieć odejść.¹ Następnie poinstruował społeczność, aby zaufała Leo, że "wychowa ich małe dzieci".² Błogosławieństwa i wskazówki Branhama sprawiły, że rodziny pozostały w Parku pomimo nasilających się nadużyć.³ Branham zdawał sobie sprawę z sytuacji; Zieleń gruszkowa W 1965 roku opowiedział Branhamowi o skłonnościach Leo i Gene'a, kiedy Green i Branham pojechali razem z wizytą do Parku. Według Greena, Branham odrzucił obawy Greena i upomniał go za ich podnoszenie.⁴

To, co wiem o Parku, pochodzi przede wszystkim z opowieści jego ocalałych. Wielu ocalałych uczęszczało do mojego kościoła – kościoła, w którym zostałem pastorem pomocniczym. Ościęć genowy W latach dziewięćdziesiątych przez krótki czas uczęszczał do mojego kościoła, a potem do innego kościoła Message mojej sekty, aż do czasu jego samobójstwa.⁵ Niestety, większość ludzi, którzy uciekli z Parku,

¹ Branham, William (1964-5-31) *Dziwak* "To piękne małe Jeruzalem, które tu wyrusza, małe, jak ja to nazwałem, to Goszen, jak sądzę, kiedy przyjedziemy dziś rano. Pamiętajmy, że Goshen było jednym z miejsc, które czcili, jednym z pierwszych miejsc, w których rozbijano namiot. I spotkać się ze starymi przyjaciółmi i – i nowymi, i mieć ten czas przydzielony nam, po prostu... Wygląda na to, że po prostu nie chcesz odejść. Jest po prostu coś, co chce cię zatrzymać. Rozumiem, dlaczego wy ludzie chcielibyście tu zostać. Widzieć? To coś, co cię chwyta".

² Branham, William (1964-5-31) *Dziwak* "Jesteśmy jednością. Widzieć? Widzieć? Tacy jacy jesteśmy, oddzieliłiśmy się od świata. Bracie Leonie, przyjechałeś tutaj, a tam miałeś małe dzieci, które trzeba było wychować. Widzieć? Macie tu kobiety, młode damy, które nie lubią wchodzić w drogę świata. Macie tu mężczyzn, którzy są w podeszłym wieku i odchodzą na emeryturę. Chcą miejsca, w którym mogą się osiedlić i poczuć jak w domu. Żyjesz wśród ludzi swojego rodzaju. No i widzisz, myślę, że Bóg może wzbudzić coś, co się tym zajmie. Nie sądzisz? [Kongregacja mówi: "Amen". — przyp. red.] Wierzę w to z całego serca, że On to czyni".

³ Thibodeau, Debora (2022-1-26) *Odcinek 84: Ogon węża – Nadużycia w parku* Uwierz w znak. "I moje doświadczenie z dzieciństwa, kiedy moja matka nigdy nie mogła pogodzić się z Leo Mercierem, nie ufała mu. Z natury rozumiała, że ma w sobie słabość, która zostanie wykorzystana do wykorzystywania innych ludzi, a także częste szemranie i kłótnie, które słyszałem jako dziecko, kiedy tata przypominał jej, że prorok pobłogosławił ten ruch i wszystko będzie dobrze. Często zdarzało się to po tym, jak jedno z nas zostało surowo ukarane, a mama płakała, błagała i błagała. I wszystko sprowadzało się do tego komentarza, do tego błogosławieństwa, które William Branham nałożył na tę przeprowadzkę do Parku.

⁴ [Zmieniono] (2023) Wywiad z [ZMIENIONO]. "Zielono gruszki Powiedział: "Zapytałem go, wiesz, co robią Gene i Leo, prawda?" Brat Branham powiedział: 'Bracie Green, nie mów w ten sposób o tych chłopcach, oni są naszymi braćmi'. A potem już nigdy więcej o tym nie wspominałem". (Uwaga: w niektórych wywiadach, które przeprowadziłem, zgodziłem się zachować ich nazwiska w tajemnicy. Weź to za to, co jest warte. Osoba ta była współpracownikiem Pearry'ego Greena.)

⁵ Jackson, Raymond (1990-11-18) *Siedem symboli, część 3*. "Człowiek, który był z nami dziś rano [Gene Goad] Nie widziałem się od około 28 lub 30 lat. Nie wiem, ile to już minęło, może 28. On i jeszcze jeden młody człowiek zaczęli pojawiać się w Przybytku Branhama mniej więcej w tym samym czasie, co my. {...} Drugi facet, który z nim biegał, nazywał się Leo Mercer.

zaangażowała się w całkowite zatuszowanie wszystkiego, co się tam wydarzyło. Rodzice nie zgłaszali wykorzystywania seksualnego i molestowania własnych dzieci. Cała reakcja społeczności The Message była i jest całkowicie naganna. Do dziś żyją mężczyźni, którzy byli winni rażącego znęcania się w Parku, zarówno seksualnego, jak i fizycznego. *Ani jednej osoby* nigdy nie został pociągnięty do odpowiedzialności, a liderzy w The Message złamali wiele praw, nie zgłaszając nadużyć władzom.¹

Historie z Parku opowiadają o dzieciach, które były systematycznie gwałcone i torturowane przez Leo Mercera i jego egzekutorów. Młodzi chłopcy byli sodomizowani obcymi przedmiotami, aż krwawili. Pewna młoda dziewczyna została spalona ogniem, aby mogła doświadczyć, jak będzie wyglądało piekło. Mercer osobiście pobił wiele dzieci. Prowadził zboczone nabożeństwa dla młodzieży, w których używano nieodpowiedniego języka seksualnego i dotyku wobec małych dzieci. Kazał swoim stróżom rozbierać i bić dzieci na otwartych zgromadzeniach przed całą komuną. Formą upokorzenia i kary było golenie głów dzieciom i zmuszanie ich do paradowania nago przez komunę. Nie oszczędzono nawet dorosłych; Pewna starsza kobieta została wychłostana gałęzią drzewa za to, że odmówiła oddania swojej przyczepy świeżo poślubionemu małżeństwu. Horror Parku jest bardzo mroczny.

Istnieją doniesienia, że Leo Mercer zaangażował się w homoseksualizm działa z wieloma mężczyznami w komunie. Wykorzystał historię z Księgi Rodzaju, w której Eliezer złożył przysięgę Abrahamowi, kładąc rękę na jego lędźwiach, aby wprowadzić tę praktykę.² Mężczyźni, którzy zostali wtajemniczeni w praktykę, gdzie wymagano od nich homoseksualnego działa na Leo. Przed inicjacją Leo przypisywał kandydatowi "białą wstążkę", co oznaczało, że kandydat musiał pozostać abstynentem aż do ceremonii. Mówi się, że większość mężczyzn w Parku brała udział w tych ceremoniach. Ceremonie odbywały się zarówno w przyczepie Leo, jak i na kempingach z dala od Parku. Jeden młody mężczyzna miał próbować popełnić samobójstwo wkrótce po spotkaniu. Doniesiono, że Leo twierdził, że otrzymał potajemnego homoseksualistę praktykę od samego Williama Branhamy.

¹ Uwaga autora: Nie będę podawać cytatów w tej sekcji, ponieważ zamieszczam szczegóły udostępnione przez ofiary, które wciąż żyją, ale nigdy nie podzieliły się publicznie swoją historią; niektóre z nich są nadal uwięzione w The Message. Tylko trzy osoby, które przeżyły, opublikowały publicznie relację z tych okropności. Deborah Daulton Thibodeau w swojej książce *The Serpent's Tail*, wyprodukowała jedną z najlepszych płyt. Zeznania i szczegóły Kietha Lokera zostały opublikowane w sądzie w Kalifornii. (People v. Loker, 44 Cal. 4th 691, 188 P.3D 580, 80 Cal. Rptr. 3D 630 (Sąd Najwyższy Kalifornii, 28 lipca 2008 r.)) Sylvia Perkins była krótko w The Park i udzieliła wywiadu BelieveTheSign w serii podcastów Off the Shelf.

² 1 Ks. Mojżeszowa 24:2-9 (zob. tłumaczenie Lamsa; Lamsa jest jedynym tłumaczeniem użytym w "Poselstwie" i zatwierdzonym przez Branhamy, poza Biblią Króla Jakuba).

Gdzie się tego nauczyłem? Od ocalałych i ich rodzin, którzy uczęszczali do kościoła, w którym zostałem pastorem pomocniczym. Wierzę im. Mam nadzieję, że z czasem więcej osób poczuje się wolnych, by opowiedzieć swoje historie. Obecnie każdy, kto zabrał głos, aby podzielić się swoją historią, został ostro i okrutnie zaatakowany przez społeczność The Message – dodając jeszcze więcej do okropności, których doświadczyli w Parku.

Jako członek kierownictwa wyższego szczebla w Jeffersonville Mogę potwierdzić, że doniesienia o nadużyciach Leo były znane wśród starych wyjadaczy i starszych duchownych, z którymi miałem kontakt. Mogę potwierdzić, że uciekinierzy z nadużyć uczęszczali do naszych kościołów – w tym Gene Goad siebie. Mogę również potwierdzić, że nic nigdy nie zostało zrobione. Nigdy nie złożono żadnego zawiadomienia na policję. Nigdy nie oferowano żadnej poradnictwa. Nic.¹

Niezwykle smutne jest to, że nie są to jedyne przypadki molestowania i molestowania dzieci, które miały miejsce w społeczności Message w pierwszych dekadach jej istnienia. W tomie II zajmę się szerszymi przypadkami w szerszej społeczności Przesłania.

Podobnie jak w przypadku wielu członków społeczności The Message, większość rodzin w Parku była na ogół ludźmi o dobrym sercu, szukającymi miejsca, w którym mogliby żyć swoją wiarą w pokoju. Mieli dobre intencje i motyw. Niestety, model przywództwa i struktura Orędzia są niezwykle podatne na nadużycia, a kontrola myśli w Poselstwie jest tak silna, że bardzo trudno jest powstrzymać wrogich przywódców przed wprowadzaniem przerażających nadużyć. Mówi się, że kiedy umieścisz dobrych ludzi w złym systemie, system zawsze wygrywa. Niestety, to właśnie przydarzyło się tym dobrym ludziom, którzy dołączyli do The Message.

Po rozpadzie The Park około 1978 roku, większość członków komuny rozdzieliła się i rozproszyła po innych kościołach Message. Wiele rodzin wróciło do Jeffersonville. Niektórzy trafili na Zgromadzenie Wiary, inne w Tabernakulum Branhama, niektóre do Tucson Tabernakulum i inne do kościołów Message w Phoenix i Flagstaff. Doniesienia o nadużyciach zostały przekazane liderom Przesłania w Jeffersonville i Tucson. Doniesiono, że ci, którzy przeżyli, zostali poinstruowani, aby omówić to wszystko i

¹ Uwaga autora: Na swoją własną obronę powiem, że osobiście dowiedziałem się o skłonnościach Leo dopiero pod koniec lat 90., po śmierci zarówno jego, jak i Gene'a. Dopiero w 2000 roku, na krótko przed moim odejściem z The Message, w pełni zdałem sobie sprawę z głębi tuszowania sprawy przez przywódców Przekazu, którzy byli przede mną. Tym, którzy ucierpieli z powodu nadużyć z rąk niegodziwych ludzi, kieruję najszczersze przeprosiny i najlepsze życzenia. Sposób, w jaki The Message poradził sobie z tą sytuacją, nie był w porządku – ani na miłą. Ta książka jest częścią mojej odpowiedzi na to, co czuję, że jestem odpowiedzialny za ujawnienie tych okropności.

nikomu o tym nie mówić. Wierzę w te doniesienia, ponieważ słyszałem je od wielu świadków.

Należy zauważyć, że Leo żył dziesięć lat, a Gene dwadzieścia, po wydarzeniach w Parku. Inni liderzy Parku zaangażowani w nadużycia żyli jeszcze trzydzieści i czterdzieści lat – a niektórzy żyją do dziś. To tylko kilka z potworów, które pojawiają się w *The Message*. Przesłanie jest grupą, do której dołączasz na własne ryzyko, ponieważ nawet najbardziej przerażający sprawcy pozostają bezkarni i są całkowicie nieskrępowani, gdy zdobędą władzę nad grupą wyznawców. Leo Mercer jest tego dobrym przykładem. Orędzie po prostu nie ma struktur do zajmowania się takimi przypadkami – jest to naturalny rezultat systemu zarządzania kościołem stworzonego przez Późny Deszcz.

Najbardziej niepokojące jest to, że niektóre grupy *Message* celebrować spuściznę Leo Mercera i Gene'a Goada używając wyrażenia "chłopiec z taśmy" w odniesieniu do wszystkich dzieci w ruchu i zachęcając do słuchania nagrań Branhama. Sam termin został zapożyczony z tytułu Branhama dla Gene'a i Lwa.¹ Tytuł Branhama dla pedofilów z jego wewnętrznego kręgu jest noszony jako odznaka honorowa przez dzieci z *Message*.

Odkrywcze szaleństwo (1962-1965)

W swojej książce z 1992 roku *Nowi charyzmatycy* Michael Moriarty opisał ostatnie lata życia Branhama jako "Odkrywcze Szaleństwo". Jest to trafny opis nauk, które rozpoczęły się w 1963 roku. W tym samym czasie, gdy Branham przynosił swoim zwolennikom najważniejsze "objawienia" swojej służby, wykazywał również poważne oznaki psychiczne. Choroby.

W 1961 roku, kiedy głosił *Zmiażdżony wąż* Na przykład Branham powiedział swoim następcom, że miał głębokie myśli samobójcze i że rozważał (i być może próbował) sprawić sobie "wypadek na polowaniu", gdy był sam w lesie.² Myśli samobójcze Branhama utrzymywały się przez resztę jego życia i często wymykały się jego kazaniom. Często ubolewał nad swoim życiem, nazywając je "domem dla

¹ Branham, William (1957-3-25) *Baranek i gołąb* "Gene i Leo, to chłopcy z taśmy".

² Branham, William (1961-6-11) *Objawienie, Rozdział Piąty #1* "To mnie po prostu rozdarło. A na polowanie, które planowałam od tak dawna, nie mogłam tego znieść. Bałam się wypadku na polowaniu, jeśli rozumiesz, co mam na myśli. Byłam tak roztrzęsiona, gorzej niż teraz stoję. I po prostu nie mogłam już dłużej znieść myśli, że trzydzieści jeden lat służby poszło w dół diabelskiej rynsztoka, do... Kiedy odejdę, co powiedzą? "Oto on, dokładnie tak było"; i cały wpływ, jaki miałem na ludzi, to widzicie, gdzie by to było, byłbym antychrystem. I po prostu nie mogłam tego znieść! Pomyślałam: "Wolałbym umrzeć tutaj, w lesie, jakbym upadł na broń czy coś takiego"

szkodników" i życząc mu pochwylenia lub śmierć.¹ Niekiedy odnosił się do swojego głębokiego znużenia okolicznościami, w jakich się znalazł.² Wydaje się jasne, że Branham był głęboko dotknięty swoją słabnącą popularnością i odrzuceniem, którego doświadczył ze strony wielu swoich byłych kolegów. Można też założyć, że życie w kłamstwie przez dziesięciolecia musiało odbić się na nim, jeśli miał jakiegokolwiek sumienie. Utrzymanie takiej fasady musiało być trudnym doświadczeniem. Jego wypowiedzi o pragnieniu śmierci często wykraczały poza typową tęsknotę za lepszym dniem, którą często wyrażają zwykli chrześcijanie.³ Czasami mówił w sposób ewidentnie samobójczy.⁴ Wypowiedzi stały się najbardziej wyraźne na ostatnim roku jego życia.⁵

Branham opowiedział bardzo niezwykłą historię na ostatnim roku studiów. Powiedział słuchaczom, że cierpiał "psychicznie ucisku" za "całe moje życie".⁶ Wyjaśnił, że choroba tak bardzo wpłynęła na jego nerwy, że spowodowała kwaśny żołądek, co utrudniało mu jedzenie bez wymiotów. Twierdził, że cierpiał na tę chorobę przez wiele lat i że zaczęła go ona ponownie nękać w połowie lat 60.⁷

W kazaniu wygłoszonym na miesiąc przed śmiercią Branham powiedział słuchaczom, że w końcu został uzdrowiony z tej straszliwej choroby. Wyjaśniając sytuację, opowiedział o swoim przekonaniu, że jego choroba została spowodowana

¹ Branham, William (1962-9-8) *Obecny etap mojej służby* "Nigdy więcej nie chciałbyś być taką istotą ludzką, w tej zagrodzie chorób i zepsucia. To było w moim sercu".

² Branham, William (1962-11-23) *Droga powrotna* "Będziemy się modlić razem za siebie nawzajem i może pewnego dnia Bóg zjednoczy nas wszystkich w czymś wielkim, co i tak wyrwie nas z całego tego chaosu. I tak mam już dość tego starego pesthouse'u, prawda? Chciałbym odbyć samotny lot, któregoś z tych poranków..."

³ Branham, William (1964-4-15) *Chrystus jest identyfikowany tak samo we wszystkich pokoleniach* "Tęsknimy za tym dniem, aby wydostać się z tego miejsca, w którym jesteśmy teraz, ponieważ z pewnością jest to dom zarazy, wiemy o tym, pełen chorób, rozczarowań i kłopotów. I, ojej, kto chciałby tu zostać..."

⁴ Branham, William (1963-8-3) *Wpływ* "Raz postanowiono człowiekowi umrzeć, a potem sąd. Wiemy więc, że musimy. Nie chcę mieszkać w tym starym domu dla szkodników, w którym mieszkałem."

⁵ Branham, William (1965-12-5) *Rzeczy, które mają być* "Cieszę się, że jest coś, co wydostanie nas z tego zaraz. Są otwarte drzwi i to się nazywa śmierć".

⁶ Branham, William (1965-11-28) *Na skrzydłach śnieżnobiałego gołębia* — A ty nie wiesz, co wycierpiałem. tylko mentalny ucisk. Przychodzi co siedem lat, przez całe moje życie. To jest miejsce, w którym jestem teraz, siedem ósemek. 144. Tak więc byłem — byłem tak przygnębiony; Płakałam, błagałam, błagałam".

⁷ Uwaga autora: Zbadałem wcześniejsze przypadki tego mentalnego choroba w życiu Branhama w rozdziale 5.

przez złego ducha, który wyglądał jak ciemna wiewiórka ze złymi oczami.¹ Wyjaśnił, jak w wizji zobaczył wiewiórkę wejść w jego ciało przez jego usta, aby go dręczyć.² Aby wyjaśnić, w jaki sposób został wyleczony z tej choroby, twierdził, że spotkał tę samą wiewiórkę Drugi raz – ale tym razem w prawdziwym życiu. W drugim spotkaniu wiewiórka które dręczyły go przez te wszystkie lata, próbowały powrócić do jego ciała po raz drugi. Wiewiórka chybił celu, gdy skoczył w kierunku ust Branhama i zamiast tego nabił się na szczecinę kaktusa na pustyni w Arizonie. Po napotkaniu martwego ciała wiewiórki Branham nadepnął na nią butem. Powiedział swoim słuchaczom, że ciało wiewiórki prawdopodobnie zostało zjedzone przez padlinożercę. Branham zapewnił swoich słuchaczy, że oznacza to, iż w końcu został uzdrowiony ze swojej choroby.³

Wierzę, że każdy rozsądny człowiek może dojść do wniosku, że William Branham doświadczył przerwa – widział demoniczne wiewiórki. Na pewnym poziomie stracił kontakt z rzeczywistością i żył w fantazji własnego umysłu. Historia demonicznej wiewiórki jest oczywiście wytworem niezdrowego umysłu.

Przez te same lata Branham odsłaniał coraz większą liczbę tajemnic. Większość z nich opierała się na interpretacjach symboliki z Apokalipsy św. Jana lub przypowieści Chrystusa. Chociaż nieustannie powtarzał swoim słuchaczom, że otrzymuje interpretacje symboli jako boskie objawienie od Boga, jest oczywiste, że po prostu mieszał i dopasowywał symboliczne interpretacje z różnych ksiązek w swojej bibliotece. Jednak społeczność The Message wisała na każdym jego słowie, wierząc, że zrozumienie tych różnych symboli kryje w sobie sekret porywającej wiary.

Kazania, które wygłosił w ciągu ostatnich trzech lat jego życia, należą do najbardziej niezwykłych ze wszystkich. Są one tak dziwaczne, że niektóre sekty Poselstwa nawet je wszystkie odrzucają. Na przykład sekta The Message I Chrely from

¹ Branham, William (1965-11-28) *Na skrzydłach śnieżnobiałego gołębia* "Mała wiewiórka O tym długim, ciemnym, prawie czarnym i wyglądającym jak małe prądy lecące od niego; małe, paciorkowate oczy, najpodlejsza rzecz, jaką kiedykolwiek widziałem, wyglądały bardziej jak łasica niż wiewiórka."

² Branham, William (1965-11-28) "Na skrzydłach śnieżnobiałego gołębia" Spojrzał prosto na mnie. Otworzyłem usta, by powiedzieć: "Cóż..." A kiedy to zrobiłem, on... Zanim zdążyłem mrugnąć okiem, wleciał prosto do moich ust, zszedł do mojego żołądka i po prostu rozerwał mnie na kawałki. A kiedy wyszedłem z wizji, z rękami podniesionymi do góry, patrząc, krzyknąłem: "O Boże, zmiłuj się! To mnie dobija!"

³ Branham, William (1965-11-28) "Na skrzydłach śnieżnobiałego gołębia" Spojrzałem na leżącą na ścieżce, a tam leżała ta mała wiewiórka; Skoczył na coś i chybił, a to uderzyło w kilka chollie (to skaczący kaktus). Przebił mu głowę, klatkę piersiową, brzuch i już nie żył. Ta dziwnie wyglądająca mała wiewiórka, nie trafił w moje usta i uderzył w tę chollę. A Głos Pana powiedział: "Wasz wróg umarł".

(Przesłanie, z którego pochodzę) odrzuca prawie wszystko, co William Branham głosił w 1964 i 1965 roku.

W 1964 roku Branham wygłosił bardzo lubiane kazanie, o którym mowa w "Przesłaniu" jako *Przyszłość Dom*. W kazaniu Branham wyjaśnił, że Nowe Jeruzalem było budynkiem w kształcie piramidy, mniej więcej o połowę mniejszym od Stanów Zjednoczonych. Jezus miał siedzieć na szczycie piramidy, jego najwyżsi porucznicy tuż pod nim, a ich porucznicy pod nimi i tak dalej, w wielkiej kaskadzie w dół piramidy. Następnie, poza piramidą, mieszkali wszystkie niższe klasy ludzi, którzy mieli przywilej spędzić wieczność jako słudzy tych, którzy mieszkali w mieście. Jego słuchacze byli zachwyceni – ale Branham przeczytał całe kazanie – niemal linijka po linijce z książki Clarence'a Larkina, z niektórymi Wesleyem Swiftem. Chrześcijańska tożsamość teologia w mieszana.¹

Małżeństwo, rozwód i poligamia

Kazanie Branhama z 1965 roku zatytułowane *Małżeństwo i rozwód* jest jednym z najbardziej kontrowersyjnych kazań, jakie wygłosił. Branham wygłosił kazanie, próbując oczyścić z zarzutów swojego syna Billy'ego Paula i wyjaśnić powód, dla którego pozwolił mu ponownie się ożenić po jego wcześniejszym unieważnieniu. Ponowne małżeństwo po rozwodzie było w tym czasie generalnie zabronione w ramach szerszego zielonoświątkowca, a Branham znalazł się w niewygodnej sytuacji, gdy musiał wyjaśnić, dlaczego przeprowadził ponowne małżeństwo rozwiedzionego mężczyzny. W kazaniu Branham wyjaśnił, że mężczyźni mogą ponownie ożenić się po rozwodzie, ale nie kobiety. Chociaż jest to kontrowersyjne samo w sobie, najbardziej niestawne części kazania były zawarte w uzasadnieniu Branhama, dlaczego tak się stało.

Branham wyjaśnił, że po upadku ludzkości w ogrodzie Eden, Bóg ustanowił nowe przymierze: przymierze poligamii. Ze względu na to nowe przymierze, mężczyźni mogli żenić się wiele razy, a kobiety tylko raz. Porównał to do Chrystusa, jako oblubieńca, mającego oblubienicę z wieloma członkami. Chociaż poparcie Branhama dla poligamii jest dość jasne w kazaniu,² większość społeczności The Message odrzuciła pomysł, że

¹ Uwaga autora: Porównanie tych kazań można znaleźć w aneksie do tej książki jako przykład stopnia, w jakim Branham polegał na swoich książkach bibliotecznych, aby dostarczyć swoich "objawień".

² Branham, William (1965-2-21) *Małżeństwo i rozwód* "Kiedy podwójne przymierze zostało zawarte przez mężczyznę i kobietę, poprzez seks, zupełnie inne przymierze (nie pierwotne przymierze, ale inne przymierze), co teraz zostało wprowadzone? W sumie poligamia. Następnie, po początku, poligamia został wprowadzony zarówno w ludziach, jak i w

celowo popierał poligamię. Większość uważa, że jego wypowiedź miała na celu wyłącznie uzasadnienie ponownego małżeństwa po rozwodzie.

Chociaż być może nie było to jego intencją – nieumyślnie poparcie Branhama dla poligamii w kazaniu doprowadziło do eksplozji tej praktyki wśród znaczącej mniejszości jego zwolenników. Poligamia Praktyka istniała wśród jego zwolenników już przed kazaniem, czego godnym uwagi przykładem był Sidney Jackson.¹ Wśród niektórych jego zwolenników kazanie Branhama "Małżeństwo i rozwód" było postrzegane jako błogosławieństwo dla innych, aby poszli w jego ślady i również zaczęli żyć w sposób poligamiczny. W ciągu tygodnia od kazania figury w Jeffersonville werbowali ludzi do poligamicznego stylu życia.² J. T. Parnell był najbardziej niesławnym poligamistą we wczesnej społeczności Przesłania. Aktywnie rekrutował do poligamii w ciągu tygodnia od poparcia Branhama. Niemożliwe jest, aby wieści o działalności Parnella nie dotarły do uszu Branhama. Między działalnością Parnella, Sidneya Jacksona, i kilku innych, wiele poligamistycznych sekt Przesłania narodziło się po śmierci Branhama, gdy nauczanie

zwierzętach; Po początku, upadek. Teraz, w drugiej kolejności, Bóg ponownie ustanawia nową naturę, przez płęć. Bóg stworzył pierwszego bez seksu. Wierzysz w to? [Kongregacja mówi: "Amen". — przyp. red.] Teraz jest to kolejne przymierze z naturą, On ustala je w innym porządku, przez płęć. Drugie przymierze: jeden mężczyzna, wiele kobiet; jeden jeleni rogowy, cały harem łań. Czy słusznie? Jeden byk, całe stado bydła, krowy; jeden kogut, podwórko pełne kur. Czy słusznie? Jeden Dawid, według swego serca, z pięciuset żonami; z setką dzieci, które urodziły mu się w ciągu jednego roku, z różnych kobiet, um-hum, mężczyzna według serca samego Boga. Jeden Salomon z tysiącem żon. Ale zauważcie, że nie było tak na początku, ale teraz jest "po" początku.

¹ Branham, William (1964-8-23) *Pytania i odpowiedzi #1* "Dlaczego brat Jackson i jego żona zwrócili moją uwagę? Bo był myśliwym? Nie! Bo mam tam wielu wspaniałych przyjaciół myśliwych. Ale dlaczego się wyróżniał? Dlaczego? Gdybyś tylko znał sekret kryjący się za tym wszystkim. Ale nie zdradzam ludziom wszystkich sekretów, które znam. Dlaczego w tej samej godzinie Pan powiedział: "Skontaktuj się z Sidneyem Jacksonem? w Republice Południowej Afryki Pan przemówił do Sidneya Jacksona przyjsz tutaj? (Uwaga: podejrzewam, że Branham miał na myśli Sidneya Jacksona poligamiczny styl życia".

² Allen, James (2009-10-4) "Ilekoć brat Branham {...} głosił w lutym 1965 r. orędzie na temat *Małżeństwo i rozwód*. Są kaznodzieje, którzy odchodzą od tego, którzy mówią, słyszałem to na własne uszy, że brat Branham powiedział, że można mieć więcej niż jedną żonę. Tak wielu z nich to praktykowało. Wielu z nich praktykowało poligamię."

to zostało przyjęte przez coraz większą liczbę ludzi w Stanach Zjednoczonych.¹ Karaiby,² a zwłaszcza za granicą.³

Aprobata poligamii oraz zakaz ponownego małżeństwa kobiet⁴ miało negatywny wpływ na życie wielu członkiń społeczności The Message. Być może jeszcze gorsze jest to, że William Branham wprowadził do kazania inny dziwaczny zwrot akcji: wiarę, że szatan jest równy Bogu.⁵ Branham opowiedział w kazaniu o tym, jak Bóg stworzył mężczyznę na swój obraz i że kobiety nie były w pierwotnym Bożym stworzeniu. Wyjaśnił, że Szatan jest prawdziwym projektantem kobiet. Jako miłośnik piękna, Lucyfer zaprojektował kobiety tak, aby były piękne, aby mógł konkurować z Michałem i w celu oszukiwania mężczyzn.⁶

¹ Jackson, Raymond (2003-8-10) *Jedność, część 8*. "Wielu ludzi wzięło to samo, co brat Branham powiedział tutaj, usprawiedliwiając poligamię. Bo kiedy przychodzi i mówi, że "później przyszedł jeden mężczyzna, wiele kobiet, jeden koń ptci męskiej, wiele koni żeńskich", mówi o poligamii. Od tamtej pory słyszę braci i siostry tutaj w Północnej Karolinie Pewien młody człowiek, którego znałem wiele lat temu, powiedział, że poszedł w tę poligamię rzecz.

² Allen, James (2005-2-10) "Człowiek oszalał z poligamią rewelacja. Przyjdź prosto do mojego domu, a on powiedział, że jeśli w to nie wierzysz, to nie wierzysz bratu Branhamowi. {...} I ćwiczyl to. Pojechał na Bahamy i praktykował. Praktykował to w tej dziedzinie..."

³ Jackson, Raymond (1983-4-10) *Nie wszystkie dzieci 2* "Gdy głosił *Małżeństwo i rozwód* Niektórzy [kaznodzieje] odeszli po poligamii. Niejeden kaznodzieja spadł z urwiska zrujnował całe swoje życie od Europy po Azję".

⁴ Branham, William *Remarrying, Marriage And Divorce* "Ponowne małżeństwo: teraz zauważ, że on może, ale ona nie. {...} Musi pozostać samotna, albo pogodzić się z mężem. Nie może ponownie wyjść za mąż. Musi pozostać samotna, ale zauważ, że nigdy nie mówił o tym mężczyźnie. (Uwaga autora: Niektóre sekty Przesłania wierzą, że Branham upoważnił mężczyzn do poślubienia tylu kobiet, ile zechcą, a jedynym wyjściem, jakie kobieta mogła podjąć, było rozstanie się z mężem i nigdy ponownie nie zamążpójście. Implikacje były naprawdę bardzo paskudne dla wielu ludzi.)

⁵ Branham, William (1965-2-21) *Małżeństwo i rozwód* "[Bóg] musiał umieścić tutaj człowieka i uczynić go wolną wolną wolą moralną, aby wiedząc, upadł; a mężczyzna, na swój własny obraz, jest ona przeznaczona do aktu seksualnego, a żadne inne zwierzę nie jest tak zaprojektowane. Żadne inne stworzenie na ziemi nie jest zaprojektowane w ten sposób. To jest powód, dla którego widzisz poligamię, z tego powodu. {...} Możecie mnie pytać, czy szatan jest jej projektantem, ale taka jest prawda. Szatan ją zaprojektował. {...} Czy wiesz, że pewnego dnia szatan był równy Bogu? Pewnie, że był.."

⁶ Branham, William (1965-2-21) *Małżeństwo i rozwód* "Szatan jest tym, który ma ten rodzaj piękna. Zauważmy, że był najpiękniejszym ze wszystkich Aniołów w Niebie. Czy słusznie? I pragnął uczynić Niebo pięknym miejscem niż królestwo Michała. Czy słusznie? Ponadto, aby pokazać, że Kain jest jego synem, odprawił piękniejsze nabożeństwa, dekorował swoje ołtarze owocami i kwiatami i tak dalej. Czy słusznie? Piękny! Grzech jest piękny, to, co dziś nazywamy pięknem. A grzech zwodzi pięknem. Nigdy nie spojrzalbyś na kobietę idącą ulicą i nie

Etykietowanie szatana jako równego Bogu i projektanta kobiet jest prawdopodobnie jedną z najbardziej heretyckich rzeczy, jakich kiedykolwiek nauczał Branham. Wiele sekt Przesłania odrzuca tę część kazania – jednak kiedy skończył ją nauczać, Branham wyjaśnił swoim słuchaczom, że otrzymał całe kazanie w nadprzyrodzonym doświadczeniu podczas pobytu w górach w Arizonie. Zapewnił swoich zwolenników, że całe kazanie brzmiało: "Tak mówi Pan".

Łącząc tę antykobiecą doktrynę z wiedzą o związkach Branhama z wieloma homoseksualistami. Mężczyźni zadają kolejne niepokojące pytania.

Więcej samorodków

Podczas gdy wielu ludzi z zewnątrz postrzega Orędzie jako "jedność" lub modalizm¹ – nie jest to prawdą w odniesieniu do wszystkich sekt Orędzia. W ostatnich latach swojego życia Branham nauczał również pewnej formy neoarianizmu² które zaimportował bezpośrednio z pism Charlesa Taze'a Russella. W rezultacie, niektóre sekty Przesłania nie są modalistyczne, ale raczej neoariańskie, podążając za modelem niemal identycznym jak Świadkowie Jehowy.

Zgodnie z neoariańskim modelem nauczonym przez Branhama, Chrystus był istotą stworzoną, która była w pełni podporządkowana Bogu Ojcu. Dalej nauczał, że Chrystus istniał przed swoim wcieleniem jako Archanioł Michał. W chwili swego poczęcia i narodzin Chrystus przyszedł na świat jako doskonały człowiek, a podczas chrztu zamieszkał w Duchu Świętym. Wszystkie cuda, których dokonywał Chrystus, nie pochodziły z Jego własnej mocy, ale z mocy Ducha Świętego w Nim.³

Lee Vayle oraz Raymonda Jacksona obaj przyjęli neoariańską formułę Bóstwa Branhama, choć porzucili elementy dotyczące preegzystencji Chrystusa jako

powiedziałbyś, co jest w jej sercu. Widzieć? Ale chciałem powiedzieć te rzeczy, abyście mogli zrozumieć, dlaczego ten szatan jest jej projektantem. Dokładnie tak, udowodnił to jego własny syn, Kain. Teraz jest piękna, więc może oszukiwać".

¹ Uwaga autora: Modalizm to wiara, że Ojciec, Syn i Duch Święty są trzema modami lub trzema urzędami. Modalizm postrzega Ojca, Syna i Ducha Świętego jako urzędy pełnione przez jednego Boga. Jest to ten sam Bóg, w różnych trybach i urzędach; jedyłą różnicą jest tytuł, czyli sposób, w jaki Bóg działa. Modalizm jest popularną wiarą w zielonoświątkowców Jedności.

² Uwaga autora: Arianizm jest wiarą, że Ojciec i Syn różnią się od siebie i że Syn jest podporządkowany Ojcu. Wielu historyków przypisuje to przekonanie Ariuszowi i było popularnym wierzeniem w segmentach historycznego chrześcijaństwa między 250 a 800 r. n.e., a podobna wersja została wskrzeszona przez unitarian w 1500 roku i Świadków Jehowy pod koniec XIX wieku.

³ Uwaga autora: Obszerny zestaw cytatów demonstrujących różne nauki Branhama o formule Bóstwa można znaleźć w dodatku do tej książki.

Archanioła Michała. W ten sposób powstały dwie główne sekty Przesłania, które nie są modalistami.

W ostatnich latach życia Branhama pojawiło się wiele niezwykłych przekonań. UFO, kosmici,¹ coraz dziwniejsze idee na temat egipskich piramid² i dziwne spiski polityczne pojawiały się w wielu kazaniach. Branham zaczął nauczać, że istnieje siedem wymiarów, a podróżując przez te wymiary, można w końcu dojść do pełnej obecności Boga. Branham opisał te wymiary w taki sam sposób, w jaki robi to wielu hinduskich guru, opisując najwyższy wymiar jako dom Boga. Szósty wymiar był domem kosmicznego światła, w którym zmarli święci – lub wniebowstąpieni guru – przebywają jako duchy. Podejrzewam, że może to być spowodowane wpływem Paulaseera Lawrie, który odwiedził Jeffersonville mniej więcej w tym samym czasie, gdy Branham po raz pierwszy podzielił się tą tajemnicą ze swoimi słuchaczami.

Krzyk o północy

W swoim kazaniu na temat siedmiu pieczęci Branham zaczął mocno skłaniać się ku koncepcji, o której wcześniej wspomniał tylko mimochodem. Branham wierzył, że przypowieść o dziesięciu pannach z 25 rozdziału Ewangelii Mateusza mówi o dwóch grupach chrześcijan. Mądra grupa, która stanie się oblubienicą Chrystusa i uniknie ucisku przez pochwycenie – i głupia grupa, która pozostanie w tyle i będzie cierpieć gniew Boży i ucisk z antychrystem.³ Wiara ta została zaadaptowana z pism Clarence'a Larkina.⁴ Branham użył tego nauczania, aby przedstawić ludzi spoza swojego ruchu jako "głupich" nominalnych chrześcijan, którzy doświadczyli pewnej miary zbawienia.

¹ Branham, William (1965-8-15) *I nie wie o tym* "Wiemy, że to śledztwo, osądzanie aniołów, widzicie. A jak w Pentagonie i w ogóle, o tym, jak to się dzieje; i inteligencja, jak oni mogą [brat Branham pstryka palcami raz – przyp. red.] odejść jak błyskawica i odejść, odsunąć się od wszystkiego, co mają. Widzicie, oni nie zdają sobie sprawy z tego, co to jest, widzicie. Niech myślą, co chcą. Nazywają to latającymi spodkami, czy jakoś tak. Oni nie wiedzą, widzisz.

² Branham, William (1964-8-2) *The Future Home* "A w tej piramidzie było siedem stopni, a potem komnata króla. A my jesteśmy w siódmym wieku kościoła, zanim Król zasiądzie na Swoim tronie. I pamiętajmy, że piramida nigdy nie miała na sobie zwieńczenia. Pierwsza Boża Biblia znajdowała się w niebiosach, w Zodiaku; Zaczyna się i działa w każdym wieku. Pierwsza, początek Zodiaku, to dziewica; w ten sposób On przyszedł pierwszy. Ostatnią postacią w Zodiaku jest lew Lew; powtórne Przyjście. Tuż przed skrzyżowaniem ryb, czyli wiekiem raka; w którym teraz żyjemy".

³ Branham, William (1964-8-23) *Pytania i odpowiedzi #2* "Czy głupia dziewica będzie zbawiona?" {...} Teraz będzie musiała przejść przez Okres Ucisku. A powodem tego jest to, że odrzuciła Zadośćuczynienie w Jego pełni. Jest wierząca, wyznająca wiarę, ale będzie musiała przejść przez okres ucisku".

⁴ Larkin, Clarence (1919) *Księga Objawienia*. str. 169-170

Wskazał, że jego poselstwo było wołaniem o północy z przypowieści.¹ Wykorzystał to, aby przekonać swoich naśladowców, że trwa rozdział między mądrymi i głupimi. Mędrzy, którzy rozumieją tajemnice, które wyjawili, będą nielicznymi szczęśliwcami, którzy unikną nadchodzącego ucisku.² Branham zaczął używać wyrażenia "oblubienica" jako swojego najczęstszego określenia w odniesieniu do swoich wyznawców – ponieważ mądre panny poszły na wesele.³ Upierał się, że chrześcijanie, którzy nie przyjęli jego poselstwa, choć być może nadal są zbawieni, nie zostaną zaproszeni na wesele.

Idea Branhama skutecznie przekonała jego zwolenników, że istnieją dwa rządy chrześcijan, a jego zwolennicy są wyższym porządkiem. Znajomość tajemnic objawionych przez Branhama dawała członkostwo w wyższym rządzie "mędrców". Koncepcja ta może być zaczerpnięta z przedruku książki Jane Lead autorstwa Charlesa Price'a *Sześćdziesiąt propozycji*. Większość historyków historii Kościoła natychmiast rozpoznałaby to przekonanie jako gnostycyzm – przekonanie, że transcendencję osiąga się poprzez zrozumienie ukrytych tajemnic. W systemie Branhama był on w stanie zaciemnić ten fakt poprzez wprowadzenie przekonania, że dowodem Ducha Świętego jest wiara w jego poselstwo. To pozwala apologetom Przesłania twierdzić, że nacisk kładziony jest na posiadanie Ducha Świętego – podczas gdy w rzeczywistości nacisk jest rzeczywiście położony na zrozumienie tajemnic, które leży u podstaw tej koncepcji.

Meda Branham Rak (1963)

W 1963 roku Branham opowiedział słuchaczom niepokojącą historię, która dała wgląd w naturę jego życia rodzinnego. Wyjaśnił słuchaczom, że pewnego dnia wrócił do domu i zastał swoją żonę Medę dyscyplinującą ich najmłodszego syna, Józefa. Poprosiła męża, aby pomógł zdyscyplinować chłopca za jego zachowanie, ale Branham

¹ Branham, William (1963-8-18) *Czas Zjednoczenia i Znak* "Wierzę, że On jest tak bliski przyjscia, że mogę powiedzieć: "Oto Oblubieniec przychodzi! Słyszę krzyk o północy!" Amen! Jesteśmy w momencie końca. O rany, godzina, w której żyjemy. Zauważyć. Widzisz?"

² Branham, William (1965) *An Exposition Of The Seven Church Ages* "To jest dokładnie to, co Jezus powiedział w Ewangelii Mateusza 25:1-13. Było dziesięć dziewic. Pięciu było mądrych, a pięciu głupich. Pięciu mędrców miało oliwę (Ducha Świętego), ale pozostała piątka nie. Kiedy rozległ się okrzyk: "Oto Oblubieniec przychodzi", pięciu głupich musiało biec po oliwę, podczas gdy pięć mądrych panien weszło na wesele. Tych pięciu, którzy pozostali na zewnątrz, pozostawiono na pastwę wielkiego ucisku. To właśnie stanie się ze wszystkim, którzy nie wzniosą się w pochwyconiu". (Uwaga: W czterostopniowym systemie zbawienia Branhama, Duch Święty nie był zobowiązany do zbawienia. Trzeba było jednak iść w pochwyconiu.)

³ Uwaga autora: W przeciwieństwie do większości chrześcijan, Branham nauczał, że Mateusza 25 był poligamicznym ślubem, a mądre panny były poligamicznymi oblubienicami Chrystusa.

odmówił. Zdenerwowana Meda weszła do sypialni, zatrzasnęła i zamknęła drzwi. "Duchowi Świętemu" nie spodobało się zachowanie Medy i poinstruował Branhama, aby się z nią skonfrontował. Zażądał, by otworzyła drzwi sypialni i przeczytał jej historię o tym, jak Miriam została dotknięta trędem za brak szacunku dla Mojżesza. Następnie poinformował Medę, że Bóg przeklął ją na raka za to, że go obgadywała.

Branham wyjaśnił, że Meda natychmiast poczuła ból w boku i musiała zostać zabrana do lekarza w Louisville, który zdiagnozował u niej raka jajnika. Po kilku wizytach u specjalistów jego żona miała przejść operację usunięcia guza. Branham twierdził, że kiedy zabrano ją do szpitala i przygotowywano się do operacji, ogłosił, że jest wyleczona. Po zbadaniu lekarze nie znaleźli żadnych dowodów na istnienie nowotworu, a on stwierdził, że została cudownie uzdrowiona.¹

Jest to legendarna historia w Przeszaniu. Wzmocniło to wiarę w zdolność Branhama do przeklęcia każdego, kto rzucił mu wyzwanie w jakikolwiek sposób. Służył również mężczyznom jako narzędzie do wykorzystania przeciwko własnym żonom; Co się stanie, gdy porozmawiasz ze swoim mężem? Oczywiście, Bóg daje ci raka.

W społeczności The Message głęboko niepokojąca natura tej historii nie jest od razu widoczna. William Branham wyraźnie znęcał się nad swoją żoną psychicznie i

¹ Branham, William (1963-12-29) *Odwróć wzrok na Jezusa*. "Sprowadziliśmy tam Józefa, który na pewno jest chłopcem! Pomógł ułożyć trochę siwych włosów w głowie swojej matki, tak samo jak ja. Tak naprawdę był chłopcem i zrobił coś naprawdę złego, a ja powiedziałem jej... Powiedziała do mnie: "Bill, polizaj go", powiedziałem: "Po prostu nie mam odwagi". A ona na to: "Tak, gdybyś musiała to znieść!" i zatrzasnęła mi drzwi prosto przed nosem. {...} Duchowi Świętemu się to nie podobało. Powiedział: "Idź i powiedz jej...", wydaje mi się, że jest to 2 Księga Kronik, 22 rozdział. Na początku myślałem, że po prostu to sobie wyobraziłem. Po prostu myłem dalej, a on znowu powiedział: "Idź, powiedz jej, żeby to przeczytała". Wszedłem, wziąłem Biblię i przeczytałem ją. To tam prorokini Miriam naśmiewała się ze swojego brata, Mojżesza, za to, że poślubił etiopską dziewczynę, co nie spodobało się Bogu. Powiedział: "Byłoby lepiej, gdyby jej ojciec napluł jej w twarz, niż gdyby to zrobił". {...} Zapukałem do drzwi (zamknęła się) i powiedziałem jej, że chcę z nią porozmawiać. Wszedłem tam i rozmawiałem z nią, próbowałem jej powiedzieć, co to jest. Powiedziałam: "Kochanie, wiesz, jak cię kocham, ale Bogu się to nie podobało. Nie powinnaś była tego mówić. Zaraz potem zaczęła mieć kłopoty w boku. Zabraliśmy ją do lekarza w Louisville (doktora Arthura Schoena), który znalazł guza na lewym jajniku, który ja znalazłem piętnaście czy szesnaście lat wcześniej – guz na lewym jajniku wielkości orzecha włoskiego. {...} Poszliśmy dalej; Poszedłem po Billy'ego i Loyce'a i pojechałem do Shreveport. Następnego wieczoru zadzwoniłem do niej. Była szczęśliwa, powiedziała: "Bill, chcę ci powiedzieć..." (Teraz jest tutaj i może to zweryfikować.) Musiała tam kuśtykać. Poszedłem do pokoju z pielęgniarką i panią Norman i włożyłem jej ubranie (fartuch) do badania. Doktor wyszedł, a ona ledwo mogła wejść na stół; guz wiszący tam tak duży. {...} Lekarz wszedł i rozmawiał z nią {...} Powiedział: "Być może nie będę w stanie tego wyjaśnić, ale pani Branham, tego guza nie ma". I od tamtej pory nigdy nie miała ani jednego objawu".

emocjonalnie. Przekonał ją, że została zaatakowana rakiem za to, że była zdenerwowana jego odmową zdyscyplinowania ich dzieci. To graniczy z absurdem. Każda rozsądna osoba jasno określiłaby to jako obraźliwe zachowanie. Nie tylko przekonał ją, że ma raka, ale jeszcze bardziej upokorzył ją przed społecznością The Message, dzieląc się tą historią ze swoimi fanami na całym świecie. Branham publicznie zawstydział i upokarzał własną żonę. Była to powszechna praktyka stosowana przez Branhama i przywódców Przesłania w celu kontrolowania ludzi wokół nich. Są to cechy charakterystyczne złośliwego, narcystycznego przywódcy kultu. I nikt nie był bezpieczny przed jego taktyką.

Dzieci Branhama były również publicznie zawstydzane i upokarzane. Omówiłem już przypadki Billy'ego Paula w rozdziale 10. Jego najstarsza córka Rebekah Nie oszczędzono też losów. Aby ją upokorzyć i zmusić osiemnastoletnią córkę do posłuszeństwa, dzielił się intymnymi szczegółami z jej życia ze swoimi słuchaczami – w czasie jej obecności. Zwróćcie uwagę na sposób, w jaki Branham wykorzystuje poniższą historię, aby poniżyć i upokorzyć zarówno swoją żonę, jak i córkę. Zasugerował Rebece, że została opętana przez diabła, a następnie przedstawił się jako wzór cnót.

Jej matka za coś ją za coś ścigała i [Rebekah] pysknęła jej. To nie jest Rebekah W ogóle. Zdjęła, trzasnęła drzwiami i prawie strąciła rzeczy ze ściany, poszedł do szkoły. A teraz powinnam była po prostu zdjąć pas i pójść za nią na podwórze, a potem przyprowadzić ją z powrotem, okrążając ją osnowy. Widzieć? Ale pomyślałem: "Chwileczkę, muszę myśleć osiemnastolatkiem". Widzieć? "Teraz", powiedziałam, "Mamo, wiem, że..." Zaczęła płakać, Meda. "Słuchaj, kochanie, teraz musisz mnie posłuchać. [Uwaga autora: Albo znowu zachorujesz na raka] Trudno ci to zrobić; Jestem twoim mężem. Ale ludzie jeżdżą po krajach i dookoła, aby uzyskać tylko kilka słów rady. Teraz, jeśli... Rozmawiałem z nią któregoś dnia, a ona po prostu ode mnie odeszła". Becky nigdy mi tego nie zrobiła. Widzieć? A kiedy jej matka coś o tym powiedziała, trzasnęła drzwiami i powiedziała: "Oczekujesz, że będę tu siedzieć i być kwiatem na ścianie przez całe życie?" I obwiniać! Zatrzasnęła drzwi i wyszła. To był diabeł. Pamiętam, że przez pierwsze dwa lata życia płakała. Idziemy do restauracji i jemy; Odprowadzałem ją na ulicę, kiedy Meda jadła, a ona odprowadzała ją, kiedy ja jadłem. Po prostu płakałem i płakałem. Pewnego dnia tutaj, w Kanadzie, przepłakałem całą noc i nie mogłem odpocząć i tak dalej; ja tam stojąc... Teraz. I Coś mi

powiedziało: "To diabeł atakuje twoją służbę." Powiedziałam: "Podaj mi to dziecko". Powiedziałem: "Szatanie, w imię Jezusa Chrystusa, zdejmij z niej ręce".¹

William Branham podzielił się wieloma takimi historiami z tysiącami ludzi w społeczności The Message – a jego żona i dzieci siedziały tam, a wszyscy się na nich gapili, podczas gdy on dzielił się osobistymi, intymnymi i wstydliwymi szczegółami z ich życia. Co to za osoba, która robi takie rzeczy? Jakiemu słusznemu celowi mogłoby to służyć? William Branham twierdzi w tej historii, że jego córka Rebekah, była narzędziem szatana, który od urodzenia przeszkadzał mu w jego służbie. Kiedy zdejmujemy okulary z "Przesłania" i patrzymy na świat jak zwykli ludzie – te historie pokazują szokujący poziom złego traktowania, jakie Branham okazywał własnej rodzinie. To, co powiedział tutaj William Branham, nie mieści się w sferze akceptowalnego zachowania.

Niestety, służy to jako wzór dla kaznodziejów Przesłania do dnia dzisiejszego, którzy naśladują obraźliwe zachowania Branhama z platformy swoich kościołów i nękają, zawstydzają i upokarzają ludzi. Można zrozumieć, dlaczego w "Orędziu" było tak wiele samobójstw.

Odstonięcie Boga (1963-1965)

Zdecydowanie najbardziej niepokojącą rzeczą, jakiej nauczał Branham w ostatnich latach swojego życia, było jego coraz wyraźniejsze twierdzenie, że jest objawionym synem Boga. Niekiedy publicznie bezbłędnie twierdził, że jest Jezusem Chrystusem. Branham przez lata kładł podwaliny pod te twierdzenia, stopniowo prowadząc swoich słuchaczy do wiary, że Bóg objawił się w ciele w różnych momentach historii ludzkości. Melchizedek, Mojżesz i Jezus Chrystus byli trzema postaciami, na których najczęściej polegał jako na układzie odniesienia – chociaż czasami sugerował, że wszyscy prorocy Starego Testamentu byli również objawionymi synami Boga, przede wszystkim Ezechiela, Eliasza, Izajasza i Jeramiasza. Doszedł do tego wniosku, wyjaśniając, że Jezus był Słowem (Logosem), które stało się ciałem. Porównał "Słowo, które stało się ciałem" do "słowa Pańskiego, które przyszło do proroków". Zasugerował, że skoro prorocy byli związani ze "słowem", to byli również objawionymi synami Boga.²

¹ Branham, William (1964-8-23) *Pytania i odpowiedzi #1*

² Branham, William (1962-3-18) *Słowo mówione Jest oryginalnym nasieniem* "To dlatego Jezus został tak doskonale zmanifestowany, Bóg został tak doskonale zmanifestowany w Jezusie,

Spędziwszy lata na warunkowaniu swoich słuchaczy, aby fałszywie wierzyli, że Bóg objawia się jako prorok w całej historii ludzkości, zaczął insynuować, że sam był prorokiem w tym wzorcu. Prywatnie wysunął roszczenia do Kultu Bóstwa w prosty i bezpośredni sposób. Przegląd ich zeznań dostarcza wielu świadków, którzy twierdzą, że Branham osobiście twierdził, że jest dla nich Bogiem lub Mesjaszem w prywatnych rozmowach.¹ Nawet osoby spoza Kultu Bóstwa słyszały, jak Branham twierdził, że jest Jezusem Chrystusem dla członków Kultu Bóstwa.² Jego publiczne wypowiedzi w tej sprawie były bardziej powściągliwe. Publicznie twierdził, że jest Jezusem Chrystusem dopiero w ostatnim roku swojego życia.

Niektórzy członkowie społeczności The Message byli zdezorientowani jego twierdzeniami o "synu człowieczym" i przedstawili mu pytanie w serii pytań i odpowiedzi z 1964 roku. Branham ostrożnie odpowiedział na to pytanie, mówiąc, że jest "a" Syn Człowieczy – ale nie "ten" Syn człowieczy".³ Wyjaśnił, że słup ognia, który rzekomo podążał za nim, był namaszczeniem, które zstąpiło na syna człowieczego, aby objawić Boga. Branham zaprzeczył, jakoby w tym momencie był namaszczonym synem człowieczym, ale dopuszczał możliwość, że mógłby stać się taką postacią w przyszłości.⁴ Starannie utrzymywał również standard Późnego Deszczu Objawieni synowie teologii Boga, która oczekiwała zbiorowej manifestacji,⁵ jednocześnie

ponieważ On był Słowem Bożym. On był Słowem Bożym. To jest powód, dla którego nie mógł wytworzyć niczego innego, jak tylko dokładnie Boga. A jeśli Bóg jest w tobie, to czymże więcej możesz być? Czyż Jezus nie powiedział o prorokach, do których przyszło Słowo Boże... Do kogo dotarło Słowo Boże? Proroków. Czyż Jezus nie nazwał ich "bogami"? Dlaczego? Bóg objawił się w nich. Co to było? Słowo mówione się zmanifestowało. Widzisz?

¹ Sothmana, Fred (2009) Wywiad z Fredem Sothmanem. "Brat Tom Simpson i wracałem do domu ze Shreveport Brat Branham powiedział: Ja jestem Mojżesz, Ja jestem Eliasza i Ja jestem Mesjasz! I nie mów o tym nikomu".

² Vayle, Lee (1986-4-13) Wspomnienie. "Nagle usłyszałem, jak brat Branham mówi wszystkim w tłumie, że jest Panem Jezusem Chrystusem. A ja na to: "O Boże. W co się wpakowałem? Ten człowiek mówi wszystkim, że jest Panem Jezusem Chrystusem".

³ Branham, William (1964-8-23) *Pytania i odpowiedzi #2* "Niektórzy mówią, że brat Branham jest Synem Człowieczym. Myślałem, że Słup Ognia to Syn Człowieczy. Czy się mylę? 101 Cóż, to dobre pytanie, bardzo dobre. Lecz Ja nie jestem Synem Człowieczym, lecz Synem Człowieczym. Jest spora różnica. Jezus Chrystus był Synem Człowieczym, Synem Bożym, Synem Człowieczym, Synem Dawida".

⁴ Branham, William (1964-8-23) *Pytania i odpowiedzi #2* "Dopóki nie zostaną ostatecznie pokierowani do zrobienia czegoś (wiedzisz?), wtedy powiem to, co muszę powiedzieć. Ale ta godzina jeszcze nie nadeszła.

⁵ Branham, William (1964-8-23) *Pytania i odpowiedzi #2* "Teraz, w dniu Pięćdziesiątnicy, zstąpił ten Słup Ognia i rozpadł się w ten sposób, i języki ognia spadły na każdego z nich, nie ich języki,

sygnalizując, że przyszłe wydarzenie doprowadzi do zmanifestowania się pojedynczej postaci "głowy".¹

W styczniu 1965 roku Branham przeszedł do następnego etapu, kiedy ogłosił swoim słuchaczom, że syn człowieczy został objawiony, jako Bóg w ciele, pośród nich tego samego dnia.²

Kiedy głosił *Kim jest ten Melchizedek?* W lutym 1965 roku zaczął mówić słuchaczom, że jest postacią Melchizedeka. Zrobił to, porównując Billy'ego Grahama i Orala Robertsa do dwóch aniołów, którzy ukazali się z Melchizedekiem, i przyrównanie się do Melchizedeka, który mógł wyjawić ukryte myśli Sary.³

ale języki ognia skierowane na każdego z nich, wybrana, wybrana grupa, zidentyfikowana przez ten Słup Ognia, pokazując, że Bóg oddzielił się od człowieka. Rozumiesz? Bóg, Logos, rozdziela się w człowieka! Bóg, nie w jednej osobie, On jest w swoim Kościele powszechny".

¹ Branham, William (1964-8-23) *Pytania i odpowiedzi #2* "[Słup ognia jest] pośród nas, dowodzi, że ten sam Jezus, który kiedyś żył w Palestynie, ten sam Duch był nad Nim, który przyszedł przez Ciało, aż powrócił do Zwierzchnictwa, które wkrótce przyjdzie, aby przejąć Ciało. Amen! Głowa przychodzi do Ciała. Rozumiesz? To będzie Syn Boży, Syn Człowieczy, Syn Dawida, JA JESTEM, Róża Szaron, Konwalia, Gwiazda Poranna. Ja nim nie jestem. Jestem Jego sługą. A Słup Ognia nie jest Nim; Jest w formie Ducha (widzicie?), która spoczywała na Synu Człowieczym, a teraz przyszła, aby namaścić synów człowieczych, aby przywrócić służbę dokładnie taką, jaką On powiedział, że będzie, aby Głowa i reszta Ciała mogły się ze sobą połączyć.

² Branham, William (1965-1-20) *Nie opieraj się na własnym wyrozumieniu* "A teraz słuchaj, nie opieraj się na własnym zrozumieniu. Ale oprzyj się na tym, co On obiecał, że to uczyni; jeśli to nie jest ten sam Duch, który mieszkał w ludzkim ciele, który wiedział, że Sara śmiała się w namiocie, za plecami Mężczyzny. Czy słusznie? Obiecał On, że tuż przed zniszczeniem świata ogniem, gdy Syn Człowieczy objawi się ponownie w podobny sposób, jak Syn Człowieczy (prorocy) objawi się w ludzkim ciele On jest tu z nami dziś wieczorem"

³ Branham, William (1965-2-21) *Kim jest ten Melchizedek?* "Jak to było za dni Sodomy", Bóg zstąpił i objawił się w ludzkim ciele, i powiedział to, co Sara myślała w swoim sercu, w namiocie za Nim, o ostatnim znaku, zanim pogański świat został zniszczony przez ogień. A kościół ma swój ostatni znak, zanim cały świat zostanie zniszczony, to pogańskie królestwo zostanie zniszczone przez ogień i gniew Boży. Wierzysz w to? Melchizedek był ciałem, przedstawiał się w ciele ludzkim; a później stał się ciałem. A teraz, dziś wieczorem, On jest ten sam, wczoraj, dziś i na wieki. Wierzysz w to? Kim więc jest ten Melchizedek, to ten sam wczoraj... "Nigdy nie miałem ojca, nigdy nie miałem matki; On nigdy nie miał początku dnia, nigdy nie miał końca życia". Spotkał Abrahama i jakiego znaku dokonał? Potem, kiedy stał się ciałem, powiedział, że powtórzy się to ponownie tuż przed czasem ostatecznym. Wierzysz w to? Wierzę w to". {...} Za moimi plecami siedzi mężczyzna. Kontaktuje się z Bogiem. I czego chce; Ma dziecko, które ma problemy z sercem. A to dziecko ma szmer w sercu, tak powiedział lekarz. A ten człowiek nazywa się pan Cox. Niech pan wstanie, panie Cox. "I powiedział Sarze co myślała, za Nim..." (Uwaga autora: Branham wskazuje, że jego rozeznanie serca pana Coxa było dowodem na to, że był on postacią Melchizedeka. Zauważ również: Pan Cox uczestniczył w Zgromadzeniu Wiary Kościół,

W kwietniu 1965 roku Branham wygłosił jedno ze swoich pierwszych niewątpliwych twierdzeń, że jest objawionym synem Boga. Zaczął wyraźnie mówić, że Bóg objawi się ponownie, w ciele, jako prorok w dniach ostatecznych – szczególnie jako prorok Eliasza z Księgi Malachiasza 4. Bardzo ostrożnie szedł po tej linii, pozostawiając otwartą możliwość, że miał na myśli ogólną manifestację Chrystusa w Kościele, a jednocześnie wyraźnie wskazując, że będzie to manifestacja jako pojedyncza postać.¹

*Otóż Jezus przyszedł w trzech imionach. Syn człowieczy, który jest prorokiem; Syn Boży, który przeszedł przez wiek Kościoła; potem Syn Dawida. Lecz pomiędzy Synem Bożym a Synem Dawida, według Jego własnego Słowa i według Malachiasza 4 i wiele Pism, On ma powrócić z powrotem do Swojego Kościoła, w fizycznej formie, w ludziach, w... w ludziach, na drodze bycia prorokiem. Widzieć?*²

Powyższy cytat ilustruje dwulicowość, w którą Branham regularnie się angażował. Jego dobór słów może być rozumiany zarówno jako przejaw jednostkowy, jak i zbiorowy. Mówienie w ten sposób zarówno wprowadzało go w temat, jak i dawało mu możliwość zaprzeczenia twierdzeniom bóstwa. Dwuznaczność Branhama była kontynuowana w następnych miesiącach, kiedy to nadal przedstawiał manifestację synów Bożych zarówno jako manifestację zbiorową, jak i jednocześnie sugerował, że będzie to manifestacja pojedyncza. Douga Weavera W swojej biografii Branhama z 1987 roku zauważył, że rozwinął obsesję na punkcie wyrażenia "syn człowieczy" w ostatnim roku swojego życia. Branham wielokrotnie i wyraźnie nauczał, że wyrażenie "syn człowieczy" odnosi się do objawienia się Boga w postaci proroka i że taki prorok ma się pojawić na końcu dni.³ Jego pierwsze oczywiste kazanie na ten temat nosiło

znam go dobrze. Był członkiem Przybytku przez dłuższy czas, kiedy to zdarzenie miało miejsce; Mogę was zapewnić, że to rozeznanie jest mylące. Branham był już w pełni świadomy, kim był ten człowiek i jaka była kwestia, zanim dokonał tego "rozeznania".)

¹ Branham, William (1965-11-26) *Dzieła to wiara wyrażona* "To On, "W owym dniu Syn Człowieczy będzie objawiony". Amen! Syn Człowieczy objawi się w ciele, wy ludzie, Kościół, dokładnie tak, jak to było przed dniami Sodomy, grupa powołana z dala od nich wszystkich, wyruszając, wierząc w obietnicę Bożą. Chwała!"

² Branham, William (1965-4-27) *Czy Bóg zmienia zdanie?*

³ Branham, William (1964-4-27) *Próba* "Jezus Chrystus jest ten sam wczoraj, dziś i na wieki, i utożsamia się z tym, co obiecał. Można by powiedzieć o wiele więcej. W tych ostatecznych dniach, jako Syn Człowieczy, dał się poznać wśród swego ludu w postaci swego ludu. Widzieć? Nie Syn Boży, nie Syn Dawida, ale Syn Człowieczy. Syn Boży był nadprzyrodzony. Podobnie jak

tytuł "*Odstąpienie Boga.*" Branham wydawał się nie być w stanie powstrzymać się od umieszczenia komentarza na temat "syna człowieczego" w większości swoich kazań w 1964 roku i prawie w każdym kazaniu z 1965 roku.

Branham zaczął mówić swoim słuchaczom, że "objawienie Syna Człowieczego" w Ewangelii Łukasza 17:30 – werset o powtórny przyjsciu Chrystusa – oznacza, że przyjscie Chrystusa będzie miało formę Malachiasza 4 Prorok Eliasza.¹ Branham zaczął również bezpośrednio odnosić się do siebie jako do syna człowieczego w swoich liniach modlitewnych.²

Gdy rok 1965 zbliżał się ku końcowi, wypowiedzi Branhama stawały się coraz bardziej jasne.

Zwróćcie uwagę, Syn Człowieczy został objawiony grupie Abrahama jako Człowiek, Prorok w postaci ludzkiego ciała, zwykły Człowiek z prochem na Swoich ubraniach, a Abraham nazwał Go "Elohim". Jezus obiecuje, że w dniach ostatecznych Syn Człowieczy objawi się ponownie. {...} "Słyszeliśmy o Tym na własne uszy, teraz widzimy To na własne oczy". Amen! Czy w to wierzysz? [Kongregacja mówi: "Amen". — przyp. red.] Z całego serca! Inspiracja! I w tym dniu, kiedy objawia się Syn Człowieczy, Syn Człowieczy, Jezus Chrystus

Abraham, widział głosy, słyszał różne rzeczy, widział światła i tak dalej. Ale tuż przed przyjsciem obiecane go syna Bóg objawił się jako człowiek, w ludzkim cielem i odczytał myśli, które były w SarzeW pokoju za Nim. Ilu z nich mówi, wie, że to jest Pismo? I rzekł: "Jak było za dni Sodomy, tak będzie z przyjsciem Syna Bożego, gdy Syn Człowieczy się objawi". {...} "Syn Człowieczy objawia się", a nie Syn Boży w wieku Kościoła. Został z tego wykluczony. Teraz jest Synem Człowieczym, który się objawia. Słowo staje się ciałem pośród nas".

¹ Branham, William (1965-4-26) *Udowadnianie Jego słowa* "Spójrzcie na Jezusa w Ewangelii Łukasza 17:30, zobaczcie, kiedy mówił tam o czasach ostatecznych, jak oni będą wyglądać za dni Noego. Wtedy On powiedział: "I podobnie jak za dni Sodomy, gdy Syn Człowieczy się objawia". Znowu Syn Człowieczy, a nie Syn Boży. "Syn człowieczy", widzicie, to przynosi Malachiasza 4 znowu, prosto z powrotem. Wszystkie te inne przepowiednie przychodzą od razu, jak to powinno być zrobione. On udowadnia, że Jego Słowo takie jest. Zgadza się.

² Branham, William (1965-7-18) *Pokarm duchowy we właściwym czasie* "Zanim pomodlimy się na jedną modlitwę, niektórzy z was pomodlą się i zobaczą, czy Syn Człowieczy jest nadal ten sam wczoraj, dziś i na wieki. Po prostu zapytaj, czy On jest, powiedz: "Panie, ten człowiek mnie nie zna, ale ja wiem, że jesteś ten sam wczoraj, dziś i na wieki", zobacz, czy On ci to mówi. Tak, proszę pana. A teraz podnieś głowę na chwilę. To już za mną. To dziecko. W tej chwili pali się gorączką. To mała dziewczynka. Jesteś spoza miasta. Dziecko ma problemy żołądkowe. Tak też się stało. Po prostu uwierz. Czy to jest to, co On powiedział, że uczyni? Nigdy w życiu nie widziałem takiej osoby. Bóg w Niebie o tym wie. Ten mężczyzna wygląda na bardzo silnego i zdrowego. Ale widzisz ten cień nad nim? Oznacza to, że jeśli Bóg mu nie pomoże, nie pozostanie tu zbyt długo. Ma raka. Jest w płucach. A teraz Syn Człowieczy jest tutaj!".

objawił się pośród Swego ludu. {...} "Oto niektórzy ludzie, jeden tu i tam, którzy oczekują Przyjścia Pana. Wypatrują... chociaż. Tylko tym się objawi, tylko ci, którym zrozumieją. Tylko Wybrani rozumieją, Kim On jest".¹

Jego wypowiedzi się w tym kierunku, aż osiągnął poziom całkowitego bluźnierstwa, sugerując swoim zwolennikom, że istnieje coś takiego jak "Bóg-Prorok".

Syn Człowieczy zostanie objawiony, objawiony, przyprowadzony z powrotem do Kościoła wraz z całym Bóstwem Bożym pośród Swego ludu, ukazując te same widzialne znaki, objawiając się tak, jak to uczynił na początku, kiedy został objawiony na ziemi w postaci Boga-Proroka. Och! Chwała! Obiecane przez Malachiasza 4...²

W listopadzie 1965 roku, na ostatniej konwencji Branhama przed śmiercią, Branham wygłosił swoje najbardziej otwarte i bezpośrednie oświadczenie, że jest Jezusem Chrystusem.

Dzisiejszy Eliasz to Pan Jezus Chrystus. Ma przyjść według... Łukasza 17:30 mówi, że Syn Człowieczy objawi się pośród swego ludu. Nie człowiek, Boże! Ale to przyjdzie przez proroka.³

Chrześcijański obserwator nie może przestać się zastanawiać, czy czas śmierci Branhama nie był boskim wyrokiem z powodu czystego bluźnierstwa wychodzącego z jego ust w ostatnim roku tego życia. Być może tak. Jego naśladowcy, rzecz jasna, nie postrzegali tego w ten sposób.

Apologeta Orędzia powie, że ten rozdział wrywa wypowiedzi Branhama z kontekstu. Nawet jeśli tak jest, Branham nadal jest winny. Był w pełni świadomy, że duża grupa ludzi na jego zebraniach wierzyła, że jest Bogiem. To, że mówił tak niechlujnie, że mógł niechcący pozwolić ludziom dojść do wniosku, że jest Bogiem, jest samo w sobie niewybaczalne. William Branham stworzył Kult Bóstwa Branhama. W ten sposób z pewnością był postacią antychrysta. Widziane w świetle jego kazania na temat *Ten Posiniaczony wąż* – nie można zrobić nic innego, jak tylko całkowicie i całkowicie potępić Williama Branhama za te wypowiedzi. O ile Branham nie był

¹ Branham, William (1965-11-27) Słyszałem, *ale teraz widzę*

² Branham, William (1965-11-28) Jedyne Boże miejsce kultu

³ Branham, William (1965-11-27) *Próbując wyświadczyć Bogu przysługę, nie będąc to wolą Bożą*

psychicznie obłąkany, kiedy mówił te rzeczy, trudno byłoby uwierzyć, że mógł być prawdziwym chrześcijaninem.¹

Pewna łaska może być okazana starym ludziom z Message, którzy siedzieli i słuchali Branhama twierdzącego, że jest powtórny przyjsciem. Branham powoli manipulował nimi za pomocą kontroli zachowań i myśli, które już wprowadził do kultu, co poważnie ograniczyło ich zdolność do krytycznego myślenia. Być może, gdyby żył dłużej, uczyniłby swoje bluźnierstwo tak oczywistym, że być może więcej ludzi by się obudziło. Może? Wierzę, że przeciętny chrześcijanin uwierzyłby, że Branham powiedział już wystarczająco dużo, aby obudzić każdego rozsądnego człowieka.

Osobiście znałem setki ludzi, którzy siedzieli tam i słuchali Branhama, który twierdził, że jest powtórny przyjsciem Jezusa Chrystusa. Wielu z tych samych ludzi zaprzecza, że to on rzeczywiście wypowiedział te słowa. Pomimo łaski, jaką możemy im okazać, trudno jest usprawiedliwić ich przypadkowe przyjęcie lub odrzucenie oświadczeń Branhama. Trudno jest traktować kogoś poważnie, jeśli nie traktuje on tych spraw poważnie.

Brat Tom Simpson i wracałem do domu ze Shreveport Brat Branham powiedział: Ja jestem Mojżesz, Ja jestem Eliasz i Ja jestem Mesjasz! I nie mów nikomu innemu.²

William Branham i charyzmatycy

William Branham i społeczność The Message nie byli całkowicie odizolowani od szerszych frakcji Późnego Deszczu ruchu w tych latach. William Branham nadal występował wspólnie z wybitnymi osobistościami, takimi jak Kenneth Hagin,³ Dereka

¹ Chrześcijanie mają przykazanie, aby osądzać i potępiać w takich przypadkach. Branham nie jest zwolniony z Pisma Świętego. (Galatów 1:8).

² Sothmana, Fred (2009) Wywiad z Fredem Sothmanem.

³ Hagin powiedział:, Kenneth (1973) "Ten, który teraz stoi na czele służby uzdrawiania jako prorok..." cytowany przez Andrew Stroma w *Zagadka Williama Branhama*. (Uwaga: Hagin dalej "prorokuje" nadchodzącą śmierć Branhama, ale nadal czci go jako proroka).

Prince'a,¹ Tommy'ego Osborna,² Paweł Kain,³ oraz Orala Robertsa⁴ aż do śmierci w 1965 roku. W 1966 roku miał zaplanowane kolejne spotkania z nimi i nadal cieszył się silnym poparciem ze strony Biznesmenów Pełnej Ewangelii.

Józefa Mattsona-Boze'a i Niezależnych Zgromadzeń Bożych Do końca życia Branham otwierał swoje drzwi. Poszczególne Zjednoczone Kościoły Zielonoświątkowe, zwłaszcza na południu Stanów Zjednoczonych, nadal przyjmowały Branhama. Ostatnie duże przebudzenie Branhama było sponsorowane przez 18 kościołów UPC w Missisipi w kwietniu 1964 roku. Jacka Moore'a Drzwi były otwarte dla Branhama. To było w Jack Moore'ie w listopadzie 1965 roku Branham otwarcie twierdził, że jest Jezusem Chrystusem. Boze W latach sześćdziesiątych XX wieku rozpoczął intensywne działania ewangelizacyjne i misyjne w Afryce Wschodniej. Taśmy Branhama a literatura zaczęła docierać do anglojęzycznych narodów Afryki Wschodniej.

Oprócz wycieczek do Puerto Rico i Jamajka sponsorowane przez Biznesmenów Pełnej Ewangelii, Branham nie przeprowadził żadnej znaczącej serii przebudzeń po 1961 roku. Branham próbował organizować zagraniczne przebudzenia przez kilka lat, ale zawsze bez powodzenia. Przez chwilę wydawało się, że rok 1965 może być rokiem, w którym Branham odzyska swoją kampanijną chwałę. Próbował zorganizować serię przebudzeń w Południowej Afryce. Sidneya Jacksona W 1964 roku powrócił ze Stanów Zjednoczonych do Południowej Afryki i gorączkowo pracował nad zorganizowaniem trasy koncertowej Branhama. Obładowany taśmami z wiadomościami, rozpoczął proces zasiewania nasion, które wyrosły na wczesną wspólnotę Przesłania w anglojęzycznych krajach południowej Afryki.

Plany Branhama wobec Republiki Południowej Afryki Tournée rozpadło się w jedenastej godzinie, kiedy rząd Republiki Południowej Afryki nałożył ograniczenia na jego wizę, które zabroniły mu organizowania jakichkolwiek przebudzeń. Zarzuca się,

¹ Prince, Derek (1990-9-29) *Uważaj, abyś nie został zwiedziony* "William Branham był mężem Bożym z najbardziej niezwykłym i dramatycznym darem od Boga".

² Osbron, Tommy (1966-1-26) *Nabożeństwo żałobne Williama Branhama*. "Niektórzy pomyślą, że jestem świętokradztwem lub niezgodna z doktryną (i to nie ma znaczenia), ale Bóg przyszedł ponownie w ludzkim ciele i powiedział: "Najwyraźniej muszę im to jeszcze raz pokazać. Muszę im jeszcze raz przypomnieć. Muszą zobaczyć jeszcze raz. Jeszcze raz muszą poznać, jaki jest Bóg". A On zszedł na dół i postać małego człowieka, proroka, ale tym razem więcej niż proroka, tym razem Jezusa-człowieka!"

³ Cain, Paul (1992) "William Branham był największym prorokiem XX wieku". Cytat Michaela Hortona, wyd. Power Religion, 1992, str. 67

⁴ Roberts, Oral (1985-7-22) Korespondencja między Oralem Robertsem i Josepha Branhama. "Drogi Józefie, jestem zaszczycony, że syn Williama Branhama, którego kochałem i wierzyłem, że jest prorokiem Boga, nawiązał z nami kontakt".

że Apostolska Misja Wiary, która przewodziła jego podróży w 1951 roku, storpedowała jego przebudzenia i złożyła skargi do władz, co skutkowało ograniczeniami.¹ Branham twierdził, że wiza została ograniczona z powodu obaw rządu, że może wzniecić powstanie.²

Najbardziej znaczącymi przebudzeniami Branhama poza społecznością The Message po 1961 roku były jego udziały w Full Gospel Business Men międzynarodowych konwencji. Branham był konsekwentnym głównym mówcą na ich największych imprezach. Ich najważniejsze doroczne zgromadzenia odbywały się w Phoenix.³ Pata Robertsona współpracował z nimi co najmniej od 1960 roku jako Full Gospel Business Men finansowały powoli rozwijający się przemysł teleewangelizacji. Jeśli Branham dobrze rozegrał swoje karty, znalazł swoje miejsce w

¹ Branham, William (1965-7-11) *Zawstydzony* "W ostatniej chwili, w ostatniej chwili przed wyjazdem, na mojej wizie napisano: "Nie mogę uczestniczyć w żadnym nabożeństwie; może przyjść tylko na polowanie. Cóż, w takim razie była to ranga. Ale powiedziałem: "Nie obchodzi mnie, co robi diabeł, nie mogę... Nie mogę się zgodzić na to, co brat Jackson powiedział o żółtogrzywym lwie, o tym, o tamtym czy tamtym. Nie mogę za to ręczyć. Wiem jednak, że Bóg powiedział mi, żebym spotkał się z Sidneyem Jacksonem i idź na polowanie". A ja na to: "Idę". A kiedyś... I miałem jedną z najwspanialszych podróży. 40 Dowiedziałem się, w czym tkwi problem. Teraz myślę, że o październiku"

² Branham, William (1965-7-11) *Wstydzilem się* : "Właśnie wróciłem z Afryki, jak wszyscy wiecie. A kiedy tam dotarłem, miałem ograniczoną wizę i nie pozwalano mi głosić, bo gromadziło się tam zbyt wielu ludzi. Spodziewają się, że w każdej chwili nastąpi tam powstanie i — i oni — nie pozwoliliby mi głosić z powodu zgromadzenia zbyt wielu ludzi".

³ Uwaga autora: FGBMFI zostało podzielone na rozdziały. Phoenix, Los Angeles i Chicago były najważniejszymi rozdziałami. Carl Williams prowadził oddział w Chicago, Evan Williams w Phoenix, a Demos Shakarian w Los Angeles. Shakarian był prezesem całej organizacji, a górnik Arganbright wiceprezesem.

rodzającym się ruchu charyzmatycznym. Jego kult dopiero zaczynała osiągać masę krytyczną. Branham wciąż miał duże możliwości do wykorzystania. Jego nagła i niespodziewana śmierć w grudniu 1965 roku przerwała jego nadzieję na trzeci akt.

Pomimo ciągłych związków Branhama z elementami szerszego Późnego Deszczu ruchu charyzmatycznego, regularnie dyskredytował je w oczach swoich zwolenników. Prywatnie dzielił się plotkami i brudami na temat innych ewangelistów wyzwolenia i charyzmatycznych przywódców. Prywatne oskarżenia zostały upublicznione w kazaniach poruczników Branhama po jego śmierci, w celu zapobieżenia jakimkolwiek exodusowi z The Message i przeciwstawienia się krytyce Branhama, która pojawiła się ze strony BaxteraLindsay, Hagin, Prince'a i innych, po śmierci Branhama. Branham był bardziej ostrożny i wyważony w swoich publicznych wypowiedziach na temat innych czołowych ewangelistów. Jego "trzecie pociągnięcie" Wizja została użyta, aby grzecznie zasugerować, że wszyscy inni wiodący ewangeliści byli jedynie jego naśladowcami. Z jego kazaniem *Falszywi pomazańcy w czasach ostatecznych* zasugerował, że cuda innych ewangelistów były prawdziwe, ale zostały ustanowione przez Boga tylko po to, aby znieść niewybranych. Jak na ironię, wszystkie argumenty Branhama o naturze "fałszywego namaszczenia" można było trafnie zastosować do niego samego.

**FULL GOSPEL BUSINESS MEN'S FELLOWSHIP
INTERNATIONAL**

FIFTH ANNUAL REGIONAL CONVENTION

January 21 through January 25

at the
RAMADA INN — 3825 East Van Buren

FEATURED SPEAKERS:

● DEMOS SHAKARIAN	President of the Business Men's International
● DR. DEREK PRINCE	Educated in Great Britain. Studied Latin and Greek at Eaton College. Professorship at the Cambridge University, and a well-known Anglican Educator and Bible Expositor.
● DR. HOWARD ERVIN	A graduate of Eastern Baptist Theological Seminary, New Brunswick and Princeton Seminaries. Pastor of the Emmanuel Baptist Church in Atlanta Highlands, New Jersey.
● REV. WILLIAM BRANHAM	An Evangelist who has an outstanding ministry in the healing of the sick, and known the world over for this ministry.
● DR. WM. STANDISH REED	Noted Episcopalian physician and surgeon. Dr. Reed is a Diplomat on American Board of Surgery, a member of the Administrative Commission and the International Order of Saint Luke.

Convention meetings will be held nightly Thursday, Friday, Saturday at 7:30. Breakfasts will be at 8:00 a.m. Friday, Saturday, and Monday. Monday, 6:00 p.m., Dr. William S. Reed will be the speaker for the Banquet.

PRE-CONVENTION MEETINGS

Rev. William Branham will hold meetings as follows:

Westward Ho Hotel	— January 17th — 1:30 p.m.
	January 18th — 7:30 p.m.
	January 19th — 7:30 p.m.
Ramada Inn	— January 20th — 7:30 p.m.

**EVERYBODY WELCOME AT ALL MEETINGS.
FOR INFORMATION, CALL 946-0361.**

Wydaje się mało prawdopodobne, aby Gordon Lindsay, Oral Roberts i inne podobne postacie były świadome stopnia, w jakim Branham dyskredytował je w społeczności The Message – wszyscy oni nadal okazywali szacunek Branhamowi i dawali mu uznanie i honor w swoich kazaniach i publikacjach.

Ze wszystkich związków Branhama w ostatnich latach jego życia, jego zdecydowanie największy wpływ wywarł związek z Paulem Cainem. Paweł Cain był zastępcą Williama Branhama i najbardziej wiarygodnym wspierającym go ewangelistami w ostatnich latach jego życia. W latach sześćdziesiątych często współpracowali przy przebudzeniach. Jeśli Branham zachorował, Paul Cain był jego wsparciem. Gdyby doszło do ważnego przebudzenia i Branham zostałby podwójnie zarezerwowany – Paul Cain Złapał luz. Obaj mężczyźni byli tak podobni w swoim stylu i przekonaniach, że Paul Cain był nawet reklamowany w gazecie jako "Kolejny William Branham".

Taśmy Branhama były szeroko rozpowszechnione. Wielu członków rodzącego się ruchu charyzmatycznego głęboko szanowało Branhama. Chociaż mogli nie popierać lub nie być świadomi jego twierdzeń o Eliaszu lub bardziej ekstremalnych nauk w tamtym czasie, mówili z uznaniem o Branhamie, jego literaturze i taśmach były wśród materiałów udostępnianych w ramach ich służby. To stworzyło bramę dla wielu ludzi, którzy mogli zapoznać się z Branhamem i jego naukami. Część z nich ostatecznie dołączyła do "Przesłania" po śmierci Branhama, podczas gdy inni wprowadzili elementy nauk Branhama do wyłaniającego się ruchu charyzmatycznego i późniejszej trzeciej fali zielonoświątkowców.

Doktrynalny wpływ Branhama był najsilniej odczuwalny w restauracjonistycznych poglądach Późnego Deszczu ruchu swoich czasów, a następnie rodzącego się ruchu charyzmatycznego.¹ Branham jest uznawany za głównego architekta myśli restauracjonistycznej wczesnego ruchu charyzmatycznego.² Niektórzy charyzmatyczni przywódcy otwarcie popierają Branhama, podczas gdy inni próbują bagatelizować jego wpływ. Jednak ruch Słowa Wiary, pozytywne wyznanie Ruch, Ewangelia Sukcesu kaznodzieje, Nowa Reformacja Apostolska, trzecia fala zielonoświątkowców, prorocy z Kansas City i wielu innych, wszyscy byli pod głębokim wpływem Williama Branhama, czy to bezpośrednio, czy też przez powiązanych z nim ewangelistów, którzy byli poza jego kultową osobowością, a mimo to kontynuowali pracę z nim do końca jego życia. Wielu z nich może sprzeciwiać się temu stwierdzeniu,

¹ Moriarty, Michael (1992). Nowi charyzmatycy. Zondervan. ISBN 978-0310534310. str. 56

² Weaver, C. Douglas (2000). Uzdrowiec-Prorok: William Marrion Branham (Studium proroctwa w amerykańskim zielonoświątkowcu). Mercer University Press. ISBN 978-0865547100. P. V

ale jest ono obiektywnie prawdziwe: bez Williama Branhama nie byłoby ruchu charyzmatycznego. Jego służba stała się iskrą Późnego Deszczu, a jego wpływ na rówieśników zaowocował unikalnymi ramami restauracjonistycznymi, przyjętymi przez wielu dzisiejszych charyzmatyków.

Rozdział 15

Śmierć Williama Branhama

1965-1966

Bóg odpłaci każdemu człowiekowi
według jego uczynków.

– Św. Paweł

Wypadek

Śmierć Williama Branhama była niemiłą niespodzianką dla wszystkich w The Message. Jego nagła śmierć pod koniec 1965 roku z pewnością nie była na porządku dziennym. Wierzący w Poselstwo siedzieli na krawędzi swoich krzesel podczas każdego nabożeństwa, trzymając się każdego jego słowa, czekając z zapartym tchem, aż objawi tajemnicę siedmiu grzmotów lub tajemnicę porywającej wiary. To pozwoliłoby im wszystkim uciec przed sądnym dniem. Wszyscy byli w całkowitym oczekiwaniu na to, że lada chwila może się wydarzyć.

Można sobie wyobrazić całkowity szok zwolenników Williama Branhama, gdy nagle zmarł. To sprawiło, że byli oszołomieni i zdeorientowani. To zamieszanie, wraz z jego niedokończonym wyjaśnieniem grzmotów i porywającej wiary. Przygotuj grunt pod to, jak przesłanie zacznie ewoluować i zmieniać się po jego śmierci.

Od 1956 roku William Branham podróżował po Ameryce Północnej mniej więcej zgodnie z ruchem wskazówek zegara każdego roku, odwiedzając te same grupy i kościoły, które były mu przyjazne. Opuścił Arizoneę i rozpoczął od konwencji w południowej Kalifornii, a następnie udał się na zachodnie wybrzeże, odwiedzając zaprzyjaźnione grupy, z którymi nawiązał relacje w latach Foursquare powitał go. W zachodniej Kanadzie odwiedzał przede wszystkim Niezależne Zgromadzenia Boże kościoły Późnego Deszczu. Ruch organizował weekendowe spotkania, a następnie wracał na amerykański Środkowy Zachód, gdzie miała się odbyć druga konwencja w Chicago.. Ze Środkowego Zachodu miał wrócić do Jeffersonville gdzie odbywały się jego konwencje Orędzia i odśpiewał najnowsze tajemnice. Następnie udał się na wschodnie wybrzeże lub na południe, przez Karoliny, a następnie do Shreveport gdzie zazwyczaj odbywał co najmniej weekendowe spotkania. Ten etap trasy obejmował przystanki w Zjednoczonych Kościołach Zielonoświątkowych i niezależnych Kościołach Zielonoświątkowych. Stamtąd przedzierał się przez południe i wrócił do Arizony, gdzie cykl miał się rozpocząć od nowa. To był jego podstawowy wzorzec w ostatniej dekadzie życia.

W 1965 roku zakończył podróżowanie po torze w listopadzie. Jego ostatnie spotkania odbywały się w Shreveport w Jack Moore's Church – to nabożeństwa, podczas których mówił o demonicznej wiewiórce które dręczyły go przez tyle lat – a także oznajmił, że jest Jezusem Chrystusem. Po Shreveport, podróżował na zachód i odprawił kilka małych nabożeństw w Teksasie i Arizonie, a następnie w południowej Kalifornii. Wygłosił ostatnie kazanie na temat pochycenia do małej grupy w południowej Kalifornii przed powrotem do Tucson.

Jego ostatnie nabożeństwo odbyło się w Tucson Tabernakulum 12 grudnia, gdzie wygłosił kazanie na nabożeństwo komunijne. Nadal ubolewał nad warunkami swojego

życia i mówił o swoim pragnieniu opuszczenia "przytułku". Dziwne, że w grudniu wciąż narzekał na swój stan, mimo że demoniczna wiewiórka powodując jego problemy, został rzekomo zabity w listopadzie.¹ W społeczności The Message wielu ludzi twierdzi, że te samobójcze wypowiedzi Branhama były prorocत्वami przepowiadającymi jego nadchodzącą śmierć. Prawdę mówiąc, jego często powtarzane życzenie śmierci było wskazówką, że Branham był człowiekiem z poważnymi problemami ze zdrowiem psychicznym.

18 grudnia William Branham wraz z rodziną wracał do Indiany, aby spędzić święta Bożego Narodzenia z rodziną w Jeffersonville. Wielu naocznych świadków składa relacje z dnia wypadku. Najbardziej godne uwagi są relacje Sary oraz Billy'ego Paula Branham, którzy podróżowali z rodziną z powrotem do Jeffersonville. Tego dnia William Branham był strasznie zdenerwowany z powodu trwającej sytuacji rodzinnej. Rebekah Branham utrzymywała romantyczny związek, z którego jej ojciec nie był zadowolony. Została w Tucson na Boże Narodzenie, ale pod warunkiem, że zostanie z dziewczyną.²

Tego wieczoru w przydrożnej knajpce w Nowym Meksyku Branham zadzwonił, aby potwierdzić Rebekę była tam, gdzie powinna być. Zamiast tego stwierdził, że jej nie ma. Sara później okazało się, że Rebekah została z Pearry Green Kiedy jej ojciec Wywoływana.³ Rebeka poinformowała, że była z George'em Smithem w Pearry GreenJest domem.⁴ Branham był wściekły, a gdy wrócił do stołu, zawrzało. Sara wyjaśniła, że jej ojciec był tak zdenerwowany, że nie dokończył posiłku i zamiast tego pospieszył do samochodu, aby kontynuować podróż w kierunku Amarillo w Teksasie.⁵

¹ Uwaga autora: Być może nie został uzdrowiony, jak twierdził?

² Branham-De Corado, Sarah (1989) Zabierz to ze sobą (List otwarty Sary) Pamiętam, że mój ojciec był bardzo zmartwiony, zanim opuściliśmy Tucson dla Jeffersonville spotkania, na których miał głosić "Szlak węża" i ujawniać imiona ludzi z tego orędzia, którzy czynili źle, w tym członków rodziny. W tym napięciu opuściliśmy Arizone. Ostatnią kłótnią przed wyjazdem było to, że moja siostra Becky chciała zostać w mieszkaniu ze swoją przyjaciółką Betty Collins. Ojciec nigdy nie chciał, żeby została. W końcu poddał się, bo matka już się zgodziła, i zostawił ją tam. Dała słowo, że nie opuści mieszkania.

³ Branham-De Corado, Sarah (1989) Zabierz to ze sobą (List otwarty Sary) Później dowiedziałem się, że Rebekah był(a) z użytkownikiem Pearry Green Trudno im było ją odnaleźć, żeby powiadomić ją o wypadku.

⁴ Smith, Rebecca (1995-12) *Magazyn Only Believe: wydanie rocznicowe*. George i ja zostaliśmy zaproszeni do domu Pearry'ego i Janice Greenów na wieczór do 18-go, a kiedy on przyszedł do Billy'ego Paula's dom, aby mnie odebrać (Betty i zostałem tam, gdy rodzina była nieobecna.)"

⁵ Branham-De Corado, Sarah (1989) Zabierz to ze sobą (List otwarty Sary) Branham) "Przez cały dzień mój ojciec był zaniepokojony i zatrzymywał się i dzwonił, ale ona nie odbierała. Jechaliśmy

W społeczności The Message pojawiło się wiele spekulacji na temat tej sytuacji, ale prawda jest trudna do rozpoznania. Jakkolwiek by nie było, jedna rzecz wydaje się pewna: William Branham był emocjonalnie poruszony w dniu wypadku. Gdy kontynuowali podróż, William Branham i jego żona Meda usiedli na przednim siedzeniu, a Sara znajdował się na tylnym siedzeniu samochodu. Billy'ego Paula, jego żona i dzieci oraz Józef jechali drugim samochodem.

Kiedy odjeżdżali z restauracji, kłótnia między Branhamem a jego żoną trwała i pogarszała się. Meda Branham wybuchnęła płaczem, płacząc, ponieważ kłótnia stała się tak ostra. Według Sary William Branham zaczął mówić bardzo groźne rzeczy.

Matka zaczęła płakać, mówiąc: "Proszę, Bill..." Położyłem się na tylnym siedzeniu samochodu, bo też byłem bardzo zdenerwowany, bo po raz pierwszy widziałem i słyszałem, jak kłócą się w ten sposób. Mój ojciec powiedział: "Tym razem ujawnię wiele rzeczy i nazwisk". Mama ciągle błagała: "Proszę, nie, Bill..."¹

To, czym groził Branham, jest powszechną praktyką wśród kaznodziejów Przesłania. William Branham groził, że publicznie zawstydzi i upokorzy ludzi, kiedy wróci do Jeffersonville. Praktyki te, gdy są stosowane z maksymalnym skutkiem, łamią ludzi, rujnują ich życie, powodują, że społeczność Orędzia ich unika i zwraca wszystkich przeciwko temu, kto przypadkiem stał się celem gniewu pastora. W rezultacie, William Branham był tak wściekły, że powiedział, że zamierza zniszczyć życie kilku ludziom, kiedy przybył do Jeffersonville.

Kogo Branham groził zniszczeniem? Pojawiły się powszechne spekulacje na temat tego, kto miał być celem. Niektórzy członkowie społeczności Jeffersonville Message wierzyli, że odnosił się on do Kultu Bóstwai zamierzał odsunąć ich od władzy

tak długo, aż zatrzymaliśmy się wieczorem, żeby coś zjeść. Ojciec zamówił jedzenie, a potem słyszę, jak mówi do mamy: "Jeszcze raz zadzwonię do Becky". Zadzwonił i wrócił do stołu bardzo zdenerwowany. Odwrócił się do matki i powiedział: "Nie ma jej tam". Zamówił kawałek ciasta, ale nigdy go nie zjadł. Kiedy wyjechaliśmy, Joseph wsiadł do samochodu z Billym Paulem i Loyce, co nigdy nie zdarzyłoby się w żadnym innym czasie. Tylko dlatego, że mój ojciec był tak zmartwiony, że nawet tego nie zauważył. Ja usiadłem na tylnym siedzeniu, matka i ojciec z przodu. Od razu zaczęli się kłócić. Był bardzo zdenerwowany, ponieważ Becky nie było w mieszkaniu, jak obiecała. Matka zaczęła się nią zajmować. Ojciec odwrócił się do matki i powiedział: "Wiesz, gdzie ona jest". Matka zaczęła płakać, mówiąc: "Proszę, Bill..." Położyłem się na tylnym siedzeniu samochodu, bo też byłem bardzo zdenerwowany, bo po raz pierwszy widziałem i słyszałem, jak kłócą się w ten sposób. Mój ojciec powiedział: "Tym razem ujawnię wiele rzeczy i nazwisk". Mama ciągle błagała: "Proszę, nie, Bill..."

¹ Branham-De Corado, Sarah (1989) Zabierz to ze sobą (List otwarty Sary) Branhama)

po swoim powrocie. Alternatywnie, Sarah Branham zasugerował, że celem mógł być Billy Paul. Można tylko spekulować, ale dowody doprowadziłyby mnie do wniosku, że prawdopodobnie miał na myśli Peary Green.

Ta sytuacja z Rebeką nie była jedynym błędem, jaki Green popełnił w ostatnich dniach. Green był powszechnie nie lubiany przez Jeffersonville Branham podobno nie przepadał za nim. Starzy wyjadacze Message podzielili się historią, w której Branham kpił z Greena za jego plecami z innymi członkami The Message, a oni donieśli, że Branham był niezadowolony z tego, że Green podążył za nim do Arizony wbrew jego woli. Było oczywiste, że Branham niechętnie przyjął młodzieńca, głównie ze względu na korzyści finansowe, jakie otrzymywał od ojca Greena. Zachowanie Greena zdenerwowało również wczesną społeczność Arizona Message, kiedy wykorzystał bogactwo swojego ojca do otwarcia Tucson Tabernakulum w ostatnich miesiącach 1965 roku. Green był postrzegany przez szerszą społeczność jako względny nowicjusz w wewnętrznym kręgu, który uzurpował sobie pozycję nad znacznie starszymi ministrami, którzy mieli dłuższą kadencję u Branhama. Sam Green przyznał, że zaakceptował twierdzenia Branhama o Eliaszu dopiero w 1964 roku, ale natychmiast próbował objąć wysokie stanowisko. Branham został zmuszony do odgrywania roli sędziego pomiędzy niezadowolonymi stronami na kilka dni przed wypadkiem.



RAMOS (GÓRA) I
SAMOCHODY BRANHAMA (NA DOLE)

Kiedy William Branham wyrażał swoją wściekłość i groził Medzie zemstą, od czasu do czasu odwracał wzrok od drogi w kierunku swojej płaczącej żony. To właśnie w jednym z takich momentów, gdy odwracał wzrok od drogi, nagle zderzył się czołowo z nadjeżdżającym samochodem.¹

¹ Branham-De Corado, Sarah (1989) Zabierz to ze sobą (List otwarty Sary) Branham) "Wiem, że mój ojciec był bardzo ostrożnym kierowcą, zawsze przestrzegał ograniczeń prędkości i obserwował ruch uliczny. W normalnych okolicznościach zareagowałby i ominął nadjeżdżający w jego kierunku samochód. Mówiąc to, spojrzał na matkę podczas tej nieprzyjemnej rozmowy. Właśnie wtedy to się stało.

Zderzenie było katastrofalne w skutkach. Siedemnastoletni Jimmie Ramos prowadził nadjeżdżającego z naprzeciwka Chevroleta i zginął na miejscu. Jeden z pasażerów Ramosa również został ciężko ranny i trafił do szpitala.

William Branham został ciężko ranny. Jego ciało przeszło przez przednią szybę i leżało na masce kombi. Jego ciało zostało mocno zmiażdżone i zmasakrowane, doznał poważnego urazu głowy. Sara, który leżał na tylnym siedzeniu, doznał umiarkowanych obrażeń i stracił przytomność. Meda doznała złamań kości i również była nieprzytomna. William Branham był w najgorszym stanie. Patrząc na samochód, trudno uwierzyć, że w ogóle przeżył zderzenie. Cały przód samochodu został zmiażdżony. Mimo to William Branham przeżył i został przewieziony do szpitala w stanie krytycznym.

Legendy wiadomości

Istnieje kilka legend dotyczących Przesłania, które rozwinęły się wokół wypadku Branhama. Pierwsza legenda – wymyślona przez Billy'ego Paula – było twierdzenie, że w wypadku zginął Meda Branham. Billy'ego Paula prowadził i widział wypadek, który wydarzył się za jego plecami. Szybko zawrócił i jako pierwszy dotarł na miejsce wypadku. W Billy PaulWilliam Branham użył ostatek swoich sił, aby dotrzeć do Medy i dokonać ostatek cudu, wskrzeszając Medę z martwych.

Wiemy jednak, że dolna część ciała Williama Branhama została straszliwie zmiażdżona i nie ma mowy, aby się poruszała. Wydaje się również dziwne, że był jedyną osobą biorącą udział w wypadku, która była jeszcze przytomna, gdy był najciężej ranny. W swoich osobistych świadectwach Sarah poinformowała, że odzyskała przytomność w karetce, a Meda w szpitalu. Sama Meda nigdy nie potwierdziła opowieści o swoim zmartwychwstaniu. Co więcej, Meda była daleka od uzdrowienia. Z powodu odniesionych obrażeń pozostała w szpitalu do 15 stycznia 1966 roku. Sara pozostała w szpitalu do 5 marca 1966 roku.

Inna legenda wiadomości opracowany o Jimmiego Ramosie. Każdy kaznodzieja mówi, że Jimmie Ramos był pijanym kierowcą i obwiniają go o spowodowanie wypadku. Po raz kolejny Billy Paul jest źródłem legendy. Twierdził, że na miejscu wypadku wyczuł alkohol i że widział, jak Ramos prowadził samochód chaotycznie, zanim uderzył w samochód swojego ojca. Jednak ta historia nie pasuje do żadnego znanego doniesienia prasowego ani rządowego zapisu o wypadku. W artykułach prasowych, dostępnych aktach policyjnych i aktach zgonów – nie ma nic, co mogłoby nas skłonić do przypuszczenia, że Ramos był pod wpływem alkoholu. Trudno mi uwierzyć, że reporterzy i ratownicy pominęli taki szczegół w swoich raportach. Można by się spodziewać, że przynajmniej znajdzie się w aktach zgonu koronera w opisie przyczyny zgonu. Jednak nigdzie w rejestrach nie ma śladu jazdy po pijanemu. Wydaje

się niemal pewne, że historia o zabiciu Branhama przez pijanego kierowcę jest fałszywa. Nie ma żadnych znanych dowodów na poparcie tej historii.

Sprawę dodatkowo komplikuje fakt, że artykuły prasowe opisujące wypadek nie są jednoznaczne co do tego, kto spowodował wypadek. Można je odczytać w taki sposób, że Branham był w rzeczywistości stroną winną. Chociaż jest to nie do pomyślenia dla wierzącego w Przesłanie – jest całkowicie możliwe, że Branham spowodował wypadek, zjeżdżając na drugi pas, odwracając wzrok od drogi. Podczas mojej serii podcastów z *Leaving The Message* konsultowałem się z ludźmi, którzy mają doświadczenie w samochodach i kolizjach samochodowych. Potwierdzili, że zdjęcia z wypadku są zgodne z czołowym zderzeniem, ale nie ma wystarczających informacji na zdjęciach, aby ustalić, kto był winny.

Rozbite kombi Branhama wciąż znajduje się w Jeffersonville. Widziałem ten samochód osobiście w latach 90. Głos Boga Recordings wystawiło go na krótko po otwarciu nowego zakładu w Sellersburgu. Zorganizowali specjalne wydarzenie i wiele osób mogło zobaczyć samochód wraz z całą gamą pamiątek Branhama, które wystawili na wielkie otwarcie. Wierzę w Głos Boga Nagrania wciąż mają rozbity samochód Williama Branhama w garażu w Jeffersonville, jak jakaś kapliczka. Jest to z pewnością największy relikwiarz życia Branhama, który wciąż istnieje.¹ Córka Branhama spekulowała, że jej ojciec uniknąłby wypadku, gdyby był w lepszym stanie psychicznym.

Wiem, że mój ojciec był bardzo ostrożnym kierowcą, zawsze przestrzegał ograniczeń prędkości i obserwował ruch uliczny. W normalnych okolicznościach zareagowałby i ominął nadjeżdżający w jego kierunku samochód. Mówiąc to, spojrział na matkę podczas tej nieprzyjemnej rozmowy. Właśnie wtedy to się stało. To była ostatnia rzecz, jaką pamiętam sprzed wypadku, dopóki nie przyszedłem do siebie w karetce.²

Bardziej niezwykłe historie pojawiły się w okresie hospitalizacji Branhama po wypadku. Willarda Collinsa, Zieleń gruszkowa, a także szereg innych postaci z Tucson pośpieszył do Amarillo, aby sprawdzić, w jakim stanie jest Branham. Kilka osób twierdzi, że William Branham był przytomny w szpitalu, tak że odwiedzali go, rozmawiali i otrzymywali ostatnie wiadomości i instrukcje. Zaangażowane postacie odgrywały wizyty, aby podnieść swoją pozycję po śmierci Branhama.

¹ Uwaga autora: Ostatni widział kombi w garażu na 10 ulicy, kilka przecznic od Branham Tabernacle około 2002 roku.

² Branham-De Corado, Sarah (1989) Zabierz to ze sobą (List otwarty Sary) Branhama)

Akt zgonu Branhama mówi, że doznał poważnego stłuczenia mózgu, obrzęku mózgu – który jest obrzękiem mózgu – i zakrzepicy mózgu – czyli zakrzepów krwi w mózgu. Pytając mojego lekarza o te schorzenia, poinformował mnie, że ktoś cierpiący na te schorzenia prawie na pewno będzie w śpiączce. To prowadzi mnie do przekonania, że te historie o ostatnich instrukcjach Branhama i wiadomościach w szpitalu są prawdopodobnie historiami wymyślonymi przez ludzi, którzy chcą zbić kapitał na tej sytuacji.

Inną tajemniczą rzeczą, która wydarzyła się w tym czasie, a która prowadzi do pewnych teorii spiskowych Przesłania, jest zniknięcie osobistych notatek Williama Branhama, jego legendarnej księgi wizji, a nawet niektórych jego Biblii. Księga wizji miała być swego rodzaju osobistym dziennikiem, w którym Branham zapisywał wszystkie wizje i prorocтва, które otrzymywał. Branham mówił o niej wiele razy i często napomynał, że zawiera ona wiele wizji, którymi nigdy w pełni nie podzielił się ze swoimi słuchaczami.

Jego Biblie były równie ważne, ponieważ miały zawierać wiele odręcznych prorocत्व i notatek. Wreszcie, jego notatki do studiowania i notatki z kazań powinny być liczne. Być może najbardziej godnym uwagi ze wszystkich zaginięć były notatki do jego nadchodzącego kazania po powrocie do Jeffersonville – które mogły dostarczyć wskazówek co do tego, kto będzie celem jego gniewu. William Branham oznajmił słuchaczom, że wraca do Jeffersonville wygłosić kazanie zatytułowane *Szlak węża*. Spekulacje na temat kazania były powszechne – zwłaszcza w świetle wiedzy, że zamierza wymieniać nazwiska i ujawniać nikczemną sytuację. Niektórzy wierzyli, że kazanie będzie *Zmiażdżony wąż Część 2*, wymierzony w Kult Bóstwa. Niektórzy twierdzili, że Branham powiedział im, że zamierza zmodyfikować porządek kościelny znów.¹ Mamy też ostatnie słowa Branhama w samochodzie, które zdawały się wskazywać na problem z Peary Green. Co to może być? Gdyby tylko udało się odnaleźć jego notatki, znalibyśmy odpowiedź. Ale w tajemniczy sposób wszystkie zniknęły. Wiele postaci mogło mieć dobry powód, aby "zgubić" notatki z kazania. Pojawiły się powszechne spekulacje na temat tego, co stało się ze wszystkimi dokumentami, ale nic tak naprawdę nie wiadomo. Chociaż niektórzy twierdzili, że widzieli te dokumenty za życia Branhama, możliwe jest, że księga wizji i inne dokumenty po prostu nigdy nie istniały. Nie jestem zdecydowany w tej sprawie.

¹ Jackson, Raymond (1992-12-27) *Niech cię nikt nie zwiedzie, część 3* Kiedy brat Branham wracał tutaj w grudniu 1965 roku, zadzwonił już do rodziny Wrightów w DePauw w stanie Indiana, do rodziny George'a Wrighta, i powiedział siostrze Wright, która już odeszła: 'Wracam, aby głosić poselstwo, szlak węża i znieść porządek w kościele', ale nigdy tu nie dotarł.

Jest całkiem prawdopodobne, że Branham zamierzał przeczytać fragment *Prawdy Dyspensacyjnej* Clarence'a Larkina, w którym Larkin zatytułował "szlak węża".

Zniknięcia tych dokumentów nie należy lekceważyć jako błędnego wydarzenia. Po śmierci Branhama jego zwolennicy gorączkowo ich szukali. Jego zwolennicy byli zdesperowani. Być może sekret porywającej wiary można znaleźć w jego papierach? Odpowiedź była kwestią życia i śmierci dla wielu członków społeczności The Message.

William Branham zmarł w szpitalu w Wigilię Bożego Narodzenia 1965 roku. Jego zwolennicy pościli i modlili się nieustannie przez wiele dni. Jego śmierć wydawała się niemożliwa. Wiadomość ta spotkała się z przerażeniem w całej społeczności The Message. Niektórzy członkowie społeczności The Message opisywali to tak, jakby Bóg umarł. Dla wielu wydawało się, że wspólnota nie wiedziała już, jak funkcjonować pod nieobecność Branhama.

Wpływ śmierci takiej postaci jak Branham na jego zwolenników może być trudny do zrozumienia dla tych, którzy nie byli w porównywalnej sytuacji. Przywódca kultu zajmuje centralne miejsce w sercach i umysłach swoich wyznawców; On jest najważniejszą relacją w życiu każdego z nich. Branham był najlepszym przyjacielem wszystkich, ich najdroższym ukochanym, osobą, na której polegali w kwestii przewodnictwa i kierownictwa, i tą, w którą wierzyli, że da im sekret ucieczki przed zbliżającym się dniem zagłady. Jego śmierć była emocjonalnym ciosem najwyższej próby, połączonym z wstrząsającym atakiem na ich tożsamość i światopogląd. Jego śmierć doprowadziła do głębokiego strachu przed tym, co będzie dalej. Czy stracili jedyną nadzieję na uniknięcie sądnego dnia?

Inną godną uwagi legendą, która rozwinęła się w okresie pomiędzy jego śmiercią a pogrzebem, była idea, że w momencie śmierci Branhama pojawiły się różne znaki niebieskie. Niektórzy twierdzili, że pojawiła się nowa gwiazda, inni, że Księżyc przeszedł zaćmienie i jeszcze więcej. Twierdzenia te były powtarzane podczas grudniowego pogrzebu, styczniowego memoriału i przez przywódców Przesłania przez kolejne dziesięciolecia. Nie ma jednak dowodów na to, że te astronomiczne wydarzenia kiedykolwiek miały miejsce.

Nieudane zmartwychwstanie Williama Branhama

Ciało Branhama zostało zwrócone do Jeffersonville do zabalsamowania na pogrzeb. Pogrzeb zaplanowano na 29 grudnia 1965 roku. Ciało zostało zabrane z powrotem samolotem TWA i towarzyszył mu Pearry Green. Green wykorzystał swoją

bliską bliskość z Branhamem w chwili jego śmierci, aby kontynuować swoją starania o przywództwo w Message po śmierci Branhama.¹

Dzień wcześniej w domu pogrzebowym Coots odbyła się wizytacja. Szokujące niedowierzanie, przerażenie i dezorientacja, jakich doświadczają jego naśladowcy, są trudne do przekazania. Branham nie miał umrzeć. Miał on przedstawić powtórne przyjście Jezusa Chrystusa. Podczas gdy osobom postronnym może być trudno zrozumieć ich przywiązanie do Branhama, głęboki smutek i żal, jakiego doświadczyła wspólnota Przesłania, były szczere. Wszyscy doświadczyli tego naraz i wszyscy razem.

Wiara w rychłe zmartwychwstanie Branhama rozwinęła się w dniach pomiędzy jego śmiercią a pogrzebem 29 grudnia. Znaczna część ludzi obecnych na pogrzebie w pełni oczekiwała zmartwychwstania Williama Branhama, które miało nastąpić w każdej chwili, a wkrótce potem pochycenia. W Orędziu wiara w zmartwychwstanie Branhama znana jest jako "służba powrotu". Wiara w służbę powrotną Był szeroko rozpowszechniony w społeczności The Message w pierwszych latach po śmierci Branhama.

Lee Vayle, Pearry Green, Don Ruddle, Roy Borders, Sidneya Jacksona, Ewald Frank, Józefa Colemana, Billy'ego PaulaCały Kult Bóstwa popierał ideę zmartwychwstania Branhama niemal od samego początku. Kilku natychmiast odrzuciło ten pomysł, w tym Orman Neville oraz Raymonda Jacksona, ale stanowili mniejszość.

Dokładne pochodzenie wiary w zmartwychwstanie Branhama jest trudne do ustalenia. Zieleń gruszkowa twierdził, że spodziewał się zmartwychwstania Branhama, zanim jego ciało opuścił Teksas.² Opisywał, jak wielokrotnie przykładł ucho do trumny Branhama, aby usłyszeć, czy nawołuje do jej otwarcia, podczas gdy on eskortował ją z powrotem do Jeffersonville. 26 grudnia w Jeffersonville odbyło się spotkanie

¹ Green, Pearry (1995-12) Only Believe Magazine: Wydanie rocznicowe. s.13 "Jego ciało zostało załadowane na pokład samolotu TWA po ostatecznym załadowaniu pasażerów i ładunku. Znalazłem miejsce jak najbliżej miejsca, w którym spoczywało ciało proroka w luku bagażowym. {...} Powiedziałem: "Panie, jeśli chcesz wziąć swojego proroka w kulę ognia, tak jak to zrobiłeś z Eliaszem, z przyjemnością pójdę z nim. {...} Nigdy nie opuściłem boku trumny, nawet gdy była wywożona przez ogromne lotnisko do magazynu. To właśnie w tym magazynie miałem odbyć sześciogodzinne czuwanie z uchem przyciśniętym do trumny. Spodziewałem się, że za każdym razem usłyszę, jak ten prorok mówi: "Bracie Green, zabierz mnie stąd".

² Green, Pearry (1995-12) Only Believe Magazine: Wydanie rocznicowe. s.13 "Nigdy nie opuściłem boku trumny, nawet gdy była wywożona przez ogromne lotnisko do magazynu. To właśnie w tym magazynie miałem odbyć sześciogodzinne czuwanie z uchem przyciśniętym do trumny. Spodziewałem się, że za każdym razem usłyszę, jak ten prorok mówi: "Bracie Green, zabierz mnie stąd".

kaznodziejów i wierzących Przesłania. W uwagach Lee Vayle'a można wskazać, że wiara w zmartwychwstanie była oceniana, ale jeszcze nie otwarcie popierana przez przywódców.¹ Jednym z pierwszych powodów, dla których przytaczano wiarę w zmartwychwstanie, było trzecie pociągnięcie Branhama wizją namiotu. Wielu ludzi uważało, że Branham będzie musiał zmartwychwstać, aby wypełnić proroctwa zawarte w tej wizji.

Oprócz Lee Vayle'a, wiele osób przypisywało służbę powrotów przekonania do Pearry Green który twierdził, że ma szczególny wgląd w swoją ostatnią rozmowę z Branhamem podczas pobytu w szpitalu. W późniejszych latach Green fałszywie zaprzeczył, jakoby wierzył w zmartwychwstanie Branhama.² Billy'ego Paula Dał również ideom zmartwychwstania swoje milczące poparcie w tamtym czasie. Podobnie jak wielu naśladowców Przesłania, Billy Paul promował wiarę, że zmartwychwstanie Branhama nastąpi przed powtórny przyjściem i powszechnym zmartwychwstaniem umarłych.³ W tygodniach poprzedzających śmierć ojca Billy Paul osobiście poparł przekonanie, że pochwylenie miało to miejsce na Wielkanoc w 1966 roku.⁴

Do czasu, gdy 28 grudnia odbyła się wizytacja w domu pogrzebowym Coots, wiara w zmartwychwstanie przekształcała się w szybko rozprzestrzeniającą się plotkę wśród ludzi. Nieporozumienia na temat zmartwychwstania Branhama wybuchły wśród poruczników Branhama podczas wizytacji. Ormana Neville'a, który był najstarszym kaznodzieją we wspólnocie The Message po samym Branhamie, gromadził ludzi, aby pomogli mu w otwartym obaleniu rosnących spekulacji o zmartwychwstaniu.⁵

¹ Vayle, Lee (1965-12-26) Uwagi po śmierci brata Branhama. "Teraz William Branham umarł i pozostanie martwy; Nie wiem, czy to robi. Jestem zdezorientowany, jak każdy mężczyzna. Obawiam się, że wszyscy boimy się wyrażać nasze sekretne myśli i uczucia, ponieważ tego nie rozumiemy, niektóre były tylko symbolami, inne rzeczywistością. Nie wiemy..."

² Weaver, C. Douglas (2000). *Uzdrowiciel-Prorok: William Marrion Branham (Studium proroctwa w amerykańskim zielonoświątkowcu)*. Mercer University Press. ISBN 978-0865547100. str. 154

³ Branhama, Billy'ego Paula (2004-6-2) Korespondencja od Billy'ego Paula Branham. "Osobiście wierzę, że brat Branham ma jeszcze wiele do zrobienia. Będzie tutaj przy przyjściu Pana Jezusa, wskaże Oblubienicy na Oblubieńca i powie: "Oto Baranek Boży" {...} Nie rozumiem wszystkiego, ale wierzę w to".

⁴ Branhama, Billy'ego Paula (1966-3-27) Świadeństwo Billy'ego Paula Branham powiedział:

⁵ Jackson, Raymond (2001-12-30) "Tego wieczoru, ja i moja żona, poszliśmy do domu pogrzebowego Coot's i weszliśmy do środka. W drzwiach czekał na mnie młody chłopak z Przybytku. Powiedział: "Bracie Jackson, brat Neville chce się z tobą zobaczyć. Więc wszedłem.

Napięcia związane z wiarą w zmartwychwstanie Branhama sięgnęły zenitu podczas kolacji po pogrzebie, kiedy Pearry Green oraz Lee Vayle miał konfrontację z Raymondem Jacksonem oraz Ormana Neville'a. Debata zakończyła się okrzykami, gdy mniejszość przeciwna zmartwychwstaniu opuściła kolację na znak protestu.¹

Ważne jest, aby wskazać tutaj na dwulicowość przywódców Przesłania. Prawie wszyscy mieli nadzieję i oczekiwali zmartwychwstania Williama Branhama w tamtych dniach, ponieważ było to dla nich całkowicie oszołomione, że Branham umarł i pozostawił niespełnione prorocтва. Śmierć Branhama całkowicie zniweczyła oczekiwania, jakie postawił sobie przy trzecim pociągnięciu oświadczenie i jego wizja namiotu. Było rzeczą naturalną, że prawdziwi wierzący spodziewali się, że On zmartwychwstanie – alternatywą było przyznanie, że był fałszywym prorokiem, a oni zostali zwiedzeni.

Z tego powodu od samego początku prawie wszyscy byli co najmniej zainteresowani służbą powrotną Pomysły. Z biegiem czasu, w latach 1966 i 1967, stało się jasne, że William Branham nie zmartwychwstanie i wielu ludzi zaczęło po cichu porzucać wiarę w służbę powrotu Branhama; Zieleń gruszkowa oraz Lee Vayle to dwa doskonale tego przykłady. Chociaż niektórzy ludzie odeszli od wiary w zmartwychwstanie, gdy stawało się coraz bardziej oczywiste, że Branham nie zmartwychwstanie, można śmiało powiedzieć, że była to wiara większości w czasie jego pogrzebu.

Pogrzeb

Pogrzeb Branhama jest jednym z najlepszych mierników wielkości społeczności The Message w chwili jego śmierci. Gazety donosiły, że około 5000 osób wpisało się

Brat Neville siedział w gabinecie Coot. Powiedział: "Bracie Junie, czy słyszałeś, co się dzieje? Odpowiedziałem, że nie. Powiedział: "To się dzieje w tym domu pogrzebowym. Mówi: Brat Branham zmartwychwstanie. A on na to: "Chcę, żebyś wiedział, że nie zniosę tego". Cóż, powiedziałem: "Nie martw się o mnie". Powiedziałem, że ja też tego nie zniosę. Ale oto kiedy wracam z biura domu pogrzebowego Cootów, żona i ja idziemy zobaczyć brata Branhama w trumnie. A potem wyszedłem na korytarz. I tam stoję twarzą w twarz z doktorem Lee Vayle'em. Pierwszą rzeczą, jaką mi powiedział, było to, że powiedział: Bracie Junie, on zmartwychwstanie. Odpowiedziałem, że nie. Zmartwychwstanie przy zmartwychwstaniu".

¹ Jackson, Raymond (2001-12-30) "Miałem szczęście być jednym z mówców na pogrzebie. Kiedy nabożeństwo się skończyło, ja i moi przyjaciele wyszliśmy i poszliśmy do restauracji Jerry's, tam było około sześćdziesięciu osób. Zjedliśmy mały lunch i wychodziliśmy z restauracji. {...} Dr Lee Vayle Byli tam jego przyjaciele, a on krzyczał {...} Bracie Jackson, jesteś z nami? Zapytałem, co masz na myśli? Mówi, że zmartwychwstanie. Powiedziałem, że nie, nie robi tego. [Odpowiedział] Tak, robi to. Powiedziałem, że zmartwychwstanie przy zmartwychwstaniu".

do księgi gości podczas pogrzebu Branhama. Daje to solidną wskazówkę co do przybliżonej liczby głównych zwolenników Branhama.¹

Każdy, kto był choć trochę przywiązany do Przesłania, znalazł sposób, aby dostać się do domu pogrzebowego. Pochodzili nie tylko z USA i Kanady, ale także z Europy, Afryki, Ameryki Południowej i Karaibów. Każdy, kto był kimkolwiek w The Message, znalazł sposób, aby dostać się na pogrzeb. Dla społeczności The Message dotarcie na pogrzeb było traktowane jako sprawa życia lub śmierci. Nikt nie wiedział, co wydarzy się dalej, i wszyscy byli zdesperowani, aby się tam znaleźć, aby się dowiedzieć. Co więcej, porucznicy Branhama musieli tam być, ponieważ ich obecność miała kluczowe znaczenie dla ich kandydatur na przywódców w erze post-Branhama.

Wśród 5000 podpisów w księdze gości znajdują się również osoby, które nie były częścią społeczności The Message. Przyjaciele, rodzina i wielu ludzi, którzy szanowali Branhama, ale odrzucali lub nie byli świadomi jego skrajnych twierdzeń i nauk. Jak wyjaśniłem w rozdziale 10, w chwili śmierci Branhama społeczność The Message miała nie więcej niż trzydzieści pięć kościołów na całym świecie, a tylko trzy z nich regularnie uczęszczały do kościoła powyżej 100 kościołów. W roku 1965 liczba uczestników jego zgromadzeń w Orędziu nigdy nie przekroczyła 1500 osób. Porównując to z podpisami w domu pogrzebowym, mogę śmiało powiedzieć, że w chwili jego śmierci społeczność The Message nie liczyła więcej niż 5000 osób. Bardziej prawdopodobne jest, że liczba ta wynosiła od 2000 do 3000. Nie była to tak duża społeczność, jak można by się spodziewać, biorąc pod uwagę sukces Branhama w uzdrawiających przebudzeniach. Wszyscy znali się nawzajem. Są starzy ludzie, którzy potrafiliby wymienić każdy kościół i prawie każdą rodzinę związaną z Poselstwem w tamtych latach. Jak wyjaśniłem w rozdziale 10, jeśli było ich więcej – to nie byli oni znani Jeffersonville Społeczność wiadomości. Jeśli byli nieznani nam, byli również nieznani Branhamowi i trudno byłoby uznać ich za prawdziwą część Przesłania w tamtym czasie.

Tłum tak dużych ludzi przybywa do Jeffersonville było nie lada wydarzeniem. Miasto liczyło wówczas tylko około 20 000 mieszkańców, a nagły napływ spowodował duże korki i zakłócił funkcjonowanie miasta. Straż pożarna i policja musiały interweniować, aby kierować ruchem i koordynować służby miejskie podczas pogrzebu.

W pogrzebie wzięło udział wiele wybitnych postaci z przeszłości Branhama – mały David Walker, Gordon Lindsay, Tommy'ego Osborna, Tommy'ego Hicksa, Joseph Mattson Boze, A. W. Rasmussen, Górnik Arganbright, Paweł Kaini wiele innych. Orala

¹ Associated Press (1965-12-29) "Pogrzeb powoduje korek w Jeffersonville. *Republikanin z Rushville*. "... szacuje się, że 5 000 podpisów w rejestrze domów pogrzebowych obejmowało mieszkańców Norwegii Republika Południowej Afryki Portoryko i Kanady".

Robertsa miał wziąć udział w spotkaniu, ale zachorował i zamiast tego wysłał pisemne oświadczenie, które miało zostać odczytane w jego imieniu.¹ Demos Shakarian podobnie nie mógł uczestniczyć z powodu podróży międzynarodowych, ale przysłał pisemne oświadczenie od biznesmenów pełnej ewangelii.

Dzielnica Jeffersonville Pogrzeb jest w większości nagrywany, a nawet istnieje materiał wideo z tego wydarzenia. Ormana Neville'a, Raymonda Jacksona, Dona Ruddle'a i Willarda Collinsa odprawił pogrzeb. T. L. Osborna, Gordona Lindsaya oraz Joseph Mattson Boze Zajmowano eksponowane pozycje, które flankowały trumnę.

Na nagraniu pogrzebu porucznicy Branhama otwarcie ogłosili, że William Branham był Eliaszem z Malachiasza 4, prorok dnia ostatecznego i ostatni posłaniec Boga do kościoła. Gdy to zrobili, z widowni rozległy się głośne amen i oznaki aprobaty. Z ust Lindsay nie było słychać żadnego protestu Osborn, Boze ani żadnej innej wybitnej postaci.

Podczas prawdopodobnie najbardziej niepokojącej części pogrzebu, Willard Collins powiedział publiczności, że byli otoczeni przez swoich wrogów i zasugerował, że są w bezpośrednim niebezpieczeństwie. Jest to ten sam rodzaj siania strachu, który słyszy się w kościołach Przesłania do dnia dzisiejszego – wiara, że w każdej chwili siły zła mogą się na nich stoczyć; Zazwyczaj chodzi o rząd.

Gdy tłum śpiewał "Only Believe", nad obradami zapanowała niesamowitość. Można sobie wyobrazić, że istniała nadzieja, że ich "jedyna wiara" może przynieść im cud zmartwychwstania, o którym wszyscy myśleli.

Kiedy nabożeństwo pogrzebowe zakończyło się, a Branhamowi nie udało się zmartwychwstać, pogrzeb został opóźniony. Zamiast pochować ciało, zwłoki Branhama zostały zwrócone do domu pogrzebowego Coots, gdzie umieszczono je w krypcie na strychu.² W swojej biografii Branhama z 1987 roku, Doug Weaver potwierdził w swoich wywiadach, że ciało Branhama rzeczywiście zostało umieszczone w niechłodzonym skarbcu w ciągu pięciu miesięcy, zanim został ostatecznie pochowany. Ciało Branhama pozostało na strychu przez resztę grudnia, stycznia, lutego, marca i aż do ostatecznego pochówku w poniedziałek po Niedzieli Wielkanocnej w kwietniu 1966 roku.

Decyzja o wyjęciu ciała z grobu była z pewnością nielegalna w świetle prawa stanu Indiana. Nie jest jasne, jak im się to udało. Potrzeba było długiego okresu

¹ Uwaga autora: Podejrzewam, że Roberts był w pełni świadomy kultu The Message i był jednym z niewielu, którzy zdecydowali się trzymać z daleka.

² Branham-Smith, Rebecca (1995-12) Magazyn Only Believe: Wydanie rocznicowe. s.14 "Po nabożeństwie w Przybytku, trumna z ciałem proroka została zwrócona do Coots' Funeral Home w centrum Jeffersonville gdzie przechowywano go w skarbcu przez okres nieco ponad stu dni.

negatywnego rozgłosu w prasie na temat tej sytuacji, aby zmusić ich do ostatecznego pochowania ciała Branhama. Te artykuły prasowe z 1966 roku są najwcześniejszymi, w których prasa i opinia publiczna określiły społeczność The Message jako sektę.

Nabożeństwo żałobne dla biznesmenów pełnej ewangelii

Kiedy ciało Williama Branhama znajdowało się jeszcze na strychu, ludzie biznesu pełnej ewangelii odbyło się drugie nabożeństwo żałobne za Williama Branhama w Pheonix w Arizonie 26 stycznia. Branham miał być głównym bohaterem ich dorocznej międzynarodowej konwencji. Zamiast zastąpić go w roli mówcy, zdecydowali się przekształcić jego przemówienia w nabożeństwo żałobne.

Podobnie jak Jeffersonville nabożeństwo żałobne jest ważne, aby zobaczyć, jak Przesłanie zareagowało na śmierć Williama Branhama – nabożeństwo żałobne Pheonix jest ważne, aby zobaczyć, jak śmierć Williama Branhama była postrzegana przez postacie, które później stworzyły Słowo Wiary i ruchy charyzmatyczne. Wszystkie postacie, które zapoczątkowały te ruchy, były młodszymi osobistościami, które pracowały u boku Williama Branhama w latach pięćdziesiątych i sześćdziesiątych. W rzeczywistości, dla wielu z nich, William Branham i biznesmeni pełnej ewangelii były pojazdami, których używali do uruchamiania swoich służb.

Demos Shakarian, Kennetha Hagina, Dereka Prince'a, Oral Roberts, Tommy Hicks, Tommy'ego Osborna, Paweł Kain, Johna Osteena, a nawet więcej – towarzyszył Williamowi Branhamowi na jego największych konwencjach do samego końca życia. Wszyscy oni patrzyli na Williama Branhama jak na mityczną legendarną postać. Chociaż żaden z nich – może z wyjątkiem Paula Caina – można uznać za część jego kultu, niemniej jednak czcili go jako wielkiego modela. Wszyscy byli obecni na jego pomniku w Pheonix w 1965 roku. Wielu z nich wypełniło miejsca na przemówienia w kolejnych dniach kongresu.

Billy'ego Paula, Roy Borders oraz Tommy'ego Osborna byli mówcami podczas nabożeństwa żałobnego. Granice Roya Był menedżerem biznesowym Branhama w ostatnich latach jego życia. Granica była Późnym Deszczem duchowny, który był w sierocińcu Sharon i odbywały wspólne spotkania z George'em Hawtinem począwszy od końca lat czterdziestych XX wieku. Borders publicznie ogłosił, że Branham jest Eliaszem z Malachiasza 4 i posłańca dnia ostatecznego do kościoła.

Kim był ten człowiek, o którym świadczymy dziś wieczorem? Na czym polegała ta wielka służba? Chciałbym osobiście zaświadczyć o tym mężu Bożym, jako o tym, który stał w Jego obecności i widział dzieła Pana. Jak powiedziała królowa Saby do Salomona. Odsyłam was do Słowa Bożego. Ludzie mogą mieć opinie na temat Słowa, ale jedyną

rzeczą, na której naprawdę możemy się oprzeć, jest "Tak mówi Pan". Słowo Boże przepowiedziało, że te dni nadejdą, a ja wierzę w to z całego serca. Księga Malachiasza 4:5 mówi:

"Oto pošę wam proroka Eliasza, zanim nadejdzie wielki i straszny dzień Pański, i zwróci serce ojców ku synom, a serce synów ku ich ojcom, abym nie przyszedł i nie uderzył ziemi przekleństwem".¹

Podczas gdy szerszy ruch może mieć zdolność zaprzeczania posiadaniu świadomości tego, w co Branham doprowadził społeczność The Message, ta zaprzeczalność ustała wraz z pogrzebem i nabożeństwami żałobnymi. Przerażające jest to, że wszyscy grali razem. *Każdy z nich grał razem z nimi* – a to świadczy o tym, że wielu z nich przez cały czas bawiło się twierdzeniami Branhama o Eliaszu. Brak oburzenia ze strony kogokolwiek uczestniczącego w nabożeństwach żałobnych sugeruje również, że twierdzenie, że Branham był Eliaszem, nie było postrzegane przez uczestników jako kontrowersyjne.

Wskazówki, że rozważali ten pomysł, można znaleźć w książce Josepha Mattsona *Boze Zwiastun wiary* oraz w *Głos* czasopismo Biznesmenów Pełnej Ewangelii. Dopiero po śmierci Williama Branhama ktokolwiek z tych ludzi zaczął dystansować się od jego nauk. Do czasu nabożeństwa żałobnego przynajmniej bawili się ideą, że jest Eliaszem.

Niektóre postacie, takie jak Tommy Osborn lub Paweł Kainnigdy nie zdystansowali się od Branhama – zamiast tego przez całe życie otwarcie go obejmowali. Inni, tacy jak Kenneth Hagin, Gordona Lindsaya, Jacka Moore'a, Dereka Prince'a a wielu innych twierdziło, że wiedzieli, że Branham był skorumpowany, kiedy jeszcze żył – a jednak grali dalej. Trudno jest znaleźć sposób na usprawiedliwienie ich zachowania.

Dla nich William Branham był współczesnym prototypem objawionego syna Bożego. Był pierwowzorem zdolności do powoływania rzeczy do istnienia mocą słowa mówionego. Był wzorem dla kogoś, kto osiągnął ten wyższy poziom, z mocą słowa mówionego. W ten sposób William Branham odegrał fundamentalną rolę w definiowaniu tego, co ktoś może zrobić i być z mocą słowa mówionego. Branham był mile wspomniany i wysoko ceniony przez te postacie przez następne dziesięciolecia.

Osbron wyjaśnił ich wierzenia pod pomnikiem Pheonixa, mówiąc:

¹ Border, Roy (1966-1-26) Nabożeństwo ku pamięci Williama Branhama. Orala Robertsa Biblioteka Uniwersytecka

To było ostatnie pokolenie. Coś musiało się wydarzyć. Nie mogło być tak, jak odeszły poprzednie pokolenia. To jest TO! Dlatego w Bożym miłosierdziu, niejako przekraczając granice zwykłej miary, postanowił w tej godzinie, aby ponownie posłać tego proroka.

Niektórzy pomyślą, że jestem święty lub doktrynalny (i to nie ma znaczenia), ale Bóg przyszedł ponownie w ludzkim ciele i powiedział: "Najwidoczniej muszę im to jeszcze raz pokazać. Muszę im jeszcze raz przypomnieć. Muszą zobaczyć jeszcze raz. Jeszcze raz muszą poznać, jaki jest Bóg". A On zszedł na dół i posłał małego człowieka, proroka, ale tym razem więcej niż proroka, tym razem Jezusa-człowieka!

Eliasz nie był kimś takim. To więcej niż to, co widzieliśmy! Mojżesz nie był kimś takim, ponieważ z powodu innej dyspensacji, w której żył, nie mógł być tym, co widzieliśmy. To nie wszystko! Jezus-człowiek, człowiek pełen Boga, ale posłany jako szczególny znak do pokolenia – tego pokolenia. Znak nadprzyrodzony, środek nadzwyczajny.

Dlaczego? To było robione wcześniej, po co robić to ponownie? By obudzić to ostatnie pokolenie! Jeszcze raz, aby być prekursorem...¹

Tommy'ego Osborna wyraźnie powiedział całej publiczności, że William Branham był objawionym synem Boga. Jest to być może nawet gorsze niż wspólnota The Message, która w tamtym czasie głosiła go jako Eliasza. Co Osborn Powiedziane na nabożeństwie żałobnym jest klasycznym Manifested Sons teologii Boga z głównego nurtu Późnego Deszczu ruch. Tym właśnie był William Branham dla szerszego ruchu. On nie był powtórny przyjsciem do nich, ale był prototypem tego, co ci objawieni synowie Boga wyglądałoby tak. Spodziewali się, że nastąpi korporacyjna manifestacja. Pomnik Branhama był dla nich okazją do uczczenia Branhama jako objawionego syna Boga.

Wszyscy ci ludzie mieli doskonałą okazję, aby zdezawuować Williama Branhama po jego pogrzebie. Osborn mówił ludziom, że Branham jest Bogiem. Granice Roya mówił wszystkim, że jest Eliaszem. Gordona Lindsaya oraz Josepha Mattsona-Boze'a i Demos Shakarian, który kontrolował ważne publikacje, siedzieli tam, będąc świadkami

¹ Osborn, Tommy (1966-1-26) Nabożeństwo żałobne Williama Branhama. Orala Robertsa Biblioteka Uniwersytecka

tego wszystkiego – i byli w pełni świadomi, że ciało Branhama zostało wyjęte z grobu w oczekiwaniu na jego zmartwychwstanie. Orala Robertsa i wiele innych wpływowych osobistości słyszało to wszystko. *I nigdy nic nie powiedzieli. Wszyscy grali razem z nimi.*

Kiedy Lindsay oraz Boze a inni drukowali swoje nekrologi i upamiętniali Branhama w swoich czasopismach i publikacjach, mieli doskonałą okazję, aby bić na alarm. Siedzieli na podium, gdy wszystko było wyjaśniane. Ale żaden z nich tego nie zrobił. W rzeczywistości dopiero po wielu latach od jego śmierci ktokolwiek z nich miałby cokolwiek do powiedzenia. A jednak, podczas gdy wszyscy się bawili, dzieci były gwałcone i torturowane przez przywódców Przesłania kilka mil od ich nabożeństwa żałobnego.

Wstyd pomyśleć, że Derek Prince "wiedział", że William Branham miał nieczystego ducha i że Kenneth Hagin "prorokował", że Branham umrze za fałszywe nauczanie, a Gordon Lindsay miał w szufladzie egzemplarz przepowiedni i żaden z nich nie miał nic do powiedzenia na ten temat aż do ponad dziesięciu lat po jego śmierci. Jak to możliwe, że czekali dziesiątki lat później, aby podzielić się tymi informacjami z opinią publiczną? Jak mogli siedzieć cicho na nabożeństwie żałobnym i bawić się razem z sektą? Gdzie była ich troska o ciało Chrystusa? Osobiście dochodzę do wniosku, że wymyślili swoje opowieści o tych rzeczach dopiero długo po śmierci Branhama. Jest to raczej niktzemne i świadczy o zepsuciu całego ruchu.

Pogrzeb

Podczas gdy grudniowy pogrzeb i styczniowy memoriał trwały, większość przywódców The Message wciąż miała nadzieję, że William Branham zmartwychwstanie z grobu w Wielkanoc. Branham wygłosił kazanie zatytułowane "Pochwycenie" na tydzień przed śmiercią. Wielu uważało, że to zbyt duży zbieg okoliczności. Nagranie kazania zostało szybko skopiowane i sprzedane członkom społeczności The Message wkrótce po śmierci Branhama.

W okresie poprzedzającym Wielkanoc reporterzy odkryli, że ciało Branhama zostało pochowane w grobie, a negatywna prasa zaczęła krążyć w gazetach w całych Stanach Zjednoczonych. Historie były rozpowszechniane od wybrzeża do wybrzeża, ujawniając sytuację i zwracając wiele nieprzychylniej uwagi na The Message. Raporty

nazywały The Message "sektą" i "sektą". Billy'ego Paula zaczęli wyjaśniać, że zatrzymali ciało, ponieważ Meda była hospitalizowana i nie mogła zdecydować, gdzie powinien się odbyć pochówek. Jednak Meda została wypisana ze szpitala w styczniu, a z pogrzebem czekali jeszcze cztery miesiące później, w kwietniu.

Czas pochówku, bezpośrednio po Niedzieli Wielkanocnej, stanowi kolejny dowód na to, że prawdziwym powodem wstrzymania ciała z grobu było oczekiwanie na zmartwychwstanie Branhama. Spędziłem całe życie w The Message i poznałem wiele postaci z Jeffersonville. Mogę was zapewnić, że to właśnie wiara w zmartwychwstanie

Some Members of Sect Think Minister To Rise From Dead

JEFFERSONVILLE, Ind. (AP) — The Rev. William M. (Billy) Branham, the founder of an interdenominational faith who died last Christmas Eve, was buried today.

Some members of the sect had said they believed the Rev. Mr. Branham would rise from death during the Easter season. Many of the 700 who came to this Southern Indiana town for a revival last week remained for the burial.

Billy Paul Branham, the minister's oldest son who is active in the faith, said it taught nothing about an Easter resurrection for his father.

"A lot of the people have been praying," he said, "but nothing has been taught."

The Rev. Pearry Green said some of those attending the revival believe the Rev. Branham will return to life.

He said the 700 at the revival included 20 from Germany, Holland, Jamaica and Venezuela. The sect has tabernacles from California to New York and in foreign countries where the Rev. Mr. Branham traveled. The Rev. Mr. Green is pastor of a Tucson, Ariz., tabernacle.

The revival that ended Sunday night included twice-daily services where tape recordings of sermons by the Rev. Mr. Branham were played.

He was injured fatally in a Dec. 19 traffic accident in Texas. Services were held Dec. 29 at Jeffersonville and the body was put in a closed casket at a Jeffersonville funeral home.

Oil Tanker Lands At Beira Port

By RAYMOND E. PALMER

LONDON (AP) — One Greek tanker loaded with oil for Rhodesia finally docked at the Mozambique port of Beira today while another headed for South Africa after the British Navy diverted her from Beira.

The Joanna V, carrying 18,700 tons of oil, pulled into an off-loading berth at the docks from the anchorage two miles out where she had stayed since last Tuesday, the South African Press Association reported.

The Joanna's agents in Beira said she had docked only to facilitate repairing her propellers. But Beira shipping sources said the tanker would have to unload some of her oil cargo to raise the ship higher in the water for the repairs.

They did not say what might happen to the offloaded oil. The ship's captain, George Vardino-

spowodowała, że nie wyjęli ciała z grobu. Moja rodzina również wyznawała w tamtym czasie poglądy na temat zmartwychwstania. Ludzie pokładali wszystkie swoje nadzieje w zmartwychwstaniu wielkanocnym i zaplanowali pogrzeb na następny poniedziałek.

Na kwietniowym pogrzebie Branhama około 700 osób zebrało się na nabożeństwie przy grobie na Cmentarzu Wschodnim w Jeffersonville, które nastąpiło po tygodniowej konwencji w Branham Tabernacle.¹ Liczba uczestników stanowi dramatyczny spadek w porównaniu z frekwencją na jego grudniowym pogrzebie, ale nadal obejmuje uczestników z zagranicy. Po śmierci Branhama Orędzie doświadczyło dramatycznego exodusu, co znalazło odzwierciedlenie w porównaniu liczby uczestników pogrzebu i pochówku. Być może większość przyjaciół i zwolenników Branhama odeszła od jego twierdzeń o Eliaszu po jego śmierci. Po nieudanym wprowadzeniu powtórnego przyjścia, stało się jasne, że jego podstawowe twierdzenia były fałszywe dla tych, którzy wciąż byli zdolni do krytycznego myślenia. Ci, którzy odeszli, na ogół obniżali status Branhama do statusu szanowanego proroka i rozptylali się z powrotem w szerszym Późnym Deszczu ruch.

Był deszczowy dzień, kiedy ludzie zbierali się, by pochować Branhama. Uczestnicy wokół grobu trzymali dach z parasoli, podczas gdy Orman Neville urzędowa. Opuścili ciało Branhama do grobu i zaczęli przykrywać je ziemią. I nic się nie stało. W tłumie zaczęła panować lekka panika. Bena Bryanta, którzy cierpieli na zaburzenia psychiczne problemy zdrowotne, poprowadził grupę ludzi z powrotem do Tabernakulum Branhama gdzie za pomocą młota pneumatycznego otworzyli kamień węgielny budynku.²

Część tłumu była głęboko zaniepokojona tym, że notatki i wizja Branhama zniknęły. Myśleli, że być może odpowiedzi można znaleźć w kamieniu węgielnym. Branham wielokrotnie powtarzał swoim słuchaczom, że zakopał proroctwa w kamieniu węgielnym. Gdy otworzyli kamień węgielny, ich nadzieje zostały rozwiane po raz kolejny, gdy odkryli, że jest on całkowicie pusty.

¹ UPI (1966-4-11) *Poranne czasy Kokomo*. "Jeffersonville zalane na pogrzeb przywódcy sekty"

² Simpson, Tom Brown, (3 października 2015) Wywiad z Tomem Simpsonem. "Cóż, chcieliśmy oddać ostatni hołd. Kiedy przechodziliśmy obok przybytku, zobaczyliśmy grupę braci z młotem pneumatycznym wbijającym się w oryginalny kamień węgielny, który brat Branham tam umieścił, i wpadli na kamień węgielny i zobaczyliśmy to. {...} Brat Branham powiedział, że położył coś pod kamień węgielny i tak też się stało! Ale Bóg nie chciał, aby to zostało objawione, więc Bóg w tajemniczy sposób je wyjął. To największy cud, jakiego byłem świadkiem w życiu! Powiedziałem bratu Reese'owi i mojemu tacie, że widziałem wszelkiego rodzaju uzdrowienia, ale jak, u licha, cokolwiek mogłoby to usunąć z tego betonu, jeśli nie Bóg Wszzechmogący?" (Uwaga: Mam wiele innych nagranych świadectw z tego wydarzenia od innych uczestników. Wszyscy są zgodni, że kamień węgielny był pusty.)

Dzień pogrzebu był jak wypuszczenie powietrza z balonu. Skłoniło to wielu ludzi do stopniowego wycofywania się ze służby powrotnej idee, które przygotowały grunt pod jeden z pierwszych podziałów, jakie miały miejsce wśród zwolenników Branhama po jego śmierci.



Crowd Gathers Around Grave of Rev. Branham

Następstwa

Ruch wyzwolenia, ruch charyzmatyczny i ruch Późnego Deszczu były kontynuowane bez Branhama, nie tracąc ani jednego rytmu. W rzeczywistości, wkrótce potem zaczęli osiągać sukces, jakiego nie doświadczyli od czasu szczytu Przebudzenia Uzdrawienia. Orala Robertsa przyćmił Williama Branhama jeszcze przed jego śmiercią. Dokładny moment, w którym to się stało, jest trudny do ustalenia. Obaj osiągnęli parytet w połowie lat pięćdziesiątych. Oral Roberts Cieszył się większą popularnością i silniejszym wsparciem finansowym z pewnością w 1961 roku, po rozstaniu Branhama z Foursquare. Oral Roberts pozostawał w dobrych stosunkach z Branhamem aż do jego śmierci – chociaż Branham zarówno prywatnie, jak i publicznie dyskredytował Robertsa do społeczności The Message. Trudno być pewnym, ale Roberts Prawdopodobnie nie zdawał sobie sprawy, że Branham dziesiątki razy nazwał go "oślepiającym aniołem Sodomy".¹

Paweł Kain całkowicie zniknął natychmiast po śmierci Branhama. Nie wiadomo, dlaczego zniknął. Jego publiczna historia jest taka, że jego matka zachorowała i musiał się nią opiekować. Byłoby to ironiczne, ponieważ była jedną z wielu osób, które Branham rzekomo uzdrowił. W późniejszych latach pojawiły się szczegóły, które wskazywały na to, że Paul Cain był praktykującym homoseksualistą w tym czasie, co mogło mieć związek z zaginięciem.² Cain był w tym czasie ewangelistą z listy B i dość prominentnym w tych samych kręgach co Branham i dobrze znanym społeczności The Message. Jakkolwiek by nie było, zwolniło się miejsce Williama Branhama, ale także Paul Cain. Zwolniło się również miejsce po nim. To wtedy więcej młodszych ministrów, takich jak Derek Prince oraz Kennetha Hagina awansował na bardziej eksponowane stanowiska w Full Gospel Business Men. Można śmiało powiedzieć, że Kenneth Hagin, Tommy'ego Osborna oraz Dereka Prince'a byli największymi beneficjentami śmierci Williama Branhama.

Przejęli luz Branhama na arenie wyzwolenia i zabezpieczyli powstające sloty telewizyjne oraz wsparcie finansowe, które – gdyby żył – prawdopodobnie trafiłoby do Williama Branhama, przynajmniej częściowo. Biznesmeni pełnej ewangelii były kluczowym elementem finansowego motoru stojącego za pojawieniem się

¹ Oznaczało to dla kultu Branhama, który podążał za Orale Robertsem był prawdziwym sługą Bożym, ale jego misją było zaślepienie zielonoświątkowców na prawdę, aby przegapili pochwylenie ponieważ nie zostali wybrani.

² Joyner, Rick (2004-10-22) Biuletyn Specjalny. "W lutym 2004 roku dowiedzieliśmy się, że Paul popadł w alkoholizm. W kwietniu 2004 roku dowiedzieliśmy się, że Paul jest praktykującym homoseksualistą. Kiedy Paweł zetknął się z dowodami tych grzesznych praktyk, przyznał się do nich".

teleewangelizacji Sieci. Nawiązali współpracę z Patem Robertsonem aby sfinansować program dla sieci CBN poczynawszy od późnych lat 1960. Wielki przełom Prince'a, Osborna i Hagina w teleewangelizacji rozpoczął pracę w programach CBN finansowanych przez Full Gospel Business Men dwa lata po śmierci Branhama.

W społeczności The Message śmierć Branhama przygotowała grunt pod dramatyczną zmianę. Tak jak utrata świątyni wymusiła dramatyczną zmianę judaizmu, tak utrata Branhama wymusiła poważną rekonfigurację Przesłania. Przesłanie zostało w całości zbudowane wokół osoby Branhama. Zmiana ta wymagałaby uduchowienia wizji interpretowanych wcześniej w sposób, który wymagał dosłownego wypełnienia przez Branhama. Trzeba było dokonać przepisania wierzeń Przesłania, aby centralna postać mogła umrzeć przed przyniesieniem pochwylenia wiary Albo dokończenie doskonalenia Kościoła. Poselstwo musiało zostać napisane na nowo, aby wyjaśnić, w jaki sposób umarł odnowiciel Elias, ale kościół nie został w pełni odbudowany. Musiała zostać przeredagowana, aby wyjaśnić, w jaki sposób Branham miał wprowadzić powtórne przyjscie – a jednak zmarł przed cielesnym powrotem Chrystusa. Zajęłoby to trochę czasu, a różne frakcje Przesłania nie zgadzałyby się i dzieliły co do tego, jak najlepiej to zrobić.

Podziały między frakcjami zwolenników Branhama narastały jeszcze przed jego śmiercią. Spory o porządek kościelny, co do boskości i tożsamości Williama Branhama oraz ewoluujące opinie na temat powrotu Williama Branhama były trzema kluczowymi kwestiami, które doprowadziły do pierwszych podziałów, które nastąpiły po jego śmierci. Billy'ego Paula, przy wsparciu Peary'ego Greena i Kultu Bóstwa, zablokował kontrolę nad instytucjami Przesłania na początku 1966 roku, zanim Branham został pochowany. Niedawna przeprowadzka do Arizony pozbawiła wielu byłych wysokich rangą osobistości. Poprzez skorumpowane manewry Billy Paul zainstalował się za dźwigniami władzy w styczniu 1966 roku.

Lata 1966 i 1967 były dla ruchu latami na pustyni, ponieważ uporządkował swoje podziały. Wspólnota Przesłania zaczęła dzielić się na swoje najwcześniejsze frakcje, organizować program misyjny prawdziwego Przesłania i stopniowo i całkowicie oddzieliła się od szerszego Późnego Deszczu, wyzwolenie i ruchy charyzmatyczne.

Kończąc pierwszy tom historii Message, kończymy ze społecznością Message w stanie oszołomienia i dezorientacji, próbującą dowiedzieć się, co będzie dalej. Istniała bardzo realna możliwość, że cały ruch może nie przetrwać śmierci Williama Branhama. Wydarzenia, które miały miejsce w 1966 i 1967 roku, okazały się kluczowe dla rozwoju wierzeń religijnych Przesłania. Nie mogę się doczekać, aby kontynuować z wami te zmiany w następnym tomie.

Przeszłość jest kontekstem dla teraźniejszości. Mam nadzieję, że po dotarciu do końca tego tomu rozumiecie, jak i dlaczego narodziło się Orędzie.

Epilog

Co to jest przestanie? Prawda jest taka, że nie ma dwóch sekt Przesłania. Tam, skąd pochodzę, wielu ludzi powiedziałoby: "Wydźcie z niego, ludu mój". Jest on zaczerpnięty z Księgi Objawienia, gdzie głos z nieba wzywa ludzi do opuszczenia Babilonu i ucieczki przed gniewem Bożym, który ma być na niego wylany. Przypuszczam, że jeśli to jest Przesłanie, to nadal w nie wierzę. Ale ja mam zupełnie inną definicję tego, czym jest Babilon, i zupełnie inne rozumienie tego, dokąd powinieneś się udać, aby uciec przed nadchodzącym gniewem.

Biblia mówi nam, że będąc usprawiedliwieni krwią Chrystusa, zostaniemy zachowani od gniewu.¹ Jezus powiedział swoim uczniom, że On jest drogą, prawdą i życiem, i że każdy, kto pójdzie za Nim, będzie miał miejsce w domu Jego Ojca.² Jeśli chcemy być zbawieni od nadchodzącego gniewu, wystarczy Jezus. Jezus jest miejscem, do którego trzeba uciekać.

Wielka nierządnicą i jej córki nierządnicę z 16 rozdziału Księgi Objawienia nie są wyznaniem wiary chrześcijańskiej. William Branham wraz ze Świadcami Jehowy i adwentystów od których zapożyczył te pomysły, myśleli o wiele za mało. Babilon symbolizuje cały system ludzkości, który buntuje się przeciwko Bogu. Babilon jest religijny, polityczny i społeczny. Miejscem, do którego należy uciec przed gniewem, który spadnie na Babilon, nie jest odosobniony kult zagłady. Miejscem, przed którym należy uciec, jest Jezus Chrystus.

Moje oczy są pełne łez, gdy piszę ten akapit, gdy zastanawiam się nad wielką ceną i wielką łaską, jakiej wymagało ode mnie uzyskanie tego zrozumienia. Wielu z nas, którzy uciekli przed kultem Williama Branhama, naprawdę poniosło stratę wszystkiego, co miało nadejść dzięki temu zrozumieniu. Odkąd odszedłem, zrobiłem wszystko, co w mojej mocy, aby dzielić się prawdą z ukochaną społecznością, którą opuściłem.

Kiedy Zacheusz spotkał się z Jezusem i został przekonany o swoim złym postępowaniu, powiedział Panu, że zrobi wszystko, co w jego mocy, aby naprawić to wszystkim, których oszukał. Oszukiwanie ludzi z pieniędzy to drobiazg w porównaniu z oszukiwaniem ludzi w związku z ewangelią. Pragnę świadectwa, które mówi, że zrobiłem wszystko, co w mojej mocy, aby naprawić zło tym, których sprowadziłem na manowce. Nie chcę być zapamiętany jako Gordon Lindsay lub Kennetha Hagina lub Dereka Prince'a Albo niezliczoną ilość innych ludzi, którzy wiedzieli i uczestniczyli w

¹ Rzymian 5:9

² Jana 14

tym przedsięwzięciu, ale nigdy nie mieli odwagi powiedzieć wystarczająco dużo prawdy, aby naprawić swój błąd. Miliony ludzi są dziś w kulcie zagłady, a niektórzy z tych ludzi nadal są gwałceni, molestowani, torturowani i zabijani – a co najgorsze, są sprowadzani na manowce ewangelii.

W 2023 roku około 475 osób, które częściowo były pod wpływem nauk Williama Branhama, popełniło zbiorowe samobójstwo w Kenii. Śledczy wyciągnęli ze swojej komuny ogromny stos literatury Message, ekshumując setki ciał z płytkich grobów. Społeczność Wiadomości nawet nie mrugnęła. Jima Jonesa głosił ten sam Późny Deszcz teologię swojemu ludowi i doprowadził prawie 1000 z nich do śmierci w Ameryce Południowej. Paul Schäfer nauczał na podstawie przesłania Branhama w Colonia Dignidad i zabił niezliczoną liczbę ludzi. Niektóre sekty Orędzia stają się coraz bardziej radykalne i obawiam się o ich bezpieczeństwo.

Bardzo kocham społeczność The Message. Nawet gdybym dożył starości, większość mojego życia spędziłbym w Poselstwie. Mam szczerą nadzieję i modłę się, aby ta książka przyczyniła się pozytywnie do działań ewangelizacyjnych prowadzonych przez społeczność byłych posłańców i skłoniła Orędzie do zreformowania się i umożliwienia tym, którzy chcą uciec, znalezienia bezpiecznego wyjścia.

Większość sekt Poselstwa nie wierzy w ewangelię. Nie wierzą, że wiara w Chrystusa wystarczy, aby zbawić. Wierzą, że bez tajemnych tajemnic, których można się nauczyć tylko od Williama Branhama i jego następców, z pewnością sptoniecie w nadchodzącym ucisku. William Branham i "Przesłanie" jest częścią ich formuły zbawienia. Wskazując na to, zwracając uwagę na fakt, że nie wierzą, że ewangelia jest jednym z najskuteczniejszych sposobów walki z kultem. Ich jedyną opcją jest dwojenie wysiłków i dalsze mówienie przeciwko ewangelii – co służy dalszemu ujawnieniu ich herezji obserwatorom. Albo będą próbowali udowodnić, że się mylimy, głosząc ewangelię swoim kongregacjom. Tak czy inaczej, wygrywamy.

William Branham nie był dobrym kaznodzieją, który się zepsuł. William Branham był oszustem od samego początku. William Branham nie był złym kaznodzieją w dobrym ruchu. Ruch, który pozwolił mu rozkwitnąć, również nie był dobry i już zanim się w nim znalazł, borykał się z poważnymi problemami. Brytyjski izraelizm, wszystkie jego odgałęzienia i wszyscy, którzy do niego przyłączyli się, byli i są zwiedzionymi szarlatanami i nigdy nie należy im ufać jako autorytetowi w czymkolwiek, nie mówiąc już o religii. To samo można powiedzieć o odłamie zielonoświątkowców, który tolerował Williama Branhama i heretycki wpływ Późnego Deszczu przez dziesięciolecia.

W ten sposób Branham jest symptomem większego problemu. Późny deszcz ruchu i cały jego potomków to problematyczne grupy. Nie oznacza to, że niektórzy się

nie zreformowali; Kaplica Kalwarii jest chyba najlepszym przykładem grupy, która miała Latter Rain i wpływy Uzdrawiającego Przebudzenia, a jednak przekształciły się w coś lepszego niż korzenie, z których pochodzą. Reforma jest możliwa, ale jest raczej wyjątkiem niż regułą.

Ukochane dziedzictwo Branhama w ramach zielonoświątkowców i charyzmatycznego chrześcijaństwa jest dla nich plagą. Branham był oszustem i od samego początku miał poważne kłopoty. Niepowodzenie w kategoryzacji całej służby Branhama za oszustwo i przekręt, jakim było jest jest niebezpieczne i powinno być przestrożą dla każdego, kto opuszcza The Message. Nawet zepsuty zegar ma rację dwa razy dziennie. Sam fakt, że możemy znaleźć w jego służbie coś, co może wyglądać pozytywnie, nie wystarcza, aby uzasadnić oddanie mu choćby najmniejszego szacunku. Ludzie i ruchy, które przyjmują Branhama, nawet wybiórczo, demonstrują brak rozeznania, aby rozpoznać Branhama takim, jakim był. Nie są to ludzie, którym możemy zaufać jako autorytetom duchowym.

Niebezpiecznie jest posuwać się dalej z naukami Poselstwa bez poświęcenia znacznej ilości czasu na staranną ponowną ocenę każdego aspektu systemu wierzeń. Zgadzam się z poglądem, że nie powinniśmy wylewać dziecka z kąpielą – ale dopóki nie zbadasz wszystkiego dokładnie, możesz nie wiedzieć, gdzie kończy się woda w kąpeli, a zaczyna dziecko. Mam nadzieję, że ta książka pomoże Ci odnaleźć granice dziecka. Zapewniam Was – sam Branham to woda do kąpeli. Wyrzuć go. Chciałbym pokornie błagać was, abyście nigdy więcej nie wymawiali jego imienia w pozytywnym świetle, nigdy nie cytowali go jako autorytetu w czymkolwiek i niech wypowiedziom na jego temat zawsze towarzyszy ostrzeżenie, aby trzymać się z daleka od niego i jego wyznawców kultu.

Do wszystkich moich przyjaciół w Poselstwie, wiedźcie, że jesteście i zawsze będziecie moimi najdroższymi i najukochańszymi przyjaciółmi. Każdego dnia noszę w sobie ból po stracie Ciebie. Choć ty i ja możemy już nigdy nie spotkać się w tym życiu, wiedz, że w Chrystusie nadal możemy być jedno i w Chrystusie będziemy znowu razem w chwalebny dzień Jego przyjścia. Nawet jeśli nigdy nie spotkamy się tutaj na dole, nie mogę się doczekać spotkania z wami w tym dniu.

Oświadczenie skierowane do wierzących, którzy sprzeciwiają się dokładności tej książki

List ten został załączony po to, abym mógł skierować zwolenników Przesłania, którzy sprzeciwiają się treści tej książki, tak abym nie musiał wielokrotnie podawać tego samego wyjaśnienia.

Drogi Wierzący Orędku,

Moje serce boli z powodu Ciebie i w pełni rozumiem Twoją reakcję na treść tej książki. To oburzające, gniewne i straszne. Wygląda na to, że jest to nic innego jak nienawistny atak na naszego drogiego brata Branhama. Zawiera liczne kłamstwa. Skupiałem się tylko na złych, a nie na dobrych. Pomiąłem tak wiele ważnych rzeczy, które usprawiedliwiłyby Williama Branhama, gdybym tylko je uwzględnił. Gdybym tylko kiedykolwiek prawdziwie uwierzył w to poselstwo, lub gdybym tylko naprawdę miał Ducha Świętego, lub gdybym tylko był w waszej sekcji tego poselstwa – ujrzałbym światło i byłbym w stanie uniknąć tego bluźnierczego błędu, który z pewnością skazał moją duszę na piekło.

Drogi przyjacielu, czuję twój ból. Rozumiem waszą odrazę do tego, że kwestionuje się rdzeń waszych przekonań. I szanuję to, że znajdujecie pocieszenie i pocieszenie w wierze w Orędzie. Naprawdę wierzę, że mogłeś nawet odnieść z tego pozytywne osobiste korzyści. Ludzie nie przyłączają się do sekt po to, by być ofiarami. Ludzie przyłączają się do sekt, ponieważ przynajmniej na początku uzyskiwali jakąś korzyść, aby ich pozyskać. Naturalnie oczekiwałem, że będziesz miał jakieś dobre osobiste świadectwo o tym, jak Poselstwo przyniosło ci korzyść. Sam mam wiele takich świadectw.

Niemniej jednak treść tej książki jest dokładna. Jesteś członkiem kultu zagłady, który został zapoczątkowany przez fałszywego proroka z pomocą krajowego przywódcy Ku Klux Klanu. Wprowadzał nas w błąd co do każdego znaczącego cudu, wizji i nadprzyrodzonego doświadczenia, jakie kiedykolwiek miał. Dar i prowizja, o których twierdził, że je posiada, okazały się mistyfikacją. Dar uzdrawiania nie zabija ludzi – ale dar Branhama zabijał. Dar prorocstwa nie kłamie – ale książka Branhama "Tak mówi Pan" była fałszywa wiele razy. Dar rozeznania nie popełnia błędów – ale rozeznanie Branhama było czasami błędne. Bóg nie używa oszustwa i nieuczciwości, aby szerzyć Królestwo Niebieskie – ale William Branham to robił. Co więcej, "objawienia" zawarte w "Poselstwie" nie są czymś szczególnym ani wyjątkowym. Są kopiowane od innych osób. Po prostu zostałeś oszukany. Trudno to przyznać osobie o

dumnym sercu. Zaufaj mi, wiedziałbym. Niestety, całe poselstwo zbudowane jest na odwoływaniu się do pychy w sercach upadłych mężczyzn i kobiet. To sprawia, że trudno jest każdemu z nich przyznać się do prawdy, ponieważ wymaga to również od nich przyznania się do głębokiego grzechu pychy własnego serca i skonfrontowania się w sobie z brakiem usprawiedliwienia dla wszystkiego, co zrobili w imię fałszywej religii. Rozumiem to doskonale.

Jeśli jest jedna dobra rzecz, której nauczyło mnie Poselstwo, to jest nią miłość do prawdy. Powiedziałem wam prawdę: smutną, bolesną, bolesną, bolesną, przerażającą prawdę. Twoja niezdolność do dostrzeżenia prawdy jest spowodowana stanem znanym jako dysonans poznawczy. Ten stan jest powszechny wśród osób w sekcie i bardzo trudny do przewyciężenia. Wiele osób, które cierpią na poważny dysonans poznawczy, nigdy nie wraca do zdrowia. Możesz być jedną z tych osób. Uzdrawienie cię z tego stanu może wymagać działania Boga.

Kiedy byłem na twoim miejscu, podobnie postrzegałem "krytyków" takich jak ja jako opętanych agentów diabła. Doskonale rozumiem, dlaczego tak o mnie myślisz. Tacy ludzie nękali mnie od dnia, w którym opuściłem The Message i wyrządzili mi wielką krzywdę. Proszę, nie bądź jedną z tych osób.

Jezus wystarczy, aby cię zbawić. Nie potrzebujesz Williama Branhama.

Jezus wystarczy, aby uciec przed nadchodzącym gniewem. Nie potrzebujesz Williama Branhama. (Rzymian 5:9, 1 Tes 5:9, Jana 5:24).

Jeśli potrzebujesz pomocy w ucieczce z kultu, dostępne są zasoby. Jeśli zostaniesz, proszę, bądź głosem w Orędziu, który opowiada się za ruchem, aby przestał krzywdzić ludzi.

Modłę się, żebyś był zdrowy i jeśli jesteś w Chrystusie, tak jak ja, to zobaczę cię w niebie.

Pozdrawiam
Charlesa Paisleya

Oświadczenie skierowane do wierzących niebędących w przekazie, którzy sprzeciwiają się treści tej książki

Drogi Przyjacielu,

Dziękuję za troskę o rzetelność tematów przedstawionych w tej książce. Zamierzam wydać zaktualizowane wydanie tego tomu. Jeśli zidentyfikujesz jakiegokolwiek problemy merytoryczne, skontaktuj się ze mną za pośrednictwem mojej strony internetowej ChristianGospelChurch.org. Z chęcią odniosę się do wszelkich błędnych informacji w przyszłej rewizji. Książka ta zawiera zarówno prezentację faktów, jak i moją osobistą analizę i opinię na temat tych faktów. Jeśli uważasz, że jest problem z dowodami lub faktami, proszę o przesłanie mi odpowiednich źródeł, które mogę przejrzeć. Niezwykle interesuje mnie przedstawianie faktów, które są ważne do rozważenia.

Jeśli masz zastrzeżenia do mojej analizy dowodów, proszę zrozumieć, że chociaż jestem otwarty na wysłuchanie innych punktów widzenia, wszyscy mamy prawo wyciągać własne wnioski z faktów. Niektóre z moich wniosków mogą ulec zmianie wraz z dopuszczeniem dodatkowych dowodów, ale moje podstawowe wnioski się nie zmieniają. William Branham był oszustem, który stworzył kult, który skrzywdził niezliczoną ilość istnień ludzkich. Co więcej, środowisko religijne, które pozwoliło mu rozkwitnąć, nie pozostawiło po sobie żadnych bezpośrednich dowodów potępienia go i nadal szanowało jego dziedzictwo, jest równie wadliwe. Nie dość, że "Poselstwo" jest fałszywą religią, to wszystkie nurty chrześcijaństwa, które czczą Williama Branhama i podążają za jakąkolwiek odmianą lub pochodną objawionych synów teologia Boga jest również głęboko wadliwa.

Pozdrawiam
Charlesa Paisleya

Porady dla tych, którzy zostawiają wiadomość

Drogi Przyjacielu,

Pozostawienie wiadomości jest prawdopodobnie najbardziej wpływową decyzją, jaką możesz podjąć. Doskonale rozumiem wszystkie implikacje. W większości sekt Przesłania jest wiele konsekwencji. Sposób, w jaki poradzisz sobie z wyjściem, będzie miał wpływ na te konsekwencje. Odejście nie jest łatwą decyzją.

Jedną z powszechnych rzeczy, których możesz doświadczyć, jest przekonanie, że coś jest nie tak z Przesłaniem, ale nie wiesz, dokąd się udać. Orędzie wyszkoliło cię, abyś wierzył, że jeśli podejmiesz złą decyzję i dołączysz do niewłaściwej grupy, to potępisz samego siebie. Może to spowodować paraliż, który sprawi, że utkniesz w czymś, o czym wiesz, że jest złe. Zachęcam was, abyście wiedzieli, że samo posiadanie Jezusa jako waszego Zbawiciela wystarczy, abyście to zrobili. (Rzymian 5:9). Możesz trzymać się Jezusa, dopóki tego nie zrozumiesz. Tak długo, jak Go masz, masz wystarczająco dużo Prawdy, aby to uczynić. (Jana 14:6). Reszta przyjdzie z czasem.

Niezależnie od tego, czy zdecydujesz się wypróbować inną społeczność, czy po prostu spędzić trochę czasu w samotności, aby dowiedzieć się, co się dzieje – to zależy od Ciebie. (Galatów 1:17). Obie opcje są równie akceptowalne. Abraham nie wiedział, dokąd idzie, kiedy wychodził z domu, wiedział tylko, że musi iść. Abraham ruszył w drogę i czekał, aż Bóg powie mu, kiedy tam dotrze. Nie ma nic złego w tym, że wychodzisz z wiarą, nie znając każdego kroku stąd tam. W rzeczywistości powinieneś uważać na ludzi, którzy mówią ci, że znają wszystkie odpowiedzi i próbują ci powiedzieć, dokąd iść i co robić. Będzie to o wiele bardziej satysfakcjonujące, ponieważ dokonasz tych odkryć poprzez swoją własną relację z Chrystusem.

To nie góra, na której decydujesz się oddawać cześć, ani ludzie, którzy cię otaczają, nie definiują ciebie ani twojej relacji z Bogiem. Jedyną relacją, która definiuje cię w oczach Boga, jest ta, którą masz z Jezusem Chrystusem. Jedynym powodem, dla którego myśleliśmy inaczej, jest to, że Przesłanie nas oszukało.

W wielu grupach Wiadomości mądrze jest starannie zaplanować ucieczkę i starać się unikać nagłego ruchu. Jeśli twoje mieszkanie lub zatrudnienie pochodzi od członków społeczności The Message, spróbuj znaleźć nowe rozwiązania, zanim odejdziesz. Nawet jeśli tego nie rozpoznajesz, wzorcem w wielu grupach jest zrobienie wszystkiego, co w ich mocy, aby ukarać tych, którzy odchodzą. Mądrze jest przemyśleć te rzeczy i wprowadzić zmiany przed wyjściem. Czy mają jakąś władzę nad twoim dobrobytem finansowym, którą mogą wykorzystać przeciwko tobie? Wykorzystają

swoją władzę nad twoim mieszkaniem i zatrudnieniem, aby wyrzucić na ciebie presję, jeśli tylko mogą.

Jeśli jesteś w związku małżeńskim, często zdarza się, że niektórzy przywódcy wywierają presję na rozwody i próbują podzielić rodziny. Powinieneś delikatnie obmacać współmałżonka, aby zobaczyć, na czym stoi. Jeśli jesteś w toksycznym związku, ważne jest, aby zapewnić sobie i swoim dzieciom bezpieczeństwo. Jeśli nie stanowi to problemu, być może będziesz musiał rozważyć konsekwencje dla swojej sytuacji rodzinnej po opuszczeniu kraju. Są to niezwykle trudne wybory do podjęcia, których tylko Ty możesz dokonać dla siebie. Jeśli zdecydujesz się zostać – pamiętaj tylko, że chociaż Daniel był w Babilonie, nadal był dzieckiem Bożym. Jezus nadal może być twoim Zbawicielem, gdziekolwiek jesteś, niezależnie od tego, kto cię otacza.

Jeśli jesteś gotowy do wyjścia, moja osobista rada brzmi: wymknij się tylnymi drzwiami tak cicho, jak to możliwe. Po prostu przestań się pokazywać. Niech się zastanawiają. Nie musisz wygłaszać mowy końcowej ani wyjaśniać. Wiem, że możesz czuć się w obowiązku powiedzieć ludziom, dlaczego odchodzisz i ostrzec ich o rzeczach, które znalazłeś. Zrobienie tego na ogół sprawdzi na ciebie ich gniew w większym stopniu niż ciche odejście. Jeśli czujesz, że masz nieunikniony obowiązek, aby to zrobić, co z pewnością czuje wiele osób na stanowiskach kierowniczych, przygotuj się na szybką reakcję.

Opuszczeniu Przesłania może towarzyszyć uczucie zagubienia, głęboki smutek z powodu ogromnej straty, poczucie zdrady ze strony Williama Branhama i przywódców Przesłania, a nawet gniew z powodu ich bezdusznego i nienawistnego znęcania się nad tobą za to, że po prostu odszedłeś po cichu. To są normalne reakcje. Istnieją zasoby, które mogą Ci pomóc. Istnieje silna społeczność byłych wiadomości z dużą ilością bezpłatnych treści online. Są doradcy i mentorzy, którzy są po to, aby dodać ci otuchy. Nie jesteś sam w swojej drodze powrotnej do Chrystusa. Wszyscy robimy to razem. Uświadomienie sobie, że padliśmy ofiarą wyrafinowanego oszustwa i zrozumienie, w jaki sposób William Branham tego dokonał, to nie lada podróż. Ale zrozumienie tego jest szczególnie ważne dla uzdrowienia tych z nas, którzy zostali tak głęboko zindoktrynowani przez Przesłanie.

Poselstwo to ma na celu odwołanie się do dumnego serca i zachęcenie do rozwoju grzesznej pychy. Wychodząc z Wiadomości, łatwo jest rzucić winę za wszystko na system i zwolnić się z wszelkiej odpowiedzialności. Uważaj, aby tego nie robić. Byłeś częścią czegoś, w czym wiele osób było traktowanych w sposób obraźliwy. Pogodziłeś się z tym i być może sam byłeś aktywnie zaangażowany w obraźliwe zachowanie. Ważne jest, aby zdać sobie z tego sprawę i podjąć kroki w celu zmiany swojego zachowania, aby nie powtarzać tych błędów w przyszłości. W sekcie każdy

jest zarówno ofiarą, jak i pewnego rodzaju współnikiem. Nakłonienie cię do materialnego udziału w ich działaniach jest częścią sposobu, w jaki cię zatrzymują. Jesteś na tej samej łodzi co oni, a potępienie ich jest potępieniem samego siebie. Wiedzą o tym i wykorzystają to przeciwko tobie.

Jeśli nie skonfrontujesz się z tą rzeczywistością i nie podejmiesz kroków, aby zmienić to zachowanie, możesz zostawić Williama Branhama za sobą, ale w końcu będziesz kontynuował elementy Przesłania, które uczyniły z niego sektę. Przesłanie nie jest sektą, ponieważ mieliśmy proroka, który opowiadał nam zmyślane historie. Orędzie jest kultem ze względu na struktury autorytarnej kontroli i obraźliwych zachowań, które znormalizowało. Jeśli wyjdiesz z Orędzia i będziesz kontynuował te rzeczy, będziesz nadal krzywdził ludzi. Jest to szczególnie ważne dla ludzi, którzy urodzili się w sekcie, aby rozpoznać – nigdy nie doświadczyliście niczego innego. Nigdy nie doświadczyłeś normalności. Pod wieloma względami możesz nie wiedzieć, jak w ogóle wygląda "normalny" i "zdrowy". Ważne jest, abyś to rozgryzł.

Jeszcze jedno słowo dodatkowej przestrogi. To właśnie w pierwszym czasie po opuszczeniu Przesłania jesteś najbardziej podatny na wpadnięcie w kolejną destrukcyjną grupę podobną do kultu. Nie da się wyleczyć z indoktrynacji przez całe życie z dnia na dzień. Twoją naturalną skłonnością może być próba znalezienia ludzi, którzy wydają się najbardziej podobni do Przesłania, ale nie wierzą w Williama Branhama. Wiele z tych grup to po prostu Późny Deszcz kuzyni Przesłania. Mają wiele z tych samych destrukcyjnych idei, które dały siłę Williamowi Branhamowi. Obiecuję, że są tam prawdziwi chrześcijanie. Ale są też inne niebezpieczne grupy podobne do sekt, które są tak samo szkodliwe jak Przesłanie. Ostrożnie. Moja osobista rada jest taka, aby zacząć od silnego nacisku na ewangelię – tylko wiarę, tylko w Chrystusa, tylko przez łaskę. Wszystko, czego potrzebujesz, aby zdemontować Przesłanie w swoim umyśle, to ewangelia. Zaczynj od krzyża.

Modłę się, abyście znaleźli spokój i zrozumienie, których szukacie.

Pozdrawiam
Charlesa Paisleya

Linki zewnętrzne

Badania naukowe nad Williamem Branhamem i Przesłaniem są ograniczone, ale jest wielu pisarzy, którzy zajęli się tym tematem. Poniżej znajduje się lista innych książek związanych z Williamem Branhamem i Przesłaniem, które okazały się pomocne.

Examining the life of William Branham

Collins, John Andrew. *PreachLinki zewnętrzne Badania naukowe nad Williamem Branhamem i Przesłaniem są ograniczone, ale jest wielu pisarzy, którzy zajęli się tym tematem. Poniżej znajduje się lista innych książek związanych z Williamem Branhamem i Przesłaniem, które okazały się pomocne.* Behind the White Hoods: A Critical Examination of William Branham and His Message. N.p.: Amazon Digital Services LLC - Kdp, 2020.

Duyzer, Peter M. (2014). *Legend of the Fall, An Evaluation of William Branham and His Message*. Independent Scholar's Press. ISBN 978-1927581155.

Harrell, David Edwin. *All Things Are Possible: The Healing and Charismatic Revivals in Modern America*. United States: Indiana University Press, 1979.

Weaver, C. Douglas. *The Healer-prophet: William Marrion Branham : a Study of the Prophetic in American Pentecostalism*. United States: Mercer University Press, 2000.

Eyewitness Testimonies of Branham's Practices

Wymon Doyné Miller (January 1, 1956). *Modern Divine Healing* (First ed.). Miller Publishing Co. pp. 257–259. ASIN B002IZX008

Hollenweger, Walter J. (1972). *Pentecostalism: Origins and Developments Worldwide*. Baker Academic. ISBN 978-0801046605.

Hollenweger, Walter J. (1972). *The Pentecostals*. University of Virginia. ISBN 978-0943575025.

Pohl, Alfred (1982). *17 Reasons Why I Left the Tongues Movement*. London, Ontario: Bethel Baptist Print Ministry. ISBN 1896968325.

Life in The Message

Babinski, Edward T. (1995). *Leaving the Fold: Testimonies of Former Fundamentalists*. Prometheus Books. ISBN 978-1615921676.

Enroth, Ronald M. (1992). *Churches That Abuse*. Zondervan Publishing House. ISBN 0310532906.

Thibodeau, Deb Daulton (March 2022). *The Serpent's Tail*. Adelaide Books. ISBN 978-1956635904.

Wottrich, C. R.. *Where the Willow Weeps: The Inside Story of Growing Up in a Cult, and How I Found Freedom in Christ*. United States: Charity Rissler, 2019.

Doctrinal Examination

Burkun, Michael (1997). *Religion and the Racist Right: The Origins of the Christian Identity Movement*. University of North Carolina Press. ISBN 978-0807846384.

Dyck, Carl (1984). *William Branham : The Man And His Message*. Saskatoon: Western Tract Society. ISBN 9780919847002.

Sheryl, J. Greg (2013). "The Legend of William Branham". *The Quarterly Journal*. Personal Freedom Outreach. 33 (3). ISSN 1083-6853

Hanegraaff, Hank. *Counterfeit Revival: Looking For God in All the Wrong Places*. United States: Thomas Nelson, 2001.

McKinnon, John. *Defending the Truth: Comparing William Branham's Doctrine with Scripture*. N.p.: 48HrBooks, (n.d.).

Moriarty, Michael (1992). *The New Charismatics*. Zondervan. ISBN 978-0310534310. (Note: I highly recommend this book.)

Rivera, Nathan. (2020) *A Logical Refutation Branham's Message*. ASIN B088R9Q45Y

Smalls, Bryan. *Investigating William Branham: The Unfolding Story of Plagiarisms and Errors*. N.p.: Independently Published, 2019.

Weremchuk, Roy (2019). *Thus Saith the Lord? William M. Branham (1909–1965)*. Leben und Lehre. Deutscher Wissenschafts-Verlag. ISBN 978-3868881509.

Cousins of The Message

Basso, Carlos (2022). *La Secta Perfecta* (in Spanish). Penguin Random House Grupo Editorial. ISBN 9789566063650.

Burks, Ron., Burks, Vicki. *Damaged Disciples: Casualties of Authoritarian Churches and the Shepherding Movement*. United States: Zondervan Publishing House, 1992.

Collins, John. *Weaponized Religion: From Latter Rain to Colonia Dignidad*. N.p.: Dark Mystery Publications, 2023.

Kiers, Richard A.. *Swindled by Faith: A Time For Reconciliation*. United States: Tellwell Talent, 2019.

Moody, B. G.. *For the Sake of the Children*. N.p.: Salem Author Services, 2012.

Reiterman, Tom; Jacobs, John (1982). *Raven: The Untold Story of Rev. Jim Jones and His People*. Dutton. ISBN 0525241361.

Van Zandt, David E.. *Living in the Children of God*. United States: Princeton University Press, 2014.

Hagiographies

These books contain numerous errors and outright falsehoods, but are an excellent source to understand how Branham is viewed and revered by The Message community.

Green, Pearry. *The Acts of the Prophet*. United States: Tucson Tabernacle Books, 2002.

Liardon, Roberts. *God's Generals: William Branham*. N.p.: Whitaker House, 2000.

Lindsay, James Gordon (1950). *William Branham: A Man Sent From God*. William Branham Evangelistic Association. ASIN B0007ENQ64

Jackson, Raymond. (1983) Prophet For Our Generation, parts 1-4. *The Contender*. Faith Assembly Church. Jeffersonville, Indiana.

Jorgensen, Owen. *Supernatural - The Life of William Branham* Volume I-V. N.p.: Supernatural Christian Books LLC, 2020.

Stadsklev, Julius (1952). *William Branham: A Prophet Visits South Africa*. Julius Stadsklev. ASIN B0007EW174. OCLC 1017376491

Vayle, Lee *Twentieth Century Prophet*. 1969 (Note: the title is a rip-off of the 1964 biography of A. W. Towzer)

Branham Related

Collins, John. *Militant Christian Extremism: A Critical Examination of John Alexander Dowie*. N.p.: Dark Mystery Publications, 2021.

Collins, John. *Stone Mountain to Dallas: The Untold Story of Roy Elonza Davis*. N.p.: CreateSpace Independent Publishing Platform, 2016.

McKinnon, John. *The Persuasive Preacher, the Gifted Prophet, and the Noble Politician*. N.p.: 48HrBooks, 2022.

Cult Awareness & Recovery

Festinger, Leon., Riecken, Henry., Schachter, Stanley. *When Prophecy Fails: A Social and Psychological Study of a Modern Group That Predicted the Destruction of the World*. United States: Martino Fine Books, 2021.

Johnson, David., VanVonderen, Jeff. *The Subtle Power of Spiritual Abuse: Recognizing and Escaping Spiritual Manipulation and False Spiritual Authority Within the Church*. United States: Baker Publishing Group, 2005.

Lalich, Janja. *Bounded Choice: True Believers and Charismatic Cults*. United States: University of California Press, 2020.

Lalich, Janja., Tobias, Madeleine Landau. *Take Back Your Life: Recovering from Cults and Abusive Relationships*. United States: Bay Tree Publishing, 2006.

Ross, Rick Alan. *Cults Inside Out: How People Get in and Can Get Out*. United States: CreateSpace Independent Publishing Platform, 2014.

Hassan, Steven. *Freedom of Mind: Helping Loved Ones Leave Controlling People, Cults, and Beliefs*. United States: Freedom of Mind Press, 2012.

Appendix A – Sample Quotes of William Branham

William Branham taught multiple conflicting formulas of the Godhead. I am including excerpts from all three of his formulations here. It is important to recognize that 1) there is no way to harmonize these conflicting formulations 2) he flipped back and forth; he preached all three formulations in parallel until 1965, 3) he was changing his explanation to fit the expectations of his audiences, not because he gained better understanding. These statements actually reflect he had no core beliefs on this topic and shifting his explanation to better appeal to the audience in front of him.

William Branham Teaches Trinitarianism

And may the Holy Spirit, the third Person of the Trinity, come in now, the Promise, the Comforter

51-0729A - The Resurrection Of Lazarus

Then suffered under Pontius Pilate, crucified, died, buried, rose the third day, setting at the right hand of God the Father, making intercessions now for we who've accepted the Holy Spirit, the third Person of the trinity.

51-0929 - Our Hope Is In God

Truly, we're not much in this world, we're looked down upon, but, God, we believe we're accepted in Christ Jesus, and He in return, has give us the Holy Ghost. We love Him, that great, third Person of the trinity Who burns through our hearts. And we love Him.

52-0713A - Early Spiritual Experiences

I believe that He returned back in the form of the Holy Ghost the second, third Person of the trinity, come back as the Comforter, and is with us, working the same thing that Jesus Christ did when He was here on earth.

52-0720E - Who Has Believed Our Report?

May the Holy Spirit, the third person of the trinity, come, take the Word of God, and place It into every heart, just as it has need of.

53-0405E – Witnesses

God's Holy Spirit, the third Person of the Trinity, the Holy Ghost, is now moving over the building.

53-0613 - God's Provided Way

He's setting by the Father, He sent the Holy Spirit back, the third person, the Trinity, to bear record of His being, which is God. That's God in us.

53-1120 – Demonology

I believe that God has always been to me the triune God.

53-1212 - The Inside Man

Now, Father, take the Word, and may the Holy Spirit, the third Person of the trinity, comes, take the Word of God, and break It out to the people, and put It in every heart where it has need, where God would send It.

54-0401 - God's Preparation

So One that has been among us, died and rose again, is glorified in the Presence of God tonight, comes back in the form of the third Person of the trinity, the Holy Spirit, and dwells in us, and moves, and proves Himself to be the same Lord Jesus.

58-0208 - The Queen Of The South

Let Him open your eyes. He's the Holy Spirit, the third Person of the Trinity here tonight to grease up your eyes with God's salve: open your eyes.

58-0316E - Door To The Heart

Then that same Word, Christ, the promise, the Holy Ghost; you call It the third Person of the trinity, that's fine, that's what It is

61-0211 – Abraham

But there you are, in that triune trinity of God. Now, now, God in His oneness. God the Father, Son, and Holy Spirit. Now, we don't say "our gods," as heathens. It's "our God." See? It's the threefold Being of God.

53-0608A - Demonology, Physical Realm

But let's think of before there ever was anything, there was God. He was in the beginning. And let's see Him, and picture Him out there in—in space. That's Jehovah we're speaking of. And watch how the trinity of God comes to man just for a moment.

50-0815 - Who Is God?

See, you believe in God; you believe in the Son, believe in the Holy Ghost; that's the Trinity. We believe in that. See?

51-0506E - At Thy Word

Now, God in His great universe...Could you just imagine just...Let me give you a small picture of what I think God is, what the trinity of God is.

51-0729A - The Resurrection Of Lazarus

Now, in the great Divine trinity of God, in the day...It's all the One God, God in a trinity: the Fatherhood, the Sonship, and the Holy Spirit dispensation.

53-0607E - A Testimony

You can't have the Father without having the Son; you can't have the Son without having the Holy Ghost, for they are inseparable, one. The trinity is in a one.

53-0608A - Demonology, Physical Realm

But there you are, in that triune trinity of God. Now, now, God in His oneness. God the Father, Son, and Holy Spirit. Now, we don't say "our gods," as heathens. It's "our God." See? It's the threefold Being of God.

53-0608A - Demonology, Physical Realm

Somebody said the other day, said, "Brother Branham, you can't explain the trinity." Said, "Just go down and get yourself an insane institution and crawl in it." I said, "No, sir. I cannot explain it, but the heavenly God Who dwells here knows all things, and would reveal it to us as we have need to know." Amen.

53-0907A - Lord, Show Us The Father And It Sufficeth Us

God was confirmed in the trinity of Father, Son, Holy Ghost, not three gods, one God confirmed in three manifestations.

56-0930A - Hear Ye Him

Then that Theophany was made flesh, in the person Christ Jesus. And then all the fullness of the trinity dwelt in Him, both Father, Son, and Holy Spirit, all in that
57-0602 – Life

The trinity of God is One. Father, Son, Holy Ghost, doesn't mean that there is three different Gods.
57-0828 - Hebrews, Chapter Two #3

I'm a Trinitarian, too, I believe in the trinity
60-0518 - Adoption #2

Now, Father, Son, and Holy Ghost, that's God. Not three or four or five different gods, but one God manifested in three manifestations of one God: Father, Son, and Holy Ghost, the trinity.
61-0414 - Be Not Afraid, It Is I

That's God. God in a trinity is One, and without a trinity He's not God. He can't be manifested any other way.
65-0815 - And Knoweth It Not

William Branham Teaches Jehovah Witness-style Neo-Arianism

The following are quotes from Branham sermon *The Godhead Explained*, except where otherwise noted.

Christ Became Incarnate at his Baptism

The Spirit of God, like a dove, descended and a voice from heaven (which was above Him) saying, "This is My beloved Son, in Whom I am pleased to dwell." (Really, the right translation... They got the verb before the adverb, like all the foreigner is... "This is My beloved Son, in whom I am pleased to dwell in." Or, "Whom I am pleased to dwell." "In Whom I am pleased to dwell.") That was God coming into Jesus, and in Him was the fullness of the Godhead bodily. And there's your Father, Son and Holy Ghost: in the name of Jesus Christ.

Sure. Do you get it? There's no, there's no place in the Bible speaks of three being... three gods. There's no such a thing. It's absolutely pagan. It come from pagan. Yes.

Well, sure it's just as, it's just as bottomless as hell is. See? There's no such a thing. What say? [Someone says, "Billy Graham needs that."--Ed.] Well, he wouldn't...

The Father and the Holy Ghost are not distinct from each other

He changed His cast from God to man and came down, was born of a virgin, Mary; and the Holy Ghost (which is God, His Father, that overshadowed it) came down and spread His tent and dwelt with us in the form of a man. That's God the Son, the same God that was God the Father. "It isn't Me that doeth the works. It's My Father that dwelleth in Me; He doeth the works." See? [Someone says, "In me."--Ed.] That's right. The Father that dwells, tabernacles, lives... "This is My beloved Son, in Whom I am pleased to dwell in." Matthew 3. See? "In Whom I am pleased to dwell. I am very please to dwell in this One." Dwell, that's to occupy, come in the house and live. "In Him was the fullness of the Godhead bodily," says the Scripture. That's right--the visible image of the invisible God. Now, there He is. Now, that's God the Father, God the Son.

Michael was Christ

"And at that time, Michael shall stand, the great prince." Michael was Christ, of course, Who fought the Angelic wars in Heaven, with the devil. Satan and Michael fought together, or fought against each other, rather.

55-0109E - Beginning And Ending Of The Gentile Dispensation

Notice Lucifer, in the last days, is doing as he did at first. What did Lucifer do? The first thing that Lucifer done to separate the fellowship of God and man, he wanted to build him a united kingdom, a greater splendor and seemingly more cultured, a greater kingdom than Michael, Christ had.

63-0728 - Christ Is The Mystery Of God Revealed

William Branham Teaches Oneness-Modalism

"Trinitarianism is of the devil!" I say that THUS SAITH THE LORD! Look where it come from. It come from the Nicene Council when the Catholic church become in rulership. The word "trinity" is not even mentioned in the entire Book of the Bible. And as far as three Gods, that's from hell. There's one God. That's exactly right.

61-0108 - Revelation, Chapter Four #3

All of it speaking of the offices of God: Cedar, scarlet, and hyssop; just like Father, Son and Holy Spirit, the offices of the Godhead. How that the same God lived in the Fatherhood, in the Sonship, and in the Holy Spirit dispensation, all the same Father, same God. And how that each one of those woods represented the same thing, the same God.

55-0606 - The Waters Of Separation

He was the Father leading the children of Israel. That was His office, the great Jehovah Father. And He dwelt on earth, called the Son. And now He dwells in His Church, called the Holy Ghost. Not three Gods; one God in three offices: Father, Son, and Holy Spirit.

57-0821 - Hebrews, Chapter One

And you go to making God three: God the Father, God the Son, and God the Holy Ghost; you certainly blind a Jew right there, 'cause he knows better. He knows better than that. That'd make you an idolater just as certain as idolatry is, you got three gods. You got to make them the selfsame God, that's not three gods, it's three offices of the same God. See, God served in the Fatherhood, He served in the Sonship, and He serves now in the Holy Ghost dispensation. It's the same-self God.

57-1002 - Questions And Answers On Hebrews #2

The "Father, Son, Holy Ghost" was adapted at the same time, because Catholic people worship different gods, and they made the trinity of the offices of God. Not three Gods; Father, Son, Holy Ghost. That's pagan. 203 There's one God. "Thou shalt not have no other gods before Me." "Hear ye, O Israel, I'm the Lord your God, one God." 204 The Jew asked us, "Which is your God; the Father, Son, or Holy Ghost?" 205 There just One of them. It's three offices that the same God has worked in, manifesting Himself.

58-1005M - Hear His Voice

Father, Son, and Holy Ghost is offices of one God. He was the Father; He was the Son; He is the Holy Ghost. It's three offices of three dispensations: the Fatherhood, the Sonship, and the Holy Ghost dispensation. But Father, Son, and Holy Ghost has one Name, the Lord Jesus Christ.

59-0628E - Questions And Answers

Now, that Man was Elohim. That was God; and Jesus is God.

65-0822M - Christ Is Revealed In His Own Word

Jesus IS God, Jehovah God, not a second person or a third person, it's the same Person all the time making Himself manifest. See? And then with signs and wonders to prove that Jesus has rose from the dead.

53-0729 - Questions And Answers On Genesis

And the Holy Spirit is God

53-1112 – Demonology

God, the Holy Spirit, is God Himself in you.

63-0804E - Calling Jesus On The Scene

Clear examples of Blasphemy and Heresy

The Word in the days of the apostles does not work in this day.

64-0112 – Shalom

Did you know Satan was co-equal with God one day? Sure was.

65-0221M - Marriage And Divorce

Q. Dear Brother Branham, if a baby is born of a...out of wedlock, can this child ever be saved or go in the Rapture? A. {...} it's a predestinated seed that goes in the Rapture. And I can't believe that adultery was a predestinated seed.

64-0823E - Questions And Answers #2

There's only one sin, and that's unbelief. Smoking's not a sin, cursing's not a sin, committing adultery's not a sin, lying is not a sin; that isn't sin.

65-1127E

The Messiah is Jesus Christ, but we are "Messiah-ettes," every one of us.

64-0823M - Questions And Answers #1

Appendix B – The Origin of Branham’s Revelations

Many authors have written extensively on this subject before me. ProveTheClaims, BelieveTheSign and William Branham historical research all have excellent documentation online which is very helpful in this area. I also have a number of more detailed tracts on my website: ChristianGospelChurch.org. The best resource available on this topic is *Investigating William Branham* by Brian Smalls. I highly recommend Small’s book if you are seeking to make a more comprehensive study of Branham’s sources. The following is a partial list of the book that have been confirmed to have been in Branham’s possession and from which I have found find him reading from during his sermons, often claiming the contents were things he received by supernatural revelation. I will not be providing excerpts from all of these sources.

Many of these are rare books which are difficult to find in print. Many of them can be found in electronic format online as they are in the public domain. Others can be found by watching eBay or antique book shops. That is where I obtained most of my collection. An asterisk is placed next to the sources most heavily used by Branham.

When making comparisons, ensure you compare these to Branham’s original sermons and not the interpretation by any of his successors. It is less obvious Branham was reading verbatim from these books when listening to a Message preacher restate the doctrines in his own words. Branham was indeed reading from these books verbatim, or nearly verbatim.

Known sources used by Branham

- *Comment on the epistle of Ephesians*, by John Eadie, 1893
- *What Pastor Russell Said*, By Charles Russell 1924
- *The Finished Mystery*, by Charles Russell 1919*
- *Library of Universal History Vol 1-16*, By John Ridpath, 1894
- *Rightly Dividing The Word of Truth*, By Clarence Larkin, 1920
- *What Do The Prophets Say*, By CI Scofield, 1918
- *The Book of Daniel*, by Clarence Larkin, 1929*
- *No Room At The Inn*, By CI Scofield, 1941
- *Cain: Son of the Serpent*, by David Max Eichorn, 1957
- *The Glorious Reformation*, BY SS Schucker, 1837
- *Ridpath library of Universal Literature*, By John Ridpath, 1901 edition

- *Encyclopedia Judaica*, The Jerusalem Publishing House, 1960
- *The Great Commission*, by Charles Henry MacIntosh, 1898
- *Notes on Genesis*, by Charles Henry MacIntosh, 1880
- *Notes on Exodus*, by Charles Henry MacIntosh, 1880
- *Notes on Leviticus*, by Charles Henry MacIntosh, 1880
- *Notes on Numbers*, by Charles Henry MacIntosh, 1880
- *Notes on Deuteronomy*, by Charles Henry MacIntosh, 1880
- *Exposition of Exodus*, By G. H. Chadwick, 1892
- *Old Testament Light*, By George Lamsa, 1964
- *New Testament Commentary*, By George Lamsa, 1945
- *Old Testament Studies Vol 1*, By William Newell, 1950
- *The Matthew Henry Commentary*, By Matthew Henry
- *Gleanings in Genesis*, by Arthur Pink, 1922
- *What The Bible Teachings*, F. G. Smith, 1945*
- *The Prophecies of Daniel and The Revelation*, Uriah Smith, 1944*
- *The Book of Revelation*, Clarence Larkin, 1919*
- *Dispensational Truth*, Clarence Larkin, 1918*
- *The Select works of John Bunyan*, By John Bunyan, 1866
- *The Eagle Stirreth Her Nest*, By C. L. Franklin 1954*
- *How Did It Happen?*, by Rachel Hazeltine, 1957*

Examples of Revelation copied from Charles Russel

In the next two sections, I will focus only on the seven seals. In his sermons on the seven seals, Branham claimed his teachings were revealed by supernatural visitations and were unlike anything he had ever read or was preached before. For him to repeat any element whatsoever of the seven seals from prior writers or ministers proves beyond all doubt he was misleading his audiences about the supernatural experiences he claimed to be having. He claimed the sermons to be unique and divinely inspired in their entirety.

Branham: Now I want to make this real clear. Every time, every time that these Seals has come to the place; everything that I ever believed on Them, and has read of other people, has been contrary to what come to me in the room.

The following are excerpts from *The Finished Mystery* by Charles Russel, published in 1919. The underlined elements were copied by Branham in his sermons. Russel's writings are formatted as a verse by verse commentary.

6:2. **And I saw.**—John beheld in vision the first strange and wonderful feature of the Divine Plan for the permission of evil as it related to epochs of the Church beyond his own epoch—that of Smyrna. **And behold a white horse.**—The doctrines, teachings of the Lord and the Apostles recognized as the one and only rule of faith and practice of God's Church. **And he that sat on him.**—The Bishop of Rome, the embryo Pope, the personal representative of Satan. **Had a bow.**—“They bend their tongues like their bow for lies: but they are not valiant for the truth upon the earth; for they proceed from evil to evil, and they know not Me, saith the Lord.”—Jer. 9:3. **And a crown.**—Great honor and authority in the Church. Was given unto him.—“Under the reign of Constantine (who murdered his own son in the same year in which he convened the Council of Nice) the opposition of the empire to Christianity gave way to favor, and the Imperial Pontifex Maximus became the patron of the professed but really apostate Church of Christ; and, taking her by the hand, he assisted her to a place of popularity and splendor from which she was able afterward, as the imperial power grew weak, to put her own representatives upon the religious throne of the world as Chief Religious Ruler—Pontifex Maximus.”—B. 290

6:3. **And when He had opened the second seal.**—Revealing the second period of the history of the Antichrist. **I heard the second beast.**—Infinite Power. See Rev. 4:7. Say, Come and see.—Come and see Infinite Power consenting to a thing apparently in victorious opposition to it. 6:4. **And I beheld and lo there went out another horse.**—A creed-horse, quite different from the Scriptures which it misrepresented. **That was red.**—The color of sin—imperfection. “Though your sins be as scarlet.”—Isa. 1:18. **And power was given to him that sat thereon.**—The same rider, the Antichrist. **To take peace from the earth.**—To embroil in controversy those who were under religious restraint—in other words, the entire professed church of God. **And that they should kill one another.**—Depose and destroy one another as teachers, by inveighing the Roman power against all offenders.

6:5. **And when He had opened the third seal.**—Disclosing the third epoch in the history of Antichrist. **I heard the third beast.**—Infinite Love. **Say, Come and see.**—Come and see the apparently complete triumph of the powers of darkness and the apparent inaction of Infinite Love in permitting it. **And I beheld, and lo, a black horse.**—Complete disregard of the Scriptures by clergy and people alike, and in their

place the ugly creeds and bulls of popes and councils. And he that sat on him.—The same rider, the Antichrist

6:7. **And when He had opened the fourth seal.**—Disclosing the history of the Papacy in its fourth stage, the period synchronizing with the Thyatira and Sardis epochs. See Rev. 2:18-29; 3:1-6. **I heard the voice of the fourth beast.**—Infinite Wisdom. **Say, Come and see.**—Come and see what would seem to be the most unwise thing the Lord could possibly permit to happen to His Church. 6:8. **And I looked, and behold a pale horse.**—The ghastly and horrible teachings that God's true people must be “exterminated.” “The ghastly green of terror and of death. The word is used of grass in Rev. 8:7; 9:4; Mark 6:39.”—Cook. **And his name that sat on him was Death.**—Still the same rider, the Papacy

8:1. **And when He.**—The Lord Jesus, whose privilege it is to open them all.—Rev. 6:1. **Had opened the seventh seal.**—“The seal of the living God.” (Rev. 7:2.) The opening of the seventh seal is progressive. The opening and unfolding of the Truth goes on as the saints are sealed. By the time the saints are all sealed in their hearts and minds with the Present Truth, the deepest features of the Truth itself will have been disclosed. “The time will undoubtedly come in the near future when the number of the Elect will be complete. Then only such vacancies as might still occur by some falling out would remain.” “God's people down through this Gospel age have been privileged to know something of the ‘Secret of the Lord’—the Divine Plan. But not until the last seal is broken, does the scroll fly wide open, permitting the ‘Mystery of God’ to be fully disclosed; as it is written: ‘In the days of the voice of the seventh angel, when he shall begin to sound, the Mystery of God should be finished, as He hath declared to His servants the Prophets.’ (Rev. 5:1; 10:7.)”

10:7. **But in the days of the voice of the seventh angel.**—Pastor Russell was the seventh angel.—Rev. 3:14. **When he shall begin to sound.**—In the autumn of 1881, at which time FOOD FOR THINKING CHRISTIANS was circulated, and the General Call ceased.—Rev. 11:15. **The mystery of God [should be] WAS finished.**—“The great unfolding of the Divine mystery we are expressly told was reserved until the close of the Gospel Age.” “The Plan ceases to be a mystery, because there is no further object in perpetuating its secrecy. The greatness of the mystery, so long kept secret, and the wonderful grace bestowed on those called to fellowship in this mystery (Eph. 3:9), suggest to us that the work to follow its completion must be an immense work, worthy of such great preparations. What may we not expect in blessings upon the world,

when the veil of mystery is withdrawn and the showers of blessing descend! It is this for which the whole creation groans and travails in pain together until now, waiting for the completion of this mystery, for the manifestation of the Sons of God, the promised 'Seed' in whom they shall all be blessed.—Rom. 8:19, 21, 22.”

Examples of Revelation copied from Clarence Larkin

These quotes are entirely from Clarence Larkin's *Book of Revelation*, which is a topical commentary on Revelation published in 1921. Branham used the framework of Russell for declaring the horse riders as the evolving spirit of antichrist throughout church history. The interpretation of symbolism related to the horse riders comes primarily (but not entirely) from Larkin. This is by no means an exhaustive comparison, but just enough to demonstrate Branham's method.

The First Seal

Larkin: Who is the "Rider" upon this White Horse? He is not Christ, as some claim, for Christ, as the LAMB, is holding the "Seven Sealed Book" and breaking its "Seals." Christ does not appear as a White Horse Rider until chapter 19: 11-16, when He comes with the armies of Heaven to engage in the Battle of Armageddon. Then He is called "Faithful and True," and on His head there is a many "Diademed Crown," and He is clothed in a vesture dipped in blood, and His name is called the "WORD OF GOD," and there is no weapon of warfare in His hand, but a sharp sword comes out of His mouth, and the effect upon His enemies will be swift and terrible. This "Rider" has a "bow," no arrow is mentioned {...} In other words this White Horse Rider is the ANTICHRIST. He is the "PRINCE WHO IS TO COME" of Daniel's Vision of the "Seventy Weeks," and who will confirm the Covenant for "ONEWEEK," the last or "Seventieth Week," with Daniel's people the Jews. Dan. 9 : 27. This Covenant will probably be the privilege to return to Palestine and rebuild the Temple and re-establish their sacrificial form of worship, and national existence, in exchange for the financial assistance of the Jewish bankers of the world in his schemes of establishing world wide commerce, and the formation of a gigantic corporation, {...} This "White Horse Rider" will be Satan's "SUPERMAN." The Scriptures clearly teach that there is some day to arise a human being who shall be the embodiment of all Satanic power. He will be known as the "WILFUL KING" because he shall do according to his own will. He will be the Czar of Czars. He will have no respect for sacred things or places. He will cause a throne to be erected in the Most Holy Place of a Temple that the Jews will build at Jerusalem, and, seating himself upon it, he will proclaim himself God, and men will be commanded to

worship him; and Satan will give unto him his power and his seat (Throne) and great authority. All this will be fully brought out under the "Sixth Personage." the "Beast Out of the Sea,

Branham: He showed there's a man going forth with a white horse and with his bow and no arrow. {...} Who is this rider, this horse rider? You know what it is? It's Satan's superman.

The Second Seal

Larkin: There is no need to tarry long with this SEAL. When it was broken John heard the second, or "Calf-like Living Creature" say, "Come," and a "RED HORSE" appeared and went forth, whose Rider was given a "GREAT SWORD," and who had power to take peace from the earth, and cause men to kill one another. The symbolism is very clear. Red, the color of the Horse, is a symbol of BLOOD, and the Sword is a symbol of WAR. The time is clearly that prophesied by Christ—"And ye shall hear of wars and rumors of wars . . . for nation shall rise against nation, and kingdom against kingdom." Matt. 24: 6-7. This seems to imply that the Antichrist will not have everything his own way, and that his Autocratic methods will lead to insubordination and civil wars among the nations under some great leader represented by the Rider of the Red Horse, whose "Great Sword" is symbolical of the awful destruction of human life that will follow. This is a fulfillment of 1. Thess. 5 : 3. "When they shall say PEACE and SAFETY; then sudden destruction cometh upon them, as travail upon a woman with child ; and they shall not escape." We learn from this "Seal" that wars are likely to break out at any time and that there will be no peace on the earth until the return of the "Prince of Peace."

Branham: another color power from the innocent white to a bloody red... See? {...} Jesus predicted the same thing in Matthew 24. See? He said, "Now, you are going to hear of wars and rumors of wars, and just wars and rumors of wars and wars.. {...} civil wars (You see?), amongst the people, or among nations. {...}

The Third Seal

Larkin: When the "THIRD SEAL" was broken John heard the third or "Man-like Living Creature" say—"Come," and a "BLACK HORSE" appeared and went forth, whose Rider held in his hand a "pair of balances," and John heard the voice of an invisible person in the midst of the "Four Living Creatures" say—"A measure of wheat for a penny, and three measures of barley for a penny, and see thou hurt not the oil and the wine." The "BLACK HORSE" signifies famine...

Branham: Now, let's notice the Third Seal. Now, this is famine. (Note: this quote is from Branham's sermon on the sixth seal. Branham actually used Charles Russel's symbolic interpretation more so when he preached the third seal. But he switched back to Larkin's book when he reviewed the third horse rider in the sixth seal sermon.)

The Fourth Seal

Larkin: When the "FOURTH SEAL" was broken John heard the fourth, or "Eagle-like Living Creature" say—"Come," and a "PALE HORSE" appeared and went forth. Note the "corpse-like" color of the Horse. We are not surprised then when the Rider upon the "PALE HORSE" is called "DEATH," and that "HADES," the "Grave," not "Hell," follows after "Death" like a great "Voracious Monster" to swallow up the victims of "DEATH." It is worthy of note that the Riders of the first three Horses are not named, but it will be very clear when the events they chronicle occur, who and what is meant. Here however the Rider is personified and called "DEATH," and his consort is called "HADES," they are inseparable companions. The reference here is clearly to some great PESTILENCE that shall come upon the earth....

Branham: No wonder he could impersonate himself in the personified name of—and called death.

The Fifth Seal

Larkin: When the Lamb had opened the "FIFTH SEAL," John saw under the "Sacrificial Altar," corresponding to the "Burnt Offering Altar," the "SOULS" of them that were slain for the "Word of God" and for the "testimony they held." The fact that their "SOULS" were under the "Sacrificial Altar" is proof that they had been offered as a "Sacrifice," that is that they were MARTYRS. But they were not the Martyrs of the Christian Church, for they had been resurrected and taken up with the Church. These Martyrs are those who will be killed for the "Word of God" and their "testimony" after the Church is caught. According to Christ (Matt. 24:9-14), a persecution will be brought about by the preaching of the "GOSPEL OF THE KINGDOM." When the Church is caught out the preaching of the "GOSPEL OF THE GRACE OF GOD" (Acts 20:24), which is being preached now, will cease, and the preaching of the "GOSPEL OF THE KINGDOM" will be revived. It is the Gospel that John the Baptist preached, "Repent ye: for the Kingdom of Heaven is at hand," Matt. 3: 1-2, and that Elijah the Prophet when he returns will preach. Malachi 4:5-6. It is to be preached in all the world for a witness; and then shall the "End," the End of this Dispensation, come. It will be preached by the Jews, and will be the announcement that Christ is coming back to set up His Earthly Kingdom, and rule over the affairs of men. This will be exceedingly distasteful to the

Kings of the Earth, particularly to Antichrist and the Kings of the Ten Federated Kingdoms, and the outcome will be a "Great Persecution" of those who preach and accept such a Gospel, and the "SOULS" that John saw under the "Sacrificial Altar," are the souls of those who shall perish during that time of persecution. That there is no such thing as "Soul Sleep," and that disembodied SOULS are conscious and can speak and cry, is clear from what John saw and heard, for these "SOULS" cried with a loud voice—"How long, O Lord, Holy and True, dost Thou not judge and avenge our Blood on them that dwell on the earth?" The character of their cry is further proof that they are not the Martyrs of the Christian Church, for they would not cry to be avenged, but like Stephen would say "Lord, lay not this sin to their charge." Acts 7:60. Their cry is that of the Imprecatory Psalms (Psa. 35, 55, 59, 94, etc.) and indicates that these Martyrs whose SOULS are seen are mainly JEWS. This is still more likely when we consider that the "Gospel of the Kingdom" is to be preached to the NATIONS, and Israel has never been numbered among the Nations. Num. 23 : 9. To these martyred "SOULS" white robes were given. This does not mean that they were resurrected, that is, given glorified BODIES, and then robed, but that they in their "Soulish" or "PSYCHICAL" bodies were given white robes, for while the "Spirit" of man loses its earthly, or FLESHY body, at death, it still has a body, its SOULISH body, that can see, hear, speak, etc., for how could a SOUL "cry" if it did not have a form and physical senses. For a full exposition of this see the Author's Book on "Dispensational Truth," the Chapter on the "Spirit World." These martyred SOULS were comforted, and told that they should rest for a "little season," about 3 1/2 years, until their fellow servants also, and their brethren (Jews) that should be killed, as they were, should be fulfilled. This promise is fulfilled in Rev. 20:4-6. These are the Saints of the Most High that Daniel foresaw would receive the Kingdom. Dan. 7 : 27

Branham: I've always thought that these souls under the altar were the—the—the martyrs of the early church, and I'm sure that Dr. Uriah Smith and everyone of them says it is. See? But... I thought so myself. But when the Holy Spirit showed the vision to it, it wasn't. {...} Now, I realize that there's people in here that does believe that (See?), in the soul sleeping. I think that this disproves that. They're not sleeping; they are alive. {...} They were Jews.

The Sixth Seal

For the example on the sixth seal, I am going to share with you a few pages from Clarence Larkin's book. If you open Branham's sermon on the sixth seal, you will find he is reading these pages off the book from in his sermon. Compare paragraphs 140-192 to the following pages of Larkin's book to see for yourself how Branham operated.

COMPARISON OF CHRIST'S "OLIVET DISCOURSE" AND "REVELATION SIX"

MATT. 24:1-3

**TUESDAY
AFTERNOON
APRIL 4: A.D. 30**

AND Jesus went out, and departed from the temple: and his disciples came to him for to shew him the buildings of the temple.

2 And Jesus said unto them, See ye not all these things? verily I say unto you, There shall not be left here one stone upon another, that shall not be thrown down.

**TUESDAY
EVENING**

3 ¶ And as he sat upon the mount of Olives, the disciples came unto him privately, saying, Tell us, when shall these things be? and what shall be the sign of thy coming, and of the end of the world?

THE THREE-FOLD QUESTION

- 1-WHEN SHALL THESE THINGS BE?
- 2-WHAT SHALL BE THE SIGN OF THY COMING?
- 3-AND OF THE END OF THE WORLD (AGE)?

ANSWER TO FIRST QUESTION

MATT. 24:4-5

REV. 6:1-2

4 And Jesus answered and said unto them, Take heed that no man deceive you.

6 For many shall come in my name, saying, I am Christ; and shall deceive many.

**1-SEAL
FALSE CHRIST'S**

AND I saw when the Lamb opened one of the seals, and I heard, as it were the noise of thunder, one of the four beasts saying, Come and see.

2 And I saw, and behold a white horse: and he that sat on him had a bow; and a crown was given unto him: and he went forth conquering, and to conquer.

MATT. 24:6-7

6 And ye shall hear of wars and rumours of wars: see that ye be not troubled: for all these things must come to pass, but the end is not yet.

7 For nation shall rise against nation, and kingdom against kingdom:

**2-SEAL
WARS**

REV. 6:3-4

3 And when he had opened the second seal, I heard the second beast say, Come and see.

4 And there went out another horse that was red: and power was given to him that sat thereon to take peace from the earth, and that they should kill one another: and there was given unto him a great sword.

THE THINGS WHICH SHALL BE HEREAFTER.

MATT 24:7

and there shall be famines,

3-SEAL
FAMINES

MATT. 24:7-8

and pestilences, and earthquakes, in divers places.

8 All these are the beginning of sorrows.

4-SEAL
PESTILENCE
AND
DEATH

MATT. 24:9-13

9 Then shall they deliver you up to be afflicted, and shall kill you: and ye shall be hated of all nations for my name's sake.

10 And then shall many be offended, and shall betray one another, and shall hate one another.

11 And many false prophets shall rise, and shall deceive many.

12 And because iniquity shall abound, the love of many shall wax cold.

13 But he that shall endure unto the end, the same shall be saved.

5-SEAL
MARTYRDOMS

MATT. 24:14

14 And this gospel of the kingdom shall be preached in all the world for a witness unto all nations; and then shall the end come.

THE GOSPEL NOW BEING PREACHED, IS THE "GOSPEL OF THE GRACE OF GOD". ACTS 20:24.

ANSWER TO SECOND QUESTION

MATT. 24:15

15 When ye therefore shall see the abomination of desolation, spoken of by Daniel the prophet, stand in the holy place, (whoso readeth, let him understand,)

"THE SIGN" OF THE "DESOLATOR"
DAN. 9:27

REV. 6:5-6

5 And when he had opened the third seal, I heard the third beast say, Come and see. And I beheld, and lo a black horse; and he that sat on him had a pair of balances in his hand.

6 And I heard a voice in the midst of the four beasts say, A measure of wheat for a penny, and three measures of barley for a penny; and see thou hurt not the oil and the wine.

REV. 6:7-8

7 And when he had opened the fourth seal, I heard the voice of the fourth beast say, Come and see.

8 And I looked, and behold a pale horse: and his name that sat on him was Death, and Hell followed with him. And power was given unto them over the fourth part of the earth, to kill with sword, and with hunger, and with death, and with the beasts of the earth.

REV. 6:9-11

9 And when he had opened the fifth seal, I saw under the altar the souls of them that were slain for the word of God, and for the testimony which they held:

10 And they cried with a loud voice, saying, How long, O Lord, holy and true, dost thou not judge and avenge our blood on them that dwell on the earth?

11 And white robes were given unto every one of them; and it was said unto them, that they should rest yet for a little season, until their fellow servants also and their brethren, that should be killed as they were, should be fulfilled.

MATT. 24:16-22

16 Then let them which be in Judea flee into the mountains:

17 Let him which is on the housetop not come down to take any thing out of his house:

18 Neither let him which is in the field return back to take his clothes.

19 And woe unto them that are with child, and to them that give suck in those days!

20 But pray ye that your flight be not in the winter, neither on the sabbath day:

21 For then shall be great tribulation, such as was not since the beginning of the world to this time, no, nor ever shall be.

22 And except those days should be shortened, there should no flesh be saved: but for the elect's sake those days shall be shortened.

THE "GREAT TRIBULATION"

ANSWER TO THIRD QUESTION

MATT. 24:29-30

29 ¶ Immediately after the tribulation of those days shall the sun be darkened, and the moon shall not give her light, and the stars shall fall from heaven, and the powers of the heavens shall be shaken:

30 And then shall appear the sign of the Son of man in heaven: and then shall all the tribes of the earth mourn, and they shall see the Son of man coming in the clouds of heaven with power and great glory.

G-SEAL
PHYSICAL
CHANGES

REV. 6:12-17

12 And I beheld when he had opened the sixth seal, and, lo, there was a great earthquake; and the sun became black as sackcloth of hair, and the moon became as blood;

13 And the stars of heaven fell unto the earth, even as a fig tree casteth her untimely figs, when she is shaken of a mighty wind.

14 And the heaven departed as a scroll when it is rolled together; and every mountain and island were moved out of their places.

15 And the kings of the earth, and the great men, and the rich men, and the chief captains, and the mighty men, and every bond man, and every free man, hid themselves in the dens and in the rocks of the mountains;

16 And said to the mountains and rocks, Fall on us, and hide us from the face of him that sitteth on the throne, and from the wrath of the Lamb:

17 For the great day of his wrath is come; and who shall be able to stand?

THE
"FIG-TREE" SIGN

MATT. 24:32-35

32 Now learn a parable of the fig tree; When his branch is yet tender, and putteth forth leaves, ye know that summer is nigh:

33 So likewise ye, when ye shall see all these things, know that it is near, even at the doors.

34 Verily I say unto you, This generation shall not pass, till all these things be fulfilled.

35 Heaven and earth shall pass away, but my words shall not pass away.

JEWISH
RACE

If you have made the comparison to Branham's original sermon, you will find he read this commentary in his sermon. He did not stop there. This is just one sample of how Branham operated. I will provide a brief excerpt so you can compare as well.

Branham: Now, now, let's look at the 24th chapter of Saint Matthew and Revelations 6 and compare the 24th chapter of Matthew. We all know that that was the chapter that every scholar, every person goes to, to talk about the tribulation period. It comes out of the 24th chapter of Matthew. {...} These three verses, it took place actually on Tuesday afternoon, April the 4th, AD 30. And the first two verses took place on the afternoon of the—of April the 4th, at AD 30, and the 3rd verse taken place on Tuesday evening of the same day. See? {...} Now, watch, the First Seal is Revelations 6:1-2; now we read 6:1-2. {...} Who did we find this fellow was? Antichrist. Matthew 24 now, 4 and 5. {...} Now, the Second Seal: Matthew 24:6, Revelation 6:3 and 4. Now, watch. Matthew 24:6, now, let me see what it says. {...} etc...

William Branham proceeds to read each of the three prior pages nearly verbatim in almost their entirety. I given a truncated example of just the first two seals here. There are three additional pages of Larkin he read in this same sermon which are not included here.

The Seventh Seal

Larkin: We must not forget that the "SEVENTH SEAL" includes all that happens during the sounding of the "Trumpets," and the pouring out of the "Vials," and so extends down to the ushering in of the Millennium. To illustrate, a rocket fired into the air may burst into "seven stars," and one of these stars into "seven other stars," and one of the second group of stars into a third group of "seven stars." So the "Seventh" Seal includes the "Seven Trumpets," and the "Seventh" Trumpet includes the "Seven Vials." The "SILENCE" that followed the breaking of the "Seventh Seal" was preparatory to what was to follow during the sounding of the "Trumpets," and the pouring out of the "Vials." This "SILENCE" was something remarkable. The Four and Twenty Elders ceased their harp-playing; the angels hushed their voices, and the Cherubim and Seraphim and all the host of Heaven were silent, and so great was the silence that all Heaven was awed by it; and to add to the noticeableness of it, John added that it lasted for "HALF AN HOUR." Now a "half an hour" is not long when engaged in some pleasant employment, but it causes a nerve breaking tension when we do not know what is going to happen, and when a life is at stake a minute, or even a few seconds, seem to be hours. The suspense of the half hour of SILENCE in Heaven

was intense. But why that half hour of silence? What did it portend? It was the period of silent preparation for the awful judgments that were to burst forth in the earth under the "Trumpets" and "Vials." Following the SILENCE in Heaven John saw "SEVENANGELS" of official importance, for they stand in the presence of God, to whom "SEVEN TRUMPETS" were given. Trumpets are used to call to war, to worship, for the convocation of the people, to proclaim Festivals, as the Year of Jubilee, the Feast of Tabernacles, and for Judgments. Ex. 19: 16. Amos 3:6. Joshua 6: 13-16. Zeph. 1 : 14-16. These "Seven Angels" prepared themselves' to sound. That is, they took the Trumpets that were handed them and took up their positions where they could in turn sound their Trumpets. But before the Trumpets were sounded John saw ANOTHER ANGEL with a "GOLDEN CENSER" in his hand come and stand before the "Golden Incense Altar." The name of this "Angel Priest" is not given, and it is useless to speculate as to who he was. Some claim it was Christ, because He is our "Great High Priest," but that is immaterial. We are told that he was given much incense, and that he offered with it the prayers of the "ALL SAINTS." These Saints were the Saints of the Tribulation period, and their prayers were for deliverance from their enemies. This will account for the remarkable act of the "Angel Priest" of filling the Censer with FIRE FROM OFF THE ALTAR, and casting it on to the earth, the effect of which was seen in the VOICES and THUNDERINGS, that broke the SILENCE of Heaven, and the LIGHTNINGS and EARTHQUAKE on the Earth. As the same four things happen when the "Seventh Trumpet" sounds (Rev. 11:19), and the "Seventh Vial" is poured out, it is clear that the "Seventh Seal," the "Seventh Trumpet," and the "Seventh Vial," all end alike, and synchronize as to their ending, that is, all end at the same time, the "end of the Week." The Judgments that follow on the Earth as the Trumpets sound, and the Vials are poured out, are the answers to the prayers of the Saints for vengeance on their enemies.

Branham: It's just like firing a rocket into the air, and that rocket explodes here, and it goes up, then it explodes again. It puts out five stars. One of those stars explodes and blows out five stars from it; and then one of them stars explodes, blows out five stars from it (See?); it fades on out. That's what the Seventh Seal; it just ends the time for the world. It ends the time for this. It means the time for that. It ends the time for this. It ends the time... Everything just ended up on that Seventh Seal.

The challenge the Message apologist faces here is that Branham claimed that every aspect of his sermons came to him by the divine supernatural experiences in his room and was "contrary" to "everything" he ever read from other writers. That is the bar Branham set. We can see plainly he was misleading us. He was lying to his listeners

about his supposed supernatural experience. This is an inexcusable breach of trust which forces us to label him as a false prophet and false teacher. To do otherwise is to disobey the bible.

Clarence Larkin's Heavenly Home

One of the most obvious examples of the way in which William Branham would copy his sermons from others is his 1965 sermon called *Future Home*. It is compared here against Clarence Larkin's writings. Once again, this is not an exhaustive comparison of the two sermons, just a sampling. All excerpts from Larkin here are from *The Book or Revelation* (1919) and Branham's sermon "*Future Home of the Heavenly Bridegroom*" (1964-8-2).

Branham: Now, way I always find my messages is by prayer. I'll be sitting in prayer and something reveals to me. And I wait on it a few minutes and see if it's right, then I feel it closer. And then sometimes I keep waiting till it breaks into a vision. But when it begins to come and I'm satisfied it comes from God, then I go to the Scripture. See, that is the con... to be the confirmation of every spiritual thing that's done, because the Bible is the complete revelation of Jesus Christ. See?

Larkin: That is, that the New Jerusalem is the home and residence of the Bride, that is, the same as the Bride. From this we see that there is not only to be a New Heaven and a New Earth, there is also to be a New City. This City is the place Jesus said He was going back to Heaven to prepare for His Bride the Church. John 14:2-4. It is just such a place as we would expect the Divine Architect to design and build. The description of it is surpassingly grand. It is of Celestial origin. It is not Heaven itself, for it comes down "out of Heaven." No mortal hands are employed in its construction. It will take up its abode on the New Earth, and we see in this why this present Earth will have to be renovated by fire, and why there shall be "no more sea," for the New City is 12,000 furlongs, or 1500 miles square, and would reach from Maine to Florida, and from the Atlantic Seaboard 600 miles to the west of the Mississippi River. In other words would occupy more than one-half of the United States. We are told that the length and breadth and the height of it are equal. This does not necessarily imply that it is a Cube, for there is another geometrical figure that has equal dimensions, and that is a Pyramid. This is its probable form, for a wall 144 cubits, or 216 feet thick, could not support a wall 1500 miles high, and a wall that high would hide the pyramidal part of the City from view. The 144 cubits (Rev. 21 : 17) then must refer to the "height" of the wall. In this wall are 12 gates, 3 on each side, each gate of one Pearl, and these gates are never closed. The wall itself is of Jasper, and the foundations are garnished with all manner of precious stones. The foundations contain the names of the Twelve Apostles of the Lamb, and over the gates are the names of the Twelve Tribes of Israel.

Branham: Notice now. There'll be plenty of room in the new earth. Yeah (see?), plenty of room. It'll be renovated, that's true, by fire, but there'll be no more sea. Notice, the city is fifteen hundred miles square. Now, listen real close while we draw these dimensions (I want to erase the blackboard just a moment). Here's a deep revelation from God. None of these other ... I'll bring the rest of this up, the Lord willing. Notice, now the earth is ... wait turn over into the book of Revelations, you can see how he measured it by the cubits and by the furlongs---2,300. So now, we find out that the city is measured, fifteen hundred miles square. You know how far that would reach? (I measured it off this week.) It would reach from Maine to Florida, and from the Eastern Seaboard to six hundred miles past---west of the Mississippi. In other words, half of the United States, just for the city. You say, "There ain't no room." Revelation 21:16 And the city lieth foursquare, and the length is as large as the breadth: and he measured the city with the reed, twelve thousand furlongs. The length and the breadth and the height of it are equal. When the sea's gone there will be 'cause pretty near four-fifths of it's in water. That right? The explosion dries up the sea, erupts the earth. Oh my, remember fifteen hundred miles square. What a city! And... But remember the sea is gone. And the breadth and the height are the same. That would make it fifteen hundred miles this way, fifteen hundred miles that way, fifteen hundred miles the length by the breadth by the height. Fifteen hundred miles (think of it!) transparent gold! And the city had a wall around it. {...} Now, now, that doesn't necessary mean by being equal. It said, "...and the walls and the foundation were equal." That doesn't necessarily mean that it's a cube or square. There is another geographical measure that the dimensions are the same. That is the pyramid. Foursquare---lieth foursquare, and the walls were the same.

(Note: Notice that Branham does misread at times. This is not a divine revelation. This is sloppiness.)

Larkin: What a magnificent spectacle such a city must present from a distance with its pyramidal top surmounted by the light of the city, This refers to the City only, and not to the outlying parts of the New Earth, for there will be day and night wherever the light of the City does not reach. The Pyramidal part of the City will doubtless be in the center of the City, and probably not occupy over one-half of the surface area, leaving the remainder to be divided up into boulevards and broad avenues, with numerous parks and residential sections.

Branham: Fifteen hundred miles high and fifteen hundred miles square with the paradises of God built all through that city. Streets, avenues... Read your Revelations 21; see if it isn't right, see! They need no light there for the Lamb is the light. And on the throne can be seen setting fifteen hundred miles... It don't run right straight up

like this, it slants off like the pyramid. If it'd be half of the distance then, that'd be about ... run up like this, you see, from one city to the other. Now if you will notice--- from one side of the city to the other.

Larkin: We are told that the City itself is of Pure Gold, Like Unto Clear Glass. Rev.21 : 18. If this refers to the houses and homes of the inhabitants, then the redeemed are to live in palaces of Transparent Gold, and the streets are to be of the same material. Rev. 21 : 18, 21. We cannot imagine a city with such dwellings and streets to be unclean or lack beauty. This last verse does not imply that there will be sin on the New Earth to endanger the City, but to show that the City will never be contaminated by evil of any kind. Outside the walls of this beautiful City, spread over the surface of the "New Earth," nations shall dwell, whose kings shall bring their glory and honor into it, but nothing that will defile or work abomination shall ever enter in through those "Gates of Pearl," for there will be no sin on that New Earth. Rev. 21 1 24-27.

Branham: Watch, outside the gates of the walls spread across the new earth, nations will dwell in eternal peace. Now watch, honored kings will bring their glory into it; no sin can be there. No more bobbed-haired women will enter that city; I'll guarantee you that. No more short wearing, cigarette smoking, whoremongers, whores, or liars, idolators (whatever they was), won't enter that city. No, it'll all be over; sin'll be gone. Nothing to defile its holiness shall enter there. That's what He said. All has passed away forever.

Larkin: Who Are to Be the Happy Inhabitants of This New Earth? Where did the people who inhabited the earth after the Flood come from? They were the lineal descendants of Noah, how did they escape the Flood? They were saved in an Ark which God Provided. Gen. 6: 13-16. Shall not God then during the "Renovation of the Earth by Fire," in some manner, not as yet revealed, take off righteous representatives of the Millennial nations that He purposes to save, and when the earth is again fit to be the abode of men, place them back on the New Earth, that they may increase and multiply and replenish it, as Adam (Gen. 1:27, 28), and Noah (Gen. 9:1), were told to multiply and replenish the present earth. If God could take off Elijah for the purpose of sending him back again to herald the Second Coming of the Lord, surely God can take off representative men from the nations and put them back again on the New Earth to repopulate it. If this is not (God's plan then we have one type in the Scriptures that has no antitype, for Noah's Ark, which is a type, has no antitype unless it be this. It is clear from the Scriptures that God does not purpose to create a new race for the New Earth.

Branham: Notice, I can only teach my types now. Notice, Brother Lee. {...} After Noah came out of the ark, notice what was said to Noah. After he come out of the flood, just like it was with Adam before... After he come out upon the new earth, He said, "Multiply and replenish the earth" (after the flood). Notice, was to be fruitful, replenish the earth, as Adam at the first. Who come out on the new earth with Noah, the prophet?---those who went in with him in the ark. That right? That's who walked out on it. See? Those who went in with Noah by his message was the one who walked out upon the new earth after its water baptism.

I believe this is adequate to demonstrate the pattern. It would be possible for continue this for another ten pages, for this sermon alone.

Appendix C - Notable Newspaper Clippings & Documents

There is a vast repository of thousands of primary source documents available on william-branham.org from the William Branham Historical Research website. I am including a small selection of notable primary sources documents here, as this book may fall into the hands of Message believers in regions of the world without internet access. The newspaper clippings are primarily from the *Jeffersonville Evening News*.

***Illness Fatal To
Mrs. Branham***
**Young Matron Expires
At Clark County
Hospital**

Mrs. Hope Branham, 24, of 430 Graham Street, and wife of the Rev. William M. Branham, passed away the Clark County Memorial Hospital, at 11:10 o'clock Wednesday night, after a long illness.

She was a native of Jeffersonville, and had lived here all her life. She belonged to the Pentecostal Tabernacle, of which her husband is pastor.

Besides her husband, two small children survive, Billy Paul, age 2 years, and Sharon Rose, 8 months old, who is confined to her bed by illness. Other survivors are her father, Charles Brumbach; her mother, Mrs. John Cardwell; a sister Mrs. Mell Branham; and a brother, Arthur Brumbach, all of Jeffersonville.

Funeral services will be held Saturday afternoon, at 2 o'clock, at the Coombs-Scott Funeral Home, at 2:30 o'clock at the Pentecostal Tabernacle 804 Penn Street, the Rev. Harry V. Smith officiating.

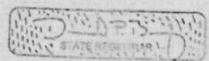
Burial will be in Walnut Ridge Cemetery.

PERSONAL AND STATISTICAL PARTICULARS		MEDICAL CERTIFICATE OF DEATH	
PLACE OF DEATH County <u>Clark</u>		STANDARD CERTIFICATE OF DEATH INDIANA STATE BOARD OF HEALTH BUREAU OF VITAL STATISTICS	
Incorporated Town or City <u>Jeffersonville</u> No. _____ St. _____ (If death occurred in a hospital or institution, give its name instead of street and number) Locality or address in city or town where death occurred: _____ No. _____ St. _____ New born in U. S. If of foreign birth? <input type="checkbox"/> Yes <input type="checkbox"/> No.		Local No. <u>21999</u> Registered No. <u>Dr. Sam Adair</u>	
FULL NAME <u>Hope B. Branham</u> Residence: No. <u>2nd Ave</u> St. _____ (If non-resident give city or town and State)		DATE OF DEATH Month <u>July</u> Day <u>21</u> Year <u>1937</u>	
SEX <u>Female</u> COLOR OR RACE <u>White</u> Single, Married, Widowed or Divorced (write the word) <u>Married</u>		I HEREBY CERTIFY That I attended deceased from _____ 19 to _____ 19	
If married, widowed, or divorced (or) WIFE of <u>Wm. Branham</u>		and that death occurred, on the date stated above, at <u>1106 N.</u> The principal cause of death and related causes of importance were as follows:	
DATE OF BIRTH (month, day and year) AGE Years <u>24</u> Months _____ Days <u>5</u> If LESS than 1 day, hrs. or min.		Pulmonary T.B. Date of onset <u>1-1936</u>	
OCCUPATION Trade, profession, or particular kind of work done, as spinner, weaver, bookkeeper, etc. <u>Housewife</u>		Other contributory causes of importance: <u>2, 3</u>	
Industry or business in which work was done, as silk mill, saw mill, bank, etc. _____		Name of operation <u>None</u> Date of _____	
Date deceased last worked at this occupation _____ Total time (years) spent _____		What test confirmed diagnosis? <u>X-ray</u> Was there an autopsy? _____	
BIRTHPLACE (State or country) <u>Ind.</u>		If death was due to external causes (violence) fill in also the following:	
NAME <u>Chas. A. Brunsbach</u>		Accident, suicide, or homicide? _____ Date of injury _____ 19 _____	
BIRTHPLACE (State or country) <u>Ind.</u>		Where did injury occur? _____ (Specify city or town, county and State)	
MAIDEN NAME <u>Tazel Scott</u>		Specify whether injury occurred in industry, in home, or in public place. _____	
BIRTHPLACE (State or country) <u>Ind.</u>		Manner of injury _____	
INFORMANT <u>Wm. Branham</u> (Address) <u>Branham St.</u>		Nature of injury _____	
PLACE OF BURIAL OR REMOVAL <u>Walnut Ridge</u> Date <u>July 24 1937</u>		Was violence or injury in any way related to location of deceased? <u>No</u>	
URBERTAKER <u>James Scott</u> <u>Jeffersonville</u>		(Signed) <u>Sam Adair</u> M. D.	
Was ever interred? <u>Yes</u> BURIAL NUMBER <u>3336</u>		. 19 _____ (Address)	
Filed <u>8-1</u> 19 <u>37</u> <u>Sam Adair</u> Health Officer or Deputy		_____	



THE ABOVE IS A TRUE COPY OF THE RECORD ON FILE WITH THE INDIANA STATE DEPARTMENT OF HEALTH.

SEP 19 2013



348056

Not valid unless machine signed with multi-colored ribbon. It is unlawful to reproduce this record.

I Can Write More Intimately of
Billy Branham Than Any Living Minister, Says:

Wm. Branham's First Pastor



REV. ROY E. DAVIS, SR., sends very interesting account of Bro. Branham's early ministry.

Dear Brother Lindsay:

For some few months I have been impressed to write an article on Billy Branham. After meditation and prayer, I have decided to do so. I hope I can compose this article in such a manner that I will see it in print.

First, I am the minister who received Brother Branham into the first Pentecostal assembly he ever frequented. I baptized him, and was his pastor for some two years. I also preached his ordination sermon, and signed his ordination certificate, and heard him preach his first sermon. I was the first man on this earth whom Billy ever saw anoint and pray for a sick person. I feel I can write more intimately of Billy Branham than any living minister, as he also received his Baptism of the Holy Ghost in my humble home in Jeffersonville, Indiana. After that experience we were most "chummy" and grew to love each other a great deal. Many intimate conversations were indulged in between us during those days concerning the deeper things of the Holy Ghost.

He would always drift out into some sort of conversation which I did not grasp, and later came to disregard as entirely visionary, and finally to dismiss his strange cogitations as useless and irrational. I had been a Baptist preacher for many years, and had been taught to disregard such ideas and concepts of spiritual things as visions, talking with the Lord, and kindred things. Therefore this explains my impatience with Brother Branham, and at a time when had I listened also to that "voice" perhaps he would not have been circumscribed so long by my imposed provincialism. As a direct result of my failure to listen to God on matters so deeply important to us both and to the world in general, I went through the very fires of hell. Still I was unbending, and would NOT yield myself wholly over to God in matters which were more or less strange to me.

Then, after paying a terrible price for

my protracted stubbornness, I got the consent of my dogmatic brain and heart to let God have His way with my life. I had to see that I was "not my own," and that seeing such, I happily realized one day that God wanted to take my entire life, work it over, fill it up, and send it out for the promulgation of the gospel of the Son of God as He wanted it to be, and not as I had previously decreed it should be. Since that time, hallelujah, now several years past, I have been superlatively happy in the REAL full gospel work of our precious Jesus.

When I read of the way God is using my "Timothy" in the spread of the doctrines of God and His eternal love and power, my soul thrills excitedly, and my eyes fill with tears of genuine gratitude to Him for His condescension to work in Billy Branham, in unfolding the spiritual mysteries of God's plan to a desert-conditioned world. I feel that I, too, will have a great interest in the Land of the Unsetting Sun over every soul saved under the ministry of Billy Branham. I so deeply thank God for the full surrender Billy seems to have made to Him.

There are few things which would give me more joy than to be in one of his campaigns. But I, too, am conducting healing campaigns, and therefore I have no time to visit in one of his campaigns. But may I say, that I feel that every prayer that is prayed for Billy meets the approval of our Heavenly Father. Praying for Billy Branham is tantamount to praying for any one of the great apostles of love and power on this earth.

At this time I am closing a wonderful healing campaign in Hobbs, N. M. Many have been saved, and many sick folk healed, while the lame have been made to walk. It is the first time that a major campaign of this character has visited this section of New Mexico. Large crowds have been attending, and great results have followed our efforts here.

I am a member of the Ft. Worth, Texas Chamber of Commerce, and on the Executive Committee of same. I was born and reared near this Texas city, converted near there, and ordained to preach the gospel in a well-known Baptist church of Texas. Until recently, I was working with the Assembly of God, though not a member with them. I have had some truly great campaigns with them. My present business manager, Rev. J. F. Owens, is now, and has been pastor for some six years of the Granbury, Texas, Assembly of God.

Assembly of God ministers, Pentecostal Church of God ministers, Four Square ministers, and many other ministerial representatives of various Pentecostal groups have been cooperating in this campaign, and with few exceptions, all have worked together for the glory of the Lord Jesus Christ in these parts.

I was so deeply and favorably impressed with the "statement of Principles" which appeared in last issue of the Voice of Healing, concerning that fellowship.

Huge audiences attend my services. I have a large gospel tent, a GMC truck, and a pretty well organized evangelistic party, with Mrs. Davis as pianist.

May the good Lord bless you, and keep His hands on Brother Branham, in the wish and prayer of

Yours in the blessed hope,
R. E. Davis, Sr.
2404 S. Main Street,
Ft. Worth, Texas.

The Testimony Editor

A New Department

Send in the confirmed testimony of yourself or someone that you know. If printed in THE VOICE OF HEALING we will send you a gift copy, beautifully bound, of the book, WILLIAM BRANHAM, A MAN SENT FROM GOD, and you will receive a reward by letting your light shine. CONSIDER THE FOLLOWING SUGGESTIONS IN WRITING A TESTIMONY: (Perhaps no testimony will be able to conform to every suggestion.):

1. We are interested most in testimonies of those healed in campaigns conducted by evangelists whose meetings are listed in this magazine, but other outstanding miracles with documentary evidence considered.

2. Testimony should be written by individual healed, unless of a child.

3. Give name and disease and how long afflicted, and any outstanding fact about it and the healing.

4. A corroboration by a witness, a relative, or a doctor lends strength to the testimony. Give name and address of physician.

5. A pastor's statement is valuable.

6. Pictures before and after healing are valuable. A cheap camera shot is usually worthless for publication.

7. Give name and address.

8. Address letter to Testimony Editor, The Voice of Healing, Box 4097, Shreveport, La., to be eligible for gift copy.

TYPES OF AFFLICTIONS IN WHICH TESTIMONIES ARE MOST VALUABLE

1. A completely blind person.
2. Blind in one eye.
3. Cross-eyed.
4. Deaf-mute, a few months after healing and having learned to speak some.
5. Earphone no longer needed or used.
6. Visible cancer healed.
7. Internal cancer or tumor passed, or physician's statement of healing.
8. Invalids—out of wheel chairs or off of cots.

9. Persons delivered from braces.
10. Clutches no longer needed.
11. Short leg lengthened.
12. Children healed that could not walk.
13. Healings from paralysis.
14. Healing of internal disease with physician's statements.
15. Healing of open sores.
16. Healing of blue baby, or waterhead baby.
17. Tuberculosis with doctor's statements or x-rays.
18. Any incurable disease, healing of which is attested by physician, or healing of dramatic circumstances.



WE WORKED HARD to get your October issue in the mails on time.

SPEAKEASY MAP OF

PASTOR HELD IN MANN ACT CASE

Man Nabbed At Revival Accused of Bringing Girl From Tennessee.

Charged with violation of the Mann Act, the Rev. Roy E. Davis, 40 years old, 1525 River Road, who said he was pastor of the Pentecostal Baptist Church, 316 Adams Street, Saturday was arraigned before United States Commissioner Henry E. James and a hearing set for October 18.

Arrested Friday night while conducting a revival meeting at Jeffersonville, Mr. Davis was allowed to finish his singing before being taken away by Sheriff Hal K. Hughes, Jeffersonville, who was accompanied by Department of Justice agents.

The evangelist also faces a hearing in the Juvenile Court in connection with charges involving Miss Allie Lee Garrison, 17, said to be from Chattanooga, who is held at the Detention Home.

The warrant charges Davis with transporting the girl to Louisville from her home in Tennessee and living with her at 740 South Seventh Street. The Rev. Mr. Davis said he was the girl's foster-father and has had her in his charge for six years for the purpose of giving her a Christian education. He pointed out that he has been arrested ten times previously on "similar charges" and always was acquitted except once, when he was fined \$20 on a slander charge brought by a member of an opposing church faction.

The pastor was accompanied to Federal Court by approximately sixty women members of the congregation, many of whom expressed belief in his innocence. He was released on bond provided by Mrs. Mary DeForester, 723 North Thirty-third Street.

In response to a request to "help me out of this trouble," the audience assembled in the Jeffersonville revival tent donated \$60 to Mr. Davis. It was explained that Mr. Davis has been preaching to a congregation at Louisville for some time and has raised sufficient funds to build a small frame church on Adams Street several months ago.

A charge of obtaining money under false pretenses against him was dismissed in the Police Court March 21 on motion of the prosecution. He was alleged to have obtained subscriptions for a paper he proposed to establish. Witnesses testified that he had never bought a press for the paper, which he told them would be printed in a room downtown.

ARREST PASTOR AS RACKETEER

Sought Fee for Remarriage, Flock Charges.

By United Press

LOUISVILLE, Ky., March 20.—The first case of alleged religious racketeering was taken to court here when the leader of the Holy Bible Mission was accused by a member of his flock with obtaining money under false pretenses.

The defendant, the "Rev." Roy E. Davis, 40, has been conducting missions in Texas and Georgia for more than ten years.

Detectives who investigated the case charged that Davis advised members of his congregation who had been married by justices of the peace, that the ceremony was "not acceptable" in the sight of God, and that they should be reunited by him—for a fee of \$5.

Davis said he was a minister of the Baptist church, but admitted, police said, that he has no license. He claimed to have been ordained at Arbala, Tex., June 15, 1911.

FOUR CHAPTERS

Ku Klux Klan Active In Shreveport, Area

The Ku Klux Klan, an organization labeled subversive by the U.S. attorney general, is now centering its attention on Shreveport and Northwest Louisiana as a possible "fertile field" for its clandestine activities.

This has been quietly, secretly going on for several months. Meetings of robed men have been held in a number of hidden places. Other meetings—these larger ones with out-of-town and out-of-state attendance—are planned for the future.

Several chapters have been formed, and others are scheduled to be formed. Even the women will not be overlooked by the Klan. Starting next week, formation is expected to get under way on a woman's organization, the White Kamella.

During this period of furtive activity, there have been a dozen different incidents of cross-burning on Shreveport lawns. This — the fiery cross—is the traditional sign of the KKK.

Also during this period, Shreveport has become a favorite visiting spot for the nation's top Klan man. He is R. E. Davis of Dallas, and he calls himself the National Imperial Wizard of the Original Knights of the Ku Klux Klan.

DENIES KKK CROSS

Davis, in an interview yesterday with The Times, denied he had any part of the latest cross burning which occurred Wednesday night at the home of Rep. Overton Brooks.

Davis, who claims to be a doctor of theology, said more than 1,000 men are members of Klans in the Shreveport area. There are four separate chapters here, he said, and three others are expected to be chartered this coming week. Every chapter, said Davis, must have 100 members.

Local leaders of the Klan have remained undercover, and Davis would not reveal their names yesterday.

But several of them are known to law enforcement agencies and to The Times. The top man here is a Texan who has resided here for no more than three years.

SELLS ROBES

He is the man who reportedly sells new members their robes after the man has paid in his \$10 to join the Klan.

If Davis' figures are correct, this means that more than \$10,000 has been handed over to leaders of the Klan in membership fees alone.

Davis leaves no doubt of intentions of the Klan leaders, and he leaves no question of how far he would have his organization go in achieving his purpose.

"A hot war for white supremacy is inevitable," he said yesterday. He said the Negroes are "turning the white man's government into a mongrel government" and that the Klan "is not going to let them do it."

"Regardless of what that statement may imply.

"We want peace and harmony.

(Continued on Page Four-A)



DEMONSTRATING the Klan salute in his white robe is R. E. Davis, National Imperial Wizard of the Original Knights of the Ku Klux Klan, an organization labeled subversive by the U.S. attorney general. Davis, of Dallas, Tex., has been recruiting klansmen in the Shreveport area for the past several days and said yesterday that some 1,000 men have joined the Klan in Northwest Louisiana. The robe displayed here is that of a "buck private" klansman and not Davis' purple Imperial Wizard robe. State law forbids the wearing of the hoods in public. (Times Photo by Langston McEachern).

CIVIC LEADERS RAP KLAN

Won't Tolerate KKK, Mayor Fant Declares

Mayor Clyde E. Fant said last night any attempt by the Ku Klux Klan to make its own law "will not be tolerated."

STROLLER

Visitors—

Mr. and Mrs. ERNEST DAVIS.

The mayor was among civic and political leaders who expressed disapproval of activation of the KKK here and condemned the burning of a cross on the lawn of Congressman Overton Brooks. Fant said he did not know the

'IMPERIAL WIZARD' SAYS

KKK's Membership Very Small in Texas



R. E. Davis, . . . Not many Klansmen in Texas.

A Dallas man who claims he has been the Imperial Wizard of the Original Knights of the Ku Klux Klan for over a year, said Friday that Klan membership in Texas is "infinitesimally small."

R. E. Davis Sr., of 3311 Glenhaven in Oak Cliff, said he had just returned from granting charters to four new Klan organizations in Louisiana.

He would not reveal Texas membership figures because "the power of the Klan lies in secrecy." He added, however, that there has been a new upsurge in Texas membership recently.

Press reports from Louisiana said that Davis had been conducting membership drives in the state for six months and had reported more than 1,000 members in the Shreveport area.

A front-page editorial in the Shreveport Times Friday connected the Davis visit to Shreveport with a Wednesday night cross-burning on the lawn of Congressman Overton Brooks.

In an interview here, Davis denied any such connection and said he had not conducted any membership drives in Louisiana. He said the "original Klan never believed in nor participated in lawlessness."

The 71-year-old former minister said that crosses are burned only in Klan ceremonies and are not employed, under official Klan sanction, as threats.

Davis said he has been a member of the Klan for 45 years. Although there are other organizations calling themselves Klans, Davis said he heads the original Klan.

He said he served as National Imperial Dragon, or second in command, until about a year and a half ago when he was elected Imperial Wizard.

Police reports show that Davis had been the Klan's Imperial Dragon of Texas until 1958 when he was apparently ousted over internal frictions in the organization.

In November of 1938 he called police to his home when a cross was burned on his front lawn. At that time Davis told the police he had been a Baptist minister for 25 years, except for a brief period when he was a Church of Christ minister.

Although Davis said the Klan

does not condone lawlessness he added, "This Republic was founded by and in violence. . . ."

"When and if it becomes necessary to maintain personal dignity, the religion of Jesus Christ, and the American way of life, not only every Klansman but every other person will certainly stand and defend their right to be free," he said.

Davis said the Klan would use "every legal means in our power" to oppose school integration in Dallas.

FEB 11, 1961 DMN

2000.

WARRANTY DEED.

THIS INSTRUMENT WITNESSETH, that William T. Ingram, Widower, of Clark County, in the State of Indiana,

CONVEY AND WARRANT

to E. A. Seward, George Deark and Frank Weber, trustees of the Billie Brannan Pentecostal Tabernacle Church and their successors, of Jeffersonville, Indiana, of Clark County, in the State of Indiana, for the sum of One and 00/100 Dollars, and other valuable considerations, the receipt of which is hereby acknowledged the following Real Estate, in City of Jeffersonville, Clark County, in the State of Indiana, to-wit:-

Being Lot No. 16 in Block No. 4 of Ingram & Reads subdivision of Part of Letter A in Grant No. 2 of Clark County, State of Indiana.

It is further agreed that the purchasers are to pay all taxes for the year 1936 due in the year 1937.

In Witness Whereof, the said William T. Ingram has hereunto set his hand and seal, this 9th day of November, A.D., 1936.

State of Indiana, Clark County, SS: William T. Ingram. (L.S.)

Before me, Mabel Hay Applegate, a Notary Public in and for said County, this 9th day of November, 1936, personally appeared William T. Ingram and acknowledged the execution of the annexed Deed.

Witness, my hand and notarial seal this 9th day of November, 1936.

Mabel Hay Applegate. (L.S.)
Notary Public,
Clark Co., Ind.

My Commission Expires May 16, 1937.
(N.P. seal)

Revenue Stamps Cancelled Fifty Cents.

Received for Record this 19th day of November 1936 At 9:30 A.M.

Wm. T. Ingram
R.C.C.

Death Claims Little Carol Strubler, Ill for Most of Her Nine Years

Death came quietly yesterday to little Carol Ruth Strubler who had known sickness ever since her premature birth August 4, 1945.

Specialists of St. Christopher's Hospital, Philadelphia, despaired of the life of the 9-year-old child in March when they diagnosed her illness as acute leukemia.

Preparing the distraught mother, Mrs. Ruth Strubler, for the seeming inevitable the doctors said Carol probably would not live more than five months. The five-month period would have ended next week.

Hope for Carol's recovery welled in the mother's heart after a faith healer prayed over the child June 24 at a revival in Washington. The evangelist was quoted by Mrs. Strubler as saying the slender, brown-eyed child had been healed.

Mrs. Strubler clung with all the fervor of a mother's love to con-



CAROL STRUBLER

(Turn to page 3, please)

w
St
fu
14
Se
N
Jo
a
ny
w
at
y
M
B
fo
F
ni
di
H
by
at
th
er
h
co
H
th
w
th

DEATH CLAIMS

(Continued from page one)

fidence in Carol's restoration to health until yesterday when the condition of the little child took a turn for the worse. Then the child's heart faltered and death came to the frail body at noon.

Carol died at 358 Tolbert Ave. where she and her mother lived with Mrs. Strubler's widowed mother, Mrs. Mary High.

The daughter of John and Ruth Strubler, Carol weighed a mere 3 pounds, 2½ ounces at her birth at the Chambersburg Hospital, and her weight dropped even lower before she started to gain. Finally a month later when she weighed 4 pounds, 9 ounces her mother was permitted to take her home from the hospital. Illness of various kinds, including anemia, plagued child from time to time and her last illness began with a virus infection last December.

In addition to her parents, Carol is survived by her maternal grandmother, Mrs. High. She was a pupil at Buchanan school and attended Bethel Pentecostal Church and Sunday school.

Funeral services will be held Monday at 2:30 p.m. at the Bethel church in charge of the Rev. Alfred D. Boyd. Burial will be in Norland cemetery.

Friends may call at the Barbour funeral home Sunday evening from 7 to 9 and may view the body at the church Monday an hour preceding the services.

George J. Lacy
Examiner of Questioned Documents
Art Building
Houston, Texas

January 29, 1950

R E P O R T A N D O P I N I O N

Re: Questioned Negative

On January 28, 1950 at the request of Reverend Gordon Lindsay, who was representing Reverend William Branham of Jeffersonville, Indiana, I received from the Douglas Studios of 1610 Rusk Avenue in this city, a 4x5 inch exposed and developed photographic film. This film was purported to have been made by the Douglas Studios of Reverend William Branham at the Sam Houston Coliseum in this city, during his visit here the latter part of January, 1950.

R E Q U E S T

Reverend Lindsay requested that I make a scientific examination of the aforesaid negative. He requested that I determine, if possible, whether or not in my opinion the negative had been re-touched or "doctored" in any way, subsequent to the developing of the film, that would cause a streak of light to appear in the position of a halo above the head of Reverend Branham.

E X A M I N A T I O N

A macroscopic and microscopic examination and study was made of the entire surface of both sides of the film, which was Eastman Kodak Safety Film. Both sides of the film were examined under filtered ultra-violet light and infra-red photographs were made of the film.

Report and Opinion - Page 2 - January 29, 1950

The microscopic examination failed to reveal retouching of the film at any place whatsoever by any of the processes used in commercial retouching. Also, the microscopic examination failed to reveal any disturbance of the emulsion in or around the light streak in question.

The ultra-violet light examination failed to reveal any foreign matter, or the result of any chemical reaction on either side of the negative, which might have caused the light streak, subsequent to the processing of the negative.

The infra-red photograph also failed to disclose anything that would indicate that any retouching had been done to the film.

The examination also failed to reveal anything that would indicate that the negative in question was a composite negative or a double exposed negative.

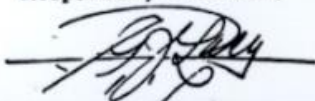
There was nothing found which would indicate that the light streak in question had been made during the process of development. Neither was there anything found which would indicate that it was not developed in a regular and recognized procedure. There was nothing found in the comparative densities of the highlights that was not in harmony.

O P I N I O N

Based upon the above described examination and study I am of the definite opinion that the negative submitted for examination, was not retouched nor was it a composite or double exposed negative.

Further, I am of the definite opinion that the light streak appearing above the head in a halo position was caused by light striking the negative.

Respectfully submitted,



GJL/11

May 2, 1955.

Rev. William Branham
Box 325
Jeffersonville, Ind.

Dear Brother Branham: Greetings!

I herewith introduce to you Rev. James Jones of Indianapolis, Indiana. Brother Jones is a servant of God and a bosom friend of mine. He has an excellent work, a young work in Indianapolis and I consider him and the church he pastors to have a great future in Indianapolis.

You will love the spirit that is in Brother Jones and the church he pastors. If it is at all possible for you give him a few days visit some time it will be a blessing in every way.

Very sincerely yours,

Rev. Joseph D. Mattson Bose.

JDMB/am

May 2, 1955.

Rev. James Jones
c/o People's Temple
15th Ave. No. & New Jersey
Indianapolis, Ind.

Dear Brother Jones:

Greetings!

Thank you so much for the lovely time we had together in Indianapolis. Let me assure you that I learned to love you. You represent that kind of spirit that is the true latter rain and that we so dearly love.

We had great farewell services here in Chicago yesterday before my taking off for Africa. Rev. Branham was with us and we were of course packed out. Some mighty signs and miracles took place. If you care to contact Rev. Branham his telephone is Jeffersonville, Indiana 2-1519. Always make it person to person. His mailing address is Box 325, Jeffersonville, Indiana. Always mark it "Personal". I enclose a few lines of recommendation that you can send in his letter.

Before leaving I am sending you some addresses. I wrote Rev. Alan Banks, the fine gentleman I talked to you about that I believe would be so helpful to you in your ministry. He is: Rev. Alan Banks, 1125 E. 9th Ave., Albany, Oregon.

I also highly recommend Rev. Clair Hutchins, c/o Maranatha Temple, 6th Ave. & 2nd St., Brooklyn, N. Y.

Rev. Arthur Cornelius, 3619 France Ave. So., Minneapolis 10, Minn.
Dr. Russell Neade, c/o Philadelphia Church, 5412 N. Clark St.
Chicago 40, Ill.
Rev. A. W. Rasmussen, 912 So. 11th St., Tacoma, Wash.
Rev. Morris Plotts, 732 Ford, Lake Charles, Louisiana.

I believe this will probably help you for a while. I will be leaving from New York on Wednesday staying at Hotel McAlpin, 34th & Broadway through Tuesday. The little check is a token of love to you personally. Please give my warmest greetings to Mrs. Jones as well as to your lovely congregation.

Very sincerely yours,

P.S. I hope that you can
be with me in Chicago
this summer.
JDMB/am

Rev. Joseph D. Matteson Bose.

Rev. Branham In The News

The Evening News yesterday afternoon received an unusual telegram from Ted Shrader, reporter for the Winnipeg Tribune, Winnipeg Manchester, Canada, which it reproduces herewith:

REVEREND WILLIAM BRANHAM OF JEFFERSONVILLE CLAIMS THAT HE RAISED A MAN FROM THE DEAD IN A JEFFERSONVILLE UNDERTAKING PARLOR. CAN YOU PLEASE WIRE DETAILS WHETHER OR NOT THIS IS TRUE? WHAT WAS MAN'S NAME? CAUSE OF DEATH? NAME OF MORGUE? WHEN IT HAPPENED?

**(SIGNED) TED SHRADER
WINNEPEG TRIBUNE**

This newspaper keeps abreast of local news in Jeffersonville and Clark County, and has been doing so for nearly 75 years, but nowhere in its annals appears such a startling occurrence, and the Winnipeg newspaper was sent a wire saying that we could not substantiate this reported phenomenon.

Stories of the healing powers of Rev. Branham, practiced in different parts of the country, have come to this newspaper. Crowds flock to be healed by him in every city he has visited, according to accounts. It is understood that he still retains his position as head of Branham's Tabernacle located at 804 Penn Street, where a substitute minister is conducting services in his absence.

Mr. W. C. Sullivan

November 9, 1965

F. J. Baumgardner

1 - Mr. Belmont
1 - Mr. DeLoach
1 - Mr. Sullivan
1 - Mr. Branigan

HOUSE COMMITTEE ON UN-AMERICAN ACTIVITIES
KLAN INVESTIGATIONS
RACIAL MATTERS (KLAN)

1 - Mr. Baumgardner
1 - Mr. Rosack

A Bureau source who is very close to Robert Shelton, Imperial Wizard, United Klans of America, Inc., Knights of the Ku Klux Klan, has advised that Lester Chalmers, Shelton's attorney, met with Congressman Edwin E. Willis, Chairman of the House Committee on Un-American Activities, during the weekend of November 6, 1965, possibly in New Orleans. During this meeting Chalmers explained to Willis the story concerning Lee Oswald's involvement in some bombings in Alabama.

You will recall that this source previously advised that shortly before the assassination of former President John F. Kennedy, Shelton was allegedly contacted by James Venable, leader of the National Knights of the Ku Klux Klan. Venable indicated that Oswald had been active in some bombings in Alabama and offered the services of Oswald to Shelton, which offer Shelton declined. Shelton, according to the source, also related that Oswald was in Atlanta, Georgia, when former President Kennedy was scheduled to speak at Georgia Tech. The speech was cancelled, but according to Shelton, Oswald engaged in some picketing activity and was photographed. The Atlanta Office has checked with one of our informants, who was allegedly in on the meeting between Shelton and Venable, and the informant advised that no such meeting took place. The Atlanta Office has also previously checked on allegations regarding Oswald's presence in Atlanta prior to the assassination of President Kennedy and has determined that all such allegations were not factual.

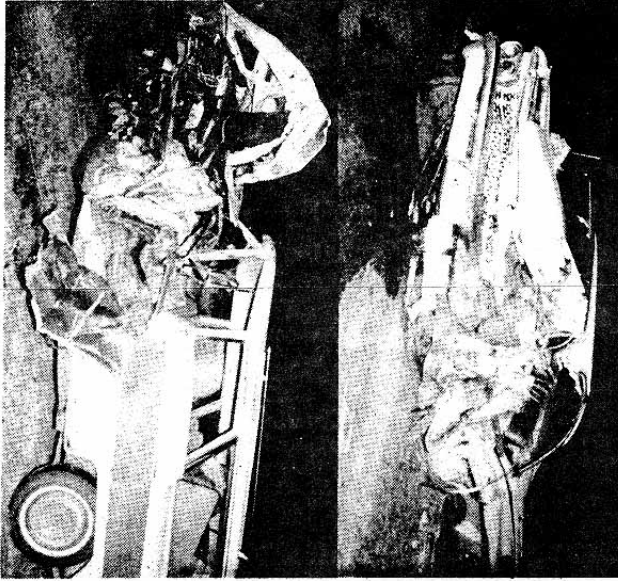
According to our source, Chalmers indicated that Willis was amazed with the above story as told to him by Chalmers but made no commitment other than to say that he (Willis) would contact Chalmers when he returned to Washington, D. C.

Source also advised that Willis had told Chalmers that Sheriff Newt Lowe was engaged in a run-off campaign for re-election and had to be protected if he was going to win. We previously received information that Willis is trying to arrange for Chalmers to represent Sheriff Lowe during Lowe's appearance before the Committee. Sheriff Lowe had been a member of the Jonesboro, Louisiana, Unit of the United Klans of America and is from the Congressional District of Otto Passman, Democrat of Louisiana.

TPR:jaw (7)

CONTINUED - OVER

THE PRONA STAR



HIGHWAY 40 WRECK — These two automobiles were involved in a head-on collision Saturday night six miles west of Prona. The driver of the 1956 model car was killed. Three passengers in that car and three members of an Arizona Army unit were riding in the station wagon were critically injured.

Head-On Collision Kills 1, Injures 6

Jimmie Ramos, 22, was killed Saturday night when the 1956 model car he was driving crashed almost head-on with a 1964 station wagon carrying three Arizona soldiers en route

to Indiana for the Christmas holidays.

Rev. William Braham, of Tucson, Ariz., driver of the station wagon, and his wife were taken to the intensive care unit at Northwest Texas hospital Tuesday of this week after being transferred there from Pomeroy County Community Hospital late Saturday.

One of Ramos' passengers, Rodolfo Melendez, also was in the intensive care unit. Other passengers in the Ramos car were Reynaldo Melendez and Daniel Cochran, 14-year-old Daniel Cochran, 14-year-old Murie Braham, was another passenger in the Braham automobile.

The crash happened about six miles west of Prona at Parmerton Hill, at about 8:15 p.m. Saturday. Both cars were demolished, and it took more than two hours to clear the wreckage.

Members of the Prona Volunteer Fire Department were summoned to assist in removing the wreck victims from the vehicles.

Ramos was dead on arrival at the local hospital. Funeral services were held Tuesday, under the direction of Claborn Funeral Home.

PAGE 3

Tucson Minister Dies of Injuries

AMARILLO, Tex. (AP)— The Rev. William Branham, 56, of Tucson, died yesterday in an Amarillo hospital of injuries he received in a two-car collision about 70 miles west of here on Dec. 18.

The accident occurred near Friona, Tex., when an automobile driven east on U.S. 60 by Mr. Branham collided with another vehicle driven by Santiago Ramos, 17, of Friona. Ramos was pronounced dead at the scene.

Mrs. Branham remained in serious condition at Northwest Texas Hospital in Amarillo. Sarah Branham, 17-year-old daughter of the couple, was treated for minor injuries and released.

Funeral Causes Traffic Jam At Jeffersonville

JEFFERSONVILLE, Ind. (AP) — Five blocks near downtown Jeffersonville were blocked to traffic and all off-duty police and firemen were called in today for the funeral of the Rev. William (Brother Billy) Branham, evangelist and faith healer.

The evangelist, originally a lineman for the Public Service Co. of Indiana, founded the inter-denominational Branham tabernacle here 35 years ago after relating that the Lord called him to service from a clump of rustling trees.

His body was returned Sunday from Amarillo, Texas, where he died Christmas Eve of injuries suffered in a Dec. 19 automobile accident.

The evangelist had traveled around the world preaching and an estimated 5,000 signatures on the funeral home register included residents of Norway, South Africa, Puerto Rico and Canada.

Only a few hundred visitors were able to crowd into the small tabernacle for the 1:30 p.m. EST service.

Preacher Killed Dec. 19 Buried Today; Sect Thinks He Will Rise

JEFFERSONVILLE, Ind. (AP) — The Rev. William M. (Billy) Branham, the founder of an interdenominational faith who died last Christmas Eve, was buried today.

Some members of the sect had said they believed the Rev. Mr. Branham would rise from death during the Easter season. Many of the 700 who came to this Southern Indiana town for a revival last week remained for the burial.

Billy Paul Branham, the minister's oldest son who is active in the faith, said it taught nothing about an Easter resurrection for his father.

"A lot of the people have been praying," he said, "but nothing has been taught."

The Rev. Peary Green said some of those attending the re-

vival believe the Rev. Branham will return to life.

He said the 700 at the revival included 20 from Germany, Holland, Jamaica and Venezuela. The sect has tabernacles from California to New York and in foreign countries where the Rev. Mr. Branham traveled. The Rev. Mr. Green is pastor of a Tucson, Ariz., tabernacle.

The revival that ended Sunday night included twice-daily services where tape recordings of sermons by the Rev. Mr. Branham were played.

He was injured fatally in a Dec. 19 traffic accident in Texas. Services were held Dec. 29 at Jeffersonville and the body was put in a closed casket at a Jeffersonville funeral home.

Cloud-Ring in the Upper Stratosphere

JAMES E. McDONALD, *Institute of Atmospheric Physics,
University of Arizona, Tucson*

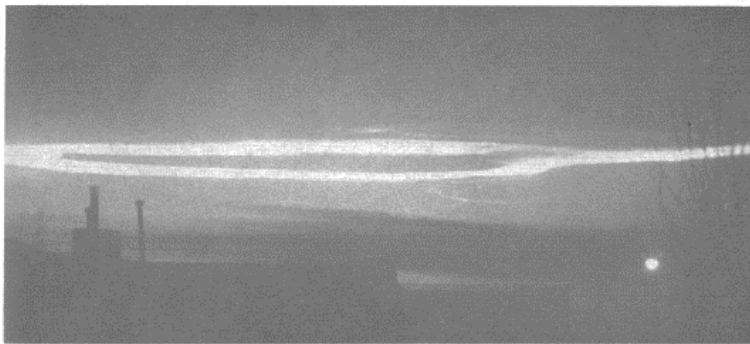
AT sunset on 28 February 1963, observers scattered over an area of nearly two hundred thousand square miles in the Southwest witnessed a strikingly beautiful cloud display. After three months of effort to determine just what it was that caught their eyes, I am still not sure myself, though the number of pertinent clues has now grown fairly large.

Many persons at first thought it just a large contrail, as I did when first viewing it from Tucson. But the clue to its extremely great height came quickly as the setting sun's rays left darkening high cirrus clouds far to the west (!), while the ring still shone with a beautiful luminescent silvery cast. From quick computations based on the sunset geometry (the ring went dark at about 1850 MST), I estimated its altitude at over 30 km, and immediately put out an appeal through press and radio for observers' reports. In all, some 200 reports were ultimately received; and subsequent press appeals for photos has led to a total of 85 photos from 35 different localities for photogrammetry use.

It is now known that the ring lay at an altitude of 43 km above sea level (to within a present uncertainty of only about one kilometer), which is far higher than the 20-30 km range of Arctic nacreous clouds. It was nearly overhead at Flagstaff, Arizona, at about 1840 MST, and many excellent photos showing the cloud's unprecedented variety of internal wave structures have been received from persons in that area. Its north-south extent was over 50 miles, and its east-west width was around 30 miles. Like a huge doughnut, its center was open.

Although, to most observers in Arizona, its color appeared silvery white in the twilight sky, most observers in New Mexico reported iridescence. It was seen in Arizona, Colorado, New Mexico, and even northern Mexico (Juarez, about 380 miles from the southern tip of the cloud-ring). In one report after another, I read the observer's emphatic remarks to the effect that, in a lifetime of cloud-watching, he had never before seen a cloud as beautiful as this one.

(Continued on page 148)



The ring-cloud over Flagstaff is flattened by perspective into a long thin loop in this photo by Lynne E. Cobble, taken at Albuquerque, N. M., some 280 miles from the cloud. Intense low-angle forward-scattering by the cloud particles (presumed to be water or ice) creates strong contrast against the twilight sky. Sun had set at Albuquerque almost a half hour before this photo was made at 1840 MST. Kodak Retina Reflex camera F4 1/8th of sec. with 135mm telephoto lens. Photo courtesy Sgt. Arthur A. Francis, Kirtland AFB, who is making a study of the phenomenon.

PHYSICAL METEOROLOGIST

The Fine Particles Section of the Chemistry Research Division at IIT Research Institute has an immediate opportunity for an MS or PhD in Physical Meteorology or Cloud Physics, with some experience in cloud travel and diffusion, nucleation, particle growth, droplet and ice crystal growth, electrical phenomena, and/or particle reaction at high altitudes.

The man selected will have at his disposal the facilities and knowledge of the entire Institute, an independent research organization which conducts investigations into virtually all of the physical sciences and their related technologies. The salary is excellent and the fine benefits include an unusually liberal vacation policy.

Your inquiry is invited. Please write details, including salary desired, to Mr. George Zima.

IIT RESEARCH INSTITUTE

*Formerly Armour Research Foundation
of Illinois Institute of Technology*

TECHNOLOGY CENTER
10 West 35th St., Chicago 16, Ill.

An Equal Opportunity Employer

148 WEATHERWISE

Stratospheric Cloud

(Continued from page 99)

What was it? I'm still trying to answer that. It was far above the upper limit of contrail formation. No X-15 flights were made that day, and it lay well above my thermodynamically estimated upper limit of 27 km for the maximum altitude at which the ammonia and liquid oxygen rocket motors of an X-15 could form contrails. No Nevada Test Site activity occurred that day, and nothing else turned up from inquiries at a number of other Southwest defense bases. However, a brief press account of the intentional destruction of a rocket over Vandenberg AFB, Calif., that day led to inquiries that are still continuing at this writing (6/4/63).

The Thor booster of a military satellite-launch was detonated at 44 km at 1352 PST almost directly over Vandenberg AFB. To account for a drift of 510 miles to Flagstaff in time to have lowered the jaws of Flagstaffians looking straight up at 1840 MST, calls for a mean drift speed of 135 mph. Inquiries at the White Sands and the Pt. Mugu Missile ranges have yielded meteorological rocket winds for times about a half-day before and after the detonation event. The rocket winds are generally a bit too low to fit well; however, the Pt. Mugu 140,000-ft winds the following morning were 127 mph from the west. My own photogrammetrically estimated cloud-drift speeds fall below 95 mph when the cloud was over northern Arizona. I am hoping that phototheodolite films from the Pacific Missile Range may finally fill the gap in wind data by showing the initial drift speed and direction of the explosion debris itself. A number of other related questions are still under study.

The cloud lay right at the base of the "region of exclusion" for water drops and ice particles in that layer (about 42 to 65 kms, on the average), where temperatures are so warm that saturation vapor pressures exceed ambient pressures. If this was, in fact, the aftermath of the Thor explosion, persistence of a circulation and of condensate for nearly four hours of downwind drift will be of considerable meteorological interest. If it was not due to the explosion, then the mystery will be back where it started at sunset on 28 February.

June 1963

